

**INSTITUTUL NAȚIONAL AL JUSTIȚIEI
NATIONAL INSTITUTE OF JUSTICE**

**MODELE DE ACTE JUDECĂTOREȘTI
ÎN PROCESUL PENAL
PENTRU JUDECĂTORII
DE INSTRUCȚIE**

EDIȚIE CENTENARĂ

CHIȘINĂU * 2018

**MODELE DE ACTE JUDECĂTOREȘTI
ÎN PROCESUL PENAL
PENTRU JUDECĂTORII
DE INSTRUCȚIE**

EDIȚIE CENTENARĂ

Chișinău * 2018

CZU 343.15

M 84

COORDONATORII EDIȚIEI:

Mihai POALELUNGI, doctor habilitat în drept, Președintele Curții Constituționale

Diana SCOBIOALĂ, doctor habilitat în drept, Directorul Institutului Național al Justiției

AUTORI:

Mihai POALELUNGI, doctor habilitat în drept, Președintele Curții Constituționale

Artur AIRAPETEAN, doctor în drept, conferențiar universitar, USEM

Elena COBZAC, judecător, Curtea Supremă de Justiție

Ghenadie PAVLIUC, judecător, Judecătoria Chișinău

Sergiu BULARU, judecător, Judecătoria Chișinău

Aureliu POSTICĂ, judecător, Judecătoria Orhei

Elena TENTIUC, doctorand, Universitatea Liberă Internațională din Moldova

REDACTIE JURIDICĂ:

Diana SCOBIOALĂ, doctor habilitat în drept, Directorul Institutului Național al Justiției

Alexandra NICA, Institutul Național al Justiției

Ecaterina POPA, Institutul Național al Justiției

Gheorghe BUDEANU, Institutul Național al Justiției

Ion CHIRTOACĂ, judecător, Judecătoria Chișinău

Dumitru OBADĂ, procuror, Procuratura Anticorupție

Culegerea „Modele de acte judecătorești în procesul penal pentru judecătorii de instrucție” a fost elaborată la inițiativa Președintelui Curții Constituționale a Republicii Moldova, Mihai POALELUNGI, în colaborare cu Institutul Național al Justiției.

Lucrarea a fost aprobată de:

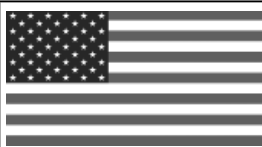
Institutul Național al Justiției

Curtea Constituțională

Senatul Universității de Studii Europene din Moldova

Senatul Universității Libere Internaționale din Moldova

Autorii acestei publicații au ținut cont de normele legale în vigoare până la 1 septembrie 2018.

Empowered lives.
Resilient nations.

Această publicație a fost tipărită în cadrul Proiectului „Suport pentru reforma justiției în Moldova”, componenta „Consolidarea capacităților de formare profesională ale Institutului Național al Justiției”, finanțată de Guvernul SUA și implementată de Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD). Opiniile exprimate în această publicație aparțin autorilor, care își asumă responsabilitatea pentru ele și nu reflectă în mod necesar opinia Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD) sau a Guvernului SUA.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Modele de acte judecătorești în procesul penal pentru judecătorii de instrucție /
Mihai Poalelungi, Artur Airapetean, Elena Cobzac [et al.]; coord. ed.: Mihai Poalelungi,
Diana Scobioală; Inst. Naț. al Justiției. – Chișinău: S.n., 2019 (FEP „Tipografia Centrală”). – 940 p.

1000 ex.

Cuvânt înainte

Înfăptuirea justiției de către judecătorii de instrucție reprezintă o sarcină grea și dificilă, activitatea acestora aflându-se permanent în vizorul publicului și deseori fiind supusă criticii – fapt care solicită o perfecționare continuă pentru a îmbunătăți imaginea justiției în societate.

Instituția judecătorului de instrucție este o instituție procesuală relativ nouă, care are scopul să elimine excesele din partea organelor de urmărire penală și ale organului care exercită activitatea specială de investigații, reprezentând un remediu procesual menit să respecte exigențele de legalitate, celeritate și echitate a procesului penal.

Faptul că acest compartiment al procesului penal are o pondere covârșitoare în asigurarea respectării drepturilor tuturor participanților la procesul penal, cu precădere – respectarea principiului contradictorialității – a determinat elaborarea unui suport suplimentar, dar absolut necesar la perfectarea unor acte în procesul de efectuare a justiției. Astfel, volumul pe care îl țineți în mână reprezintă o culegere de acte procesuale din activitatea judecătorului de instrucție, el fiind destinat corpului de magistrați, dar și altor participanți la procesul penal.

Elaborarea și editarea acestei lucrări este o dovadă de conștientizare a importanței pe care o are judecătorul de instrucție la asigurarea egalității de arme între acuzare și apărare la faza de urmărire penală, or, dreptul la un proces contradictoriu înseamnă, într-un caz penal, că atât procurorul cât și inculpatul au posibilitatea de a cunoaște și de a prezenta observații privind toate probele depuse sau privind observațiile părții opuse.

Raționamentul acestei concluzii derivă din conținutul prevederilor art. (1) alin. (2) din Codul de procedură penală, care stipulează că scopul procesului penal este protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor de cercetare a infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale, dar nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

În contextul separării funcțiilor judiciare și prin prisma atribuțiilor procesuale încredințate, menționăm că instituția judecătorului de instrucție are o pondere covârșitoare în faza distinctă a procesului penal. Tocmai de aceea sperăm că, la elaborarea prezentei lucrări, conlucrarea activă a mediului academic cu practicienii din domeniu s-a făcut cu scopul de a uniformiza practica judiciară privind elaborarea ordonanțelor, încheierilor, deciziilor, demersurilor și altor acte ajustate la noile reglementări și exigențe.

De asemenea, atrag atenția dumneavoastră că prezenta lucrare relevă continuitatea activității de cercetare inițiată în anii precedenți la subiectul înlăturării inadvertențelor gramaticale și stilistice, precum și utilizarea unor sintagme juridice corecte ale limbii române.

Îmi exprim convingerea că această culegere – „Modele de acte judecătorești în procesul penal pentru judecătorii de instrucție” – va contribui la fortificarea practicii procedurale, fără a afecta independența subiecților care emit asemenea acte, astfel consolidând nu numai încrederea, dar și respectul din partea justițiabililor.

Mihai Poalelungi,
Președinte al Curții Constituționale,
ex-președinte al Curții Supreme de Justiție

CUPRINS

Cuvânt înainte	3
CAPITOLUL 1. Modele de acte procedurale privind autorizarea acțiunilor de urmărire penală și a măsurilor speciale de investigație	7
I. Încheieri și mandate privind autorizarea acțiunilor de urmărire penală.....	9
II. Încheieri și mandate privind autorizarea măsurilor speciale de investigație	80
CAPITOLUL 2. Modele de acte procedurale privind aplicarea măsurilor procesuale de constrângere.....	133
I. Încheieri și mandate de aplicare/prelungire a măsurilor preventive.....	135
II. Încheieri și mandate de înlocuire/revocare a măsurilor preventive	231
III. Încheieri și mandate privind aplicarea altor măsuri procesuale de constrângere	263
IV. Încheieri interlocutorii privind examinarea demersurilor de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere	281
CAPITOLUL 3. Modele de acte procedurale privind efectuarea atribuțiilor proprii organului de urmărire penală	287
CAPITOLUL 4. Modele de încheieri privind examinarea plângerilor împotriva actelor ilegale ale procurorului, ale organelor de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații	363
I. Încheieri privind examinarea plângerilor împotriva actelor ilegale ale organului de urmărire penală/procurorului de reținere a persoanei.....	365
II. Încheieri privind examinarea plângerilor împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organului care exercită activitate specială de investigații	465
III. Încheieri privind examinarea plângerilor împotriva suspendării provizorii din funcție.....	561
IV. Încheieri privind declinarea competenței la examinarea plângerilor	573

CAPITOLUL 5. Modele de încheieri privind examinarea cererilor cu privire la accelerarea urmăririi penale	579
CAPITOLUL 6. Modele de încheieri privind soluționarea chestiunilor cu privire la schimbările în executarea hotărârilor cu caracter penal	595
I. Încheieri privind soluționarea chestiunilor cu privire la schimbările în executarea hotărârilor cu caracter penal	597
II. Încheieri privind examinarea plângerilor împotriva actelor organului sau instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare	732
CAPITOLUL 7. Modele de acte procedurale privind soluționarea chestiunilor cu privire la procedurile de asistență juridică internațională în materie penală	739
I. Încheieri privind extrădarea persoanelor în privința cărora se efectuează urmărirea penală sau în privința cărora a fost adoptată o sentință de condamnare la pedeapsa închisorii	741
II. Încheieri privind transferul persoanelor condamnate	781
III. Recunoașterea hotărârilor penale ale instanțelor străine	803
CAPITOLUL 8. Deciziile instanței de recurs pe marginea actelor emise de către judecătorul de instrucție	819

Capitolul 1

Modele de acte procedurale privind autorizarea acțiunilor de urmărire penală și a măsurilor speciale de investigație

(art. 118-156 din Codul de procedură penală)

I. ÎNCHEIERI ȘI MANDATE PRIVIND AUTORIZAREA ACȚIUNILOR DE URMĂRIRE PENALĂ

Cercetarea la fața locului

(art. 118 alin. (2) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-271/2016
41-ij-11-7550-20.03.2016

ÎNCHEIERE

20 decembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

I.A.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului din Secția de exercitare a urmăririi penale în cauze de criminalitate organizată și excepționale a Procuraturii Generale cu privire la autorizarea cercetării la fața locului,

A C O N S T A T A T :

1. Pe 20 decembrie 2016, Judecătoria Chișinău a primit spre examinare demersul procurorului din Secția de exercitare a urmăririi penale în cauze de criminalitate organizată și excepționale a Procuraturii Generale cu privire la autorizarea cercetării la fața locului, la adresa: localitatea Sculeni, raionul Ungheni, în regiunea semnului de frontieră *1020 aval 100 metri*, în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, precum și a mijloacelor materiale de probă, pentru stabilirea circumstanțelor infracțiunii ori a altor circumstanțe care au importanță în acest caz, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016874333, pornită conform art. 248 alin. (5) din Codul penal.

2. Urmărirea penală în cauza penală nr. 2016874333 a fost pornită pe 18 decembrie 2016, având la bază o bănuială rezonabilă de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 248 alin. (5) din Codul penal.

3. În cadrul urmăririi penale a fost stabilit că, la 17 decembrie 2016, aproximativ ora 17.30, cetățeanul C.V., domiciliat în raionul Ungheni, localitatea Leușeni, împreună cu I.A., domiciliat în raionul Fălești, localitatea Taxobeni, și cu alte

persoane neidentificate au încercat să treacă prin contrabandă peste frontiera Republicii Moldova în România, în apropierea localității Sculeni, raionul Ungheni, în regiunea semnelui de frontieră *1020 aval 100 metri*, produse de tutungerie în proporții mari.

4. La 19 decembrie 2016, lui S.C. i-a fost recunoscută calitatea de bănuț, acesta fiind audiat. La audieri, el a declarat că a ascuns telefonul mobil personal, de model „FLY IQ4407” cu IMEI 86154900396123 și cartela SIM cu numărul 069421234, în imediata apropiere a locului infracțiunii, unde fusese reținut.

5. Prin demers, se solicită autorizarea acțiunii de urmărire penală – cercetare la fața locului pe adresa: localitatea Sculeni, raionul Ungheni, în regiunea semnelui de frontieră *1020 aval 100 metri*, în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, precum și a mijloacelor materiale de probă, pentru a stabili circumstanțele infracțiunii ori alte circumstanțe care au importanță pentru acest caz.

6. În demers se menționează faptul că, în lipsa acordului scris al unei persoane împuternicite din punct de vedere legal, cercetarea locului infracțiunii în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, a altor obiecte, a bunurilor materiale care pot prezenta interes pentru cauză și care poartă informație cu caracter personal, constituie o acțiune care limitează viața privată a persoanei. Prin urmare, pentru elucidarea tuturor circumstanțelor comiterii infracțiunii, stabilirea tuturor persoanelor care se fac vinovate de comiterea ei și a legăturilor dintre acestea, acumularea și fixarea tuturor probelor utile prezentului proces penal, este necesară autorizarea acestei acțiuni de urmărire penală.

7. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea cercetării la fața locului, din motivele invocate.

8. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră că demersul este justificat, urmând să-l admită, deoarece, pentru culegerea datelor care ar avea importanță probatorie în prezenta cauză penală, este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală care limitează drepturile ocrotite de lege – inviolabilitatea domiciliului și a vieții private a persoanei – în cazul în care, prin alte procedee probatorii, aceste date nu pot fi obținute.

9. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, materialele de urmărire penală și cele de investigații speciale, oferind indicii temeinice despre faptul că, după cercetarea locului infracțiunii, vor putea fi depistate și ridicate urme importante ale infracțiunii, bunuri și obiecte, precum și date concrete despre pregătirea sau săvârșirea infracțiunii menționate. Acțiunea poate contribui la aflarea adevărului și la stabilirea circumstanțelor care prezintă interes probator pentru această cauză.

10. Potrivit celui de-al doilea paragraf al articolului 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, scopuri legitime pentru limitarea vieții private a persoanei sunt securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane. Acest demers urmărește probarea unor fap-

te presupus penale și protejarea securității economice a statului, scopuri care respectă clauza limitativă a articolului 8 din Convenție.

11. Conform prevederilor art. 118 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să efectueze cercetarea la fața locului numai cu acordul scris al proprietarului sau al posesorului ori, în lipsa lui, în baza unei ordonanțe emise în acest sens, cu autorizarea judecătorului de instrucție.

12. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală ce țin de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, de limitarea secretului corespondenței, al convorbirilor telefonice, al comunicărilor telegrafice și al altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege, se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

13. Instanța subliniază că este imposibilă stabilirea prin altă modalitate a autorilor infracțiunii și descoperirea acesteia, iar respingerea autorizării acțiunii solicitate ar îngreuna nejustificat clarificarea stării de fapt invocată în speță. Ingerința agenților statului în viața privată a persoanei este prevăzută de lege, urmărește scopul legitim de descoperire a unei infracțiuni și de tragere la răspundere a persoanelor vinovate, este necesară într-o societate democratică și raportată proporțional la gravitatea faptei.

14. În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile articolelor 41, 118, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează cercetarea la fața locului pentru adresa: localitatea Sculeni, raionul Ungheni, în regiunea semnelui de frontieră *1020 aval 100 metri*, în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, a mijloacelor materiale de probă, pentru a stabili circumstanțele infracțiunii ori alte circumstanțe care au importanță pentru cauză.

Responsabilitatea executării prezentei încheieri se pune în sarcina organului de urmărire penală al DGUP a IGP, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 20 zile din data eliberării autorizației.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc, care se pune în executare imediat.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-271/2016

20 decembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului din Secția de exercitare a urmăririi penale în cauze de criminalitate organizată și excepționale a Procuraturii Generale cu privire la autorizarea cercetării la fața locului pentru adresa: localitatea Sculeni, raionul Ungheni, în regiunea semnelui de frontieră *1020 aval 100 metri*, în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, precum și a mijloacelor materiale de probă, pentru a stabili circumstanțele infracțiunii ori alte circumstanțe care au importanță în această cauză,

demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016874333, pornită potrivit art. 248 alin. (5) din Codul penal,

în conformitate cu circumstanțele expuse în demersul procurorului, întemeiate cu materialele anexate la demers și cu încheierea judecătorului de instrucție din 20 decembrie 2016, prin care s-a dispus autorizarea efectuării cercetării la fața locului,

având în vedere prevederile articolelor 41, 118, 300-301, 304-306 din Codul de procedură penală,

D I S P U N E:

Se autorizează cercetarea la fața locului pentru adresa: localitatea Sculeni, raionul Ungheni, în regiunea semnelui de frontieră *1020 aval 100 metri*, în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, precum și a mijloacelor materiale de probă, pentru a se stabili circumstanțele infracțiunii ori alte circumstanțe care prezintă importanță în această cauză.

Responsabilitatea executării îi aparține organului de urmărire penală al DGUP a IGP, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 20 zile din data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune în executare imediat.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Examinarea corporală
(art. 119 alin. (1) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-770/2016
41-ij-11-7550-20.03.2016

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

O.N.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului O.N., din cadrul Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la autorizarea efectuării examinării corporale,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 17 octombrie 2016, la Judecătoria Chișinău a parvenit spre examinare demersul Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la autorizarea efectuării examinării corporale a cetățeanului A.B., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016021000, pornită la 10 iunie 2016 de Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, dată fiind existența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (3) din Codul penal.

2. Astfel, potrivit circumstanțelor indicate în demersul procurorului, în cadrul urmăririi penale s-a constatat că, la 9 iunie 2016, aproximativ ora 03.00, persoane necunoscute, în stare de ebrietate, care au încălcat grosolan ordinea publică și care au dat dovadă de cinism și obrăznicie deosebită, aflându-se pe str. Uniunii, 2, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, l-au doborât la pământ, fără motiv, pe B.M., aplicându-i multiple lovituri cu pumnii și picioarele în diferite părți ale corpului, provocându-i vătămări corporale și dureri fizice.

3. În procesul urmăririi penale cu măsuri speciale de investigație, ofițerii de investigații de la IP Râșcani al DP Chișinău au stabilit că cetățeanul B.F., domiciliat pe str. Păcii, 7, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, este unul dintre posibii autori ai infracțiunii, iar potrivit declarațiilor părții vătămate, unul dintre atacatori avea tatuaj în regiunea gâtului, în formă de scorpion sau de dragon, presupunându-se că este vorba de fătuitorul B.F.

4. Astfel, ca urmare a efectuării examinării corporale a lui B.F., ar putea fi identificate sau depistate anumite urme ale faptei infracționale și stabilite anumite semne particulare pe care le-a avut unul dintre atacatorii părții vătămate, fiind obținute informații importante în scopul stabilirii circumstanțelor infracțiunii și identității tuturor autorilor infracțiunii.

5. Prin acest demers se solicită autorizarea efectuării examinării corporale a cetățeanului B.F. în scopul depistării unor urme ale faptei infracționale, precum și stabilirii unor semne particulare pe care le-a avut unul dintre atacatorii părții vătămate.

6. În motivarea demersului se menționează că măsura solicitată este necesară pentru identificarea autorilor infracțiunii și administrarea datelor care ar servi drept probe în cadrul prezentei cauze penale indicate în partea descriptivă a ordonanței.

7. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea examinării corporale a persoanei menționate, din motivele invocate.

8. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, judecătorul consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece, pentru strângerea datelor care ar avea importanță probatorie în prezenta cauză penală, și anume identificarea sau depistarea unor urme ale faptei infracționale și stabilirea unor semne particulare pe care le-a avut unul dintre atacatorii părții vătămate, este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală care încalcă anumite drepturi ocrotite de lege (inviolabilitatea vieții private a persoanei), aceste date neputând fi obținute prin alte procedee probatorii.

9. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu normele legislației în vigoare. Materialele de urmărire penală și cele speciale de investigație oferă indicii temeinice că în privința persoanei menționate în ordonanța de examinare corporală, care a fost identificată ca fiind B.F., pot fi depistate urme ale infracțiunii, urme de agresiune fizică, urme biologice, ca urmare a agresiunii părții vătămate, precum și semne distinctive particulare pe corpul acesteia, care pot servi drept probe în cadrul prezentei cauze penale, utile pentru identificarea autorilor infracțiunii.

10. Potrivit art. 8 § 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, scopuri legitime pentru ingerința agenților de stat în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia sunt securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altor persoane. În acest caz, este urmărită realizarea scopului probării unor fapte penale și a celui de protejare a securității economice a statului, scopuri care se încadrează în clauza limitativă a articolului 8 din Convenție.

11. Potrivit Hotărârii *Olsson v. Suedia* din 24 martie 1988, o ingerință este considerată necesară într-o societate democratică atunci când ea „se bazează pe o necesitate socială imperioasă și este proporțională cu scopul legitim urmărit”.

12. Potrivit prevederilor art. 119 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală are competența efectuării examinării corporale a bănuitului, a învinutului, a inculpatului, a martorului sau a părții vătămate, cu consimțământul acestora sau în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție, pentru a constata dacă pe corpul acestora există urme ale infracțiunii sau semne particulare, în cazul în care pentru acest fapt nu este necesară expertiza medico-legală.

13. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție se efectuează acțiunile de urmărire penală legate de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului său, limitarea secretului corespondenței, al convorbirilor telefonice, al comunicărilor telegrafice și al altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege.

14. Art. 301 alin. (3) din Codul de procedură penală prevede că, în caz de neîndeplinire a cerințelor legitime ale organului de urmărire penală, efectuarea silită a examinării corporale, internarea persoanei într-o instituție medicală pentru efectuarea expertizei și luarea de probe pentru cercetare comparativă se face cu autorizarea judecătorului de instrucție.

15. Necesitatea efectuării examinării corporale a persoanei se impune și din cauza că faptele de huliganism agravat, manifestate prin încălcarea grosolană a ordinii publice și agresarea fizică a persoanelor, pot pune în pericol viața și sănătatea acestora, iar din probele acumulate și din materialele activității speciale de investigație s-a stabilit că urmele infracțiunii pot fi nimicite, ele având importanță pentru efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, în mod complet, obiectiv și în termen rezonabil. Aceste date pot fi administrate doar după efectuarea examinării corporale a persoanei.

16. Instanța subliniază că, în afara măsurii solicitate, circumstanțele cauzei nu pot fi stabilite altfel, iar respingerea autorizării acțiunii menționate ar constitui un obstacol pentru clarificarea stării de fapt din acest caz, măsura solicitată fiind prevăzută de lege (art. 11, 12, 41, 52, 57, 119, 301 din Codul de procedură penală), având cel puțin un scop legitim (descoperirea infracțiunii, identificarea și depistarea faptuitorilor, apărarea ordinii, prevenirea faptelor ilegale și protejarea dreptului la sănătate și conviețuire socială a persoanelor), fiind necesară într-o societate democratică și proporțională cu scopul legitim urmărit.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 119, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea examinării corporale a cetățeanului B.F., în scopul depistării și identificării unor urme ale faptei infracționale, precum și stabilirea unor semne particulare pe care le-a avut unul dintre atacatorii părții vătămate.

Responsabilitatea executării prezentei încheieri se pune în sarcina grupului de urmărire penală, examinarea urmând a fi efectuată o singură dată în termen de 10 zile din data eliberării autorizației.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-770/2015

17 octombrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la obținerea autorizării de efectuare a examinării corporale a cetățeanului B.F., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016021000, pornită la 10 iunie 2016 de către Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (3) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, întemeiate pe materialele anexate la demers și pe încheierea judecătorului de instrucție din 17 octombrie 2016, prin care s-a dispus autorizarea efectuării examinării corporale a persoanei,

având în vedere prevederile articolelor 41, 119, 300-301, 304-306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează efectuarea examinării corporale a cetățeanului B.F., în scopul depistării sau identificării anumitor urme ale infracțiunii, precum și stabilirii anumitor semne particulare pe care le-a avut unul dintre atacatorii părții vătămate.

Responsabilitatea executării se pune în sarcina grupului de urmărire penală, examinarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 10 zile de la data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Președintele ședinței,**judecătorul C.C.**

Controlul legalității examinării corporale
(art. 119 alin. (2) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-460/2016
41-ij-11-8730-29.05.2016

ÎNCHEIERE

29 decembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

I.C.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului I.C., din Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la declararea legalității examinării corporale,

A C O N S T A T A T :

1. Pe 29 decembrie 2016, ora 15.15, la Judecătoria Chișinău a parvenit spre examinare demersul Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la autorizarea examinării corporale a cetățeanului P.T., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza înregistrată cu nr. 2016020120, pornită odată cu constatarea întrunirii elementelor infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

2. Prin ordonanța de pornire a urmăririi penale s-a stabilit că, la 28 decembrie 2016, în jurul orei 14.00, persoane neidentificate de organul de urmărire penală, având scopul întreținerii de relații sexuale, acționând cu intenție, aflându-se într-un automobil neidentificat, care staționa pe câmpul din apropierea comunei Grățiești, municipiul Chișinău, profitând de imposibilitatea T.P. de a se apăra și de a-și exprima voința, au întreținut cu aceasta, prin constrângere fizică și psihică, un raport sexual.

3. În urma măsurilor speciale de investigație întreprinse în această cauză penală, potrivit raportului OSI al IP Râșcani al DP din municipiul Chișinău, s-a stabilit că infracțiunea dată a putut fi comisă de către cetățeanul P.T., care se deplasează cu automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947.

4. Totodată, având în vedere materialele cauzei penale, se constată că există te-meieri rezonabile de a se presupune că pe îmbrăcămintea și pe corpul cetățeanului

P.T. pot fi depistate probe și urme ale infracțiunii menționate, și anume: urme biologice apărute ca urmare a raportului sexual dintre acesta și partea vătămată T.P., urme de opunere a rezistenței de către partea vătămată etc.

5. Prin acest demers, se solicită permiterea examinării corporale a cetățeanului P.T., care a fost efectuată la 28 decembrie 2016.

6. În argumentarea demersului se invocă faptul că depistarea, ridicarea și examinarea bunurilor, a urmelor menționate are o importanță deosebită pentru efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, complet, obiectiv și în termen rezonabil, aceste probe putând fi administrate doar după efectuarea percheziției.

7. Pe 28 decembrie 2016, a fost emisă ordonanța de efectuare a examinării corporale a cetățeanului P.T. și, la aceeași dată, aceasta a fost efectuată, fiind depistate și ridicate hainele sale și alte obiecte enumerate în procesul-verbal de examinare corporală din 28 decembrie 2016.

8. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat declararea legalității examinării persoanei suspectate de comiterea infracțiunii, din motivul că amânarea efectuării acțiunii solicitate putea conduce la distrugerea, la ascunderea urmelor infracțiunii și chiar la sustragerea persoanei suspecte de sub urmărirea penală.

9. Ca urmare a examinării demersului, a materialelor anexate demersului înaintat și a audierii procurorului, instanța de judecată reține următoarele:

10. Cauza penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare. Potrivit materialelor prezentate, organul de urmărire penală investighează o infracțiune care este atribuită categoriei - cele mai grave infracțiuni.

11. Potrivit prevederilor art. 119 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală poate efectua examinarea corporală a bănuitului, a învinuitului, a inculpatului, a martorului sau a părții vătămate cu consimțământul acestora sau în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție, pentru a constata dacă pe corpul lor există urme ale infracțiunii sau semne particulare, în cazul în care nu este necesară expertiza medico-legală în acest sens. Potrivit alineatului (2) al acestui articol, în caz de infracțiune flagrantă, examinarea corporală poate fi efectuată fără autorizarea judecătorului de instrucție, însă, în termen de 24 de ore, el trebuie să fie informat despre acțiunea efectuată, cu prezentarea materialelor respective ale cauzei, pentru controlul legalității acestei acțiuni.

12. Dispoziția art. 6 punctul 10) din Codul de procedură penală definește noțiunea delictului flagrant ca fiind infracțiune descoperită în momentul săvârșirii ei sau înainte ca efectele ei să se fi consumat.

13. Având în vedere reținerea posibilului făptuitor P.T. imediat după comiterea infracțiunii, în acest caz este incidentă situația delictului flagrant reglementată de legislația procesual-penală.

14. La 28 decembrie 2016, dată fiind necesitatea urgentă de a verifica dacă asupra suspectului P.T. se pot afla hainele, urmele biologice apărute după raportul se-

xual dintre P.T. și partea vătămată T.P., alte bunuri sau obiecte care ar putea avea importanță pentru cauza penală, a fost emisă ordonanța procurorului cu privire la efectuarea examinării corporale a acestuia.

15. În cadrul efectuării percheziției, lui P.T. i-a fost adusă la cunoștință ordonanța cu privire la percheziție, iar potrivit procesului-verbal întocmit la 28 decembrie 2016, percheziția a fost efectuată între orele 16.11-17.05, fiind depistate și ridicate mai multe obiecte, printre care o scurtă bărbătească de culoare albastră, o pereche de blugi de culoare gri, precum și alte obiecte indicate în procesul-verbal de examinare corporală.

16. După natura și esența sa, examinarea corporală a persoanei fără consimțământul acesteia este asimilată acțiunii procesuale de percheziție corporală.

17. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (2) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală sub forma percheziției pot fi efectuate, ca excepție, fără autorizarea judecătorului de instrucție, în baza ordonanței motivate a procurorului, în cazurile infracțiunilor flagrante, precum și în cazurile care nu permit amânarea. Judecătorul de instrucție trebuie să fie informat despre efectuarea acestor acțiuni de urmărire penală în termen de 24 de ore, iar în scop de control i se prezintă materialele cauzei penale în care sunt motivate acțiunile de urmărire penală efectuate. În cazul în care există temeiuri suficiente, judecătorul de instrucție declară acțiunea de urmărire penală legală sau, după caz, ilegală, prin încheiere motivată.

18. Demersul privind legalizarea examinării corporale a cetățeanului P.T. a fost înaintat pe 29 decembrie 2016, la ora 15.15, cu respectarea termenului prevăzut de art. 301 alin. (2) din Codul de procedură penală.

19. Potrivit jurisprudenței Curții Europene, utilizarea puterilor coercitive conferite prin legislație pentru a-i cere unei persoane să se supună percheziției amânunțite a corpului, a hainelor și a bunurilor personale constituie o ingerință evidentă în dreptul la respectarea vieții private (a se vedea *Gillan și Quinton v. Regatul Unit*, 12 ianuarie 2010, § 63).

20. Instanța trebuie să verifice întotdeauna dacă asemenea ingerințe sunt justificate în baza articolului 8 § 2 din Convenția Europeană, cu alte cuvinte – dacă acestea sunt „prevăzute de lege”, dacă urmăresc unul sau mai multe din scopurile legitime enumerate de paragraful respectiv și dacă sunt „necesare într-o societate democratică” pentru îndeplinirea scopului în cauză (a se vedea *Cacuci și S.C. Virra & Cont Pad SRL v. România*, 17 ianuarie 2017, § 86).

21. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (2) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală sub forma percheziției pot fi efectuate, ca excepție, fără autorizarea judecătorului de instrucție, în baza ordonanței motivate a procurorului, în cazurile infracțiunilor flagrante, precum și în cazurile care nu permit amânarea. Judecătorul de instrucție trebuie să fie informat despre efectuarea acestor acțiuni de urmărire penală în termen de 24 de ore, iar în scop de control i se prezintă materialele cauzei penale în care sunt motivate acțiunile de urmărire penală efectuate. În cazul în care există temeiuri suficiente, judecătorul

de instrucție declară acțiunea de urmărire penală legală sau, după caz, ilegală, prin încheiere motivată.

22. Art. 301 alin. (3) din Codul de procedură penală prevede că, în caz de neîndeplinire a cerințelor legitime ale organului de urmărire penală, efectuarea silită a examinării corporale, internarea persoanei într-o instituție medicală pentru efectuarea expertizei și luarea de probe pentru cercetare comparativă se fac cu autorizarea judecătorului de instrucție.

23. Scopul legitim urmărit prin această ingerință constă în probarea unor fapte presupus penale și protejarea securității economice a statului.

24. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene, noțiunea de „necesitate” cere ca ingerința să corespundă unei nevoi sociale stringente și, în special, ca aceasta să fie proporțională cu scopurile legitime urmărite. Atunci când stabilește dacă ingerința este sau nu „necesară într-o societate democratică”, Curtea subliniază că toate excepțiile prevăzute de art. 8 § 2 trebuie să fie interpretate în sens restrâns și necesitatea lor într-o anumită cauză trebuie să fie stabilită în mod convingător.

25. Întrebarea la care trebuie să răspundă instanța este dacă relația dintre scopul urmărit și mijloacele folosite poate fi considerată proporțională (a se vedea *Robathin v. Austria*, 3 iulie 2012, § 43). Elementele avute în vedere sunt, în special: dacă a existat o suspiciune rezonabilă; dacă au existat alte mijloace de probă disponibile în acest moment; dacă câmpul de aplicare al mandatului a fost limitat în mod rezonabil; modul în care a fost realizată percheziția, inclusiv prezența observatorilor independenți în timpul cercetării.

26. În consecință, instanța consideră că necesitatea efectuării examinării corporale a cetățeanului P.T. fără autorizarea prealabilă a judecătorului de instrucție a fost justificată, dat fiind riscul distrugerii sau deteriorării posibilelor urme ale infracțiunii de către făptuitor, sau chiar riscul eschivării acestuia de urmărire penală, imixtiunea agenților statului în viața privată a persoanei fiind prevăzută de lege. Măsura efectuată a avut drept scop legitim descoperirea unei infracțiuni deosebit de grave și tragerea la răspundere a făptuitorilor ei, fiind proporțională în raport cu gravitatea faptei investigate, adică necesară într-o societate democratică. A existat o suspiciune rezonabilă privind comiterea infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. c) din Codul penal, nu au existat alte mijloace de probă disponibile la acel moment, mandatul a avut o perioadă de timp limitată în mod rezonabil, iar percheziția a fost realizată cu prezența unor observatori independenți.

27. Prin urmare, examinarea corporală a cetățeanului P.T. a fost efectuată cu respectarea prevederilor legislației procesual-penale, a standardelor Convenției Europene și, în acest sens, urmează a fi confirmată legalitatea efectuării acesteia.

28. În baza celor menționate și având în vedere prevederile articolelor 41, 119, 300, 301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se confirmă legalitatea examinării corporale a cetățeanului P.T. efectuată la 28 decembrie 2016, între orele 16.11-17.05, în cadrul cauzei penale nr. 2016020120.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Exhumarea cadavrului
(art. 121 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-423/16
41-ij-11-7550-20.03.2016

Î N C H E I E R E

14 iunie 2016

or. Orhei

Judecătoria Orhei,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

L.Ț.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului L.Ț., de la Procuratura Orhei, în cauza penală nr. 2016850008, cu privire la autorizarea efectuării exhumării cadavrului cetățeanului R.I., născut la 16 aprilie 1958,

A C O N S T A T A T :

1. La 14 iunie 2016, Judecătoria Orhei a înregistrat demersul procurorului L.Ț., din Procuratura Orhei, cu privire la autorizarea efectuării exhumării cadavrului cetățeanului R.I., născut la 16 aprilie 1958.

2. În motivarea demersului său, procurorul a invocat următoarele circumstanțe: în prezenta cauză penală, urmărirea penală a fost pornită la 18 ianuarie 2016, prin ordonanța organului de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Orhei, în baza elementelor infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. i) din Codul penal, dată fiind uciderea cetățeanului R.I.

3. În cadrul efectuării urmăririi penale s-a constatat că, în noaptea de 29 iulie spre 30 iulie 2013, R.G., după o înțelegere prealabilă și acționând în comun cu o persoană necunoscută pe nume „Vasea”, alias „Caban”, în scopul comiterii omorului cetățeanului R.I., aflându-se la domiciliul acestuia din satul Piatra, raionul Orhei, strangulându-l cu ajutorul unei funii, l-au omorât, după care, pentru a ascunde urmele infracțiunii, au transportat cadavrul, cu ajutorul unui transport cu tracțiune animală, pe malul râului Nistru, în regiunea satului Vâșcăuți, raionul Orhei, unde l-au aruncat în râu.

4. Rezultatele măsurilor speciale de investigație au arătat că uciderea cetățeanului R.I. a fost săvârșită de către fiul ei, R.G., născut la 5 mai 1989, în complicitate cu

M.N., născut la 1 septembrie 1986, care a fost plasat în arest pentru un termen de 30 zile.

5. Ulterior, s-a stabilit că R.I. ar fi fost strangulat cu o funie sau lovit cu un obiect contondent în regiunea capului, fapt care a contribuit la pierderea cunoștinței, iar când cadavrul a fost aruncat în râul Nistru persoana atacată era încă vie și, din cauza că adâncimea apei era mare, s-a înecat.

6. Cadavrul lui R.I. a fost depistat în apropierea satului Vășcăuți, Orhei, și transportat la Centrul de Medicină Legală din municipiul Chișinău, unde medicul legist a constatat drept cauză a decesului asfixia mecanică prin înec.

7. Pe 20 aprilie 2016, organul de urmărire penală a dispus efectuarea unei expertize medico-legale în comisie, iar pe 31 mai 2016 a parvenit demersul Centrului de Medicină Legală, prin care s-a solicitat exhumarea cadavrului cetățeanului R.I., născut la 16 aprilie 1958.

8. Ulterior, la 7 iunie 2016, a parvenit cererea cetățeanului D.N., născut la 10 noiembrie 1965, originar din satul Corjova, Criuleni, care și-a exprimat acordul pentru a fi efectuată exhumarea cadavrului surorii sale R.I.

9. La 13 iunie 2016 a parvenit raportul Ofițerului superior de investigații I.J. de la Direcția nr. 2 a INI al IGP, care a solicitat inițierea autorizării procedurii de exhumare a cadavrului cetățeanului R.I., comunicând că ultimul este înmormântat la cimitirul din satul Piatra, Orhei, iar la etapa inițială organul de urmărire penală nu a investigat acest caz sub toate aspectele.

10. Astfel, procurorul L.Ț din cadrul Procuraturii Orhei îi solicită judecătorului de instrucție autorizarea exhumării cadavrului cetățeanului R.I., născut la 16 aprilie 1958.

11. În ședința de judecată, procurorul L.Ț. a susținut demersul și a solicitat autorizarea exhumării cadavrului cetățeanului R.I., înhumat la cimitirul din satul Piatra, Orhei.

12. Procurorul a motivat necesitatea efectuării acțiunilor de urmărire penală prevăzute de articolul 121 din Codul de procedură penală, în scopul elucidării tuturor circumstanțelor comiterii infracțiunii, stabilirii tuturor persoanelor care se fac vinovate de comiterea acesteia, stabilirii cu exactitate a cauzei decesului și fixarea tuturor probelor utile prezentului proces penal.

13. Examinând demersul înaintat și audiind procurorul, instanța de judecată îl consideră întemeiat și admisibil din următoarele motive:

14. Conform articolului 121 alin. (1) din Codul de procedură penală, exhumarea cadavrului se efectuează în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție și cu înștiințarea rudelor.

15. Alineatul (2) din acest articol prevede că exhumarea cadavrului se efectuează în prezența procurorului și a specialistului în domeniul medicinei legale, cu anunțarea prealabilă a serviciului sanitar epidemiologic din localitate.

16. Potrivit alineatului (3) al aceluiași articol, după exhumare, cadavrul poate fi dus la instituția medicală respectivă pentru efectuarea altor investigații.

17. Infracțiunea cercetată este atribuită, conform articolului 16 din Codul penal, categoriei infracțiunilor excepțional de grave. Totodată, având în vedere caracterul prejudiciabil și pericolul sporit al infracțiunii investigate, sunt întrunite circumstanțele care determină necesitatea implicării organului de urmărire penală în viața privată, măsură care are scopul legitim de a descoperi o infracțiune excepțional de gravă și făptuitorii acesteia, precum și de a acumula probe. Măsura este legitimă și necesară într-o societate democratică, fiind proporțională cu scopul legitim urmărit.

18. Articolul 8 § 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede drept scopuri legitime pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane - ceea ce persistă în acest caz, fiind urmărită prevenirea faptelor penale.

19. Instanța constată că în cazul dat a fost respectat principiul proporționalității.

20. Studiind materialele dosarului penal nr. 2016850008 și audiind opinia procurorului, instanța consideră demersul întemeiat și îl admite, deoarece probele acumulate și materialele activității speciale de investigație dovedesc că probele care pot avea o importanță majoră pentru această cauză penală nu pot fi obținute prin alte metode.

21. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 121, 301, 304 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea acțiunii de urmărire penală – exhumarea cadavrului cetățeanului R.I., născut la 16 aprilie 1958, înhumat la cimitirul din satul Piatra, Orhei, în scopul elucidării tuturor circumstanțelor comiterii infracțiunii, stabilirii tuturor persoanelor care se fac vinovate de comiterea acesteia, precizării cu exactitate a cauzei decesului și fixarea tuturor probelor utile prezentului proces penal.

Executarea prezentei încheieri se pune în sarcina procurorilor și a ofițerilor de urmărire penală incluși în grupul de urmărire penală.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Orhei.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-423/2016

14 iunie 2016

or. Orhei

Judecătoria Orhei,***În componența:*****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul Procuraturii Orhei cu privire la obținerea autorizării de exhumare a cadavrului cetățeanului R.I., născut la 16 aprilie 1958, înhumat la cimitirul din satul Piatra, Orhei, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016850008, pornită conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (2) din Codul penal,

potrivit circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate la demers și încheierea judecătorului de instrucție din 14 iunie 2016, prin care s-a dispus autorizarea efectuării exhumării cadavrului,

având în vedere prevederile articolelor 41, 121, 300-301, 304-306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează efectuarea acțiunii de urmărire penală – exhumarea cadavrului cetățeanului R.I., născut la 16 aprilie 1958, înhumat la cimitirul din satul Piatra, Orhei, în scopul elucidării tuturor circumstanțelor comiterii infracțiunii, stabilirii tuturor persoanelor care se fac vinovate de comiterea acesteia, stabilirea cu exactitate a cauzei decesului și fixarea tuturor probelor utile prezentului proces penal.

Executarea se pune în sarcina procurorilor și ofițerilor de urmărire penală incluși în grupul de urmărire penală.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Președintele ședinței,**judecătorul C.C.**

Exhumarea cadavrului
(art. 121 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-57/2016
41-ij-11-7550-20.03.2016

ÎNCHEIERE

30 noiembrie 2016

or. Hâncești

Judecătoria Hâncești,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

V.P.,

Cu participarea:

Procurorului

I.S.,

examinând în cameră de consiliu demersul Procuraturii raionului Hâncești cu privire la autorizarea acțiunii procesuale de exhumare a cadavrului,

A C O N S T A T A T :

1. Pe 30 noiembrie 2016, la Judecătoria Hâncești a parvenit spre examinare demersul procurorului I.S. de la Procuratura raionului Hâncești cu privire la autorizarea acțiunii procesuale de exhumare a cadavrului.

2. În cadrul ședinței de judecată, procurorul a solicitat admiterea demersului, motivând că exhumarea cadavrului a fost solicitată de către experții legiști în scopul efectuării expertizei complexe medico-legale și autotehnice.

3. Audiind opinia procurorului și examinând materialele prezentate, instanța de judecată găsește demersul neîntemeiat, acesta urmând să fie respins din următoarele considerente:

4. La 1 septembrie 2015, OUP al CP din raionul Hâncești a pornit cauza penală nr. 2015200492 în baza prevederilor art. 264 alin. (3) lit. b) din Codul penal, dat fiind faptul comiterii de către cetățeanul A.P. a unui accident rutier în rezultatul căruia a decedat cetățeanul M.I.

5. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că, la 27 august 2015, ora 00.05, cetățeanul A.P., conducând automobilul de model „SEAT”, cu numărul de înmatriculare B 51 RTE, pe traseul Leușeni – Chișinău, încalcând prevederile RCR, a comis, în apropierea satului Leușeni, un accident rutier prin care a fost accidentat cetățeanul M.I. Acesta din urmă a suferit vătămări corporale grave, care s-au soldat cu decesul lui.

6. În vederea stabilirii gravității vătămarilor corporale, a mecanismului de provocare, a legăturii cauzale dintre faptă și consecințe, precum și în scopul acumulării

altor date necesare pentru examinarea corectă, completă și obiectivă a cauzei, OUP a dispus efectuarea unei expertize medico-legale, iar ulterior, în baza cererilor părții apărării, a dispus efectuarea unei expertize medico-legale complexe, suplimentare și a unei expertize autotehnice.

7. La 1 martie 2016, comisia de experți a solicitat exhumarea cadavrului, pentru examinarea repetată și suplimentară a acestuia în cadrul procedurii de expertiză complexă. În baza solicitării respective, la 8 iulie 2016, procurorul I.S. de la Procuratura raionului Hâncești a emis o ordonanță de exhumare a cadavrului cetățeanului M.I. și a înaintat Judecătoriei Hâncești un demers privind autorizarea acțiunii respective.

8. Examinând demersul respectiv, instanța l-a respins prin încheierea din 8 iulie 2016, deoarece procurorul nu a informat rudele și autoritatea sanitar-epidemiologică cu privire la respectiva acțiune procesuală.

9. La 5 septembrie 2016, comisia de experți medico-legali a finalizat raportul de expertiză medico-legală, comunicând că nu a fost posibil să se răspundă la toate întrebările indicate de OUP, fiind necesară exhumarea cadavrului.

10. De asemenea, conform materialelor prezentate, instanța a stabilit că procurorul a obținut acordul Centrului de Sănătate Publică cu privire la efectuarea măsurii și a informat rudele victimei despre aceasta. Rudele au fost împotriva exhumării cadavrului. Analizând cadrul legal al demersului înaintat, instanța a stabilit următoarele.

11. Conform prevederilor art. 41 din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție asigură controlul judecătoresc pe parcursul urmăririi penale prin autorizarea exhumării cadavrului.

12. Potrivit prevederilor art. 121 alin. (1) din Codul de procedură penală, exhumarea cadavrului se face în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție și cu înștiințarea rudelor.

13. Conform prevederilor art. 300 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție examinează demersurile procurorului privind autorizarea efectuării acțiunilor de urmărire penală, care limitează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

14. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală ce țin de limitarea inviolabilității persoanei, domiciliului, limitarea secretului corespondenței, convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

15. Prin urmare, acțiunea procesuală a cărei autorizare se solicită este trecută de către legislator în categoria măsurilor care atentează la drepturile fundamentale ale persoanei, iar pentru efectuarea acesteia este necesar un control judiciar.

16. Concomitent, după cum s-a menționat mai sus, efectuarea acțiunii în discuție trebuie motivată cert și clar, deoarece atentează la regulile generale de etică și la bunele moravuri, putând veni în contradicție cu ele. Mai mult, efectuarea acestei

acțiuni poate provoca nemulțumiri din partea rudelor și a altor persoane. Necesitatea efectuării măsurii respective trebuie motivată și probată suficient, explicându-se persoanelor interesate și lezate necesitatea acesteia.

17. Din materialele prezentate către procuror și din concluzia experților legiști, instanța n-a putut stabili clar care este necesitatea efectuării exhumării și care este cauza concretă a imposibilității efectuării expertizei medico-legale complexe și a celei autotehnice. Mai mult, instanța consideră că OUP nu a utilizat și nu a efectuat toate acțiunile, inclusiv măsurile procesuale necesare și posibile în acest sens, iar la realizarea expertizei complexe nu au fost antrenați experții care au efectuat expertiza inițială și cea suplimentară, nu au fost examinate actele medicale întocmite de către aceștia, nu a fost verificată și stabilită existența altor acte medicale care se referă la cazul dat. De asemenea, OUP nu a întreprins toate măsurile necesare și posibile de executat în scopul verificării versiunii învinutului, limitându-se doar la numirea expertizei solicitate de către acesta și de către apărătorul său.

18. Din considerentele menționate, instanța nu poate admite demersul Procuraturii raionului Hâncești de autorizare a exhumării cadavrului victimei M.I.

19. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 121, 300, 301 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge demersul Procuraturii raionului Hâncești cu privire la autorizarea exhumării cadavrului victimei M.I., ca fiind nefondat.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Hâncești.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.P.**

Percheziția la domiciliu
(art. 125 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-846/2016
41-ij-11-14567-14.11.2016

Î N C H E I E R E

14 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

C.C.,

Cu participarea:

Procurorului

A.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.M., din Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la obținerea autorizării efectuării percheziției la domiciliu,

A C O N S T A T A T:

1. La 14 noiembrie 2016, la Judecătoria Chișinău a parvenit spre examinare demersul Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la obținerea autorizării de efectuare a percheziției în apartamentul nr. 11, situat pe str. Grătiescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, care aparține cetățeanului B.F., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016021234, pornită în temeiul art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale, s-a constatat că, la 5 noiembrie 2016, aproximativ ora 15.00, persoane necunoscute, care aveau scopul însușirii unor bunuri străine, au pătruns, prin deteriorarea ușii, în apartamentul nr. 14, situat pe str. Uniunii, nr. 2, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, de unde au sustras 700 euro, 3000 lei și un laptop de model „Assus”, care costă 250 euro, provocând astfel părții vătămate P.A. un prejudiciu material considerabil, în mărime de 23.206 lei.

3. În procesul urmăririi penale, după efectuarea măsurilor speciale de investigație de către ofițerii de investigație ai IP Râșcani al DP Chișinău, s-a stabilit că cetățeanul B.F., cu domiciliul pe str. Grătiescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, este unul dintre posibii autori ai infracțiunii și ca urmare a efectuării percheziției la domiciliul acestuia, ar putea fi depistate și ridicate bunurile sustrate, alte urme ale infracțiunii, precum și obținute informații importante pentru stabilirea circumstanțelor infracțiunii, dar și a identității tuturor autorilor infracțiunii.

4. Prin acest demers se solicită autorizarea efectuării percheziției în apartamentul 11, situat pe str. Grătiescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, care îi aparține cetățeanului B.F., în scopul depistării și ridicării bunurilor sustrase și a altor mijloace probatorii care ar avea importanță pentru cauza penală.

5. În motivarea demersului, procurorul menționează că necesitatea efectuării percheziției se impune și din considerentul că infracțiunea investigată reprezintă o infracțiune care atentează la bunurile și proprietatea privată a persoanelor, iar din probele acumulate și din materialele activității speciale de investigație s-a stabilit că persoanele implicate în comiterea infracțiunii locuiesc în apartamentul 11, situat pe str. Grătiescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, iar datele care pot fi obținute ca urmare a efectuării percheziției au importanță pentru efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, în mod complet, obiectiv și într-un termen rezonabil, ele putând fi administrate doar după efectuarea percheziției.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea percheziției la domiciliul persoanei menționate, din motivele invocate.

7. Audiind procurorul și examinând în mod confidențial materialele prezentate, judecătorul consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece - pentru culegerea datelor care ar avea importanță probatorie în prezenta cauză penală și anume: depistarea și ridicarea bunurilor sustrase, a obiectelor sau instrumentelor care au păstrat asupra lor urmele faptelor infracționale sau care au constituit obiectul acestor fapte și pot servi ca mijloace de constatare a existenței ori a inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii, a bunurilor obținute din activitatea prejudiciabilă, dar și pentru identificarea autorilor infracțiunii - este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală care violează anumite drepturi ocrotite de lege: inviolabilitatea domiciliului și a vieții private a persoanei. Aceste date nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

8. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu normele legislației în vigoare, iar materialele de urmărire penală și cele speciale de investigație oferă indicii temeinice că în apartamentul 11 din str. Grătiescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, care aparține cetățeanului B.F., pot fi depistate bunurile sustrase, obiecte și alte urme relevante cu ajutorul cărora pot fi stabilite circumstanțele săvârșirii infracțiunii menționate și care ar putea avea importanță pentru cauza penală, pentru descoperirea infracțiunii și identificarea făptuitorilor.

9. Astfel, domiciliul reprezintă, inclusiv în sensul articolului 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, locul în care o persoană locuiește permanent, iar conform art. 6 11) din Codul de procedură penală, domiciliul este locuința sau construcția destinată traiului permanent sau temporar al unei sau mai multor persoane (casă, apartament, vilă, cameră la hotel, cabină pe o navă maritimă sau fluvială), precum și încăperile anexate acesteia, constituind o parte indivizibilă (verandă, terasă, mansardă, balcon, beci, un alt loc de uz comun). Prin noțiunea de domiciliu, în sensul legislației procesual penale, se înțeleg și terenurile private, automobilele, navele maritime și fluviale private, birourile.

10. Potrivit art. 8 § 2 din Convenție, drept scopuri legitime pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia sunt prevăzute securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane, împrejurare ce persistă în acest caz, fiind urmărit scopul probării unor fapte presupus penale și cel de protejare a securității economice a statului.

11. În conformitate cu jurisprudența sa în materie, Curtea Europeană consideră că, de regulă, perchezițiile domiciliare reprezintă ingerințe în dreptul la respectarea domiciliului (a se vedea *Buck v. Germania*, 28 aprilie 2005, § 31; *Sallinen și alții v. Finlanda*, 27 septembrie 2005, § 70-72).

12. Se reține că, potrivit prevederilor art. 125 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală poate efectua percheziția, dacă din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigație rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente destinate pentru a fi folosite sau care au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite ca urmare a comiterii infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

13. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție, se efectuează acțiunile de urmărire penală legate de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, limitarea secretului corespondenței, a convorbirilor telefonice, a comunicărilor telegrafice și a altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege.

14. Necesitatea efectuării percheziției se impune și pentru că faptele de sustragere a bunurilor altei persoane afectează relațiile care reglementează buna-funcționare a drepturilor patrimoniale ale persoanelor, iar în conformitate cu prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru cauză de utilitate publică, în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

15. Din circumstanțele cauzei rezultă că bunurile sustrase sau alte urme ale infracțiunii pot fi înstrăinate, nimicite, iar acestea au importanță pentru efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, în mod complet și obiectiv, și într-un termen rezonabil. Totodată, aceste date pot fi administrate doar după efectuarea percheziției.

16. Instanța subliniază că nu este posibilă stabilirea locului aflării făptuitorului prin intermediul unei alte măsuri, iar respingerea autorizării acțiunii menționate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt. Imixtiunea agenților statului în viața privată a persoanei este prevăzută de lege, și anume - de prevederile articolelor 11, 12, 41, 52, 57, 125, 279 și 301 din Codul de procedură penală. Măsura solicitată este necesară într-o societate democratică, pentru că are la bază

motive sociale imperioase și este proporțională cu scopurile legitime ale descoperirii infracțiunii, identificării făptuitorilor, apărării ordinii, prevenirii faptelor ilegale și protejării dreptului de proprietate al persoanelor.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea percheziției în apartamentul 11, situat pe str. Grăticescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, care aparține cetățeanului B.F., în scopul depistării și ridicării bunurilor sustrase, precum și a altor mijloace probatorii care ar avea importanță pentru cauza penală.

Responsabilitatea executării prezentei încheieri se pune în sarcina grupului de urmărire penală, percheziția urmând a fi efectuată o singură dată în termen de 30 zile din data eliberării autorizației.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc, mandat care se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-846/2016

14 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la autorizarea efectuării percheziției în apartamentul 11, situat pe str. Grătiescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, care aparține cetățeanului B.F., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016021234, pornită în baza art. 186 alin. (2) lit.d) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, întemeiate pe materialele anexate la demers și în încheierea judecătorului de instrucție din 14 noiembrie 2016, prin care s-a dispus autorizarea efectuării percheziției la domiciliul persoanei,

având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 300-301, 304-306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează efectuarea percheziției în apartamentul 11, situat pe str. Grătiescu, nr. 17, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, care aparține cetățeanului B.F., în scopul depistării și ridicării bunurilor sustrase, precum și a altor mijloace probatorii care ar avea importanță pentru cauza penală.

Responsabilitatea executării se pune în sarcina grupului de urmărire penală, percheziția urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 30 zile din data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Percheziția la domiciliu
(art. 125 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-528/2017
41-ij-11-7786-17.06.2017

ÎNCHEIERE

17 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

C.C.,

Cu participarea:

Procurorului

N.C.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului N.C., de la Procuratura municipiului Chișinău, cu privire la obținerea autorizării de efectuare a percheziției la domiciliul persoanei,

A C O N S T A T A T:

1. La 17 decembrie 2017, în cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) a parvenit spre examinare demersul procurorului N.C., de la Procuratura municipiului Chișinău, cu privire la autorizarea efectuării percheziției la domiciliul cetățeanului P.E., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017028480, pornită la 30 februarie 2017 de către Procuratura municipiului Chișinău în baza articolului 190 alin. (5) din Codul penal.

2. Din materialele cauzei penale rezultă că SC „O.C.” SRL a închiriat pentru o perioadă nedeterminată de timp un oficiu cu suprafața de 200 m² în municipiul Chișinău, pe str. Lev Tolstoi, nr. 12, unde, în calitate de angajați ai companiei activau până la 20 de cetățeni ai Republicii Moldova. Conform informațiilor acumulate și documentate, factorii de decizie ai companiei SRL „O.C.” contactau, prin intermediul telefoniei IP, persoane fizice din Federația Rusă cu utilizarea contactelor telefonice din diverse baze de date și, prezentându-se ca brokeri ai companiei „T.D.”, le convingeau pe acestea să deschidă conturi pe platforma de bursă on-line și să depună mijloace bănești pe contul companiei off-shore, cu cont bancar în banca „T.B.” din Republica Dominicană, aparent - pentru efectuarea tranzacțiilor la bursă (procurarea acțiunilor, activelor sau valutelor). Însă, potrivit informațiilor prezentate pe site-ul respectiv, compania nu își asuma responsabilitatea pentru rezultatele obținute de către clienți, inclusiv în cazul pierderii mijloacelor bănești, motiv invo-

cat ulterior în solicitările clienților de a acoperi prejudiciul cauzat de către brokerii companiei respective.

3. Conform informațiilor obținute, s-a constatat că societatea comercială „T.D.”, înregistrată în zona off-shore cu adresa SC, V.C. a încheiat contracte cu clienții, însă toate operațiunile și tranzacțiile au fost efectuate de angajații SC „O.C.” SRL, cu sediul în municipiul Chișinău. De asemenea, s-a notat activitatea a patru angajați ai SRL „O.C.”, care, în discuțiile cu clienții, se prezentau drept angajați ai companiei off-shore „T.D.” cu sediul în Federația Rusă, orașul Moscova sau cu sediul în Republica Letonia, orașul Riga. Prin intermediul platformei „M.T.” și prin diferite metode de înșelăciune a clienților, după transferul primelor sume bănești, aceștia îi motivau să transfere bani pe conturile companiei off-shore pentru tranzacții profitabile, însă, în cele din urmă, banii de pe conturile companiei nu erau transferați în alte conturi, iar cu aceste mijloace financiare nu mai erau efectuate alte tranzacții. Clienții erau înșelați de către cei patru angajați ai SC „O.C.” SRL, iar în unele cazuri, în lipsa acordului clientului, banii erau tranzacționați în afaceri neprofitabile, acestuia din urmă spunându-i-se că a făcut o alegere greșită și că a pierdut banii. Conform estimărilor efectuate, s-a constatat că pe parcursul anului 2016 prin astfel de metode infracționale gestionarii companiei off-shore „T.D.” au avut un profit de aproximativ 900.000 lei.

4. La 16 decembrie 2017, ofițerul superior de investigații M.S. a prezentat un raport în care a propus efectuarea percheziției la domiciliul cetățeanului P.E., din municipiul Chișinău, str. București, nr. 2/1, apartamentul 25, motivând că în domiciliul acestuia se pot afla documente, înscrisuri, telefoane, cartele SIM, computere, purtători de informație de orice tip, instrumente care au fost folosite sau care au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii sau mijloace financiare obținute în rezultatul comiterii infracțiunii indicate.

5. Prin demersul înaintat, se solicită autorizarea percheziției la domiciliul cetățeanului P.E. din municipiul Chișinău, str. București, nr. 2/1, apartamentul 25, în scopul descoperirii și ridicării următoarelor bunuri: documente, înscrisuri de ziornă, telefoane, cartele SIM, computere, purtători de informație de orice tip, instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii sau mijloace financiare obținute în rezultatul comiterii infracțiunii indicate, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea percheziției la domiciliul persoanei menționate, din motivele invocate.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul neîntemeiat, urmând a-l respinge, din următoarele considerente.

8. Urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, în acest caz, potrivit prevederilor art. 125 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală putând efectua o percheziție, dacă din probele acumulate sau din materialele speciale de investigație rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anu-

mită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente care au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

9. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală ce țin de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, de limitarea secretului corespondenței, a convorbirilor telefonice, a comunicărilor telegrafice și a altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

10. În conformitate cu prevederile art. 304 din Codul de procedură penală, baza pentru autorizarea efectuării acțiunilor de urmărire penală, a măsurilor operative de investigații sau pentru aplicarea măsurilor procesuale de constrângere o constituie ordonanța motivată a organului investit cu astfel de împuterniciri, în conformitate cu acest cod sau cu Legea privind activitatea operativă de investigații și cu demersul procurorului, prin care se solicită acordul pentru efectuarea acțiunilor respective. În partea descriptivă a ordonanței se descrie fapta incriminată, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii acesteia, forma vinovăției, consecințele infracțiunii, pe baza cărora se stabilesc acțiunile de urmărire penală sau măsurile operative de investigație necesare pentru a fi efectuate, rezultatele care trebuie să fie obținute ca urmare a efectuării acestor măsuri, termenul de efectuare a acțiunilor respective, locul efectuării, responsabilii de executare, metodele de fixare a rezultatelor și alte date care au importanță pentru adoptarea de către judecătorul de instrucție a unei hotărâri legale și întemeiate. La ordonanță se anexează materialele care confirmă necesitatea efectuării acestor acțiuni.

11. Prevederile legale menționate nu au fost respectate la înaintarea demersului, deoarece la ordonanța de efectuare a percheziției nu au fost anexate probe certe și plauzibile care ar justifica presupunerea rezonabilă că la domiciliul persoanei indicate în ordonanța de percheziție se pot afla obiecte, bunuri, precum și alte documente care ar putea avea importanță pentru justa soluționare a cauzei penale și care, în mod direct sau indirect, ar avea relevanță cu investigarea acțiunilor grupului de persoane suspectate de comiterea escrocheriei în proporții deosebit de mari, prin intermediul schemei descrise mai sus.

12. Astfel, ordonanța procurorului nu este motivată, nefiind argumentată necesitatea efectuării percheziției la domiciliul persoanei indicate. Din materialele prezentate nu reiese vreo legătură cauzală dintre acțiunile pretins prejudiciabile ale persoanei vizate în ordonanță și cauzarea unor daune materiale în proporții deosebit de mari unor persoane care se pretind a fi victime ale infracțiunii.

13. În speță, procurorul nu i-a prezentat judecătorului vreo cerere din partea pretinselor victime ale infracțiunii, deoarece acestea nu au fost identificate în procesul urmăririi penale, iar suma prejudiciului cauzat de grupul de persoane implicat în comiterea schemei criminale, estimată la 900.000 lei, este mai degrabă una ipotetică decât reală, nefiind susținută prin date veridice și incontestabile.

14. Având în vedere faptul că organul de urmărire penală nu investighează o infracțiune „pe urme fierbinți”, că nu se cunoaște dacă această faptă este sau nu consumată, nu este cunoscut locul unde se pretinde că sunt finalizate acțiunile prejudiciabile ale persoanelor implicate în schema descrisă, judecătorul de instrucție consideră că realizarea scopului urmăririi penale în cazul investigat este posibilă și pe alte căi procesuale, fără lezarea dreptului fundamental prevăzut de art. 29 din Constituția Republicii Moldova cu privire la inviolabilitatea domiciliului persoanei. Drept exemplu ar fi inițierea unor comisii rogatorii în statele în care se pretinde că au finalizat acțiunile criminale ale grupului de persoane care organizează schema criminală și beneficiază de pe urma acestor acțiuni, în scopul stabilirii cercului de persoane care ar fi suferit de pe urma acțiunilor infracționale, audierea acestor persoane, estimarea cuantumului prejudiciului material cauzat prin infracțiune etc.

15. Astfel, instanța conchide că la această etapă a urmăririi penale respingerea autorizării măsurii solicitate nu va prejudicia în niciun fel activitatea de administrare a probelor în cadrul procesului penal și nu va afecta buna desfășurare a urmăririi penale.

16. În conformitate cu prevederile art. 8 din Convenție, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept, decât în măsura în care amestecul respectiv este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, se cere pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altor persoane.

17. Astfel, acțiunea a cărei autorizare se cere în acest caz este una arbitrară și pripită, fără o motivare argumentată și poate constitui, odată realizată, o ingerință neîntemeiată în viața privată a persoanei, fapt care ar contraveni prevederilor articolelor 10, 11, 13, 15 din Codul de procedură penală și ar prezenta un risc iminent de violare a prevederilor art. 8 din Convenție.

18. Prin urmare, demersul înaintat urmează a fi respins ca neîntemeiat.

19. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge ca neîntemeiat demersul procurorului cu privire la autorizarea percheziției la domiciliul cetățeanului P.E. din municipiul Chișinău, str. București, nr. 2/1, apartamentul 25, inițiat în cadrul cauzei penale nr. 2017028480.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Controlul legalității percheziției la domiciliu
(art. 125 alin. (4) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-458/2017
41-ij-11-8720-29.05.2017

ÎNCHEIERE

29 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

B.B.,

Cu participarea:

Procurorului

I.C.,

Apărătorului

J.D.,

Bănuitului

P.T.,

Procedura de citare fiind legal executată,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului I.C., de la Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la declararea legalității percheziției,

A C O N S T A T A T:

1. La data de 29 decembrie 2017, ora 13.00, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la legalizarea percheziției efectuate în automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020120, pornită conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

2. Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, s-a stabilit că, la 26 decembrie 2017, în jurul orei 14.00, persoane neidentificate de organul de urmărire penală, acționând cu intenție, au profitat de imposibilitatea cetățeanului T.P. de a se apăra și de a-și exprima voința și au întreținut, prin constrângere fizică și psihică, un raport sexual cu acesta, într-un automobil neidentificat care staționa pe câmpul din apropierea comunei Grătiești, municipiul Chișinău.

3. Ca urmare a măsurilor speciale de investigație întreprinse în această cauza penală, potrivit raportului OSI al IP Râșcani al DP din municipiul Chișinău, s-a stabilit că infracțiunea respectivă putea fi comisă de către cetățeanul P.T., care se

deplasa cu automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947.

4. În același timp, materialele cauzei penale arată că există temeieri rezonabile pentru a se presupune că în automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, cu care se deplasa cetățeanul P.T., se pot afla probe și urme ale infracțiunii menționate, și anume: haine ale cetățeanului P.T., urme biologice apărute ca urmare a raportului sexual dintre acesta și partea vătămată T.P., precum și telefonul mobil al lui P.T., cu ajutorul căruia ultimul a înregistrat imagini video și foto cu victima în timpul întreținerii raportului sexual. Prin urmare, depistarea, ridicarea și examinarea bunurilor și a urmelor menționate are o importanță primordială pentru efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, în mod complet, obiectiv și în termen rezonabil, aceste probe putând fi administrate doar după efectuarea percheziției.

5. Prin acest demers se solicită legalizarea percheziției în automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, care a fost efectuată la 28 decembrie 2017.

6. La 28 decembrie 2017, a fost emisă ordonanța de efectuare a percheziției automobilului de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, cu care se deplasa P.T., și tot la 28 decembrie 2017 a fost efectuată percheziția în automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, cu care se deplasa cetățeanul P.T., unde au fost depistate și ridicate hainele și alte obiecte enumerate în procesul-verbal de percheziție din 28 decembrie 2017.

7. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat declararea legalității percheziției efectuate în automobilul persoanei suspectate de comiterea infracțiunii, dat fiind faptul că amânarea efectuării acțiunii solicitate putea conduce la distrugerea, ascunderea urmelor infracțiunii și chiar la sustragerea persoanei suspecte de la organul de urmărire penală.

8. Ca urmare a examinării demersului, a materialelor anexate în confirmarea temeiniciei demersului înaintat și a audierii opiniilor procurorului, ale apărătorului și ale bănuitului, instanța de judecată reține următoarele.

9. Cauza penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare. Potrivit materialelor prezentate, organul de urmărire penală investighează o infracțiune care face parte din categoria celor grave. În acest caz, potrivit prevederilor art. 125 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să efectueze percheziția, dacă din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigație rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente care au fost folosite sau care au servit ca mijloace pentru săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite ca urmare a comiterii infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii. Percheziția se poate efectua și în scopul descoperirii unor persoane cău-

tate, a unor cadavre sau a altor date importante pentru cauza penală. Percheziția se efectuează în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală și numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

10. În cazurile care nu suferă amânare sau în caz de delict flagrant, percheziția se poate efectua în baza unei ordonanțe motivate a procurorului, fără autorizația judecătorului de instrucție, urmând ca acestuia să i se prezinte imediat, dar nu mai târziu de 24 ore de la terminarea percheziției, materialele obținute ca urmare a percheziției, indicându-se motivele efectuării acesteia. Judecătorul de instrucție verifică legalitatea acestei acțiuni procesuale. În cazul constatării legalității percheziției, judecătorul de instrucție confirmă rezultatul acesteia printr-o încheiere motivată. În caz contrar, prin încheiere motivată, recunoaște percheziția ca fiind ilegală.

11. Potrivit art. 6 pct. 6) și 10) din Codul de procedură penală, constituie caz ce nu suferă amânare pericolul real că se vor pierde sau distruge probele, că bănuitul sau învinuitul se poate ascunde în încăperea suspectată ori că se vor comite alte infracțiuni, iar caz de delict flagrant – infracțiunea descoperită în momentul săvârșirii ei sau înainte ca efectele ei să se fi consumat.

12. La 28 decembrie 2017, în legătură cu necesitatea urgentă de a verifica dacă în automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, cu care se deplasa P.T., se pot afla hainele acestuia, urmele biologice apărute ca urmare a raportului sexual dintre P.T. și partea vătămată T.P., telefonul mobil al lui P.T. și alte bunuri care ar putea avea importanță pentru cauza penală, a fost emisă ordonanța procurorului cu privire la efectuarea percheziției.

13. În cadrul efectuării percheziției, lui P.T. i-a fost adusă la cunoștință ordonanța cu privire la percheziție, iar potrivit procesului-verbal întocmit la 28 decembrie 2017, percheziția a fost efectuată între orele 13.11-14.05, fiind depistate și ridicate mai multe obiecte, printre care un telefon mobil de model „Nokia”, o scurtă bărbătească de culoare albastră, precum și alte obiecte indicate în procesul-verbal de percheziție.

14. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (2) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală sub formă de percheziție pot fi efectuate, ca excepție, fără autorizarea judecătorului de instrucție, în baza ordonanței motivate a procurorului, în cazurile infracțiunilor flagrante, precum și în cazurile ce nu permit amânare. Judecătorul de instrucție trebuie să fie informat despre efectuarea acestor acțiuni de urmărire penală în termen de 24 ore, iar în scop de control i se prezintă materialele cauzei penale în care sunt motivate acțiunile de urmărire penală efectuate. În cazul în care există temeieri suficiente, judecătorul de instrucție declară acțiunea de urmărire penală legală sau, după caz, ilegală, prin încheiere motivată.

15. Demersul privind legalizarea percheziției efectuate în automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, a fost înaintat pe 29 decembrie 2017, ora 13.00, cu respectarea termenului prevăzut de art. 301 alin. (2) din Codul de procedură penală.

16. În conformitate cu jurisprudența sa în materie, Curtea Europeană consideră că, de regulă, perchezițiile domiciliare reprezintă ingerințe în dreptul la respectarea domiciliului (a se vedea *Buck v. Germania*, 28 aprilie 2005, § 31; *Sallinen și alții v. Finlanda*, 27 septembrie 2005, § 70-72). Ingerința trebuie să fi fost justificată în baza art. 8 § 2 din Convenția Europeană, cu alte cuvinte – să fi fost „prevăzută de lege”, să fi urmărit unul sau mai multe din scopurile legitime enumerate de paragraful respectiv și să fi fost „necesară într-o societate democratică” pentru îndeplinirea scopului în cauză.

17. Instanța consideră că necesitatea efectuării percheziției automobilului de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, cu care se deplasa P.T., fără autorizarea prealabilă a judecătorului de instrucție a fost justificată, dat fiind riscul distrugerii sau deteriorării posibilelor urme ale infracțiunii de către făptuitor sau chiar al sustragerii acestuia de la organul de urmărire penală. Ingerința este prevăzută de lege, iar percheziția este raportată proporțional la scopul legitim al descoperirii unei infracțiuni deosebit de grave și al tragerii la răspundere a făptuitorilor ei.

18. Prin urmare, percheziția automobilului de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, cu care se deplasa P.T., a fost efectuată cu respectarea prevederilor legislației procesual-penale și, în acest sens, legalitatea efectuării acesteia urmează a fi confirmată.

19. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 300, 301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se confirmă legalitatea percheziției efectuate pe 28 decembrie 2017, între orele 13.11-14.05, în cadrul cauzei penale nr. 2017020120, în automobilul de model „Mercedes-Benz”, de culoare albă, cu numărul de înmatriculare XXX-947, cu care se deplasa P.T.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Controlul legalității percheziției la domiciliu
(art. 125 alin. (4) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-436/2017
41-ij-11-6008-07.05.2017

Î N C H E I E R E

29 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

B.B.,

Cu participarea:

Procurorului

V.G.,

Apărătorului

J.D.,

Bănuitului

L.M.,

Procedura de citare fiind legal executată,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului V.G., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la declararea legalității percheziției,

A C O N S T A T A T :

1. Pe 7 decembrie 2017, ora 13.30, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului V.G., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la legalizarea percheziției efectuate la domiciliul lui L.M., în apartamentul 33, luat în locațiune, situat pe adresa: str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, municipiul Chișinău, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020222, pornită în baza art. 186 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal.

2. Potrivit ordonanței de începere a urmăririi penale, la 6 octombrie 2017, aproximativ ora 03.08, persoane neidentificate de către organul de urmărire penală au pătruns, prin deteriorarea geamului de la ușă, în magazinul companiei „Orange” SA, situat pe str. Păcii, nr. 18/3, comuna Stăuceni, municipiul Chișinău, de unde au sustras pe ascuns mai multe telefoane mobile și mijloace bănești, care urmează a fi stabilite cu exactitate. Prin această faptă, companiei „Orange” SA i-a fost provocat un prejudiciu material considerabil.

3. În cadrul urmăririi penale, date fiind descifrările convorbirilor telefonice de pe telefoanele mobile sustrate, s-a constatat că în posesia lui G.E. se află o tabletă de

model „Vonino Epic M8” și un telefon mobil de model „Nokia 225”. Fiind audiat în calitate de martor, acesta a declarat că a procurat bunurile de la L.M.

4. În acest context, pe 6 noiembrie 2017, în adresa organului de urmărire penală a parvenit raportul ofițerului de investigație de la IP Râșcani al DP din municipiul Chișinău, potrivit căruia, în scopul depistării bunurilor sustrase și verificării implicării lui L.M. la săvârșirea infracțiunii în cauză, este oportună efectuarea unei percheziții în apartamentul nr. 33, situat pe str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, municipiul Chișinău, pe care persoana vizată l-a luat în locațiune și unde domiciliază în prezent.

5. Prin acest demers se solicită legalizarea percheziției efectuată la 6 decembrie 2017 la domiciliul lui L.M. – apartamentul 33 luat în locațiune, situat pe str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, municipiul Chișinău.

6. În motivarea demersului se invocă faptul că din probele acumulate în cadrul cauzei penale rezulta o presupunere rezonabilă că la domiciliul lui L.M. situat pe str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, apartamentul 33, municipiul Chișinău, se pot afla probe și urme ale infracțiunii menționate, și anume – telefoanele mobile și tabletele electronice sustrase.

7. La 6 decembrie 2017 a fost emisă ordonanța procurorului V.G. de efectuare a percheziției la domiciliul lui L.M. – apartamentul 33 din str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, municipiul Chișinău, percheziția fiind efectuată în aceeași zi. Procurorul nu s-a prezentat în ședința de judecată pentru susținerea demersului înaintat.

8. Ca urmare a examinării demersului înaintat, instanța de judecată remarcă următoarele.

9. Potrivit materialelor prezentate, organul de urmărire penală investighează o infracțiune care se încadrează în categoria celor mai puțin grave. În acest caz, conform prevederilor art. 125 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să efectueze percheziții, dacă din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigație rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente care au fost folosite sau care au servit ca mijloace pentru săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii. Percheziția se poate efectua și în scopul descoperirii unor persoane căutate, a unor cadavre sau a altor date importante pentru cauza penală. Percheziția se efectuează în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală și numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

10. În cazurile care nu suferă amânare sau în caz de delict flagrant, percheziția poate fi efectuată în baza unei ordonanțe motivate a procurorului, fără autorizația judecătorului de instrucție, urmând ca acestuia să i se prezinte imediat, dar nu mai târziu de 24 ore de la terminarea percheziției, materialele obținute ca urmare a percheziției, indicându-se motivele efectuării ei. Judecătorul de instrucție verifică legalitatea acestei acțiuni procesuale. În cazul constatării legalității percheziției, judecătorul de instrucție confirmă rezultatul acesteia printr-o înche-

iere motivată. În caz contrar, prin încheiere motivată, el recunoaște percheziția ca fiind ilegală.

11. La 6 decembrie 2017, în legătură cu necesitatea de a verifica dacă în apartamentul luat în locațiune de către L.M., din str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, municipiul Chișinău, se pot afla bunurile sustrase, a fost emisă ordonanța procurorului de efectuare a percheziției.

12. Din conținutul ordonanței de efectuare a percheziției din 6 decembrie 2016, rezultă că în posesia lui G.A. se aflau o tabletă de model „Vonino Epic M8” și un telefon mobil „Nokia 225”. Fiind audiat în calitate de martor, acesta a declarat că a procurat bunurile de la L.M.

13. Potrivit art. 6 pct. 6) și 10) din Codul de procedură penală, constituie caz care nu suferă amânare pericolul real că se vor pierde sau distruge probele, că bănuitul sau învinuitul se poate ascunde în încăperea suspectată ori că se vor comite alte infracțiuni, iar un caz de delict flagrant – infracțiunea descoperită în momentul săvârșirii ei sau înainte ca efectele ei să se fi consumat.

14. În același timp, procurorul nu a prezentat instanței procesul-verbal de audiere a martorului G.A. sau alte materiale ale urmăririi penale, pentru a se stabili la ce dată și oră a fost audiat acesta, când a aflat organul de urmărire penală despre bănuiala privind comiterea infracțiunii de către L.M. și când a constatat existența unui caz ce nu suferă amânare.

15. Mai mult, procurorul nu a anexat la demersul înaintat procesul-verbal de efectuare a percheziției, pentru a se stabili data, ora și locul efectuării percheziției, persoana la care a fost efectuată percheziția, bunurile depistate și ridicate.

16. În acest context, instanța nu se poate pronunța dacă demersul cu privire la legalizarea percheziției efectuată la domiciliul lui L.M. a fost înaintat cu respectarea termenului prevăzut de art. 125 alin. (4) din Codul de procedură penală.

17. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (2) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală sub formă de percheziție pot fi efectuate, ca excepție, fără autorizarea judecătorului de instrucție, în baza ordonanței motivate a procurorului, în cazurile infracțiunilor flagrante, precum și în cazurile care nu permit amânare. Judecătorul de instrucție trebuie să fie informat despre efectuarea acestor acțiuni de urmărire penală în termen de 24 ore, iar în scop de control, i se prezintă materialele cauzei penale în care sunt argumentate acțiunile de urmărire penală efectuate. În cazul în care există temeiuri suficiente, judecătorul de instrucție declară legalitatea sau, după caz, ilegalitatea acțiunii de urmărire penală, prin încheiere motivată.

18. În consecință, instanța constată că necesitatea efectuării percheziției la domiciliul lui L.M., în apartamentul 33 luat în locațiune și situat pe str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, din municipiul Chișinău, fără autorizarea prealabilă a judecătorului de instrucție, nu a fost justificată, din cauza lipsei unui caz de delict flagrant sau a unui caz care nu suferă amânare.

19. Prin urmare, instanța stabilește că percheziția la domiciliul cetățeanului L.M. a fost efectuată cu ignorarea prevederilor legislației procesual-penale și, în

acest sens, urmează a fi respins demersul procurorului privind confirmarea legalității efectuării percheziției.

20. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 300, 301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge demersul procurorului privind confirmarea legalității percheziției efectuată în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016020120, din 6 decembrie 2017, la domiciliul lui L.M., în apartamentul 33 luat în locațiune și situat pe adresa: str. Gr. Alexandrescu, nr. 9, din municipiul Chișinău, ca fiind neîntemeiat.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Ridicarea informației privind convorbirile telefonice*(art. 126 alin. (2) din Codul de procedură penală)*

Dosarul nr. 13-4/2016
41-ij-13-20-06.01.2016

ÎNCHEIERE

6 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

M.V.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului M.V., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării informației privind convorbirile telefonice,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 6 ianuarie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării informației privind convorbirile telefonice, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016023123, pornită în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale, s-a constatat că, pe 26 decembrie 2016, la IP Râșcani al DP din municipiul Chișinău a parvenit plângerea cetățeanului M.T., potrivit căreia persoane neidentificate au pătruns, pe 26 decembrie 2016, în intervalul de timp 12.45-21.00, prin spargerea geamului, pe ascuns, în apartamentul 5, situat pe str. Gh. Coșbuc, nr. 13, municipiul Chișinău, de unde au sustras un laptop de model „HP Pavilion”, de culoare neagră, care costă 4.800 lei; un laptop de model „HP Pavilion”, de culoare bej, prețul – 3.000 lei; un aparat foto de model „Nikon D 5100”, prețul – 6.600 lei; un telefon de model „Nokia C7” cu nr. IMEI 358261042751234, prețul – 800 lei; cercei din aur de 3 grame, cu piatră prețioasă, prețul – 1.600 lei și mijloace bănești în sumă de 400 lei. Astfel, prin acțiunile ilicite ale persoanelor neidentificate, lui M.T. i-a fost cauzat un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 17.200 lei.

3. Prin acest demers se solicită autorizarea ridicării de la companiile de telefonie mobilă „Orange” SA și „Moldcell” SA a informației privind convorbirile telefonice de intrare și de ieșire, a celor locale, interurbane și internaționale purtate de la tele-

fonul mobil de model „Nokia C7” cu nr. IMEI 358261042751234 și oferirea descifrărilor convorbirilor telefonice de pe numărul de IMEI din 25 decembrie 2016 până la executare, cu indicarea zonei de emisie și de recepție a fiecărui apel, a numerelor de telefon și a datelor de anchetă ale abonaților.

4. În motivarea demersului se invocă faptul că, fiind efectuate măsuri speciale de investigație și acțiuni de urmărire penală, există suficiente temeiuri pentru a se presupune că, drept urmare a ridicării informației privind convorbirile telefonice care se află în bazele de date ale companiilor „Orange” SA și „Moldcell” SA de la telefonul mobil de model „Nokia C7” cu nr. IMEI 358261042751234, vor fi obținute informații care au importanță pentru procesul penal în cauză, în scopul stabilirii, identificării făptuitorilor și descoperirii acestei infracțiuni.

5. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul înaintat și a solicitat autorizarea ridicării informației privind convorbirile telefonice, din motivele invocate mai sus.

6. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru culegerea datelor care ar avea importanță probatorie în prezenta cauză penală, și anume stabilirea unor circumstanțe care prezintă interes probator, este necesară efectuarea acțiunilor de urmărire penală care încalcă drepturile ocrotite de lege – limitarea secretului convorbirilor telefonice, a inviolabilității vieții private a persoanei. Aceste date nu pot fi obținute cu ajutorul altor procedee probatorii.

7. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, că materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație oferă indicii temeinice că informația cu privire la convorbirile telefonice efectuate de la telefonul sustras în perioada de după comiterea infracțiunii, precum și imediat premergătoare comiterii acesteia, ar putea contribui la stabilirea circumstanțelor care prezintă interes probator pentru descoperirea infracțiunii, identificarea și stabilirea posibililor autori ai infracțiunii.

8. Art. 8 § 2 din Convenție prevede drept scopuri legitime pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia în caz de securitate națională, siguranța publică, bunăstare economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane.

9. Potrivit Hotărârii *Olsson v. Suedia* din 24 martie 1988, o ingerință poate fi considerată necesară într-o societate democratică atunci când „se bazează pe o necesitate socială imperioasă și mai ales proporțională cu scopul legitim urmărit”, adică atunci când ingerința este compatibilă cu principiile democratice.

10. În conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Codul de procedură penală, ridicarea informației privind convorbirile telefonice se face numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

11. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală privind limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului,

limitarea secretului corespondenței, a convorbirilor telefonice, a comunicărilor telegrafice și a altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege, se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

12. Necesitatea ridicării informației privind convorbirile telefonice se impune și pentru că faptele de sustragere a bunurilor altei persoane afectează relațiile care reglementează existența drepturilor patrimoniale ale persoanelor, iar în conformitate cu prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică, în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

13. Instanța subliniază că nu este posibilă stabilirea circumstanțelor care prezintă interes pentru prezenta cauză altfel decât prin intermediul măsurii a cărei autorizare se cere, aceasta fiind prevăzută de lege, și anume de prevederile articolelor 11, 12, 41, 52, 57, 125, 279, 301 din Codul de procedură penală, bazându-se pe o necesitate socială imperioasă, fiind proporțională cu scopurile legitime urmărite ale descoperirii infracțiunii, identificării făptuitorilor, apărării ordinii, prevenirii faptelor ilegale și protejării dreptului de proprietate al persoanelor.

14. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 126, 301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea ridicării de la companiile de telefonie mobilă „Orange” SA și „Moldcell” SA a informației privind convorbirile telefonice de intrare și ieșire, locale, interurbane și internaționale purtate de la telefonul mobil de model „Nokia C7” cu nr. IMEI 358261042751234 și furnizarea descifrărilor convorbirilor telefonice de pe numărul de IMEI din 25 decembrie 2016 până la executare, cu indicarea zonei de emisie și recepție a fiecărui apel, a numerelor de telefon și a datelor de anchetă ale abonaților.

Executarea încheierii se pune în sarcina organului de urmărire penală al IP Râșcani, municipiul Chișinău, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 20 zile de la data eliberării autorizației.

În baza încheierii se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-4/2017

6 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului M.V. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării informației privind convorbirile telefonice, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016023123, pornită conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate la demers și pe încheierea judecătorului de instrucție din 6 ianuarie 2017, prin care s-a dispus autorizarea ridicării informației privind convorbirile telefonice,

având în vedere prevederile articolelor 41, 126, 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se autorizează ridicarea de la companiile de telefonie mobilă „Orange” SA și „Moldcell” SA a informației privind convorbirile telefonice de intrare și ieșire, locale, interurbane și internaționale purtate de la telefonul mobil de model „Nokia C7” cu nr. IMEI 358261042751234 și furnizarea descifrărilor convorbirilor telefonice purtate de la numărul de IMEI din 25 decembrie 2016 până la executare, cu indicarea zonei de emisie și de recepție a fiecărui apel, a numerelor de telefon și a datelor de anchetă ale abonaților.

Executarea încheierii se pune în sarcina organului de urmărire penală al IP Râșcani, municipiul Chișinău, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 20 zile de la data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Ridicarea informației privind convorbirile telefonice*(art. 126 alin. (2) din Codul de procedură penală)*

Dosarul nr. 13-15/2017

41-ij-13-40-06.02.2017

ÎNCHEIERE

29 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Cu participarea:****Procurorului****I.C.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului I.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării informației privind convorbirile telefonice,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 29 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului I.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării informației despre convorbirile telefonice, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017023210, pornită conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a constatat că, pe 27 octombrie 2017, la IP Râșcani al DP din municipiul Chișinău a parvenit plângerea cetățeanului C.V., potrivit căreia, la 26 octombrie 2017, în intervalul de timp cuprins între orele 12.45 și 21.00, persoane neidentificate au pătruns pe ascuns, prin deteriorarea ușii, în apartamentul 25, situat pe str. Cucurilor, nr. 15, municipiul Chișinău, de unde au sustras un laptop de model „Lenovo S200”, de culoare gri, care costă 6.800 lei și un telefon de model „Lenovo P1”, prețul – 4.800 lei. Astfel, prin acțiunile ilicite ale persoanelor neidentificate, lui C.V. i-a fost cauzat un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 11.600 lei.

3. Prin acest demers se solicită autorizarea ridicării de la companiile de telefonie mobilă „Orange” SA și „Moldcell” SA a informației privind convorbirile telefonice de intrare și ieșire, locale, interurbane și internaționale purtate de la telefonul mobil de model „Lenovo P1” cu nr. IMEI 358261042754321 și furnizarea descifrărilor con-

vorbirilor telefonice purtate de pe numărul de IMEI din 26 decembrie 2017 până la executare, cu indicarea zonei de emisie și de recepție a fiecărui apel, a numerelor de telefon și a datelor de anchetă ale abonaților.

4. În argumentarea demersului se invocă faptul că, fiind efectuate măsuri speciale de investigație și acțiuni de urmărire penală, există suficiente temeiuri pentru a se presupune că, în consecința ridicării informației privind convorbirile telefonice care se află în bazele de date ale companiilor „Orange” SA și „Moldcell” SA de la telefonul mobil de model „Lenovo P1” cu nr. IMEI 358261042754321, vor fi obținute informații care au importanță pentru procesul penal în cauză, în scopul stabilirii, identificării făptuitorilor și descoperirii acestei infracțiuni.

5. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul înaintat și a solicitat autorizarea ridicării informației privind convorbirile telefonice, din motivele invocate mai sus.

6. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul procurorului neîntemeiat, urmând să-l respingă, din următoarele considerente.

7. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare.

8. Conform prevederilor art. 126 alin. (2) din Codul de procedură penală, ridicarea informației privind convorbirile telefonice se face numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

9. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală privind limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, limitarea secretului corespondenței, a convorbirilor telefonice, a comunicărilor telegrafice și a altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

10. Articolul 304 din Codul de procedură penală prevede ca bază pentru începerea procedurii de autorizare a efectuării acțiunilor de urmărire penală, a măsurilor speciale de investigație sau a aplicării măsurilor procesuale de constrângere ordonanța motivată a organului investit cu asemenea împuterniciri, în conformitate cu acest cod, și demersul procurorului prin care se solicită acordul pentru efectuarea acțiunilor respective.

11. Potrivit alin. (2) al normei menționate, partea descriptivă a ordonanței va conține: descrierea faptei incriminate, locul, timpul și modul săvârșirii acesteia, forma vinovăției, consecințele infracțiunii în baza cărora se stabilesc acțiunile de urmărire penală sau măsurile speciale de investigație necesare pentru a fi efectuate, rezultatele care trebuie să fie obținute ca urmare a efectuării acestor acțiuni/măsuri, termenul de efectuare a acțiunilor respective, locul efectuărilor, responsabilii de executare, metodele de fixare a rezultatelor și alte date care au importanță pentru adoptarea de către judecătorul de instrucție a unei hotărâri legale și întemeiate.

12. La ordonanță se anexează materialele care confirmă necesitatea efectuării acestor acțiuni/măsuri.

13. Prevederile legale menționate nu au fost respectate de către procuror la înaintarea demersului, deoarece nu sunt anexate materiale care confirmă autenticitatea numărului de IMEI al telefonului sustras, nefiind clar dacă numărul indicat de telefon i-a aparținut cu certitudine părții vătămate.

14. Potrivit art. 8 § 2 din Convenție, ca scopuri legitime pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia sunt prevăzute securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane.

15. Instanța reține că ordonanța trebuie să conțină motivarea legalității și a caracterului justificat ale imixtiunii agenților statului în viața privată a persoanei.

16. În acest caz, prevederile legale nu au fost respectate, deoarece ridicarea informației privind convorbirile de la telefoanele menționate nu este motivată de către procuror și ar constitui o ingerință nejustificată în viața privată a persoanei, în privința căreia nu există temeieri rezonabile de a se presupune că ar fi implicată în comiterea infracțiunii investigate de organul de urmărire penală, fapt care ar veni în contradicție cu prevederile articolelor 10, 11, 14, 15 din Codul de procedură penală și art. 8 din Convenție.

17. Prin urmare, după examinarea demersului înaintat, instanța ajunge la concluzia că acesta este neîntemeiat și trebuie respins.

18. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 126, 301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge ca neîntemeiat demersul procurorului privind efectuarea ridicării de la companiile de telefonie mobilă „Orange” SA și „Moldcell” SA a informației privind convorbirile telefonice de intrare și ieșire, locale, interurbane și internaționale purtate de la telefonul mobil de model „Lenovo P1” cu nr. IMEI 358261042754321 și eliberarea descifrărilor convorbirilor telefonice purtate de pe numărul de IMEI din 26 octombrie 2017, până la executare, cu indicarea zonei de emisie și de recepție a fiecărui apel, a numerelor de telefon și a datelor de anchetă ale abonaților, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017023210, pornită conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 186 alin.(2) lit. b), c) și d) din Codul penal.

Copia încheierii se înmânează procurorului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Ridicarea documentelor care constituie secret comercial și bancar

(art. 126 alin. (2) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-852/2017
41-ij-11-15669-29.11.2017

Î N C H E I E R E

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

V.S.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului V.S. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la obținerea autorizării de ridicare a documentelor de la sediul instituției bancare,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 29 noiembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului V.S., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării de documente care conțin informații ce constituie secret comercial și bancar, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017021235, începută la 18 ianuarie 2017 de către Procuratura municipiului Chișinău (Oficiul Râșcani), conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. b) și d) din Codul penal.

2. Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, la 17 mai 2013, persoane publice din cadrul Primăriei comunei Grătiești, municipiul Chișinău, au perfectat și eliberat cetățeanului L.T., în baza art. 82 din Codul funciar (abrogat prin Legea RM nr. 369 din 10 februarie 1995), un lot de pământ cu suprafața permisă de lege, în mărime de 0,30 ha, în ciuda existenței unei repartizări anterioare către acest cetățean a unui lot de pământ, în lipsa deciziei Consiliului comunal Grătiești, municipiul Chișinău. Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren pentru cel de-al doilea lot de pământ cu suprafața de 0,0443 ha a fost înregistrat cu numărul cadastral 31532151123, în baza căruia, ulterior, a fost înregistrat dreptul de proprietate asupra lotului de teren estimat, potrivit informației ÎS „Cadastru”, cu prețul de 158.931 lei.

3. De asemenea, s-a constatat că lotul de teren în cauză, cu numărul cadastral 3153215.1123, a fost ipotecat pentru obținerea unui credit la BC „Moldova Agroindbank” SA, fiind încheiat contractul de ipotecă C 15123-Fnr.13123 din 10 octombrie 2016.

4. Prin demersul înaintat, se solicită autorizarea ridicării de la BC „Moldova Agroindbank” SA, cu sediul în municipiul Chișinău, str. Cosmonauților, nr. 9, documentele bancare în baza cărora a fost ipotecat lotul de teren cu numărul cadastral 3153215.1123.

5. Pentru argumentarea demersului, se invocă faptul că, în vederea identificării făptuitorilor, constatării vinovăției lor și stabilirii altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei, de la BC „Moldova-Agroindbank” SA trebuie ridicate documente care conțin informații ce dețin secret comercial și alte informații cu accesibilitate limitată referitoare la tranzacția în cauză.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul înaintat și a solicitat autorizarea ridicării documentelor și a informațiilor menționate.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece, pentru strângerea datelor care ar avea importanță probatoare în prezenta cauză penală, adică ridicarea documentelor și a informațiilor care pot constitui secret bancar sau comercial, este necesară efectuarea acțiunilor de urmărire penală care violează drepturile ocrotite de lege – limitarea secretului bancar și a dreptului persoanei la viață privată. Prin alte procedee probatorii aceste date nu pot fi obținute.

8. Documentele și informațiile care trebuie ridicate de la bancă prezintă interes pentru cauză și pot contribui la descoperirea infracțiunii și la constatarea circumstanțelor care au importanță pentru identificarea făptuitorilor, confirmarea sau infirmarea vinovăției acestora pentru comiterea faptei.

9. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, materialele de urmărire penală și cele speciale de investigații oferind indicii temeinice că la sediul instituției bancare indicate în ordonanța de ridicare se pot afla documentele și informațiile care prezintă interes probator pentru cauză, legate de acordarea creditului și de ipotecarea terenului în litigiu, informații care ar putea contribui la stabilirea circumstanțelor importante ale cauzei, descoperirea infracțiunii și stabilirea autorilor acesteia.

10. Potrivit art. 8 § 2 din Convenție, ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia reprezintă scop legitim în caz de securitate națională, siguranță publică, bunăstare economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane.

11. În conformitate cu hotărârea *Olsson v. Suedia* din 24 martie 1988, ingerințele sunt considerate necesare într-o societate democratică atunci când „se bazează pe o necesitate socială imperioasă și mai ales proporțională cu scopul legitim urmărit”, adică atunci când ele sunt compatibile cu principiile democratice.

12. În acest caz, potrivit prevederilor art. 126 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală, dacă probele acumulate sau materialele de investigație operativă indică exact persoana și locul în care se află acestea. Ridicarea de documente ce conțin informații care constituie secret de stat, comercial, bancar, precum și ridicarea informației privind convorbirile telefonice se fac numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

13. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală ce țin de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, limitarea secretului corespondenței, convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice și a altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

14. Instanța reține că respingerea autorizării acțiunii solicitate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt invocate în demers. Ținând cont de caracterul infracțiunii, de gravitatea faptei și de complexitatea investigațiilor, măsura solicitată este prevăzută de lege, urmărește scopurile legitime ale descoperirii infracțiunii, identificării făptuitorilor, apărării ordinii publice, prevenirii faptelor ilegale și protejării dreptului de proprietate al altor persoane, și este proporțională cu acestea.

15. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 126, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea ridicării documentelor bancare de la BC „Moldova Agroindbank” SA, cu sediul în municipiul Chișinău, str. Cosmonauților, nr. 9, în baza cărora a fost ipotecat lotul de teren cu numărul cadastral 3153215.1123.

Responsabilitatea executării prezentei încheieri se pune în sarcina procurorului și a organului de urmărire penală, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată în termen de 20 zile de la data eliberării autorizației.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-852/2017

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului V.S., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării de documente care conțin informații ce constituie secret comercial și bancar, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017021235, începută la 18 ianuarie 2017 de către Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, în baza art. 328 alin. (3) lit. b) și d) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, întemeiate pe materialele anexate la demers, și conform încheierii judecătorului de instrucție din 29 noiembrie 2017, prin care s-a dispus autorizarea ridicării de la instituția bancară,

având în vedere prevederile articolelor 41, 126, 304-306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează ridicarea de la BC „Moldova Agroindbank” SA, cu sediul în municipiul Chișinău, str. Cosmonauților, nr. 9, a documentelor bancare în baza cărora a fost ipotecat lotul de teren cu numărul cadastral 3153215.1123.

Responsabilitatea executării se pune în sarcina procurorului și a organului de urmărire penală, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 20 zile de la data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Ridicarea documentelor de la notar

(art. 126 alin. (2) din Codul de procedură penală, art. 20 alin. (2)
din Legea cu privire la notariat)

Dosarul nr. 11-404/2017
41-ij-11-7682-13.05.2017

Î N C H E I E R E

13 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

A.V.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.V., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea efectuării ridicării de documente de la notar,

A C O N S T A T A T:

1. La 13 noiembrie 2017, procurorul A.V., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, a înaintat Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) un demers cu privire la autorizarea ridicării documentelor din sediul notarului, în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală în cauza penală nr. 2017020123, pornită în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și d) din Codul penal.

2. Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale la 2 octombrie 2016, persoane neidentificate de organul de urmărire penală, care se aflau în biroul notarului public L.S. de pe str. Poștei, nr. 6, municipiul Chișinău, au falsificat, din numele cetățeanului C.J., semnătura în procura cu nr. 5823, prin care i-a fost încredințat cetățeanului F.M. să înstrăineze apartamentul nr. 94 din str. București, nr. 8/6, municipiul Chișinău, dobândind astfel dreptul de a încheia acte juridice în numele cetățeanului C.J. și în baza căreia au înstrăinat, la 29 august 2016, apartamentul lui B.E. cu prețul de 171.000 lei.

3. În cadrul procesului penal, s-a stabilit că procura cu nr. 5823 din 2 octombrie 2016, emisă de notarul public L.S., se păstrează la oficiul notarului public N.V., unde, la 29 august 2016, a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 1008 a imobilului de pe adresa: str. București, nr. 8/6, municipiul Chișinău.

4. Prin demers se solicită autorizarea ridicării originalului procurii cu nr. 5823 din 2 octombrie 2016, emisă de notarul public L.S., aflată în păstrare la oficiul notarului public N.V., care își are sediul în municipiul Chișinău, str. Muncești, nr. 45, of. 30.

5. În argumentarea demersului înaintat se invocă faptul că, având în vedere cele relatate și din probele acumulate în cauza penală, în oficiul notarului public N.V. se află documente care conțin informații ce ar putea avea importanță pentru cauza penală. Acestea nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul înaintat și a solicitat autorizarea ridicării din sediul notarului a documentelor și a informațiilor menționate.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece, pentru strângerea datelor care ar avea importanță probatoare în prezenta cauză penală, adică pentru ridicarea documentelor care pot constitui secret comercial sau pot prezenta un alt interes privat, este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală care interferează cu drepturile ocrotite de lege: limitarea secretului comercial, a inviolabilității persoanei și a domiciliului. Aceste date nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

8. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, iar materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație oferă indicii temeinice că documentele autentificate notarial, și anume procura cu nr. 5823 din 2 octombrie 2016, emisă de notarul public L.S., ar putea contribui la stabilirea circumstanțelor ce prezintă interes probator pentru descoperirea infracțiunii, identificarea și stabilirea potențialilor autori ai infracțiunii, confirmarea sau infirmarea vinovăției persoanelor implicate în comiterea faptei.

9. Potrivit art. 8 § 2 din Convenție, scopuri legitime pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia reprezintă securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane.

10. În conformitate cu Hotărârea *Olsson v. Suedia* din 24 martie 1988, ingerințele sunt considerate necesare într-o societate democratică atunci când „se bazează pe o necesitate socială imperioasă și mai ales proporțională cu scopul legitim urmărit”, adică atunci când sunt compatibile cu principiile democratice.

11. În acest caz, potrivit prevederilor art. 126 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală, dacă probele acumulate sau materialele de investigație operativă indică exact locul și persoana la care se află acestea. Ridicarea de documente ce conțin informații care constituie secret de stat, comercial, bancar, precum și ridicarea informației privind convorbirile telefonice se fac numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

12. Mai mult, în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (2) din Legea cu privire la notariat nr. 1453 din 8 noiembrie 2002, percheziția biroului notarului și ridicarea documentelor notariale se pot face numai cu autorizația judecătorului de instrucție sau în baza unei încheieri a instanței de judecată.

13. Potrivit alineatului (21), instanțele de judecată, procuratura și organele de urmărire penală pot dispune ridicarea registrului actelor notariale, a unui act notarial în original și a altor acte în baza cărora acesta s-a întocmit numai în legătură cu cauzele penale, civile sau administrative aflate în curs de examinare și în scopul efectuării unei expertize, dacă actul respectiv este cercetat pentru fals în acte publice.

14. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală ce țin de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, de limitarea secretului corespondenței, convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice și a altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

15. Instanța subliniază că nu este posibilă stabilirea circumstanțelor ce prezintă interes pentru cauză prin intermediul unei alte măsuri, iar respingerea autorizării acțiunii menționate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt invocate în acest caz. Măsura care trebuie autorizată este prevăzută de lege, și anume de prevederile articolelor 11, 12, 41, 52, 57, 125, 279, 301 din Codul de procedură penală, urmărește scopurile legitime ale descoperirii infracțiunii, identificării făptuitorilor, apărării ordinii publice, prevenirii faptelor ilegale și protecției dreptului de proprietate al altor persoane, și este necesară într-o societate democratică.

16. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 126, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează ridicarea în original a procurii cu nr. 5823 din 2 octombrie 2016, emisă de notarul public L.S., care se păstrează în oficiul notarului public N.V., cu sediul în municipiul Chișinău, str. Muncești, nr. 45, of. 30.

Responsabilitatea executării prezentei încheieri se pune în sarcina organului de urmărire penală, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 30 zile, de la data eliberării autorizației.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-404/2017

13 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.V., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea ridicării documentelor din oficiul unui notar, în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală în cauza penală nr. 2017020123, pornită în baza art. 361 alin. (2) lit. b) și d) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate la demers și pe încheierea judecătorului de instrucție din 13 noiembrie 2017, prin care s-a dispus autorizarea ridicării documentelor de la notar,

având în vedere prevederile articolelor 41, 126, 304-306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează ridicarea în original a procurii cu nr. 5823 din 2 octombrie 2016, emisă de notarul public L.S., care se păstrează la oficiul notarului public N.V., cu sediul în municipiul Chișinău, str. Muncești, nr. 45, of. 30.

Responsabilitatea executării se pune în sarcina organului de urmărire penală, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 30 zile de la data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Ridicarea de probe pentru cercetare comparativă
(articolele 156 și 301 alin. (3) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 12-50/2017
41-ij-12-9233-04.06.2017

ÎNCHEIERE

29 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

C.C.,

Cu participarea:

Procurorului

D.C.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului D.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, privind ridicarea probelor în vederea cercetării comparative,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 29 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului D.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, privind ridicarea probelor pentru cercetare comparativă de la învinuit, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017021123, pornită în baza art. 217⁵ alin. (1) din Codul penal.

2. Potrivit materialelor urmăririi penale, la 20 decembrie 2017, în rezultatul percheziției efectuate în celula nr. 7, sectorul 10 al Penitenciarului nr. 4, cu sediul în municipiul Chișinău, orașul Cricova, str. Luceafărul, nr. 9, a fost depistat și ridicat un pliculeț ce conținea o masă verde vegetală și un capac învelit în staniol cu depuneri de culoare maro.

3. Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 378 din 25 decembrie 2016, masa vegetală uscată și mărunțită de culoare verde reprezintă marijuana cu greutate de 0,64 grame, iar depunerile de culoare cafenie de pe capac reprezintă rășină de cannabis cu greutate de 0,01 grame.

4. Fiind suspecți de consumul substanțelor narcotice, deținuții Penitenciarului nr. 4, C.C., B.D. și D.V., au fost escortați la Dispensarul narcologic republican. În rezultatul examenului medical, s-a stabilit că primii doi nu se aflau sub influența substanțelor narcotice. Ultimul a refuzat examinarea medicală în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei.

5. Prin urmare, pentru a se stabili dacă condamnatul a consumat substanțe narcotice pe teritoriul penitenciarului, a apărut necesitatea colectării de mostre biologi-

ce de sânge și urină de la condamnatul D.V., care este deținut în Penitenciarul nr. 4 din Cricova, municipiul Chișinău.

6. Prin demers, se solicită autorizarea colectării forțate de la condamnatul D.V., deținut în Penitenciarul nr. 4 din Cricova, municipiul Chișinău, a mostrelor biologice de sânge și urină pentru cercetare comparativă, pentru a se stabili dacă acesta a consumat substanțe narcotice.

7. În argumentarea demersului înaintat se invocă personalitatea condamnatului, dat fiind comportamentul lui agresiv și lipsa de respect față de organele de drept, precum și faptul că, la 26 decembrie 2017, fiind escortat la Dispensarul narcologic republican, acesta a refuzat să fie examinat. Există o bănuială rezonabilă că el va refuza colectarea benevolă a mostrelor biologice, împotrivindu-se prin manifestarea violenței fizice. Prin urmare, se impune efectuarea acțiunii procesuale menționate prin colectarea forțată de mostre biologice.

8. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul înaintat și a solicitat autorizarea colectării forțate a mostrelor biologice de sânge de la persoana menționată.

9. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită.

10. Potrivit art. 154 alin. (2) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să colecteze mostre de la bănuیت și învinuit.

11. Conform dispozițiilor art. 156 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cazurile necesare, colectarea mostrelor se face prin percheziție sau ridicare, ori comitent cu efectuarea acestora, precum și a altor acțiuni de urmărire penală.

12. Instanța observă că, la 26 decembrie 2017, D.V. a refuzat examinarea medicală pentru stabilirea stării de ebrietate de către specialiștii Dispensarului republican de narcologie, iar pentru îndeplinirea obligației organului de urmărire penală de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei prevăzută de articolele 19 alin. (3) și 254 alin. (1) din Codul de procedură penală este necesară colectarea mostrelor biologice de sânge și urină de la D.V. pentru cercetarea comparativă.

13. Totodată, instanța menționează că, potrivit art. 8 § 1 din Convenție, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

14. Totuși, recoltarea probelor biologice servește scopurilor generale ale siguranței publice, protecției drepturilor și libertăților altor persoane și pedepsirii celor care încalcă legea penală, scopuri prevăzute de paragraful al doilea al art. 8 din Convenție. Mai mult, Curtea a reținut, în decizia *Detlef-Harro Schmidt v. Germania* din 5 ianuarie 2006 că, în general, recoltarea probelor sangvine, atunci când este efectuată *lege artis*, de către un medic, este una de scurtă durată, provoacă leziuni corporale minore și nu provoacă suferințe psihice sau mintale intense.

15. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală legate de limitarea inviolabilității persoanei, domiciliului, de limitarea secretului corespondenței, a convorbirilor telefonice, co-

municărilor telegrafice, altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

16. Art. 301 alin. (3) din Codul de procedură penală prevede că, în caz de neîndeplinire a cerințelor legitime ale organului de urmărire penală, efectuarea silită a examinării corporale, internarea persoanei într-o instituție medicală pentru efectuarea expertizei și luarea de probe pentru cercetare comparativă se fac cu autorizarea judecătorului de instrucție.

17. Necesitatea efectuării ridicării mostrelor pentru cercetare comparativă se impune și pentru că faptele de circulație și consum ilegal de substanțe narcotice și substanțe similare afectează relațiile menite să asigure sănătatea publică și pot pune în pericol sănătatea și viața unui cerc larg de persoane. Din probele acumulate și din materialele activității speciale de investigație, s-a stabilit că urmele infracțiunii pot fi nimicite sau ascunse, acestea având importanță pentru efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, complet, obiectiv și într-un termen rezonabil. Totodată, aceste date pot fi administrate doar ca urmare a ridicării probelor pentru cercetare comparativă de la persoana suspectată de comiterea infracțiunii.

18. Instanța subliniază că, în afara măsurii solicitate, este imposibilă stabilirea circumstanțelor cauzei într-un alt mod, iar respingerea autorizării acțiunii menționate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt invocată în acest caz. Măsura, a cărei încuviințare se cere, este prevăzută de lege, adică de articolele 154, 156 și 301 din Codul de procedură penală, urmărește scopurile legitime ale apărării ordinii publice, descoperirii infracțiunii, identificării făptuitorilor și protecției dreptului la sănătate al persoanelor și este necesară într-o societate democratică.

19. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 154-156, 301 și 305 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează colectarea de la condamnatul D.V., deținut în Penitenciarul nr. 4 din Cricova, municipiul Chișinău, a mostrelor biologice de sânge și urină pentru cercetarea comparativă, în vederea stabilirii consumului de substanțe narcotice.

Responsabilitatea executării prezentei încheieri se pune în sarcina organului de urmărire penală, colectarea urmând a fi efectuată o singură dată în termen de 10 zile de la data eliberării autorizației.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-404/2017

29 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului D.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, privind ridicarea probelor pentru cercetare comparativă de la învinuit, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017021123, pornită în baza existenței elementelor infracțiunii prevăzută de art. 217⁵ alin. (1) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate și pe încheierea judecătorului de instrucție din 29 decembrie 2016, prin care s-a dispus autorizarea colectării mostrelor biologice de sânge și urină pentru cercetare comparativă,

având în vedere prevederile articolelor 41, 156, 304-306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează colectarea de la condamnatul D.V., deținut în Penitenciarul nr. 4 din Cricova, municipiul Chișinău, a mostrelor biologice de sânge și urină pentru cercetarea comparativă, în vederea stabilirii faptului consumului de substanțe narcotice.

Punerea în executare îi revine organului de urmărire penală, ridicarea urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 10 zile de la data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Percheziția corporală
(art. 130 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 12-50/2017
41-ij-12-9233-04.06.2017

Î N C H E I E R E

7 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

O.N.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului O.N., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea efectuării percheziției corporale,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 7 octombrie 2016⁷, în adresa Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea efectuării percheziției corporale a cetățeanului C.M., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017028000, pornită la 10 iunie 2017, de către Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, în baza art. 217¹ alin. (4) lit. d) din Codul penal.

2. Astfel, ca urmare a efectuării măsurilor speciale de investigație, dar și din declarațiile cetățeanului H.N. privind procurarea, la 2 decembrie 2017, de către acesta a unei cantități de 0,165 gr de heroină de la persoane neidentificate, a fost stabilită existența activității criminale a unui grup de persoane care, acționând în interes material, începând cu o perioadă nedeterminată de timp, au organizat o schemă de punere în circulație ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope și analoage lor în scop de vânzare, prin participație, distribuindu-și în prealabil rolurile, fiecare în calitate de coautor, în vederea preparării, păstrării, prelucrării, procurării, expedierii, transportării, distribuirii și vânzării de substanțe narcotice, psihotrope și analoage lor.

3. În cadrul urmăririi penale s-a presupus în mod rezonabil implicarea cetățeanului C.M. în circulația ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope și analoage lor. În privința acestuia s-au acumulat date potrivit cărora el ar stoca substanțe narcotice, psihotrope și analoage lor, mijloace financiare provenite din afaceri ilicite,

alte obiecte, precum înscrisuri, suporturi electronice, înregistrări de imagini, audio, video legate de comiterea infracțiunii cercetate, alte documente care reflectă activitatea infracțională și care pot servi ca probe.

4. Prin acest demers se solicită autorizarea efectuării percheziției corporale a cetățeanului C.M. în scopul depistării și ridicării substanțelor narcotice, psihotrope, obiectelor de fabricat substanțe narcotice, psihotrope și alte obiecte ce țin de activitatea și de circulația substanțelor narcotice care favorizează comiterea infracțiunilor date și ar servi ca probe în cadrul prezentei cauze penale, precum și mijloace bănești obținute din comercializarea drogurilor.

5. În motivarea demersului se susține că măsura solicitată este necesară pentru depistarea și ridicarea substanțelor narcotice și psihotrope, obiectelor de fabricat substanțe narcotice și psihotrope și altor obiecte ce țin de activitatea și circulația substanțelor narcotice și psihotrope, care favorizează comiterea infracțiunilor date și care ar servi ca probe în cadrul prezentei cauze penale, indicate în partea descriptivă a ordonanței.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea percheziției corporale a persoanei menționate, din motivele invocate mai sus.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, judecătorul consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru culegerea datelor care ar avea importanță probatorie în prezenta cauză penală - și anume: depistarea și ridicarea substanțelor narcotice, psihotrope, a obiectelor de fabricat substanțe narcotice, psihotrope și altor obiecte ce țin de activitatea și circulația substanțelor narcotice ce favorizează comiterea infracțiunilor date, care ar servi ca probe în cadrul prezentei cauze penale, precum și mijloace bănești obținute din comercializarea drogurilor - este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală care interferează cu anumite drepturi ocrotite de lege, precum sunt inviolabilitatea domiciliului și a vieții private a persoanei. Prin alte procedee probatorii aceste date nu pot fi obținute.

8. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu normele legislației în vigoare, materialele de urmărire penală și cele speciale de investigație, oferă indicii temeinice că asupra persoanei indicate în ordonanța de efectuare a percheziției corporale pot fi depistate substanțe narcotice, psihotrope, obiecte destinate fabricării substanțelor narcotice, psihotrope și alte obiecte ce țin de activitatea și de circulația substanțelor narcotice ce favorizează comiterea unor infracțiuni, care ar servi ca probe în cadrul prezentei cauze penale, precum și mijloace bănești obținute din comercializarea drogurilor.

9. Potrivit jurisprudenței Curții Europene, utilizarea puterilor coercitive conferite prin legislație pentru a-i cere unei persoane să se supună percheziției amănunțite a corpului, a hainelor și a bunurilor personale constituie o ingerință în dreptul la respectarea vieții private (a se vedea *Gillan și Quinton v. Regatul Unit*, 12 ianuarie 2010, § 63). O asemenea ingerință este justificată în termenii paragrafului 2 al art. 8 din

Convenție numai în cazul în care aceasta este „prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe scopuri legitime menționate la paragraful 2 și este „necesară într-o societate democratică” pentru a atinge aceste scopuri (a se vedea *Smirnov v. Rusia*, 7 iunie 2007, pct. 37).

10. În acest caz, potrivit prevederilor art. 125 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală poate efectua percheziția, dacă din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigație rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente care au fost folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite în urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

11. În conformitate cu prevederile art. 130 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cazul în care există temeuri pentru efectuarea percheziției unor încăperi, reprezentantul organului de urmărire penală poate extrage din ea obiecte și documente ce au importanță pentru cauză, aflate în hainele, în lucrurile sau pe corpul persoanei la care se efectuează această acțiune de urmărire penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție se efectuează acțiunile de urmărire penală ce țin de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, limitarea secretului corespondenței, convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice și al altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege.

13. Necesitatea efectuării percheziției corporale a persoanei se impune și pentru că faptele de circulație ilegală a substanțelor narcotice și a analoagelor acestora afectează sănătatea publică și pot pune în pericol viața unui cerc larg de persoane. Infracțiunea investigată este una continuă, care se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, pe un timp nedeterminat, a activității infracționale. La comiterea infracțiunii participă un grup de persoane a căror activitate este bine organizată, fiecare având rolul său determinat, iar din probele acumulate și din materialele activității speciale de investigație s-a stabilit că urmele infracțiunii pot fi nimicite, acestea având importanță pentru efectuarea urmăririi penale sub toate aspectele, complet, obiectiv și în termen rezonabil. Totodată, aceste date pot fi administrate doar ca urmare a efectuării percheziției.

14. Instanța subliniază că este imposibilă stabilirea circumstanțelor cauzei într-un alt mod, iar respingerea autorizării acțiunii menționate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt descrise în acest caz. Măsura solicitată este prevăzută de lege – articolele 11, 12, 41, 52, 57, 125, 279, 301 din Codul de procedură penală – urmărește scopurile legitime ale descoperirii infracțiunii, identificării și depistării făptuitorilor, apărării ordinii publice, prevenirii faptelor ilegale, protecției dreptului la sănătate și conviețuirii sociale a persoanelor, este necesară într-o societate democratică, bazată pe o necesitate socială imperioasă și este proporțională cu scopurile legitime urmărite.

15. În baza celor menționate și având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 130, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea percheziției corporale a cetățeanului C.M. în scopul depistării și ridicării substanțelor narcotice și/sau psihotrope, obiectelor de fabricat substanțe narcotice și/sau psihotrope, altor obiecte ce țin de activitatea și circulația substanțelor narcotice, care favorizează comiterea acestor infracțiuni și care ar putea servi ca probe în cadrul prezentei cauze penale, precum și a mijloacelor bănești obținute din comercializarea drogurilor.

Executarea prezentei încheieri se pune în sarcina grupului de urmărire penală, percheziția urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 30 zile din data eliberării autorizației.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-768/2017

7 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului O.N., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea efectuării percheziției corporale a cetățeanului C.M., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017028000, pornită la 10 iunie 2017 de către Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, în baza art. 217¹ alin. (4) lit. d) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, întemeiate pe materialele anexate la demers, și încheierii judecătorului de instrucție din 7 octombrie 2017, prin care s-a dispus autorizarea efectuării percheziției corporale a persoanei,

având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 130, 300-301, 304-306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează efectuarea percheziției corporale a cetățeanului C.M., în scopurile depistării și ridicării substanțelor narcotice, psihotrope, obiectelor de fabricat substanțe narcotice și/sau psihotrope, altor obiecte care țin de activitatea și circulația substanțelor narcotice și care favorizează comiterea infracțiunilor date, ce ar servi ca probe în cadrul prezentei cauze penale, precum și mijloacelor bănești obținute din comercializarea drogurilor.

Responsabilitatea executării se pune în sarcina grupului de urmărire penală, percheziția urmând a fi efectuată o singură dată, în termen de 30 zile din data eliberării autorizației.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

**Internarea bănuیتului/învinuitului în instituția medicală
pentru efectuarea expertizei**

(art. 152 alin. (2) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 12-23/2017
41-ij-12-7500-14.06.2017

Î N C H E I E R E

15 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Central),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

C.C.,

Grefierului

B.B.,

Cu participarea:

Procurorului

L.M.,

Apărătorului

V.S.,

Învinuitului

A.S.,

Procedura de citare fiind executată conform legii,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Botanica, privind internarea pentru efectuarea expertizei medicale în condiții de staționar a învinuitului A.S.,

A C O N S T A T A T :

1. Urmărirea penală în prezenta cauză a fost începută la 12 septembrie 2017, de către organul de urmărire penală din cadrul Inspectoratului de Poliție Botanica al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, în baza bănuielii rezonabile privind comiterea infracțiunii prevăzută de art. 349 alin. (1¹) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că, la 10 septembrie 2017, aproximativ ora 15.15, cetățeanul A.S., în timp ce se afla în biroul de serviciu nr. 30 al procurorului D.N. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Botanica, situat în str. Teilor, nr. 10, municipiul Chișinău, sub pretextul de a primi explicații pe marginea unei plângeri depuse anterior, i-a aplicat victimei, intenționat, o lovitură cu pumnul în regiunea dreaptă a capului, încercând ulterior să o mai lovească, dar aceasta a reușit să iasă din birou.

3. La 19 septembrie 2017, în cadrul prezentei cauze penale, lui A.S. i-a fost înaintată acuzaarea, el fiind învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 349 alin. (1¹) din Codul penal.

4. Pe 19 septembrie 2017, Judecătoria Chișinău (sediul Central) i-a aplicat învinuitului A.S. măsura preventivă de arest pe un termen de 30 zile, care, la 13 octombrie 2017, a fost prelungită până la 10 noiembrie 2017, ora 15.30. În prezent, A.S. este deținut în Penitenciarul nr. 13 din municipiul Chișinău.

5. Totodată, prin ordonanța organului de urmărire penală din 13 octombrie 2017, în privința învinuitului A.S. a fost dispusă efectuarea expertizei psihiatrico-legale în condiții de staționar, care a fost pusă în sarcina experților Spitalului Clinic de Psihiatrie din municipiul Chișinău, cu internarea învinuitului în această instituție medicală pentru efectuarea expertizei pe o durată de până la 30 de zile, începând cu data internării lui în instituția menționată.

6. Procurorul L.M. a înaintat la 14 octombrie 2017, un demers în instanța de judecată prin care solicită internarea învinuitului A.S. în Spitalul Clinic de Psihiatrie de pe lângă Ministerul Sănătății, în legătură cu efectuarea unei expertize psihiatrice judiciare în privința învinuitului în condiții de staționar.

7. În motivarea demersului se invocă faptul că, potrivit explicațiilor experților din cadrul Spitalului Clinic de Psihiatrie, efectuarea expertizei psihiatrice judiciare nu este posibilă în condiții de ambulator.

8. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul înaintat, solicitând dispunerea internării învinuitului în Spitalul Clinic de Psihiatrie pentru efectuarea expertizei psihiatrice judiciare în condiții de staționar.

9. Învinuitul A.S. a solicitat în ședința de judecată respingerea demersului procurorului, susținând că nu există dubii pentru a pune la îndoială starea sa psihică și pentru a-l interna în staționar în vederea efectuării expertizei. Acesta refuză efectuarea unei expertize psihiatrice în privința sa.

10. Apărătorul învinuitului, V.S., a lăsat examinarea demersului la discreția instanței, invocând totodată că, pentru a exclude dubiile privind responsabilitatea persoanei învinuite, ar fi rezonabil ca expertiza psihiatrică să aibă loc.

11. Ca urmare a examinării demersului, a materialelor anexate în confirmarea acestuia și a audierii explicațiilor participanților la ședința de judecată, instanța de judecată remarcă următoarele.

12. Potrivit art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală, dacă pentru efectuarea expertizei medico-legale sau psihiatrice apare necesitatea unei supravegheri îndelungate, bănuitul, învinuitul sau inculpatul poate fi internat într-o instituție medicală.

13. În conformitate cu art. 152 alin. (2) din Codul de procedură penală, internarea bănuitalui sau a învinuitului în instituția medicală pentru efectuarea expertizelor indicate în alin. (1) se admite cu autorizația judecătorului de instrucție, în baza demersului procurorului, în conformitate cu art. 305. Încheierea judecătorului de instrucție privind autorizarea internării poate fi atacată cu recurs în condițiile art. 311.

14. Alineatul (5) al normei procesuale vizate prevede că internarea învinuitului într-o instituție medicală pentru efectuarea expertizei în condiții de staționar se dispune pentru o durată de până la 30 de zile.

15. Alineatul (8) al normei menționate prevede că, în cazul în care bănuitul sau învinuitul este arestat preventiv, transferul acestuia pentru efectuarea expertizei medicale în condiții de staționar se dispune de către procuror, cu autorizația judecătorului de instrucție.

16. Potrivit art. 490 alin. (2) din Codul de procedură penală, internarea în instituția psihiatrică a persoanelor care nu se află în stare de arest se efectuează în condițiile prevăzute de art. 152, cu asigurarea garanțiilor specificate în art. 501 alin. (1).

17. Prin ordonanța organului de urmărire penală din 13 octombrie 2017 a fost dispusă efectuarea expertizei psihiatrice a învinuitului A.S., în condiții de staționar, în vederea constatării stării psihice a învinuitului la momentul comiterii infracțiunii și în prezent, deoarece, potrivit demersului comisiei medicale ambulatorii, concluzia nu poate fi emisă din cauza că învinuitul refuză categoric examinarea, solicitând internarea în condiții de staționar a acestuia în Spitalul Clinic de Psihiatrie.

18. Potrivit art. 66 alin. (5), pct. 4) din Codul de procedură penală, învinuitul este obligat să fie supus, la cererea organului de urmărire penală sau a instanței, expertizei judiciare.

19. Instanța reține faptul că, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, internarea forțată a persoanei în instituția medicală cu scopul efectuării expertizei constituie o lipsire de libertate asemuită detenției și poate fi aplicată doar în condițiile strict prevăzute de legislație și în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) lit. c), e) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care arată că orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, decât dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănuși că a săvârșit o infracțiune, când există motive temeinice de a se crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune ori să fugă după săvârșirea acesteia, sau dacă este vorba despre detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boală contagioasă, a unui alienat, a unui alcoolic, a unui toxicoman ori a unui vagabond.

20. Apreciind argumentele invocate de învinuire privind necesitatea internării învinuitului în instituția medicală psihiatrică pentru efectuarea expertizei psihiatrice în staționar și raportându-le la temeiurile de drept aplicabile cazului, ținând cont de caracterul faptei comise, de persoana învinuitului și de refuzul acestuia de a fi supus expertizei judiciare conform demersului organului de urmărire penală, de dubiile apărute în privința stării psihice a învinuitului la momentul comiterii crimei, instanța de judecată consideră că există motive întemeiate ca învinuitul să fie internat în condiții de staționar în instituția psihiatrică pentru efectuarea expertizei psihiatrico-judiciare. Admisibilitatea demersului va contribui la desfășurarea firească a urmăririi penale, această măsură fiind prevăzută de lege, necesară într-o societate democratică și proporțională cu scopurile urmărite.

21. Potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 1402 din 16 decembrie 1997 privind sănătatea mentală, stabilirea diagnosticului afecțiunii psihice și recomandarea trata-

mentului țin de competența exclusivă a medicului psihiatru sau a comisiei de medici psihiatri. Totodată, prevederile art. 22 alin. (4) lit. a) din legea vizată stabilesc că examenul psihiatric poate fi efectuat fără consimțământul persoanei sau al reprezentantului ei legal în cazul în care aceasta săvârșește acțiuni ce servesc drept temei pentru presupunerea unor tulburări psihice grave, care prezintă pericol pentru persoană sau pentru cei din jur.

22. Instanța reține că avizul Spitalului Clinic de Psihiatrie privind necesitatea efectuării expertizei în condiții de staționar a fost expus într-un mod suficient de clar și complet, neexistând îndoieli despre temeinicia și obiectivitatea acestuia.

23. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 152, 304-306 și 311 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se internează învinuitul A.S. în Spitalul Clinic de Psihiatrie de pe lângă Ministerul Sănătății pentru efectuarea expertizei psihiatrico-legale în condiții de staționar, pe un termen de până la 30 de zile, pe durata arestării preventive.

Se pune în sarcina procurorului asigurarea executării prezentei încheieri.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Central).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-768/2017

15 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului L.M., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Botanica, privind internarea pentru efectuarea expertizei medicale în condiții de staționar a învinuitului A.S., demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017028000, pornită la 12 septembrie 2017 de către organul de urmărire penală din cadrul Inspectoratului de Poliție Botanica al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, în baza art. 349 alin. (11) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate la demers și pe încheierea judecătorului de instrucție din 15 octombrie 2017, prin care s-a dispus internarea învinuitului A.S. în Spitalul Clinic de Psihiatrie de pe lângă Ministerul Sănătății pentru efectuarea expertizei psihiatrico-legale în condiții de staționar,

având în vedere prevederile articolelor 41, 152, 304-306 din Codul de procedură penală,

D I S P U N E:

Se internează învinuitul A.S. în Spitalul Clinic de Psihiatrie de pe lângă Ministerul Sănătății, pentru efectuarea expertizei psihiatrico-legale în condiții de staționar, pe un termen de până la 30 de zile, pe durata arestului preventiv.

Mandatul se înmânează procurorului pentru asigurarea executării.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Președintele ședinței,**judecătorul C.C.**

**Internarea bănuțitului/învinuitului în instituția medicală
pentru efectuarea expertizei**

(art. 152 alin. (2) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 12-23/2017
41-ij-12-7500-14.06.2017

ÎNCHEIERE

14 octombrie 2017

or. Orhei

Judecătoria Orhei,

În componența

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

C.C.,

Grefierului

B.B.,

Cu participarea:

Procurorului

S.V.,

Apărătorului

I.C.,

Învinuitului

B.N.,

Procedura de citare fiind executată conform legii,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului S.V., din cadrul Procuraturii raionului Orhei, privind transferul învinuitului B.N. pentru efectuarea expertizei medicale în condiții de staționar,

A C O N S T A T A T:

1. Cetățeanul B.N. se învinuiește de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) din Codul penal pentru faptul că, la 16 decembrie 2015, în jurul orei 09.00, aflându-se pe teritoriul stației de alimentare cu petrol „Lukoil” din orașul Orhei, str. 31 August, nr. 13, din motive necunoscute organului de urmărire penală, ignorând conveniențele care asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate și inviolabilitatea persoanei, i-a aplicat cu intenție operatorului de stație B.M, fără a fi provocat, o lovitură cu mâna în regiunea gâtului, provocându-i laringotraheită posttraumatică.

2. La 23 iulie 2017, B.N. a fost pus sub învinuire, iar prin ordonanța organului de urmărire penală din 25 august 2017, în privința învinuitului a fost dispusă efectuarea unei expertize psihiatrice legale în condiții de ambulatoriu.

3. Potrivit procesului-verbal din 26 septembrie 2017 al comisiei de experți psihiatrici judiciari din cadrul Spitalului Clinic de Psihiatrie, s-a ajuns la concluzia

dispunerii și efectuării expertizei psihiatrice în condiții de staționar, cu asigurarea internării învinuitului în instituția medicală.

4. Prin ordonanța organului de urmărire penală din 13 octombrie 2017, în privința învinuitului B.N., a fost dispusă efectuarea unei expertize psihiatrice legale în condiții de staționar.

5. La 14 octombrie 2017, procurorul S.V. a înaintat în fața instanței de judecată un demers prin care solicită internarea învinuitului B.N., în Spitalul Clinic de Psihiatrie de pe lângă Ministerul Sănătății, în legătură cu efectuarea unei expertize psihiatrice legale în privința acestuia. În argumentarea demersului, procurorul a invocat necesitatea constatării stării psihice a învinuitului, care este imposibilă în condiții de ambulatoriu.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut demersul inițiat, menționând că, deși învinuitul are un copil minor la întreținere pe care îl educă de unul singur, legislația procesual-penală prevede măsuri de ocrotire în asemenea situații, existând posibilitatea transmiterii copilului sub supravegherea organelor competente în perioada efectuării expertizei.

7. Învinuitul, N.B., și apărătorul acestuia, I.C., au solicitat respingerea demersului înaintat de procuror, ca nefondat.

8. Învinuitul a explicat că nu se face vinovat de comiterea faptei imputate și nu vede necesitatea internării sale în instituția medicală pentru efectuarea expertizei. Pe lângă faptul că copilul său este minor, acesta mai suferă și de o boală gravă, care presupune îngrijire și tratament permanent.

9. Apărătorul învinuitului a mai explicat în ședința de judecată că copilul aflat la întreținerea ultimului este epileptic și în orice moment poate avea crize epileptice, care i-ar putea pune în pericol sănătatea și chiar viața, dacă nu se află sub supravegherea părintelui.

10. Ca urmare a examinării demersului, a materialelor anexate în confirmarea acestuia și a audierii explicațiilor participanților la ședința de judecată, instanța de judecată observă următoarele:

11. Potrivit art. 152 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, dacă pentru efectuarea expertizei medico-legale sau psihiatrice apare necesitatea unei supravegheri îndelungate, bănuitul, învinuitul sau inculpatul poate fi internat într-o instituție medicală. Internarea bănuitului sau a învinuitului în instituția medicală pentru efectuarea expertizelor indicate în alin. (1) se autorizează de către judecătorul de instrucție, în baza demersului procurorului, în conformitate cu art. 305.

12. Instanța reține că, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, internarea forțată a persoanei în instituția medicală pentru efectuarea expertizei constituie o lipsire de libertate similară detenției și poate fi aplicată ca măsură preventivă doar în condițiile strict indicate de legislație și în conformitate cu art. 5 alin. (1) lit. c), e) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care prevede că orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit

de libertatea sa, decât dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice privind necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia, precum și dacă este vorba despre detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boală contagioasă, a unui alienat, a unui alcoolic, a unui toxicoman sau a unui vagabond.

13. Învinuitului N.B. i se incriminează comiterea huliganismului neagravată, o faptă din categoria crimelor mai puțin grave pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare de până la 3 ani.

14. Analizând materialele prezentate, instanța ajunge la concluzia că internarea învinuitului N.B. în instituția medicală psihiatrică pentru efectuarea expertizei în cazul examinat nu constituie o măsură necesară și proporțională cu scopul urmărit de organul de urmărire penală.

15. Pentru a ajunge la aceste concluzii, instanța reține faptul că învinuitul este unicul întreținător al copilului minor N.B., născut în 2002, care este invalid de gradul II și suferă de epilepsie, cu scăderea capacităților intelectuale, având accese polimorfe frecvente (1-3 ori lunar), necesitând în permanență supraveghere și îngrijiri medicale.

16. În acest caz, internarea învinuitului în instituția medicală ar crea o situație de lipsire temporară a copilului de îngrijire părintească și de asistență medicală necesară, fapt care i-ar putea pune în pericol sănătatea sau chiar viața, lucru vădit inacceptabil în raport cu scopul urmărit de către organul de urmărire penală, ținând cont de gradul prejudiciabil redus al faptei imputate învinuitului și de lipsa pericolului social pentru propria sa persoană și pentru cei din jurul său.

17. Mai mult, respingerea demersului cu privire la internarea învinuitului în staționar, în instituția psihiatrică, în vederea efectuării expertizei psihiatrice judiciare nu va constitui, în opinia instanței, un impediment în desfășurarea normală și sub toate aspectele a urmăririi penale.

18. Apreciind motivele invocate de învinuire pentru internarea învinuitului în instituția medicală psihiatrică în vederea efectuării expertizei psihiatrice în staționar și raportându-le la temeiurile de drept aplicabile cazului, ținând cont de caracterul și de pericolozitatea faptei imputate, de dubiile apărute la capitolul imposibilității comisiei medicale de a efectua expertiza în condiții de ambulator și de existența cu adevărat a unei nevoi categorice de a interna învinuitul pentru efectuarea expertizei, instanța de judecată consideră că în speță nu există rațiuni întemeiate ca învinuitul să fie internat în staționar la instituția psihiatrică cu scopul efectuării expertizei psihiatrice judiciare, motiv pentru care demersul înaintat urmează a fi respins ca nefondat.

19. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 152, 305 și 311 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge ca nefondat demersul procurorului cu privire la internarea învinutului N.B. în instituția psihiatrică pentru efectuarea expertizei psihiatrice judiciare în condiții de staționar.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Orhei.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

II. ÎNCHEIERI ȘI MANDATE PRIVIND AUTORIZAREA MĂSURILOR SPECIALE DE INVESTIGAȚIE

Cercetarea domiciliului și/sau instalarea în acesta a aparatelor care asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat
(art. 132⁶ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-648/2017
41-ij-13-8854-12.07.2017

ÎNCHEIERE

12 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

A.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.M., din cadrul Procuraturii Generale, privind autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigație în cauza penală nr. 2016921234,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 12 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) a parvenit spre examinare demersul procurorului A.M., din cadrul Procuraturii Generale, cu privire la efectuarea măsurilor speciale de investigație, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016921234, pornită conform art. 216 alin. (3) lit. b) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că cetățenii Republicii Moldova D.G., născut în 1991, și L.D., născut în 1984, activând ca șoferi pe ruta Chișinău-Moscova cu automobilul de model „Mercedes Sprinter”, cu numărul de înmatriculare K BA 624, introduc pe teritoriul Republicii Moldova produse farmaceutice de origine neidentificată pe care le comercializează ulterior în rețelele farmaceutice din țară, punând astfel în pericol viața și sănătatea consumatorilor.

3. În cursul urmăririi penale, există necesitatea inițierii procedurii de autorizare a măsurilor speciale de investigație – instalarea în domiciliul din apartamentul nr. 91 din str. Leh Kacinski, nr. 4/1, municipiul Chișinău, a aparatelor care asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat.

4. Prin demers se solicită autorizarea instalării în apartamentul nr. 91 din str. Leh Kacinski, nr. 4/1, municipiul Chișinău, a aparatelor ce asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat, pe un termen de 30 de zile, începând cu 12 decembrie 2017.

5. În argumentarea demersului se invocă faptul că, în scopul administrării probelor în prezenta cauză penală, stabilirea autorilor și a complicilor la comiterea infracțiunilor investigate, este necesar ca în domiciliu să fie instalate aparatele ce asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea măsurilor speciale de investigație, din motivele invocate.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru descoperirea infracțiunii, identificarea autorilor acesteia și stabilirea locului depozitării mărfurilor și produselor farmaceutice introduse ilegal este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală ce interferează cu anumite drepturi ocrotite de lege, și anume inviolabilitatea persoanei, a domiciliului și respectarea vieții private a persoanei. Prin alte procedee probatorii aceste date nu pot fi obținute.

8. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație oferă indicii temeinice și bănuiala rezonabilă că măsurile speciale de investigație obținute prin cercetarea domiciliului și/sau instalarea aparatelor ce asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat în domiciliul în care se va afla D.G., născut în 1991, și L.D., născut în 1984, ar putea contribui la stabilirea circumstanțelor ce prezintă interes pentru cauză, acumularea suportului probator, stabilirea cercului de persoane implicate în comiterea infracțiunii și descoperirea unei infracțiuni deosebit de grave.

9. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin.(2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigații se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea în alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

10. Potrivit prevederilor art. 132² alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, în vederea descoperirii și cercetării infracțiunilor, se efectuează următoarele măsuri speciale de investigație: cercetarea domiciliului și/sau instalarea în acesta a aparatelor ce asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat.

11. În conformitate cu prevederile art. 132⁶ din Codul de procedură penală, cercetarea domiciliului și/sau instalarea în acesta a aparatelor ce asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat presupune accesul

secret în interiorul domiciliului, fără înștiințarea proprietarului sau a posesorului, în scopul studierii acestuia pentru descoperirea urmelor activității infracționale, a persoanelor aflate în căutare, pentru obținerea altor informații necesare probării circumstanțelor faptei, precum și pentru observarea și înregistrarea evenimentelor care au loc în domiciliu.

12. Cercetând domiciliul, ofițerul de investigații examinează obiectele vizibile și, cu autorizarea judecătorului de instrucție, poate instala în acesta aparate de înregistrare audio și video, de fotografiat, de filmat sau alte mijloace tehnice care asigură interceptarea și înregistrarea de la distanță a informației sau înregistrarea ei nemijlocită în domiciliu.

13. Potrivit alineatului (3), cercetarea domiciliului și/sau instalarea în acesta a aparatelor care asigură supravegherea, înregistrarea audio și video sau a celor de fotografiat și de filmat se dispune cu privire la persoana în privința căreia există probe sau date că a săvârșit sau că pregătește săvârșirea unei infracțiuni. Cercetarea domiciliului și instalarea în acesta a aparatelor audio și video sau a celor de fotografiat și de filmat se pot dispune și cu privire la o altă persoană, dacă există o bănuială rezonabilă că aceasta primește sau transmite comunicări de la făptuitor ori destinate acestuia.

14. Conform alineatului (5), supravegherea, înregistrarea audio și video, fotografierea și filmarea se dispun pe o perioadă de 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii până la 3 luni, însă nu mai mult de durata urmăririi penale.

15. Potrivit art. 303 din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație ce țin de limitarea inviolabilității vieții private a persoanei și pătrunderea în încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

16. Instanța subliniază că este imposibilă descoperirea infracțiunii, stabilirea autorilor acesteia și a tuturor circumstanțelor importante pentru cauză într-un alt mod, iar respingerea autorizării acțiunii solicitate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt prezentate în acest caz. Măsura solicitată este prevăzută de lege, urmărește scopurile legitime ale descoperirii infracțiunii, stabilirii locului aflării făptuitorilor, a victimelor infracțiunii și este proporțională cu acestea.

17. În baza celor prezentate și având în vedere prevederile articolelor 41, 132⁶, 303 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează măsurile speciale de investigație: instalarea în apartamentul nr. 91 din str. Leh Kacinski, nr. 4/1, municipiul Chișinău, a aparatelor care asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat, pe un termen de 30 zile începând cu 12 decembrie 2016.

Asigurarea executării măsurii speciale de investigație se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Se obligă procurorul să avertizeze persoanele care vor asigura tehnic efectuarea măsurii speciale de investigație cu privire la răspunderea penală pentru divulgarea secretului comunicărilor și înregistrărilor video obținute în rezultatul acțiunii autorizate.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-648/2017

12 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurului A.M., din cadrul Procuraturii Generale, cu privire la obținerea autorizării instalării în apartamentul nr. 91 din str. Leh Kacinski, nr. 4/1, municipiul Chișinău, a aparatelor care asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat, pe un termen de 30 zile, începând cu 12 decembrie 2017, efectuată în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017921234, pornită conform art. 216 alin. (3) lit. b) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, în baza materialelor anexate la demers și a încheierii judecătorului de instrucție din 12 decembrie 2016, prin care s-a dispus autorizarea instalării în domiciliu a aparatelor ce asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și de filmat,

având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 132⁶, 303 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează măsurile speciale de investigație: instalarea în apartamentul nr. 91 din str. Leh Kacinski, 4/1, municipiul Chișinău, a aparatelor ce asigură supravegherea, înregistrarea audio și video, a celor de fotografiat și filmat, pe un termen de 30 de zile, începând cu 12 decembrie 2017.

Asigurarea executării măsurii speciale de investigație se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Președintele ședinței,**judecătorul C.C.**

**Supravegherea domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice
care asigură înregistrarea**

(art. 132⁷ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-650/2017
41-ij-13-8860-12.07.2016

Î N C H E I E R E

12 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

A.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.M., din cadrul Procuraturii Generale, privind autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigație în cauza penală nr. 2017921234,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 12 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău a parvenit spre examinare demersul procurorului A.M., din cadrul Procuraturii Generale, cu privire la efectuarea măsurilor speciale de investigație, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017921234, pornită conform art. 216 alin. (3) lit. b) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că cetățenii Republicii Moldova, D.G., născut în 1991, și L.D., născut în 1984, activând ca șoferi pe ruta Chișinău-Moscova cu automobilul de model „Mercedes Sprinter”, cu numărul de înmatriculare K BA 624, introduc pe teritoriul Republicii Moldova produse farmaceutice de origine neidentificată pe care le comercializează ulterior în rețelele farmaceutice din țară, punând astfel în pericol viața și sănătatea consumatorilor.

3. În cursul urmăririi penale a apărut necesitatea inițierii procedurii de autorizare a măsurilor speciale de investigație – supravegherea domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice, din exterior, fără acordul proprietarului sau al posesorului, existând temeieri pentru a se considera că acțiunile, convorbirile, alte sunete sau evenimente ce se produc în acel domiciliu pot conține informații privind circumstanțele faptei care urmează a fi probate.

4. Prin acest demers se solicită autorizarea supravegherii apartamentului nr. 91 din str. Leh Kacinski, nr. 4/1, municipiul Chișinău, prin utilizarea mijloacelor

tehnice în scopul înregistrării acțiunilor, convorbirilor, altor sunete sau evenimente ce se produc în acel domiciliu, pe un termen de 30 zile, începând cu data eliberării autorizației.

5. În argumentarea demersului se invocă faptul că, în scopul administrării probelor în prezenta cauză penală, stabilirii autorilor și complicilor la comiterea infracțiunilor investigate, este necesară supravegherea domiciliului, prin utilizarea mijloacelor tehnice.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea măsurilor speciale de investigație menționate, din motivele invocate.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru descoperirea infracțiunii și identificarea autorilor acesteia, stabilirea locului depozitării mărfurilor și a produselor farmaceutice introduse ilegal, este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală care interferează cu anumite drepturi ocrotite de lege, și anume - cu inviolabilitatea persoanei, a domiciliului și cu respectarea vieții private a persoanei. Aceste date nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

8. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație oferind indicii temeinice și existând o bănuială rezonabilă că măsurile speciale de investigație efectuate prin supravegherea domiciliului în care se va afla D.G., născut în 1991 și L.D., născut în 1984, ar putea contribui la stabilirea circumstanțelor ce prezintă interes pentru cauză, la acumularea suportului probator, stabilirea cercului de persoane implicate în comiterea infracțiunii și descoperirea unei infracțiuni deosebit de grave.

9. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea scopului procesului penal într-un alt mod și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu scopurile vizate.

10. Potrivit prevederilor art. 132² alin. (1) pct. 1) lit. b) din Codul de procedură penală, în vederea descoperirii și cercetării infracțiunilor se permite supravegherea domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice.

11. În conformitate cu prevederile art. 132⁷ din Codul de procedură penală, supravegherea domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice de înregistrare audio sau video presupune monitorizarea domiciliului din exterior, fără acordul proprietarului sau al posesorului, dacă există temeiuri pentru a se considera că acțiunile, convorbirile, alte sunete sau evenimente care se produc în acel domiciliu pot conține informații despre circumstanțele faptei care urmează a fi probate. Supravegherea domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice care asigură înregistrarea se dispune

pe o perioadă de 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii până la 3 luni, dar nu mai mult de durata urmăririi penale.

12. În conformitate cu prevederile art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală ce țin de limitarea inviolabilității persoanei, a domiciliului, de limitarea secretului corespondenței, al convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice și altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

13. Potrivit art. 303 din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație legate de limitarea inviolabilității vieții private a persoanei și pătrunderea în încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

14. Instanța subliniază că, în afara măsurii solicitate, este imposibilă descoperirea infracțiunii, stabilirea autorilor acesteia și a tuturor circumstanțelor importante pentru cauză într-un alt mod, iar respingerea autorizării acțiunii solicitate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt prezentate în acest caz. Măsura care se vrea a fi aplicată este prevăzută de lege, urmărește scopurile legitime ale descoperirii infracțiunii, stabilirii locului aflării făptuitorilor și a victimelor infracțiunii, este proporțională cu acestea și necesară într-o societate democratică.

15. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132⁷, 303 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează măsurile speciale de investigație: supravegherea apartamentului nr. 91 din str. Leh Kacinski, nr. 4/1, municipiul Chișinău, prin utilizarea mijloacelor tehnice, în scopul înregistrării acțiunilor, convorbirilor, altor sunete sau evenimente ce se produc în acel domiciliu, pe un termen de 30 zile, începând cu data eliberării autorizației.

Asigurarea executării măsurii speciale de investigație se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Se obligă procurorul să avertizeze persoanele care vor asigura tehnic efectuarea măsurii speciale de investigație cu privire la răspunderea penală pentru divulgarea secretului comunicărilor și înregistrărilor video obținute în rezultatul acțiunii autorizate.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-650/2017

12 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.M., din cadrul Procuraturii Generale, cu privire la obținerea autorizării măsurilor speciale de investigație, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 201792234, pornită conform art. 216 alin. (3) lit. b) din Codul Penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate și pe încheierea judecătorului de instrucție din 12 decembrie 2016, prin care s-a dispus autorizarea supravegherii domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice care asigură înregistrarea,

având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 132⁷, 303 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează supravegherea apartamentului nr. 91 din str. Leh Kacinski, nr. 4/1, municipiul Chișinău, prin utilizarea mijloacelor tehnice, în scopul înregistrării acțiunilor, convorbirilor, altor sunete sau evenimente ce se produc în acel domiciliu, pe un termen de 30 zile, începând cu data eliberării autorizației.

Asigurarea executării se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Interceptarea și înregistrarea comunicărilor sau a imaginilor
(art. 132⁸ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-728/2017
41-ij-13-10882-24.08.2017

ÎNCHEIERE

24 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

L.Ț.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului de la Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la autorizarea interceptării și înregistrării comunicărilor telefonice de la numărul de telefon 080125225, care îi aparține cetățeanului B.V., efectuate în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017021447, pornită în baza art. 186 alin. (5) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La data de 24 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului L.Ț., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice, demers inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017021447, pornită la 15 noiembrie 2017, de Secția de urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Râșcani al Direcției de poliție din municipiul Chișinău, în baza art. 186 alin. (5) din Codul penal.

2. Potrivit ordonanței de începere a urmăririi penale, în perioada 26 iulie 2017 - 11 noiembrie 2017, persoane neidentificate de organul de urmărire penală, care aveau scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, au pătruns în domiciliul cetățeanului R.G., situat pe str. Tineretului, nr. 10, comuna Ciorescu, municipiul Chișinău, de unde au sustras dintr-un safeu metalic mijloace financiare în sumă de 31.500 dolari americani, adică echivalentul a 622.125 lei, astfel provocându-i cetățeanului R.G. un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

3. Pe 19 noiembrie 2016, la organul de urmărire penală a parvenit raportul ofițerului superior de investigații S.M. al Inspectoratului de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, prin care acesta a motivat că a întreprins un șir de măsuri speciale de

investigație și de acțiuni de urmărire penală în vederea stabilirii persoanelor care au organizat și au comis infracțiunea menționată.

4. A fost examinată versiunea potrivit căreia infracțiunea putea fi organizată și comisă de către persoane necunoscute, care, până a comite infracțiunea, au organizat și planificat bine toate acțiunile lor criminale, precum și versiunea că aceasta a fost comisă de către persoane din cercul cunoșcuților pătimitului.

5. Analizând cele stabilite, există temeiuri rezonabile de a presupune că infracțiunea putea fi comisă de către B.V., domiciliat în raionul Strășeni, satul Cojușna, care se folosește de cartela SIM cu nr. 080125225.

6. Fiind audiat în calitate de parte vătămată, R.G. a declarat că cheile (dublicat) de la domiciliu și safeu puteau fi transmise de fosta sa soție, A., părinților ei, B.V și A.F., iar aceștia puteau fi informați de ultima că în domiciliul de pe str. Tineretului, nr. 10, comuna Ciorescu, municipiul Chișinău, R.G. păstrează o sumă în valoare de 31.500 dolari americani, precum și perioada în care el se afla în SUA.

7. Prin demers, se solicită autorizarea măsurilor speciale de investigație: interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice purtate de numărul de telefon 080125225, care îi aparține cetățeanului B.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul instalării.

8. În argumentarea demersului se invocă faptul că pentru demonstrarea metodei și pentru stabilirea cercului de persoane participante la infracțiune, în scopul aflării adevărului din cauza penală, excluderii versiunii privind existența unor denunțuri false în vederea cercetării sub toate aspectele a circumstanțelor cazului, este necesară realizarea măsurilor speciale de investigație prevăzute de articolul 132² din Codul de procedură penală, în privința persoanelor menționate, în scopul stabilirii identității, locului aflării complicilor și reținerii acestora. În cadrul prezentei cauze penale este necesară efectuarea interceptării și înregistrării comunicărilor sau imaginilor.

9. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea înregistrării comunicărilor și imaginilor persoanelor vizate, din motivele invocate.

10. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru descoperirea infracțiunii și identificarea autorilor acesteia este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală care interferează cu anumite drepturi ocrotite de lege, și anume: inviolabilitatea persoanei, respectarea vieții private a persoanei, respectarea secretului convorbirilor telefonice și al altor comunicări. Prin alte procedee probatorii aceste date nu pot fi obținute.

11. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare. Din materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație rezultă cumulul de date și probe acumulate în privința persoanelor care ar putea fi implicate în comiterea infracțiunii, față de care există suspiciuni rezonabile în acest sens.

12. Astfel, s-a stabilit că prin intermediul convorbirilor telefonice efectuate de la numărul de telefon 080125225, utilizat de cetățeanul B.V., suspectat de comiterea infracțiunii, acesta poate primi sau transmite informații și date relevante, importante pentru cauza penală și, prin urmare, comunicările acestei persoane ar putea contribui la stabilirea circumstanțelor importante ale cauzei și descoperirea unei infracțiuni grave.

13. Potrivit materialelor prezentate, organul de urmărire penală investighează o infracțiune din categoria celor grave, iar în conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea scopului procesului penal într-un alt mod și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau la săvârșirea unei infracțiuni grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

14. În conformitate cu prevederile art. 132⁸ din Codul de procedură penală, interceptarea și înregistrarea comunicărilor presupun folosirea unor mijloace tehnice prin intermediul cărora se poate afla conținutul unor convorbiri între două sau mai multe persoane, iar înregistrarea acestora presupune stocarea informațiilor obținute, ca urmare a interceptării, pe un suport tehnic. Prevederile alin. (1) se aplică în exclusivitate în cauzele penale care au ca obiect urmărirea penală sau judecarea persoanelor despre care există date sau probe cu privire la săvârșirea infracțiunilor, inclusiv celor prevăzute de art. 186 alin. (5) din Codul penal. Pot fi supuse interceptării și înregistrării comunicările bănuितului, ale învinuitului sau ale altor persoane, inclusiv ale celor a căror identitate nu a fost stabilită, despre care există date ce pot conduce la concluzia rezonabilă că ele fie contribuie la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunilor prevăzute la alin. (2), fie primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală.

15. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, acțiunile de urmărire penală privind limitarea inviolabilității persoanei sau a domiciliului, limitarea secretului corespondenței, al convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice și altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

16. Instanța subliniază că sunt cuprinse în noțiunile de „viață privată” și „corespondență”, în sensul art. 8 § 1 din Convenția Europeană, comunicațiile telefonice și că interceptarea acestora se interpretează ca fiind o „ingerință a unei autorități publice” în exercitarea dreptului garantat de art. 8 din Convenție (*Matheron v. Franța*, 29 martie 2005, § 27). Instanța reamintește că ingerința menționată anterior contravine art. 8 din Convenție, cu excepția cazului în care este „prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe dintre scopurile legitime prevăzute la paragraful 2 din articolul amintit și, în plus, este „necesară într-o societate democratică” pentru îndeplinirea acestora. Formularea „în condițiile prevăzute de lege” de la art. 8 § 2

urmărește mai întâi ca măsura incriminată să aibă o bază în dreptul intern. Ea implică, totodată, și o anumită calitate a legii în cauză: dispune accesul persoanei în cauză la lege – care trebuie să fie capabilă să prevadă consecințele ce o așteaptă – și compatibilitatea sa cu statul de drept (*Amann v. Elveția* [MC], 16 februarie 2000, § 50). Instanța consideră că ingerința are ca scop să permită stabilirea adevărului în cadrul unei proceduri penale și urmărește apărarea ordinii publice.

17. Rămâne de analizat dacă ingerința „este necesară într-o societate democratică” pentru atingerea acestor obiective.

18. Instanța subliniază că este imposibilă descoperirea infracțiunii și stabilirea autorilor acesteia într-un alt mod, iar respingerea autorizării acțiunii solicitate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt prezentate în cazul dat. Măsura care se dorește a fi aplicată este prevăzută de lege, urmărește scopurile legitime ale descoperirii unei infracțiuni grave, identificării autorilor acesteia și traagerii lor la răspundere conform legislației în vigoare, este proporțională cu acestea și necesară într-o societate democratică.

19. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 132⁸, 303 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice purtate de la telefonul cu numărul 080125225, care îi aparține cetățeanului B.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul instalării.

Executarea prezentei încheieri se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Ministerului Afacerilor Interne, iar asigurarea tehnică a interceptării convorbirilor telefonice se va face de către subdiviziunea specializată a Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Se obligă procurorul să prezinte judecătorului de instrucție, în termen de 48 ore de la încheierea perioadei de autorizare a interceptării și a înregistrării, procesul-verbal și suportul în original pe care au fost înregistrate comunicările.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-728/2017

24 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul Procurorului L.Ț., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (Oficiul Râșcani), cu privire la autorizarea interceptării și a înregistrării comunicărilor telefonice efectuate de la telefonul cu numărul 080125225, care îi aparține cetățeanului B.V., efectuate în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017021447, pornită în baza art. 186 alin. (5) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, în baza materialelor anexate și încheierii judecătorului de instrucție din 24 decembrie 2017, prin care au fost autorizate interceptarea și înregistrarea comunicărilor,

având în vedere prevederile art. 41, 132¹, 132⁸, 303 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice purtate de la telefonul cu numărul 080125225, care îi aparține cetățeanului B.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul instalării.

Executarea se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Ministerului Afacerilor Interne, iar asigurarea tehnică a interceptării convorbirilor telefonice se face de către subdiviziunea specializată a Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Președintele ședinței,**judecătorul C.C.**

Interceptarea și înregistrarea comunicărilor sau a imaginilor*(art. 132⁸ din Codul de procedură penală)*

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

ÎNCHEIERE

25 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

D.D.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului D.D., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea interceptării și înregistrării comunicărilor telefonice purtate de la numărul de telefon 098864198, utilizat de către S.V., efectuate în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020607, pornită în baza suspiciunilor de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 25 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului D.D., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016020607, pornită la 18 noiembrie 2017 de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Râșcani al DP din municipiul Chișinău, în baza suspiciunilor de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că factorii de decizie ai SRL „E.F.” au organizat o schemă frauduloasă de antreprenoriat cu încălcarea normelor legale privind comerțul, manifestată prin producerea unor preparate farmaceutice care nu sunt incluse în nomenclatorul Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale și prin înregistrarea incompletă a mijloacelor financiare prin mașina de casă și control ca urmare a comercializării acestora contrar prevederilor Legii contabilității nr. 113 din 27 aprilie 2007, inclusiv prin reflectarea incompletă a operațiunilor economice și a serviciilor prestate în conturile și registrele contabile.

3. Având în vedere cele menționate și calculele prealabile, prejudiciul adus statului este în proporții deosebit de mari.

4. La 23 decembrie 2017, a fost depus raportul ofițerului de investigație A.C. din cadrul Inspectoratului de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, potrivit căruia, ca urmare a efectuării urmăririi vizuale a cetățeanului S.V., a acțiunilor de documentare operativă a acestuia și a întreprinderii sale, s-a stabilit că ultimul s-a întâlnit de mai multe ori cu cetățeanul C.V., soțul cofondatoarei SRL „E.F.”, C.L., care se deplasează cu automobilul de model BMW cu numărul de înmatriculare YYY 666. La 21 decembrie 2017 a fost autorizată urmărirea vizuală a cetățeanului C.V., stabilindu-se că ultimul s-a deplasat la câteva adrese, de unde a luat mai multe cutii de carton pe care le-a transmis ulterior unei persoane neidentificate, care conduce un automobil de model Lexus.

5. Ca urmare a măsurilor întreprinse, s-a constatat că cetățeanul S.V. utilizează, la preluarea comenzilor de preparate farmaceutice, numerele de telefon 098864198 și 099126853.

6. Prin demers se solicită autorizarea interceptării și înregistrării comunicărilor telefonice de la numărul de telefon 098864198, care aparține cetățeanului S.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul instalării.

7. În argumentarea demersului se invocă faptul că, pentru demonstrarea practicii și stabilirea cercului de persoane participante la infracțiune, în vederea stabilirii adevărului, a excluderii versiunii unui denunț fals și pentru cercetarea deplină și obiectivă a circumstanțelor cazului, este necesară realizarea măsurilor speciale de investigație, în privința cetățeanului S.V., prevăzute de articolul 132 din Codul de procedură penală.

8. În scopul stabilirii identității și locului aflării complicilor și pentru reținerea acestora, în cadrul prezentei cauze penale este necesară interceptarea și înregistrarea comunicărilor sau a imaginilor.

9. În ședința de judecată procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea interceptării și înregistrării comunicărilor telefonice, din motivele invocate.

10. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, judecătorul de instrucție consideră demersul neîntemeiat, urmând să-l respingă, din următoarele considerente.

11. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

12. În conformitate cu prevederile art. 132⁸ din Codul de procedură penală, interceptarea comunicărilor presupune folosirea unor mijloace tehnice prin inter-

mediul cărora se poate afla conținutul unor convorbiri dintre două sau mai multe persoane, iar înregistrarea acestora presupune stocarea informațiilor obținute, ca urmare a interceptării, pe un suport tehnic. Prevederile alin. (1) al acestui articol se aplică în exclusivitate la cauzele penale care au ca obiect urmărirea penală sau judecarea persoanelor în privința cărora există date sau probe cu privire la săvârșirea infracțiunilor. Pot fi supuse interceptării și înregistrării comunicările bănuțului, învinutului sau ale altor persoane, inclusiv ale celor a căror identitate nu a fost stabilită, despre care există date ce pot conduce, în mod rezonabil, la concluzia că ele contribuie la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunilor prevăzute de alin. (2), primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală.

13. Potrivit prevederilor art. 303 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație legate de limitarea inviolabilității vieții private a persoanei și pătrunderea în încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

14. Conform prevederilor art. 304 Cod de procedură penală, bază pentru începerea procedurii de autorizare a efectuării acțiunilor de urmărire penală, a măsurilor speciale de investigație sau a aplicării măsurilor procesuale de constrângere servește ordonanța motivată a organului investit cu asemenea împuterniciri, în conformitate cu prezentul cod, și demersul procurorului prin care se solicită acordul pentru efectuarea acțiunilor respective.

15. La fel, potrivit alin. (2) al normei precizate supra, partea descriptivă a ordonanței va conține: descrierea faptei incriminate, locul, timpul și modul săvârșirii acesteia, forma vinovăției, consecințele infracțiunii în baza cărora se stabilesc acțiunile de urmărire penală sau măsurile speciale de investigație necesare pentru a fi efectuate, rezultatele care trebuie să fie obținute ca urmare a efectuării acestor acțiuni/măsuri, termenul de efectuare a acțiunilor respective, locul efectuării lor, responsabilii de executare, metodele de fixare a rezultatelor și alte date care au importanță pentru adoptarea de către judecătorul de instrucție a unei hotărâri legale și întemeiate. La ordonanță se anexează materialele ce confirmă necesitatea efectuării acestor acțiuni/măsuri.

16. Instanța reține că ordonanța trebuie să conțină motivarea imixtiunii agenților statului în viața privată a persoanei cu referire la legalitatea acesteia, la scopul ei legitim, la caracterul ei necesar într-o societate democratică și la proporționalitatea ei.

17. Aceste prevederi legale nu au fost respectate de către procuror la înaintarea demersului, deoarece la ordonanța de efectuare a măsurilor speciale de investigație nu au fost anexate materiale ce confirmă temeinicia interceptării și înregistrării comunicărilor telefonice ale abonatului indicat. Nu au fost prezentate date autentice despre posesorii legitimi ai numerelor de telefoane care urmează a fi supuși interceptării.

18. Procurorul nu i-a prezentat judecătorului de instrucție date convingătoare care pot conduce, în mod rezonabil, la concluzia că abonatul menționat în ordo-

nanța de efectuare a măsurilor speciale de investigație contribuie la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunii, fie primește sau transmite informații relevante pentru cauza penală, legate de comiterea evaziunii fiscale în proporții deosebit de mari.

19. La materialele cauzei nu au fost anexate date pertinente care ar confirma eschivarea factorilor de decizie ai SRL „E.F.” de la plata impozitelor, nu au fost anexate acte ale Inspectoratului Fiscal privind verificarea achitării impozitelor și taxelor aferente activității acestei întreprinderi, din care ar rezulta dubii rezonabile cu privire la comiterea infracțiunii investigate de organul de urmărire penală.

20. Mai mult, din demersul înaintat și din materialele anexate rezultă investigarea unor preținse fapte legate de producerea, transportarea, păstrarea, comercializarea, oferirea cu titlu oneros sau gratuit a unor produse (mărfuri) și prestarea unor servicii care ar putea fi periculoase pentru viața sau sănătatea consumatorilor, fapte cu un grad prejudiciabil mai redus decât infracțiunea prevăzută de art. 244 alin. (2) din Codul penal. Judecătorul de instrucție reține că realizarea scopului urmăririi penale în cazul investigat este posibilă și pe alte căi procesuale, fără a fi lezat dreptul fundamental prevăzut de art. 28 din Constituția Republicii Moldova cu privire la garantarea vieții intime, familiale și private a persoanei.

21. Având în vedere circumstanțele expuse, respingerea autorizării măsurii solicitate nu va prejudicia în niciun fel activitatea de administrare a probelor în cadrul procesului penal și nu va afecta buna desfășurare a urmăririi penale.

22. În conformitate cu prevederile art. 8 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admisă ingerința unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care această ingerință este prevăzută de lege și este necesară într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

23. Instanța subliniază că, în noțiunile de „viață privată” și „corespondență”, în sensul art. 8 § 1 din Convenția Europeană, sunt cuprinse comunicațiile telefonice și că interceptarea acestora se interpretează ca fiind o „ingerință a unei autorități publice” în exercitarea dreptului garantat de art. 8 din Convenție (*Matheron v. Franța*, 29 martie 2005, § 27). Instanța reamintește că ingerința menționată anterior contravine art. 8 din Convenție, cu excepția cazului în care este „prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe dintre scopurile legitime prevăzute la paragraful 2 din articolul amintit și, în plus, este „necesară într-o societate democratică” pentru îndeplinirea acestora.

24. În acest caz, judecătorul de instrucție consideră că acțiunea solicitată de procuror nu constituie o măsură necesară într-o societate democratică, date fiind circumstanțele cauzei, și că ar constitui o ingerință neîntemeiată în viața privată a persoanelor indicate în demers, fapt care ar contraveni prevederilor articolelor 10,

11, 14, 15 din Codul de procedură penală și ar prezenta un risc iminent de violare a prevederilor art. 8 din Convenția Europeană. Prin urmare, demersul procurorului trebuie respins ca neîntemeiat.

25. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 132⁸, 303, 304 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge ca fiind neîntemeiat demersul procurorului cu privire la autorizarea efectuării interceptării și înregistrării comunicărilor telefonice purtate de la numărul de telefon 098864198, care îi aparține cetățeanului S.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul instalării, în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016020607.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Înregistrarea imaginilor
(art. 132¹⁰ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

Î N C H E I E R E

22 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

C.B.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului din Secția exercitare a urmăririi penale în cauze de criminalitate organizată și excepționale a Procuraturii Generale, cu privire la efectuarea măsurilor speciale de investigație,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 22 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) a parvenit spre examinare demersul procurorului din Secția exercitare a urmăririi penale în cauze de criminalitate organizată și excepționale a Procuraturii Generale, cu privire la autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigație, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 20177190, pornită în baza existenței elementelor infracțiunii prevăzută de art. 189 alin. (6) din Codul penal.

2. În cadrul efectuării acțiunilor de urmărire penală s-a stabilit că, începând cu luna decembrie 2016, în municipiul Chișinău și în Italia, C.V., născut în 1975, a fost amenințat de două persoane necunoscute, dintre care una s-a prezentat ca „Vasile”. F.A. și S.S., proprietari de microbuz pe ruta Chișinău-Torino, l-au agrestat, aplicând violența fizică, pentru că le-ar face concurență la transportarea de pasageri și colete. La sfârșitul lunii ianuarie 2017, continuându-și acțiunile criminale, ultimii au cerut să li se transmită o sumă de bani pentru faptul că, prin activitatea sa, el le diminuează veniturile. Pe 12 decembrie 2016, în or. Torino, Italia, alte două persoane necunoscute (ca urmare a acțiunilor de urmărire penală și măsurilor speciale de investigație întreprinse în cadrul cauzei penale, s-au dovedit a fi cetățenii B.P. și M.V.) l-au atacat, bătut și deposedat de automobilul de model „Ford Tranzit”, cu numărul de înmatriculare român – IS 09 SVN, de o sumă de bani de 950 euro, precum și de coletele ce urmau să fie transportate din Italia în

Republica Moldova, în valoare de aproximativ 3.500 euro, astfel fiindu-i cauzat un prejudiciu material în valoare totală de 5.500 euro, adică 102.465 lei, conform ratei oficiale de schimb a BNM.

3. Prin demers, se solicită autorizarea înregistrării imaginilor cu M.V. pe durata a 30 (treizeci) zile din momentul autorizării acțiunii.

4. În argumentarea demersului se invocă faptul că, în scopul stabilirii fenomenului infracțional, identificării complicilor, posibilelor locuri de păstrare a bunurilor și a mijloacelor bănești sustrate ilegal, domiciliilor acestora, mijloacelor de transport cu care se deplasează ei și persoanele cu care au legătură, traseelor de deplasare, adreselor vizitate, persoanelor cu care intră în contact figuranții, precum și altor circumstanțe ce pot permite descoperirea adevărului în cadrul prezentei cauze penale, apare necesitatea efectuării acestei măsuri speciale de investigație în privința cetățeanului M.V.

5. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea măsurilor speciale de investigație, din motivele invocate.

6. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru descoperirea infracțiunii și identificarea autorilor acesteia este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală ce afectează anumite drepturi ocrotite de lege: inviolabilitatea persoanei și respectarea vieții private. Prin alte procedee probatorii aceste date nu pot fi obținute.

7. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație oferă indicii temeinice și o bănuială rezonabilă că măsurile speciale de investigații solicitate pentru autorizare ar putea contribui la identificarea făptuitorilor și la descoperirea unei infracțiuni deosebit de grave, pe o altă cale procedurală fiind imposibilă clarificarea situației și administrarea probatoriului necesar.

8. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea în alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată în mod considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

9. Potrivit prevederilor art. 132² alin. (1) 1) lit. c) din Codul de procedură penală, în vederea descoperirii și cercetării infracțiunilor, se efectuează următoarele măsuri speciale de investigații: interceptarea și înregistrarea comunicărilor sau a imaginilor.

10. În conformitate cu prevederile art. 132¹⁰ din Codul de procedură penală, înregistrările de imagini se efectuează în condițiile și în modalitățile de interceptare și înregistrare a comunicărilor prevăzute de articolele 132⁸ și 132⁹, care se aplică în mod corespunzător.

11. Prevederile alin. (1) art. 132⁸ din Codul de procedură penală se aplică în exclusivitate în cauzele penale care au ca obiect urmărirea penală sau judecarea persoanelor în a căror privință există date sau probe referitoare la săvârșirea infracțiunilor. Pot fi supuse interceptării și înregistrării comunicările bănuितului, învinuitului sau ale altor persoane, inclusiv ale celor a căror identitate nu a fost stabilită, despre care există date ce pot conduce în mod rezonabil la concluzia că ele fie contribuie la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunilor prevăzute la alin. (2), fie primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală.

12. Potrivit art.303 din Codul de procedură penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție se efectuează măsurile speciale de investigații legate de limitarea inviolabilității vieții private a persoanei, pătrunderea în încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea.

13. Instanța subliniază că este imposibilă descoperirea infracțiunii și stabilirea autorilor acesteia și a tuturor circumstanțelor importante pentru cauză altfel decât prin intermediul măsurii solicitate, iar respingerea autorizării acțiunii solicitate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt. Imixtiunea agenților statului în viața privată a persoanei este prevăzută de lege, urmărește scopul legitim al descoperirii infracțiunii și al stabilirii locului aflării făptuitorilor. Ea este necesară într-o societate democratică și proporțională, dată fiind gravitatea faptei.

14. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132², 132¹⁰, 303 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează măsurile speciale de investigație: înregistrarea imaginilor cu M.V. pe un termen de 30 (treizeci) zile din data emiterii autorizării.

Executarea prezentei încheieri se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-703/2017

22 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului din Secția exercitare a urmăririi penale în cauze de criminalitate organizată și excepționale a Procuraturii Generale, cu privire la autorizarea înregistrării imaginilor cu M.V., efectuată în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017790190, pornită conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 189 alin. (6) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate și pe încheierea judecătorului de instrucție din 22 decembrie 2017, prin care s-a dispus autorizarea înregistrării imaginilor,

având în vedere prevederile articolelor 41, 132², 132¹⁰, 303 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează înregistrarea imaginilor cu M.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din data emiterii autorizării.

Executarea se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Înregistrarea imaginilor
(art. 132¹⁰ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

D.D.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului D.D., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea înregistrării imaginilor cu S.V., efectuată în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016020607, pornită în baza bănuielilor privind comiterea infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 25 octombrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului D.D., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la înregistrarea imaginilor, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020607, pornită la 18 martie 2017 de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, în baza bănuielilor privind comiterea infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că factorii de decizie ai SRL „E.F.” au organizat o schemă frauduloasă de antreprenariat cu încălcarea regulilor comerciale legale, materializată prin producerea unor preparate farmaceutice care nu se regăsesc în nomenclatorul Agenției Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, și înregistrarea incompletă a mijloacelor financiare prin mașina de casă și control, ca urmare a comercializării acestora, contrar prevederilor Legii contabilității nr. 113 din 27 aprilie 2007, inclusiv prin reflectarea incompletă a operațiunilor economice și a serviciilor prestate în conturile și registrele contabile.

3. Având în vedere cele menționate și calculele prealabile, prejudiciul adus statului este în proporții deosebit de mari.

4. La 23 octombrie 2017, a fost depus raportul ofițerului de investigație A.C. de la Inspectoratul de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, potrivit căruia, ca urmare a efectuării urmăririi vizuale a cetățeanului S.V. și a acțiunilor de documentare operativă a acestuia și a întreprinderii conduse de el, s-a stabilit că ultimul s-a întâlnit de mai multe ori cu cetățeanul C.V., soțul cofondatoarei SRL „E.F.”, C.L., care se deplasează cu automobilul de model BMW cu numărul de înmatriculare YYY 666. La 21 octombrie 2017, a fost autorizată urmărirea vizuală a cetățeanului C.V., constatându-se că ultimul a vizitat câteva adrese de unde a luat mai multe cutii de carton pe care le-a transmis apoi unei persoane neidentificate, care conduce un automobil de model Lexus.

5. Prin demers se solicită autorizarea înregistrării imaginilor cu S.V. pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul autorizării.

6. În argumentarea demersului se invocă faptul că pentru demonstrarea metodei și identificării cercului de persoane participante la infracțiune, în scopul stabilirii adevărului în cauza penală, al excluderii versiunii denunțurilor false și în vederea cercetării depline și obiective a circumstanțelor cazului este necesară realizarea măsurilor speciale de investigație prevăzute de articolul 132¹⁰ din Codul de procedură penală, în privința cetățeanului S.V.

7. În scopul stabilirii identității și locului aflării complicilor și pentru reținerea acestora, în cadrul prezentei cauze penale este necesară înregistrarea de imagini.

8. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea înregistrării imaginilor, din motivele invocate.

9. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, judecătorul de instrucție consideră demersul neîntemeiat, urmând să-l respingă, din următoarele considerente.

10. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează dacă sunt îndepărtate cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată în mod considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau la săvârșirea unei infracțiuni grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

11. În conformitate cu prevederile art. 132¹⁰ din Codul de procedură penală, înregistrările de imagini se efectuează în condițiile și în modalitățile de interceptare și înregistrare a comunicărilor prevăzute de articolele 132⁸ și 132⁹, care se aplică în mod corespunzător.

12. Prevederile alin. (1) al art. 132⁸ din Codul de procedură penală se aplică în exclusivitate în cauzele penale care au ca obiect urmărirea penală sau judecarea persoanelor despre care există date sau probe cu privire la săvârșirea infracțiunilor. Pot fi supuse interceptării și înregistrării comunicările bănuțului, învinuțului sau ale altor persoane, inclusiv ale celor a căror identitate nu a fost stabilită, despre care

există date ce pot conduce în mod rezonabil la concluzia că ele fie contribuie la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunilor prevăzute la alin. (2), fie primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală.

13. Potrivit prevederilor art. 303 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație legate de limitarea inviolabilității vieții private a persoanei și pătrunderea în încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

14. Articolul 304 din Codul de procedură penală prevede că bază pentru autorizarea efectuării acțiunilor de urmărire penală, a măsurilor speciale de investigație sau a aplicării măsurilor procesuale de constrângere servește ordonanța motivată a organului investit cu asemenea împuterniciri, în conformitate cu prezentul cod, și demersul procurorului prin care se solicită acordul pentru efectuarea acțiunilor respective.

15. Potrivit alin. (2) al normei vizate, partea descriptivă a ordonanței va conține: descrierea faptei incriminate, locul, timpul și modul săvârșirii acesteia, forma vinovăției, consecințele infracțiunii în baza cărora se stabilesc acțiunile de urmărire penală sau măsurile speciale de investigație necesare pentru a fi efectuate, rezultatele care trebuie să fie obținute ca urmare a efectuării acestor acțiuni/măsurii, termenul de efectuare a acțiunilor respective, locul efectuării lor, responsabilii de executare, metodele de fixare a rezultatelor și alte date ce au importanță pentru adoptarea de către judecătorul de instrucție a unei hotărâri legale și întemeiate. La ordonanță se anexează materialele ce confirmă necesitatea efectuării acestor acțiuni/măsurii.

16. Instanța reține că ordonanța trebuie să conțină argumentarea faptului că imixtiunea agenților statului în viața privată a persoanei este prevăzută de lege, are un scop legitim, este necesară într-o societate democratică și corespunde principiului proporționalității.

17. Aceste prevederi legale nu au fost respectate de către procuror la înaintarea demersului, deoarece la ordonanța de efectuare a măsurilor speciale de investigație nu au fost anexate materiale ce confirmă justificarea înregistrării imaginilor cu persoana menționată.

18. Procurorul nu i-a prezentat instanței de judecată date convingătoare ce pot conduce la concluzia rezonabilă că abonatul indicat în ordonanța de efectuare a măsurilor speciale de investigație contribuie la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunii, fie primește sau transmite informații relevante și importante pentru cauza penală, legate de comiterea evaziunii fiscale în proporții deosebit de mari.

19. La materialele cauzei nu au fost anexate date pertinente care ar confirma eschivarea factorilor de decizie ai SRL „E.F.” de la plata impozitelor, nu au fost anexate acte ale Inspectoratului Fiscal privind verificarea întreprinderii la capitolul achitării impozitelor și a taxelor aferente activității, din care ar rezulta dubii rezonabile cu privire la comiterea infracțiunii investigate de către organul de urmărire penală.

20. Mai mult, din demersul înaintat și materialele anexate rezultă investigarea unor pretinse fapte legate de producerea, transportarea, păstrarea, comercializarea, oferirea cu titlu oneros sau gratuit a produselor (mărfurilor) și prestarea unor servicii care ar putea fi periculoase pentru viața sau sănătatea consumatorilor, fapte cu un grad prejudiciabil mai redus decât infracțiunea prevăzută de art. 244 alin.(2) din Codul penal. Prin urmare, judecătorul de instrucție consideră că realizarea scopului urmăririi penale în cazul investigat este posibilă și pe alte căi procesuale, fără lezarea dreptului fundamental prevăzut de art. 28 din Constituția Republicii Moldova cu privire la garantarea vieții intime, familiale și private a persoanei.

21. Având în vedere circumstanțele expuse, respingerea autorizării măsurii solicitate nu va prejudicia în niciun fel activitatea de administrare a probelor în cadrul procesului penal și nu va afecta buna desfășurare a urmăririi penale.

22. În conformitate cu prevederile art. 8 al Convenției Europene, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept, decât în măsura în care amestecul este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

23. În cazul din speță, judecătorul de instrucție conchide că acțiunea solicitată de procuror nu constituie o măsură proporțională în raport cu circumstanțele cauzei și ar constitui o ingerință neîntemeiată în viața privată a persoanelor indicate în demers, fapt care contravine prevederilor articolelor 10, 11, 14, 15 din Codul de procedură penală și prezintă un risc de violare a articolului 8 din Convenția Europeană. Prin urmare, demersul trebuie respins ca neîntemeiat.

24. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 132⁸, 303, 304 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge ca neîntemeiat demersul procurorului D.D., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea efectuării înregistrării imaginilor cu S.V. pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul autorizării, în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020607.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Examinarea și ridicarea trimiterilor poștale
(art. 134 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

ÎNCHEIERE

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

A.C.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea examinării și a ridicării trimiterilor poștale, efectuate în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020898, pornită în baza bănuielilor de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 236 alin. (1) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 20 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit spre examinare demersul procurorului A.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea examinării și ridicării trimiterilor poștale ale cetățeanului S.A., domiciliat în municipiul Chișinău, str. M. Lomonosov, nr. 1/1, apartamentul nr. 39, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016020898, pornită la 21 aprilie 2017 de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, în baza art. 236 alin. (1) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale, s-a constatat că, la 13 octombrie 2017, o persoană neidentificată, care avea scopul punerii în circulație a semnelor bănești false, aflându-se pe bd. Moscova, municipiul Chișinău, a cumpărat de la cetățeanul B.I. un telefon mobil de model „Iphone 6S” cu nr. IMEI 355427074390085, pentru care a achitat suma de 700 euro. Conform raportului de constatare tehnico-științifică, bancnotele nu au fost confecționate la întreprinderea specializată în producerea banilor și hârtiilor de valoare.

3. Ca urmare a întreprinderii măsurilor speciale de investigație, s-a stabilit un grup de persoane implicate în transportarea mijloacelor financiare (euro) contra-

făcute. Totodată, s-a stabilit că liderul grupării este cetățeanul S.A., domiciliat în municipiul Chișinău, str. M. Lomonosov, nr. 1/1, apartamentul 39. Alți membri ai grupării criminale specializate în transportarea și punerea în circulație a banilor falși sunt: cetățeanul C.V., domiciliat în municipiul Chișinău, str. N. Dimo, nr. 1/3, apartamentul 16, și cetățeanul C.A., domiciliat în municipiul Chișinău, str. Albișoara, nr. 48/1, apartamentul 5.

4. De asemenea, după efectuarea măsurilor speciale de investigație, s-a stabilit că S.A., presupusul membru al grupării criminale, recepționează în mod sistematic, prin intermediul poștei, diferite colete în care se prezumă că se pot afla piese de utilaj, hârtie specială, vopsele destinate confecționării bancnotelor false etc.

5. În prezent, organul de urmărire penală, pentru investigarea sub toate aspectele a cazului, are nevoie de a afla informațiile referitoare la persoanele implicate în activitatea criminală și de a identifica suporturile electronice purtătoare de informație, precum și bunurile și mijloacele tehnice destinate confecționării bancnotelor false.

6. Ca urmare a efectuării măsurilor speciale de investigație și după acumularea probelor la cauza penală, există suficiente temeiuri de a presupune că în trimerile poștale și în corespondența lui S.A. se pot afla bunurile menționate mai sus, utilizate pentru săvârșirea infracțiunii cercetate, și alte urme ale infracțiunii.

7. Prin demers se solicită autorizarea examinării și ridicării trimerilor poștale ale cetățeanului S.A., în scopul depistării și cercetării agendelor, ciornelor și altor documente cu informații referitoare la toate persoanele implicate în activitatea criminală, a suporturilor electronice purtătoare de informație, precum și a mijloacelor tehnice utilizate în activitatea infracțională, care ar putea avea importanță pentru cauza penală.

8. În motivarea demersului se indică că necesitatea examinării și ridicării trimerilor poștale ale cetățeanului S.A. se impune și pentru că infracțiunea de punere în circulație a banilor falși atentează la relațiile economice de stat ale Republicii Moldova, fiind una continuă, caracterizată prin săvârșirea neîntreruptă, pe o perioadă de timp nedeterminată, a activității infracționale. La comiterea infracțiunii participă un grup de persoane a căror activitate este bine organizată, fiecare având rolul său determinat, iar din probele acumulate și din materialele activității speciale de investigație s-a stabilit că mijloacele tehnice de confecționare a banilor falși pot fi ascunse sau nimicite. Acestea sunt importante pentru efectuarea urmăririi penale depline, obiective și în termen rezonabil. Totodată, aceste date pot fi administrate doar ca urmare a ridicării și verificării trimerilor poștale.

9. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea percheziției la domiciliul persoanei menționate, din motivele invocate.

10. Audiind procurorul și examinând în mod confidențial materialele prezentate, judecătorul consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru culegerea datelor care ar avea importanță probatorie în prezenta cauză penală sunt necesare depistarea și ridicarea banilor falși, agendelor, ciornelor și altor documente cu informații referitor la toate persoanele implicate în activitatea criminală, a su-

porturilor electronice purtătoare de informație, obiectelor sau a documentelor care pot avea importanță pentru justa soluționare a cauzei și se presupune că au servit la comiterea faptei prejudiciabile, au păstrat asupra lor urmele faptelor infracționale sau au constituit obiectul acestei fapte. Ele pot servi ca mijloace de constatare a existenței ori inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii, precum și a bunurilor obținute din activitatea prejudiciabilă. Aceste date nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

11. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu normele legislației în vigoare. Materialele procesului penal și cele speciale de investigație oferă indicii temeinice că în trimiterile poștale și în corespondența lui S.A. pot fi depistate documentele, obiectele, banii falși, precum și alte urme relevante cu ajutorul cărora se vor putea stabili circumstanțele săvârșirii infracțiunii menționate.

12. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor; 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, cu excepțiile stabilite de lege; 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

13. Potrivit art. 132² alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, în vederea descoperirii și cercetării infracțiunilor se efectuează următoarele măsuri speciale de investigație: reținerea, cercetarea, predarea, percheziționarea sau ridicarea trimiterilor poștale.

14. În conformitate cu prevederile art. 134 alin. (1), Cod de procedură penală, prezentându-se la instituția poștală, reprezentantul organului de urmărire penală aduce la cunoștința șefului acestei instituții, contrasemnătură, ordonanța de examinare și de ridicare a trimiterilor poștale, deschide și examinează trimiterile poștale.

15. Potrivit alin. (2), al articolului precizat supra, la descoperirea de documente și de obiecte care au importanță probatorie în cauza penală, reprezentantul organului de urmărire penală le ridică sau face copiile respective. În lipsa unor asemenea documente și obiecte, reprezentantul organului de urmărire penală dispune înmânarea trimiterilor poștale examinate adresantului.

16. Astfel, conform art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție, se efectuează acțiunile de urmărire penală legate de limitarea inviolabilității persoanei, domiciliului, limitarea secretului corespondenței, convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice, a altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege.

17. Necesitatea examinării și ridicării trimiterilor poștale se impune și pentru că faptele de punere în circulație a banilor falși afectează buna funcționare a sistemului financiar-economic al statului. Infracțiunea investigată atentează la securitatea economică a statului Republica Moldova și este una continuă, caracterizată prin săvâr-

șirea neîntreruptă, pe o perioadă de timp nedeterminată, a activității infracționale. La comiterea infracțiunii participă un grup de persoane a căror activitate este bine organizată, fiecare având rolul său determinat, iar din probele acumulate și din materialele activității speciale de investigație s-a stabilit că banii falși și alte urme ale infracțiunii importante pentru buna desfășurare a urmăririi penale pot fi nimicite. Ele au importanță pentru efectuarea urmăririi penale depline, obiective și în termen rezonabil. Aceste date pot fi administrate doar ca urmare a efectuării percheziției.

18. În drept, această imixtiune a organului de urmărire penală este prevăzută de lege, și anume de prevederile articolelor 11, 12, 41, 52, 57, 125, 279 și 301 din Codul de procedură penală, reglementări care sunt clare, accesibile și previzibile. Ea urmărește scopurile legitime ale apărării ordinii publice, prevenirii faptelor ilegale, protecției moralei, a drepturilor și libertăților altor persoane și este necesară într-o societate democratică.

19. Instanța subliniază că este imposibilă stabilirea într-un alt mod a locului aflării făptuitorului, iar respingerea autorizării acțiunii menționate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt invocate în acest caz.

20. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 125, 300-301 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează examinarea și ridicarea trimiterilor poștale ale lui S.A., în scopul depistării și ridicării agendelor, ciornelor și altor documente cu informații referitoare la toate persoanele implicate în activitatea criminală, a suporturilor electronice purtătoare de informație, a mijloacelor financiare folosite în activitatea infracțională, precum și a altor documente cu informații referitoare la infracțiunea investigată, care ar putea avea importanță pentru cauza penală, pe un termen de 30 zile din data eliberării autorizației.

Responsabilitatea executării prezentei încheieri se pune în sarcina grupului de urmărire penală.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-542/2017

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea examinării și ridicării trimiterilor poștale efectuate în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020898, pornită în baza suspiciunilor de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 236 alin.(1) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate și pe încheierea judecătorului de instrucție din 20 decembrie 2017, prin care s-a dispus autorizarea examinării și ridicării trimiterilor poștale ale persoanei,

având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 134, 301 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează examinarea și ridicarea trimiterilor poștale ale lui S.A., în scopul depistării și ridicării agențelor, ciornelor și altor documente cu informații referitoare la toate persoanele implicate în activitatea criminală, a suporturilor electronice purtătoare de informații, a mijloacelor financiare folosite în activitatea infracțională, precum și a altor documente cu informații privind infracțiunea investigată, care ar putea avea importanță pentru cauza penală, pe un termen de 30 zile din data eliberării autorizației.

Responsabilitatea executării se pune în sarcina grupului de urmărire penală.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Președintele ședinței,

judecătorul C.C.

Examinarea și ridicarea trimiterilor poștale
(art. 134 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

D.D.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului D.D., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la autorizarea examinării și ridicării trimiterilor poștale ale cetățeanului S.V., efectuate în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020607, pornită în baza suspiciunilor de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal,

A C O N S T A T A T :

1. Pe 25 octombrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a parvenit demersul procurorului D.D., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, cu privire la examinarea și ridicarea trimiterilor poștale, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020607, pornită la 18 septembrie 2017, de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Râșcani al DP din municipiul Chișinău, în baza întrunirii elementelor comiterii infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că factorii de decizie ai SRL „E.F.” au organizat o schemă frauduloasă de antreprenariat, cu încălcarea regulilor comerciale legale, materializată prin producerea unor preparate farmaceutice care nu sunt incluse în nomenclatorul Agenției Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale și prin înregistrarea incompletă a mijloacelor financiare în mașina de casă și control, ca urmare a comercializării acestora contrar prevederilor Legii contabilității nr. 113 din 27 aprilie 2007, inclusiv prin reflectarea incompletă a operațiunilor economice și a serviciilor prestate în conturile și registrele contabile.

3. Având în vedere cele menționate și calculele prealabile, prejudiciul adus statului este în proporții deosebit de mari.

4. La 23 octombrie 2017 a fost depus raportul ofițerului de investigație A.C. al Inspectoratului de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, potrivit căruia, ca urmare a efectuării urmăririi vizuale a cetățeanului S.V., a acțiunilor de documentare operativă a acestuia și a întreprinderii conduse de către el, s-a stabilit că ultimul s-a întâlnit de mai multe ori cu cetățeanul C.V., soțul cofondatoarei SRL „E.F.”, C.L., care se deplasează cu automobilul de model BMW cu numărul de înmatriculare YYY 666. La 21 octombrie 2017 a fost autorizată urmărirea vizuală a cetățeanului C.V., în cadrul căreia s-a stabilit că ultimul a fost la câteva adrese de unde a luat mai multe cutii de carton pe care le-a transmis apoi, prin intermediul poștei, unor persoane necunoscute.

5. Prin demers se solicită autorizarea examinării și ridicării trimiterilor poștale care aparțin cetățeanului S.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul autorizării acțiunii.

6. În argumentarea demersului se invocă faptul că, pentru demonstrarea metodei și stabilirea cercului de persoane participante la infracțiune, în scopul stabilirii adevărului în cauza penală, al excluderii versiunii privind existența unor denunțuri false, în vederea cercetării depline și obiective a circumstanțelor cazului, este necesară realizarea măsurilor speciale de investigație, prevăzute de articolul 132 din Codul de procedură penală, în privința cetățeanului S.V.

7. În scopul stabilirii identității și locului aflării complicilor și pentru reținerea acestora, sunt necesare examinarea și ridicarea trimiterilor poștale ale suspectilor implicați în schema criminală.

8. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea examinării și ridicării trimiterilor poștale, din motivele invocate.

9. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, judecătorul de instrucție consideră demersul neîntemeiat, urmând să-l respingă, din următoarele considerente.

10. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

11. Potrivit art. 132² alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, în vederea descoperirii și cercetării infracțiunilor se efectuează următoarele măsuri speciale de investigație: reținerea, cercetarea, predarea, percheziționarea sau ridicarea trimiterilor poștale.

12. În conformitate cu prevederile art. 134 din Codul de procedură penală, prezentându-se la instituția poștală, reprezentantul organului de urmărire penală aduce la cunoștință șefului acestei instituții, contrasemnătură, ordonanța de exa-

minare și ridicare a trimiterilor poștale, după care deschide și examinează trimiterile poștale.

13. Conform alineatului (2), la descoperirea documentelor și obiectelor care au importanță probatorie în cauza penală, reprezentantul organului de urmărire penală le ridică sau face copiile respective. În lipsa unor asemenea documente și obiecte, reprezentantul organului de urmărire penală dispune înmânarea trimiterilor poștale examinate adresantului.

14. Potrivit prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție se efectuează acțiunile de urmărire penală legate de limitarea inviolabilității persoanei, domiciliului, secretului corespondenței, convorbirilor telefonice, comunicărilor telegrafice și al altor comunicări, precum și alte acțiuni prevăzute de lege.

15. Articolul 304 din Codul de procedură penală prevede că temei pentru încetarea procedurii de autorizare a efectuării acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigație sau aplicării măsurilor procesuale de constrângere servește ordonanța motivată a organului investit cu astfel de împuterniciri, în conformitate cu prezentul cod, și demersul procurorului prin care se solicită acordul pentru efectuarea acțiunilor respective.

16. Potrivit alin. (2) al normei vizate, partea descriptivă a ordonanței va conține: descrierea faptei incriminate, locul, timpul și modul săvârșirii acesteia, forma vinovăției, consecințele infracțiunii în baza cărora se stabilesc acțiunile de urmărire penală sau măsurile speciale de investigație necesare pentru a fi efectuate, rezultatele care trebuie să fie obținute ca urmare a efectuării acestor acțiuni/măsuri, termenul de efectuare a acțiunilor respective, locul efectuării lor, responsabilii de executare, metodele de fixare a rezultatelor și alte date ce au importanță pentru adoptarea de către judecătorul de instrucție a unei hotărâri legale și întemeiate. La ordonanță se anexează materialele ce confirmă necesitatea efectuării acestor acțiuni/măsuri.

17. Instanța reține că ordonanța trebuie să conțină motivarea imixtiunii agenților statului în viața privată a persoanei, prin prisma principiului legalității, al existenței unui scop legitim și al necesității acesteia într-o societate democratică.

18. Aceste prevederi legale nu au fost respectate de către procuror la înaintarea demersului, pentru că la ordonanța de efectuare a măsurilor speciale de investigație nu au fost anexate materiale ce confirmă temeinicia examinării și ridicării trimiterilor poștale care aparțin cetățeanului S.V., și nu au fost prezentate date autentice privind bănuiala rezonabilă că suspectul trimite prin intermediul poștei bunuri și obiecte interzise de lege.

19. Procurorul n-a prezentat instanței de judecată date convingătoare ce pot conduce, în mod rezonabil, la concluzia că persoana indicată în ordonanța de efectuare a măsurilor speciale de investigație contribuie la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunii, fie primește sau transmite informații relevante și importante pentru cauza penală, legate de comiterea evaziunii fiscale în proporții deosebit de mari.

20. La materialele cauzei nu au fost anexate date pertinente care ar confirma eschivarea factorilor de decizie ai SRL „E.F.” de la plata impozitelor, nu au fost anexate acte ale Inspectoratului Fiscal privind verificarea întreprinderii la capitolul achitării impozitelor și a taxelor aferente activității din care ar rezulta dubii rezonabile cu privire la comiterea infracțiunii investigate de organul de urmărire penală.

21. Mai mult, din demersul înaintat și materialele anexate rezultă că investigarea unor pretinse fapte legate de producerea, transportarea, păstrarea, comercializarea, oferirea cu titlu oneros sau gratuit a produselor (mărfurilor), prestarea serviciilor care ar putea fi periculoase pentru viața sau sănătatea consumatorilor – fapte cu un grad prejudiciabil mai redus decât infracțiunea prevăzută de art. 244 alin. (2) din Codul penal, este posibilă și pe alte căi procesuale, fără lezarea dreptului fundamental prevăzut de art. 28 din Constituția Republicii Moldova cu privire la garantarea vieții intime, familiale și private a persoanei.

22. Având în vedere circumstanțele expuse, respingerea autorizării măsurii soliciitate nu va prejudicia în niciun mod activitatea de administrare a probelor în cadrul procesului penal și nu va afecta buna desfășurare a urmăririi penale.

23. În cazul din speță, judecătorul de instrucție ajunge la concluzia că acțiunea solicitată de procuror nu constituie o măsură proporțională în raport cu circumstanțele cauzei și ar constitui o ingerință nejustificată în viața privată a persoanelor indicate în demers, fapt care contravine prevederilor articolelor 10, 11, 14, 15 din Codul de procedură penală și ar putea încălca articolul 8 din Convenția Europeană. Prin urmare, acest demers trebuie respins ca fiind neîntemeiat.

24. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 134, 303, 304 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge ca fiind neîntemeiat demersul procurorului cu privire la autorizarea examinării și ridicării trimiterilor poștale care aparțin cetățeanului S.V., pe un termen de 30 (treizeci) zile din momentul autorizării, în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017020607.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Monitorizarea conexiunilor comunicațiilor telegrafice și electronice
(art. 134¹ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

ÎNCHEIERE

20 decembrie 2017

or. Hâncești

Judecătoria Hâncești,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

C.C.,

Cu participarea:

Procurorului

V.D.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului V.D., din cadrul Procuraturii raionului Hâncești, cu privire la autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigație în cadrul procesului penal nr. 2017869102,

A C O N S T A T A T:

1. Procurorul V.D., de la Procuratura raionului Hâncești, solicită, în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală în cadrul cauzei nr. 2017869102, inițiată de către organul de urmărire penală al Serviciului Vamal la 14 noiembrie 2017, în baza suspiciunilor de comitere a infracțiunilor prevăzute de articolele 248 alin. (5) lit. b) și d) și 217 alin. (4) din Codul penal, autorizarea efectuării măsurilor speciale de investigație, prin monitorizarea conexiunilor și colectarea informației de la furnizorii de servicii de telecomunicații.

2. În procesul urmăririi penale efectuate în acest caz s-a stabilit că, la 14 noiembrie 2017, în jurul orei 11.00, la ieșirea de pe teritoriul Republicii Moldova prin Postul Vamal Leușeni-Albița (auto), în timpul verificării portbagajului mijlocului de transport de model *Toyota Corolla* cu numărul de înmatriculare TL FB 000, aflat în posesia învinutului M.G. și la volanul căruia se afla acesta, însoțit de un pasager pe nume N.B., a fost depistată o pungă din polietilenă în care se afla o brichetă din masă vegetală uscată, care s-a dovedit a fi, potrivit raportului de expertiză, hașiș, cu greutatea de 101,51 grame, substanță narcotică interzisă în circuitul liber civil.

3. La reținerea persoanelor bănuite de comiterea faptelor descrise, le-au fost ridicate telefoanele mobile folosite. Ca urmare a acestui fapt, Procuratura a dispus efectuarea măsurilor speciale de investigație în privința persoanelor numite în sco-

pul verificării telefoanelor mobile și a cartelelor SIM utilizate de către aceștia, măsuri care necesită autorizarea judecătorului de instrucție.

4. În cadrul ședinței de examinare a demersului, procurorul l-a susținut integral și a solicitat admiterea acestuia. Procurorul a mai menționat că, prin intermediul măsurilor dispuse, se dorește stabilirea cercului de persoane implicate în cazul dat, precum și legăturile persoanelor bănuite de comiterea infracțiunilor, pentru a fi identificați posibili complici ai acestora și alte date care ar putea facilita finalizarea urmăririi penale cu celeritate.

5. Studiind materialele prezentate de procuror anexate la demers și audiind opinia acestuia, instanța de judecată consideră necesar să admită demersul parțial, doar în capătul ce se referă la telefoanele utilizate de către cele două persoane reținute la momentul controlului vamal, din următoarele considerente:

- din materialele prezentate în ședință rezultă o bănuială rezonabilă că au fost comise două infracțiuni din categoria celor grave – păstrarea și transportarea substanțelor narcotice în proporții deosebit de mari și tentativă de contrabandă cu acestea;

- acțiunile procesuale cu caracter public nu s-au soldat cu rezultate în vederea identificării tuturor persoanelor implicate în cazul dat și verificării versiunilor înaintate de către persoanele bănuite de comiterea acestor fapte;

- din materialele prezentate instanța a stabilit că o parte din telefoanele indicate de către procuror aparțin și sunt utilizate de persoanele sus-numite.

6. Ca urmare a acestor circumstanțe, instanța consideră întemeiată concluzia procurorului privind necesitatea efectuării măsurilor speciale dispuse pentru a fi stabilite și verificate legăturile persoanelor bănuite de comiterea infracțiunilor investigate, precum și versiunile înaintate de către acestea.

7. Din motivele enunțate, instanța consideră necesar să autorizeze monitorizarea conexiunilor comunicațiilor telegrafice și electronice efectuate prin intermediul telefoanelor utilizate de către M.G. și N.B. și preluarea de la operatorii de telefonie mobilă a datelor privind utilizarea acestor și altor numere de telefoane pe care le posedă cele două persoane.

8. De asemenea, instanța stabilește că măsura a cărei autorizare se solicită se încadrează în normele legale ce reglementează domeniul vizat. Astfel, conform prevederilor art. 300 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție examinează demersurile procurorului privind autorizarea efectuării acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigație și de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere care limitează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei. Concomitent, alineatul (4) al normei respective prevede că demersurile înaintate conform prevederilor alin. (1) se examinează de către judecătorul de instrucție la locul efectuării urmăririi penale sau a măsurii speciale de investigație.

9. Conform prevederilor art. 303 din Codul de procedură penală, cu autorizarea judecătorului de instrucție, se efectuează măsurile speciale de investigație legate de limitarea inviolabilității vieții private a persoanei.

10. Măsura respectivă corespunde și cerințelor Secțiunii 5, Capitolul III, Titlul IV, Partea Generală din Codul de procedură penală. În acest sens, instanța stabilește că acuzarea investighează o infracțiune gravă, deține date ce indică participarea persoanelor în privința cărora urmează a fi efectuate măsuri speciale la comiterea faptelor investigate și că numerele de telefoane supuse verificării aparțin sau sunt utilizate de către acestea. Concomitent, procurorul a demonstrat cu certitudine că nu este posibilă verificarea versiunilor înaintate de persoanele bănuite și stabilirea legăturilor lor și ale potențialilor complici la comiterea infracțiunilor într-un alt mod. În același sens, instanța constată că pericolul social al faptelor investigate, pericolul prezentat de către persoanele suspecte de comiterea sau complicitatea la comiterea infracțiunii și scopul ce se dorește a fi atins de către acuzare prin efectuarea măsurii speciale de investigație justifică restrângerea și limitarea drepturilor și libertăților persoanelor afectate prin efectuarea măsurii respective.

11. Cu privire la termenul pentru care urmează a fi efectuată măsura specială de investigație menționată, instanța consideră că perioada solicitată de către procuror este una prea mare, măsura urmând a fi autorizată pentru o perioadă mai restrânsă, fiind luată ca reper data comiterii infracțiunii.

12. De asemenea, instanța consideră necesară respingerea capătului de cerere privind efectuarea măsurilor speciale de investigație ce vizează alte telefoane și numere, care nu aparțin persoanelor bănuite de comiterea infracțiunilor. Procurorul a prezentat date care indică cert doar faptul utilizării de către M.G. și N.B. a trei telefoane, fiind indicat numărul de serie /IMEI/ al acestora. În rest, nu sunt prezente date care ar indica cui aparțin cartelele SIM ce urmează a fi supuse măsurilor speciale de investigație. Prin urmare, instanța consideră că restul cerințelor, care nu se referă la telefoanele persoanelor învinuite de comiterea faptelor, nu sunt întemeiate, urmând a fi respinse.

13. Instanța nu consideră întemeiată nici solicitarea privind autorizarea culegerii informației cu privire la posesorii numerelor cu care au contactat M.G. și N.B. Instanța a conchis astfel, deoarece această măsură nu este proporțională cu situația faptică existentă, probatoriul acumulat și rezultatul ce se dorește a fi obținut. În context, instanța concluzionează că rezultatul care se dorește a fi obținut de către procuror ca urmare a efectuării acestei măsuri nu este unul previzibil, fiind unul general și abstract, deoarece organele de urmărire penală și procurorul nu cunosc cu certitudine care din utilizatorii numerelor respective sunt implicați în cazul dat.

14. Din acest considerent, instanța reiterează că strângerea informațiilor cu privire la persoanele care contactează cu persoanele ce utilizează numerele supuse verificării reprezintă o măsură disproporționată. Totuși, procurorul nu este privat de posibilitatea efectuării în continuare a acțiunilor procesuale și măsurilor speciale de investigație în privința persoanelor care vor fi bănuite de complicitate la comiterea infracțiunilor investigate, dar numai după acumularea și verificarea informației primare ce se referă la M.G și N.B. și acumularea probelor care ar permite să se conchi-

dă existența unei bănuieli rezonabile că persoanele respective au tangență cu acest caz. Deocamdată, solicitarea procurorului este neîntemeiată.

15. În concluzie, instanța stabilește că efectuarea măsurii speciale de investigație dispusă de către procuror și acceptată în limitele indicate în prezenta hotărâre de către instanță, este una legală, urmărește drept scop documentarea și probarea acesteia, finalizarea urmăririi penale, identificarea, reținerea și tragerea la răspundere penală a persoanelor vinovate, este necesară și proporțională. Amestecul autorității publice în exercitarea dreptului la respectarea vieții private este dictat de necesitatea menținerii siguranței publice, apărarea ordinii de drept, protejarea siguranței persoanelor și a statului.

16. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹-132⁵, 134¹, 134⁴, 300, 303 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se admite parțial demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea următoarelor măsuri speciale de investigație:

1. Monitorizarea conexiunilor comunicațiilor telegrafice și electronice de la companiile de telecomunicații SA „Moldcell” și SA „Orange” în privința telefoanelor cu numerele de serie /IMEI/ 3519730381234, 35243305304321 și 355926048056678 pentru o perioadă de 30 (treizeci) zile, de la 26 octombrie 2017 până la 25 noiembrie 2017, inclusiv.

2. Culegerea informațiilor de la furnizorii de servicii de telecomunicații SA „Moldcell” și SA „Orange” privind telefoanele indicate în punctul 1, care se referă la apelurile intrare/ieșire efectuate prin intermediul lor, mesajele expediate/primate la aceste telefoane cu stabilirea numărului/adresei IP în cazul mesajelor WEB, timpul, data, ora și locul conexiunilor pentru apel și mesaje pentru o perioadă de 30 (treizeci) zile, de la 26 octombrie 2017 până la 25 noiembrie 2017, inclusiv.

3. Culegerea informațiilor de la furnizorii de servicii de telecomunicații SA „Moldcell” și SA „Orange”, pentru a stabili dacă pe numele cetățenilor M.G. și N.B. sunt înregistrate numere de telefoane ale acestor companii, cu indicarea lor.

În rest, solicitările procurorului din demers se resping ca fiind nefondate.

Organizarea executării măsurii speciale de investigație autorizată se pune în sarcina Procuraturii raionului Hâncești.

Se obligă procurorul ca, la finalizarea măsurii speciale de investigație autorizată, să execute prevederile art. 132⁵ din Codul de procedură penală.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Hâncești.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13–132/2017

20 decembrie 2017

or. Hâncești

Judecătoria Hâncești,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul Procuraturii Hâncești cu privire la autorizarea monitorizării conexiunilor comunicațiilor telegrafice și electronice în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016869102, inițiată de către organele de urmărire penală ale Serviciului Vamal, la 14 noiembrie 2017, în baza suspiciunilor de comitere a infracțiunilor prevăzute de articolele 248 alin. (5) lit. b) și d) și 217 alin. (4) din Codul penal, conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate și pe încheierea judecătorului de instrucție din 20 noiembrie 2017, prin care s-a dispus autorizarea monitorizării conexiunilor comunicațiilor telegrafice și electronice de la companiile de telecomunicații,

având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 134¹, 303 și 306 din Codul de procedură penală,

D I S P U N E:

Se autorizează efectuarea măsurii speciale de investigație:

1. Monitorizarea conexiunilor comunicațiilor telegrafice și electronice de la companiile de telecomunicații SA „Moldcell” și SA „Orange” în privința telefoanelor cu numerele de serie (IMEI) 3519730381234, 35243305304321 și 355926048056678, pentru o perioadă de 30 (treizeci) zile, de la 26 octombrie 2017 până la 25 noiembrie 2017, inclusiv.

2. Culegerea informațiilor de la furnizorii de servicii de telecomunicații SA „Moldcell” și SA „Orange” privind telefoanele indicate în punctul 1, ce se referă la apelurile intrare/ieșire efectuate prin intermediul lor, mesajele expediate/primate la aceste telefoane cu stabilirea numărului/adresei IP în cazul mesajelor WEB, timpul, data, ora și locul conexiunilor pentru apel și mesaje pentru o perioadă de 30 (treizeci) zile, de la 26 octombrie 2017 până la 25 noiembrie 2017, inclusiv.

3. Culegerea informațiilor de la furnizorii de servicii de telecomunicații SA „Moldcell” și SA „Orange”, pentru a stabili dacă pe numele cetățenilor M.G. și N.B. sunt înregistrate numere de telefoane ale acestor companii, cu indicarea lor.

Executarea se pune în sarcina Procuraturii raionului Hâncești.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice

(art. 134³ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

ÎNCHEIERE

21 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

C.C.,

Cu participarea:

Procurorului

R.I.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului R.I., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, cu privire la efectuarea măsurilor speciale de investigație,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 21 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Centru) a parvenit spre examinare demersul procurorului R.I., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, cu privire la efectuarea măsurilor speciale de investigație, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017028025, pornită conform art. 216 alin. (3) lit. b) din Codul penal.

2. Pe parcursul urmăririi penale s-a stabilit că cetățenii Republicii Moldova, D.G. și L.V., activând ca șoferi pe ruta Republica Moldova-Federația Rusă, cu automobilul de model „Mercedes Sprinter”, număr de înmatriculare AAA 222, introduc pe teritoriul Republicii Moldova produse farmaceutice de origine neidentificată pe care le comercializează apoi în rețelele farmaceutice din țară, punând în pericol viața și sănătatea consumatorilor.

3. În cadrul urmăririi penale, a apărut necesitatea inițierii procedurii de autorizare a măsurilor speciale de investigație: documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice și supravegherea domiciliului prin utilizarea mijloacelor tehnice ce asigură înregistrarea cetățenilor D.G. și L.V., pentru stabilirea

complicității acestora la comiterea infracțiunii în cauză și identificarea cercului persoanelor participante la comiterea infracțiunii.

4. Prin demers se solicită autorizarea urmăririi vizuale, cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice moderne (video, foto, GPS) în privința cetățenilor D.G. și L.V., domiciliați în satul Recea, raionul Florești, precum și a persoanelor cu care aceștia se întâlnesc, a imobilelor unde se află aceștia și a mijloacelor de transport în care urcă/se află ultimii, pe un termen de 30 zile din momentul inițierii.

5. În argumentarea demersului se invocă faptul că circumstanțele speciale ale urmăririi penale permit să se presupună că D.G. și L.V. vor avea întâlniri cu diferite persoane din lumea criminală, care au legătură cu comiterea acestei infracțiuni și în privința cărora există circumstanțe care pot conduce rezonabil la concluzia că vor primi de la bănuți ori le vor transmite acestora informații relevante pentru cauza penală. În vederea realizării scopului urmăririi penale, sunt necesare efectuarea măsurilor speciale de investigație, supravegherea domiciliului și documentarea cetățenilor D.G. și L.V. cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice.

6. În ședința de judecată, procurorul a susținut integral demersul înaintat și a solicitat admiterea acestuia din motivele invocate.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru descoperirea infracțiunii și identificarea autorilor este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală ce violează anumite drepturi ocrotite de lege, și anume dreptul la respectarea vieții private a persoanei. Aceste date nu pot fi obținute prin alte procedee probatorii.

8. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, iar materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație oferă indicii temeinice că măsurile speciale de investigație obținute prin urmărirea vizuală, cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice moderne (video, foto, GPS), în privința cetățenilor D.G. și L.V., precum și a persoanelor cu care ei se întâlnesc, a imobilelor unde se află aceștia, dar și a mijloacelor de transport în care urcă/se află cei doi ar putea contribui la stabilirea circumstanțelor ce prezintă interes pentru cauză, la acumularea suportului probator și la descoperirea unei infracțiuni grave.

9. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin.(2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată în mod considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

10. Potrivit prevederilor art. 132² alin.(1) 1) lit. g) din Codul de procedură penală, în vederea descoperirii și cercetării infracțiunilor, se efectuează următoarele măsuri speciale de investigație: documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor

tehnice, precum și localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice.

11. În conformitate cu prevederile art. 134³ din Codul de procedură penală, documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice reprezintă relevarea și fixarea acțiunilor persoanelor, a unor imobile, a mijloacelor de transport și a altor obiecte, utilizând aparate tehnice de înregistrare. La localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice se pot folosi dispozitive care determină locul unde se află persoana sau obiectul utilizat de aceasta.

12. Potrivit art. 303 din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație legate de limitarea dreptului la viață privată al persoanei și pătrunderea într-o încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

13. Instanța subliniază că, în afara măsurii solicitate, este imposibilă descoperirea infracțiunii, stabilirea autorilor acesteia și a tuturor circumstanțelor importante pentru cauză într-un alt mod, iar respingerea autorizării acțiunii solicitate ar conduce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt invocată în acest caz. Măsura solicitată este prevăzută de lege, urmărește scopurile legitime ale descoperirii infracțiunii, stabilirii locului de aflare al făptuitorilor și este necesară într-o societate democratică.

14. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132², 134³, 303 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea urmăririi vizuale cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice moderne (video, foto, GPS) în privința cetățenilor D.G. și L.V., domiciliati în satul Recea, raionul Florești, precum și a persoanelor cu care se întâlnesc, a imobilelor unde se află acestea, dar și a mijloacelor de transport în care urcă/se află ultimii, pe un termen de 30 zile, din momentul inițierii.

Executarea încheierii se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Serviciului de Informații și Securitate.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-228/2017

21 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului R.I., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, cu privire la autorizarea documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2017028025, pornită conform art. 216 alin. (3) lit. b) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate și pe încheierea judecătorului de instrucție din 21 decembrie 2017, prin care s-a dispus autorizarea documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice,

având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 134³, 301 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează efectuarea măsurilor speciale de investigație: urmărirea vizuală cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice moderne (video, foto, GPS) în privința cetățenilor D.G. și L.V., domiciliați în satul Recea, raionul Florești, precum și a persoanelor cu care ei se întâlnesc, a imobilelor unde se află aceștia, dar și a mijloacelor de transport în care urcă/se află cei doi, pe un termen de 30 zile din momentul inițierii.

Executarea se pune în sarcina subdiviziunii specializate a Serviciului de Informații și Securitate.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

**Colectarea informației de la furnizorii de servicii
de comunicații electronice**

(art. 134^a din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

Î N C H E I E R E

4 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

N.B.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului N.B., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, cu privire la autorizarea colectării informației de la furnizorii de comunicații electronice privind convorbirile telefonice,

A C O N S T A T A T :

1. Pe 4 ianuarie 2017, la Judecătoria Chișinău a parvenit spre examinare demersul procurorului N.B., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, referitor la colectarea informației de la furnizorii de comunicații electronice privind convorbirile telefonice, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016422148, pornită la 19 noiembrie 2016 de către Secția de urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Centru, municipiul Chișinău, conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (5) din Codul penal.

2. Potrivit materialelor acumulate, la 17 octombrie 2016, în perioada de timp cuprinsă între orele 1.15 și 1.18, persoane necunoscute, care urmăreau sustragerea bunurilor altei persoane, au pătruns, prin deteriorarea ușilor, în oficiul de schimb valutar „A.V.” SRL, amplasat în Centrul Comercial „Zoung” de pe bd. Dacia, nr. 15/4, municipiul Chișinău, de unde au sustras safeul din metal în valoare de 5.000 lei, în care se afla suma de 116.582 lei, 2.4574 dolari americani – 488.536 lei, 3.285 euro – 70.475 lei, 6.500 ruble rusești – 1.941 lei, 2.330 hrivne ucrainene – 2.002 lei, 460 de lire sterline – 13.920 lei, provocând, astfel, un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, în sumă de 698.457 lei.

3. La 3 ianuarie 2017, ofițerul principal de investigații I.C. al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău a depus un raport prin care a propus ridicarea de la companiile de telefonie mobilă SA „Moldcell” și SA „Orange” a informației privind apelurile de intrare și de ieșire efectuate de pe numerele de telefon cu IMEI-urile stabilite, precum și ridicarea informației privind apelurile de intrare și de ieșire efectuate de pe IMEI-urile nr. 357901058201960, nr. 911460350687040, nr. 358099050915460, nr. 866156020161090, nr. 866156021587980, nr. 359764067371940, nr. 35374906052560, nr. 359954044659630 și nr. 358411058275790.

4. În demers se solicită autorizarea colectării de la companiile de telefonie mobilă SA „Moldcell” și SA „Orange” a informației cu privire la apelurile de intrare-ieșire efectuate de pe IMEI-urile nr. 357901058201960, nr. 911460350687040, nr. 358099050915460, nr. 866156020161090, nr. 866156021587980, nr. 359764067371940, nr. 35374906052560, nr. 359954044659630 și nr. 358411058275790, sursa de comunicare (numărul de telefon al apelantului, numele, prenumele și domiciliul abonatului sau al utilizatorului înregistrat); destinația comunicației (numărul de telefon al apelantului sau numărul la care apelul a fost mutat ori redirecționat, numele, prenumele, domiciliul abonatului respectiv); timpul, data, ora și durata comunicației, inclusiv tentativele de apel eșuate; locul aflării echipamentului mobil de comunicații de la începutul comunicației, locația geografică a celulei, în perioada din 15 octombrie 2016 până pe 30 octombrie 2016.

5. În motivarea demersului se invocă faptul că, dat fiind caracterul grav al infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (5) din Codul penal, există suficiente temeiuri pentru a se presupune că, după colectarea informației de la furnizorii de servicii de comunicații electronice, pot fi obținute informații ce au importanță pentru stabilirea adevărului.

6. În ședința de judecată procurorul a susținut integral demersul și a solicitat autorizarea colectării informațiilor de la furnizorii de comunicații electronice privind convorbirile telefonice, din motivele invocate.

7. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră demersul întemeiat, urmând să-l admită, deoarece pentru descoperirea infracțiunii și identificarea autorilor acesteia este necesară realizarea acțiunilor de urmărire penală ce violează anumite drepturi ocrotite de lege și anume – secretul convorbirilor telefonice, inviolabilitatea vieții private a persoanei, iar prin alte procedee probatorii aceste date nu pot fi obținute.

8. Instanța reține că urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare, materialele procesului penal și măsurile speciale de investigație oferă indicii temeinice și o bănuială rezonabilă că persoanele suspecte de a fi comis infracțiunea prin coparticipare comunică între ele și transmit prin intermediul convorbirilor telefonice date pertinente pentru justa examinare a cauzei și stabilirea circumstanțelor ce prezintă interes probator pentru cauză, iar informațiile de la furnizorii de servicii de comunicații electronice cu privire la convorbirile telefonice ale acestora ar putea contribui la identificarea făptuitorilor, acumularea suportului probator pe cauză și descoperirea infracțiunii.

9. În conformitate cu prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

10. Potrivit prevederilor art. 134⁴ din Codul de procedură penală, colectarea informației de la furnizorii de servicii de comunicații electronice și a traficului de date computerizate constă în acumularea de la instituțiile de telecomunicații, de la operatorii de telefonie fixă sau mobilă, de la operatorii de internet a informațiilor transmise prin canale tehnice de telecomunicații (telegraf, fax, paging, computer, radio și alte canale), fixarea secretă a informațiilor transmise sau primite prin intermediul liniilor tehnice de legături de telecomunicații de către persoanele supuse măsurii speciale de investigații, precum și obținerea de la operatori a informației deținute despre utilizatorii serviciilor de telecomunicații, inclusiv de roaming, și despre serviciile de telecomunicații prestate acestora, unde se menționează: 1) posesorii numerelor de telefon, 2) numerele de telefon înregistrate pe numele unei persoane, 3) serviciile de telecomunicații prestate utilizatorului, 4) sursa de comunicații (numărul de telefon al apelantului; numele, prenumele și domiciliul abonatului sau utilizatorului înregistrat), 5) destinația comunicației (numărul de telefon al apelatului sau numărul la care apelul a fost mutat, redirecționat, numele, prenumele, domiciliul abonatului sau utilizatorului respectiv), 6) timpul, data, ora și durata comunicației, inclusiv tentativele de apel eșuate), 7) echipamentul de comunicații al utilizatorului sau alt dispozitiv utilizat pentru comunicație (IMEI-ul telefonului mobil, denumirea locației Cell ID), 8) locul aflării echipamentului mobil de comunicații de la începutul comunicației, locația geografică a celulei.

11. Potrivit prevederilor art. 303 din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație legate de limitarea dreptului la respectarea vieții private a persoanei și pătrunderea în încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

12. Instanța subliniază că este imposibilă descoperirea infracțiunii și identificarea autorilor acesteia într-un alt mod, iar respingerea autorizării acțiunii solicitate ar duce la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt invocată în acest caz. Măsura solicitată este prevăzută de lege, urmărește scopul legitim al descoperirii infracțiunii, stabilirii locului aflării făptuitorilor și este necesară într-o societate democratică.

13. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 134⁴, 303 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului.

Se autorizează efectuarea colectării de la companiile de telefonie mobilă SA „Moldcell” și SA „Orange” a informațiilor privind apelurile de intrare-ieșire efectuate de pe IMEI-ul nr. 357901058201960, nr. 911460350687040, nr. 358099050915460, nr. 866156020161090, nr. 866156021587980, nr. 359764067371940, nr. 35374906052560, nr. 359954044659630 și nr. 358411058275790, sursa de comunicații (numărul de telefon al apelantului, numele, prenumele și domiciliul abonatului sau utilizatorului înregistrat), destinația comunicației (numărul de telefon al apelantului sau numărul la care apelul a fost mutat, redirectionat, numele, prenumele, domiciliul abonatului respectiv), timpul, data, ora și durata comunicației, inclusiv tentativele de apel eșuate, locul aflării echipamentului mobil de comunicații de la începutul comunicației, locația geografică a celulei, în perioada din 15 octombrie 2016 până pe 30 octombrie 2016.

Executarea prezentei încheieri se pune în sarcina procurorului și a organului de urmărire penală al DP din municipiul Chișinău.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 13-116/2017

4 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului N.B., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, cu privire la autorizarea colectării informației de la furnizorii de comunicații electronice privind convorbirile telefonice, efectuată în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 2016422148, pornită la 19 noiembrie 2016 de către Secția de urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Centru, municipiul Chișinău, conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (5) din Codul penal,

conform circumstanțelor expuse în demersul procurorului, bazate pe materialele anexate și încheierea judecătorului de instrucție din 4 ianuarie 2017, prin care s-a dispus autorizarea colectării informației de la furnizorii de comunicații electronice, având în vedere prevederile art. 41, 132¹, 134⁴, 303 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se autorizează efectuarea colectării de la companiile de telefonie mobilă SA „Moldcell” și SA „Orange” a informației cu privire la apelurile de intrare-ieșire, efectuate de pe IMEI-ul nr. 357901058201960, nr. 911460350687040, nr. 358099050915460, nr. 866156020161090, nr. 866156021587980, nr. 359764067371940, nr. 35374906052560, nr. 359954044659630 și nr. 358411058275790, sursa de comunicații (numărul de telefon al apelantului, numele, prenumele și domiciliul abonatului sau ale utilizatorului înregistrat); destinația comunicării (numărul de telefon al apelantului sau numărul la care a fost mutat ori redirecționat apelul, numele, prenumele, domiciliul abonatului respectiv); timpul, data, ora și durata comunicației, inclusiv tentativele de apel eșuate; locul aflării echipamentului mobil de comunicații de la începutul comunicației, locația geografică a celulei, în perioada din 15 octombrie 2016 până pe 30 octombrie 2016.

Executarea se pune în sarcina procurorului și a organului de urmărire penală al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

**Colectarea informației de la furnizorii de servicii
de comunicații electronice**

(art. 134^a din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 13-319/2017
41-ij-13-3810-25.03.2017

Î N C H E I E R E

27 septembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului

G.C.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului G.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, cu privire la autorizarea ridicării informației ce vizează convorbirile telefonice,

A C O N S T A T A T:

1. Pe 27 septembrie 2017, la Judecătoria Chișinău (sediul Centru) a parvenit spre examinare demersul procurorului G.C., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Centru, cu privire la autorizarea ridicării informației ce ține de convorbirile telefonice, inițiat în cadrul urmăririi penale în cauza nr. 201620739, pornită conform bănuielilor privind comiterea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) din Codul penal.

2. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că, la 25 iulie 2017, între orele 07.30 și 14.30, pe str. București, nr. 7/1, municipiul Chișinău, persoane neidentificate au pătruns, prin acces liber, în camera nr. 1009B, de unde au sustras, pe ascuns, un laptop de model HP Probook 450, în valoare de 10.473 lei, care îi aparține cetățeanului V.E., un laptop de model Fujitsu Lifebook AH512 Intel Pentium B960, în valoare de 5.800 lei, care îi aparține cetățeanului S.P., pricinuind daune materiale în proporții considerabile.

3. Prin acest demers se solicită de a autoriza ridicarea informației de la furnizorii de servicii de comunicații electronice SRL „StarNet” și SRL „Sun Communication” privind datele personale ale utilizatorului actual al laptopului de model HP Probook 450, cu adresa MAC-C8:CB:B8:41:CC:8A, nr. ID Box 6307-GXDOB și nr. Pack ID: WINKOGLQRJ.

4. În argumentarea demersului se invocă existența unor temeuri rezonabile potrivit cărora, în rezultatul examinării informației de la furnizorii de servicii de comunicații electronice SRL „StarNet” și SRL „Sun Communication”, se va stabili identitatea utilizatorilor finali ai adresei MAC a laptopurilor sustrase. Aceasta ar putea servi la stabilirea și identificarea tuturor complicilor acestei infracțiuni și la administrarea noilor probe în cauza penală.

5. În ședința de judecată procurorul a susținut integral demersul înaintat și a solicitat admiterea acestuia din motivele invocate.

6. Audiind procurorul și examinând materialele prezentate, instanța de judecată remarcă următoarele.

7. Urmărirea penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare. Materialele de urmărire penală și măsurile speciale de investigație oferă indicii temeinice și o bănuială rezonabilă că informația de la furnizorii de servicii de comunicații electronice ar putea contribui la identificarea făptuitorilor care utilizează computerul sustras și la descoperirea infracțiunii.

8. Totodată, instanța menționează că, în conformitate cu prevederile art. 132¹ alin.(2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor, 2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege, 3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

9. Potrivit prevederilor art. 134⁴ din Codul de procedură penală, colectarea informației de la furnizorii de servicii de comunicații electronice și a traficului de date computerizate constă în solicitarea de la instituțiile de telecomunicații, de la operatorii de telefonie fixă sau mobilă, de la operatorii de internet a informațiilor transmise prin canale tehnice de telecomunicații (telegraf, fax, paging, computer, radio și alte canale), fixarea secretă a informațiilor transmise sau primite prin intermediul liniilor tehnice de legături de telecomunicații de către persoanele supuse măsurii speciale de investigație, precum și obținerea de la operatori a informației deținute despre utilizatorii serviciilor de telecomunicații, inclusiv de roaming, și despre serviciile de telecomunicații prestate acestora, adică despre: 1) posesorii numerelor de telefon, 2) numerele de telefon înregistrate pe numele unei persoane, 3) serviciile de telecomunicații prestate utilizatorului, 4) sursa de comunicații (numărul de telefon al apelantului; numele, prenumele și domiciliul abonatului sau ale utilizatorului înregistrat), 5) destinația comunicației (numărul de telefon al apelatului sau numărul la care apelul a fost mutat, redirecționat; numele, prenumele, domiciliul abonatului sau utilizatorului respectiv), 6) timpul, data, ora și durata comunicației, inclusiv tentativele de apel eșuate, 7) echipamentul de comunicații al utilizatorului sau alt dispozitiv utilizat pentru comunicație (IMEI-ul telefonului mobil, denumirea lo-

cației Cell ID), 8) locul aflării echipamentului mobil de comunicații de la începutul comunicării, locația geografică a celulei.

10. Potrivit prevederilor art. 303 din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație legate de limitarea inviolabilității vieții private a persoanei și pătrunderea în încăpere contrar voinței persoanelor care locuiesc în ea se efectuează cu autorizarea judecătorului de instrucție.

11. Ținând cont de faptul că organul de urmărire penală investighează o infracțiune din categoria celor mai puțin grave, instanța ajunge la concluzia că demersul este neîntemeiat și urmează a fi respins, deoarece procurorul nu solicită ridicarea informației privind convorbirile telefonice, ci colectarea informației de la furnizorii de servicii de comunicații electronice, măsură specială de investigație care poate fi autorizată doar în cazul în care există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege.

12. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 132¹, 303 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge ca neîntemeiat demersul procurorului privind efectuarea ridicării informațiilor solicitate de la furnizorii de servicii de comunicații electronice SRL „StarNet” și SRL „Sun Communication”.

Se expediază copia prezentei încheieri procurorului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.C.**

Capitolul 2

Modele de acte procedurale privind aplicarea măsurilor procesuale de constrângere

(art. 182-218 din Codul de procedură penală)

I. ÎNCHEIERI ȘI MANDATE DE APLICARE/PRELUNGIRE A MĂSURILOR PREVENTIVE

Ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport (art. 182 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 14-133/2017
14-ij_10-13335-25.10.2017

ÎNCHEIERE

22 decembrie 2017,
ora 13.40

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Central),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

V.P.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.G.,

Cu participarea:

Procurorului

P.V.,

din cadrul Procuraturii Chișinău (of. Botanica),

Apărătorului

V.T.,

În prezența:

Învinuitului

S.G.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului P.V., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Botanica, din 22 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii preventive sub formă de „ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport” în privința lui S.G., născut la 5 iunie 1990, care se învinuiește în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 19 mai 2017, S.G., a fost pus sub învinuire în baza art. 264 alin. (3) lit. b) din Codul penal pentru încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a provocat, din cauza imprudenței conducătorului, decesul unei persoane, fapt care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani. S.G. a mai fost pus sub învinuire în baza art. 266 din Codul penal – părăsirea locului

accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, dacă aceasta a provocat urmările indicate de art. 264 alin. (3) și (5), fapt care se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.

2. Astfel, la 9 mai 2017, în jurul orei 22.45, conducând automobilul de model „Mazda 623”, cu numărul de înmatriculare CCC 000, S.G. se deplasa pe bd. Dacia, municipiul Chișinău, din direcția str. Zelinski spre str. Teilor. Ajungând în regiunea blocului nr. 66, la trecerea semnalizată pentru pietoni, intrând în zona de acțiune a indicatoarelor de informare și orientare 5.50.1 – 5.50.2 „Trecere pentru pietoni”, nu a acordat atenție sporită la circulație și nu a cedat trecerea pietonului, încălcând prevederile art. 3 al Regulamentului Circulației Rutiere, a lovit pietonul B.B., care traversa carosabilul de la dreapta spre stânga, provocându-i vătămări corporale grave în urma cărora acesta a decedat.

3. În scopul evitării răspunderii penale pentru fapta comisă, încălcând cerințele art. 12 al Regulamentului Circulației Rutiere, acesta a părăsit locul accidentului rutier.

4. În ședința de judecată, procurorul a solicitat admiterea demersului privind „ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport” în privința învinutului S.G., motivând că acesta a comis două infracțiuni, dintre care una gravă.

5. Apărătorul și învinutul au solicitat respingerea demersului procurorului, invocând condițiile climaterice nefavorabile la săvârșirea acestui accident rutier.

6. Verificând argumentele menționate în demers și audiind opiniile procurorului, ale apărătorului și ale învinutului, instanța de judecată consideră necesar să admită demersul procurorului, din următoarele considerente: învinutului S.G. i se impută comiterea unei infracțiuni grave în domeniul transportului, soldată cu decesul victimei, precum și părăsirea locului accidentului rutier – condiții faptice suficiente pentru ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport. Măsura aplicată este oportună și necesară în privința învinutului sus-numit, pentru prevenirea săvârșirii altor infracțiuni cu utilizarea mijloacelor de transport.

7. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 182, 305 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului P.V., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Botanica, cu privire la „ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport” în privința lui S.G., născut la 5 iunie 1990, care este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Codul penal al Republicii Moldova.

Se aplică în privința învinuitului S.G., cetățean al Republicii Moldova, născut la 5 iunie 1990, în municipiul Bălți, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Burebista, nr. 56, apartamentul 33, celibatar, fără loc de muncă, fără antecedente penale, măsura preventivă „ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport” pe un termen de până la soluționarea cazului în fond de către instanța de judecată și emiterea unei hotărâri definitive.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc care se pune imediat în executare.

Copiile încheierii și a mandatului judecătoresc se trimit pentru executare organelor poliției rutiere și organelor abilitate cu dreptul de a elibera asemenea permise de conducere.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Central).

**Președintele ședinței,
judecătorul V.P.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 14–133/2017

22 decembrie 2017,
ora 13.40

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Central),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul** V.P.,
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**Grefierului** I.G.,**Cu participarea:****Procurorului** P.V.,**de la Procuratura Chișinău (of. Botanica),****Apărătorului** V.T.,**În prezența:****Învinuitului** S.G.,

examinând în camera de consiliu demersul procurorului P.V., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Botanica, din 22 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii preventive sub formă de „ridicare provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport” în privința lui S.G., născut la 5 iunie 1990, care este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) și 266 Codul penal al Republicii Moldova,

conform încheierii instanței judecătorești din 22 decembrie 2017 și în baza prevederilor articolelor 6 25¹), 182, 305 și 306 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se aplică în privința învinuitului S.G., cetățean al Republicii Moldova, născut la 5 iunie 1990, în municipiul Bălți, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Burebista, nr. 56, apartamentul 33, celibatar, fără loc de muncă, fără antecedente penale, măsura preventivă „ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport” pe un termen de până la soluționarea cazului în fond de către instanța de judecată și emiterea unei hotărâri definitive.

Mandatul judecătoresc trebuie expediat pentru executare organelor poliției rutiere și organelor abilitate cu dreptul de a elibera asemenea permise de conducere.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.P.**

Arestul preventiv
(art. 185 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 14-322/2017
14-ij_10-13555-25.10.2017

ÎNCHEIERE

27 decembrie 2017,
ora 13.40

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

G.P.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

G.I.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

A.A.,

Apărătorului

V.B.,

În prezența:

Învinuitului

B.V.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.A., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Buiucani, din 26 decembrie 2016, cu privire la aplicarea măsurii preventive de arest în privința lui B.V., născut la 2 mai 1973, care se învinuiește în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 320¹ din Codul penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 26 decembrie 2017, ora 15.55, procurorul A.A., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Buiucani, a înaintat judecătorului de instrucție un demers referitor la aplicarea măsurii preventive de arest în privința învinuitului B.V., pe un termen de 30 de zile.

2. Astfel, procurorul menționează că B.V. nu a executat în mod intenționat măsurile stabilite de instanța de judecată prin ordonanța de protecție a victimei violenței în familie. El a conștientizat caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările lor și a dorit în mod conștient survenirea acestora. El știa că, prin ordonanța de protecție emisă de Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), la 12 decembrie 2017, definitivă și executorie din momentul pronunțării, emisă în cadrul cauzei nr. 2 po-485/17, au fost instituite măsuri de protecție în privința victimelor violenței de familie: cetățeanul C.V., minorii B.D., B.A., B.D. și B.I., domiciliați în municipiul Chișinău, or. Durlști, str. Viilor, nr. 10. Astfel, B.V. a fost obligat ca, timp de 3 luni, să nu comită

acte de violență asupra lui C.V., asupra copiilor B.D., B.A., B.D. și B.I., să părăsească locuința situată în municipiul Chișinău, or. Durlești, str. Viilor, nr. 10, să stea departe de la locul unde se află C.V. cu copii B.D., B.A., B.D. și B.I., adică la o distanță de 300 metri, să nu-i contacteze prin telefon, corespondență poștală, rețele de socializare sau în orice alt mod. La 24 decembrie 2017, aproximativ ora 18.00, acesta a încălcat cu intenție măsurile stabilite de instanța de judecată și a venit la domiciliul său de pe adresa: municipiul Chișinău, or. Durlești, str. Viilor, nr. 10, unde a numit-o pe C.V. cu cuvinte necenzurate și, comportându-se agresiv, a refuzat să părăsească casa, motiv pentru care a fost solicitată intervenția colaboratorilor de poliție.

3. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, B.V. nu a executat cu intenție măsurile stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, infracțiune prevăzută de art. 320¹ din Codul penal.

4. În susținerea celor relevate, procurorul a menționat că, la emiterea încheierii, instanța ar trebui să țină cont că B.V. este învinuit de săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, pentru care legea penală prevede pedeapsă de până la 3 ani privațiune de libertate și că, aflându-se la libertate, ar putea influența și împiedica buna desfășurare a procesului penal. Având în vedere complexitatea cauzei penale și gravitatea infracțiunii săvârșite, se poate conchide că B.V. ar putea comite alte infracțiuni, dacă s-ar afla în libertate, ar putea influența organul de urmărire penală și instanța de judecată în tergiversarea și examinarea incorectă a cazului, precum și să se sustragă de la răspunderea penală prevăzută de lege.

5. Totodată, acuzarea susține că, la 12 decembrie 2017, prin ordonanța de protecție emisă de Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), definitivă și executorie din momentul pronunțării, emisă în cadrul cauzei nr. 2po-485/17, B.V. a fost recunoscut în calitate de agresor, fiind instituite măsuri de protecție în privința victimelor violenței de familie, cetățeanul C.V., minorii B.D., B.A., B.D. și B.I., domiciliați pe adresa: municipiul Chișinău, or. Durlești, str. Viilor, nr. 10.

6. Cu toate că B.V. a cunoscut despre măsurile de protecție stabilite de către instanța de judecată, el le-a încălcat cu rea-credință pe 24 decembrie 2017.

7. Procurorul menționează că aplicarea măsurii arestului preventiv este rațională, deoarece există temeiuri rezonabile și verosimile ce stau la baza învinuirii lui privind săvârșirea infracțiunii incriminate. Tot instanța urmează să ia în considerație argumentele procurorului, și anume faptul că au fost prezentate probe ce demonstrează vinovăția persoanei în săvârșirea infracțiunii incriminate. În astfel de circumstanțe, instanța urmează să țină cont de seriozitatea învinuirii, de faptul că învinuitul ar putea să se sustragă de la judecată, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal, să distrugă probele, să ascundă urmele infracțiunii și să săvârșească acțiuni criminale îndreptate împotriva părții vătămate și a martorilor, să-i influențeze în continuare la darea declarațiilor false, să creeze în mod artificial o versiune falsă sau să întreprindă toate măsurile pentru a evita răspunderea penală, să falsifice circumstanțele în detrimentul caracterului obiectiv al procesului penal, deoarece până în prezent nu sunt stabilite toate circumstanțele cazului.

8. Procurorul consideră că există riscul ca învinuitul să părăsească localitatea sau țara, ca să nu fie tras la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunilor menționate, deoarece fapta imputată este considerată mai puțin gravă. De asemenea, în prezent nu sunt cunoscute toate circumstanțele săvârșirii infracțiunii, fapte și condiții care îi sunt cunoscute doar învinuitului, astfel există temeuri să se presupună că acesta, aflându-se în libertate, va săvârși alte infracțiuni, deoarece circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, precum și personalitatea acestuia, conduc la concluzia că B.V. prezintă pericol pentru societate.

9. La 24 decembrie 2017, ora 19.40, B.V. a fost reținut conform art. 166 din Codul de procedură penală.

10. Procedura de citare legală a fost îndeplinită.

11. Procurorul A.A. a solicitat, în cadrul ședinței de judecată, admiterea integrală a demersului.

12. Avocatul V.B. a solicitat, în ședința de judecată, respingerea demersului înaintat ca nefondat, invocând că nu este probat și lipsesc dovezi care ar justifica menținerea învinuitului în stare de arest. În plus, susține apărătorul, învinuitul își recunoaște vina, regretă sincer cele săvârșite, are un domiciliu la fratele său, conlucrează cu organul de urmărire penală, infracțiunea de care este învinuit B.V. este una mai puțin gravă – motive pentru care se insistă asupra respingerii demersului înaintat de procuror, cu aplicarea față de învinuit a unei măsuri preventive mai blânde, non-privative de libertate.

13. Învinuitul B.V. a confirmat poziția apărătorului său.

14. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră demersul întemeiat și necesar a fi admis, din următoarele considerente.

15. Conform dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, „măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau pentru a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței”.

16. În conformitate cu prevederile art. 185 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestul preventiv poate fi aplicat în cazurile și în condițiile prevăzute în art. 176, iar potrivit prevederilor art. 176 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârșească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței. (2) Arestarea preventivă și măsurile

alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod.

17. Potrivit prevederilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând necesitatea aplicării în privința învinuitului a măsurii de arest preventiv sau a arestului la domiciliu ori a prelungirii duratei ținerii sub arest, procurorul înaintează în instanța judecătorească un demers privind alegerea măsurii preventive sau prelungirea duratei arestării învinuitului. În demersul procurorului se indică: fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta și pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, motivul, temeiul și necesitatea aplicării arestării preventive sau a arestării la domiciliu, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele încălcării măsurii preventive. La demers se anexează materialele care confirmă temeiurile de aplicare a arestării preventive și a arestării la domiciliu. Demersul și materialele care confirmă temeiurile de aplicare a arestării preventive sau a arestării la domiciliu se prezintă avocatului în momentul depunerii demersului cu privire la aplicarea arestării preventive sau a arestării la domiciliu și instanței de judecată.

18. Astfel, în ședința de judecată s-a constatat că B.V., născut la 2 mai 1973, este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 320¹ din Codul penal, considerată mai puțin gravă și care se pedepsește cu închisoare până la 3 ani.

19. În confirmarea temeiniciei demersului, procurorul a prezentat:

- ordonanța ofițerului superior de urmărire penală, D.T., privind pornirea urmăririi penale din 24 decembrie 2017 în baza art. 320¹ din Codul penal;
- ordonanța procurorului A.A., de la Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Buiucani, din 24 decembrie 2017, de fixare a termenului de urmărire penală;
- raportul ofițerului superior de urmărire penală, D.T., din 24 decembrie 2017, prin care se atestă faptul că B.V. a încălcat prevederile ordonanței de protecție a victimei, săvârșind infracțiunea prevăzută de art. 320¹ din Codul penal;
- ordonanța Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), din 12 decembrie 2017, privind aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie de la acțiunile agresorului B.V.;
- procesul-verbal de audiere a martorului I.E. din 25 decembrie 2017;
- procesul-verbal de audiere a martorului C.R. din 25 decembrie 2017;
- tabelul informatic referitor la contravențiile aplicate cetățeanului B.V. în perioada 1 ianuarie 2016 - 26 decembrie 2017;
- extrasul din Registrul de Stat al Populației în privința lui B.V.;
- procesul-verbal de reținere din 24 decembrie 2017 a învinuitului B.V.;
- ordonanța procurorului A.A., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Buiucani, din 26 decembrie 2017, privind punerea sub învinuire a lui B.V. în baza art. 320¹ din Codul penal.

20. Înscrierile enunțate *supra* au fost examinate în cadrul ședinței de judecată și au fost raportate la circumstanțele descrise de procuror în demersul privind

necesitatea aplicării față de învinuitul B.V. a măsurii arestării preventive, cât și la împrejurările menționate de apărător, ce țin de caracterul inoportun al aplicării unei asemenea măsuri preventive, concluzie care, în opinia instanței, este dictată doar din considerente subiective, proprii apărării.

21. Instanța de judecată reține că organul de urmărire penală și procurorul care efectuează urmărirea penală au apreciat probele în conformitate cu propria lor convingere, formată ca urmare a cercetării tuturor probelor administrate și care au condus la necesitatea înaintării demersului privind aplicarea măsurii de arest preventiv.

22. În contextul materialelor prezentate de către procuror, instanța de judecată observă: cauza penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar procurorul a prezentat probe referitor la existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 302¹ din Codul penal. Învinuitul a comis această infracțiune având antecedente penale.

23. Așadar, potrivit cerințelor art. 176 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai în cazul persoanei care este învinuită sau inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de Codul penal.

24. Prin urmare, infracțiunea care i se impută învinuitului B.V. se încadrează în categoria celor mai puțin grave și se pedepsește cu închisoare de până la 3 ani. În aceste circumstanțe, izolarea învinuitului de societate este necesară, cu atât mai mult cu cât infracțiunea incriminată învinuitului B.V. a fost comisă cu existența antecedentelor penale.

25. Instanța consideră că privarea de libertate și aplicarea față de învinuitul B.V. a măsurii de arest preventiv este justificată și necesară, deoarece are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și împiedicarea învinuitului de a se sustrage de la urmărirea penală sau de a nu periclita stabilirea adevărului în acest caz.

26. Așadar, instanța de judecată reține că, prin aplicarea măsurii de arest preventiv nu trebuie să se înțeleagă că învinuitului i se impută săvârșirea unei infracțiuni și că există probe și indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Suntem în prezența indiciilor temeinice atunci când, din datele existente în cauză, rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală a săvârșit fapta.

27. Conform dispozițiilor art. 99 din Codul de procedură penală, probatoriul constă în invocarea și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză. Probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță.

28. De asemenea, potrivit rigorilor art. 176 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv având în vedere: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravi-

tatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuțitului, învinutului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor încriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuțit, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

29. Astfel, la aplicarea măsurii preventive, instanța de judecată are în vedere caracterul faptei imputate, care legitimează o detenție preventivă, acesta fiind argumentat prin declarațiile martorilor, dar și prin alte acte și probe prezentate de către procuror, fapt pentru care instanța de judecată nu va admite motivul invocat de către învinuit și de apărare, potrivit căruia lipsesc probe, atât timp cât organul de urmărire penală a întreprins multitudinea de acțiuni procesuale care denotă caracterul verosimil al bănuțelii rezonabile și, pentru a nu periclita decurgerea firească a procesului de colectare a probelor, se impune aplicarea măsurii de arest preventiv.

30. La capitolul personalității învinutului, instanța de judecată reiterează că învinuitul B.V. a încălcat anterior legea penală, având antecedente; infraacțiunea de care este învinuit face parte din categoria celor mai puțin grave; prin ordonanța de protecție din 12 decembrie 2017, s-a constatat că învinuitul a agresat membrii familiei sale, dat fiind comportamentul său inadecvat și exercitarea în mod continuu a acțiunilor violente față de persoanele aflate sub protecție. Aflarea învinutului B.V. la libertate ar genera săvârșirea de noi infraacțiuni și ar face posibilă sustragerea acestuia de sub urmărirea penală. În plus, potrivit cazierului judiciar prezentat de procuror, învinuitul B.V. este recidivist, în cazul căruia au fost aplicate 31 de sancțiuni contravenționale, anterior acesta fiind și condamnat. Deci, este evident riscul că învinuitul ar putea săvârși și alte contravenții sau infraacțiuni în continuare, motiv pentru care, chiar dacă infraacțiunea de care este învinuit face parte din categoria celor mai puțin grave, situația fixată de instanță nu permite ca acestuia să i se aplice o altă măsură decât arestul preventiv.

31. Instanța de judecată are în vedere vârsta învinutului, dar și starea lui de sănătate, care este una satisfăcătoare și nu prezintă impedimente la aplicarea arestării preventive.

32. În continuare, instanța de judecată constată că demersul procurorului este justificat, iar aplicarea arestării preventive este oportună prin prisma apărării ordinii publice, prin modul de comitere a infraacțiunii descrise în ordonanța de punere sub învinuire, prin necesitatea efectuării acțiunilor de urmărire penală în vederea confirmării sau infirmării acuzației aduse, în condițiile în care învinuitul nu va putea influența declarațiile părții vătămate, ale martorilor, stabilirea circumstanțelor reale ale cazului și nu va putea distruge probe.

33. În asemenea circumstanțe, instanța de judecată consideră că învinuitul trebuie privat de libertate, pe un termen de 30 zile, în scopul de a-i permite organului

de urmărire penală să administreze probele necesare care vor contribui la o desfășurare normală și obiectivă a procesului penal.

34. Având în vedere circumstanțele constatate, instanța de judecată reține că, potrivit prevederilor art. 185 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind arestarea preventivă, judecătorul de instrucție sau instanța de judecată are obligația să examineze prioritar oportunitatea aplicării altor măsuri preventive, neprivative de libertate, apoi a celor alternative arestului preventiv, și să respingă demersul privind aplicarea arestării preventive atunci când acesta nu este motivat suficient sau dacă motivele invocate nu sunt susținute prin probe care confirmă temeiurile rezonabile de aplicare. Judecătorul de instrucție sau instanța de judecată are dreptul să dispună oricare altă măsură preventivă prevăzută la art.175.

35. În contextul acestei norme, instanța de judecată a examinat problema aplicării față de învinuitul B.V. a unei măsuri preventive alternative, însă circumstanțele cazului denotă necesitatea plasării învinuitului în stare de arest preventiv.

36. De asemenea, instanța de judecată notează și faptul că în cauza penală urmează a fi efectuate acțiuni suplimentare, ca audierea martorilor, a părții vătămate și alte acțiuni procesuale, iar aflarea în libertate a învinuitului ar favoriza distrugerea sau ascunderea probelor ce urmează a fi acumulate.

37. Sub acest aspect, este de reținut că există indicii temeinice atunci când acestea au surse independente și totodată serioase, fără să conțină pure generalități, iar raționamentul procurorului trebuie să fie unul rezonabil, convingător, să arate motivele pentru care măsura este necesară. Lipsa unor elemente reale, raționale și convingătoare face ca măsura arestării preventive să fie ilegală *ab initio*.

38. Având în vedere aceste împrejurări, instanța de judecată va admite în totalitate demersul procurorului, aplicând față de învinuit măsura de arest preventiv pe un termen de 30 zile, pentru a-i permite organului de urmărire penală să administreze probele necesare ce vor contribui la o desfășurare normală și obiectivă a procesului penal.

39. Termenul va fi calculat din momentul reținerii, adică din 24 decembrie 2017, ora 19.40, până la 23 ianuarie 2018, ora 19.40, astfel că perioada de 30 zile va fi suficientă pentru întreprinderea tuturor acțiunilor necesare pe marginea acestui caz.

40. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 6 25¹), 11, 41, 176, 177, 185, 186, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul procurorului A.A., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Buiucani, din 26 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui B.V., născut la 2 mai 1973, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 320¹ din Codul penal.

Se aplică față de învinuitul B.V., născut la 2 mai 1973, măsura de arest preventiv pe un termen de 30 (treizeci) zile, cu calcularea termenului începând din 24 decembrie 2017, ora 19.40 și până la 23 ianuarie 2018, ora 19.40.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Copiile încheierii și mandatului de arestare se înmânează procurorului, apărătorului și învinuitului.

Locul unde urmează să fie deținut învinuitul B.V., născut la 2 mai 1973, arestat preventiv, va fi Penitenciarul nr. 13 din Chișinău.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul G.P.**

Arestul preventiv
(art. 185 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 14-187/2017
14-ij_10-12435-25.10.2017

ÎNCHEIERE

25 noiembrie 2017,
ora 21.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

D.G.,

Grefierului

M.M.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

A.N.,

Apărătorului

V.T.,

În prezența:

Învinuitului

G.N.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 25 noiembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui G.N., născut la 20 ianuarie 1965, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 42 alin. (4) și (5), art. 328 alin. (3), lit. d) și art. 335 alin. (1¹) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 25 noiembrie 2017, ora 16.45, procurorul A.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, i-a înaintat judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), un demers cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința învinuitului G.N., pe un termen de 30 de zile.

2. Potrivit demersului, G.N. ar fi fost instigator și complice la infracțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu și abuz în serviciu soldate cu urmări grave, în calitate sa de administrator și fondator al SRL „C.G.”. *De facto*, el gestiona activitatea SRL „AAA”, SRL „BBB” și SRL „CCC”, care se ocupau cu comerțul produselor alimentare. Pe parcursul anului 2017, urmărind obținerea unor avantaje patrimoniale pentru societățile gestionate de el, s-a asociat cu persoane publice în vederea săvârșirii unor infracțiuni, având ca rezultat fraudarea licitațiilor publice organizate de Direcția Educație, Tineret și Sport a sectorului Buiucani, municipiul Chișinău (în

continuare DETS Buiucani), în vederea favorizării societăților comerciale gestionate de acesta, în următoarele circumstanțe.

3. În luna februarie 2017, DETS Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 16/00411 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, în anul 2017 (Semestrul 1)”, care urma să fie desfășurată la 9 martie 2017, anunțul fiind publicat în Buletinul Achizițiilor Publice nr. 14 din 23 februarie 2016.

4. La 9 martie 2017, folosindu-se de situația de serviciu în interes material și acționând contrar prevederilor pct. 8.3 lit. c) din Documentația-standard pentru realizarea achizițiilor publice de bunuri și servicii, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 763 din 11 octombrie 2012, care interzic înțelegerea dintre două sau mai multe părți realizată în scopul coordonării comportamentului lor la procedurile de achiziții, a participat la licitație cu SRL „C.G.”, SRL „BBB” și SRL „CCC”, în cadrul căreia societățile respective și-au coordonat ofertele.

5. După desfășurarea licitației, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor, activând în calitate de șef al Secției Achiziții Publice din cadrul DETS Buiucani și fiind, în conformitate cu prevederile art. 123 din Codul penal, persoană cu funcție publică, dar și membru al grupului de lucru pentru achiziții, B.N., împreună cu C.P., care era, de asemenea, membru al grupului de lucru și responsabil de procedura de achiziție, acționând în complicitate cu N.G., i-au comunicat lui N.G. despre ofertele depuse de alți operatori economici, contrar obligației de a examina în mod confidențial și a nu divulga informația privind examinarea, evaluarea și compararea ofertelor ofertanților sau persoanelor neimplicate oficial în aceste proceduri sau în stabilirea ofertei câștigătoare, prevăzută de art. 44 alin. (9) din Legea nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice și art. 17 din Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții, aprobat prin Hotărârea Guvernului 1380 din 10 decembrie 2007.

6. Astfel, constatând faptul că companiile SRL „C.G.”, SRL „BBB” și SRL „CCC”, gestionate *de facto* de către G.N., au prezentat oferte cu cel mai mic preț, acesta a convenit ilegal cu B.N. să scoată certificatele de conformitate din setul de acte prezentat de societățile SRL „C.G.”, SRL „BBB” sau SRL „CCC”, care au oferit cel mai mic preț pentru un anumit produs, pentru ca agentul economic respectiv să fie descalificat, iar societatea care a oferit prețul următor mai mic, de asemenea, gestionată de același G.N., să fie desemnată câștigătoare, fapt realizat de N.B. cu ajutorul cetățeanului C.P., persoană responsabilă de procedura de achiziție, contrar obligațiilor prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții de a asigura obiectivitatea și nepărtinirea la procedurile de achiziții publice, de a examina, evalua și compara ofertele operatorilor economici în condițiile stabilite în documentele de licitație și de a anunța neîntârziat organele de resort despre depistarea cazurilor de fraudă în procesul realizării procedurilor de achiziție publică.

7. Prin urmare, s-a stabilit că pozițiile „Fructe uscate” – 41,42 lei, „Jeleu” – 31,67 lei, „Roșii în suc propriu” – 12,42 lei, „Cacao ambalată” – 101,67 lei și „Brânză cu

cheag tare” – 66,83 lei urmau a fi câștigate de către SRL „CCC”, însă, după ce C.P. și B.N. au scos certificatele de conformitate din setul de acte prezentat de ofertant, aceste poziții au revenit SRL „C.G.”, care a oferit următoarele prețuri: „Fructe uscate” – 46,17 lei, „Jeleu” – 35 lei, „Roșii în suc propriu” – 13,25 lei, „Cacao ambalată” – 108,33 lei, iar poziția „Brânză cu cheag tare” a revenit SRL „BBB” cu prețul de 71,67 lei.

8. Totodată, pozițiile „Făină de grâu” – 6,50 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 17,21 lei, „Fulgi de ovăz” – 7,38 lei, „Roșii conservate” – 7,55 lei urmau a fi câștigate de către SRL „C.G.”, însă, după implementarea aceleiași scheme, pozițiile au revenit SRL „CCC”, care a oferit următoarele prețuri: „Făină de grâu” – 6,96 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 18,29 lei, „Fulgi de ovăz” – 8,17 lei, „Roșii conservate” – 8,80 lei.

9. Ca urmare a acțiunilor de fraudare a rezultatelor licitației, DETS Buiucani a încheiat contracte de achiziție publică cu SRL „BBB” – în valoare de 172.000 lei, cu SRL „C.G.” – în valoare de 402.290 lei și cu SRL „CCC” – în valoare de 187.450 lei.

10. Acționând după aceeași schemă infracțională și urmărind aceleași scopuri, G.N. și B.N. au fraudat și rezultatele licitației publice nr. 16/01032 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, trimestrul II anul 2017”, care a avut loc la 25 aprilie 2017.

11. Așadar, în procesul de examinare și de evaluare a ofertelor, fiind constatat faptul că SRL „C.G.” a oferit cel mai mic preț la unele produse alimentare, G.N. a convenit și a realizat cu B.N., contrar prevederilor legale menționate mai sus, precum și contrar art. 44 al Legii nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice (în vigoare până la 30 aprilie 2016), conform căruia nu se admit modificări ale ofertei, inclusiv ale prețului ei, substituirea ofertei SRL „C.G.” cu o altă ofertă, însă cu prețuri mai mari, apropiate ofertei depuse de următoarea companie clasată și care să nu le depășească, după cum urmează: la poziția „Varză” prețul din oferta inițială a fost 5,05 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 7,82 lei; la poziția „Cartofi” prețul din oferta inițială a fost 4,15 lei, iar prețul final de achiziție – 6,39 lei; la poziția „Ceapă” prețul din oferta inițială a fost 6,90 lei, iar prețul final de achiziție – 7,37 lei; la poziția „Fileu de pui” prețul din oferta inițială a fost 51,58 lei, iar prețul final de achiziție – 53,92 lei; la poziția „Biscuiți de ovăz” prețul din oferta inițială a fost 22,33 lei, iar prețul final de achiziție – 26,25 lei; la poziția „Napolitane” prețul din oferta inițială a fost 24,17 lei, iar prețul final de achiziție – 31,21 lei; la poziția „Mere proaspete” prețul din oferta inițială a fost 9,09 lei, iar prețul final de achiziție – 13,56 lei; la poziția „Lămâi” prețul din oferta inițială a fost 31,50 lei, iar prețul final de achiziție – 37,67 lei; la poziția „Pui” prețul din oferta inițială a fost 33,75 lei, iar prețul final de achiziție – 33,08 lei.

12. Ca rezultat al acțiunilor ilegale ale cetățenilor B.N. și G.N. de modificare a prețului ofertei prin substituirea documentelor licitației, între DETS Buiucani și compania SRL „C.G.” a fost încheiat contractul nr. 16/01032 din 4 mai 2017, pentru suma totală de 856.100 lei, fiind majorat astfel ilegal prețul de achiziție.

13. De asemenea, s-a stabilit că, în iunie 2017, DETS Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 16/01576 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru

aprovizionarea instituțiilor preșcolare, anul 2017”, licitația urmând a fi desfășurată pe 29 iulie 2017.

14. Prin urmare, în procesul de examinare și de evaluare a ofertelor operatorilor economici, ca rezultat al înțelegerii prealabile, B.N., constatând că societățile gestionate de N.G., în special SRL „C.G.” și SRL „CCC”, au ocupat primele locuri la unele poziții ale produselor alimentare licitate, după criteriul celui mai mic preț, aplicând aceeași schemă infracțională și urmărind scopul de a majora pentru SRL „C.G.” sau SRL „CCC” prețul final de achiziție, a acționat contrar aceluiași obligații prevăzute de legislația achizițiilor publice, adică asigurarea obiectivității și imparțialității în cadrul procedurilor de achiziții publice, calificarea participanților la procedurile de achiziție în conformitate cu cerințele stabilite în documentația de atribuire, examinarea, evaluarea și compararea ofertelor operatorilor economici în condițiile stabilite în documentația de atribuire, prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții nr. 667 din 27 mai 2016 (în vigoare din 31 mai 2016). Acesta a scos certificatele de conformitate din setul de acte prezentate de SRL „C.G.” și SRL „CCC”, care au oferit cel mai mic preț, pentru ca operatorul economic respectiv să fie descalificat intenționat și pentru a rămâne eligibilă poziția următoarei societăți, gestionate de același G.N., care a oferit un preț mai mare.

15. Ca urmare a acțiunilor contrare legii, societatea care a oferit cel mai mic preț a fost descalificată în mod ilegal, fiind desemnată câștigătoare următoarea societate clasată, cu un preț de achiziție mai mare, și încheindu-se cu SRL „CCC” contractul de achiziție nr. 16/01576/011 din 22 august 2017, în sumă de 568.205 lei, și cu SRL „C.G.” contractul de achiziție nr. 16/01576/010 din 22 august 2017, în sumă de 81.000 lei.

16. Așadar, încheierea ilegală de contracte de achiziții cu agenții economici menționați în sumă totală de 2.267.045 lei reprezintă încălcări grave.

17. Astfel, procurorul îl învinuiește pe G.N. de faptul că, prin acțiunile sale intenționate, a comis infracțiunea prevăzută de art. 42 alin. (4) și (5) și art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, individualizată prin instigarea la infracțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu soldată cu urmări grave, exprimată prin determinarea unei persoane publice la săvârșirea unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave contrare intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice. I se invocă contribuirea prin sfaturi, indicații, prestare de informații, acordare de mijloace sau instrumente ori înlăturare de obstacole, favorizarea persoanei publice la săvârșirea unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, precum și infracțiunea de abuz de serviciu prevăzută de art. 335 alin. (1¹) din Codul penal, individualizată prin folosirea intenționată de către o persoană, care gestionează o organizație comercială, obștească sau o altă organizație nestatală ori care lucrează pentru o astfel de organizație, a situației de serviciu în

interes material, în alte interese personale sau în interesul terților, direct ori indirect, soldată cu urmări grave.

18. Pentru a justifica demersul cu solicitarea de aplicare a celei mai aspre măsuri preventive, procurorul A.N. a detaliat în fața judecătorului de instrucție că infracțiunile, de comiterea cărora este învinuit G.N., conform art. 16 alin. (4) din Codul penal, fac parte din categoria celor grave, care prevăd pedeapsa cu închisoarea de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani și, respectiv, cu închisoare de până la 3 ani sau cu amendă de la 300 la 800 de unități convenționale. Potrivit art. 176 alin. (2) din Codul de procedură penală, faptele prejudiciabile comise de învinuit pot atrage aplicarea măsurii preventive sub forma arestului preventiv.

19. Procurorul mai susține că în privința învinuitului G.N. există probe verosimile că el este cel care a comis infracțiunile incriminate. G.N. nu își recunoaște vinovăția, iar în cazul dovedirii vinovăției acestuia, poate fi aplicată o pedeapsă privativă de libertate, fapt care duce la concluzia că învinuitul ar putea întreprinde toate măsurile pentru a evita răspunderea penală sau să-și ușureze într-un fel poziția sa, în detrimentul caracterului obiectiv al urmăririi penale.

20. Procurorul consideră că, aflându-se în libertate, învinuitul ar putea întreprinde acțiuni în vederea inducerii în eroare a organului de urmărire penală, în scopul de a nu se afla adevărul în acest caz, împiedicând, astfel, buna desfășurare a urmăririi penale. Acesta ar putea influența martorii care încă nu au fost audiați pentru a depune declarații în favoarea lui sau pentru a confirma versiuni inventate și coordonate. De asemenea, organului de urmărire penală nu-i sunt cunoscute în prezent toate circumstanțele care au contribuit la comiterea infracțiunii, fapte și condiții pe care le știe doar învinuitul, care, aflându-se în libertate, poate să-și ascundă urmele infracțiunii prin deteriorarea mijloacelor de probă.

21. Procurorul mai susține că, având în vedere funcția pe care o deține, învinuitul ar putea comite alte infracțiuni sau ar putea întreprinde acțiuni de distrugere a probelor pe care în prezent organul de urmărire penală nu a avut posibilitatea să le administreze și ar întreprinde toate măsurile pentru a evita răspunderea penală sau pentru a-și facilita situația. Aplicarea măsurii arestului preventiv este, prin urmare, un procedeu rezonabil.

22. În cele din urmă, procurorul menționează că măsura de arest preventiv aplicată lui G.N. poate influența pozitiv mersul urmăririi penale, cât și procesul de obținere a probelor din acest caz, precum și cercetarea obiectivă a suspiciunilor organului de urmărire penală în privința coparticipării învinuitului la alte fapte prejudiciabile. De asemenea, există pericolul că învinuitul ar întreprinde acțiuni în vederea influențării persoanelor care cunosc despre comiterea acestor fapte prejudiciabile și ar ascunde urmele infracțiunii, putând comite și alte fapte cu caracter penal.

23. La 24 noiembrie 2017, ora 7.10, învinuitul G.N. a fost reținut, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, la domiciliul său din str. Ion Dumeniuc, nr. 5/5, apartamentul 11, municipiul Chișinău.

24. Procedura de citare legală a fost îndeplinită.

25. Procurorul I.M., de la Procuratura Anticorupție, a solicitat, în cadrul ședinței de judecată, admiterea integrală a demersului din motivele invocate, după context și conținut.

26. Apărătorul V.T. a solicitat respingerea demersului înaintat ca fiind neîntemeiat, motivând prin faptul că învinuirea este una vagă, deoarece învinuitul nici nu cunoaște despre existența acțiunilor la care face trimitere procurorul. De asemenea, acesta a invocat lipsa riscurilor. Dosarul penal a fost pornit cu 8 luni în urmă, au fost administrate probele și, prin urmare, învinuitul nu le poate distruge, iar faptul că învinuitul nu-și recunoaște vina nu poate fi considerat o bază pentru aplicarea măsurii de arest preventiv. Învinuitul G.N. are un loc de trai permanent, nu a comis infracțiuni sau contravenții și este gata să predea pașaportul de plecare în străinătate. Totodată, martorii audiați nu pot fi influențați, mai ales că aceștia au fost avertizați despre răspunderea penală pentru darea de declarații false.

27. Învinuitul G.N. a pledat în ședința de judecată pentru respingerea demersului procurorului, susținând cele menționate de către avocat. Acesta a declarat că nu are intenția de a se sustrage de la procedurile penale și că se obligă să se prezinte la orice citare a autorităților. În cazul arestării sale preventive, va fi periclitată activitatea economică a întreprinderilor pe care le gestionează.

28. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu circumstanțele de drept ce guvernează speța, instanța de judecată consideră demersul întemeiat și necesar a fi admis, din următoarele considerente.

29. Conform art. 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau de a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală, sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței.

30. În conformitate cu prevederile art. 185 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă poate fi aplicată în cazurile și în condițiile prevăzute de art. 176, iar potrivit prevederilor art. 176 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai atunci când există suficiente temeiuri rezonabile de a se presupune că bănuitul, învinuitul sau inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvârșească alte infracțiuni. De asemenea, aceste măsuri pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței. Arestul preventiv și măsurile preventive de alternativă arestării se aplică numai în cazurile existenței unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsă privativă de libertate pe un termen mai mare de 3 ani.

31. Potrivit prevederilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul înaintează în instanța judecătorească un demers privind aplicarea măsurii

preventive sau prelungirea duratei arestării învinuitului. În demersul procurorului se indică fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta și pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, motivul, temeiul și necesitatea aplicării arestării preventive sau a arestării la domiciliu, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele încălcării măsurii preventive. La demers se anexează materialele care confirmă temeiurile de aplicare a arestului preventiv și a arestului la domiciliu. Demersul și materialele care confirmă temeiurile de aplicare a arestului preventiv sau a arestului la domiciliu i se prezintă avocatului în momentul depunerii demersului cu privire la aplicarea arestului preventiv sau a arestului la domiciliu și instanței de judecată.

32. În ședința de judecată, s-a constatat că G.N. este învinuit de comiterea infracțiunilor indicate în articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3), lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal, care prevăd o pedeapsă după cum urmează: dispozițiile art. 42 alin. (4) și (5) și ale art. 328 alin. (3), lit. d) din Codul penal prevăd pedeapsa cu închisoare de la 6 la 10 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani și încadrează infracțiunea în categoria celor grave; dispozițiile art. 335 alin. (1¹) din Codul penal prevăd pedepsirea cu amendă în mărime de la 1350 la 2350 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani, și încadrează infracțiunea în categoria celor grave.

33. În confirmarea temeiniciei demersului, procurorul a prezentat:

- ordonanța procurorului A.N. de la Procuratura Anticorupție, din 25 noiembrie 2017, privind inițierea procedurii de aplicare în privința învinuitului G.N. a măsurii arestului preventiv pe un termen de 30 zile și înaintarea la Judecătoria Bucucani, municipiul Chișinău, a unui demers în acest sens;

- ordonanța ofițerului de urmărire penală M.D. al Direcției Generale Urmărire Penală a Centrului Național Anticorupție, din 3 martie 2017, privind pornirea urmăririi penale în baza materialelor administrate pentru depășirea atribuțiilor de serviciu de către angajații direcțiilor educație tineret și sport ale sectoarelor Centru, Botanica și Râșcani, municipiul Chișinău, exprimată prin săvârșirea de către persoane publice a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiile acordate prin lege, soldate cu urmări grave, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal;

- ordonanța ofițerului de urmărire penală M.D. al Direcției Generale Urmărire Penală a Centrului Național Anticorupție, din 1 martie 2017, privind pornirea urmăririi penale în baza materialelor administrate pe faptul depășirii atribuțiilor de serviciu de către persoane publice a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal;

- ordonanța procurorului I.M., de la Procuratura Anticorupție, din 17 noiembrie 2016, privind conexarea cauzelor penale nr. 2016970162, nr. 2016970672,

nr. 2016970687, nr. 2016970688, nr. 2016970689, nr. 2016970690, nr. 20169703691, nr. 2016970692, nr. 2016970693, nr. 2016970694, nr. 2016970695, nr. 2016970696, nr. 2016970697, nr. 2016970698, nr. 2016970699, nr. 2016970700, nr. 2016970701, nr. 2016970702, nr. 2016970703, nr. 2016970704, nr. 2016970705, nr. 2016970706, nr. 2016970707, nr. 2016970708, nr. 2016970709, nr. 2016970710, nr. 2016970711, nr. 2016970712, nr. 2016970713, nr. 2016970714, nr. 2016970715, într-o singură procedură, atribuindu-i-se numărul 2016970162;

- ordonanța procurorului șef M.V., de la Procuratura Anticorupție, din 22 noiembrie 2017, privind efectuarea urmăririi în cauza penală nr. 2017970162 de către un grup de procurori, ofițeri de urmărire penală și ofițeri de investigație ai Centrului Național Anticorupție;

- extrasul din Registrul de Stat al Populației pe numele lui G.N., născut la 20 ianuarie 1965;

- mandatul avocatului V.T. nr. 1023161, din 24 noiembrie 2017;

- mandatul avocatului M.C. nr. 1092351, din 24 noiembrie 2017;

- ordonanța ofițerului de urmărire penală V.R. pentru cazuri excepționale de la Direcția nr. 1 a Direcției Generale Urmărire Penală a Centrului Național Anticorupție, din 24 noiembrie 2017, privind reținerea lui G.N., născut la 20 ianuarie 1965;

- procesul-verbal de reținere întocmit la 24 decembrie 2017, ora 10.00, până la ora 10.45, potrivit căruia, la 24 noiembrie 2016, ora 7.10, învinuitul G.N. a fost reținut, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, la domiciliul său din str. Ion Dumeniuc, nr. 5/5, apartamentul 11, municipiul Chișinău;

- informația privind drepturile și obligațiile bănuیتului G.N.;

- procesul-verbal de audiere a bănuیتului G.N., din 24 noiembrie 2017;

- stenograma convorbirii telefonice din 9 martie 2017, purtată între orele 08.22.04-08.22.44, 08.25.49-08.26.2, 16.53.13-16.53.53, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 18 aprilie 2017, purtată între orele 14.29.39-14.30.09, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 22 aprilie 2017, purtată între orele 12.15.57-14.30.09, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 25 aprilie 2017, purtată în intervalul de timp cuprins între orele 08.08.34-08.08.51, 08.11.52-08.12.12, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 9 iunie 2017, purtată între orele 18.31.23-18.33.08, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 15 iunie 2017, purtată între orele 10.08.00-10.09.30, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 15 iunie 2017, purtată între orele 10.08.00-10.09.30, 10.47.31-10.48.23, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 17 iunie 2017, purtată între orele 09.21.45-09.23.08, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- stenograma convorbirii telefonice din 28 iulie 2017, purtată între orele 09.05.29-09.09.26, între o persoană pe nume X, utilizator al numărului de telefon 37369019111, și N.B., utilizator al numărului de telefon 37368857597;

- ordonanța ofițerului de urmărire penală M.D. de la Direcția Generală Urmărire Penală a Centrului Național Anticorupție, din 21 noiembrie 2017, privind efectuarea percheziției la domiciliul lui G.N., amplasat pe str. Ion Dumeniuc, nr. 5/5, apartamentul 11, municipiul Chișinău;

- mandatul judecătoresc emis de către Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), la 22 noiembrie 2017, privind autorizarea efectuării percheziției la domiciliul lui G.N., amplasat pe str. Ion Dumeniuc, nr. 5/5, apartamentul 11, municipiul Chișinău;

- procesul-verbal de percheziție din 24 noiembrie 2017, conform căruia s-a efectuat percheziția la domiciliul lui G.N., amplasat pe str. Ion Dumeniuc 5/5, apartamentul 11, municipiul Chișinău, în cadrul acestei acțiuni fiind ridicate acte ce au importanță pentru cauza penală;

- ordonanța procurorului A.N., de la Procuratura Anticorupție, din 25 noiembrie 2017 privind punerea sub învinuire a lui G.N., prin care i se impută comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3), lit. d) și 335 alin. (1^a) din Codul penal;

- procesul-verbal privind comunicarea drepturilor și obligațiilor învinuitului G.N. din 25 noiembrie 2017;

- procesul-verbal de audiere a învinuitului G.N. din 25 noiembrie 2017.

34. Înscrierile enunțate *supra* au fost examinate în cadrul ședinței de judecată și au fost raportate la circumstanțele descrise de procuror în demersul privind necesitatea aplicării față de învinuitul G.N. a măsurii de arest preventiv, dar și la împrejurările la care s-a referit apărătorul, cu privire la inoportunitatea aplicării unei asemenea măsuri preventive.

35. Instanța de judecată apreciază că organul de urmărire penală și procurorul care efectuează urmărirea penală au evaluat probele în conformitate cu propria lor convingere și au stabilit necesitatea înaintării demersului privind aplicarea măsurii de arest preventiv.

36. În contextul materialelor prezentate de către procuror, instanța de judecată consideră cauza penală pornită, cu respectarea legislației în vigoare, iar procurorul a

prezentat probe privind existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal, că învinuitul ar fi comis aceste infracțiuni în calitate de instigator, în complicitate cu B.N., care activează în calitate de șef al Secției achiziții publice din cadrul DETS Buiucani a Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Primăriei municipiului Chișinău, cât și cu alte persoane publice. Argumentele apărării nu pot servi drept bază pentru respingerea demersului înaintat.

37. Așadar, potrivit cerințelor art. 176 alin. (2) din Codul de procedură penală, „arestul preventiv și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod”.

38. Prin urmare, infracțiunile care i se impută învinuitului G.N. fac parte din categoria celor grave, care se pedepsesc cu închisoare de la 6 la 10 ani, respectiv de la 2 până la 6 ani, circumstanțe în care arestarea învinuitului este necesară.

39. Potrivit dispozițiilor art. 176 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării respectivei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, având în vedere inclusiv: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției, 2) personalitatea și caracterizarea bănuuitului, învinuitului sau a inculpatului, inclusiv la momentul comiterii faptelor incriminate, 3) vârsta și starea sănătății sale, 4) ocupația, 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute, 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți, 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă, 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuuit, învinuit, inculpat sau de către procuror ori organul de urmărire penală.

40. Astfel, la aplicarea măsurii preventive, instanța de judecată are în vedere caracterul faptelor imputate care legitimează o detenție preventivă, acesta fiind argumentat prin declarațiile martorilor, stenogramele convorbirilor telefonice, prin acțiunile procesuale de ridicare și percheziție. În baza interpelărilor și a interceptărilor convorbirilor telefonice, dar și în baza altor acte și probe prezentate de către procuror, instanța de judecată nu va admite motivul invocat de apărare, potrivit căruia organul de urmărire penală deja a întreprins multitudinea de acțiuni procesuale care denotă caracterul verosimil al bănuielii rezonabile, pentru a nu periclita și a nu dezbina mersul normal al procesului de colectare a probelor.

41. Cu privire la personalitatea învinuitului, instanța de judecată reiterează că anterior G.N. nu a fost în conflict cu legea, iar infracțiunile de care este învinuit se prezumă a fi comise în calitate de instigator, în complicitate cu o altă persoană cu funcție publică, dar și cu alte persoane fizice și juridice, unele dintre care nu sunt identificate la această etapă de către organul de urmărire penală, astfel că aflarea

învinuitului G.N. la libertate ar genera posibilitatea sustragerii sale de sub urmărirea penală sau posibilitatea falsificării realității.

42. Cu referire la gravitatea infracțiunilor incriminate lui G.N., instanța de judecată observă că acestea se încadrează în categoria celor grave, soldate cu urmări grave.

43. De asemenea, la aplicarea măsurii de reprimare, instanța de judecată are în vedere vârsta învinuitului, dar și starea de sănătate a acestuia, care este una satisfăcătoare și nu prezintă impedimente pentru aplicarea măsurii de arest preventiv.

44. În privința situației familiale și a prezenței persoanelor întreținute, instanța de judecată notează că învinuitul G.N. este căsătorit și nu are persoane la întreținere. Totodată, din materialele dosarului lipsesc date privind starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți.

45. Instanța de judecată reține că pericolul real de eschivare în cazul aflării la libertate a învinuitului este bazat și pe cunoașterea de către acesta a gravității sancțiunilor penale pe care le riscă în cazul pronunțării unei eventuale sentințe de condamnare, acesta putând întreprinde acțiuni în vederea părăsirii teritoriului Republicii Moldova, prin traversarea frontierei de stat, inclusiv prin partea frontierei transnistrene, care nu este controlată de către autoritățile Republicii Moldova.

46. În aceste circumstanțe, instanța de judecată consideră că învinuitul trebuie plasat sub arest pe un termen de 30 zile, pentru ca organul de urmărire penală să administreze probele necesare pentru o desfășurare normală și obiectivă a procesului penal. În prezent, este imposibilă aplicarea unei măsuri preventive mai blânde, așa cum recomandă art. 185 alin. (3) din Codul de procedură penală, deoarece nu va fi asigurată desfășurarea normală a procesului penal.

47. În această cauză vor fi întreprinse acțiuni suplimentare privind dobândirea de informații și audierea martorilor, iar aflarea în libertate a învinuitului ar periclita finalitatea acestora.

48. Instanța de judecată admite în totalitate demersul procurorului, aplicând față de învinuit măsura arestului preventiv pe un termen de 30 zile, cu calcularea termenului din momentul reținerii, adică din 24 noiembrie 2017, ora 7.10, până la 24 decembrie 2017, ora 7.10.

49. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 6 25¹), 11, 41, 176, 177, 185, 186, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul procurorului A.N., de la Procuratura Anticorupție, din 25 noiembrie 2016, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui G.N., născut la 20 ianuarie 1965, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3), lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal.

Se aplică față de învinuitul G.N., născut la 20 ianuarie 1965, măsura de arest preventiv pe un termen de 30 (treizeci) zile, calcularea termenului începând cu 24 noiembrie 2017, ora 7.10, până la 24 decembrie 2017, ora 7.10.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Copiile încheierii și mandatului de arestare se înmânează procurorului, apărătorului și învinuitului.

Locul unde urmează să fie deținut învinuitul G.N., născut la 20 ianuarie 1965, arestat preventiv, va fi Penitenciarul nr. 13 din Chișinău.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul D.G.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 14–287/2017

25 noiembrie 2017,
ora 21.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****D.G.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****M.M.,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****A.N.,****Apărătorului****V.T.,****În prezența:****Învinuitului****G.N.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului A.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 25 noiembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui G.N., născut la 20 ianuarie 1965, care este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 25 noiembrie 2017, ora 16.45, procurorul A.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, i-a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), un demers privind aplicarea măsurii de arest preventiv în cazul învinuitului G.N., pe un termen de 30 zile.

2. Potrivit demersului, G.N. ar fi comis instigarea și ar fi fost complice la comiterea infracțiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu și abuz de serviciu, soldate cu urmări grave, în următoarele circumstanțe: fiind administrator și fondator al SRL „C.G.”, gestionând *de facto* și activitatea SRL „AAA”, SRL „BBB”, SRL „CCC”, al căror gen principal de activitate este comerțul cu produse alimentare, pe parcursul anului 2016, a urmărit obținerea unor avantaje patrimoniale pentru societățile gestionate de el, asociindu-se cu persoane publice în vederea săvârșirii unor infracțiuni. Rezultatul s-a manifestat prin fraudarea licitațiilor publice organizate de DETS Buiucani în vederea favorizării societăților comerciale gestionate de acesta.

3. În luna februarie 2017, DETS Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 16/00411 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, anul 2017 (Semestrul 1)”, care urma să fie desfășurată la 9 martie

2017, anunțul de intenție fiind publicat în Buletinul Achizițiilor Publice nr. 14 din 23 februarie 2016.

4. La 9 martie 2017, folosindu-se de situația de serviciu în interes material și acționând contrar prevederilor pct. 8.3 lit. c) din Documentația-standard pentru realizarea achizițiilor publice de bunuri și servicii, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 763 din 11 octombrie 2012, care interzic înțelegerea între două sau mai multe părți realizată în scopul coordonării comportamentului lor la procedurile de achiziții, G.N. a participat la licitație cu SRL „C.G.”, SRL „BBB” și SRL „CCC”, în cadrul căreia societățile respective și-au coordonat ofertele.

5. După desfășurarea licitației, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor, B.N., în calitate de șef al Secției Achiziții Publice din cadrul DETS Buiucani, persoană cu funcție publică, membru al grupului de lucru pentru achiziții, și C.P., membru al grupului de lucru și responsabil de procedura de achiziție, în complicitate cu G.N., contrar obligației de a examina în mod confidențial și a nu divulga ofertanților informația privind examinarea, evaluarea și compararea ofertelor sau persoanelor neimplicate oficial în aceste proceduri, sau în stabilirea ofertei câștigătoare, prevăzută de art. 44 alin. (9) din Legea nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice și 17 din Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții, aprobat prin Hotărârea Guvernului 1380 din 10 decembrie 2007, i-a comunicat lui G.N. despre ofertele depuse de alți operatori economici.

6. Astfel, constatând faptul că companiile SRL „C.G.”, SRL „BBB” și SRL „CCC”, gestionate *de facto* de către G.N., au prezentat ofertele cu cel mai mic preț, acesta a convenit în mod ilegal cu B.N. să scoată certificatele de conformitate din setul de acte prezentate de societățile SRL „C.G.”, SRL „BBB” sau SRL „CCC”, care au oferit cel mai mic preț pentru un anumit produs, pentru ca agentul economic respectiv să fie descalificat, iar societatea care a oferit prețul următor mai mic, care, de asemenea, este gestionată de același G.N., să fie desemnată câștigătoare, fapt realizat de N.B. prin intermediul cetățeanului C.P., persoană responsabilă de procedura de achiziție, contrar obligațiilor prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții – de a asigura obiectivitatea și nepărtinirea la procedurile de achiziții publice, de a examina, evalua și compara ofertele operatorilor economici în condițiile stabilite în documentele de licitație, de a anunța neîntârziat organele de resort despre depistarea cazurilor de fraudă în procesul realizării procedurilor de achiziție publică.

7. Prin urmare, s-a stabilit că pozițiile: „Fructe uscate” – 41,42 lei, „Jeleu” – 31,67 lei, „Roșii în suc propriu” – 12,42 lei, „Cacao ambalată” – 101,67 lei și „Brânză cu cheag tare” – 66,83 lei, urmau a fi câștigate de către SRL „CCC”, însă, după ce C.P. și B.N. au scos certificatele de conformitate din setul de acte prezentat de ofertant, aceste poziții au revenit SRL „C.G.”, care a oferit următoarele prețuri: „Fructe uscate” – 46,17 lei, „Jeleu” – 35 lei, „Roșii în suc propriu” – 13,25 lei, „Cacao ambalată” – 108,33 lei, iar poziția „Brânză cu cheag tare” a revenit SRL „BBB” cu prețul de 71,67 lei.

8. Totodată, pozițiile „Făină de grâu” – 6,50 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 17,21 lei, „Fulgi de ovăz” – 7,38 lei, „Roșii conservate” – 7,55 lei urmau a fi câștigate de către SRL „C.G.”, însă, conform aceleiași scheme, aceste poziții au revenit SRL „CCC”, care a oferit următoarele prețuri: „Făină de grâu” – 6,96 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 18,29 lei, „Fulgi de ovăz” – 8,17 lei, „Roșii conservate” – 8,80 lei.

9. Drept urmare a acțiunilor de fraudare a rezultatelor licitației, DETS Buiucani a încheiat contracte de achiziție publică cu SRL „BBB” – în valoare de 172.000 lei, cu SRL „C.G.” – în valoare de 402.290 lei și cu SRL „CCC” – în valoare de 187.450 lei.

10. Acționând după aceeași schemă infracțională și urmărind aceleași scopuri, G.N. și B.N. au fraudat și rezultatele licitației publice nr. 16/01032, cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, trimestrul II, anul 2017”, care a avut loc la 25 aprilie 2017.

11. Prin urmare, în procesul de examinare și de evaluare a ofertelor, fiind constat faptul că SRL „C.G.” a oferit cel mai mic preț la unele produse alimentare, N.G. a convenit și a realizat cu B.N., contrar prevederilor legale menționate mai sus, precum și contrar art. 44 al Legii nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice (în vigoare până la 30 aprilie 2016), conform căruia nu se admit modificări ale ofertei, inclusiv a prețului ei, substituirea ofertei SRL „C.G.” cu o altă ofertă, însă cu prețuri mai mari, apropiate ofertei depuse de următoarea companie clasată și care să nu le depășească, după cum urmează: la poziția „Varză” prețul din oferta inițială a fost 5,05 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 7,82 lei; la poziția „Cartof” prețul din oferta inițială a fost 4,15 lei, iar prețul final de achiziție – 6,39 lei; la poziția „Ceapă” prețul din oferta inițială a fost 6,90 lei, iar prețul final de achiziție – 7,37 lei; la poziția „Fileu de pui” prețul din oferta inițială a fost 51,58 lei, iar prețul final de achiziție – 53,92 lei; la poziția „Biscuiți de ovăz” prețul din oferta inițială a fost 22,33 lei, iar prețul final de achiziție – 26,25 lei; la poziția „Napolitane” prețul din oferta inițială a fost 24,17 lei, iar prețul final de achiziție – 31,21 lei; la poziția „Mere proaspete” prețul din oferta inițială a fost 9,09 lei, iar prețul final de achiziție – 13,56 lei; la poziția „Lămâi” prețul din oferta inițială a fost 31,50 lei, iar prețul final de achiziție – 37,67 lei, la poziția „Pui” prețul din oferta inițială a fost 33,75 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 33,08 lei.

12. Ca rezultat al acțiunilor cetățenilor B.N. și G.N. de modificare a prețului ofertei prin substituirea documentelor licitației, între DETS Buiucani și compania SRL „C.G.” a fost încheiat contractul nr. 16/01032 din 4 mai 2017, pentru suma totală de 856.100 lei, fiind majorat ilegal prețul de achiziție.

13. De asemenea, s-a stabilit că în iunie 2017, DETS Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 16/01576 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, anul 2017”, licitația urmând a fi desfășurată pe 29 iulie 2017.

14. Prin urmare, în procesul de examinare și de evaluare a ofertelor operatorilor economici, ca rezultat al înțelegerii prealabile, B.N., constatând că societățile gestionate de G.N., în special SRL „C.G.” și SRL „CCC”, au ocupat la unele poziții

ale produselor alimentare licitate primele locuri după criteriul celui mai mic preț, aplicând aceeași schemă infracțională și urmărind scopul de a majora pentru SRL „C.G.” sau SRL „CCC” prețul final de achiziție, acționând contrar aceluiași obligații prevăzute de legislația achizițiilor publice și anume – de a asigura obiectivitatea și imparțialitatea la procedurile de achiziții publice, de a califica participanții la procedurile de achiziție în conformitate cu cerințele stabilite în documentația de atribuire, de a examina, evalua și compara ofertele operatorilor economici în condițiile stabilite în documentația de atribuire, prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții nr. 667 din 27 mai 2016 (în vigoare din 31 mai 2016), a scos certificatele de conformitate din setul de acte, prezentate de societățile SRL „C.G.” sau SRL „CCC”, care au oferit cel mai mic preț, pentru ca operatorul economic respectiv să fie descalificat și pentru a rămâne eligibilă poziția următoarei societăți, gestionate de același N.G., care a oferit un preț mai mare.

15. Ca rezultat al acțiunilor contrare legii, societatea care a oferit cel mai mic preț a fost descalificată în mod ilegal, fiind desemnată și încheindu-se cu SRL „CCC” contractul de achiziție nr. 16/01576/011 din 22 august 2017, în sumă de 568.205 lei, și cu SRL „C. G.” contractul de achiziție nr. 16/01576/010 din 22 august 2017, în sumă de 81.000 lei.

16. Astfel, au fost încheiate în mod ilegal contracte de achiziții cu agenții economici menționați în sumă totală de 2.267.045 lei, fapt care presupune urmări grave.

17. Procurorul îl învinuiește pe G.N. de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (4) și (5) și 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, prin instigare și complicitate la infracțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu soldată cu urmări grave, exprimată prin determinarea unei persoane publice la săvârșirea unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice. În același context se înscriu și contribuirea prin sfaturi, indicații, prestare de informații, acordare de mijloace sau instrumente ori înlăturare de obstacole, favorizarea persoanei publice la săvârșirea unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, precum și infracțiunea de abuz de serviciu prevăzută de art. 335 alin. (1¹) din Codul penal, individualizată prin folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau o altă organizație nestatală ori care lucrează pentru o astfel de organizație a situației de serviciu în interes material, în alte interese personale sau în interesul terților, direct ori indirect, soldată cu urmări grave.

18. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu circumstanțele de drept ce guvernează speța, instanța de judecată consideră demersul întemeiat și necesar a fi admis, din următoarele considerente.

19. Conform dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal

sau de a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței.

20. În conformitate cu prevederile art. 185 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestul preventiv poate fi aplicat în cazurile și în condițiile prevăzute în art. 176, iar potrivit prevederilor art. 176 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai atunci când există suficiente temeiuri rezonabile de a se presupune că bănuitul, învinuitul sau inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvârșească alte infracțiuni. Aceste măsuri pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței. Arestul preventiv și măsurile preventive de alternativă arestării se aplică numai în cazurile existenței unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa privativă de libertate pe un termen mai mare de 3 ani. Potrivit prevederilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul consideră necesară aplicarea măsurii de arest preventiv, a arestului la domiciliu ori prelungirea arestului preventiv, acesta îi înaintează instanței de judecată un demers. El trebuie să indice fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta, pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, motivul și justificarea aplicării arestului preventiv sau a arestului la domiciliu, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele încălcării măsurii preventive. La demers se anexează materialele care confirmă baza aplicării arestului preventiv sau a arestului la domiciliu. Demersul și materialele care confirmă baza aplicării arestului preventiv sau a arestului la domiciliu se prezintă avocatului în momentul depunerii demersului și instanței de judecată.

21. În ședința de judecată s-a constatat că G.N. este învinuit de comiterea infracțiunilor indicate în articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal, care prevăd următoarele pedepse: art. 42 alin. (4) și (5) și art. 328 alin. (3), lit. d) din Codul penal – pedeapsa cu închisoare de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani și face parte din categoria celor grave; art. 335 alin. (1¹) din Codul penal prevede amendă în mărime de la 1350 la 2350 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani face parte din categoria celor grave.

22. Instanța de judecată apreciază că organul de urmărire penală și procurorul care efectuează urmărirea penală au evaluat probele în conformitate cu propria lor convingere, formată ca urmare a cercetării tuturor probelor administrate și care au condus la necesitatea înaintării demersului privind aplicarea măsurii de arest preventiv.

23. În contextul materialelor prezentate de către procuror, instanța de judecată consideră că această cauză penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar procurorul a prezentat probe privind existența unei bănuieli rezonabile de săvârșire a infracțiunilor prevăzute de art. 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal și că învinuitul ar fi comis aceste infracțiuni în calitate de instigator, în complicitate cu B.N., care activează în calitate de șef al Secției Achiziții Publice din cadrul DETS Buiucani a Direcției Generale Educație, Tineret și Sport a Primăriei municipiului Chișinău, cât și cu alte persoane publice, astfel că argumentele apărării nu pot conduce la respingerea demersului înaintat, ele având un caracter pur declarativ.

24. Așadar, potrivit cerințelor art. 176 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestul preventiv și măsurile alternative de arest se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de un 3 și doar în condițiile prevăzute de Cod.

25. Prin urmare, infracțiunile care i se impută învinuitului G.N. fac parte din categoria celor grave, care se pedepsesc cu închisoare de la 6 la 10 ani și, respectiv, de la 2 până la 6 ani, izolarea învinuitului de societate fiind justificată.

26. Instanța consideră că privarea de libertate și aplicarea față de învinuitul G.N. a măsurii de arest preventiv are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și împiedicarea învinuitului de a se sustrage de la urmărirea penală.

27. Potrivit dispozițiilor art. 176 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării respectivei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, având în vedere inclusiv: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției, 2) personalitatea și caracterizarea bănuیتului, învinuitului sau a inculpatului, inclusiv la momentul comiterii faptelor incriminate, 3) vârsta și starea sănătății sale, 4) ocupația, 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute, 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți, 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă, 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuیت, învinuit, inculpat sau de către procuror ori organul de urmărire penală.

28. Astfel, la aplicarea măsurii preventive, instanța de judecată are în vedere caracterul faptelor imputate, care legitimează o detenție preventivă, acesta fiind argumentat prin declarațiile martorilor, stenogramele convorbirilor telefonice, prin acțiunile procesuale de ridicare și percheziție. În baza interpelărilor și a interceptărilor convorbirilor telefonice, dar și în baza altor acte și probe prezentate de către procuror, instanța de judecată nu va admite motivul invocat de apărare, potrivit căruia organul de urmărire penală deja a întreprins multitudinea de acțiuni procesuale

care denotă caracterul verosimil al bănuielii rezonabile, pentru a nu periclita și a nu dezbina mersul normal al procesului de colectare a probelor.

29. Cu privire la personalitatea învinuitului, instanța de judecată reiterează că anterior G.N. nu a fost în conflict cu legea, iar infracțiunile de care este învinuit se prezumă a fi comise în calitate de instigator, în complicitate cu o altă persoană cu funcție publică, dar și cu alte persoane fizice și juridice, unele dintre care nu sunt identificate la această etapă de către organul de urmărire penală, astfel că aflarea învinuitului G.N. la libertate ar genera posibilitatea sustragerii sale de sub urmărirea penală sau posibilitatea falsificării realității.

30. Cu referire la gravitatea infracțiunilor incriminate lui G.N., instanța de judecată observă că acestea se încadrează în categoria celor grave, soldate cu urmări grave.

31. De asemenea, la aplicarea măsurii de reprimare, instanța de judecată are în vedere vârsta învinuitului, dar și starea de sănătate a acestuia, care este una satisfăcătoare și nu prezintă impedimente pentru aplicarea măsurii de arest preventiv.

32. În privința situației familiale și a prezenței persoanelor întreținute, instanța de judecată notează că învinuitul G.N. este căsătorit și nu are persoane la întreținere. Totodată, din materialele dosarului lipsesc date privind starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți.

33. Instanța de judecată reține că pericolul real de eschivare, dacă învinuitul s-ar afla la libertate, este bazat și pe cunoașterea de către acesta a gravității sancțiunilor penale pe care le riscă în cazul pronunțării unei eventuale sentințe de condamnare, el putând întreprinde acțiuni în vederea părăsirii teritoriului Republicii Moldova, prin traversarea frontierei de stat, inclusiv prin partea frontierei transnistrene, care nu este controlată de către autoritățile Republicii Moldova.

34. În aceste circumstanțe, instanța de judecată consideră că învinuitul trebuie plasat sub arest pe un termen de 30 zile, pentru ca organul de urmărire penală să administreze probele necesare pentru o desfășurare normală și obiectivă a procesului penal. În prezent, este imposibilă aplicarea unei măsuri preventive mai blânde, așa cum recomandă art. 185 alin. (3) din Codul de procedură penală, deoarece nu va fi asigurată desfășurarea normală a procesului penal.

35. În această cauză vor fi întreprinse acțiuni suplimentare privind dobândirea de informații și audierea martorilor, iar aflarea în libertate a învinuitului ar periclita finalitatea lor.

36. Prin urmare, instanța va dispune în privința lui G.N. măsura de arest preventiv pe un termen de 30 zile, cu calcularea termenului din momentul reținerii, adică din 24 noiembrie 2017, ora 7.10, până la 24 decembrie 2017, ora 7.10. Perioada de 30 zile va fi suficientă pentru întreprinderea tuturor acțiunilor necesare pe marginea acestui caz.

37. În baza încheierii instanței judecătorești din 25 noiembrie 2017 și având în vedere prevederile articolelor 6²⁵⁾, 185 și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se aplică față de învinuitul G.N., născut la 20 ianuarie 1965, măsura de arest preventiv pe un termen de 30 (treizeci) zile, calcularea termenului începând cu 24 noiembrie 2017, ora 7.10, până la 24 decembrie 2017, ora 7.10.

Locul în care urmează să fie deținut învinuitul G.N., arestat preventiv, va fi Penitenciarul nr. 13 din Chișinău.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.G.**

Arestul preventiv
(art. 185 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 324/2017
14-ij_10-324-10/2017

ÎNCHEIERE

15 decembrie 2017,
ora 17.20

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.L.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.G.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

I.N.,

Apărătorului

V.T.,

În prezența:

Învinuitului

A.T.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului I.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 14 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii preventive arestul preventiv în privința lui A.T., născut la 15 iulie 1985, care se învinuiește de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 14 decembrie 2017, ora 16.00, procurorul I.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a înaintat judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), un demers cu privire la aplicarea față de învinuitul A.T. a măsurii preventive arestul preventiv pe un termen de 30 zile.

2. Potrivit demersului, la 9 decembrie 2017, A.T., acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu M.B., președinte al Consiliului de Administrație al Companiei „ASIG” SA, precum și cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, urmărind scopul însușirii bunurilor altor persoane, folosind situația sa de serviciu, contrar prevederilor Statutului și Regulamentului acestei companii, l-a făcut pe M.B. să convoace ședința Consiliului de Administrație, în cadrul căreia a întocmit și semnat, în lipsa cvorumului necesar, procesul-verbal nr. 29 din 9 decembrie 2017, privind înstrăinarea acțiunilor deținute de „ASIG” SA în capitalul social al Companiei „Asigare” SA.

3. În continuarea acțiunilor sale, A.T., acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu M.B., precum și cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, în baza procesului-verbal nr. 29 din 9 decembrie 2017, care îi oferea posibilitatea de a dispune de pachetele de acțiuni ale Companiei „Asigurare” SA, la 9 decembrie 2017, a fost împuternicit prin procură de către M.B., președintele Consiliului de administrare, să înstrăineze cât și să cesioneze acțiunile acestei companii. Ca urmare, A.T., a inițiat procedura de înstrăinare a acestora, provocându-i companiei „ASIG” SA daune în proporții deosebit de mari în valoare de 83. 655. 965 lei.

4. Astfel, procurorul îl învinuiește pe A.T. că, prin acțiunile sale intenționate, a săvârșit infracțiunea de delapidare a averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea sa, acțiune realizată împreună cu alte persoane, cu folosirea situației de serviciu, săvârșită în proporții deosebit de mari. Această infracțiune este prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal.

5. Pentru a justifica demersul privind aplicarea celei mai aspre măsuri preventive, procurorul I.N. a subliniat că, prin ordonanța din 13 decembrie 2017, de începere a urmăririi penale, cât și raportând-o la prevederile art. 176 alin. (1) din Codul de procedură penală, infracțiunea de comiterea căreia este învinuit A.T. se califică conform art. 16 alin.(5) din Codul penal, drept una deosebit de gravă, pentru care legea penală prevede o pedeapsă cu închisoarea pe un termen de până la 15 de ani, iar în baza art. 176 alin. (2) din Codul de procedură penală, faptele prejudiciabile comise de învinuit atrag aplicarea măsurii preventive, arestul preventiv. În privința învinuitului există bănuieli rezonabile și verosimile de comitere a infracțiunii imputate. Fapta infracțională a acestuia se dovedește prin declarațiile martorilor și procesele-verbale de percheziție.

6. În opinia procurorului, învinuitul A.T. ar putea să se sustragă de sub urmărire penală, împiedicând stabilirea adevărului în procesul penal.

7. Riscul eschivării trebuie evaluat avându-se în vedere mai mulți factori care au legătură cu: caracterul persoanei, valorile sale morale, locuința sa, ocupația, bunurile sale, legăturile familiale și cu toate tipurile de legături cu statul în care el este acuzat. Aceste suspiciuni se probează prin situația de fapt a învinuitului, și anume – existența riscului de a părăsi localitatea sau țara, fapt confirmat prin informațiile privind trecerea frontierei de stat.

8. Procurorul mai susține că urmărirea penală se află la etapa incipientă, nu sunt cunoscute toate circumstanțele comiterii acestei infracțiuni, n-a fost format nucleul probatoriului și există riscul constrângerii martorilor în darea unor declarații false favorabile poziției învinuitului. De asemenea, n-au fost administrate toate probele și există riscul implicării învinuitului în distrugerea lor. Infracțiunea în cauză a fost săvârșită de mai multe persoane, nu au fost identificați și reținuți toți făptuitorii care au participat împreună cu învinuitul la comiterea ei, fapte și condiții ce îi sunt în prezent cunoscute exclusiv învinuitului, care, dacă s-ar afla în libertate, ar putea împiedica stabilirea adevărului prin influențarea martorilor, ar putea contacta cu ceilalți coparticipanți în scopul creării unei versiuni artificiale de apărare, fapt care

ar influența desfășurarea normală a urmăririi penale și ar putea distruge probele. În asemenea circumstanțe, aflarea în libertate a învinuitului A.T. este inoportună, iar aplicarea altei măsuri preventive ar fi ineficientă.

9. La 13 decembrie 2017, ora 22.44, învinuitul A.T. a fost reținut, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, în incinta Direcției generale teritoriale „Sud” a Centrului Național Anticorupție din orașul Cahul, str. Biruinței, nr. 12.

10. Procedura de citare legală a fost îndeplinită.

11. Procurorul I.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a solicitat, în cadrul ședinței de judecată, admiterea demersului înaintat, prezentând detalii pe marginea bănuielii rezonabile de săvârșire a infracțiunii de către A.T., cât și față de riscurile care, în opinia sa, ar justifica arestarea preventivă a învinuitului.

12. Apărătorul V.T. a solicitat respingerea demersului înaintat ca fiind neîntemeiat, motivând prin faptul că A.T. nu are nicio legătură cu fapta infracțională la care face trimitere procurorul, acesta acționând în cadrul legal și în calitate de reprezentant. Avocatul a insistat ca la soluționarea demersului înaintat de procuror să se ia în considerație faptul că A.T. are la întreținere trei copii minori, că soția este însărcinată cu un al patrulea copil, este de profesie avocat și activează în calitate de lector la Universitatea de Stat din Moldova. Astfel, avocatul a pledat pentru respingerea demersului înaintat de procuror și, după caz, pentru aplicarea față de A.T. a unei măsuri preventive mai ușoare, cum ar fi arestul la domiciliu sau liberarea provizorie sub control judiciar.

13. Învinuitul A.T. a cerut, în cadrul ședinței de judecată, respingerea demersului procurorului, susținând cele expuse de către avocat, adăugând că arestarea sa ar putea prejudicia raporturile cu clienții pe care îi reprezintă și cu care are încheiate contracte de asistență juridică.

14. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar să respingă integral demersul procurorului cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința învinuitului A.T., pornind de la următoarele considerente.

15. În ședința de judecată s-a reținut că, la 14 decembrie 2017, ora 16.00, procurorul I.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, i-a înaintat judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), un demers prin care i-a solicitat aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui A.T., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal, pe un termen de 30 de zile.

16. În conformitate cu prevederile art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând insuficiența altor măsuri preventive neprivative de libertate pentru înlăturarea riscurilor prevăzute în art. 176 alin. (1) și necesitatea aplicării față de învinuit a măsurii de arest preventiv, a arestului la domiciliu ori prelungirea duratei ținerii sub arest, procurorul înaintează în instanța judecătorească un demers. În de-

mersul procurorului se indică fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta, pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, circumstanțele însoțite de probe pertinente din care rezultă bănuiala rezonabilă că învinuitul a săvârșit fapta, circumstanțele care justifică insuficiența altor măsuri preventive, motivele, temeiurile și necesitatea aplicării arestului preventiv sau a arestului la domiciliu potrivit condițiilor și criteriilor stabilite de articolele 176, 185 și 186, argumentele și circumstanțele de fapt și lista probelor în susținerea demersului, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele generate de încălcarea măsurii preventive.

17. Potrivit dispozițiilor art. 308 alin. (7) din Codul de procedură penală, ca urmare a examinării demersului, judecătorul de instrucție sau, după caz, instanța de judecată adoptă o încheiere motivată privind admiterea sau respingerea demersului și dispune aplicarea, prelungirea, revocarea sau înlocuirea, față de învinuit, a măsurii de arest preventiv ori a arestului la domiciliu. Încheierea se înmânează procurorului și învinuitului. În baza încheierii, judecătorul de instrucție sau instanța de judecată emite un mandat de arestare, de prelungire, de înlocuire sau de revocare a arestării preventive sau a arestului la domiciliu, care se înmânează (câte un exemplar) procurorului, învinuitului și administrației locului de deținere și care se pune imediat în executare.

18. Instanța reține că arestarea preventivă sau arestul la domiciliu poate fi dispusă doar dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: a) legislația procesual-penală permite aplicarea acestor măsuri; b) există o bănuială rezonabilă că persoana a comis infracțiunea de care este acuzată; c) există riscurile prevăzute de Codul de procedură penală care justifică aplicarea arestului; și d) alte măsuri preventive nu pot înlătura riscurile menționate la lit. c).

19. Dacă după depunerea demersului în instanța de judecată procurorul a constatat circumstanțe care exclud bănuiala rezonabilă că persoana a comis infracțiunea ce i se învinuiează sau au dispărut riscurile (temeiurile) menționate, el este obligat să retragă demersul.

20. În această ordine de idei, instanța de judecată conchide că probele prezentate de procuror nu denotă existența riscurilor rezonabile care ar justifica aplicarea față de A.T. a unei măsuri preventive ce ține de competența instanței și, prin urmare, nu sunt întrunite condițiile privind arestul preventiv. De altfel, procurorul a anexat la demersul înaintat doar următoarele materiale: ordonanța procurorului I.N., de la Procuratura Anticorupție, din 13 decembrie 2017, privind începerea urmăririi penale pentru delapidarea averii străine, comisă în proporții deosebit de mari, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal, atribuindu-i cauzei penale nr. 2017978273; ordonanța procurorului I.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 14 decembrie 2017, privind inițierea procedurii de aplicare în privința învinuitului A.T. a măsurii preventive, arestul preventiv pe un termen de 30 zile și înaintarea către Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) a unui demers privind aplicarea în privința învinuitului a mă-

surii de arest preventiv; plângerea directorului general al „ASIG” SA, V.B., din 12 decembrie 2017, privind tragerea la răspundere penală a persoanelor cu funcție de răspundere din cadrul Consiliului Societății „ASIG” SA, care au contribuit la emiterea și aplicarea deciziei de înstrăinare a acțiunilor SA „Asigurare”, fapt care urma să prejudicieze societatea în proporții deosebit de mari; procesul-verbal nr. 29 din 9 decembrie 2017 al ședinței Consiliului Societății „ASIG” SA referitor la executarea deciziilor Consiliului Societății privind înstrăinarea acțiunilor deținute de către „ASIG” SA, în capitalul social al SA „Asigurare”; procura eliberată din numele președintelui Consiliului Societății „ASIG” SA, C.M., și a membrului Consiliului Societății P.B. din 5 decembrie 2017, pe numele lui A.T., conform căreia ultimul este împuternicit să înstrăineze (cesioneze) acțiunile „Asigurare” SA, care aparțin „ASIG” SA; procesul verbal de percheziție din 13 decembrie 2017, conform căruia s-a efectuat percheziția în automobilul de modelul „HH”, cu numărul de înmatriculare P FT 105, în cadrul acestei acțiuni fiind ridicate mai multe acte, obiecte, purtătoare de informații și ștampile ale „ASIG” SA; procesul-verbal de audiere a martorului C.B. din 13 decembrie 2017; procesul-verbal de reținere, întocmit la 14 decembrie 2017, ora 1.17, conform căruia, pe data de 13 decembrie 2017, ora 22.44, învinutul A.T. a fost reținut, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, în incinta DGT „Sud” al Centrului Național Anticorupție, amplasat în orașul Cahul, str. Biruinței, nr. 12; ordonanța procurorului I.N., de la Procuratura Anticorupție, din 14 decembrie 2017, privind punerea sub învinuire a lui A.T., incriminându-i-se comiterea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal; procesul verbal de audiere a învinutului A.T. din 14 decembrie 2017.

21. Înscrierile enunțate *supra* au fost examinate în cadrul ședinței de judecată și se impune respingerea demersului înaintat de procuror, fără însă a se pune în discuție aplicarea față de persoana învinuită a unei alte măsuri preventive care ar ține de competența instanței judecătorești. Potrivit prevederilor art. 176 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeieri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinutul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă, să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârșească alte infracțiuni ori punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării respectivei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv având în vedere: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă

fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuțitului, învinutului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor încriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale, ocupația; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuțit, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

22. Instanța de judecată consideră că, în această situație, nu există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a se presupune că învinuitul ar putea să se sustragă de sub urmărirea penală, să exercite presiuni asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă, să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal sau să săvârșească alte infracțiuni. Nu se poate considera că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. A.T. a oferit explicații pe marginea circumstanțelor înregistrate, are un domiciliu stabil, anterior nu a încălcat legea penală, este căsătorit, are la întreținere trei copii minori, iar actualmente soția învinutului este însărcinată cu al patrulea copil. Învinuitul este de profesie avocat și activează în calitate de lector al Universitatea de Stat din Moldova. Privite în totalitatea lor, aceste circumstanțe conduc la concluzia lipsei riscurilor menționate de către procuror.

23. În cele din urmă, instanța de judecată consideră că organul de urmărire penală ar putea desfășura urmărirea chiar dacă învinuitul s-ar afla în libertate. Mai mult, instanța de judecată consideră că procurorul I.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, nu a apreciat și motivat, la soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive sub formă de arest, de ce este măsura preventivă aleasă proporțională cu scopul urmărit.

24. În altă ordine de idei, procurorul I.N., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a neglijat, înaintând demersul de aplicare față de A.T. a măsurii de arest preventiv, prevederile art. 185 din Codul de procedură penală. Potrivit acestui articol, arestarea preventivă constituie o măsură excepțională și se dispune doar atunci când se demonstrează că alte măsuri nu sunt suficiente pentru a se înlătura riscurile care justifică aplicarea arestării. Arestul preventiv poate fi aplicat în cazurile și în condițiile prevăzute de art. 176, avându-se în vedere și dacă: 1) învinuitul sau inculpatul nu are loc permanent de trai pe teritoriul Republicii Moldova; 2) învinuitul sau inculpatul a încălcat condițiile altor măsuri preventive aplicate în privința sa ori a încălcat ordonanța de protecție în cazul violenței în familie; 3) există probe suficiente asupra faptului că învinuitul, inculpatul, aflându-se în libertate, prezintă un risc iminent pentru securitatea și ordinea publică.

25. Cu privire la bănuțiala rezonabilă potrivit căreia A.T. ar fi săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal, instanța de judecată are suspiciuni, deoarece învinuirea este una bazată pe dovezi care sunt îndreptate în mare parte împotriva lui C.M., iar faptul că anumite acte menționează numele învinutului A.T. trebuia coroborat cu alte probe.

26. Totuși, concluzia instanței se referă doar la probele anexate demersului privind aplicarea măsurii de arest preventiv, fapt care nu înseamnă că infracțiunea prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal nu putea fi comisă de către A.T. sau că acesta nu a avut vreo legătură cu faptele care i se impută. Organul de urmărire penală are obligația să cerceteze sub toate aspectele, complet și obiectiv, circumstanțele cauzei, să evidențieze atât circumstanțele care dovedesc vinovăția învinutului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuază sau agravează răspunderea.

27. În cele din urmă, instanța de judecată respinge demersul înaintat, ca fiind neîntemeiat, menționând că procurorul poate obține de la A.T. obligația în scris de a se prezenta la citarea organului de urmărire penală sau a instanței și de a-i informa despre schimbarea domiciliului sau, după caz, că poate aplica față de învinutul A.T. măsura de constrângere ce ține de competența sa, în cazul în care va considera că acest lucru este justificat.

28. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 6 25¹), 11, 41, 176, 177, 185, 186, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge integral demersul procurorului I.N., de la Procuratura Anticorupție, din 14 decembrie 2017, referitor la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui A.T., născut la 15 iulie 1985, care este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal, ca fiind neîntemeiat.

Învinutul A.T. urmează a fi pus în libertate imediat, chiar în sala ședinței de judecată.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul I.L.**

Notă: În cazul în care prin încheierea instanței de judecată se va dispune punerea în libertate a învinutului chiar în sala ședinței de judecată, instanța va elibera un mandat judecătoresc, deoarece, potrivit prevederilor art. 466 din Codul de procedură penală, hotărârea instanței de judecată devine executorie de la data când a rămas definitivă, iar mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Prelungirea arestului preventiv
(art. 186 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 16-468/2017
16-ij_10-15553-25.10.2017

ÎNCHEIERE

21 decembrie 2017,
ora 17.30

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

N.M.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

S.N.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

M.L.,

Apărătorului

D.S.,

În prezența:

Învinuitului

I.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului M.L., de la Procuratura Anticorupție, din 16 decembrie 2017, cu privire la prelungirea arestului preventiv în privința lui I.M., născut la 21 mai 1964, care este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 16 decembrie 2017, ora 11.30, procurorul M.L., de la Procuratura Anticorupție, a înaintat un demers la judecătorul de instrucție, din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), cu privire la prelungirea arestului preventiv în privința învinuitului I.M., pe un termen de 30 (treizeci) zile.

2. În demers se susține că lui I.M. i-a fost aplicată măsura preventivă, arestul preventiv la 25 noiembrie 2017, deoarece învinuitul I.M. a instigat și a fost complice la comiterea infracțiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu, soldată cu urmări grave, și a abuzului de serviciu, soldat cu urmări grave, în următoarele circumstanțe: fiind administrator și fondator al SRL „FF”, gestionând *de facto* și activitatea SRL „FST”, SRL „SS”, SRL „SL”, al căror gen principal de activitate este comerțul cu produse alimentare, urmărind obținerea unor avantaje patrimoniale pentru societățile gestionate de el, s-a asociat pe parcursul anului 2017 cu persoane publice în vede-

rea săvârșirii de infracțiuni, având ca rezultat fraudarea licitațiilor publice organizate de Direcția educație, tineret și sport Buiucani, în vederea favorizării societăților comerciale gestionate de acesta.

3. În luna februarie 2017, Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 16/00411 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare în anul 2017 (Semestrul 1)” care urma să fie desfășurată la 9 martie 2017, anunțul de intenție fiind publicat în Buletinul Achizițiilor Publice nr. 14 din 23 februarie 2017.

4. La 9 martie 2017, folosindu-se de situația de serviciu în interes material și acționând contrar prevederilor art. 8.3 lit. c) din Documentația-standard pentru realizarea achizițiilor publice de bunuri și servicii, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 763 din 11 octombrie 2012, care interzic înțelegerea între două sau mai multe părți realizată în scopul coordonării comportamentului lor la procedurile de achiziții, I.M. a participat la licitație cu SRL „FF”, SRL „SS” și SRL „SL”, unde aceste societăți și-au coordonat ofertele.

5. După desfășurarea licitației, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor, B.M., în calitate de șef al Secției Achiziții Publice din cadrul Direcției Educație, Tineret și Sport Buiucani, persoană cu funcție publică, potrivit prevederilor art. 123 din Codul penal, fiind membru al grupului de lucru pentru achiziții, și P.C., membru al grupului de lucru și responsabil de procedura de achiziție, acționând în complicitate cu I.M., contrar obligației de a examina în mod confidențial și a nu divulga informația privind examinarea, evaluarea și compararea ofertelor ofertanților sau persoanelor neimplicate oficial în aceste proceduri sau la determinarea ofertei câștigătoare, prevăzută de art. 44 alin. (9) din Legea nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice și art. 17 din Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții, aprobat prin Hotărârea Guvernului 1380 din 10 decembrie 2007, i-a comunicat lui M.I. despre ofertele depuse de alți operatori economici.

6. Astfel, constatând faptul că companiile SRL „FF”, SRL „SS” și SRL „S.L.”, gestionate *de facto* de către I.M., au prezentat oferte cu cel mai mic preț, acesta a convenit ilegal cu B.M. ca să scoată certificatele de conformitate din setul de acte prezentate de societățile SRL „FF”, SRL „SS” și SRL „SL”, care au oferit cel mai mic preț pentru un anumit produs, pentru ca agentul economic respectiv să fie descalificat, iar societatea care a oferit prețul următor mai mic, gestionată de același I.M., să fie desemnată câștigătoare. B.M. a realizat acest fapt prin intermediul lui P.C., persoana responsabilă de procedura de achiziție, contrar obligațiilor prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții - de a asigura obiectivitatea și nepărtinirea la procedurile de achiziții publice, de a examina, evalua și compara ofertele operatorilor economici în condițiile stabilite în documentele de licitație, de a anunța neîntârziat organele de resort despre depistarea cazurilor de fraudă în procesul realizării procedurilor de achiziție publică.

7. Prin urmare, s-a stabilit că pozițiile „Fructe uscate” – 41,42 lei, „Jeleu” – 31,67 lei, „Roșii în suc propriu” – 12,42 lei, „Cacao ambalată” – 101,67 lei și „Brânză cu

cheag tare” – 66,83 lei urmau a fi câștigate de către SRL „SL”. Însă, după ce P.C. și B.M. au scos certificatele de conformitate din setul de acte prezentat de ofertant, aceste poziții i-au revenit SRL „FF”, care a oferit următoarele prețuri: „Fruite uscate” – 46,17 lei, „Jeleu” – 35 lei, „Roșii în suc propriu” – 13,25 lei, „Cacao ambalată” – 108,33 lei, iar poziția „Brânză cu cheag tare” i-a revenit SRL „SS” cu prețul de 71,67 lei.

8. Totodată, pozițiile „Făină de grâu” – 6,50 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 17,21 lei, „Fulgi de ovăz” – 7,38 lei, „Roșii conservate” – 7,55 lei urmau a fi câștigate de către SRL „FF”, însă, după implementarea aceleiași scheme, pozițiile i-au revenit SRL „SL”, care a oferit următoarele prețuri: „Făină de grâu” – 6,96 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 18,29 lei, „Fulgi de ovăz” – 8,17 lei, „Roșii conservate” – 8,80 lei.

9. Ca rezultat al acțiunilor de fraudare a licitației, Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani a încheiat contracte de achiziție publică cu SRL „SS” – în valoare de 172.000 lei, cu SRL „FF” – în valoare de 402.290 lei și cu SRL „SL” – în valoare de 187.450 lei.

10. Acționând după aceeași schemă infracțională și urmărind aceleași scopuri, I.M. și B.M. au fraudat și rezultatele licitației publice nr. 17/01032, cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, trimestrul II, anul 2017”, care a avut loc la 25 aprilie 2017.

11. Prin urmare, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor, constatând faptul că SRL „FF” a oferit cel mai mic preț la unele produse alimentare, I.M. a convenit cu B.M., contrar prevederilor legale menționate mai sus, dar și contrar art. 44 al Legii nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice (în vigoare până la 30 aprilie 2016), conform căruia nu se admit modificări ale ofertei, inclusiv ale prețului ei, și a realizat substituirea ofertei SRL „FF” cu o altă ofertă cu prețuri mai mari, apropiate ofertei depuse de următoarea companie clasată și care să nu le depășească pe ale ei, după cum urmează: la poziția „Varză” – prețul din oferta inițială a fost de 5,05 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 7,82 lei; la poziția „Cartof” – prețul din oferta inițială a fost de 4,15 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 6,39 lei; la poziția „Ceapă” – prețul din oferta inițială a fost de 6,90 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 7,37 lei; la poziția „Fileu de pui” – prețul din oferta inițială a fost de 51,58 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 53,92 lei; la poziția „Biscuiți de ovăz” – prețul din oferta inițială a fost de 22,33 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 26,25 lei; la poziția „Napolitane” – prețul din oferta inițială a fost de 24,17 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 31,21 lei; la poziția „Mere proaspete” – prețul din oferta inițială a fost de 9,09 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 13,56 lei; la poziția „Lămâi” – prețul din oferta inițială a fost de 31,50 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 37,67 lei, la poziția „Pui” – prețul din oferta inițială a fost de 33,75 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 33,08 lei.

12. Ca rezultat al acțiunilor contrare legii ale cetățenilor B.M. și I.M., de modificare a prețului ofertei prin substituirea documentelor licitației, între Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani și compania SRL „FF” a fost încheiat contractul

nr. 16/01032 din 4 mai 2016, pentru suma totală de 856.100 lei, fiind astfel majorat în mod ilegal prețul de achiziție.

13. De asemenea, s-a stabilit că, în iunie 2017, Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 16/01576 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, anul 2017”, licitația urmând a fi desfășurată la 29 iulie 2017.

14. Prin urmare, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor operatorilor economici, ca rezultat al înțelegerii prealabile, B.M., constatând că societățile gestionate de I.M., în special SRL „FF” și SRL „SL”, au ocupat la unele poziții ale produselor alimentare licitate primele locuri, după criteriul celui mai mic preț, aplicând aceeași schemă infracțională și urmărind scopul de a majora pentru SRL „FF” și SRL „SL” prețul final de achiziție, acționând contrar aceluiași obligații prevăzute de legislația achizițiilor publice – de a asigura obiectivitatea și imparțialitatea în procedurile de achiziții publice, de a efectua calificarea participanților la procedurile de achiziție în conformitate cu cerințele stabilite în documentația de atribuire, de a examina, de a evalua și de a compara ofertele operatorilor economici în condițiile stabilite în documentația de atribuire, prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții nr. 667 din 27 mai 2017 (în vigoare din 31 mai 2017) – a scos certificatele de conformitate din setul de acte prezentate de societățile SRL „FF” și SRL „SL”, care au oferit cel mai mic preț, pentru ca operatorii economici respectivi să fie descalificați și să rămână eligibilă poziția următoarei societăți, gestionate de același I.M., care a oferit un preț mai mare.

15. Ca rezultat al acțiunilor ilegale, societatea care a oferit cel mai mic preț a fost descalificată în mod ilegal, fiind desemnată câștigătoare următoarea societate clasată, cu un preț de achiziție mai mare, și încheindu-se, astfel, cu SRL „SL”, contractul de achiziție nr. 17/01576/011 din 22 august 2017, în sumă de 568.205 lei, și cu SRL „FF” contractul de achiziție nr. 17/01576/010 din 22 august 2017, în sumă de 81.000 lei.

16. Au fost încheiate, în mod ilegal, contracte de achiziții cu agenții economici menționați în sumă totală de 2.267.045 lei, fapt care presupune urmări grave.

17. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, I.M. a săvârșit infracțiunea prevăzută de articolele 42 alin. (4) și (5) și 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, individualizată prin instigare și complicitate la infracțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu, soldată cu urmări grave, exprimată prin determinarea unei persoane publice la săvârșirea de acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, contribuirea prin sfaturi, indicații, prestare de informații, acordare de mijloace sau instrumente ori înlăturare de obstacole, favorizarea persoanei publice la săvârșirea unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, precum și infracțiunea de abuz de serviciu, prevăzută de art. 335 alin. (1¹) din Codul penal, individualizată prin folosirea intenționată de către o

persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau o altă organizație nestatală, ori care lucrează pentru o astfel de organizație, a situației de serviciu în interes material, în alte interese personale sau în interesul terților, direct ori indirect, soldată cu urmări grave.

18. În susținerea demersului, procurorul a argumentat că infracțiunile de comiterea cărora este învinuit I.M. fac parte, conform art. 16 alin. (4) din Codul penal, din categoria celor grave, care prevăd pedeapsă cu închisoarea de la 6 la 10 ani, cu privare de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani și, respectiv, amendă în mărime de la 1350 la 2350 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani. Având în vedere condițiile art. 176 alin.(2) din Codul de procedură penală, în cazul acestor fapte prejudiciabile se poate aplica măsura arestării preventive.

19. Procurorul susține că, aflându-se în libertate, învinuitul ar putea întreprinde acțiuni în vederea inducerii în eroare a organului de urmărire penală cu scopul de a nu se afla adevărul în acest caz, împiedicând astfel buna desfășurare a urmăririi penale și influențând martorii, care încă nu au fost audiați, pentru a depune declarații în favoarea lui sau pentru a confirma versiuni inventate și coordonate. De asemenea, organului de urmărire penală nu-i sunt cunoscute în prezent toate circumstanțele care au contribuit la comiterea infracțiunii. Rămânând în libertate, învinuitul poate să-și ascundă urmele infracțiunii prin deteriorarea mijloacelor de probă.

20. Procurorul remarcă că, având în vedere funcția deținută de către învinuit, acesta ar putea comite alte infracțiuni sau întreprinde acțiuni de distrugere a probelor pe care până în prezent organul de urmărire penală nu a avut posibilitatea să le administreze și ar întreprinde toate măsurile pentru evitarea răspunderii penale, în detrimentul caracterului obiectiv al urmăririi penale. Astfel, aplicarea arestului preventiv ar fi justificată în acest caz.

21. În cele din urmă, procurorul menționează că prelungirea arestului preventiv în privința învinuitului I.M. poate influența în mod pozitiv mersul urmăririi penale, dar și procesul de obținere a probelor.

22. Învinuitul I.M. a fost reținut la 24 noiembrie 2017, ora 7.10, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, iar prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 25 noiembrie 2017, în privința acestuia a fost aplicată măsura de arest preventiv, pe un termen de 30 de zile, calcularea termenului începând din 24 noiembrie 2017, ora 7.10, până la 24 decembrie 2017, ora 7.10, încheiere care a fost menținută fără modificări prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 6 decembrie 2017.

23. Procedura de citare legală a părților a fost executată.

24. Procurorul M.L. a solicitat, în cadrul ședinței de judecată, admiterea integrală a demersului, din motivele prezentate în acesta, detaliind circumstanțele care justifică prelungirea măsurii preventive.

25. Apărătorul D.S., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinutului I.M., a cerut în ședința de judecată respingerea demersului înaintat de procuror, ca neîntemeiat, invocând faptul că argumentele aduse sunt total nefondate și bazate pe presupuneri, nu au forță probantă și că aceleași argumente au fost înaintate și la alte demersuri, nefiind prezentate probe noi. Apărătorul susține că riscurile care au probat arestarea învinutului nu mai sunt justificate în prezent, iar instanței judecătorești nu i-au fost prezentate alte probe în susținerea demersului înaintat de procuror. Apărătorul susține: faptul că învinutul nu-și recunoaște vina nu poate constitui temei pentru a-i menține starea de arest, mai ales că pașaportul învinutului a fost ridicat de către organul de urmărire penală. În cele din urmă, apărătorul solicită respingerea demersului înaintat de procuror sau, după caz, înlocuirea măsurii preventive aplicate învinutului cu o altă măsură preventivă mai ușoară.

26. Învinutul I.M. a susținut, în cadrul ședinței de judecată, poziția apărătorului D.S., solicitând în același timp să se ia în considerație faptul că el are un loc permanent de trai și că nu va influența în niciun fel mersul urmăririi penale. Acesta a cerut să i se înlocuiască arestul cu o măsură preventivă mai blândă.

27. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază că demersul este întemeiat și urmează a fi admis integral, având în vedere următoarele considerente.

28. În ședința de judecată s-a constatat că I.M., născut la 21 mai 1964, este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal, care fac parte din categoria celor grave și prevăd pedeapsa cu închisoare de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani și, respectiv, amendă în mărime de la 1350 la 2350 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani.

29. În acest context, verificând materialele dosarului, instanța stabilește: cauza penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar materialele prezentate de către procuror confirmă existența temeiurilor de bănuială rezonabilă în privința lui I.M. de comiterea infracțiunilor imputate, la demers fiind anexate probele respective, necombătute de către partea apărării.

30. Instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând insuficiența altor măsuri preventive neprivative de libertate pentru înlăturarea riscurilor prevăzute de art. 176 alin.(1) și necesitatea aplicării față de învinuit a măsurii de arest preventiv, de arest la domiciliu ori de a prelungi durata ținerii sub arest, procurorul înaintează în instanța judecătorească un demers. În demersul procurorului se indică fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta și pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, circumstanțele, însoțite de probe pertinente, din care rezultă bănuiala rezonabilă că învinutul a săvârșit fapta, circumstanțele care justifică insuficiența altor măsuri

preventive, motivele, temeiurile și necesitatea de aplicare a arestului preventiv sau a arestului preventiv potrivit condițiilor și criteriilor stabilite de articolele 176, 185 și 186, argumentele, circumstanțele de fapt și lista probelor în susținerea demersului, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele generate de încălcarea măsurii preventive. La demers se anexează toate materialele și probele care confirmă sau infirmă insuficiența altor măsuri preventive, temeiurile de aplicare a arestului preventiv și a arestului la domiciliu.

31. În conformitate cu dispoziția art. 188 alin. (6) din Codul de procedură penală, termenul, modul de aplicare, de prelungire a duratei și de contestare a arestului preventiv sunt similare celor aplicate la arestul preventiv.

32. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 186 alin. (5) din Codul de procedură penală, fiecare perioadă cu care se prelungește arestul preventiv se stabilește cu respectarea condițiilor prevăzute de alin. (2), dar nu poate depăși termenul de 30 zile.

33. Având în vedere cerințele art. 175 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere, prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinței, constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau pentru a împiedica bănuitul, învinuitul sau inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre faptul ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței.

34. Pornind de la aceste rigori, raportate la cele de fapt, instanța apreciază că arestarea preventivă aplicată față de învinuitul I.M. este justificată, întemeiată și necesară, că aceleași temeiuri își mențin actualitatea, întrucât au ca scop împiedicarea învinuitului de a se ascunde de organul de urmărire penală.

35. Conform prevederilor art. 176 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării respectivei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, având în vedere inclusiv: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, dar fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuितului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuित, învinuit, inculpat sau de către procuror ori organul de urmărire penală.

36. La prelungirea măsurii preventive, instanța de judecată are în vedere caracterul faptei imputate, care legitimează o detenție provizorie, gravitatea infracțiunii

incriminate, necesitatea apărării ordinii publice, pericolul de a influența stabilirea adevărului în cauză, de eschivare de la organele de drept, de creare a probelor de dezvinovățire și personalitatea învinuitului.

37. Instanța acceptă poziția procurorului despre riscul iminent al ingerinței învinuitului în cursul normal al procedurii derulate în privința sa, având în vedere etapa la care se află procesul.

38. Instanța reține că organul de urmărire penală nu a reușit să finalizeze totalitatea acțiunilor procesuale, inclusiv să administreze toată baza probatorie, să audieze toți martorii pe marginea acestei cauze, astfel încât, în cazul aflării învinuitului la libertate, finalitatea acestor acțiuni ar putea fi compromisă, pe motiv că învinuitul ar putea să-i influențeze pe martori în vederea schimbării și depunerii unor declarații vădit false, denaturate sau să distrugă probele, având în vedere, totodată, specificul comiterii infracțiunilor și personalitatea învinuitului, dar și faptul că Procuratura Anticorupție urmează să supună audierii mai multe persoane care au legătură cu acest caz.

39. Instanța de judecată are în vedere și vârsta învinuitului, el fiind născut la 21 mai 1964, precum și starea de sănătate a acestuia, care este una satisfăcătoare.

40. Instanța observă că învinuitul este domiciliat în municipiul Chișinău, str. Salcânilor, nr. 15, apartamentul 12, dar există riscul sustragerii acestuia și părăsirii teritoriului Republicii Moldova, dat fiind faptul că el deține și cetățenia altui stat. De asemenea, învinuitul are posibilitatea de a părăsi teritoriul Republicii Moldova prin regiunea transnistreană, necontrolată de autoritățile Republicii Moldova, evitând tragerea sa la răspundere penală.

41. În cele din urmă, instanța acceptă poziția procurorului privind iminența riscului ca învinuitul să se ascundă de organul de urmărire penală, să intimideze martorii, direct sau prin alte persoane, să întreprindă acțiuni directe și evidente în vederea distrugerii de acte și probe care ar avea importanță pentru cauza penală.

42. Pentru soluționarea demersului înaintat de procuror, instanța de judecată ține cont de necesitatea asigurării mersului normal al urmăririi penale, de volumul enorm al acțiunilor procesuale care s-au efectuat și care trebuie întreprinse, dar și de faptul că infracțiunile imputate învinuitului au fost săvârșite prin complicitate cu alte persoane publice, situație care îngreunează mersul urmăririi penale.

43. Nu poate fi admis argumentul apărării cu privire la faptul că învinuitul nu-și recunoaște vina și că nu ar fi comis infracțiunea incriminată. Judecătorul de instrucție nu este competent, conform legii, să se pronunțe asupra vinovăției/nevinovăției învinuitului.

44. De asemenea, temeinicia bănuielilor privind comiterea infracțiunilor de către învinuitul I.M. a făcut obiectul controlului judecătoresc cu ocazia aplicării măsurii arestării preventive. În baza încheierii Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani), din 25 noiembrie 2017, supusă controlului de legalitate al Curții de Apel Chișinău în recurs, prin decizia din 6 decembrie 2017, această problemă nu mai poate face obiectul unei examinări repetate, dat fiind principiul *res judicata*, cu excepția schim-

bării de circumstanțe, a invocării altor fapte sau informații, acțiuni care, în speță, nu au fost realizate de către învinuit sau de apărătorul acestuia.

45. Trebuie reținut faptul că, potrivit criteriilor de evaluare a temeiniciei aplicării măsurii preventive arestului în sensul art. 5 alin. (1) lit. c) din Convenție, chiar dacă învinuitul contestă dovezile prezentate de procuror, judecătorul nu poate cenzura corectitudinea administrării probelor de către organul de urmărire penală și nici verifica apărări care țin de fondul cauzei, până la proba contrarie, probele administrate de procuror nu pot fi înlăturate de către judecătorul sesizat cu luarea unei măsuri preventive, întrucât probatoriul procurorului are ca obiect justificarea suspiciunilor obiective. Astfel, instanța de judecată, în prezența declarațiilor martorilor care au confirmat implicarea învinuitului în săvârșirea infracțiunilor, nu are convingerea că I.M. nu va continua acțiunile sale în aceeași manieră, în lipsa unor măsuri eficiente de eliminare a eventualelor posibilități de acțiune în acest sens, reținându-se interesul natural al învinuitului de a evita răspunderea penală.

46. Instanța reține că riscurile invocate de către procuror și scopul urmărit prin prelungirea măsurii arestării preventive nu admit posibilitatea aplicării altor măsuri preventive în privința învinuitului, date fiind gravitatea infracțiunii, modul comiterii acesteia și existența riscurilor întemeiate de ingerință a învinuitului în cursul firesc al justiției.

47. Potrivit prevederilor art. 186 alin. (3) din Codul de procedură penală, arestul se dispune pe un termen de cel mult 30 zile.

48. Având în vedere circumstanțele și faptele invocate de procuror și reținute ca fiind obiectiv justificate, instanța de judecată consideră că demersul procurorului este întemeiat, acesta menționând fapta și circumstanțele care justifică bănuielile și riscurile invocate obiectiv, este conform prevederilor legale privind motivul, temeiul și necesitatea prelungirii arestării preventive, iar la demers sunt anexate materialele care sprijină această soluție.

49. Cu referire la cele enunțate și pentru a se asigura buna desfășurare a urmăririi penale, instanța de judecată conchide că actuala măsură preventivă trebuie prelungită pentru o perioadă de 30 zile.

50. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 11, 41, 175, 176, 185, 186, 190, 191, 195, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul procurorului M.L., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 16 decembrie 2017, cu privire la prelungirea arestului preventiv în privința lui I.M., născut la 21 mai 1964, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1^a) din Codul penal.

Termenul arestului preventiv de 30 (treizeci) zile, care expiră la 24 decembrie 2017, ora 7.10, aplicat față de I.M., prin încheierea judecătorului de instrucție din

25 noiembrie 2017, menținută fără modificări prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 6 decembrie 2017, se prelungește cu 30 (treizeci) zile, adică până la 23 ianuarie 2018, ora 7.10.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Copiile încheierii în cauză și ale mandatului judecătoresc se înmânează procurorului, apărătorului și învinuitului, fiind expediate și administrației locului de detenție provizorie a lui I.M. – Penitenciarul nr. 13 din Chișinău.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul N.M.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 16-468/2017

21 decembrie 2017,
ora 17.30

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),***În componența:*****Președintelui ședinței, judecătorul** N.M.,
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**Grefierului** S.N.,***Cu participarea:*****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,** M.L.,**Apărătorului** D.S.,***În prezența:*****Învinuitului** I.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului M.L., de la Procuratura Anticorupție, din 16 decembrie 2017, cu privire la prelungirea arestului preventiv în privința lui I.M., născut la 21 mai 1964, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 16 decembrie 2017, ora 11.30, procurorul M.L., de la Procuratura Anticorupție, i-a înaintat un demers judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, cu privire la prelungirea arestului preventiv în privința învinuitului I.M., pe un termen de 30 (treizeci) zile.

2. În demers se susține că I.M. a instigat și a fost complice la comiterea infracțiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu, soldată cu urmări grave, și a infracțiunii de abuz de serviciu, soldată cu urmări grave, în următoarele circumstanțe: fiind administrator și fondator al SRL „FF”, gestionând *de facto* și activitatea SRL „FST”, SRL „SS” și SRL „SL”, al căror gen principal de activitate este comerțul cu produse alimentare, urmărind obținerea unor avantaje patrimoniale pentru societățile gestionate de el, s-a asociat pe parcursul anului 2017, cu persoane publice în vederea săvârșirii de infracțiuni, având ca rezultat fraudarea licitațiilor publice organizate de Direcția educație, tineret și sport Buiucani, în vederea favorizării societăților comerciale gestionate de el.

3. În luna februarie 2017, Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 16/00411 cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare în anul 2017 (Semestrul 1)”, care

urma să fie desfășurată pe 9 martie 2017, anunțul de intenție fiind publicat în Buletinul Achizițiilor Publice nr. 14 din 23 februarie 2017.

4. La 9 martie 2017, folosindu-se de situația de serviciu în interes material și acționând contrar prevederilor pct. 8.3 lit. c) din Documentația-standard pentru realizarea achizițiilor publice de bunuri și servicii, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 763 din 11 octombrie 2012, care interzic înțelegerea între două sau mai multe părți făcută în scopul coordonării comportamentului lor la procedurile de achiziții, I.M. a participat la licitație cu SRL „FF”, SRL „SS” și SRL „SL”, unde aceste societăți și-au coordonat ofertele.

5. După desfășurarea licitației, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor, B.M., în calitate de șef al Secției achiziții publice din cadrul Direcției Educație, Tineret și Sport Buiucani, persoană cu funcție publică, potrivit prevederilor art. 123 din Codul penal, membru al grupului de lucru pentru achiziții, și P.C., membru al grupului de lucru și responsabil de procedura de achiziție, acționând în complicitate cu I.M., i-au comunicat lui I.M. despre ofertele depuse de alți operatori economici, contrar obligației de a examina în mod confidențial și a nu divulga informația ce ține de examinarea, evaluarea și compararea ofertelor către ofertanți sau persoane neimplicate oficial în aceste proceduri sau referitoare la stabilirea ofertei câștigătoare, prevăzută de art.44 alin. (9) din Legea nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice și art. 17 din Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții, aprobat prin Hotărârea Guvernului 1380 din 10 decembrie 2007.

6. Astfel, constatând faptul că companiile SRL „FF”, SRL „SS” și SRL „SL”, gestionate *de facto* de către I.M., au prezentat oferte cu cel mai mic preț, acesta a convenit ilegal cu B.M. ca să scoată certificatele de conformitate din setul de acte prezentate de societățile SRL „FF”, SRL „SS” sau SRL „SL”, care au oferit cel mai mic preț pentru un anumit produs, ca agentul economic respectiv să fie descalificat, iar societatea care a oferit prețul următor mai mic și care este gestionată de același I.M., să fie desemnată câștigătoare, fapt realizat de B.M. prin intermediul lui P.C., persoana responsabilă de procedura de achiziție, contrar obligațiilor prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții de a asigura obiectivitatea și imparțialitatea la procedurile de achiziții publice, de a examina, evalua și compara ofertele operatorilor economici în condițiile stabilite în documentele de licitație, de a anunța neîntârziat organele de resort despre depistarea cazurilor de fraudă în procesul realizării procedurilor de achiziție publică.

7. Prin urmare, s-a stabilit că pozițiile „Fructe uscate” – 41,42 lei, „Jeleu” – 31,67 lei, „Roșii în suc propriu” – 12,42 lei, „Cacao ambalată” – 101,67 lei și „Brânză cu cheag tare” – 66,83 lei urmau a fi câștigate de către SRL „SL”. Însă, după ce P.C. și B.M. au scos certificatele de conformitate din setul de acte prezentat de ofertant, aceste poziții i-au revenit SRL „FF”, care a oferit următoarele prețuri: „Fructe uscate” – 46,17 lei, „Jeleu” – 35 lei, „Roșii în suc propriu” – 13,25 lei, „Cacao ambalată” – 108,33 lei, iar poziția „Brânză cu cheag tare” i-a revenit SRL „SS” cu prețul de 71,67 lei.

8. Totodată, pozițiile „Făină de grâu” – 6,50 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 17,21 lei, „Fulgi de ovăz” – 7,38 lei, „Roșii conservate” – 7,55 lei urmau a fi câștigate de către SRL „FF”, însă, după implementarea aceleiași scheme, pozițiile i-au revenit SRL „SL”, care a oferit următoarele prețuri: „Făină de grâu” – 6,96 lei, „Hrișcă boabe întregi” – 18,29 lei, „Fulgi de ovăz” – 8,17 lei, „Roșii conservate” – 8,80 lei.

9. Ca urmare a acțiunilor de fraudare a rezultatelor licitației, Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani a încheiat contracte de achiziție publică cu SRL „SS” – în valoare de 172.000 lei, cu SRL „FF” – în valoare de 402.290 lei și cu SRL „SL” – în valoare de 187.450 lei.

10. Acționând după aceeași schemă infracțională și urmărind aceleași scopuri, I.M. și B.M. au fraudat și rezultatele licitației publice nr. 17/01032, cu obiectul achiziției „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, trimestrul II, anul 2017”, care a avut loc la 25 aprilie 2017.

11. Prin urmare, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor, constatând că SRL „FF” a oferit cel mai mic preț la unele produse alimentare, I.M. a convenit și a realizat cu B.M., contrar prevederilor legale menționate mai sus, dar și contrar articolului 44 din Legea nr. 96 din 13 aprilie 2007 privind achizițiile publice (în vigoare până la 30 aprilie 2016), conform căruia nu se admit modificări ale ofertei, inclusiv ale prețului ei, substituirea ofertei SRL „FF” cu o altă ofertă cu prețuri mai mari, apropiate ofertei depuse de următoarea companie clasată și care să nu le depășească pe ale ei, după cum urmează: la poziția „Varză” prețul din oferta inițială a fost de 5,05 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 7,82 lei; la poziția „Cartofi” prețul din oferta inițială a fost de 4,15 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 6,39 lei; la poziția „Ceapă” prețul din oferta inițială a fost de 6,90 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 7,37 lei; la poziția „Fileu de pui” prețul din oferta inițială a fost de 51,58 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 53,92 lei; la poziția „Biscuiți de ovăz” prețul din oferta inițială a fost de 22,33 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 26,25 lei; la poziția „Napolitane” prețul din oferta inițială a fost de 24,17 lei, iar prețul final de achiziție a constituit 31,21 lei; la poziția „Mere proaspete” prețul din oferta inițială a fost de 9,09 lei, iar prețul final de achiziție – 13,56 lei; la poziția „Lămâi” prețul din oferta inițială a fost de 31,50 lei, iar prețul final de achiziție – 37,67 lei, la poziția „Pui” prețul din oferta inițială a fost de 33,75 lei, iar prețul final de achiziție – 33,08 lei.

12. Ca rezultat al acțiunilor ilegale ale cetățenilor B.M. și I.M. de modificare a prețului ofertei prin substituirea documentelor licitației, între Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani și compania SRL „FF” a fost încheiat contractul nr. 17/01032 din 4 mai 2017, pentru suma totală de 856.100 lei, fiind astfel majorat în mod ilegal prețul de achiziție.

13. De asemenea, s-a stabilit că, în iunie 2017, Direcția Educație, Tineret și Sport Buiucani a inițiat procedura de licitație publică nr. 17/01576 cu obiectul achiziției de „Produse alimentare pentru aprovizionarea instituțiilor preșcolare, anul 2017”, licitația urmând a fi desfășurată la 29 iulie 2017.

14. Prin urmare, în procesul de examinare și evaluare a ofertelor operatorilor economici, ca rezultat al înțelegerii prealabile, constatând că societățile gestionate de I.M., în special SRL „FF” și SRL „SL”, au ocupat la unele poziții ale produsele alimentare licitate primele locuri, după criteriul celui mai mic preț, aplicând aceeași schemă infracțională și urmărind scopul de a majora pentru SRL „FF” sau SRL „SL” prețul final de achiziție, acționând contrar aceluiași obligații prevăzute de legislația achizițiilor publice, și anume contrar obligațiilor de a asigura obiectivitatea și imparțialitatea în procedurile de achiziții publice, de a efectua calificarea participanților la procedurile de achiziție în conformitate cu cerințele stabilite în documentația de atribuire, de a examina, de a evalua și de a compara ofertele operatorilor economici în condițiile stabilite în documentația de atribuire prevăzute de Regulamentul cu privire la activitatea grupului de lucru pentru achiziții nr. 667 din 27 mai 2017 (în vigoare din 31 mai 2017), B.M. a scos certificatele de conformitate din setul de acte prezentate de societățile SRL „FF” și SRL „SL”, care au oferit cel mai mic preț, ca operatorul economic respectiv să fie descalificat și pentru a rămâne eligibilă poziția următoarei societăți, gestionate de același I.M., care a oferit un preț mai mare.

15. Ca rezultat al acțiunilor ilegale, societatea care a oferit cel mai mic preț a fost descalificată, fiind desemnată câștigătoare următoarea societate clasată, cu un preț de achiziție mai mare, și încheindu-se, astfel, cu SRL „SL”, contractul de achiziție nr. 16/01576/011 din 22 august 2017, în sumă de 568.205 lei, și cu SRL „FF” contractul de achiziție nr. 16/01576/010 din 22 august 2017, în sumă de 81.000 lei.

16. Au fost încheiate, în mod ilegal, contracte de achiziții cu agenții economici menționați în sumă totală de 2.267.045 lei, fapt care presupune urmări grave.

17. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, I.M. a săvârșit infracțiunea prevăzută de articolele 42 alin. (4) și (5) și 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, individualizată prin instigarea și complicitatea la infracțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu, soldată cu urmări grave, exprimată prin instigarea unei persoane publice la săvârșirea unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave pentru interesele publice sau drepturile și interesele ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, contribuirea prin sfaturi, indicații, prestare de informații, acordare de mijloace sau instrumente ori înlăturare de obstacole, favorizarea persoanei publice la săvârșirea unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și ale atribuțiilor acordate prin lege, soldate cu urmări grave pentru interesele publice sau drepturile și interesele ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, precum și infracțiunea de abuz de serviciu, prevăzută de art. 335 alin. (1¹) din Codul penal, individualizată prin folosirea intenționată - de către o persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau o altă organizație nestatală ori care lucrează pentru o astfel de organizație - a situației de serviciu în interes material, în alte interese personale sau în interesul terților, direct ori indirect, soldată cu urmări grave.

18. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază că demersul este întemeiat.

19. În ședința de judecată s-a constatat că I.M., născut la 21 mai 1964, este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42 alin. (4) și (5), 328 alin. (3) lit. d) și 335 alin. (1¹) din Codul penal, ce fac parte din categoria celor grave, care prevăd pedeapsa cu închisoare de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani și, respectiv, cu amendă în mărime de la 1350 la 2350 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani.

20. În acest context, verificând materialele dosarului, instanța stabilește: cauza penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar materialele prezentate de către procuror confirmă existența temeiurilor de bănuială rezonabilă în privința lui I.M. de comiterea infracțiunilor imputate, la demers fiind anexate probele respective, necombătute de către partea apărării.

21. Instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând insuficiența altor măsuri preventive neprivative de libertate pentru înlăturarea riscurilor prevăzute de art.176 alin.(1) și necesitatea aplicării față de învinuit a măsurii de arest preventiv, de arest la domiciliu ori de prelungire a duratei ținerii sub arest, procurorul înaintează în instanța judecătorească un demers. În demersul procurorului se indică fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta și pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, circumstanțele, însoțite de probe pertinente, din care rezultă bănuiala rezonabilă că învinuitul a săvârșit fapta, circumstanțele care justifică insuficiența altor măsuri preventive, motivele, temeiurile și necesitatea de aplicare a arestului preventiv sau a arestului preventiv potrivit condițiilor și criteriilor stabilite de articolele 176, 185 și 186, argumentele și circumstanțele de fapt, lista probelor în susținerea demersului, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele generate de încălcarea măsurii preventive. La demers se anexează toate materialele și probele care confirmă sau infirmă insuficiența altor măsuri preventive, temeiurile de aplicare a arestului preventiv și a arestului la domiciliu.

22. În conformitate cu dispoziția art. 188 alin. (6) din Codul de procedură penală, termenul, modul de aplicare, de prelungire a duratei și de atac al arestării la domiciliu sunt similare celor aplicate la arestarea preventivă.

23. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 186 alin. (5) din Codul de procedură penală, fiecare perioadă cu care se prelungește arestul preventiv se stabilește cu respectarea condițiilor prevăzute la alin. (2), dar nu poate depăși termenul de 30 zile.

24. Având în vedere cerințele 175 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este

împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinței constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau pentru a împiedica bănuitul, învinuitul sau inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanța a executării sentinței.

25. Pornind de la aceste rigori, raportate la cele de fapt, instanța apreciază că arestarea preventivă aplicată față de învinuitul I.M. este justificată, întemeiată și necesară, că aceleași temeuri își mențin actualitatea, întrucât au ca scop împiedicarea învinuitului de a se ascunde de organul de urmărire penală.

26. Conform prevederilor art. 176 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării respectivei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, având în vedere inclusiv: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, dar fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuितului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul comiterii faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuित, învinuit, inculpat sau de către procuror ori organul de urmărire penală.

27. La prelungirea măsurii preventive, instanța de judecată are în vedere caracterul faptei imputate, care legitimează o detenție provizorie, gravitatea infracțiunii incriminate, necesitatea apărării ordinii publice, pericolul de influențare a stabilirii adevărului în cauză, de eschivare de organele de drept, de creare a probelor de dezvinovățire și personalitatea învinuitului.

28. Instanța acceptă poziția procurorului privind riscul iminent al ingerinței învinuitului în cursul normal al procedurii derulate în privința sa, având în vedere etapa la care se află procesul.

29. Instanța reține că organul de urmărire penală nu a reușit să finalizeze totalitatea acțiunilor procesuale, inclusiv să administreze toată baza probatorie și să audieze toți martorii pe marginea acestei cauze, astfel că, în cazul aflării învinuitului la libertate, finalitatea acestor acțiuni ar putea fi compromisă, pe motiv că el ar putea să-i influențeze pe martori în vederea schimbării și depunerii unor declarații vădit false sau denaturate, sau să distrugă probele, având în vedere, totodată, specificul comiterii infracțiunilor și personalitatea învinuitului, dar și faptul că Procuratura Anticorupție urmează să audieze mai multe persoane care au legătură cu cazul dat.

30. La soluționarea demersului înaintat de procuror, instanța de judecată ține cont de necesitatea asigurării mersului normal al urmăririi penale, de volumul

enorm al acțiunilor procesuale care s-au efectuat și care trebuie întreprinse, dar și de faptul că infracțiunile imputate învinuitului au fost săvârșite în complicitate cu alte persoane publice, situație care îngreuează mersul urmăririi penale.

31. De asemenea, temeinicia bănuielilor privind comiterea infracțiunilor de către învinuitul I.M. a făcut obiectul controlului judecătoresc cu ocazia aplicării măsurii de arest preventiv. În baza încheierii Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani), din 25 noiembrie 2017, supusă controlului de legalitate al Curții de Apel Chișinău în recurs, prin decizia din 6 decembrie 2017, această problemă nu mai poate face obiectul unei examinări repetate, având în vedere incidența principiului *res judicata*, cu excepția schimbării de circumstanțe, a invocării altor fapte sau informații, acțiuni care în speță nu au fost realizate de către învinuit sau de către apărătorul acestuia.

32. Trebuie reținut faptul că, potrivit criteriilor de evaluare a temeiniciei aplicării măsurii de arest preventiv, în sensul art. 5 § 1 lit. c) din Convenție, chiar dacă învinuitul contestă dovezile prezentate de procuror în procesul de examinare a temeiniciei demersului privind aplicarea măsurii de arest preventiv, judecătorul nu poate cenzura corectitudinea administrării probelor de către organul de urmărire penală și nici verifica apărări ce țin de fondul cauzei, până la proba contrarie, probele administrate de procuror nu pot fi înlăturate de către judecătorul sesizat cu luarea unei măsuri preventive, întrucât probatoriul procurorului are în calitate de obiect justificarea suspiciunilor obiective. Totuși, instanța de judecată, în prezența declarațiilor martorilor care au confirmat implicarea învinuitului în săvârșirea infracțiunilor, nu are convingerea că I.M. nu va continua acțiunile sale de aceeași manieră, în lipsa unor măsuri eficiente de eliminare a eventualelor posibilități de acțiune în acest sens, reținându-se interesul natural al acestuia de a evita răspunderea penală.

33. Instanța notează că riscurile invocate de către procuror și scopul urmărit prin prelungirea măsurii arestării preventive nu admit posibilitatea aplicării altor măsuri preventive în privința învinuitului, date fiind gravitatea infracțiunii, modul comiterii acesteia și existența riscurilor întemeiate de ingerință a învinuitului în cursul firesc al justiției.

34. Având în vedere circumstanțele și faptele invocate de procuror, reținute de instanță ca fiind obiectiv justificate, instanța de judecată consideră că demersul procurorului este întemeiat. Acesta cuprinde fapta și circumstanțele care justifică obiectiv bănuielile și riscurile invocate, conține motivul, temeiul și necesitatea prelungirii arestării preventive, iar la demers sunt anexate materialele care sprijină această soluție.

35. Cu referire la cele enunțate și pentru a asigura buna desfășurare a urmăririi penale, instanța de judecată conchide că actuala măsură preventivă trebuie prelungită pentru o perioadă de 30 zile.

36. În baza încheierii instanței judecătorești din 21 decembrie 2017 și având în vedere prevederile articolelor 6, 25¹⁾, 185, 186 și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Termenul arestului preventiv de 30 (treizeci) zile, care expiră la 24 decembrie 2017, ora 7.10, aplicat față de I.M., născut la 21 mai 1964, prin încheierea judecătorului de instrucție din 25 noiembrie 2017, menținută fără modificări prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 6 decembrie 2017, se prelungește cu 30 (treizeci) zile, adică până la 23 ianuarie 2018, ora 7.10.

Mandatul judecătoresc trebuie expediat administrației locului de detenție provizorie a lui I.M. – Penitenciarul nr. 13 din Chișinău.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.M.**

Arestul la domiciliu
(art. 188 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 164/2017
14-ij10-164-25.10.2017

Î N C H E I E R E

18 noiembrie 2017,
ora 22.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.M.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.L.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

E.T.,

Apărătorului

T.V.,

În prezența:

Învinuitului

G.B.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului E.T., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 18 noiembrie 2017, cu privire la aplicarea arestului la domiciliu în privința lui G.B., născut la 21 august 1970, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 30, 45, 239 alin. (2) lit. a), 30, 45, 239¹ alin. (2), 30, 45, 190 alin. (5) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 18 noiembrie 2017, procurorul E.T., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a înaintat instanței de judecată un demers cu privire la aplicarea măsurii preventive, arestul la domiciliu în privința învinuitului G.B., pe un termen de 30 zile.

2. Potrivit demersului, la 24 decembrie 2013, SRL „XS”, înregistrată la Camera Înregistrării de Stat la 23 decembrie 2013 și reprezentată de administratorul O.T., a solicitat de la BC „Moneybank” SA acordarea unui credit în mărime de 8.000.000 dolari americani pentru o perioadă de 36 luni, indicând, potrivit presupusului Plan de afaceri din decembrie 2013, necesitatea executării obligațiilor față de OOO „Monew” în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 221 din 18 decembrie 2013 și OOO „MXS”, din 20 decembrie 2013, ambele fiind încheiate anterior înregistrării SRL „XS”.

3. Ulterior, la 30 decembrie 2013, G.B., în calitate de membru al Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, acționând cu intenție în calitate de complice,

în participație complexă cu membrii Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA – T.D., V.I. și B.M., – împreună cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., șeful Secției verificare a riscurilor de creditare a BC „Moneybank” SA – S.R., și alte persoane neidentificate până în prezent, aflându-se în sediul BC „Moneybank” SA din municipiul Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, contrar prevederilor art. 32 alin. (6) al Legii nr. 550 din 21 iulie 1995 cu privire la instituțiile financiare, care stabilesc că banca urmărește ca solicitantul de credit să dea dovadă de credibilitate în privința rambursării creditului, contrar punctului 12 din Regulamentul privind condițiile de acordare rezidenților a creditelor în valută străină de către băncile licențiate, aprobat prin Hotărârea Băncii Naționale a Moldovei nr. 16 din 22 ianuarie 2009, potrivit căruia băncile care au eliberat credite în valută străină urmează să verifice utilizarea de către debitori a creditelor eliberate în scopurile prevăzute în contractele de credit, și contrar punctului 4.1 din Regulamentul cu privire la activitatea de creditare a băncilor care operează în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea BNM nr. 153 din 25 decembrie 1997, potrivit căruia politica creditară a băncii trebuie să fie orientată spre protejarea activelor, obținerea de profit și îmbunătățirea stării economico-financiare a împrumutătorilor, avându-se în vedere securitatea depozitelor clienților, conștientizând că acordarea creditului în sumă de 8.000.000 dolari americani către persoana juridică SRL „XS” îi va provoca BC „Moneybank” SA daune în proporții deosebit de mari, a admis cererea SRL „XS” și a votat în comun cu ceilalți membri prezenți ai Comitetului de creditare a BC „Moneybank” SA pentru acordarea acestui credit.

4. În continuare, la 27 decembrie 2013, SRL „XS”, înregistrată la Camera Înregistrării de Stat la 23 decembrie 2013 și reprezentată de administratorul O.T., a solicitat de la BC „Moneybank” SA acordarea unui credit în mărime de 8.000.000 dolari americani pentru o perioadă de 36 luni, indicând în cerere scopul de a-și onora obligațiile față de creditori.

5. Ulterior, la 31 decembrie 2013, G.B., în calitate de membru al Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, în complicitate și participație complexă cu membrii Comitetului de creditare al BC „Moneybank” – SA, T.D., V.I. și B.M., cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., și șeful Secției verificare a riscurilor de creditare BC „Moneybank” SA - S.R., și alte persoane neidentificate, aflându-se în sediul BC „Moneybank” SA din municipiul Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, contrar prevederilor art. 32 alin. (6) al Legii nr.550 din 21 iulie 1995 cu privire la instituțiile financiare, care prevăd că banca urmărește ca solicitantul de credit să dea dovadă de credibilitate în ceea ce privește rambursarea creditului, contrar punctului 12 din Regulamentul privind condițiile de acordare rezidenților a creditelor în valută străină de către băncile licențiate, aprobat prin Hotărârea Băncii Naționale a Moldovei nr. 16 din 22 ianuarie 2009, potrivit căruia băncile care au eliberat creditele în valută străină urmează să verifice utilizarea de către debitori a creditelor eliberate în scopurile prevăzute în contractele de credit, și contrar punctului 4.1 din Regulamentul cu privire la activitatea de creditare a băn-

cilor care operează în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea BNM nr. 153 din 25 decembrie 1997, potrivit căruia politica creditară a băncii trebuie să fie orientată spre protejarea activelor, obținerea de profit și îmbunătățirea stării economico-financiare a împrumutătorilor, avându-se în vedere, totodată, securitatea depozitelor clienților, conștientizând că acordarea creditului în sumă de 8.000.000 dolari americani persoanei juridice SRL „XS” îi va provoca BC „Moneybank” SA daune în proporții deosebit de mari, a admis cererea SRL „XS” și a votat în comun cu ceilalți membri prezenți ai Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA pentru acordarea acestui credit.

6. În continuare, la 14 august 2014, SRL „XS”, înregistrată la Camera Înregistrării de Stat la 23 decembrie 2013 și reprezentată de administratorul O.T., a solicitat de la BC „Moneybank” SA acordarea unui credit în mărime de 7.500.000 euro pentru o perioadă de 36 luni, indicând în cerere scopul de a-și onora obligațiunile față de creditori.

7. Ulterior, la 19 august 2014, G.B., în calitate de membru al Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, acționând în complicitate și participație complexă cu membrii Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA – T.D. și V.I., cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., și șeful Secției de verificare a riscurilor de creditare a BC „Moneybank” SA – S.R., și persoane neidentificate, manifestând o intenție concretă, aflându-se în sediul BC „Moneybank” SA din municipiul Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, contrar prevederilor art. 32 alin. (6) al Legii nr. 550 din 21 iulie 1995 cu privire la instituțiile financiare, care stabilesc că banca urmărește ca solicitantul de credit să dea dovadă de credibilitate în ceea ce privește rambursarea creditului, contrar punctului 12 din Regulamentul privind condițiile de acordare rezidenților a creditelor în valută străină de către băncile licențiate, aprobat prin Hotărârea Băncii Naționale a Moldovei nr. 16 din 22 ianuarie 2009, potrivit căruia băncile care au eliberat creditele în valută străină urmează să verifice utilizarea de către debitori a creditelor eliberate în scopurile prevăzute în contractele de credit și contrar punctului 4.1 din Regulamentul cu privire la activitatea de creditare a băncilor care operează în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea BNM nr. 153 din 25 decembrie 1997, potrivit căruia politica creditară a băncii trebuie să fie orientată spre protejarea activelor, obținerea de profit și îmbunătățirea stării economico-financiare a împrumutătorilor, ținând cont, totodată, de securitatea depozitelor clienților, conștientizând că acordarea creditului în sumă de 7.500.000 euro persoanei juridice SRL „XS” îi va provoca BC „Moneybank” SA daune în proporții deosebit de mari, a admis cererea SRL „XS” și a votat în comun cu ceilalți membri prezenți ai Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA pentru acordarea acestui credit.

8. În continuare, la 25 august 2014, SRL „XS”, înregistrată la Camera înregistrării de Stat la 23 decembrie 2013 și reprezentată de administratorul O.T., a solicitat de la BC „Moneybank” SA acordarea unui credit în mărime de 7.500.000 euro pentru o perioadă de 36 luni, indicând în cerere scopul de a onora obligațiunile față de creditori.

9. Ulterior, la 1 septembrie 2014, G.B., membru al Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, acționând în calitate de complice, în participație complexă cu membrii Comitetului de creditare al BC „Moneybank” – SA., T.D., V.I. și B.M., cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., și șeful Secției verificare a riscurilor de creditare BC „Moneybank” SA – S.R., și persoane neidentificate, cu intenție concretă, aflându-se în sediul BC „Moneybank” SA din municipiul Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, contrar prevederilor art. 32 alin. (6) al Legii nr. 550 din 21 iulie 1995 cu privire la instituțiile financiare, care stabilește că banca urmărește ca solicitantul de credit să dea dovadă de credibilitate în ceea ce privește rambursarea creditului, contrar punctului 12 din Regulamentul privind condițiile de acordare rezidenților a creditelor în valută străină de către băncile licențiate, aprobat prin Hotărârea Băncii Naționale a Moldovei nr. 16 din 22 ianuarie 2009, potrivit căruia băncile care au eliberat creditele în valută străină urmează să verifice utilizarea de către debitorii a creditelor eliberate în scopurile prevăzute în contractele de credit, și contrar punctului 4.1 din Regulamentul cu privire la activitatea de creditare a băncilor care operează în Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea BNM nr. 153 din 25 decembrie 1997, potrivit căruia politica creditară a băncii trebuie să fie orientată spre protejarea activelor, obținerea de profit și îmbunătățirea stării economico-financiare a împrumutătorilor, având în vedere, totodată, securitatea depozitelor clienților, conștientizând că acordarea creditului în sumă de 7.500.000 euro persoanei juridice SRL „XS” îi va provoca BC „Moneybank” SA daune în proporții deosebit de mari, a admis cererea SRL „XS” și a votat în comun cu ceilalți membri prezenți ai Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA pentru acordarea acestui credit.

10. În consecința acțiunilor prejudiciabile ale lui G.B., instituției financiare BC „Moneybank” SA i-a fost provocată o daună în sumă totală de 417.470.700 lei, adică o daună în proporții deosebit de mari.

11. Prin acțiunile sale, G.B., în calitate de complice, în participație cu T.D., V.I., B.M., I.A., S.R. și alte persoane neidentificate, a săvârșit cu intenție infracțiunea prevăzută de articolele 30, 45, 239 alin. (2) lit. a) din Codul penal, adică încălcarea regulilor de creditare, a politicilor de acordare a împrumuturilor sau a regulilor de acordare a despăgubirii/indemnizației de asigurare, prin acordarea unui credit cu încălcare intenționată a legii, a regulilor de creditare și a normelor de prudență financiară.

12. Acesta a mai comis cu intenție infracțiunea prevăzută de articolele 30, 45, 239¹ alin. (2) din Codul penal, adică gestiunea defectuoasă sau frauduloasă a băncii în următoarele circumstanțe.

13. În perioada cuprinsă între 15 august 2014 și 30 decembrie 2014, G.B., în calitate de vicepreședinte al BC „Moneybank” SA, în participație cu T.D., V.I., B.M., I.A., S.R. și persoane neidentificate până în prezent, contrar punctului 14.4 din Statutul instituției financiare BC „Moneybank” SA, care prevede că organul executiv al Băncii este responsabil pentru implementarea sistemului de control intern adecvat

și eficient, utilizând date false și tăinuind datele veridice în procesul acordării creditelor în sumă totală de 16.000.000 dolari americani și 15.000.000 euro persoanei juridice SRL „XS”, în scopul obținerii creditelor de către persoana juridică menționată, activitatea comercială a acesteia, lipsa garanțiilor aferente creditelor, precum și informația privind încheierea de către SRL „XS” a contractului de vânzare-cumpărare nr. 221 din 18 decembrie 2013 cu OOO „Monew” și a contractului de vânzare-cumpărare cu OOO „Import Lara” din 20 decembrie 2013, administrând BC „Moneybank” SA, a contribuit în calitate de membru al Comitetului de creditare și vice-președinte al BC „Moneybank” SA la acordarea către SRL „XS” a patru credite neperformante, după cum urmează contractele: nr. 183/13 din 30 decembrie 2013 – în sumă de 8.000.000 (opt milioane dolari americani), nr. 189/13 din 31 decembrie 2013 – în sumă de 8.000.000 (opt milioane dolari americani), nr. 95/14 din 21 august 2014 - în sumă de 7.500.000 euro și nr. 98/14 din 1 septembrie 2014 – în sumă de 7.500.000 euro.

14. În consecința acțiunilor lui G.B., a fost prejudiciată activitatea financiară a BC „Moneybank” SA, fapt care a condus la instituirea regimului de administrare specială pe 30 decembrie 2014 și la retragerea licenței de desfășurare a activității bancare.

15. Prin acțiunile sale, G.B., în calitate de complice, în participație cu T.D., V.I., B.M., I.A., S.R. și alte persoane neidentificate, a săvârșit cu intenție infracțiunea prevăzută de articolele 30, 45, 239¹ alin.(2) din Codul penal – gestiunea defectuoasă sau frauduloasă a băncii, adică utilizarea unor date false și tăinuirea datelor veridice de către membrul organelor de conducere a băncii.

16. Acesta a mai săvârșit cu intenție infracțiunea prevăzută de articolele 30, 45, 190 alin.(5) din Codul penal, adică escrocherie în proporții deosebit de mari în următoarele circumstanțe:

17. La 30 decembrie 2013, G.B., în calitate de membru al Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, folosindu-se de situația de serviciu, acționând în calitate de complice, în participație complexă cu membrii comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA – T.D., V.I., B.M., cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., cu șeful Secției verificare a riscurilor de creditare a BC „Moneybank” SA – S.R., și persoane neidentificate, cu intenție unică prelungită de a contribui la sustragerea mijloacelor financiare din proprietatea instituției financiare BC „Moneybank” SA, aflându-se în mun. Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, urmărind scopul sustragerii mijloacelor financiare ale BC „Moneybank” SA, a votat pentru acordarea companiei SRL „XS”, reprezentată de O.T., a unui credit în valoare de 8.000.000 dolari americani (sumă care, conform ratei de schimb valutar stabilite de Banca Națională a Moldovei pentru data de 30 decembrie 2013, constituia 104.543.200 lei).

18. În aceeași zi, în baza contractului nr. 183/13, suma de 8.000.000 dolari a fost transferată la contul bancar nr. 142200200025747840 al companiei SRL „XS”, deschis la 24 decembrie 2013 la BC „Moneybank” SA. Tot în aceeași zi, suma de bani

menționată a fost transferată, în baza contractelor fictive din 18 decembrie 2013 și 20 decembrie 2013, companiilor din Federația Rusă OOO „CCC” și OOO „AAA”, după care a fost înșușită de către T.D. și persoane neidentificate până în prezent.

19. La 31 decembrie 2013, în calitate de membru al comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, folosindu-se de situația de serviciu, G.B. a acționat în calitate de complice, în participație complexă cu membrii comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA – T.D., V.I., B.M., cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., șeful secției verificare a riscurilor de creditare a BC „Moneybank” SA – S.R., și cu persoane neidentificate până în prezent, cu intenția unică prelungită de a contribui la sustragerea mijloacelor financiare din proprietatea instituției financiare BC „Moneybank” SA, aflându-se în municipiul Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, a votat pentru acordarea companiei SRL „XS”, reprezentată de O.T., a unui credit în valoare de 8.000.000 dolari americani (sumă care, conform ratei de schimb valutar stabilite de Banca Națională a Moldovei pentru data de 31 decembrie 2013, constituia 104.456.000 lei).

20. În aceeași zi, în baza contractului nr. 189/13, suma de 8.000.000 dolari a fost transferată la contul bancar nr. 142200200025747840 al companiei SRL „XS”, deschis la 24 decembrie 2013 la BC „Moneybank” SA. Tot în aceeași zi, suma de bani menționată a fost transferată, în baza contractelor fictive din 18 decembrie 2013 și 20 decembrie 2013, companiilor OOO „Jana” și OOO „Mojito” din Federația Rusă, după care a fost înșușită de către T.D. și persoane neidentificate.

21. La 21 august 2014, în calitate de președinte al Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, folosindu-se de situația de serviciu și acționând în calitate de complice, în participație complexă cu membrii Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA – T.D., V.I., B.M., cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., cu șeful Secției verificare a riscurilor de creditare a BC „Moneybank” SA – S.R., și cu persoane neidentificate, cu intenția de a contribui la sustragerea mijloacelor financiare din proprietatea instituției financiare BC „Moneybank” SA din municipiul Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, G.B. a votat pentru acordarea companiei SRL „XS”, reprezentată de O.T., a unui credit în valoare de 7.500.000 euro (sumă care, conform ratei de schimb valutar stabilite de Banca Națională a Moldovei pentru data de 19 august 2014, constituia 103.518.750 lei).

22. În aceeași zi, în baza contractului nr. 95/14, suma de 7.500.000 euro a fost transferată la contul bancar nr. 142200200025747978 al companiei SRL „XS”, deschis pe 24 decembrie 2013 la BC „Moneybank” SA. Suma de bani menționată a fost transferată în aceeași zi, în baza contractelor fictive din 15 august 2014, 18 august 2014 și 13 august 2014, companiilor „XXX Surses” și „JAKARTA”, după care a fost înșușită de către T.D. și persoane neidentificate.

23. La 1 septembrie 2014, în calitate de membru al Comitetului de creditare al BC „Moneybank” SA, folosindu-se de situația de serviciu și acționând în calitate de complice, în participație complexă cu membrii Comitetului de creditare al BC

„Moneybank” SA – T.D., V.I. și B.M., cu șeful-adjunct al Direcției trezorerie a BC „Moneybank” SA – I.A., cu șeful Secției verificare a riscurilor de creditare a BC „Moneybank” SA – S.R., și cu alte persoane neidentificate, cu intenția unică prelungită de a contribui la sustragerea mijloacelor financiare din proprietatea instituției financiare BC „Moneybank” SA, în municipiul Chișinău, str. Bănulescu-Bodoni, nr. 45, G.B. a votat pentru acordarea companiei SRL „XS”, reprezentată de O.T., a unui credit în valoare de 7.500.000 euro (sumă care, conform ratei de schimb valutar stabilite de Banca Națională a Moldovei pentru 1 septembrie 2014, constituia 104.952.750 lei).

24. În aceeași zi, în baza contractului nr. 98/14, suma de 7.500.000 euro a fost transferată în contul bancar nr. 142200200025747978 al companiei SRL „XS”, deschis pe 24 decembrie 2013 la BC „Moneybank” SA. Tot atunci, suma de bani menționată a fost transferată, în baza contractelor fictive din 21 august 2014 și 29 august 2014, companiilor „FINITA” și „JAKARTA”, după care a fost înșușită de către T.D. și persoane neidentificate.

25. Așadar, folosindu-se de situația de serviciu, abuzând de încrederea acordată în rezultatul numirii sale în calitate de vicepreședinte al instituției financiare BC „Moneybank” SA și de membru al Comitetului de creditare al băncii, prin înșelăciune exprimată cu utilizarea documentelor justificative și a contractelor fictive menționate mai sus, G.B. a contribuit la sustragere din proprietatea BC „Moneybank” SA a mijloacelor bănești în sumă totală de 16.000.000 dolari americani și 15.000.000 euro (417.470.700 lei), provocând daune în proporții deosebit de mari.

26. Prin acțiunile sale, G.B., în calitate de complice, în participație cu T.D., V.I., B.M., I.A., S.R. și cu persoane neidentificate până în prezent, a săvârșit cu intenție infracțiunea prevăzută de articolele 30, 45 și 190 alin. (2) lit. d) din Codul penal – escrocherie, fiind complice la dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu folosirea situației de serviciu, acțiuni în proporții deosebit de mari.

27. În susținerea aplicării arestului la domiciliu, E.T. a afirmat că, chiar dacă învinuitul a dat declarații, acesta ar putea să se sustragă de sub urmărirea penală, fapt care va conduce la tergiversarea procesului penal și la examinarea injustă a cazului, în detrimentul caracterului obiectiv al urmăririi penale.

28. Totodată, procurorul susține că în cadrul cauzei penale urmează a fi identificați și alți coparticipanți la săvârșirea infracțiunii, audiați martori care dețin informații despre comiterea infracțiunii de către G.B. Astfel, există riscul ca, aflându-se la libertate, acesta să comunice cu ei pentru a-și schimba declarațiile. Prezenta urmărire penală are un caracter complex și se află la un stadiu incipient. Urmează a fi efectuate un șir de acțiuni în scopul strângerii și administrării altor probe care atestă comiterea infracțiunii de către învinuit.

29. La 17 noiembrie 2017, ora 13.05, învinuitul G.B. a fost reținut, conform art. 166 din Codul de procedură penală.

30. Procedura de citare legală a fost îndeplinită.

31. În ședința de judecată, procurorul E.T. a susținut pe deplin demersul înaintat, cerând admiterea acestuia și aplicarea față de G.B. a măsurii de arest la domiciliu pe un termen de 30 zile.

32. Apărătorul T.V., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinutului G.B., a invocat în ședința de judecată că demersul procurorului este absolut neîntemeiat, neprobat și că, în acest caz, lipsesc riscurile care ar justifica arestarea la domiciliu a învinutului. Apărătorul susține că, în examinarea demersului nominalizat, trebuie avut în vedere faptul că G.B. nu a mai încălcat legea penală în trecut, are copii minori la întreținere, dispune de un domiciliu stabil în municipiul Chișinău – str. Alba Iulia, nr. 122, apartamentul 100 – și că i se poate aplica o altă măsură preventivă, mai blândă, non-privativă de libertate, cum ar fi liberarea provizorie sub control judiciar.

33. Învinutul G.B. a susținut poziția apărătorului T.V.

34. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază caracterul întemeiat al demersului, pe care îl va admite din următoarele considerente.

35. Potrivit dispozițiilor art. 175 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinutul sau inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinței constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinutul sau inculpatul să se sustragă de la urmărirea penală sau de la judecată, să împiedice stabilirea adevărului ori să se asigure executarea sentinței instanței.

36. În conformitate cu prevederile art. 176 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinutul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimească sau să deterioreze mijloacele de probă, să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârșească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va provoca dezordine publice. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței.

37. Potrivit dispozițiilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând insuficiența altor măsuri preventive neprivative de libertate pentru înlăturarea riscurilor prevăzute de art. 176 alin. (1) și necesitatea aplicării față de învinuit a arestului preventiv, arestului la domiciliu ori a prelungirii arestului, procurorul înaintează în fața instanței de judecată un demers. În demersul procurorului se indică fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta și pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, circumstanțele, însoțite de probe pertinente, din care rezultă bănuiala rezonabilă că învinutul a săvârșit

fapta, circumstanțele care justifică insuficiența altor măsuri preventive, motivele, temeiurile și necesitatea de aplicare a arestării preventive sau a arestării la domiciliu potrivit condițiilor și criteriilor stabilite de articolele 176, 185 și 186, argumentele și circumstanțele de fapt și lista probelor în susținerea demersului, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele generate de încălcarea măsurii preventive.

38. În conformitate cu prevederile art. 188 alin. (1)-(6) din Codul de procedură penală, arestarea la domiciliu constă în izolarea învinuitului sau a inculpatului de societate în locuința acestuia, cu stabilirea anumitor restricții. Arestarea la domiciliu se aplică față de învinuit sau inculpat în baza hotărârii instanței de judecată în modul prevăzut de articolele 185 și 186, în condițiile care permit aplicarea măsurii preventive sub formă de arest, însă izolarea lui totală nu este indicată, date fiind vârsta, starea sănătății, starea familială sau alte împrejurări. Arestul la domiciliu este însoțit de una sau mai multe dintre următoarele restricții: 1) interzicerea de a ieși din locuință; 2) limitarea convorbirilor telefonice, recepționării și expedierii trimiterilor poștale și utilizării altor mijloace de comunicare; 3) interzicerea comunicării cu anumite persoane și primirea străinilor în locuința sa. Persoana arestată la domiciliu poate fi supusă obligațiilor: 1) de a menține în stare de funcționare mijloacele electronice de control și de a le purta permanent; 2) de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control, de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată în termenul stabilit. Supravegherea executării arestului la domiciliu se efectuează de către organul investit cu asemenea atribuții. Termenul, modul de aplicare, de prelungire a duratei și de atac al arestului la domiciliu sunt similare celor aplicate la arestul preventiv.

39. Astfel, în ședința de judecată s-a constatat că G.B., născut la 21 august 1970, este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 30, 45, 239 alin. (2) lit. a) din Codul penal, adică de încălcarea regulilor de creditare, a politicilor de acordare a împrumuturilor sau a regulilor de acordare a despăgubirii/îndemnizației de asigurare - acțiuni care i-au provocat instituției financiare, asociației de economii și împrumut, organizației financiare nebankare sau asigurătorului daune în proporții deosebit de mari și care se pedepsesc cu amendă în mărime de la 2000 la 3000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 7 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani. Potrivit articolelor 30, 45, 239¹ alin. (2), falsificarea sau nimicirea documentelor bancare, inducerea în eroare, prezentarea sau utilizarea unor date false, distorsionarea sau tănuirea datelor veridice de către persoanele prevăzute la alin. (1), în procesul de administrare a băncii, a societății de investiții, a societății de asigurări reprezintă acțiuni care se pedepsesc, cu amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau cu închisoare de până la 3 ani, în ambele cazuri cu (sau fără) privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani. Potrivit articolelor 30, 45, 190 alin. (2) lit. d) și alin. (5), escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu folosirea situației de serviciu și în proporții

deosebit de mari, reprezintă o acțiune care se pedepsește cu închisoare de la 8 la 15 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani.

40. În confirmarea temeiniciei demersului, procurorul a prezentat:

- ordonanța procurorului E.T., de la Procuratura Anticorupție, din 18 noiembrie 2017, privind inițierea procedurii de aplicare a măsurii preventive arestul la domiciliu în privința învinutului G.B. pe un termen de 30 zile;

- extrasul din Registrul de Stat al Populației în privința lui G.B.;

- procesul-verbal de reținere în privința lui G.B. din 17 noiembrie 2017;

- ordonanța procurorului E.T., de la Procuratura Anticorupție, din 7 noiembrie 2017, privind punerea sub învinuire a lui G.B.;

- procesul-verbal de audiere a învinutului G.B. din 17 noiembrie 2017;

- ordonanța procurorului E.T., de la Procuratura Anticorupție, din 7 noiembrie 2017, privind pornirea urmăririi penale, în baza existenței bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunilor prevăzute de articolele 239 alin. (2) lit. a), 239¹ alin.(2) și 190 alin. (5) din Codul penal;

- raportul ofițerului superior de urmărire penală din Direcția Generală Urmărire Penală a Centrului Național Anticorupție, locotenent major D.C., din 7 noiembrie 2017;

- ordonanța procurorului E.T., de la Procuratura Anticorupție, din 19 septembrie 2017, privind pornirea urmăririi penale în baza existenței bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 238 alin. (2) din Codul penal al Republicii Moldova;

- plângerea BC „Moneybank” SA în proces de lichidare nr. 0815 din 4 august 2017;

- solicitarea Băncii Naționale a Moldovei nr. 09-02124/5/1010 din 16 martie 2017;

- copia fișei cu specimene de semnături și amprenta ștampilei din 24 decembrie 2013;

- copia procurii pe numele lui B.V. din 24 decembrie 2013;

- analiza operațională privind activitatea societății SRL „XS”;

- comunicatul Băncii Naționale a Moldovei nr. 09-02114/200/2602 din 3 iulie 2015;

- contractul nr. 221 din 18 decembrie 2013 privind expedierea/livrarea produselor din carne;

- copia planului de afaceri al SRL „XS” din decembrie 2013;

- copia extrasului privind rulajele din conturi ale SRL „XS” în perioada 2 ianuarie 2013 - 31 decembrie 2014;

- extrasul din procesul-verbal al adunării Comitetului creditorilor al BC „Moneybank” SA din 1 septembrie 2014;

- extrasul din procesul-verbal al adunării Comitetului creditorilor al BC „Moneybank” SA din 30 decembrie 2013;

- extrasul din procesul-verbal al adunării Comitetului creditorilor al BC „Moneybank” SA din 31 decembrie 2013.

41. Înscrierile enunțate *supra* au fost examinate în cadrul ședinței de judecată și au fost raportate la circumstanțele descrise de procuror în demersul privind necesitatea aplicării față de învinuit a măsurii preventive de arest la domiciliu, cât și la împrejurările la care s-a referit apărătorul.

42. Instanța de judecată apreciază că organul de urmărire penală și procurorul care efectuează urmărirea penală au evaluat probele în conformitate cu propria lor convingere, formată ca urmare a cercetării tuturor probelor administrate, iar acest fapt a condus la concluzia aplicării arestului la domiciliu, o măsură preventivă mai blândă decât arestul preventiv.

43. În contextul materialelor prezentate de către procuror, instanța de judecată observă: cauza penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar procurorul a prezentat probe referitor la existența unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunilor prevăzute de articolele 30, 45, 239 alin. (2) lit. a), articolele 30, 45, 239¹ alin. (2) și articolele 30, 45, 190 alin. (2) lit. d) și alin. (5) din Codul penal, și că învinuitul ar fi fost implicat în aceste acțiuni infracționale.

44. În conformitate cu prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestul preventiv, arestul la domiciliu, liberarea provizorie a persoanei pe cauțiune și liberarea provizorie a persoanei sub control judiciar se aplică numai în temeiul hotărârii instanței de judecată emise în baza demersului procurorului. Arestul la domiciliu, liberarea provizorie pe cauțiune și liberarea provizorie a persoanei sub control judiciar se aplică de către instanță ca alternativă la arestul preventiv, în baza demersului organului de urmărire penală sau la cererea părții apărării.

45. Instanța consideră că privarea de libertate și aplicarea față de învinuitul G.B. a măsurii de arest la domiciliu este justificată, întemeiată și necesară, deoarece are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal sau împiedicarea învinuitului de a se sustrage de sub urmărirea penală.

46. Conform prevederilor art. 176 alin. (3) din Codul de procedură penală, la stabilirea necesității aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, având în vedere inclusiv: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, dar fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuितului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul comiterii faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale, 4) ocupația; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuित, învinuit, inculpat sau de către procuror ori organul de urmărire penală.

47. Astfel, la aplicarea măsurii preventive solicitate de către procuror, instanța de judecată are în vedere mai multe criterii, și anume faptul că G.B. este tras pentru prima dată la răspundere penală și că dispune de un domiciliu stabil situat în municipiul Chișinău – str. Alba Iulia, nr. 122, apartamentul 100. Acesta este căsătorit, are la întreținere copii minori și este cetățean al Republicii Moldova. Totuși, ținându-se cont de etapa urmăririi penale, de complexitatea cauzei și de gravitatea faptelor infracționale față de care există o bănuială rezonabilă că au fost săvârșite de învinuit, instanța de judecată găsește de cuviință să dispună admiterea demersului înaintat de procuror cu aplicarea față de învinuit a măsurii de arest la domiciliu, pentru ca acesta să nu întreprindă anumite acțiuni negative împotriva desfășurării firești a procesului penal.

48. În sensul dat, instanța de judecată constată că demersul procurorului este justificat și, prin urmare, se va dispune aplicarea față de G.B. a măsurii de arest la domiciliu pe un termen de 30 zile.

49. Afirmațiile apărătorului potrivit cărora învinuitului ar trebui să i se aplice o măsură preventivă mai blândă nu pot fi acceptate, deoarece e necesar de obținut probe suplimentare, iar învinuitul ar putea influența în mod negativ acest proces. Aplicarea unei alte măsuri preventive mai ușoare nu-și va atinge scopul propus.

50. Instanța de judecată consideră că menținerea învinuitului în stare de arest preventiv nu este rațională, iar comportamentul adecvat al învinuitului, buna desfășurare a procesului penal, siguranța probatoriului și a participanților va putea fi asigurată prin aflarea ultimului în arest la domiciliu.

51. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 6, 25¹), 11, 41, 176, 177, 188, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul procurorului E.T., de la Procuratura Anticorupție, din 18 noiembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest la domiciliu în privința învinuitului G.B., născut la 21 august 1970, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 30, 45, 239 alin. (2) lit. a), 30, 45, 239¹ alin. (2) și 30, 45, 190 alin. (5) din Codul penal.

Se aplică în privința învinuitului G.B., născut la 21 august 1970, măsura preventivă, arestul la domiciliu pe un termen de 30 (treizeci) zile, în apartamentul său din municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 122, stabilindu-i-se următoarele restricții și obligații prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală:

- interzicerea ieșirii din locuință;
- interzicerea comunicării în direct sau prin intermediul telefonului cu persoanele care sunt interogate în prezentul dosar;
- interzicerea de a săvârși acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal;

- obligația de a răspunde la semnalele telefonice ale ofițerului de urmărire penală și ale procurorului, cu prezentarea sa în fața organului respectiv la data, ora și locul cerut.

Termenul măsurii de arest la domiciliu urmează a fi calculat începând cu data reținerii, adică din 17 noiembrie 2017, ora 13.05, până la data de 17 decembrie 2017, ora 13.05.

Controlul executării prezentei încheieri judecătorești se pune în sarcina Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne competent, care va efectua controlul asupra respectării de către G.B. a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

Învinuitul G.B. urmează a fi pus imediat în libertate.

În baza încheierii, va fi eliberat un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Copiile încheierii și ale mandatului judecătoresc se înmânează procurorului, apărătorului, învinuitului, se expediază pentru executare Centrului Național Anticorupție și organului afacerilor interne competent.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.M.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 222/2017

18 noiembrie 2017,
ora 22.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****C.M.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****I.L.,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****E.T.,****Apărătorului****T.V.,****În prezența:****Învinuitului****G.B.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului E.T., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 18 noiembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest la domiciliu în privința lui G.B., născut la 21 august 1970, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 30, 45, 239 alin. (2) lit. a), 30, 45, 239¹ alin. (2) și articolele 30, 45, 190 alin. (5) din Codul penal,

în baza încheierii instanței judecătorești din 18 noiembrie 2017 și în conformitate cu prevederile articolelor 6, 25¹, 11, 41, 176, 177, 188, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se aplică în privința învinuitului G.B., născut la 21 august 1970, măsura preventivă, arestul la domiciliu pe un termen de 30 (treizeci) zile, în apartamentul nr. 100 din municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 122, stabilindu-i-se următoarele restricții și obligații prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală:

- interdicția de a ieși din locuință;
- interdicția comunicării în direct sau prin intermediul telefonului cu persoanele care sunt interogate în prezentul dosar;
- interdicția de a săvârși acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal;
- obligația de a răspunde la apelurile telefonice ale ofițerului de urmărire penală și ale procurorului, cu prezentarea sa în fața organului respectiv la data, ora și locul cerut.

Durata arestului la domiciliu urmează a fi calculată începând cu data reținerii - 17 noiembrie 2017, ora 13.05, până la data de 17 decembrie 2017, ora 13.05.

Controlul executării se pune în sarcina Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne competent, care va verifica respectarea de către G.B. a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

Învinuitul G.B. urmează a fi pus imediat în libertate.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.M.**

Prelungirea arestului la domiciliu
(articolele 186 și 188 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 16-513/2017
14-ij_10-164-2522-11302017

ÎNCHEIERE

30 decembrie 2017,
ora 17.10

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

R.G.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

R.S.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

O.I.,

Apărătorului

O.F.,

În prezența:

Învinuitului

V.N.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului O.I., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 27 decembrie 2017, cu privire la prelungirea măsurii preventive arestul la domiciliu în privința lui V.N., născut la 20 august 1971, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 27 decembrie 2017, ora 12.50, procurorul O.I., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a înaintat Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) un demers privind prelungirea măsurii de arest la domiciliu în cazul învinuitului V.N. pe un termen de 30 (treizeci) zile.

2. Potrivit demersului, V.N. a comis, în calitatea sa de șef al Biroului Vamal Ungheni, infracțiunea de corupere pasivă în următoarele circumstanțe:

3. Începând cu luna mai 2017 până în prezent, V.N., care avea obligația de a respecta cadrul legislativ la exercitarea obligațiilor de serviciu, conștientizând caracterul prejudiciabil al faptelor sale infracționale, contrar competențelor atribuite, și acționând în participație cu P.V., șef-adjunct al Biroului Vamal Ungheni, Z.M., șef al Postului Vamal Sculeni (auto), cu șefii de tură M.V., V.S., S.I. și B.E., a pretins și a primit prin intermediul inspectorilor vamali care activează la acest post vamal, al căror nume nu este cunoscut în prezent, mijloace bănești de la persoanele supuse

controlului vamal pentru a nu interveni, a favoriza și autoriza trecerea persoanelor, mijlocului de transport și mărfurilor peste frontiera de stat a Republicii Moldova, fără efectuarea controlului la trecerea frontierei și controlului vamal, care sunt obligatorii, precum și neîncasarea taxelor obligatorii la vămuirea bunurilor introduse pe teritoriul țării, cât și facilitarea trecerii peste frontieră a bunurilor cu eludarea controlului vamal.

4. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, V.N. a comis infracțiunea prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal – corupere pasivă – caracterizată prin pretinderea, acceptarea și primirea de către o persoană publică de bunuri, ce nu i se cuvin, pentru sine și pentru altă persoană, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale, acțiuni săvârșite de mai multe persoane cu extorcarea de bunuri.

5. În motivarea demersului, procurorul O.I. a invocat că în privința învinutului există bănuiele rezonabile și verosimile de comiterea infracțiunii imputate, condiție respectată conform prevederilor art. 176 din Codul de procedură penală. Caracterul verosimil al bănuielilor se probează prin circumstanțele de fapt constatate, și anume prin probele anexate la prezentul demers.

6. În opinia procurorului, învinutul ar putea întreprinde, dacă s-ar afla în libertate, acțiuni în vederea inducerii în eroare a organului de urmărire penală cu scopul de a nu se afla adevărul în acest caz, împiedicând astfel buna desfășurare a urmăririi penale și influențarea martorilor, care încă nu au fost audiați, pentru a depune declarații în favoarea lui sau pentru a confirma versiuni inventate și coordonate.

7. Totodată, având în vedere funcția pe care o deține, învinutul ar putea comite alte infracțiuni sau întreprinde acțiuni de distrugere a probelor care nu au fost strânse sau administrate până în prezent de către organul de urmărire penală.

8. La 13 decembrie 2017, ora 7.20, învinutul V.N. a fost reținut, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 15 decembrie 2017, față de învinutul V.N. a fost aplicat arestul preventiv, pe un termen de 20 de zile, cu calcularea termenului începând din 13 decembrie 2017, ora 7.20, și până la 2 ianuarie 2018, ora 7.20.

9. Conform deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2017, în privința învinutului V.N. s-a aplicat măsura de arest la domiciliu pe un termen de 20 zile, calcularea termenului începând cu 22 decembrie 2017, ora 15.50, cu eliberarea mandatului de arest la domiciliu, începând cu 22 decembrie 2017, ora 15.15, cu eliberarea învinutului din stare de arest preventiv din momentul pronunțării deciziei și, în mod corespunzător, cu stabilirea față de învinutul V.N. a următoarelor restricții și obligații prevăzute de art. 188 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală: 1) interzicerea de a ieși din locuință; 2) limitarea convorbirilor telefonice, a recepționării și expedierii trimiterilor poștale, a utilizării altor mijloace de comunicare; 3) interzicerea comunicării cu anumite persoane și primirea pe cineva în locuința sa; 4) de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control; 5) de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată în termenul stabilit.

10. Procedura de citare legală a fost îndeplinită.

11. Procurorul O.I. a solicitat, în cadrul ședinței de judecată, admiterea integrală a demersului în baza motivelor invocate și prelungirea măsurii de arest la domiciliu, detaliind conținutul demersului înaintat.

12. Apărătorul O.F. a solicitat respingerea demersului înaintat de procuror ca neîntemeiat, invocând faptul că lipsesc probe care ar impune necesitatea prelungirii măsurii preventive față de învinuit. Apărătorul susține că toate riscurile care au justificat menținerea învinuitului în stare de arest la domiciliu și-au pierdut actualitatea, iar procurorul nu a prezentat probe în susținerea demersului său. Aplicarea arestului la domiciliu nu mai este necesară, mai ales că învinuitul V.N. a respectat pe deplin restricțiile impuse de instanță. Apărătorul îi solicită instanței respingerea demersului procurorului și aplicarea, dacă este necesar, a unei măsuri preventive mai blânde.

13. Învinuitul V.N. a confirmat poziția apărătorului O.F.

14. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază că demersul este întemeiat și urmează a fi admis integral, din următoarele considerente:

15. În ședința de judecată s-a constatat că V.N., născut la 20 august 1971, este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal.

16. În acest context, verificând materialele dosarului, instanța stabilește: cauza penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar materialele prezentate de către procuror confirmă existența temeiurilor de bănuială rezonabilă în privința lui V.N. de comiterea infracțiunii imputate, la demers fiind anexate probele respective, necontestate de către partea apărării.

17. Conform dispozițiilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând insuficiența altor măsuri preventive neprivative de libertate pentru înlăturarea riscurilor prevăzute de art. 176 alin.(1) și necesitatea aplicării față de învinuit a măsurii de arest preventiv, a arestului la domiciliu ori de a prelungi durata ținerii sub arest, procurorul înaintează în instanța judecătorească un demers. În demersul procurorului se indică fapta care face obiectul învinuirii, prevederile legale în care se încadrează aceasta și pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, precum și circumstanțele, însoțite de probe pertinente, din care rezultă bănuiala rezonabilă că învinuitul a săvârșit fapta, circumstanțele care justifică insuficiența altor măsuri preventive, motivele, temeiurile și necesitatea de aplicare a arestului preventiv sau a arestului la domiciliu potrivit condițiilor și criteriilor stabilite de articolele 176, 185 și 186, argumentele, circumstanțele de fapt și lista probelor în susținerea demersului, precum și faptul că învinuitului i s-au explicat consecințele generate de încălcarea a măsurii preventive.

18. În conformitate cu dispoziția art. 188 alin. (6) din Codul de procedură penală, termenul, modul de aplicare, de prelungire a duratei și de atac al arestului preventiv sunt similare celor aplicate la arestarea preventivă.

19. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 186 alin. (5) din Codul de procedură penală, fiecare perioadă cu care se prelungește arestul preventiv se stabilește cu respectarea condițiilor prevăzute la alin.(2), dar nu poate depăși termenul de 30 zile.

20. Conform cerințelor art. 175 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul sau inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinței constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată.

21. Așadar, norma indicată *supra* precizează și prevede în mod clar și explicit temeiurile și necesitățile generale pentru prelungirea măsurii de reprimare. Raportându-le la starea de fapt, instanța de judecată apreciază că arestul la domiciliu prelungit față de învinuitul V.N., ca măsură preventivă, este justificat, întemeiat și necesar, că aceleași temeiuri își mențin actualitatea, întrucât acesta are ca scop împiedicarea învinuitului de a se sustrage urmăririi penale. Necesitatea prelungirii măsurii preventive de arest la domiciliu se explică și prin faptul că această măsură procesuală de constrângere a învinuitului V.N. este prevăzută de lege, urmărește un scop legal și este necesară într-o societate democratică.

22. Astfel, la prelungirea măsurii preventive, instanța de judecată are în vedere caracterul faptei imputate, care legitimează detenția provizorie, aceasta fiind susținută de probe – declarațiile martorilor și stenogramele convorbirilor telefonice dintre învinuit cu V.S., M.V. și B.E.

23. Infracțiunea a cărei comitere i-a fost imputată lui V.N. este una gravă, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 10 ani, cu amendă în mărime de la 6000 la 8000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 7 la 10 ani.

24. De asemenea, la prelungirea măsurii de reprimare, instanța de judecată are în vedere vârsta învinuitului, dar și starea de sănătate a acestuia, care este una satisfăcătoare, el neavând deficiențe fizice și psihice.

25. Având în vedere cele de mai sus, instanța de judecată constată că demersul procurorului este justificat, iar prelungirea măsurii preventive a arestului la domiciliu are ca scop menținerea ordinii publice. De asemenea, există pericolul de influențare a stabilirii adevărului în cauza dată, de sustragere de la urmărirea penală, de falsificare a probelor, iar din acest motiv instanța de judecată consideră că este necesară menținerea restricțiilor impuse învinuitului prin prelungirea arestului la domiciliu.

26. Trebuie reținut că, potrivit criteriilor de evaluare a temeiniciei aplicării sau prelungirii măsurii preventive în sensul art. 5 alin. (1) lit. c) din Convenție, chiar dacă învinuitul contestă dovezile prezentate de procuror, în procesul de examinare a temeiniciei demersului privind aplicarea sau prelungirea măsurii preventive de arest

la domiciliu, judecătorul nu poate cenzura corectitudinea administrării probelor de către organul de urmărire penală și nici nu poate verifica apărările care țin de fondul cauzei, probele administrate de procuror neputând fi înlăturate de către judecătorul sesizat cu luarea sau prelungirea unei măsuri preventive, pentru că probatoriul procurorului are ca obiect justificarea suspiciunilor obiective. Astfel, instanța reține că riscurile invocate de către procuror și scopul urmărit prin prelungirea măsurii preventive de arest la domiciliu nu admit posibilitatea aplicării altor măsuri preventive în privința învinutului. Trebuie împiedicat eventualul contact al învinutului cu martorii și cu persoanele interpușe. Un asemenea contact ar putea conduce la continuarea preinsei activității infracționale, dar și la o ingerință în procesul de urmărire penală, în acumularea probelor, în identificarea tuturor participanților ș.a. În esență, măsurile preventive au drept scop eliminarea pe cât posibil a riscurilor și nu echilibrarea acestora în raport cu interesul învinutului de a rămâne în libertate sau de a i se aplica o altă măsură preventivă mai puțin restrictivă, motiv pentru care argumentele apărătorului privind existența altor măsuri preventive mai puțin restrictive se resping ca fiind nejustificate în circumstanțele speței. Prin urmare, în aceste circumstanțe, cererea apărătorului O.F. privind înlocuirea măsurii preventive de arest la domiciliu cu o măsură procesuală de constrângere mai ușoară, non-pri-vativă de libertate, se respinge ca neîntemeiată.

27. De asemenea, la prelungirea acestei măsuri preventive, instanța de judecată are în vedere complexitatea cauzei penale, necesitatea audierii și identificării altor martori și efectuarea unui volum de acțiuni procesuale. În plus, martorii trebuiesc protejați, fiind stabilit, după administrarea probelor, că la comiterea infracțiunii au participat și alte persoane.

28. Așadar, instanța de judecată consideră justificat riscul iminent al ingerinței învinutului în decurgerea firească a procedurii derulate în privința sa.

29. Prin urmare, cu referire la cele enunțate, pentru a asigura buna desfășurare a urmăririi penale și pentru a împiedica învinutul să se sustragă de la urmărirea penală, instanța de judecată conchide că măsura de arest la domiciliu trebuie prelungită pe un termen de 30 zile.

30. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 302 din Codul de executare, ale articolelor 6, 25¹, 11, 41, 175, 176, 186, 188, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul procurorului O.I., de la Procuratura Anticorupție, din 27 decembrie 2017, cu privire la prelungirea măsurii preventive de arest la domiciliu în privința lui V.N., născut la 20 august 1971, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal.

Durata arestului la domiciliu de 30 (treizeci) zile, măsură procesuală de constrângere înlocuită în privința lui V.N., născut la 20 august 1971, cu domiciliul în

municipiul Chișinău, str. Nicolae Costin, nr. 26, apartamentul 45, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel din 22 decembrie 2016, se prelungește cu 30 (treizeci) de zile, începând cu 2 ianuarie 2018, ora 7.20, până la 1 februarie 2018, ora 7.20, cu menținerea aceluiași restricții și obligații stabilite prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel din 22 decembrie 2017, și anume: 1) interzicerea de a ieși din locuință; 2) limitarea convorbirilor telefonice, a recepționării, expedierii trimerilor poștale și a utilizării altor mijloace de comunicare; 3) interzicerea comunicării cu anumite persoane și primirea altor persoane în locuința sa; 4) obligația de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control; 5) obligația de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată în termenul stabilit.

Controlul executării prezentei încheieri se pune în sarcina Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne competent.

Copiile acestei încheieri vor fi înmânate procurorului, apărătorului, învinuitului și expediate spre executare Centrului Național Anticorupție și organului afacerilor interne competent.

În baza încheierii, trebuie eliberat un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul R.G.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 16–513/2017

30 decembrie 2017,
ora 17.10

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****R.G.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****R.S.,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****O.I.,****Apărătorului****O.F.,****În prezența:****Învinuitului****V.N.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului O.I., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 27 decembrie 2017, cu privire la prelungirea măsurii preventive de arest la domiciliu în privința lui V.N., născut la 20 august 1971, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal,

în conformitate cu încheierea instanței judecătorești din 30 decembrie 2017 și în baza prevederilor articolelor 6, 25¹), 11, 41, 175, 176, 186, 188, 196 alin. (2) și art. 308 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Durata arestului la domiciliu de 30 (treizeci) zile, măsură procesuală de constrângere înlocuită în cazul lui V.N., născut la 20 august 1971, cu domiciliul în municipiul Chișinău, str. Nicolae Costin, nr. 26, apartamentul 45, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel din 22 decembrie 2017, se prelungește cu 30 (treizeci) zile, începând cu data de 2 ianuarie 2018, ora 7.20, până la 1 februarie 2018, ora 07.20, cu menținerea aceluiași restricții și obligații stabilite prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel din 22 decembrie 2017, și anume: 1) interzicerea de a ieși din locuință; 2) limitarea convorbirilor telefonice, recepționării, expedierii trimiterilor poștale și a utilizării altor mijloace de comunicare; 3) interzicerea comunicării cu anumite persoane și a primirii altor persoane în locuința sa; 4) obligația de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control; 5) obligația de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată în termenul stabilit.

Controlul executării se pune în sarcina Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne competent.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare și se trimite spre executare Centrului Național Anticorupție și organului afacerilor interne competent.

**Președintele ședinței,
judecătorul R.G.**

Liberarea provizorie sub control judiciar
(articolele 190 și 191 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 76/2017
14-ij_10-164-2130/2017

Î N C H E I E R E

2 octombrie 2017,
ora 12.30

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.G.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

P.G.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

R.S.,

Apărătorului

R.C.,

În prezența:

Învinuitului

I.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului R.S., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 1 octombrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui I.M., născut la 27 septembrie 1970, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (2), 43 lit. a), 44 și 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 1 octombrie 2017, ora 15.40, procurorul R.S., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a înaintat instanței de judecată un demers cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv învinuitului I.M., pe un termen de 30 zile.

2. Astfel, procurorul susține că I.M., colaborator al Serviciului Vamal al Republicii Moldova, persoană publică, a comis infracțiunea de corupere pasivă în următoarele circumstanțe:

3. Activând în funcția de inspector principal al Biroului Vamal Bender, contrar fișei de post și Codului Vamal al Republicii Moldova, urmărind un scop de profit, având rolul de coautor, împreună cu alți angajați ai Serviciului Vamal, I.M. a creat o schemă de extorcare sistematică și de primire a mijloacelor bănești care nu li se cuvin, destinate îmbogățirii proprii. În perioada 1 martie 2017 – 30 septembrie 2017, acesta a extorcat și primit de la persoanele care traversau frontiera de stat a Repu-

blicii Moldova și care urmau a fi supuse controlului vamal diferite sume de bani în diferite valute, pentru organizarea și facilitarea trecerii mărfurilor din Ucraina în Republica Moldova și invers, fără calcularea și achitarea plăților vamale, precum și fără efectuarea controlului vamal obligatoriu la Postul Vamal Palanca al Republicii Moldova, situat în raionul Ștefan Vodă, satul Palanca.

4. Astfel, în perioada 29 septembrie 2017 - 30 septembrie 2017, I.M., care activa în calitate de inspector vamal al Biroului Vamal Bender, având rolul de coautor, de comun acord cu inspectorii principali ai Serviciului Vamal, A.O., V.B. și O.Z., aflându-se în exercițiul funcției la Postul Vamal Palanca amplasat în raionul Ștefan Vodă, satul Palanca, au extorcat, acceptat și primit de la diferite persoane care traversau frontiera de stat a Republicii Moldova și urmau a fi supuse controlului vamal mijloace financiare în sumă de 4.302 lei, 575 dolari americani (echivalentul a 11.360,04 lei, conform cursului oficial de schimb al Băncii Naționale a Moldovei), 1.832 hrivne ucrainene (echivalentul a 1.399,28 lei, conform cursului oficial de schimb al Băncii Naționale a Moldovei), 80 euro (echivalentul a 1.772,88 lei, conform cursului oficial de schimb al Băncii Naționale a Moldovei), 10 lire sterline (echivalentul a 257,05 lei, conform cursului oficial de schimb al Băncii Naționale a Moldovei), 100 ruble rusești (echivalentul a 31,24 lei, conform cursului oficial de schimb al Băncii Naționale a Moldovei) și 77 ruble din „RMN”, pentru a nu le calcula persoanelor fizice în discuție taxele de import asupra mărfurilor pe care acestea le transportau și pentru a nu efectua asupra lor controlul vamal obligatoriu.

5. Astfel, procurorul îl învinuiește pe I.M. de faptul că, prin acțiunile sale intenționate, a comis în coparticipație infracțiunea prevăzută de articolele 42 alin. (2), 43 lit. a), 44, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal, individualizată prin corupere pasivă – extorcarea, acceptarea și primirea de către mai multe persoane publice de bunuri care nu li se cuvin, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției lor.

6. În susținerea celor menționate, procurorul a subliniat existența suspiciunilor rezonabile că învinuitul poate să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal sau să săvârșească chiar acțiuni criminale asupra martorilor, să-i influențeze la depunerea de depoziții false sau să influențeze organul de urmărire prin diferite metode ilegale în vederea tergiversării și expedierii cauzei penale spre examinare în instanța de judecată. Totodată, faptul că I.M. se află în libertate are un impact negativ asupra opiniei publice și arestarea preventivă a acestuia reprezintă o necesitate.

7. Procurorul susține că aplicarea măsurii de arest preventiv este rațională pentru stabilirea adevărului obiectiv și examinarea cauzei în instanța de judecată. Prin urmare, în virtutea gravității faptei imputate, persistă necesitatea absolută a izolării lui de societate, deoarece, aflându-se la libertate, poate să continue activitatea criminală sau să se sustragă de la urmărirea penală și de la judecată.

8. Acesta consideră că probele sunt obiective și suficiente, ele impunând îngrădirea libertății lui I.M. prin prelungirea arestului.

9. Procurorul mai susține că învinuitul I.M. nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunii. În asemenea condiții, există o bănuială rezonabilă că învinuitul ar putea

influența persoanele care au statut de martor în respectiva cauză penală și pe cele care au statut de învinuit, deoarece lui I.M. i se impută comiterea infracțiunii prin participare.

10. La 30 septembrie 2017, ora 6.45, I.M. a fost reținut conform art. 166 din Codul de procedură penală, aflându-se în incinta Postului vamal Palanca al Biroului Vamal Bender al Serviciului Vamal.

11. Procedura de citare legală a fost îndeplinită.

12. Procurorul R.S. a solicitat, în cadrul ședinței de judecată, admiterea integrală a demersului din motivele invocate.

13. Avocatul R.C. a solicitat, în ședința de judecată, respingerea demersului înaintat ca nefondat, invocând că demersul nu este probat și că lipsesc dovezi care ar justifica menținerea învinuitului în stare de arest. În plus, înaintând demersul, procurorul nu a avut în vedere faptul că învinuitul a dat declarații și a elucidat toate circumstanțele necesare cauzei penale. Prin urmare, nu este clar din ce motiv ar urma să fie arestat preventiv învinuitul. În cele din urmă, apărătorul solicită respingerea demersului înaintat de procuror ca fiind unul neîntemeiat.

14. Învinuitul I.M. a susținut, în ședința de judecată, poziția apărătorului R.C.

15. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră demersul neîntemeiat și urmează să-l respingă, având în vedere următoarele considerente:

16. Potrivit prevederilor art. 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal, a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se sustragă de la urmărirea penală sau de la judecată, spre a nu împiedica stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței.

17. În conformitate cu prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestul preventiv, arestul la domiciliu, liberarea provizorie a persoanei pe cauțiune și liberarea provizorie a persoanei sub control judiciar se aplică potrivit hotărârii instanței de judecată emisă în baza demersului procurorului. Arestul la domiciliu, liberarea provizorie pe cauțiune și liberarea provizorie a persoanei sub control judiciar se aplică de către instanță ca alternativă a arestului preventiv, în baza demersului organului de urmărire penală sau la cererea părții apărării.

18. În conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1), (2), (3) și (4) din Codul de procedură penală, liberarea provizorie sub control judiciar este însoțită de una sau mai multe obligații prevăzute de alin. (3). Liberarea provizorie sub control judiciar nu se acordă învinuitului, inculpatului în cazul în care există date că el va săvârși o altă infracțiune, va încerca să influențeze martorii sau să distrugă mijloacele de probă, să se ascundă de organele de urmărire penală, de procuror sau, după caz, de instanța de judecată. Liberarea provizorie sub control judiciar este însoțită de una sau mai multe din următoarele obligații: 1) să nu părăsească localitatea unde își are domiciliul decât în condițiile stabilite de către judecătorul de instrucție sau, după

caz, de către instanță; 2) să comunice organului de urmărire penală sau, după caz, instanței de judecată orice schimbare de domiciliu; 3) să nu meargă în locuri anume stabilite; 4) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este citată; 5) să nu intre în legătură cu anumite persoane, 6) să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal; 7) să nu conducă autovehicule, să nu exercite o profesie de natura aceleia de care s-a folosit la săvârșirea infracțiunii; 8) să predea pașaportul judecătorului de instrucție sau instanței de judecată. Organul de poliție în a cărui rază teritorială locuiește învinutul sau inculpatul liberat provizoriu efectuează controlul asupra respectării de către acesta a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

19. În conformitate cu prevederile art. 185 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind arestarea preventivă, judecătorul de instrucție sau instanța de judecată are obligația să examineze prioritar oportunitatea aplicării altor măsuri preventive, neprivative de libertate, apoi a celor alternative arestului preventiv, și să respingă demersul privind aplicarea arestării preventive atunci când acesta nu este motivat suficient sau dacă motivele invocate nu sunt susținute prin probe care confirmă temeiurile rezonabile de aplicare. Judecătorul de instrucție sau instanța de judecată are dreptul să dispună oricare altă măsură preventivă prevăzută la art.175.

20. La pronunțarea prezentei soluții, instanța are în vedere preîntâmpinarea următoarelor riscuri: eschivarea persoanei de la judecată; ingerința în cursul normal al justiției; comiterea de infracțiuni; provocarea dezordinii publice.

21. Mai mult, este necesar ca aceste riscuri să nu fie generale sau abstracte.

22. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene, arestarea prelungită poate fi justificată într-un anumit caz numai dacă există indicii clare ale unei necesități reale de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție, are o pondere mai importantă decât regula privind respectarea libertății individului, prevăzută de art. 5 din Convenție (*Kudla v. Polonia* [MC], 26 octombrie 2000, § 110).

23. Persistența suspiciunii întemeiate că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție *sine qua non* pentru legalitatea prelungirii arestării, însă, după un interval de timp, aceasta nu mai este suficientă pentru a justifica arestarea prelungită. În această situație, Curtea Europeană nu a încercat să stabilească un număr clar de zile, săptămâni, luni ori ani sau anumite perioade în funcție de gravitatea infracțiunii (*Stögmüller v. Austria*, 10 noiembrie 1969, § 4).

24. Odată ce existența unei „suspiciuni întemeiate” nu mai este suficientă, instanța trebuie să stabilească dacă celelalte motive acordate de organele de urmărire penală continuă să justifice lipsirea de libertate. Ea trebuie să determine mai ales dacă astfel de motive sunt „relevante” și „suficiente” și dacă organele de urmărire penală dau dovadă de „diligență specială” în derularea procedurilor (a se vedea *Lettellier v. Franța*, 26 iunie 1991, § 35 și *Yađcý și Sargýn v. Turcia*, 8 iunie 1995, § 50).

25. Pentru a asigura că dreptul garantat este practic și eficient, nu teoretic și iluzoriu, este nu numai indicat, ci și de dorit pentru a reduce la minimum orice

întârziere ca magistratul care se ocupă de prima examinare din oficiu a legalității și a existenței motivelor de detenție să aibă, de asemenea, competența de a dispune eliberarea pe cauțiune.

26. Instanța de judecată consideră că nu există suficiente temeiuri rezonabile de a presupune că învinuitul I.M. ar putea să se sustragă de la urmărire penală sau de la judecată, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvârșească alte infracțiuni.

27. Astfel, în ședința de judecată s-a constatat că I.M., născut la 27 septembrie 1970, este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (2), 43 lit. a), 44, 324 alin. (2), lit. b) și c) din Codul penal, infracțiune care face parte din categoria celor grave și care se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 10 ani cu amendă în mărime de la 6000 la 8000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 7 la 10 ani.

28. În confirmarea temeiniciei demersului, procurorul a prezentat:

– ordonanța procurorului R.S., de la Procuratura Anticorupție, din 1 octombrie 2017, privind inițierea procedurii de aplicare în privința învinuitului I.M. a măsurii de arest preventiv pe un termen de 30 zile și înaintarea unui demers în acest sens către Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău;

– ordonanța ofițerului superior de urmărire penală pentru cauze excepționale I.L., de la Centrul Național Anticorupție, din 9 septembrie 2017, privind începerea urmăririi penale pentru coruperea pasivă comisă de către persoanele publice din cadrul Serviciului Vamal care și-au exercitat atribuțiile la Postul Vamal Tudora, infracțiune prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b), c) din Codul penal;

– raportul șefului Direcției de securitate internă a Serviciului Vamal, C.V., privind adresa de domiciliu a lui D.S., șef interimar al Biroului Vamal Bender – or. Ialoveni, str. Criuleni, nr. 55;

– raportul Direcției de securitate internă a Serviciului Vamal privind controlul inopinat efectuat la Posturile vamale Tudora „PVFI rutier” și Palanca (PVFI rutier) ale Biroului Vamal Bender;

– ordonanța procurorului anticorupție, din 29 septembrie 2017, privind efectuarea urmăririi în cauza penală nr. 2017970573 de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală;

– mandatul avocatului R.C. nr. 1043120 din 30 septembrie 2017;

– ordonanța procurorului R.S., de la Procuratura Anticorupție, din 29 septembrie 2017, privind reținerea lui I.M.;

– procesul-verbal de reținere a lui I.M. întocmit la 30 septembrie 2017, începând cu ora 9.13, până la ora 9.39, conform căruia învinuitul a fost reținut, *de facto*, la 30 septembrie 2017, ora 6.45, în incinta Postului Vamal Palanca al Biroului Vamal Bender;

– procesul-verbal de audiere a bănuitului I.M., din 30 septembrie 2017;

– ordonanța procurorului V.G., de la Procuratura Anticorupție, din 1 octombrie 2017, privind punerea sub învinuire a lui I.M., fiindu-i imputată comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (2), 43 lit. a), 44, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal;

– ordonanța procurorului R.S., de la Procuratura Anticorupție, din 29 septembrie 2017, privind efectuarea percheziției la sediul punctelor de trecere a frontierei vamale Tudora și Palanca ale Biroului Vamal Bender;

– procesul-verbal de percheziție din 29 septembrie 2017, efectuată la sediul punctelor de trecere a frontierei vamale Tudora și Palanca ale Biroului Vamal Bender;

– procesul-verbal de audiere a învinuitului I.M. din 1 octombrie 2017.

29. Analizând materialele prezentate de procuror, instanța constată că în acestea nu se regăsește niciun argument care ar dovedi existența unor temeieri relevante și suficiente pentru a justifica menținerea lui I.M. în stare de arest.

30. Așa cum reiese din materialele prezentate de către procuror, I.M. este tras pentru prima dată la răspundere penală, iar probe care să ateste că învinuitul se va sustrage de la urmărirea penală și va împiedica stabilirea adevărului în acest caz nu i-au fost prezentate instanței.

31. Instanța observă că învinuitul nu poate influența stabilirea adevărului și nici nu poate influența martorii sau distruge probele.

32. Așadar, examinând cauza, instanța de judecată n-a constatat existența de bănuieli rezonabile privind participarea lui I.M. la comiterea infracțiunii de care este învinuit.

33. Mai mult, învinuitul I.M. este căsătorit și are doi copii minori la întreținere, este încadrat în câmpul muncii și are domiciliu permanent în municipiul Chișinău, str. Mihai Eminescu, nr. 13, apartamentul 15.

34. În această situație, instanța de judecată consideră că arestarea preventivă a învinuitului I.M. ar fi ca o măsură de constrângere prea aspră pentru acesta, motiv pentru care instanța de judecată consideră că în privința lui I.M. ar putea fi aplicată măsura liberării provizorii sub control judiciar.

35. Prin urmare, având în vedere faptul că I.M. nu intenționează să părăsească domiciliul, promite că se va prezenta la organul de urmărire penală ori de câte ori va fi citat și că nu va săvârși acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal, instanța de judecată consideră că nu persistă necesitatea izolării acestuia de societate.

36. Totodată, având în vedere pericolul social al faptei imputate și persoana inculpatului, instanța de judecată consideră necesar să-i aplice măsura liberării provizorii sub control judiciar, care va fi însoțită de următoarele obligații: 1) să nu părăsească localitatea unde își are domiciliul decât în condițiile stabilite de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către instanță; 2) să comunice organului de urmărire penală orice schimbare de domiciliu; 3) să se prezinte la organul de urmărire penală și la instanța de judecată ori de câte ori este citat; 4) să nu comuni-

ce cu anumite persoane care au legătură directă cu prezenta cauză penală; 5) să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal.

37. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 6, 25¹, 11, 41, 176, 177, 185 alin. (3), 190, 191, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge demersul procurorului R.S., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 1 octombrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui I.M., născut la 27 septembrie 1970, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (2), 43 lit. a), 44, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal ca neîntemeiat.

Se aplică față de I.M. măsura preventivă de liberare provizorie sub control judiciar pe un termen de 30 (treizeci) zile, calcularea termenului începând din 2 octombrie 2017, ora 12.30, eliberându-l de sub arest preventiv din sala de judecată, măsură care va fi însoțită de următoarele obligații:

1) să nu părăsească localitatea unde își are domiciliul decât în condițiile stabilite de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către instanță;

2) să comunice organului de urmărire penală orice schimbare de domiciliu;

3) să se prezinte la organul de urmărire penală și la instanța de judecată ori de câte ori este citat;

4) să nu comunice cu anumite persoane care au legătură directă cu prezenta cauză penală;

5) să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal.

Controlul executării prezentei încheieri se pune în sarcina organului afacerilor interne de la domiciliul învinuitului I.M., care va verifica respectarea de către acesta a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

Copiile încheierii trebuie înmânate procurorului, învinuitului, avocatului și una expediată organului de poliție în a cărei rază teritorială domiciliază învinuitul I.M.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul D.G.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 76/2017

2 octombrie 2017,
ora 12.30

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****D.G.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****P.G.,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****R.S.,****Apărătorului****R.C.,****În prezența:****Învinuitului****I.M.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului R.S., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 1 octombrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui I.M., născut la 27 septembrie 1970, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (2), 43 lit. a), 44, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal,

în baza încheierii instanței judecătorești din 2 octombrie 2017 și în conformitate cu prevederile articolelor 6, 25¹⁾, 11, 41, 176, 177, 185 alin. (3), 190, 191, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se aplică față de I.M. măsura preventivă de liberare provizorie sub control judiciar, pe un termen de 30 (treizeci) zile, calcularea termenului începând din 2 octombrie 2017, ora 12.30, eliberându-l de sub arest preventiv din sala de judecată, care va fi însoțită de următoarele obligații:

1) să nu părăsească localitatea unde își are domiciliul decât în condițiile stabilite de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către instanță;

2) să comunice organului de urmărire penală orice schimbare de domiciliu;

3) să se prezinte la organul de urmărire penală și la instanța de judecată ori de câte ori este citat;

4) să nu comunice cu anumite persoane care au legătură directă cu prezenta cauză penală;

5) să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal.

Controlul executării se pune în sarcina organului afacerilor interne de la domiciliul învinuitului I.M., care va verifica respectarea de către acesta a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.G.**

Liberarea provizorie pe cauțiune
(articolele 190 și 192 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 17-245/2017
17-ij_10-2454-2130/2017

Î N C H E I E R E

27 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

V.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

M.I.,

Cu participarea:

Procurorul de la Procuratura Anticorupție,

N.B.,

Apărătorului

A.B.,

În prezența:

Învinuitului

P.S.,

examinând în cameră de consiliu cererea apărătorului A.B. cu privire la eliberarea provizorie pe cauțiune a lui P.S., născut la 2 iunie 1955, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42, 328 alin. (3) lit. d) și 361 alin. (2) lit. c) din Codul penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 20 ianuarie 2017, apărătorul A.B. a înaintat o cerere cu privire la eliberarea provizorie pe cauțiune a lui P.S., născut pe 2 iunie 1955, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42, 328 alin. (3) lit. d) și 361 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

2. În motivarea cererii, apărătorul A.B. invocă faptul că, prin încheierea judecătorului de instrucție din 15 septembrie 2016 în privința învinuitului P.S., a fost aplicată măsura de arest preventiv, în contumacie, cu calcularea termenului din momentul reținerii lui.

3. Acesta arată că, la 15 decembrie 2016, P.S. a expediat în adresa Procuraturii Anticorupție o cerere în care a menționat că-și recunoaște vina în totalitate.

4. Apărătorul consideră că tragerea la răspundere penală a învinuitului P.S. pentru că și-a depășit atribuțiile de serviciu prin participație este una neîntemeiată și contravine normelor legislației penale, deoarece persoanele care comit o infracțiune prin participație trebuie, cel puțin, să se cunoască între ele, iar P.S. nu a cunoscut

persoanele cu funcție de răspundere din cadrul Secției de Evidență și Documentare a Populației Comrat a ÎS „CRIS Registru” și nu a negociat cu acestea.

5. Totodată, numai persoanele publice pot fi subiecți ai infracțiunii prevăzută de articolul 328 din Codul penal, iar P.S. nu face parte din această categorie.

6. Prin urmare, având în vedere faptul că lui P.S. nu-i poate fi atribuită comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal și infracțiunea care i se incriminează face parte din categoria pedepselor mai puțin grave, apărătorul solicită eliberarea provizorie pe cauțiune a învinuitului P.S.

7. Mai mult, apărătorul a menționat că, în cazul admiterii cererii înaintate, învinuitul se va prezenta la prima citare în fața organului de urmărire penală sau a procurorului.

8. Procurorul N.B., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a solicitat în cadrul ședinței de judecată respingerea cererii înaintate de apărător ca neîntemeiată.

9. Audiind participanții la proces, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază cererea drept întemeiată și o admite, din următoarele considerente:

10. În cadrul ședinței de judecată s-a constatat că P.S. este acuzat de faptul că a participat cu intenție directă la comiterea infracțiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu, având rolul de instigator al unor persoane publice din cadrul Secției de Evidență și Documentare a Populației Comrat a ÎS „CRIS Registru” la unele acțiuni ce depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege. Aceste acțiuni au provocat daune în proporții considerabile intereselor publice, soldate cu urmări grave, după cum prevăd articolele 42 și 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal. P.S. a deținut și a folosit documente oficiale false care acordă drepturi sau eliberează de obligații, această infracțiune fiind prevăzută de articolul 361 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

11. Prin încheierea judecătorului de instrucție, din 15 septembrie 2016, în privința învinuitului P.S. a fost aplicată măsura de arest preventiv, în contumacie, cu calcularea termenului din momentul reținerii lui P.S.

12. La 20 ianuarie 2017, apărătorul A.B. a depus la Cancelaria instanței judecătorești o cerere de eliberare provizorie pe cauțiune a învinuitului P.S., născut la 2 iunie 1955, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42, 328 alin. (3) lit. d) și 361 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

13. Conform prevederilor articolului 190 din Codul de procedură penală, liberarea provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune poate fi dispusă de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către instanța de judecată, la solicitarea procurorului, a persoanei arestate preventiv sau a avocatului acesteia.

14. În conformitate cu dispozițiile articolului 192 alin. (1) din Codul de procedură penală, liberarea provizorie pe cauțiune poate fi acordată în cazul în care este aplicată măsura asiguratorie pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune și s-a depus cauțiunea stabilită de judecătorul de instrucție sau de către instanță.

15. Liberarea provizorie pe cauțiune nu se aplică, dacă se constată unul din cazurile prevăzute de articolul 191 alin. (2). Astfel, liberarea provizorie sub control judiciar nu se acordă învinuitului, inculpatului în cazul în care există date că el va săvârși o altă infracțiune, va încerca să influențeze asupra martorilor sau să distrugă mijloacele de probă, să se ascundă de organele de urmărire penală, de procuror sau, după caz, de instanța de judecată.

16. Se reține că, potrivit art. 192 alin. (2) Cod procedură penală, liberarea provizorie pe cauțiune nu se aplică dacă se constată unul din cazurile prevăzute la art. 191 alin. (2). Astfel, în aceste circumstanțe prin prisma prevederilor art. 192 alin. (2¹) judecătorul de instrucție sau instanța de judecată dispune, prin încheiere, respingerea demersului de arestare preventivă sau de arestare la domiciliu și aplicarea măsurii de liberare provizorie pe cauțiune, stabilește valoarea cauțiunii, precum și termenul de depunere a acesteia.

17. Se reține în context că față de persoana liberată provizoriu pe cauțiune pot fi aplicate și alte obligații prevăzute de articolul 191 alin. (3). Dacă învinuitul, inculpatul nu depune cauțiunea în termenul stabilit de instanța de judecată, la demersul procurorului se dispune înlocuirea măsurii cu arestarea preventivă sau arestarea la domiciliu.

18. Având în vedere materialele prezentate, instanța de judecată consideră că temeiurile care au stat la baza aplicării măsurii preventive sub formă de arest și ulterior prelungirea acesteia, nu mai sunt valabile și că în privința învinuitului P.S. va fi oportună înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura liberării provizorii pe cauțiune.

19. Așadar, instanța de judecată stabilește că învinuitul P.S. este pentru prima dată în conflict cu legea penală și că acesta nu are antecedente penale nestinse pentru infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave.

20. Totodată, instanței nu i-au fost prezentate probe care să ateste că învinuitul P.S. va săvârși o altă infracțiune, va încerca să influențeze martorii sau să distrugă mijloacele de probă.

21. Apărătorul A.B. a menționat în cadrul ședinței de judecată că învinuitul își recunoaște vina și că, în cazul admiterii cererii înaintate, acesta se obligă să se prezinte la prima citare în fața organului de urmărire penală sau a procurorului.

22. La această etapă a procesului, în condițiile în care învinuitul, prin mijlocirea apărătorului său, susține că își recunoaște vina în comiterea faptei incriminate, riscul influențării bune desfășurări a procesului este unul minim.

23. Având în vedere garanțiile formulate și poziția învinuitului în proces, instanța consideră că este posibilă și întemeiată aplicarea față de învinuit a liberării provizorii pe cauțiune. Această cauțiune va stimula prezența învinuitului la proces, va asigura repararea prejudiciului provocat prin infracțiune și eventuala achitare a amenzii aplicate ca pedeapsă.

24. Pentru că învinuitul P.S. întrunește condițiile eliberării provizorii sub cauțiune, instanța de judecată apreciază că cererea înaintată de apărătorul A.B. în interesele

lui P.S. trebuie admisă, cu liberarea provizorie a lui P.S. sub cauțiune, a cărei mărime va fi de 5.000 unități convenționale și va trebui depusă la contul depozitar al Procuraturii Generale sau, după caz, al Procuraturii Anticorupție, până la 2 februarie 2017.

25. Instanța de judecată consideră că odată cu liberarea provizorie sub cauțiune a învinutului P.S. acestuia trebuie să i se aplice și anumite obligații prevăzute de articolul 191 alin. (3) din Codul de procedură penală. Învinutul P.S. trebuie să predea pașaportul procurorului, dacă dispune de acesta; să comunice organului de urmărire penală sau, după caz, instanței de judecată orice schimbare de domiciliu; să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este citat; să nu intre în legătură cu persoanele acuzate, martori în cauza penală în care este învinuit; să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal.

26. Pentru asigurarea desfășurării normale a procesului penal, învinutul P.S. va avea obligația să se prezinte la organul de urmărire penală, procuror sau instanța de judecată la data și ora fixată de acest organ, după caz, iar dacă își schimbă domiciliul, să informeze imediat despre aceasta, altfel dispunându-se, la demersul procurorului, înlocuirea acestei măsuri cu cea a arestului preventiv.

27. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 11, 41, 176, 177, 190, 191, 192, 195, 196 alin. (2), 309, 310 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite cererea apărătorului A.B. cu privire la eliberarea provizorie pe cauțiune a învinutului P.S., născut la 2 iunie 1955, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42, 328 alin. (3) lit. d) și 361 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

Se înlocuiește măsura de arest preventiv, aplicată în privința lui P.S. prin încheierea instanței judecătorești din 15 septembrie 2016, cu măsura de liberare provizorie pe cauțiune.

Se stabilește cauțiunea în valoare de 5.000 (cinci mii) unități convenționale, adică 250.000 (două sute cincizeci mii) lei, care va fi depusă la contul depozitar al Procuraturii Generale sau, după caz, al Procuraturii Anticorupție.

Termenul final de depunere a cauțiunii este data de 2 februarie 2017.

Măsura de liberare provizorie pe cauțiune va fi însoțită de următoarele obligații: să predea pașaportul procurorului, dacă învinutul dispune de acesta; să comunice organului de urmărire penală sau, după caz, instanței de judecată orice schimbare de domiciliu; să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este citat; să nu intre în legătură cu persoanele acuzate, martori în cauza penală în care este învinuit; să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal.

Se comunică învinutului P.S. că, pentru asigurarea desfășurării normale a procesului penal, va avea obligația să se prezinte la organul de urmărire penală, la pro-

curor sau la instanța de judecată la data și ora fixată de acest organ, iar dacă își va schimba domiciliul, să informeze imediat despre aceasta, în caz contrar, inclusiv în situația în care învinuitul nu-și va îndeplini, cu rea-credință, obligațiile stabilite sau va săvârși o nouă infracțiune cu intenție ori nu va depune cauțiunea în termenul stabilit de instanța de judecată, se va dispune, la demersul procurorului, înlocuirea măsurii cu arest preventiv.

Controlul executării prezentei încheieri se pune în sarcina Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne competent, care vor urmări respectarea de către P.S. a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

Copii ale încheierii li se oferă procurorului și apărătorului, fiind expediate Centrului Național Anticorupție și organului afacerilor interne competent.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul V.C.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 17-245/2017

27 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****V.C.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****M.I.,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****N.B.,****Apărătorului****A.B.,****În prezența:****Învinuitului****P.S.,**

examinând în cameră de consiliu cererea apărătorului A.B. cu privire la eliberarea provizorie pe cauțiune a lui P.S., născut la 2 iunie 1955, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42, 328 alin. (3) lit. d) și 361 alin. (2) lit. c) din Codul penal,

în baza încheierii judecătorești din 27 ianuarie 2017 și în conformitate cu prevederile articolelor 11, 41, 176, 177, 190, 191, 192, 195, 196 alin. (2), 309, 310 și 341 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se înlocuiește măsura de arest preventiv, aplicată lui P.S. prin încheierea instanței judecătorești din 15 septembrie 2016, cu măsura de liberare provizorie pe cauțiune.

Valoarea cauțiunii este de 5.000 (cinci mii) unități convenționale, adică 250.000 (două sute cincizeci mii) lei și urmează a fi depusă în contul depozitar al Procuraturii Generale sau, după caz, al Procuraturii Anticorupție.

Termenul maxim de depunere a cauțiunii îl constituie data de 2 februarie 2017.

Măsura de liberare provizorie pe cauțiune va fi însoțită de următoarele obligații: să predea pașaportul procurorului, dacă învinuitul dispune de acesta; să comunice organului de urmărire penală sau, după caz, instanței de judecată orice schimbare de domiciliu; să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este citat; să nu intre în legătură cu persoanele acuzate, martori în cauza penală în care este învinuit; să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal.

Se comunică învinuitului P.S. că, pentru asigurarea desfășurării normale a procesului penal, el va avea obligația să se prezinte la organul de urmărire penală, la

procuror sau la instanța de judecată la data și ora fixată de aceste autorități, iar în caz de schimbare a domiciliului, să informeze imediat despre aceasta, în caz contrar, inclusiv în situația în care învinuitul va îndeplini cu rea-credință obligațiile stabilite sau va săvârși o nouă infracțiune cu intenție ori nu va depune cauțiunea în termenul stabilit de instanța de judecată, se va dispune, la demersul procurorului, arestul preventiv.

Controlul executării se pune în sarcina Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne competent, care vor urmări respectarea de către P.S. a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.C.**

II. ÎNCHEIERI ȘI MANDATE DE ÎNLOCUIRE/REVOCARÉ A MĂSURILOR PREVENTIVE

Înlocuirea măsurilor preventive (art. 195 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 17-18/2017
17-ij_10-18555-25.10.2017

ÎNCHEIERE

13 octombrie 2017,
ora 18.25

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

S.I.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

S.M.,

Cu participarea:

Procurorul de la Procuratura Anticorupție,

O.S.,

Apărătorului

O.E.,

În prezența:

Învinuitului

O.B.,

examinând în cameră de consiliu cererea apărătorului O.E., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinuitului O.B., cu privire la înlocuirea măsurii de arest preventiv cu liberarea provizorie sub control judiciar, în privința lui O.B., născut la 11 octombrie 1958, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42, 324 alin. (2) lit. b), c) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 10 octombrie 2017, avocatul O.E. a înaintat instanței de judecată o cerere prin care solicită înlocuirea măsurii preventive arest preventiv aplicată în privința lui O.B., născut la 11 octombrie 1958, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 42, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal, cu liberarea provizorie sub control judiciar.

2. În fapt, O.B. este acuzat că, fiind colaborator al Serviciului Vamal al Republicii Moldova – inspector principal al Postului Vamal Tudora, având drepturi și obligații tipice unei funcții publice, a comis infracțiunea de corupere pasivă, deși era obligat să administreze în cunoștință de cauză sectorul de muncă încredințat, să

manifeste inițiativă și perseverență, să asigure îndeplinirea sarcinilor ce îi reveneau și să respecte legislația în vigoare, în următoarele circumstanțe.

3. Contrar fișei sale de post și Codului Vamal al Republicii Moldova, O.B., în complicitate cu alți angajați ai Serviciului Vamal, au creat o schemă de extorcare sistematică și de primire a mijloacelor bănești ce nu li se cuvin, destinate îmbogățirii proprii. Ei au extorcat și primit în perioada 1 martie – 30 septembrie 2017 de la persoanele care traversau frontiera de stat a Republicii Moldova și urmau a fi supuse controlului vamal mai multe sume de bani în diferite valute, pentru organizarea și favorizare trecerii mărfurilor din Ucraina în Republica Moldova și invers, fără calcularea și achitarea plăților vamale, a drepturilor de import asupra mărfurilor, precum și fără efectuarea controlului vamal obligatoriu la Postul Vamal Tudora al Republicii Moldova, situat în comuna Tudora, raionul Ștefan Vodă.

4. Astfel, procurorul îl învinuiește pe O.B. de faptul că, prin acțiunile sale intenționate, a comis în coparticipație infracțiunea prevăzută de articolele 42 alin. (2), 43 lit. a), 44, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal, individualizată prin corupere pasivă, conform elementelor calificative caracterizate prin extorcarea, acceptarea și primirea de către mai multe persoane publice de bunuri ce nu li se cuvin pentru a nu îndeplini acțiuni ce țin de exercitarea funcției lor.

5. La 30 septembrie 2017, ora 8.40, învinuitul O.B. a fost reținut, conform articolului 166 din Codul de procedură penală, în incinta Postului Vamal Tudora, care ține de Biroul Vamal Bender al Serviciului Vamal al Republicii Moldova. Prin încheierea din 2 octombrie 2017, a judecătorului de instrucție de la Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), demersul procurorului a fost admis integral, fiind dispusă aplicarea față de învinuitul O.B. a măsurii preventive arestul preventiv pe un termen de 30 de zile, calcularea termenului începând din 30 septembrie 2017, ora 8.40, până la 30 octombrie 2017, ora 8.40.

6. La 10 octombrie 2017, avocatul O.E. a formulat în fața judecătorului de instrucție o cerere prin care solicită înlocuirea măsurii de arest preventiv a lui O.B., născut la 11 octombrie 1958, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal, cu liberarea provizorie sub control judiciar.

7. În argumentarea cererii sale, apărătorul a accentuat că, la 1 octombrie 2017, procurorul O.S., de la Procuratura Anticorupție, a înaintat un demers privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest față de învinuitul O.B. pentru un termen de 30 zile, din considerentele că infracțiunea incriminată face parte din categoria celor grave, fiind comisă de un grup de persoane care, aflate la libertate, ar putea să se sustragă urmăririi penale și să împiedice stabilirea adevărului prin influențarea martorilor.

8. Apărătorul consideră că în prezent temeiurile invocate în demers și-au pierdut actualitatea, deoarece O.B. își recunoaște vina, colaborează cu organul de urmărire penală și nu există riscul sustragerii de la urmărirea penală.

9. În opinia avocatului, prin menținerea față de învinuitul O.B. a măsurii arestului preventiv, vor fi încălcate prevederile articolului 5 § 3 din Convenția Europeană.

10. Apărătorul susține că starea sănătății lui O.B. este suficient de gravă și poate fi calificată drept incompatibilă cu deținerea în Izolatorul de detenție provizorie, care nu dispune de personal medical calificat pentru a acorda asistență medicală unei persoane diagnosticate cu cancer.

11. Astfel, starea sănătății învinuitului este confirmată prin certificatele medicale prezentate, din care se atestă faptul că, la 12 iulie 2017, O.B. a suportat o intervenție chirurgicală la Institutul Oncologic Chișinău, iar la 29 august 2017, i-a fost închis buletinul de boală. În perioada aflării sale în Izolatorul de Detenție Provizorie, O.B. a solicitat acordarea asistenței medicale, care i-a fost asigurată de medicii Serviciului de Urgență, fiind constatată starea sa de hipertensiune arterială.

12. Avocatul O.E. a solicitat în cadrul ședinței de judecată admiterea cererii și înlocuirea măsurii de arest preventiv cu liberarea provizorie sub control judiciar a învinuitului.

13. Învinuitul O.B. a susținut în cadrul ședinței de judecată poziția apărătorului O.E.

14. Procurorul O.S., de la Procuratura Anticorupție, a cerut în cadrul ședinței de judecată respingerea cererii înaintate, cu mențiunea că învinuitul a dat declarații în cazul dat și că, în această perioadă de timp, a fost vizitat de medic.

15. Audiind participanții la proces, examinând documentele, probele administrate și raportându-le la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază că cererea înaintată de apărător în interesele învinuitului este neîntemeiată și trebuie respinsă, din următoarele considerente:

16. Potrivit dispozițiilor art. 195 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsura preventivă aplicată poate fi înlocuită cu una mai aspră, dacă necesitatea acesteia este confirmată prin probe, sau cu una mai ușoară, dacă prin aplicarea ei se va asigura comportamentul respectiv al bănuیتului, învinuitului, inculpatului în scopul desfășurării normale a procesului penal și al asigurării executării sentinței.

17. În cadrul ședinței de judecată s-a constatat că O.B. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal.

18. După caracterul ei, infracțiunea presupusă a fi comisă de către O.B. face parte din categoria celor grave, având în vedere că articolele 42, 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal prevăd pedeapsa cu închisoarea de la 5 la 10 ani, cu amendă în mărime de la 6000 la 8000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 7 la 10 ani.

19. La această etapă, instanța consideră că lipsesc impedimente de drept care ar genera înlocuirea arestului preventiv cu liberarea provizorie sub control judiciar.

20. Instanța notează că, potrivit rigorilor art. 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuیتul, învinuitul sau inculpatul să se sustragă

de la urmărirea penală sau de la judecată, să împiedice stabilirea adevărului ori să asigure executarea sentinței.

21. Astfel, instanța de judecată constată că este suficientă probarea unuia din cele patru motive pentru a încadra situația în cazurile care permit privarea provizorie de libertate a persoanei. Instanța subliniază existența unui risc de imixtiune în cursul normal al justiției, în cazul aflării învinuitului la libertate.

22. În cazul riscului imixtiunii în cursul normal al justiției, Curtea Europeană a reținut că trebuie efectuată mereu o analiză *in concreto* (*Trzaska v. Polonia*, 11 iulie 2000, §63).

23. Privarea de libertate a învinuitului urmărește un scop legal și, respectiv, este una legală, necesară și proporțională pericolului social al faptei ce i se încredinează și urmărește drept scop desfășurarea normală a urmăririi penale, protejarea persoanelor participante la proces de acțiunile violente ale învinuitului, acordarea posibilității organelor de urmărire penală de a acumula nestingherit probe și păstrarea intactă a acestora, garantarea desfășurării unui proces obiectiv și echitabil, cu adoptarea unei hotărâri întemeiate și legale, precum și garantarea atragerii la răspundere și pedeapsă penală a persoanei vinovate în cazul unei eventuale condamnări. Așadar, în acest caz, ingerința autorității publice în exercitarea dreptului la libertate este dictată de necesitatea menținerii siguranței publice, de apărarea ordinii și de protejarea drepturilor altor persoane.

24. Mai mult, instanța nu poate admite argumentul adus de apărare împotriva motivelor care au stat la baza reținerii învinuitului, deoarece în ședința de judecată s-a stabilit că, având în vedere circumstanțele comiterii de către învinuit a infracțiunii, gradul prejudiciabil al faptei și posibilele consecințe grave ale acesteia, faptul comiterii infracțiunii în exercițiul funcției deținute și în complicitate cu alte persoane din cadrul Postului Vamal Tudora, există motive rezonabile de a se presupune că aflarea la libertate a învinuitului ar perturba în mod esențial ordinea de drept. Faptul că învinuitul O.B. a dat declarații între timp nu poate influența în niciun mod soluția instanței.

25. Instanța de judecată reține că la aplicarea măsurii de arest preventiv s-au avut în vedere nemijlocit circumstanțele și motivele prevăzute de articolul 176 alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit căruia, la soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, având în vedere inclusiv: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuțului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă;

8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuț, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

26. În acest sens, instanța de judecată reține că gravitatea faptei imputate lui O.B. justifică detenția sa preventivă. Cu privire la personalitatea învinuitului, instanța de judecată reiterează că acesta nu a încălcat legea anterior. Se presupune că infracțiunea de care este învinuit a fost comisă în complicitate cu alte persoane – unele dintre care sunt identificate, iar prezența și identitatea eventualilor complici urmează a fi stabilită de către organul de urmărire penală, ca urmare a acțiunilor procesuale, astfel că aflarea acestuia la libertate ar genera posibilitatea sustragerii lor de sub urmărirea penală, cu atât mai mult a creării unei versiuni artificiale de dezvi-novățire în vederea eludării eventualei pedepse penale.

27. Cu referire la caracterul infracțiunii incriminate lui O.B., instanța de judecată stabilește că aceasta face parte din categoria celor grave. Se presupune că ea a fost comisă de către O.B. în rolul său de complice, împreună cu alți colaboratori ai Postului Vamal Tudora al Biroului Vamal Bender, aflați în exercițiul funcției deținute. De asemenea, instanța de judecată are în vedere și vârsta învinuitului, dar și starea de sănătate a acestuia. Susținerile apărării cu referire la starea de sănătate a învinuitului sunt lipsite de temeiuri de drept, atâta timp cât în cadrul instituției penitenciare în care este deținut învinuitul beneficiază de asistența medicală cuvenită.

28. Instanța de judecată consideră că argumentul apărării privind caracteristica pozitivă nu poate fi reținut, de vreme ce aceasta nu influențează înlocuirea măsurii preventive, aici prevalând alte circumstanțe care reclamă menținerea învinuitului sub arest.

29. Instanța reține că eventuala înlocuire a măsurii de arest preventiv ar constitui o soluție necorespunzătoare situației de fapt, de vreme ce circumstanțele și etapa incipientă a urmăririi penale reflectă în mod cert necesitatea plasării și a menținerii măsurii de reprimare aplicată prin actul judecătoresc din 2 octombrie 2016.

30. Cu referire la starea sănătății învinuitului, așa cum a subliniat partea apărării în ședința de judecată, instanța de judecată reamintește că aceleași argumente au fost aduse și la etapa examinării demersului de aplicare a măsurii preventive, astfel încât, prin încheierea judecătorească din 2 octombrie 2017, să se conchidă că această motivație nu poate împiedica dispunerea ei, de vreme ce justificările nu sunt probate, și că O.B. poate fi deținut în izolatorul de urmărire penală, care dispune de serviciul medical corespunzător. În caz de necesitate, învinuitul ar putea fi internat chiar și în spitalul Penitenciarului nr. 16 de la Pruncul. Administrația izolatorului/ Penitenciarului poate asigura oricând asistența medicală corespunzătoare în arest, cu atât mai mult cu cât, din documentele depuse la dosar, nu rezulta existența unei expertize care să demonstreze că O.B. nu poate suporta starea de detenție.

31. Se reține în context că justificările primei instanțe cu privire la starea sănătății învinuitului au fost verificate, inclusiv de către instanța ierarhic superioară, care a acceptat soluția primei instanțe și, în consecință, a menținut încheierea judecătorescului de instrucție din 2 octombrie 2017.

32. Instanța de judecată consideră că măsură preventivă aplicată trebuie menținută, deoarece motivele care au stat la aplicarea acesteia își mențin actualitatea.

33. În baza celor menționate și având în vedere prevederile articolelor 11, 41, 176, 195 și 196 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge cererea apărătorului O.E., din numele învinuitului O.B., cu privire la înlocuirea măsurii de arest preventiv, dispusă prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 2 octombrie 2017, cu liberarea provizorie sub control judiciar, ca neîntemeiată.

Copiile acestei încheieri trebuie înmânate procurorului, apărătorului și învinuitului.

Încheierea nu este susceptibilă de atac.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.I.**

Înlocuirea măsurilor preventive
(art. 195 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 17-50/2017
17-ij_10-135-25.10.2017

ÎNCHEIERE

19 decembrie 2017,
ora 16.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **M.V.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **O.V.,**

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție, **P.V.,**

Apărătorului **N.R.,**

În prezența:

Învinuitului **E.J.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului P.V., de la Procuratura Anticorupție, din 15 decembrie 2017, cu privire la înlocuirea măsurii preventive arestul preventiv aplicată în privința lui E.J., născut la 25 iunie 1974, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu arestul la domiciliu și prelungirea acestuia pentru o perioadă de 30 zile,

A C O N S T A T A T:

1. La 15 decembrie 2017, procurorul P.V., de la Procuratura Anticorupție, a depus la judecătorul de instrucție, din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), un demers cu privire la înlocuirea măsurii preventive arestul preventiv aplicată lui E.J., născut la 25 iunie 1974, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu măsura de arest la domiciliu și prelungirea acestuia pentru o perioadă de 30 de zile.

2. Pentru a justifica necesitatea înlocuirii arestului preventiv cu arestul la domiciliu, procurorul a menționat că există un volum probator suficient care demonstrează comiterea infracțiunii incriminate lui E.J. Având în vedere documentele dosarului, și anume actul intermediar privind rezultatele inspectării financiare tematice efectuată la Camera de Licențiere și declarațiile martorilor B.O., M.S. și N.V., bănuiala rezonabilă de comitere a infracțiunii de către E.J. este una obiectivă.

3. De asemenea, procurorul invocă faptul că nu există motive rezonabile pentru a se susține că învinuitul ar putea să se sustragă de la urmărirea penală s-au va conduce la tergiversarea procesului penal, că ar putea influența și intimida martorii audiați și pe cei care urmează a fi audiați, direct sau prin alte persoane, nu persistă riscul ca, odată aflat la libertate, să poată comunica cu ei în scopul elaborării unei poziții comune prin declarații.

4. În cadrul cauzei penale în care este învinuit E.J. se efectuează un șir de acțiuni în scopul stabilirii, identificării și administrării altor probe ce atestă comiterea infracțiunii de către învinuit, date care îi sunt cunoscute în exclusivitate învinuitului.

5. Procurorul mai susține că aplicarea unei măsuri preventive mai blânde decât arestul la domiciliu nu este justificată din cauza caracterului infracțiunilor comise. El consideră că actualitatea riscurilor invocate în demers este relevantă pentru admiterea acestuia, fapt care va contribui la desfășurarea normală a procesului penal într-un termen rezonabil.

6. Pe data de 22 octombrie 2017, ora 9.22, învinuitul E.J. a fost reținut în conformitate cu prevederile articolului 166 din Codul de procedură penală, în cadrul efectuării percheziției în sediul Camerei de Licențiere, iar prin încheierea judecătorului de instrucție de la Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), din 24 octombrie 2017, s-a dispus aplicarea față de învinuitul E.J. a măsurii de arest preventiv, pe un termen de 30 de zile, calcularea termenului începând din 22 octombrie 2017, ora 9.22, și până la 21 noiembrie 2017, ora 9.22.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 3 noiembrie 2017, a fost respins, ca fiind nefondat, recursul avocatului N.R. în interesele învinuitului E.J., fiind menținută fără modificări încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 24 octombrie 2017.

8. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 16 noiembrie 2017, menținută fără modificări prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, a fost prelungit arestul preventiv pe un termen de 30 de zile, cu calcularea termenului până la 20 decembrie 2017, ora 9.22.

9. Procurorul P.V., de la Procuratura Anticorupție, a cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat și înlocuirea măsurii de arest preventiv cu arestul la domiciliu, pe un termen de 30 de zile.

10. Apărătorul N.R. a comunicat în ședința de judecată că nici arestul la domiciliu nu este justificat, deoarece învinuitul are la întreținere patru copii minori și soția, care este în imposibilitatea de a se întreține. De asemenea, bănuiala rezonabilă nu ar fi justificată și probată, nu este demonstrat niciunul dintre riscuri, iar până la această etapă a urmăririi penale au fost audiați toți martorii și au fost administrate toate probele.

11. Învinuitul E.J. a susținut în cadrul ședinței de judecată poziția apărătorului N.R., cerând ca față de el să se aplice o altă măsură preventivă decât arestul.

12. Audiind participanții la proces, examinând documentele, alte probe administrate și raportându-le la prevederile legale care guvernează speța, instanța de ju-

decată apreciază că demersul procurorului este întemeiat, urmează a fi admis, având în vedere următoarele considerente:

13. Din materialele cauzei, instanța de judecată deduce că E.J. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, infracțiune care face parte din categoria celor grave și se pedepsește cu închisoare de la 6 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani.

14. Potrivit dispozițiilor articolului 195 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsura preventivă aplicată poate fi înlocuită cu una mai aspră, dacă necesitatea acesteia este confirmată prin probe, sau cu una mai ușoară, dacă prin aplicarea ei se va asigura comportamentul respectiv al bănuțului, învinuitului, inculpatului în scopul desfășurării normale a procesului penal și al asigurării executării sentinței. Măsura preventivă se revocă de către organul care a dispus-o în cazul în care au dispărut temeiurile pentru aplicarea acesteia.

15. În conformitate cu prevederile articolului 177 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestul preventiv, arestul la domiciliu, liberarea provizorie a persoanei pe cauțiune și liberarea provizorie a persoanei sub control judiciar se aplică numai conform hotărârii instanței de judecată emisă în baza demersului procurorului. Arestul la domiciliu, liberarea provizorie pe cauțiune și liberarea provizorie a persoanei sub control judiciar se aplică de către instanță ca alternativă a arestului preventiv, în baza demersului organului de urmărire penală sau la cererea părții apărării.

16. În conformitate cu prevederile articolului 188 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constă în izolarea învinuitului sau a inculpatului de societate în locuința acestuia, cu stabilirea anumitor restricții.

17. În conformitate cu prevederile articolului 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt necesare pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuțul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, pentru ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori pentru asigurarea de către instanță a executării sentinței.

18. Potrivit articolului 195 alin. (3) din Codul de procedură penală, măsura preventivă sub formă de arestare preventivă, arestare la domiciliu, liberare provizorie sub control judiciar și liberare provizorie pe cauțiune se înlocuiește sau, după caz, se revocă de judecătorul de instrucție sau de instanța de judecată. În cazul în care, la etapa de urmărire penală, până la transmiterea cauzei la instanța de judecată spre examinare, procurorul care conduce sau efectuează urmărirea penală consideră că măsura arestare preventivă sau arestare la domiciliu nu mai este justificată și temeiurile care au servit la aplicarea sau la prelungirea acesteia au decăzut, acesta revocă neîntârziat măsura arestării preventive sau arestării la domiciliu, punând în libertate persoana sau, după caz, aplicând, conform competenței sale, o altă măsură preventivă, și, în termen de până la 5 ore de la revocare, anunță judecătorul de instrucție care a aplicat sau a prelungit măsura arestării preventive sau a arestării la domiciliu.

19. Așadar, măsura preventivă sub formă de arest preventiv sau arest la domiciliu poate fi înlocuită cu una mai ușoară, dacă au dispărut riscurile, sau, datorită schimbării situației, aceste riscuri pot fi înlăturate prin aplicarea altor măsuri preventive. Existența unei bănuieli rezonabile nu este suficientă pentru arestare. Articolul 5 § 1 c) din Convenție cere motive temeinice ale necesității de a împiedica persoana să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

20. Interpretând această prevedere, Curtea Europeană a distins patru riscuri care pot justifica arestarea: riscul eschivării, riscul de a împiedica buna desfășurare a justiției, prevenirea săvârșirii de către persoană a unei noi infracțiuni și riscul că punerea în libertate a persoanei va cauza dezordine publică (a se vedea *Smirnova v. Rusia*, 24 iulie 2003, § 59).

21. Astfel, instanța de judecată consideră că invocarea riscului de împiedicare a bunei desfășurări a justiției poate avea loc doar în faza inițială a procedurilor (*Jarzynski v. Polonia*, 4 octombrie 2005, § 43), dar nu și atunci când martorii au fost deja audiați, iar probele materiale relevante ridicate sau când urmărirea este finalizată și cauza penală urmează a fi trimisă în judecată.

22. Instanța de judecată a mai verificat existența motivelor și criteriilor pentru menținerea arestului la domiciliu și dacă acestea corespund criteriilor dezvoltate de către Curtea Europeană în asemenea situații.

23. O persoană învinuită de comiterea unei crime trebuie eliberată întotdeauna în cursul procedurii, dacă autoritățile nu pot demonstra existența unor motive pertinente și suficiente care să justifice detenția continuă.

24. Articolul 5 § 3 din Convenție nu trebuie înțeles că autorizează detenția necondițională, sub rezerva că aceasta nu durează mai mult decât o perioadă minimă de timp. Justificarea oricărei perioade de detenție provizorie, indiferent de cât de scurtă ar fi ea, trebuie să fie demonstrată în mod convingător de către organele de urmărire penală.

25. Instanța accentuează faptul că acuzarea a dispus de posibilitatea efectuării acțiunilor procesuale pentru acumularea de probe după reținerea lui E.J. și a presupușilor săi complici. Un motiv pentru deținerea învinuitului în starea de arest a servit faptul că părții acuzării i s-a acordat o perioadă suficientă în care urma să efectueze imediat și neîntârziat acțiunile procesuale de urgență, care se referă la probatoriu.

26. Prin urmare, acuzarea urmează să efectueze acțiunile procesuale necesare, având în vedere faptul că urmărirea penală este în desfășurare și nu există riscul implicării învinuitului în acest proces. Martorii au fost deja audiați, iar probele necesare, în viziunea acuzării, au fost administrate.

27. Din materialele dosarului prezentat rezultă că E.J. este atras pentru prima dată la răspundere penală, este caracterizat pozitiv și dispune de un domiciliu stabil în orașul Ialoveni, str. Alexandru cel Bun, nr. 2, apartamentul 40. Acesta este căsătorit, are la întreținere patru copii minori și o soție care nu este angajată în câmpul muncii, fapt care înclină balanța pentru înlocuirea măsurii de arest preventiv.

28. Instanța de judecată reține: suspiciunile că învinuitul E.J. se va sustrage de la urmărirea penală nu sunt probate. Nu au fost prezentate dovezi privitoare la încercarea de influențare a martorilor în procesul penal și lipsesc date care ar justifica faptul că acesta ar fi întreprins acțiuni în vederea distrugerii probelor.

29. Așadar, instanța de judecată constată că învinuitul dispune de un loc de trai permanent, nu intenționează să părăsească domiciliul, se obligă să se prezente la organul de urmărire penală ori de câte ori va fi citat și să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal.

30. Instanța consideră necesar să înlocuiască măsura preventivă existentă cu plasarea lui E.J. sub arest la domiciliu, care va fi însoțit de restricții și obligațiuni prevăzute de articolul 188 alin. (3) din Codul de procedură penală, și anume: interzicerea de a ieși din locuință; interzicerea comunicării în direct sau prin intermediul telefonului cu persoanele care sunt interogate în prezentul dosar și primirea acestora în locuința sa; menținerea în stare de funcționare a mijloacelor electronice de control și portul lor permanent; răspunsul la semnalele de control sau emiterea semnalelor telefonice de control; prezentarea la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată în termenul stabilit.

31. În aceste condiții, instanța de judecată consideră că arestul la domiciliu va contribui în mod eficient la împiedicarea învinuitului de a întreprinde acțiuni negative care să pericliteze desfășurarea procesului penal, de a se sustrage urmăririi penale sau judecării, de a comite alte infracțiuni.

32. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 11, 41, 176, 177, 186, 188, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului P.V., de la Procuratura Anticorupție, din 15 decembrie 2017, cu privire la înlocuirea măsurii de arest preventiv aplicată lui E.J., născut la 25 iunie 1974, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu măsura de arest la domiciliu și prelungirea acesteia pentru o perioadă de 30 zile.

Se înlocuiește măsura de arest preventiv în privința lui E.J., născut la 25 iunie 1974, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu măsura de arest la domiciliu, în orașul Ialoveni, str. Alexandru cel Bun, nr. 2, apartamentul 40, cu prelungirea acestei măsuri preventive pe un termen de 30 (treizeci) zile.

Se stabilesc față de învinuitul E.J. următoarele restricții și obligații, prevăzute de articolul 188 din Codul de procedură penală:

- interzicerea părăsirii locuinței;
- interzicerea comunicării în direct sau prin intermediul telefonului cu persoanele care sunt interogate în prezentul dosar și primirea acestora în locuința sa;

- obligația de a menține în stare de funcționare mijloacele electronice de control și de a le purta permanent;

- obligația de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control, de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată în termenul stabilit.

Termenul menținerii lui E.J. în stare de arest la domiciliu va curge de la 19 decembrie 2017, ora 16.00.

Controlul executării prezentei încheieri se pune în sarcina Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne de la domiciliul învinuitului E.J.

Învinuitul E.J. urmează a fi pus imediat în libertate, chiar în sala ședinței de judecată.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc, ce se pune imediat în executare.

Copiile încheierii în cauză și ale mandatului de arest la domiciliu se înmânează procurorului, apărătorului, învinuitului, se expediază pentru executare Centrului Național Anticorupție și organului afacerilor interne competent în a cărei rază teritorială domiciliază învinuitul E.J.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul M.V.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 17-50/2017

19 decembrie 2017,
ora 16.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****M.V.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****O.V.,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****P.V.,****Apărătorului****N.R.,****În prezența:****Învinuitului****E.J.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului P.V., de la Procuratura Anticorupție, din 15 decembrie 2017, cu privire la înlocuirea măsurii de arest preventiv aplicată în privința lui E.J., născut la 25 iunie 1974, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu măsura procesuală de constrângere sub formă de „arest la domiciliu” și prelungirea acesteia pentru o perioadă de 30 de zile,

conform încheierii instanței judecătorești din 19 decembrie 2017 și, în baza prevederilor articolelor 6, 25¹⁾, 185, 186, 188, 195 și 308 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se înlocuiește măsura de arest preventiv prelungită în privința lui E.J., născut la 25 iunie 1974, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu măsura de arest la domiciliu, în orașul Ialoveni, str. Alexandru cel Bun, nr. 2, apartamentul 40, și prelungirea acestei măsuri pe un termen de 30 (treizeci) de zile.

Se stabilesc față de învinuitul E.J. următoarele restricții și obligații, prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală:

- interzicerea de a ieși din locuință;
- interzicerea comunicării în direct sau prin intermediul telefonului cu persoanele care sunt interogate pe prezentul dosar și primirea acestora în locuința sa;
- menținerea în stare de funcționare a mijloacelor electronice de control și purtarea lor permanentă;

- răspunderea la semnalele de control sau emiterea de semnale telefonice de control, prezentarea în persoană la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat.

Termenul menținerii lui E.J. în stare de arest la domiciliu va curge de la data de 19 decembrie 2017, ora 16.00.

Controlul executării se pune în seama Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne de la domiciliul învinuitului E.J.

Învinuitul E. J. urmează a fi pus imediat în libertate, chiar în sala ședinței de judecată.

Mandatul judecătoresc trebuie expediat pentru executare Centrului Național Anticorupție și organului afacerilor interne competent în a cărei rază teritorială domiciliază învinuitul E.J.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul M.V.**

Înlocuirea măsurilor preventive
(art. 195 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 16-515/2017
16-ij_10-15515-25.10.2017

ÎNCHEIERE

30 decembrie 2017,
ora 16.30

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

V.G.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

G.G.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

R.B.,

Apărătorului

V.R.,

În prezența:

Învinuitului

I.G.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului R.B., de la Procuratura Anticorupție, din 27 decembrie 2017, cu privire la prelungirea măsurii de arest preventiv în privința lui I.G., născut la 15 ianuarie 1981, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 27 decembrie 2017, ora 12.50, procurorul R.B., de la Procuratura Anticorupție, i-a înaintat judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), un demers cu privire la prelungirea măsurii de arest preventiv în privința învinuitului I.G., pe un termen de 30 zile.

2. Potrivit demersului, I.G., care activa în calitate de inspector superior în cadrul Postului Vamal Sculeni, a comis infracțiunea de corupere pasivă în următoarele circumstanțe:

3. Începând cu luna mai 2017, până în prezent, I.G., având obligația respectării obligațiilor sale de serviciu, conștientizând caracterul prejudiciabil al faptelor sale infracționale și procedând contrar competențelor atribuite, acționând în participație cu M.V. – șef al Biroului Vamal Ungheni, P.V. – șef adjunct al Biroului Vamal Ungheni, Z.M. – șef al Postului Vamal Sculeni, șefii de tură M.V., S.I., V.F. și B.E., a pretins și a primit mijloace bănești de la persoanele supuse controlului vamal pentru

a nu interveni, favoriza și a autoriza trecerea persoanelor, mijlocului de transport și mărfurilor peste frontiera de stat a Republicii Moldova, fără efectuarea controlului la trecerea frontierei și controlului vamal necesar, precum și neîncasarea taxelor obligatorii la vămuirea bunurilor introduse pe teritoriul țării, cât și facilitarea trecerii peste frontieră a bunurilor, cu eludarea controlului vamal.

4. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, I.G. a comis infracțiunea prevăzută la art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal – corupere pasivă – caracterizată prin pretinderea, acceptarea și primirea de către o persoană publică de bunuri ce nu i se cuvin, pentru sine și pentru altă persoană, pentru a nu îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale, acțiuni săvârșite de mai multe persoane cu extorcarea de bunuri.

5. La 13 decembrie 2017, ora 6.15, învinuitul I.G. a fost reținut, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală.

6. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 15 decembrie 2017, în privința învinuitului a fost aplicată măsura arestării preventive pe un termen de 25 de zile, calcularea termenului începând cu data de 13 decembrie 2017 până la 7 ianuarie 2018.

7. Procedura de citare legală a fost îndeplinită.

8. Procurorul R.B., de la Procuratura Anticorupție, a solicitat în cadrul ședinței de judecată admiterea integrală a demersului, reiterând motivele și argumentele invocate în demers.

9. Apărătorul V.R. a solicitat respingerea demersului înaintat ca fiind neîntemeiat, indicând, astfel, că toate probele prezentate de procuror nu sunt relevante pentru situația învinuitului și, respectiv, aceste documente nu pot servi drept temei de a dispune prelungirea măsurii preventive față de învinuitul I.G. Apărătorul a mai relatat că învinuitul este grav bolnav și că în detenție a cerut intervenția medicilor. Medicii au menționat că acesta trebuie internat în spital. În plus, apărătorul susține că învinuitul este căsătorit, are la întreținere doi copii minori, are un loc permanent de trai, este caracterizat pozitiv, are un loc de muncă permanent și nu poate să eludeze organul de urmărire penală sau instanța. El nu va întreprinde acțiuni reprobabile în defavoarea procesului penal.

10. În continuare, apărătorul V.R. a depus concluzii scrise cu privire la soluția pe care o propune, iar în final a solicitat respingerea demersului înaintat de procuror ca nefondat.

11. Învinuitul I.G. a solicitat, în cadrul ședinței de judecată, respingerea demersului înaintat de către procuror, menționând că susține pe deplin poziția apărătorului V.R. Învinuitul a solicitat să se țină cont de faptul că are la întreținere doi copii minori, că soția îi este grav bolnavă și nu se poate descurca cu îngrijirea copiilor. Mai mult, starea sănătății sale este precară și trebuie internat în spital. Astfel, învinuitul promite că se va prezenta în fața organului de urmărire penală ori de câte ori va fi citat și nu va întreprinde acțiuni reprobabile în defavoarea soluționării corecte a cauzei penale.

12. Audiind participanții la proces și examinând materialele anexate la demers în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră

necesar să dispună admiterea parțială a demersului înaintat de procuror, cu aplicarea față de învinuit a unei alte măsuri preventive mai ușoare, sub formă de arest la domiciliu, având în vedere următoarele considerente:

13. Astfel, în ședința de judecată s-a constatat că I.G., născut la 15 ianuarie 1981, este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal, care prevede ca pedeapsă închisoarea de la 5 la 10 ani cu amendă în mărime de la 6000 la 8000 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 7 la 10 ani.

14. La 13 decembrie 2017, ora 6.15, învinuitul I.G. a fost reținut în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, în incinta Postului Vamal Sculeni. Prin încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 15 decembrie 2017, în privința învinuitului I.G. a fost dispusă măsura de arest preventiv pe un termen de 25 de zile, calcularea termenului începând cu data de 13 decembrie 2017, ora 6.15, până la 3 ianuarie 2018, ora 12.40.

15. În conformitate cu prevederile art. 176 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeieri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se sustragă de la urmărirea penală sau de la judecată, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârșească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței. Arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de un an și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod.

16. În conformitate cu prevederile art. 175 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna-desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se sustragă de la urmărirea penală sau de la judecată, să nu împiedice stabilirea adevărului ori să se asigure executarea sentinței.

17. Totodată, trebuie reținut că instanța de judecată examinează demersul cu privire la aplicarea măsurii preventive sau prelungirea acesteia fără a se pronunța asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei. Ea verifică dacă acuzarea deține suficiente probe, care demonstrează temeinicia unei bănuieli rezonabile că infracțiunea a fost comisă de către persoana din față sa.

18. Din materialele prezentate de procuror, instanța a conchis că, la momentul înaintării actualului demers și al examinării acestuia, există temeieri rezonabile că a fost comisă infracțiunea de care este acuzat I.G.

19. I.G. este tras prima dată la răspundere penală, are domiciliu permanent, este căsătorit și are doi copii minori la întreținere, instanței nefiindu-i prezentate probe care să ateste că învinuitul I.G. se va sustrage de la urmărirea penală și că va împiedica stabilirea adevărului în cazul dat.

20. În continuare, instanța a verificat existența motivelor și criteriilor invocate de către procuror pentru prelungirea măsurii de arest preventiv.

21. Astfel, la pronunțarea prezentei soluții, instanța de judecată are în vedere inclusiv criteriile stabilite de către Curtea Europeană pentru dispunerea măsurii de arest preventiv:

- riscul eschivării persoanei de la judecată;
- riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare;
- riscul comiterii de infracțiuni;
- riscul de provocare a dezordinii publice.

22. De menționat că o persoană învinuită de comiterea unei crime trebuie întotdeauna eliberată în cursul procedurii, dacă statul nu poate prezenta motive pertinente și suficiente care să justifice detenția continuă.

23. Mai mult, este necesar ca aceste riscuri să nu fie generale sau abstracte. În cazul *Becciev v. Moldova*, 4 octombrie 2005, § 58, Curtea Europeană a reținut că pericolul eschivării învinuitului nu poate fi apreciat în exclusivitate doar în baza gravității pedepsei pe care acesta riscă să o primească. Acesta trebuie stabilit prin trimitere la numeroase alte elemente care pot să confirme existența riscului unei eschivări sau care să-l facă să pară atât de nesemnificativ, încât să nu justifice detenția de până la judecată. Pericolul eschivării trebuie să fie analizat în lumina caracterului persoanei, a personalității acesteia, a existenței unui domiciliu, a unei ocupații, a dispunerii de bunuri, a prezenței unor legături de familie și oricare alte legături cu țara în care este urmărită penal. Riscul unei pedepse grave și ponderea probelor pot fi pertinente, însă nu sunt decisive, iar posibilitatea obținerii garanțiilor poate fi utilizată în vederea compensării pericolului. De asemenea, riscul ingerinței învinuitului în cursul normal al justiției nu poate fi analizat *in abstracto*, ci trebuie să se bazeze pe un suport factic.

24. De asemenea, dacă persoana arestată poate oferi suficiente garanții că nu se va sustrage urmăririi și judecării, ea trebuie pusă în libertate.

25. Analizând materialele prezentate de procuror, instanța constată că, în cazul de față, în materialele anexate la demers nu există niciun argument care ar dovedi că există temeuri „relevante și suficiente” pentru a justifica menținerea în continuare a lui I.G. în stare de arest preventiv. Solicitând prelungirea măsurii preventive, procurorul a susținut și prezentat aceleași argumente pe care le-a invocat inițial la aplicarea arestării preventive, însă fără a prezenta alte probe noi, care justifică prelungirea celei mai dure măsuri preventive.

26. Instanța de judecată notează că motivele par să se fi limitat la parafrizarea temeiurilor pentru aplicarea arestului preventiv, fără a se explica cum sunt acestea aplicabile în continuare în situația învinuitului I.G.. Procurorul nu a motivat care

sunt probele ce justifică că învinuitul I.G. ar putea să se sustragă de la urmărire sau judecare ori să săvârșească alte infracțiuni. Nu s-a explicat nici cum ar putea învinuitul să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal sau să influențeze martorii, după ce organul de urmărire penală a avut suficient timp să acumuleze și să examineze probele în cazul dat. Prelungirea automată și în mod generalizat a acestei măsuri preventive nu poate fi admisă atât timp cât argumentele procurorului nu sunt bazate pe motive rezonabile și suficiente. Mai mult, organul de urmărire penală a avut suficient timp pentru a finaliza urmărirea penală.

27. Având în vedere cele constatate în cadrul ședinței de judecată, și anume că învinuitul I.G. este grav bolnav, a apelat în detenție la intervenția medicilor care i-au prescris internarea în spital, este căsătorit, are la întreținere doi copii minori, are un loc permanent de trai, este caracterizat pozitiv, are un loc de muncă permanent, soția învinuitului este și ea bolnavă și nu se poate descurca singură cu îngrijirea copiilor - învinuitul I.G. a promis că se va prezenta în fața organului de urmărire penală sau la instanța ori de câte ori va fi citat și nu va întreprinde acțiuni negative în contra soluționării corecte a cauzei penale.

28. Așadar, date fiind circumstanțele de mai sus, instanța de judecată consideră că nu persistă necesitatea izolării învinuitului I.G. de societate și că nu există vreo bază pentru a presupune că acesta va împiedica, în libertate fiind, stabilirea adevărului în cauza dată sau că se va sustrage urmăririi ori judecării.

29. În conformitate cu prevederile art. 185 alin. (3) din Codul de procedură penală, la soluționarea chestiunii privind arestarea preventivă, judecătorul de instrucție sau instanța de judecată are obligația să examineze prioritar oportunitatea aplicării altor măsuri, neprivative de libertate și are dreptul să dispună oricare altă măsură prevăzută de art. 175.

30. Astfel, instanța de judecată conchide că, în cazul de față, lipsește necesitatea menținerii în continuare a măsurii preventive. Aflarea învinuitului I.G. în arest la domiciliu va face ca învinuitul să se afle la dispoziția organelor și a instituțiilor de drept, îl va separa de restul participanților la proces și va fi asigurată securitatea procesului.

31. De asemenea, examinând materialele prezentate de către procuror și audiindu-l pe învinuit în cadrul ședinței de judecată, instanța de judecată stabilește și faptul că urmărirea penală a fost pornită legal, cu respectarea prevederilor legislației în vigoare, fără a fi admise limitări sau lezări în drepturi a învinuitului, iar procesul se desfășoară în strictă conformitate cu prevederile Codului de procedură penală.

32. Instanța de judecată notează că, până la acest moment, organul de urmărire penală și-a îndeplinit toate acțiunile procesuale în vederea administrării probelor existente, pentru a constata corect și just starea de fapt a lucrurilor și pentru a stabili toate împrejurările cazului, pentru a administra totalitatea de probe și pentru a finaliza urmărirea penală.

33. În consecința celor menționate și dat fiind faptul că la demersul procurorului nu au fost anexate materiale care ar confirma temeiurile de prelungire a arestării

preventive, instanța de judecată consideră necesar ca învinuitului I.G. să-i fie aplicată măsura de arest la domiciliu pentru o perioadă de 30 zile.

34. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 11, 41, 176, 177, 186, 188, 196 alin. (2) și 308 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se admite parțial demersul procurorului R.B., de la Procuratura Anticorupție, din 27 decembrie 2017 cu privire la prelungirea măsurii de arest preventiv în privința lui I.G. născut la 15 ianuarie 1981, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal.

Se înlocuiește măsura preventivă de arest preventiv aplicată în privința lui I.G., născut la 15 ianuarie 1981, prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 15 decembrie 2017, cu măsura preventivă de arest la domiciliu, în or. Criuleni, str. Ion Creangă, nr. 41, apartamentul 42, pe un termen de 30 (treizeci) zile, calcularea termenului începând cu data de 30 decembrie 2017, ora 16.30, până la data de 29 ianuarie 2018, ora 16.30.

Se stabilesc față de învinuitul I.G. următoarele restricții și obligații, prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală:

- interzicerea de a ieși din locuință;
- interzicerea comunicării în direct sau prin intermediul telefonului cu persoanele care sunt interogate pe prezentul dosar și primirea acestora în locuința sa;
- menținerea în stare de funcționare a mijloacelor electronice de control și purtarea lor permanentă;
- răspunsul la semnalele de control sau emiterea de semnale telefonice de control, prezentarea în persoană la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat.

Controlul executării prezentei încheieri se pune în seama Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne de la domiciliul învinuitului I.G.

În baza încheierii, se eliberează un mandat de arest la domiciliu. Acesta se pune imediat în executare.

Copia încheierii și mandatul de arestare la domiciliu se înmânează procurorului, apărătorului și învinuitului.

Învinuitul I.G. urmează a fi pus imediat în libertate, chiar în sala ședinței de judecată.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul V.G.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 16-515/2017

30 decembrie 2017,
ora 16.30

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****V.G.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****G.G.,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****R.B.,****Apărătorului****V.R.,****În prezența:****Învinuitului****I.G.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului R.B., de la Procuratura Anticorupție, din 27 decembrie 2017 cu privire la prelungirea măsurii de arest preventiv în privința lui I.G., născut la 15 ianuarie 1981, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal,

conform încheierii instanței judecătorești din 30 decembrie 2017 și în baza prevederilor articolelor 6, 25¹), 186, 188 și 308 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se înlocuiește măsura de arest preventiv aplicată în privința lui I.G., născut la 15 ianuarie 1981, prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 15 decembrie 2017, cu măsura preventivă de arest la domiciliu, în or. Criuleni, str. Ion Creangă, nr. 41, apartamentul 42, pe un termen de 30 (treizeci) zile, calcularea termenului începând cu data de 30 decembrie 2017, ora 16.30, până la data de 29 ianuarie 2018, ora 16.30.

Se stabilesc față de învinuitul I.G. următoarele restricții și obligații, prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală:

- interzicerea de a ieși din locuință;
- interzicerea comunicării în direct sau prin intermediul telefonului cu persoanele care sunt interogate pe prezentul dosar și primirea acestora în locuința sa;
- menținerea în stare de funcționare a mijloacelor electronice de control și purtarea lor permanentă;
- răspunsul la semnalele de control sau emiterea de semnale telefonice de control, prezentarea în persoană la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat.

Controlul executării se pune în seama Centrului Național Anticorupție și a organului afacerilor interne de la domiciliul învinuitului I.G.

Învinuitul I.G. urmează a fi pus imediat în libertate, chiar în sala ședinței de judecată.

Mandatul judecătoresc trebuie expediat pentru executare Centrului Național Anticorupție și organului afacerilor interne competent, în a cărei rază teritorială domiciliază învinuitul I.G.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.G.**

Revocarea măsurilor preventive
(art. 195 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 17-2/2017
17-ij_10-28265-25.10.2017

ÎNCHEIERE

8 iunie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

E.J.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.L.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Anticorupție,

S.C.,

Apărătorului

O.L.,

În prezența:

Învinuitului

I.G.,

Interpretului

B.M.,

examinând în cameră de consiliu cererea/demersul apărătorului O.L. cu privire la revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar aplicată în privința lui I.G., născut la 3 iunie 1985, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 335 alin. (3) lit. b), 190 alin. (5), 243 alin. (3) lit. b) și 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 27 februarie 2017, apărătorul O.L., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinuitului I.G., a înaintat judecătorului de instrucție o cerere cu privire la revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar aplicată în privința lui I.G., născut la 3 iunie 1985, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 335 alin. (3) lit. b), 190 alin. (5), 243 alin. (3) lit. b) și 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

2. În motivarea cererii, apărătorul O.L. invocă faptul că, prin încheierea Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), din 21 ianuarie 2017, s-a dispus respingerea demersului procurorului de la Procuratura Anticorupție, privind prelungirea măsurii preventive de arest la domiciliu pe un termen de 30 zile în privința învinuitului I.G. și, respectiv, înlocuirea măsurii preventive aplicată în privința lui I.G. sub formă de arest la domiciliu cu măsura preventivă a liberării provizorii sub control judiciar.

3. Încheierea instanței judecătorești a fost pusă în aplicare din momentul pronunțării ei și, în mod corespunzător, este executată până în prezent fără abateri sau devieri de la restricțiile impuse învinuitului I.G. de către instanța de judecată, conform art. 191 din Codul de procedură penală.

4. Din momentul aplicării măsurii preventive și până la data înaintării cererii au expirat unsprezece luni, iar din momentul aplicării față de învinuitul I.G. a măsurilor preventive, inclusiv a arestului preventiv și a arestului la domiciliu, au trecut treisprezece luni.

5. Pe parcursul acestei perioade de timp, în privința sau cu participarea învinuitului I.G. nu au fost întreprinse acțiuni de urmărire penală, existând, astfel, o situație incertă cu privire la dosar și necunoscută de către învinuitul I.G.

6. În opinia avocatului, orice măsură preventivă are un caracter temporar și provizoriu, la o anumită etapă urmând a fi ridicată de către organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, iar menținerea restricțiilor și a interdicțiilor aplicate învinuitului nu poate avea loc la nesfârșit, pentru că i-ar fi încălcat dreptul la libertate, dreptul la liberă circulație și dreptul la un proces echitabil, în special, în partea referitoare la exercitarea urmăririi penale într-un termen rezonabil.

7. Astfel, cu referire la prevederile art. 195 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, apărătorul O.L. îi solicită instanței judecătorești revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar aplicată în privința învinuitului I.G. prin încheierea Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău, din 21 ianuarie 2017.

8. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 3 aprilie 2017 s-a dispus declinarea competenței teritoriale privind examinarea cererii apărătorului O.L. cu privire la revocarea măsurii preventive în privința învinuitului I.G., în favoarea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), iar prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2015, s-a dispus declinarea competenței de la examinarea cererii apărătorului O.L. cu privire la revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar, aplicată în privința învinuitului I.G. Cererea apărătorului O.L. cu privire la revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar, aplicată în privința învinuitului I.G., împreună cu toate documentele din dosar au fost înaintate Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în scopul soluționării conflictului negativ de competență. Prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2016, s-a dispus expedierea spre examinare a cauzei penale în privința lui I.G., învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 335 alin. (3) lit. b), 190 alin. (5), 243 alin. (3) lit. b) și 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, către Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău.

9. Apărătorul O.L. a susținut în cadrul ședinței de judecată cererea înaintată și a solicitat admiterea acesteia.

10. Învinuitul I.G. a cerut în ședința de judecată admiterea cererii înaintate de avocat, promițând că se va prezenta benevol ori de câte ori va fi citat în fața organului de urmărire penală, a procurorului sau a instanței de judecată și că nu va influența nici într-un fel mersul normal al urmăririi penale.

11. Procurorul S.C., de la Procuratura Anticorupție, a susținut în cadrul ședinței de judecată că circumstanțele care au stat la baza aplicării măsurii preventive nu au dispărut și că acestea își mențin actualitatea, motiv pentru care cererea înaintată trebuie respinsă ca neîntemeiată.

12. Audiind participanții la proces, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază că cererea este întemeiată și o va admite.

13. În cadrul ședinței de judecată, s-a constatat că I.G. este acuzat de faptul că, în perioada 2011-2014, deținând funcția de director executiv la organizațiile non-guvernamentale „CIC” și „FRB”, precum și gestionând un șir de organizații non-guvernamentale: „CEM”, „INT”, „EGM”, „Centrul de consultanță în activitatea, integrarea și reabilitarea persoanelor cu dezabilități – „INTERN” și „UCT”, a organizat și a aplicat o schemă frauduloasă de dobândire a bunurilor altor persoane în proporții deosebit de mari, cu folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație obștească ori care lucrează pentru o astfel de organizație a situației de serviciu, în interes material. Acest fapt a condus la neachitarea impozitului în proporții deosebit de mari și la spălarea banilor în proporții deosebit de mari, în următoarele circumstanțe:

14. În perioada 2011-2014, I.G., de comun acord și ca urmare a înțelegerii prealabile cu B.C. și B.Z. și alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, folosindu-se de situația de serviciu, a întocmit un șir de proiecte care au fost expediate fundației „FET”, iar ulterior, în rezultatul acestor acțiuni, „FET” a transferat mijloace financiare la conturile organizațiilor non-guvernamentale gestionate de către I.G.

15. În continuarea acțiunilor sale criminale, I.G., în complicitate cu B.C. și cu B.Z., au întocmit și prezentat rapoarte financiare care conțineau date eronate cu privire la modalitatea și temeinicia folosirii mijloacelor financiare oferite de către „FET” ca subvenție, precum că mijloacele financiare ar fi fost utilizate în scopul realizării proiectelor.

16. De asemenea, în scopul dobândirii mijloacelor financiare în proporții deosebit de mari, I.G. transfera sumele date pe contul firmei fantome „CP”, fapt care îi permitea atribuirea unui aspect legal banilor sustrași, după care și-i însușea.

17. Pentru cele comise și potrivit ordonanței de punere sub învinuire din 26 septembrie 2014, I.G. este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 335 alin. (3) lit. b), 190 alin. (5), 243 alin. (3) lit. b) și 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

18. Prin încheierea Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău, din 21 ianuarie 2015, s-a dispus respingerea demersului procurorului de la Procuratura Anticorupție privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu pe un termen de 30 de zile în privința învinuitului I.G. și, respectiv, înlocuirea măsurii preventive aplicată în privința lui I.G. sub formă de arest la domiciliu cu măsura preventivă a liberării provizorii sub control judiciar, însoțită de obligațiile prescrise la alin. (3) din art. 191 din Codul de procedură penală.

19. La 27 februarie 2016, apărătorul O.L. a înaintat judecătorului de instrucție o cerere cu privire la revocarea măsurii preventive, invocând, astfel, că, din momentul aplicării măsurii preventive și până la data înaintării cererii, au trecut unsprezece luni, iar din momentul aplicării față de învinuitul I.G. a măsurilor preventive, inclusiv a arestului preventiv și a arestului la domiciliu, au trecut treisprezece luni, perioadă de timp în care, în privința sau cu participarea învinuitului I.G., nu au fost întreprinse acțiuni de urmărire penală, existând, astfel, o situație incertă.

20. Avocatul susține că orice măsură preventivă are un caracter temporar și provizoriu, la o anumită etapă urmând a fi ridicată de către organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, iar menținerea restricțiilor și a interdicțiilor în prezența cărora se află învinuitul nu poate dura la nesfârșit, pentru că ar fi încălcate mai multe drepturi, între care și dreptul la libertate.

21. Așadar, dreptul la libertate al persoanei este garantat de art. 25 din Constituția Republicii Moldova și de legislația procesual penală. Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile și nimeni nu poate fi reținut sau arestat decât în cazurile și în modurile stabilite de lege.

22. Conform art. 176 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate la propunerea organului de urmărire penală sau, după caz, de către instanța de judecată, numai atunci când există suficiente temeiuri rezonabile să se presupună că bănuitul, învinuitul sau inculpatul ar putea să se sustragă de la urmărirea penală sau de la judecată, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvârșească alte infracțiuni. Potrivit alineatului (2) al aceluiași articol, arestarea preventivă și măsurile alternative arestării se aplică numai în cazul persoanei care este bănuită sau învinuită de săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, iar în cazul existenței unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea altor infracțiuni, ele se aplică învinuitului sau inculpatului care a comis, cel puțin, una din acțiunile menționate la alin. (1).

23. Astfel, instanța de judecată consideră că, în cazul dat, nu sunt prezente temeiurile indicate mai sus, iar relatările procurorului nu sunt argumentate.

24. Din materialele prezentate de procuror nu se întrevăd probe veridice care ar da motiv de bănuială că I.G. se va sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, că învinuitul ar fi întreprins pe parcursul urmăririi penale măsuri în vederea intimidării martorilor, a părților vătămate sau pentru influențarea desfășurării normale a urmăririi penale.

25. Având în vedere materialele prezentate raportate la motivele invocate de participanții la proces, instanța de judecată consideră că în privința învinuitului I.G. va fi oportună revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar.

26. Instanța de judecată constată astfel că, în cazul dat, temeiurile care au stat la baza aplicării liberării provizorii sub control judiciar a învinuitului I.G. nu mai sunt actuale.

27. Învinuitul I.G. a promis în cadrul ședinței de judecată că se va prezenta benevol ori de câte ori va fi citat în fața organului de urmărire penală, a procurorului

sau a instanței de judecată și că nu va influența nici într-un fel mersul normal al urmăririi penale, pe când de către procuror nu au fost prezentate temeieri rezonabile suficiente pentru a se presupune că învinuitul I.G. ar putea să se sustragă de la urmărirea penală sau de la judecată, să împiedice la stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvârșească alte infracțiuni.

28. Analizând cererea apărătorului în raport cu materialele prezentate de către participanții la proces, instanța de judecată nu identifică niciun motiv pentru a respinge cererea privind revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar în privința învinuitului I.G.

29. Instanța de judecată constată că în materialele dosarului există multiple probe veridice, concludente și pertinente, care se coroborează între ele și care demonstrează cu certitudine că învinuitul I.G. nu se va eschiva de la urmărirea penală ori de la judecarea cauzei și că nu va influența mersul urmăririi penale și participanții la proces.

30. Din materialele dosarului nu rezultă că învinuitul I.G. ar fi încălcat măsura preventivă impusă anterior. Mai mult, acesta are un loc stabil de trai, este căsătorit, are la întreținere un copil minor de doar un an, anterior nu a fost judecat, nu a influențat martorii, nu a împiedicat la efectuarea acțiunilor de urmărire penală, nu s-a sustras de la urmărirea penală și se obligă să se prezinte la toate citațiile organului de urmărire penală, dar și a instanței de judecată.

31. Articolul 1 alin. (3) din Codul de procedură penală prevede că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nicio persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și, ca nicio persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

32. Potrivit prevederilor art. 195 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsura preventivă se revocă de către organul care a dispus-o în cazul în care au dispărut temeiurile pentru aplicarea acesteia.

33. În aceste circumstanțe, probarea acestor temeieri rezonabile îi revine organului de urmărire penală. El trebuie să demonstreze că I.G. prezintă un pericol pentru societate. Însă procurorul nu a prezentat niciun argument juridic concret sau probe care ar demonstra necesitatea menținerii în continuare a liberării provizorii sub control judiciar față de I.G.

34. Instanța reține faptul că învinuitul I.G. s-a prezentat atunci când a fost citat pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală impuse și nu a încercat să se sustragă de la urmărirea penală sau să influențeze martorii ori să distrugă probe. Riscul de presiune asupra martorilor nu mai există, pentru că se putea vorbi despre acesta până la audierea martorilor de către organul de urmărire penală. Odată ce aceștia au fost audiați și depozițiile lor fixate în proces, acest pericol nu mai persistă.

35. Totodată, instanța de judecată reține că I.G. a participat activ la toate acțiunile efectuate și se obligă să se prezinte de câte ori va fi citat.

36. De la data punerii lui I.G. sub învinuire, 26 septembrie 2014, și până în prezent, 8 iunie 2016, a trecut o perioadă de timp de aproximativ un an și 9 luni, perioadă în care urmau a fi efectuate, practic, toate acțiunile de urmărire penală.

37. În această ordine de idei, instanța de judecată consideră că temeiurile care au stat la baza aplicării măsurii preventive sub formă de liberare provizorie sub control judiciar în privința învinuitului I.G. au dispărut, motiv pentru care va admite cererea apărătorului O.L. cu privire la revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar aplicată în privința învinuitului I.G.

38. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 11, 41, 195, 196 alin. (2) și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite cererea/demersul apărătorului O.L. cu privire la revocarea măsurii preventive a liberării provizorii sub control judiciar aplicată în privința lui I.G., născut la 3 iunie 1985, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele 335 alin. (3) lit. b), 190 alin. (5), 243 alin. (3) lit. b) și 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

Se revocă măsura preventivă a liberării provizorii sub control judiciar aplicată/înlocuită în privința învinuitului I.G., născut la 3 iunie 1985, prin încheierea Judecătorei Centru, municipiul Chișinău, din 21 aprilie 2014.

Copia încheierii trebuie înmănată procurorului, apărătorului și învinuitului și expediată pentru executare organului afacerilor interne competent.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătorei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul E.J.**

**Revocarea arestării preventive în privința persoanei,
cu dispunerea internării în instituția psihiatrică**
(art. 490 alin. (1) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 14-261/2016
14-ij_10-2615-25.10.2016

Î N C H E I E R E

17 octombrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

M.D.,

Grefierului

M.A.,

Cu participarea:

Procurorului

H.G.,

Avocatului

P.D.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului H.G., de la Procuratura Botanica, municipiul Chișinău, privind revocarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în privința lui C.O., IDNP 2013035019244, născut la 18 mai 1992, originar din or. Cimișlia, fără loc stabil de trai, cetățean al Republicii Moldova, studii medii necomplete, celibatar, fără a fi efectuat serviciul militar, anterior condamnat, cu internarea persoanei în instituția psihiatrică,

A C O N S T A T A T :

1. Cetățeanul C.O. este învinuit de faptul că a comunicat în mod fals, cu bună știință, despre pregătirea unor explozii, în următoarele circumstanțe:

2. La 13 septembrie 2016, aproximativ ora 11.00, aflându-se în incinta Aeroportului Internațional Chișinău, situat în municipiul Chișinău, bd. Dacia 80/3, prevăzând urmările prejudiciabile ale acțiunilor sale, dorind și admițând, în mod conștient, survenirea acestor urmări, cetățeanul C.O. a mers la G.N., dispecerul serviciului organizare a informației din incinta Aeroportului Internațional Chișinău, și i-a comunicat în mod fals, cu bună știință, că va avea loc o explozie pe Aeroportul Chișinău, după care a plecat într-o direcție necunoscută.

3. Astfel, acțiunile lui C.O. au fost calificate, în baza art. 281 din Codul penal, drept comunicare mincinoasă cu bună știință despre pregătirea unor explozii.

4. La 13 septembrie 2016 bănuitul a fost reținut în baza art. 166 din Codul de procedură penală, iar la 15 septembrie 2016, în instanță a parvenit demersul procu-

rorului, prin care s-a solicitat aplicarea în privința învinutului a măsurii arestului preventiv pentru 30 zile.

5. Prin încheierea instanței, demersul înaintat a fost admis parțial, iar la 30 septembrie 2016, măsura arestului preventiv a fost prelungită cu încă 20 zile.

6. La 17 octombrie 2016, în instanță a parvenit demersul procurorului H.G., prin care s-a solicitat revocarea arestului preventiv și internarea învinutului C.O. în instituția psihiatrică.

7. În motivarea acestui demers s-a invocat că, la data de 27 septembrie 2016, C.O. a fost supus unei expertize psihiatrice, ca urmare a căreia, la data de 13 octombrie 2016, potrivit raportului de expertiză nr. 881a-2016, parvenit în adresa organului de urmărire penală, s-a constatat că C.O. suferă de o maladie psihică cronică și evolutivă.

8. Totodată, în demers se menționează că comisia de experți a constatat în baza stării psihice a lui C.O., având în vedere săvârșirea acțiunilor social periculoase repetate, actualizarea maladiei, prezența pericolului social, a ideilor delirante și a halucinațiilor, lipsa discernământului critic. Aceasta s-a pronunțat pentru aplicarea măsurilor de siguranță cu caracter medical, în sensul trimiterii acestuia la un tratament prin constrângere, la spitalul de psihiatrie, cu supraveghere riguroasă.

9. Fiind dispusă prezentarea învinutului la ședință, s-a stabilit că, din cauza stării sănătății sale, acesta nu-și poate coordona acțiunile și refuză să se deplaseze, iar în circumstanțele nominalizate instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa sa.

10. În ședința de judecată procurorul a susținut integral demersul înaintat, motivându-l prin faptul că a fost comisă o faptă contra securității publice, iar învinutul s-a îmbolnăvit în perioada urmăririi penale și are nevoie de un tratament psihiatric specializat.

11. Apărătorul a susținut integral demersul procurorului din considerentele consemnate în demers.

12. Audiind participanții la proces și examinând materialele prezentate în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată constată că demersul înaintat este întemeiat și trebuie admis, avându-se în vedere următoarele considerente:

13. În baza art. 489 alin. (1) din Codul de procedură penală, în procesele penale care au ca obiect infracțiunile săvârșite de persoane în stare de iresponsabilitate, precum și infracțiunile săvârșite de persoane care s-au îmbolnăvit de o boală psihică după săvârșirea infracțiunii, se efectuează urmărirea penală.

14. Conform prevederilor art. 490 alin. (1) din Codul de procedură penală, la constatarea îmbolnăvirii persoanei în privința căreia se efectuează urmărirea penală și care se află în stare de arest preventiv, judecătorul de instrucție dispune, în baza demersului procurorului, internarea ei în instituția psihiatrică adaptată pentru deținerea persoanelor arestate, dispunând, totodată, revocarea arestului preventiv.

15. Potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală nr. 881a-2016, cetățeanul C.O. suferă de o maladie psihică cronică și necesită aplicarea măsurilor de siguranță

cu caracter medical în sensul trimiterii sale la un tratament prin constrângere, la spitalul de psihiatrie, cu supraveghere riguroasă.

16. În aceste circumstanțe, instanța conchide că, în cazul dat, se impune revocarea arestului preventiv în privința cetățeanului C.O. și internarea acestuia pentru tratament în instituția psihiatrică adaptată pentru deținerea persoanelor arestate.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 176, 185 și 490 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului H.G., de la Procuratura sectorului Botanica, municipiul Chișinău, privind revocarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în privința lui C.O. și internarea acestuia în instituția psihiatrică.

Se revocă măsura preventivă sub formă de arest preventiv aplicată în privința lui C.O. prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 30 septembrie 2016.

Se internează cetățeanul C.O. pentru tratament cu supraveghere riguroasă în Spitalul Clinic de Psihiatrie al Ministerului Sănătății.

În baza încheierii, se eliberează un mandat judecătoresc. Acesta se pune imediat în executare.

Încheierea în cauză și mandatul judecătoresc se expediază pentru executare Inspectoratului de Poliție Botanica al Direcției Poliției din municipiul Chișinău și, respectiv, Spitalului Clinic de Psihiatrie al Ministerului Sănătății.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 3 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul M.D.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 14-261/2017

17 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Central),**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****M.D.,****Grefierului****M.A.,****Cu participarea:****Procurorului****H.G.,****Avocatului****P.D.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului H.G., din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Botanica), privind revocarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în privința lui C.O., IDNP 2013035019244, născut la 18 mai 1992, originar din or. Cimișlia, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, fără loc stabil de trai, studii medii necomplete, celibatar, nesuspus militar, anterior condamnat, cu internarea acestuia în instituția psihiatrică,

în baza încheierii instanței judecătorești din 17 octombrie 2017 și conform prevederilor articolelor 6 2⁵), 176, 185 și 490 alin. (1) din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se revocă măsura preventivă de arest preventiv aplicată în privința lui C.O. prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 30 septembrie 2016.

Se internează cetățeanul C.O. pentru tratament cu supraveghere riguroasă în Spitalul Clinic de Psihiatrie al Ministerului Sănătății.

Mandatul judecătoresc se expediază pentru executare Inspectoratului de Poliție Botanica al Direcției Poliției din municipiul Chișinău și Spitalului Clinic de Psihiatrie al Ministerului Sănătății.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

**Președintele ședinței,
judecătorul M.D.**

III. ÎNCHEIERI ȘI MANDATE PRIVIND APLICAREA ALTOR MĂSURI PROCESUALE DE CONSTRÂNGERE

Punerea bunurilor sub sechestru (art. 203–205 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11–2215/2017
11-ij_10-221545-25.10.2017

ÎNCHEIERE

15 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Judecătorului

A.B.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

B.C.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului B.C., din cadrul Procuraturii Anticorupție, privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestru,

A C O N S T A T A T :

1. La 15 noiembrie 2017, procurorul B.C., din cadrul Procuraturii Anticorupție, în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală în cauza penală nr. 2016890445, intentată conform elementelor componenței de infracțiune prevăzută de articolele 190, alin. (5), 243 alin. (3) lit. b) din Codul penal, a înaintat către Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) un demers prin care a solicitat autorizarea aplicării sechestrului pe suma de 170.000 euro, echivalentul bunurilor proprietate a companiei „MAESTRO” SRL, indicate în factura fiscală seria ESAB nr. 000778866 din 27 august 2017.

2. Astfel, conform demersului procurorului, este necesar de a aplica măsura de asigurare sub formă de sechestru în vederea reparării prejudiciului.

3. Ascultând argumentele procurorului, examinând materialele prezentate, instanța de judecată consideră că demersul înaintat de către procuror este unul întemeiat. Se impune autorizarea efectuării acțiunii de urmărire penală, având în vedere următoarele considerente.

4. În cadrul urmăririi penale s-a constatat că, la 10 noiembrie 2015, „BEF” SA a acordat un credit bancar în sumă de 375.586.737 lei companiei „Buterfly” SRL.

5. Ulterior, compania „Buterfly” SRL convertește și transferă suma de 25.000.000 dolari americani către compania off-shore LONDON CORPORATION, conturile deschise la BC MONEYBANKING SA, având ca destinație „plata în avans pentru computer”.

6. La 13 noiembrie 2015, compania off-shore LONDON CORPORATION, transferă soldul în sumă de 25.000.000 dolari americani din contul deținut la BC MONEYBANKING SA, în contul deschis la BC „XXS BANK” SA.

7. Tot „BEF” SA, la 11 noiembrie 2015, acordă un credit bancar în sumă de 50.810.000 lei companiei „Vox Com” SRL, care îi convertește în 2.720.022 euro și-i transferă companiei nerezidente GOST LLP, înregistrată în Marea Britanie, având ca destinație „plata în avans pentru materiale de construcție”.

8. Din investigațiile efectuate, s-a constatat că nerezidenta GOST LLP, transferă suma menționată în contul companiei WEST WWW ALLIANCE L.P., înregistrată în Marea Britanie, conturile deschise la AS PERSONALBANK, care, ulterior, la 11 noiembrie 2015, transferă suma de 2.420.000 euro către compania nerezidentă JULIETTE TRADING LP, înregistrată în Marea Britanie, conturile deschise la banca moldovenească BC MONEYBANKING SA, având ca destinație „plata pentru furnitură”.

9. Compania JULIETTE TRADING LP, prin intermediul companiei ISAIDA ALLIANCE LTD, transferă mijloacele bănești către compania off-shore VEB SOLUTIONS CORP, cu conturile deschise la BC „XXS BANK” SA, având ca destinație „plata pentru materiale de construcție”.

10. La 13 noiembrie 2015, compania off-shore VEB SOLUTIONS CORP, din mijloacele bănești primite în cont de la ISAIDA ALLIANCE LTD și „Buterfly” SRL transferă suma totală de 28.000.000 dolari americani către compania ANKARA LP, înregistrată în Marea Britanie, având ca destinație „plata pentru materiale de construcții”.

11. Prin urmare, din mijloacele bănești în sumă de 28.000.000 dolari americani, primite în cont de la VEB SOLUTIONS CORP și alte cca 7.200.000 dolari americani, primite de la nerezidentele DORMEI LP, LAND G SUPPORT LP și ABS, compania ANKARA LP, la 3 august 2015, convertește suma de 186.541 dolari americani în 170.000 euro și o transferă către societatea din Republica Moldova „MAESTRO” SRL, cod fiscal 1006606001095, conturile deschise la BC Moldindconbank SA, având ca destinație „plata pentru materiale de construcții”.

12. Din investigațiile efectuate, s-a constatat că până în prezent societatea MAESTRO SRL nu a efectuat exporturi, ceea ce demonstrează fictivitatea contractului încheiat de către compania menționată și nerezidenta ANKARA LP.

13. Astfel, există o bănuială rezonabilă că mijloacele bănești în sumă de 170.000 euro, primite în cont de către „MAESTRO” SRL de la nerezidenta ANKARA LP, al cărui beneficiar este învinuitul P.V., provin din creditul obținut prin înșelăciune la 10 noiembrie 2015 de către „Buterfly” SRL de la SA „BEF”.

14. În scopul satisfacerii acțiunii civile din 25 septembrie 2016, înaintată de că-

tre „BEF” SA, în sumă de 12.107.011.896 lei, și coroborată de circumstanțele de fapt constatate supra,este imperioasă aplicarea măsurilor asiguratorii pentru repararea prejudiciului.

15. Cauza penală a fost pornită în conformitate cu legislația în vigoare.

16. Potrivit prevederilor art. 203 alin. (2) din Codul de procedură penală, punerea sub sechestru a bunurilor se aplică pentru a asigura repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, acțiunea civilă ori eventuala confiscare specială sau extinsă a bunurilor ori a contravalorii bunurilor prevăzute de art. 106 alin. (2) și art. 106¹ din Codul penal. Totodată, conform prevederilor art. 204 alin. (1) CPP, „pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune pot fi puse sub sechestru bunurile bănuțitului, învinuitului, inculpatului sau ale părții civilmente responsabile în suma valorii probabile a pagubei”.

17. În asemenea circumstanțe, respingerea demersului înaintat de procuror ar crea un pericol real ca prejudiciul cauzat instituției financiare să nu fie recuperat.

18. Astfel, instanța de judecată remarcă faptul că aplicarea sechestrului pe suma de 170.000 euro, echivalentul bunurilor proprietate a companiei „MAESTRO” SRL, indicate în factura fiscală seria ESAB nr. 000778866 din 27 august 2017, este necesară și proporțională scopului legii procesual-penale, precum și în scopul reparării prejudiciului cauzat.

19. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 202-206, 302, 305 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul procurorului privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestru.

Se autorizează punerea sub sechestru a sumei de bani în mărime de 170.000 (una sută șaptezeci mii) euro, echivalentul bunurilor proprietate a companiei „MAESTRO” SRL indicate în factura fiscală seria ESAB nr. 000778866 din 27 august 2017, aplicat prin ordonanța procurorului B.C. de la Procuratura Anticorupție, din 15 noiembrie 2017.

În baza încheierii se eliberează un mandat judecătoresc care se pune imediat în executare.

Încheierea poate fi contestată în termen de 3 zile cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul A.B.**

MANDAT JUDECĂTORESC

nr. 11-2215/2017

15 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),**În componența:****Judecătorului****A.B.,****desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Cu participarea:****Procurorului de la Procuratura Anticorupție,****B.C.,**

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului B.C., din cadrul Procuraturii Anticorupție, privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestru,

în baza încheierii instanței din 15 noiembrie 2017 și acționând conform prevederilor art. 6 pct. 25¹), articolelor 41, 202-206, 302, 305 și 306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se autorizează punerea sub sechestru a sumei de bani în mărime de 170.000 (una sută șaptezeci mii) euro, echivalentul bunurilor proprietate a companiei „MA-ESTRO” SRL, indicate în factura fiscală seria ESAB nr. 000778866 din 27 august 2017, aplicat prin ordonanța procurorului B.C., de la Procuratura Anticorupție, din 15 noiembrie 2017.

Efectuarea acțiunii de urmărire penală autorizată se încredințează persoanelor incluse în grupul de urmărire penală.

Mandatul judecătoresc se pune imediat în executare.

Președintele ședinței,**judecătorul A.B.**

Punerea bunurilor sub sechestr
(art. 203–205 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11–2343/2017
11-ij_10-23435-25.10.2017

ÎNCHEIERE

6 iunie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Judecătorului

D.F.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

N.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului N.M., din cadrul Procuraturii Anticorupție, privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestr,

A C O N S T A T A T:

1. La 6 iunie 2017, procurorul N.M., din cadrul Procuraturii Anticorupție, în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală în cauza penală nr. 2017340421, intentată conform elementelor componenței de infracțiune prevăzută de art. 335 alin. (3) din Codul penal, a înaintat judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), un demers, prin care solicită autorizarea punerii sub sechestr a bunurilor ce-i aparțin SA „CRIS” – mijloacele bănești acumulate pe contul SA „CRIS”, c/d MD27ML00000021517092806, NNJ-MOLDMD2x410, BC Moldindconbank SA, filiala Centru, municipiul Chișinău, recunoscută în calitate de parte vătămată și civilă, pentru asigurarea acțiunii civile și prejudiciului cauzat prin infracțiune.

2. Procurorul N.M., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a susținut pe deplin în ședința de judecată demersul înaintat, solicitând admiterea acestuia.

3. Audiind procurorul, examinând demersul înaintat în raport cu prevederile legale care guvernează speța și materialele prezentate în confirmarea temeiniciei demersului, instanța de judecată apreciază demersul ca fiind neîntemeiat și consideră necesară respingerea acestuia, având în vedere următoarele considerente.

4. Se reține că, potrivit dispozițiilor art. 202 din Codul de procedură penală, (1) organul de urmărire penală din oficiu sau instanța de judecată, la cererea părților, poate lua în cursul procesului penal măsuri asiguratorii pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă

a bunurilor, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii; (2) măsurile asiguratorii pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii constau în sechestrarea bunurilor mobile și imobile în conformitate cu art. 203-210.

6. În conformitate cu prevederile art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune pot fi puse sub sechestrul bunurile bănuțitului, învinuitului, inculpatului sau ale părții civilmente responsabile în suma valorii probabile a pagubei.

7. Astfel, deși se solicită autorizarea aplicării sechestrului asupra mijloacelor bănești acumulate pe contul SA „CRIS”, procurorul a omis să facă dovada faptului că respectiva persoană juridică are calitatea de învinuită, inculpată sau parte civilmente responsabilă, neglijându-se astfel prevederile art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală. Or, din materialele prezentate de procuror rezultă fără ambiguități că SA „CRIS” ar avea calitatea de parte vătămată și civilă, situație care îngreădește dreptul procurorului de a aplica sechestrul și de a solicita autorizarea măsurilor asiguratorii.

8. Potrivit jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, pentru a fi conformă prevederilor art. 8 din Convenție, ingerința trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim, să fie necesară într-o societate democratică și să fie proporțională cu scopul și obiectivul urmărit de autorități. În acest sens, CEDO a indicat că „odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții” (*Păduraru v. România*, 1 decembrie 2005). Curtea reamintește că art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție conține trei norme distincte: „Prima, care se exprimă în principiul respectării proprietății, a doua figurează în privarea de proprietate și o supune anumitor condiții, a treia recunoaște dreptul statelor de a reglementa utilizarea bunurilor conform interesului general (...). Nu este vorba, totuși, de reguli lipsite de legătură între ele. A doua și a treia dintre ele se referă la anumite exemple de atingeri ale dreptului de proprietate. Ca atare, ele trebuie interpretate în lumina principiului consacrat de prima normă” (*James și alții împotriva Marii Britanii*, Hotărârea din 21 februarie 1986, seria A nr. 98, p. 29-30, § 37). Respectiv, instanța de judecată determină că ordonanța procurorului privind punerea bunurilor sub sechestrul din 6 iunie 2017 nu corespunde exigențelor legale, neexistând temei de fapt și de drept pentru punerea sub sechestrul asupra mijloacelor bănești ale SA „CRIS”, care, la prima vedere, ar avea calitatea de parte vătămată și civilă în cauza penală nr. 2017340421.

9. Pe cale de consecință și în raport cu faptul că SA „CRIS” nu are calitatea de învinuită, inculpată sau parte civilmente responsabilă în respectiva cauză penală, iar în alte ipostaze legea procesuală penală nu admite luarea măsurilor asiguratorii, se impune necesitatea de a respinge demersul procurorului privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestrul, sub aspectul netemeinicii lui.

10. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 202, 204, 301, 302 și 304–306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge demersul procurorului privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestru, ca fiind neîntemeiat.

Încheierea poate fi contestată în termen de 3 zile cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul D.F.**

Punerea bunurilor sub sechestr
(art. 203–205 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11–1321/2017
11-ij_10-13215-25.10.2017

ÎNCHEIERE

8 iunie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Judecătorului

M.P.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

N.B.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului N.B., din cadrul Procuraturii Anticorupție, privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestr,

A C O N S T A T A T:

1. La 7 iunie 2017, procurorul N.B. din cadrul Procuraturii Anticorupție, în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală în cauza penală nr. 2017861235, intentată conform elementelor componenței de infracțiune prevăzută de art. 335 alin. (1¹) din Codul penal, a înaintat judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătoriai Buiucani, municipiul Chișinău, un demers prin care solicită autorizarea punerii sub sechestr a bunurilor ce-i aparțin BC „Nimexbank” SA, recunoscută în calitate de parte civilmente responsabilă, în scopul asigurării prejudiciului cauzat prin infracțiune, și anume – asupra terenului cu numărul cadastral 0233228.333, suprafața de 0,55 ha, valoarea cadastrală – 2.410.352 lei, situat pe adresa: municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 20; asupra construcției cu numărul cadastral 0322337.222.02, suprafața 1.310,2 m², valoarea cadastrală – 2.445.101 lei, amplasată pe adresa: municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 20; asupra construcției cu numărul cadastral 0233228.333.02, suprafața 551 m², valoarea cadastrală – 2.520.124 lei, amplasată pe adresa: municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 20, precum și asupra încăperii cu numărul cadastral 0211421.221.22.131, suprafața 267,6 m², valoarea cadastrală – 3.248.571 lei, amplasată pe adresa: municipiul Chișinău, bd. Moscova, nr. 141.

2. Procurorul N.B., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a susținut pe deplin în ședința de judecată demersul înaintat, solicitând admiterea acestuia.

3. Audiind procurorul, examinând demersul înaintat în raport cu prevederile legale care guvernează speța și materialele prezentate, instanța de judecată apre-

ciază demersul ca fiind neîntemeiat și necesar de respins, din următoarele considerente.

4. La 7 iunie 2017, procurorul N.B., din cadrul Procuraturii Anticorupție, în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală în cauza penală nr. 2017861235, intentată conform elementelor componenței de infracțiune prevăzută de art. 335 alin. (1¹) din Codul penal, a înaintat judecătorului de instrucție, din cadrul Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani), un demers, prin care solicită autorizarea punerii sub sechestru a bunurilor ce-i aparțin BC „Nimexbank” SA, recunoscută în calitate de parte civilmente responsabilă, în scopul asigurării prejudiciului cauzat prin infracțiune, și anume – prin autorizarea aplicării sechestrului asupra terenului cu numărul cadastral 0233228.333, suprafața 0,55 ha, valoarea cadastrală – 2.410.352 lei, situat pe adresa: municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 20; asupra construcției cu numărul cadastral 0322337.222.02, suprafața 1.310,2 m², valoarea cadastrală – 2.445.101 lei, amplasată pe adresa: municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 20; asupra construcției cu numărul cadastral 0233228.333.02, suprafața 551 m², valoarea cadastrală – 2.520.124 lei, amplasată pe adresa: municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 20, precum și asupra încăperii cu numărul cadastral 0211421.221.22.131, suprafața 267,6 m², valoarea cadastrală – 3.248.571 lei, amplasată pe adresa: municipiul Chișinău, bd. Moscova, nr. 141.

5. Potrivit dispozițiilor art. 202 din Codul de procedură penală, (1) organul de urmărire penală, din oficiu sau instanța de judecată, la cererea părților, poate lua în cursul procesului penal măsuri asiguratorii pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii. (2) Măsurile asiguratorii pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii constau în sechestrarea bunurilor mobile și imobile în conformitate cu art. 203-210.

6. În conformitate cu prevederile art. 205 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1) punerea sub sechestru a bunurilor poate fi aplicată de către organul de urmărire penală sau de către instanță numai în cazurile în care există o bănuială rezonabilă că bunurile urmărite vor fi tănuite, deteriorate sau cheltuite. (3) În ordonanța organului de urmărire penală sau, după caz, în încheierea instanței de judecată cu privire la punerea bunurilor sub sechestru vor fi indicate bunurile supuse sechestrului, în măsura în care ele sunt stabilite în procedura cauzei penale, precum și valoarea bunurilor necesare și suficiente pentru asigurarea acțiunii civile.

7. Potrivit dispoziției art. 206 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) costul bunurilor care urmează a fi puse sub sechestru se determină conform prețurilor medii de piață din localitatea respectivă, fără aplicarea vreunui coeficient. (2) Valoarea bunurilor puse sub sechestru, în scopul asigurării acțiunii civile înaintate de către partea civilă sau procuror, nu poate depăși valoarea acțiunii civile.

8. Astfel, deși solicită autorizarea punerii bunurilor sub sechestru ce-i aparțin BC „Nimexbank” SA, recunoscută în calitate de parte civilmente responsabilă, procurorul a omis să facă dovada faptului că există o bănuială rezonabilă, precum că bunurile urmărite vor fi tănuite, deteriorate sau cheltuite, neglijându-se astfel prevederile art. 205 alin. (1) din Codul de procedură penală.

9. În aceeași măsură, fără a ține cont de dispozițiile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, procurorul nu a prezentat dovezi privind costul bunurilor care urmează a fi puse sub sechestru și necesită a fi determinate conform prețurilor medii de piață din localitatea respectivă, or, certificatul ÎS „CADASTRU” prezentat de procuror evidențiază doar valoarea cadastrală a bunurilor, și nu prețul mediu de piață din municipiul Chișinău, existând astfel riscul ca valoarea acțiunii civile să devanseze.

10. Astfel, instanța de judecată consideră că procurorul nu și-a motivat suficient concluzia referitor la aplicarea sechestrului asupra bunurilor ce-i aparțin BC „Nimexbank” SA, recunoscută în calitate de parte civilmente responsabilă, temei care impune respingerea demersului înaintat.

11. Potrivit jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, pentru a fi conformă prevederilor art. 8 din Convenție, ingerința trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim, să fie necesară într-o societate democratică și să fie proporțională cu scopul și obiectivul urmărit de autorități. În acest sens, CEDO a indicat că „odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții” (*Păduraru v. România*, 1 decembrie 2005). Curtea reamintește că art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție conține trei norme distincte: „Prima, care se exprimă în principiul respectării proprietății, a doua figurează în privarea de proprietate și o supune anumitor condiții, a treia recunoaște dreptul statelor de a reglementa utilizarea bunurilor conform interesului general (...). Nu este vorba, totuși, de reguli lipsite de legătură între ele. A doua și a treia dintre ele se referă la anumite exemple de atingeri ale dreptului de proprietate. Ca atare, ele trebuie interpretate în lumina principiului consacrat de prima normă” (*James și alții împotriva Marii Britanii*, Hotărârea din 21 februarie 1986, seria A nr. 98, p. 29-30, § 37). Respectiv, instanța de judecată determină că ordonanța procurorului privind punerea bunurilor sub sechestru din 7 iunie 2016 nu corespunde exigențelor legale, nu conține o motivare clară și argumentată a necesității efectuării acestei măsuri procesuale, neexistând temei de fapt pentru punerea sub sechestru a bunurilor menționate și, implicit, pentru autorizarea acestuia de către judecătorul de instrucție.

12. Instanța de judecată ține să evidențieze că, pentru a autoriza punerea bunurilor sub sechestru, este necesar de verificat raționalitatea și temeinicia aplicării măsurii de asigurare, probabilitatea cauzării unui prejudiciu în cazul neaplicării măsurii asigurătorii, existența riscului că bunurile urmărite ar putea fi tănuite, deteriorate sau cheltuite, iar ordonanța procurorului nu conține o motivare concretă ce ține

de autorizarea punerii sub sechestru a bunurilor, unica motivare fiind expusă că punerea sechestrului asupra bunurilor imobile ale BC „Nimexbank” SA, recunoscută în calitate de parte civilmente responsabilă, are loc în scopul asigurării acțiunii civile și prejudiciului cauzat prin infracțiune, cu toate că dovezi pertinente și concludente, care ar indica la prezența suportului probator față de argumentele conținute în ordonanță și demers, nu au fost prezentate instanței judecătorești.

13. Pe cale de consecință, se impune necesitatea de a respinge demersul procurorului privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestru, sub aspectul netemeinicii lui.

14. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 202, 205, 206, 301, 302 și 304-306 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge demersul procurorului privind autorizarea punerii bunurilor sub sechestru, ca fiind neîntemeiat.

Încheierea instanței de judecată poate fi contestată în termen de 3 zile cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul M.P.**

Aplicarea măsurilor de protecție victimelor violenței în familie
(art. 215¹ din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 11-4321/2017
11-ij_10-43215-25.10.2017

ÎNCHEIERE

22 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **I.P.,**

Grefierului **I.O.,**

Cu participarea:

Procurorului **V.R.,**

Apărătorului **I.R.,**

examinând în ședință publică demersul Inspectoratului de Poliție Ciocana al Direcției Poliției din municipiul Chișinău și cererea victimei A.I. privind aplicarea măsurilor de protecție victimei violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului,

A C O N S T A T A T :

1. La 22 decembrie 2017, ofițerul de urmărire penală M.C. a înaintat instanței judecătorești un demers conform art. 215¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, solicitând pentru victima violenței în familie A.I. – aplicarea măsurilor de protecție; pentru agresorul A.S. – fiul cu care locuiește împreună – obligarea: de a părăsi temporar locuința comună; de a sta departe de locul aflării victimei, excepție fiind doar perioada participării în instanța de judecată la soluționarea eventualelor litigii comune; de a nu contacta victima; de a nu vizita locul de muncă și de trai al acesteia; de a nu dispune unilateral de bunurile comune, totul – pentru o perioadă de trei luni.

2. În baza plângerii lui A.I., Inspectoratul de Poliție Ciocana al Direcției Poliției din municipiul Chișinău a intentat cauza penală nr. 2017554781 pe faptul violenței în familie săvârșită de A.S. Astfel, la 23 mai 2017, A.S., aflându-se la domiciliul de pe adresa: municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr. 14, apartamentul 5, în urma unui conflict apărut cu A.I., tatăl său, cu care locuiește împreună, i-a aplicat ultimului o lovitură cu pumnul în regiunea capului și urechii din stânga, cauzându-i dureri fizice și leziuni corporale. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1003/D din 30 iunie 2017, s-a constatat că A.I. are o traumă craniocerebrală închisă, ce se califică ca vătămare corporală ușoară. La 2 iulie 2017, A.S. a fost pus sub învinuire în baza art. 201¹ alin. (1) din Codul penal pentru violența în familie,

adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral.

3. Astfel, A.S., la 9 iulie 2017, între orele 21.00-21.30, aflându-se la domiciliul său, în apartamentul nr. 5 din str. Grigore Ureche, nr. 14, municipiul Chișinău, în timpul unei certe cu tatăl său, A.I., i-a aplicat acestuia o lovitură cu cuțitul de bucătărie în regiunea umărului stâng, cauzându-i, conform raportului de examinare medico-legală nr. 335 din 10 iulie 2017, vătămări corporale și, în rezultat, provocându-i suferințe fizice și psihice. În baza plângerii victimei A.I., Inspectoratul de Poliție Ciocana al Direcției Poliției din municipiul Chișinău a intentat cauza penală nr. 2013554782 pe faptul violenței în familie, potrivit art. 201¹ alin. (1) din Codul penal.

4. În motivarea cererii, victima A.I. a indicat că A.S. este fiul său. Acesta, recent, a fost eliberat din detenție și a venit să locuiască la el, împreună cu concubina sa, pe nume A., și copilul lor minor. A.I. menționează că agresorul creează permanent situații de conflict, de câteva ori l-a bătut și l-a alungat de acasă, este agresiv și îl amenință cu aplicarea violenței fizice, inclusiv cu moartea.

5. În ședința de judecată, petiționarul a susținut integral poziția expusă în cerere, solicitând instituirea măsurilor de protecție indicate supra.

6. Agresorul, învinuitul A.S. și apărătorul acestuia, I.R., nu au recunoscut cele invocate de petiționar, indicând că, de fapt, în situația dată nu este vorba de violență în familie, ci, mai degrabă, este un litigiu patrimonial, legat de locuința din municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr.14, apartamentul 5, solicitând respingerea cererii, ca neîntemeiată.

7. Suplimentar, agresorul a menționat că este de acord să părăsească locuința temporar, până când va formula o acțiune în judecată cu privire la partajarea imobilului.

8. Audiind participanții la proces, studiind materialele cauzei, instanța de judecată ajunge la concluzia că atât demersul cât și cererea petiționarului sunt întemeiate și urmează a fi admise integral, din următoarele considerente.

9. În conformitate cu dispoziția art. 3 alin. (2) din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, „subiecți ai violenței în familie pot fi: a) în condiția conlocuirii – persoanele aflate în relații de căsătorie, de divorț, de concubinaj, de tutelă și curatelă, rudele lor pe linie dreaptă sau colaterală, soții rudelor, alte persoane întreținute de acestea; b) în condiția locuirii separate – persoanele aflate în relații de căsătorie, copiii lor, inclusiv cei adoptivi, cei născuți în afara căsătoriei, cei aflați sub tutelă sau curatelă, alte persoane aflate la întreținerea acestora”.

10. În conformitate cu prevederile art. 215¹ din Codul de procedură penală, (1) dacă în cadrul procesului penal se constată că victima violenței în familie se află în pericol de a fi supusă violenței sau altor acțiuni ilegale, inclusiv de distrugere a bunurilor sale, organul de urmărire penală sau procurorul este obligat să intervină

neîntârziat pentru a asigura obținerea măsurilor de protecție. (2) Demersul de obținere a măsurilor de protecție poate fi înaintat de către organul de urmărire penală sau de către procuror și în baza cererii părții vătămate. (3) Instanța de judecată, prin încheiere, emite, în 24 de ore de la primirea cererii, o ordonanță de protecție, prin care poate oferi protecție victimei și copiilor ei, aplicând bănuitului, învinuitului, inculpatului una sau mai multe dintre următoarele măsuri: a) obligarea de a părăsi temporar locuința comună ori de a sta departe de locuința victimei, indiferent de dreptul de proprietate asupra bunurilor; b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanță care ar asigura securitatea victimei, excluzând și orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează; e) limitarea dispunerii unilaterale de bunurile comune; f) obligarea de a face un examen medical privind starea psihică, dependența de droguri/alcool și, dacă există avizul medical care confirmă dependența de droguri/alcool, de a face un tratament medical forțat de alcoolism/narcomanie; g) obligarea de a finaliza un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acțiune este determinată de instanța de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenței sau dispariția ei; h) interzicerea de a păstra și purta armă. (4) Măsurile de protecție se aplică pe un termen de până la 3 luni. Termenul măsurilor de protecție poate fi prelungit de instanță la cererea repetată ca urmare a comiterii faptelor de violență în familie sau ca rezultat al nerespectării condițiilor prevăzute în ordonanța de protecție sau dacă, la expirarea termenului de aplicare a măsurilor de protecție, asupra victimei se menține pericolul de a fi supusă violenței sau altor acțiuni ilegale din partea făptuitorului. (5) Ordonanța de protecție este expediată imediat organului afacerilor interne de la locul aflării bănuitului, învinuitului, inculpatului și a victimei. (6) Încheierea judecătorului privind aplicarea sau prelungirea ordonanței de protecție este executorie imediat, cu drept de recurs în instanța ierarhic superioară.

11. Circumstanțele cauzei relevă că petiționarul și agresorul sunt în relații ostile, fapt ce se confirmă prin cauzele penale nr. 2017554781 și nr. 2017554782, intentate în baza art. 201¹ alin. (1) din Codul penal, violența în familie, a raportului de expertiză medico-legală nr. 1003/D din 30 iunie 2017 și a raportului de examinare medico-legală nr. 335 din 10 iulie 2017. Prin urmare, părțile întrunesc prevederile art. 3 alin. (2) lit. a) din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie și sunt subiecți ai violenței în familie. Astfel, în baza probelor administrate în ședința de judecată, instanța ajunge la concluzia că cererea petiționarului privind aplicarea măsurilor de protecție este întemeiată, deoarece comportamentul agresiv și violent al lui A.S. se confirmă prin probe concludente.

12. Prin urmare, instanța de judecată reține că A.S., deși a fost tras la răspundere contravențională, continuă să manifeste un comportament agresiv față de petițio-

nar, iar acesta este în drept să beneficieze de măsuri de protecție prevăzute de art. 15 al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007.

13. În sprijinul soluției adoptate, instanța de judecată relevă și prevederile actelor internaționale la care Republica Moldova este parte. În conformitate cu art. 8 CEDO alin. (1) și (2), „orice persoană are dreptul să i se respecte viața sa privată și de familie, domiciliul și corespondența. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, securitatea publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei, sau pentru protejarea drepturilor și libertăților altora”.

14. Raportând normele de drept enunțate la situația de fapt în cauză, instanța de judecată consideră admisibil și necesar amestecul statului, în persoana autorităților sale competente, în viața privată și de familie a părților, în scopul preîntâmpinării pericolului asupra securității vieții, sănătății și bunăstării petiționarului, deoarece agresorul, prin comportamentul său, impune aplicarea față de el a prevederilor Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr.45 din 1 martie 2007.

15. Totodată, instanța de judecată reține că anume statului îi revine obligația pozitivă de a acționa în scopul garantării dreptului, a respectului vieții private și de familie, protecției efective împotriva violenței în familie.

16. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 215¹, 301, 302, 304-306 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Inspectoratului de Poliție Ciocana al Direcției Poliției din municipiul Chișinău și, respectiv, cererea victimei privind aplicarea măsurilor de protecție pentru victima violenței în familie.

Se stabilesc pentru A.I., născut la 3 mai 1939, cod numeric personal 0984562301123, pensionar, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr. 14, apartamentul 5, pentru o perioadă de 3 (trei) luni următoarele măsuri de protecție a victimelor violenței în familie, de la acțiunile agresorului A.S., născut la 11 decembrie 1974, cod numeric personal 200605020784, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr. 14, apartamentul 5:

- obligarea lui A.S. de a părăsi temporar, pe un termen de 3 (trei) luni, locuința comună, situată în municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr. 14, apartamentul 5;
- obligarea lui A.S. de a sta de o parte, pe un termen de 3 (trei) luni, de locul aflării victimei A.I., cu excepția perioadei în care va participa în instanța de judecată la soluționarea eventualelor litigii comune;
- obligarea lui A.S., pe un termen de 3 luni, să nu contacteze victima, să nu viziteze locul de muncă și de trai al victimei;

- obligarea lui A.S. să nu dispună unilateral de bunurile comune.

Se explică victimei și agresorului că măsurile de protecție pot fi retrase odată cu dispariția pericolului care a condiționat luarea acestor măsuri, dar pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condițiilor prevăzute în ordonanța de protecție.

Se comunică victimei și agresorului că aplicarea măsurilor de protecție nu împiedică inițierea procedurii partajării averii comune, cât și a altor acțiuni prevăzute de legislația în vigoare.

În baza încheierii, se emite o ordonanță de protecție care se va expedia imediat organului afacerilor interne de la locul aflării învinuitului și a victimei.

Încheierea este executorie imediat, însă poate fi contestată, în termen de 3 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana).

**Președintele ședinței,
judecătorul I.P.**

ORDONANȚĂ DE PROTECȚIE

nr. 11-4321/2017

22 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana),***În componența:*****Președintelui ședinței, judecătorul****I.P.,****Grefierului****I.O.,*****Cu participarea:*****Procurorului****V.R.,****Apărătorului****I.R.,**

examinând în ședință publică demersul Inspectoratului de Poliție Ciocana al Direcției Poliției din municipiul Chișinău și cererea victimei A.I. privind aplicarea măsurilor de protecție pentru victima violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului,

în baza încheierii instanței din 22 decembrie 2016 și acționând conform prevederilor articolelor 41, 215¹, 301, 302, 304-306 și 341 din Codul de procedură penală,

DISPUNE:

Se stabilesc pentru A.I., născut la 3 mai 1939, cod numeric personal 0984562301123, pensionar, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr. 14, apartamentul 5, pentru o perioadă de 3 (trei) luni, următoarele măsuri de protecție a victimelor violenței în familie față de acțiunile agresorului A.S., născut la 11 decembrie 1974, cod numeric personal 200605020784, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr. 14, apartamentul 5:

- obligarea lui A.S. de a părăsi temporar, pe un termen de 3 (trei) luni, locuința comună, situată în municipiul Chișinău, str. Grigore Ureche, nr. 14, apartamentul 5;

- obligarea lui A.S. de a sta de o parte, pe un termen de 3 (trei) luni, de locul aflării victimei A.I., cu excepția perioadei în care el va participa în instanța de judecată la soluționarea eventualelor litigii comune;

- obligarea lui A.S., pe un termen de 3 luni, să nu contacteze victima, să nu viziteze locul de muncă și de trai al victimei;

- obligarea lui A.S. să nu dispună unilateral de bunurile comune.

Se explică victimei și agresorului că măsurile de protecție pot fi retrase odată cu dispariția pericolului care a condiționat luarea acestor măsuri, dar pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau de nerespectare a condițiilor prevăzute în prezenta ordonanță de protecție.

Se comunică victimei și agresorului că aplicarea măsurilor de protecție nu împiedică inițierea procedurii partajării averii comune, a altor acțiuni prevăzute de legislația în vigoare.

Ordonanța de protecție este executorie și urmează să se expedieze imediat organului afacerilor interne de la locul aflării învinuitului și a victimei.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.P.**

IV. ÎNCHEIERI INTERLOCUTORII PRIVIND EXAMINAREA DEMERSURILOR DE APLICARE A MĂSURILOR PROCESUALE DE CONSTRÂNGERE

Încheiere interlocutorie privind examinarea demersurilor de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere (art. 218 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 324/2017
14-ij_10-324-10/2017

ÎNCHEIERE

15 decembrie 2017,
ora 17.20

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.O.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.F.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

I.J.,

Apărătorului

I.R.,

În prezența:

Învinuitului

I.T.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului I.J., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 14 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui I.T., născut la 10 noiembrie 1985, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. Potrivit încheierii instanței judecătorești din 15 decembrie 2017, s-a dispus respingerea demersului procurorului I.J., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 14 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui I.T., născut la 10 noiembrie 1985, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal, sub aspectul netemeinicii lui.

2. Astfel, la examinarea demersului înaintat de procuror, s-a constatat că urmărirea penală pe cauza penală nr. 2017441119 a fost pornită la denunțul cetățeanului A.I. privind existența unei bănuieli rezonabile că s-ar fi comis infracțiunea prevăzută

de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal, de către angajații INP al IGP, mai cu seamă – de către A.I.

3. Potrivit demersului înaintat de procurorul I.J., din cadrul Procuraturii Anticorupție, s-a solicitat aplicarea măsurii de arest preventiv în privința învinutului I.T.

4. Cetățeanul A.I. a înștiințat Direcția combaterea corupției a Serviciului Protecție Internă și Anticorupție al MAI, printr-un denunț inclus ulterior în procesul-verbal de sesizare privind săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 20 iunie 2017, despre faptul că, o perioadă îndelungată, se deplasează cu două microbuze fără acte în regulă, cu motoare schimbate, numărul cărora nu coincide cu pașapoartele tehnice. În legătură cu acest fapt, este stopat permanent de către un angajat al Inspectoratului Național de Patrulare cu numele Vadim, care extorca de la el de fiecare dată câte 50 euro ca să nu fie tras la răspundere pentru ilegalitățile menționate.

5. Analizându-se circumstanțele cauzei, s-a constatat că cetățeanul A.I. a relatat niște fapte cu caracter infracțional, care deja au avut loc în trecut, începută fiind urmărirea penală, iar conținutul demersului înaintat de procuror face trimitere la acțiuni care se referă la viitor.

6. De asemenea, s-a reținut și faptul că organul de urmărire penală a înregistrat doar o faptă ce se pretinde a fi cu caracter infracțional, adică cea adusă la cunoștință de către A.I., pe când acțiunile nemijlocite ale cetățeanului A.I., care evident pot fi catalogate ilegale, fie fapte prevăzute de legea penală sau de legea contravențională, au fost tolerate și trecute cu vederea. Or, organul de urmărire penală avea obligația să se autosesizeze pe marginea faptelor comise de către A.I., care s-a autodenunțat.

7. În plus, aceste mijloace de transport nu au fost reținute și aduse la parcare specială, pentru a interzice exploatarea ilegală a lor în continuare, așa după cum impun prevederile art. 125 lit. b) din Regulamentul circulației rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, ci s-a permis deplasarea ulterioară a vehiculelor în cauză. Aceste acțiuni erau necesare de verificat atât prin prisma legii penale, precum art. 276 din Codul penal, cât și prin prisma legii contravenționale - art. 228 din Codul contravențional. Mai mult, aceste două microbuze de model „MMS-312”, cu numerele de înmatriculare „CAS 125” și, respectiv, „GAS 210”, conduse de către cetățeanul A.I., sunt lăsate de reprezentanții Ministerului Afacerilor Interne să provoace în continuare unele infracțiuni și/sau acte cu caracter infracțional.

8. Este evident că implicarea unor persoane cu funcții de răspundere din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu depășirea atribuțiilor de serviciu, a permis cetățeanului A.I. să utilizeze în continuare mijloacele de transport în mod ilegal. Totodată, aceleași persoane au contribuit în mod direct ca cetățeanul A.I. să acționeze în calitate de provocator față de angajații Inspectoratului Național de Patrulare.

9. Așadar, în conformitate cu prevederile art. 218 din Codul de procedură penală, instanța de judecată consideră că cele constatate în ședința de judecată pun în

discuție chestiuni de drept suficient de serioase și necesită să fie aduse la cunoștință procurorului I.J.din cadrul Procuraturii Anticorupție, în vederea soluționării faptelor de încălcare a legislației expuse în încheierea interlocutorie și luării tuturor măsurilor de rigoare privind eliminarea unor circumstanțe similare în viitor.

10. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 218 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se aduce la cunoștința procurorului I.J., din cadrul Procuraturii Anticorupție, despre faptele de încălcare a legislației expuse în conținutul încheierii interlocutorii și luării tuturor măsurilor de rigoare corespunzătoare, inclusiv eliminarea unor circumstanțe similare în viitor.

Încheierea interlocutorie nu este susceptibilă de a fi atacată separat prin căi de atac.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.O.**

**Încheiere interlocutorie privind examinarea demersurilor de aplicare
a măsurilor procesuale de constrângere**
(art. 218 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 645/2017
14-ij_10-645-10/2017

ÎNCHEIERE

25 decembrie 2017,
ora 12.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

J.L.,

Grefierului

A.L.,

Cu participarea:

Procurorul de la Procuratura Anticorupție,

V.P.,

Apărătorului

I.T.,

În prezența:

Învinuitului

A.T.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului V.P., din cadrul Procuraturii Anticorupție, din 25 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința lui A.T., născut la 10 noiembrie 1985, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. Potrivit încheierii instanței judecătorești din 25 decembrie 2017, s-a dispus respingerea demersului procurorului V.P., de la Procuratura Anticorupție, din 25 decembrie 2017, cu privire la aplicarea măsurii de arest preventiv în privința învinuitului A.T., născut la 10 noiembrie 1985, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal, ca fiind neîntemeiat.

2. Astfel, la examinarea demersului, s-a constatat că procurorul, înaintând demersul de aplicare a arestului preventiv față de A.T., a neglijat vădit prevederile art. 185 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 185 CPP, (1) arestul preventiv constă în deținerea învinuitului, inculpatului în stare de arest în locurile și în condițiile prevăzute de lege. Arestul preventiv constituie o măsură excepțională și se dispune doar atunci când se demonstrează că alte măsuri nu sunt suficiente pentru a înlă-

tura riscurile care justifică aplicarea arestării; (2) arestarea preventivă poate fi aplicată în cazurile și în condițiile prevăzute de art.176, luând în considerare și dacă: 1) învinuitul, inculpatul nu are un loc permanent de trai pe teritoriul Republicii Moldova; (3) învinuitul, inculpatul a încălcat condițiile altor măsuri preventive aplicate în privința sa ori a încălcat ordonanța de protecție în cazul violenței în familie; (4) există probe suficiente asupra faptului că învinuitul, inculpatul, aflându-se în libertate, prezintă un risc iminent pentru securitatea și ordinea publică. (2¹) Motivul prevăzut la alin. (2) pct. 1) se ia în considerare în cazul în care învinuitul, inculpatul a refuzat să comunice locul permanent de trai. (3) La soluționarea chestiunii privind arestarea preventivă, judecătorul de instrucție sau instanța de judecată are obligația să examineze prioritar oportunitatea aplicării altor măsuri, neprivative de libertate, și are dreptul să dispună oricare altă măsură prevăzută la art. 175. (4) În încheierea privind arestarea preventivă se vor indica motivele care justifică insuficiența altor măsuri preventive pentru înlăturarea riscurilor care au servit ca temei pentru aplicarea arestării preventive. Încheierea privind arestarea preventivă poate fi atacată cu recurs în instanța ierarhic superioară.

3. De asemenea, procurorul nu a prezentat probe care să ateste că o altă măsură de reprimare nu-și va atinge scopul propus ori că învinuitul se va eschiva de la organul de urmărire penală, se va ascunde de instanță, acționând contrar dispozițiilor art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală, care indică expres că la demers se anexează materialele care confirmă temeiurile de aplicare a arestării preventive.

4. Pe de altă parte, referitor la bănuiala rezonabilă că A.T. ar fi săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal, instanța de judecată a constatat că, așa după cum indică materialele prezentate de procuror, învinuirea este formulată în exclusivitate doar pe niște dovezi care sunt îndreptate, în mare parte, împotriva lui M.C., iar versiunea că anumite acte în original s-au identificat la învinuitul A.T. urma a fi verificată și coroborată prin alte probe. În raport cu faptul că A.T. a acționat în calitate de reprezentant împuternicit în modul stabilit de lege, lipsesc dovezi contrare care ar fi arătat că învinuitul ar fi avut calitatea de complice la falsificarea procesului-verbal nr. 29 din 9 decembrie 2017 al ședinței Consiliului SRL „MEGA X”, prin care A.T. a și fost împuternicit să acționeze în interesul persoanei juridice. Or, o bănuială rezonabilă de săvârșirea infracțiunii poate fi reținută doar în prezența unui conglomerat de probe, mai ales în cazul în care se discută de o infracțiune deosebit de gravă ce se referă la delapidarea averii străine.

5. Drept urmare, în conformitate cu prevederile art. 218 din Codul de procedură penală, instanța de judecată consideră că cele constatate în ședința de judecată pun în discuție chestiuni de drept care sunt suficient de serioase și ele trebuie aduse la cunoștință procurorului M.V., de la Procuratura Anticorupție, în vederea soluționării faptelor de încălcare a legislației expuse în încheierea interlocutorie și luării tuturor măsurilor de rigoare privind eliminarea unor circumstanțe similare în viitor. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 218 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se aduce la cunoștința procurorului M.V., din cadrul Procuraturii Anticorupție, despre faptele de încălcare a legislației expuse în conținutul încheierii interlocutorii și luării tuturor măsurilor de rigoare corespunzătoare, inclusiv eliminarea unor circumstanțe similare pentru viitor.

Încheierea interlocutorie nu este susceptibilă de a fi atacată separat prin căi de atac.

**Președintele ședinței,
judecătorul J.L.**

Capitolul 3

Modele de acte procedurale privind efectuarea atribuțiilor proprii organului de urmărire penală

(art. 110, 111 din Codul de procedură penală)

**Încheiere privind audierea martorului,
părții vătămate în condiții speciale**
(art. 110, 111 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 12-115/18
12-ij_12_17346_19.09.2018

Î N C H E I E R E

21 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

N.N.,

Grefierului

D.L.,

Interpretului

N.K.,

Cu participarea:

Procurorului

D.V.,

Avocaților

A.C., T.G. și D.C.,

Părții vătămate

A.C.,

Învinuiților

O.C., S.M. și F.M.,

examinând în cameră de consiliu demersul procurorului D.V., din Procuratura municipiului Chișinău, privind audierea părții vătămate în condițiile art.109 Cod de procedură penală,

A C O N S T A T A T:

1. Procurorul D.V., din Procuratura municipiului Chișinău, a înaintat în instanța de judecată, la 19.09.2018, un demers prin care a solicitat audierea părții vătămate A.C. în temeiul art.109 Cod de procedură penală.

2. Potrivit prevederilor art. 109 alin.(3) CPP, partea vătămată poate fi audiată la judecătorul de instrucție. Acest lucru poate avea loc în condițiile în care se constată necesitatea de a audia victima sub anumite condiții, și anume: că aceasta se va deplasa peste hotarele țării; alte motive întemeiate sau pentru a exclude revictimizarea acesteia.

3. În ședința de judecată pentru examinarea admisibilității demersului procurorul a solicitat admiterea acestuia și audierea părții vătămate din motivele invocate în demers.

4. Avocații și învinuiții au solicitat respingerea demersului ca neîntemeiat, menționând că, prin admiterea demersului, se încalcă dreptul la un proces echitabil și egalitatea armelor în proces. La fel, au menționat că audierea părții vătămate urmează a fi efectuată în cadrul examinării cauzei în fond, ulterior aducerii la cunoștință a materialelor cauzei penale.

5. Studiind materialele prezentate de către procuror, inclusiv cererile parvenite de la avocații învinuiților, audiind poziția părților și participanților în proces, in-

stanța de judecată găsește demersul neîntemeiat, urmând să-l respingă, din următoarele motive.

6. Astfel, examinând demersul procurorului cu privire la interogarea pătimatei în condițiile art.109 alin.(3) CPP, raportate la art. 111 alin. (2) CPP, instanța a constatat cu certitudine că partea vătămată a făcut o cerere la procuror pur declarativă, precum că aceasta, eventual, ar putea să plece din țară, or, acest fapt nu este probat prin anumite probe, nu este anexat la cerere un bilet de deplasare, un contract de muncă, sau precontract, nu este anexată nici o dovadă care ar confirma sau ar face cel puțin un terț de a crede în cele solicitate de către pătimită, iar în astfel de condiții admiterea demersului ar pune în dificultate legalitatea audierii părții vătămate, inclusiv în condițiile în care apărători ai acestora nu au făcut cunoștință cu toate materialele cauzei penale și în condițiile în care va fi nevoie de o eventuală audiere suplimentară.

7. Pătimita a declarat în ședința de judecată faptul că intenționează, în termen de două săptămâni, să părăsească hotarele țării, plecând în Egipt pentru două-trei săptămâni, apoi va reveni în țară, iar în asemenea circumstanțe poziția apărătorilor este una plauzibilă, or aceștia unanim au susținut faptul că, în lipsa prezentării materialelor dosarului penal, audierea pătimatei la etapa respectivă va fi insuficientă pentru soluționarea cauzei.

8. Procurorul a făcut referință la faptul că audierea este necesară pe motivul evitării revictimizării părții vătămate, or, la acest capitol este de menționat că revictimizarea victimei prin audiere repetată poate avea loc în privința minorilor sau a persanelor psihic afectate. Se constată că pătimita a împlinit vârsta de 21 de ani, iar procurorul nu a prezentat careva acte care ar confirma că aceasta este afectată psihic sau psihologic. La fel, revictimizarea poate avea loc în cazul în care pătimita ar fi supusă riscului supunerii unor acțiuni ilegale din partea învinuiților în mod repetat. Și acest risc este exclus în condițiile în care învinuiții se află în stare de arest preventiv.

9. Situația prevăzută de art.109 alin.(3) CPP este o măsură de excepție. În caz contrar, se încalcă dreptul participanților la un proces echitabil și la egalitatea armelor, în condițiile în care toți participanții la proces urmează să beneficieze de un proces integru și sub toate aspectele. De menționat că procurorul a pus la bază în demers prevederile art.109 alin.(1) CPP, care nu se atribuie unei audieri în condiții speciale.

10. Prin urmare, instanța nu a constatat o stare de excepție care ar permite audierea pătimatei cu încălcarea acestor drepturi.

11. În temeiul celor expuse și conducându-se de prevederile art. 41, 109, 111 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge demersul procurorului D.V., din Procuratura municipiului Chișinău, prin care a solicitat audierea părții vătămate A.C. în temeiul art.109 CPP, din motivele indicate în partea descriptivă.

Copia încheierii se expediază procurorului și persoanelor interesate.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.N.**

Revocarea măsurilor preventive
(art. 195 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 17-1/18
12-ij_17_12345_05.05.2018

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2018,
ora 15.00

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

N.V.,

Grefierului

D.L.,

Interpretului

S.N.,

Cu participarea:

Procurorului

V.M.,

Avocatului

M.T.,

Învinuitei

M.Y.,

examinând în cameră de consiliu cererea avocatului M.T. privind revocarea măsurii preventive de arest preventiv, aplicată în privința învinuitei M.Y., născută la 08.07.1964, originară din Azerbaidjan, or. Bacu, sectorul Narimanovschi, casa 11-11, ap. 111, cetățeană a Republicii Azerbaidjan,

A C O N S T A T A T:

La 17.09.2018, instanței de judecată i-a fost înaintată cererea avocatului M.T. privind revocarea măsurii preventive de arest preventiv aplicată în privința cetățencei M.Y., învinuită de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

1. Circumstanțele speței

În motivarea cererii, avocatul a indicat că procurorul M.D., de la Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, a înaintat în instanța de judecată un demers prin care a solicitat aplicarea măsurii preventive de arest preventiv față de învinuita M.Y., motivând că aceasta se eschivează de la urmărirea penală și există pericolul că ea, fiind în stare de libertate, ar putea să împiedice stabilirea adevărului și să ascundă probele pe care le deține sau să comită alte infracțiuni. La fel, procurorul a indicat în susținerea demersului său că infracțiunea a fost comisă de un cetățean străin.

La fel, s-a indicat că procurorul a înaintat demersul privind aplicarea arestului preventiv în privința învinuitei după înaintarea învinuirii în faptul că: la 12.12.2014, învinuita M.Y., acționând de comun acord și prin înțelegere prealabilă cu S.S. și S.I., urmărind scopul exploatării prin muncă a cetățeanului U.N., profitând de poziția de vulnerabilitate a acestuia din punct de vedere a supraviețuirii sociale, l-au recrutat, după care au înlesnit transportarea ultimului în Federația Rusă, satul Târnovo din regiunea Kazan, unde victima U.N. a fost adăpostită și supusă muncii forțate – construcția unei clădiri – până la data de 28.10.2015.

Conform rolurilor repartizate, M.Y. l-a racolat pe U.N., care este locuitor al satului Dușmani, raionul Glodeni, să meargă la muncă în Federația Rusă, pentru care va primi un salariu decent, va fi cazat, asigurat cu hrană și îmbrăcăminte. Apoi, M.Y. i-a achitat transportul și U.N. s-a deplasat în Federația Rusă, satul Târnovo din regiunea Kazan. Acolo, U.N. a fost întâlnit de către S.S. și S.I., care i-au sechestrat pașaportul, l-au cazat în condiții inumane și anti-sanitare, impunându-l să presteze munci în domeniul construcției, fără a fi remunerat. La orice manifestare de dorință să plece, era stopat de către S.I., fiind aplicată în privința lui violența fizică și fiind impus din nou să presteze munca cerută, fără a i se achita salariu. În luna octombrie 2015, din motivul reținerii lor de către forțele de ordine ale Federației Ruse, S.I. a fost nevoit să-i restituie pașaportul victimei U.N. și doar după aceasta, la 28.10.2015, ultimul s-a reîntors în Republica Moldova.

Astfel, organul de urmărire penală a stabilit că, prin acțiunile sale intenționate, M.Y. a săvârșit trafic de ființe umane, adică recrutarea, transportarea și adăpostirea în scop de exploatare prin muncă – acțiuni comise, prin abuz de poziție de vulnerabilitate, de către două și mai multe persoane, faptă care se încadrează în prevederile art. 165 al. (2) lit. d) din Codul penal.

Prin urmare, la 29.04.2017, judecătorul de instrucție al Judecătoriei Chișinău a emis o încheiere și un mandat de arest, prin care a dispus admiterea demersului procurorului M.D., de la Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, și a aplicat față de învinuita M.Y. măsura preventivă de arest preventiv în contumacie pe un termen de 30 zile.

Deci, prin cererea înaintată, avocatul solicită revocarea măsurii preventive aplicate, pe motiv că învinuita este bolnavă și necesită intervenție chirurgicală de urgență.

2. Poziția părților în ședința de judecată

În ședința de judecată avocatul a solicitat admiterea cererii privind înlocuirea arestului preventiv prin liberare provizorie sub control judiciar în privința învinuitei M.Y., motivând că revocarea măsurii preventive poate să influențeze pozitiv atât mersul urmăririi penale cât și procesul de obținere a probelor asupra cazului, dar și în vederea cercetării obiective a suspiciunilor organului de urmărire penală privind coparticiparea învinuitei la comiterea infracțiunii.

Procurorul participant în ședință a solicitat respingerea demersului, invocând că riscurile care au stat la baza aplicării măsurii preventive în contumacie și-au păstrat actualitatea.

3. Soluția care urmează a fi dispusă

Audiind participanții la proces, studiind materialele prezentate, instanța apreciază cererea ca fiind întemeiată, urmând să o admită integral, cu revocarea față de învinuită a măsurii de constrângere aplicată, iar această concluzie este bazată pe următoarele stări de drept și de fapt.

4. Normele de drept aplicabile speței

Potrivit prevederilor art. 176 alin.(1) și (2) CPP, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă, sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârșească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței. Arestul preventiv și măsurile alternative de arest se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod.

Curtea Europeană a dezvoltat patru rațiuni fundamentale acceptabile pentru justificarea arestării preventive a unei persoane: 1) pericolul sustragerii de la proces a persoanei; 2) riscul ca persoana, odată lăsată în libertate, să aducă atingere bunei desfășurări a procedurii; 3) pericolul comiterii de noi infracțiuni; 4) pericolul tulburării ordinii publice.

La fel, se remarcă faptul că starea de libertate este starea normală a unei persoane, aspect reiterat și de CEDO în *cauza Wemhoff c. Germaniei*. Însă, în momentul analizei necesității luării unei măsuri preventive împotriva învinuitei, instanța ține seama de eventualele consecințe ale acestei măsuri, astfel încât să existe un echilibru just între interesul particular al învinuitului de a fi cercetat în stare de libertate și interesul general al societății de a fi descoperite faptele antisociale și sancționate persoanele responsabile de comiterea acestora.

Jurisprudența CEDO a recomandat insistent ca arestul preventiv să fie impus doar ca măsură excepțională. În cazul *Ambruszkiewicz vs. Polonia*, Curtea a apreciat că „privarea de libertate a unei persoane este o măsură atât de gravă încât este justificată doar în situațiile în care alte măsuri, mai puțin stringente, au fost luate în considerare și găsite insuficiente pentru protejarea interesului individual sau public, care poate cere ca persoana în cauză să fie deținută. Aceasta înseamnă că nu e suficient ca privarea de libertate să fie în conformitate cu legile naționale, ea trebuie să fie și necesară, în circumstanțele date”.

În plus, CEDO a subliniat folosirea principiului proporționalității, astfel încât „autoritățile să ia în considerare alternative mai blânde înainte de a recurge la în-carcerare și să analizeze de asemenea dacă menținerea acuzatului în arest preventiv

este indispensabilă”. Astfel de alternativă este eliberarea inculpatului în statul lui de reședință, sub supraveghere. Statele nu pot justifica arestul preventiv prin statutul de non-apartenență națională a inculpatului, dar trebuie să ia în considerare dacă măsurile de supraveghere sunt suficiente pentru a garanta prezența inculpatului la proces.

Totodată, instanța a constatat că, potrivit practicii CEDO (*cauza Labita c. Italiei* sau *Neumeister c. Austria*), detenția preventivă poate fi justificată atât timp cât există indicii precise cu privire la un interes public real, care, fără a fi adusă atingere prezumției de nevinovăție, are o pondere mai mare decât cea a regulii generale de cercetare în stare de libertate. Or, în prezenta cauză, un asemenea interes este evident.

La fel, instanța reține că, potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) din CEDO, orice persoană are dreptul la libertate și siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorităților judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

Instanțele judecătorești naționale „trebuie să examineze toate circumstanțele „pro” și „contra” existenței unei necesități de interes public ce ar justifica, ținând cont de principiul prezumției nevinovăției, abaterea de la respectarea libertății individuale, acestea fiind luate în considerație în deciziile privind cererile de eliberare” (*Letellier c. Franței*, hotărâre din 26 iunie 1991, Seria A nr. 207, § 35).

Curtea Europeană a statuat că, potrivit alineatului 2 al articolului 5 § 3 din Convenție, o persoană acuzată de o infracțiune trebuie întotdeauna să fie eliberată în cursul procedurii, dacă statul nu poate să arate că există motive „pertinente și suficiente” pentru justificarea continuării detenției acesteia (*Yagci și Sargin c. Turciei*, hotărâre din 8 iunie 1995, Seria A nr. 319-A, § 52).

Astfel, în cauza *Becciev v. Moldova* (cererea nr. 9190/03) Curtea Europeană a reținut: „§ 58. Pericolul eschivării învinuitului nu poate fi apreciat în exclusivitate doar în baza severității pedepsei pe care acesta riscă să o primească. Acest lucru trebuie să fie stabilit prin a se face referință la numeroase alte elemente care pot să confirme existența riscului unei eschivări sau să-l facă să pară atât de nesemnificativ încât să nu justifice detenția de până la judecată (*Yagci și Sargin c. Turciei*, citat anterior, § 52).

Pericolul eschivării trebuie să fie considerat în lumina elementelor care caracterizează persoana, domiciliul ei, ocupația, bunurile, legăturile de familie și oricare alte legături cu țara în care este urmărită. Riscul unei pedepse grave și ponderea probelor pot fi pertinente, însă nu sunt decisive și posibilitatea obținerii garanțiilor poate fi utilizată în vederea compensării pericolului (*Neumeister c. Austriei*, hotărârea din 27 iunie 1968, Seria A nr. 8, § 10): „§ 59. Riscul ingerinței învinuitului în cursul normal al justiției nu poate fi considerat *in abstracto*, ci trebuie să se bazeze pe un suport faptic” (*Trzaska c. Poloniei*, nr. 25792/94, § 65, 11 iulie 2000).

De asemenea, Curtea a statuat că, dacă persoana arestată poate oferi suficiente garanții că nu se va eschiva, ea trebuie eliberată (*Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, seria A nr. 207, § 46).

În cauza *Șarban v. Moldova*, Curtea a reamintit faptul că, în conformitate cu articolul 5 § 3 al Convenției: „§ 95 [...] o persoană învinuită de comiterea unei infracțiuni trebuie întotdeauna să fie liberă pe parcursul examinării procesului său, decât dacă statul dovedește că există temeiuri „relevante și suficiente” pentru a justifica detenția sa continuă” (*Zagci și Sargın c. Turciei*, hotărârea din 8 iunie 1995, Seria A nr. 319-A, § 52).

5. Argumentarea și motivarea soluției adoptate

Instanța constată că, în prezent, a decăzut actualitatea circumstanțelor și împrejurărilor care ar da temei de a considera ca învinuita M.Y., aflându-se la libertate, ar putea influența martorii sau s-ar putea eschiva de la organul de urmărire penală, deoarece, atât la punerea sub învinuire cât și la aplicarea măsurii preventive, învinuita nu a fost prezentă, aceste acțiuni au avut loc în lipsa sa, ea fiind cetățeană a altui stat. La fel, se constată faptul că învinuita, aflând despre existența unei măsuri de reprimare pentru a face claritate pe caz, a insistat să se prezinte pe teritoriul Republicii Moldova pentru a clarifica toate circumstanțele, a insistat la serviciile unui avocat care ar contesta măsura de reprimare pentru a avea posibilitatea de a se prezenta în fața organului de urmărire penală. Ea a venit personal în R. Moldova pentru a-și apăra interesele.

Analizând circumstanțele speței în cauză, instanța nu găsește justificate argumentele acuzării despre necesitatea menținerii arestului preventiv în privința învinuitei, iar procurorul nu a prezentat dovezi suplimentare pentru a convinge instanța de necesitatea menținerii arestului preventiv aplicat în contumacie, ceea ce vorbește despre diminuarea riscurilor persistente la momentul examinării demersului de aplicare a măsurii preventive.

Totodată, instanța reține faptul că regula este ca fazele procesului penal să se realizeze cu persoana în stare de libertate, iar excepția este privarea de libertate. Libertatea individuală și libertatea persoanei sunt inviolabile, iar arestarea preventivă a persoanei este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzută de lege.

Infracțiunea incriminată învinuitei este deosebit de gravă, însă instanța nu are dreptul să mențină persoana sub formă de arest preventiv doar din cauza efectelor deosebit de grave care au rezultat din aceasta, or, anume în asemenea cazuri diligența organului de urmărire penală trebuie să fie maximă pentru a demonstra legătura causală dintre persoana care urmează să fie supusă celei mai aspre măsuri de reprimare și rezultatul negativ produs prin infracțiune. În lipsa existenței acestei suspiciuni, menținerea unui mandat de arest preventiv devine ilegală.

Potrivit prevederilor art. 195 alin. (2) și (3) CPP, măsura preventivă se revocă de către organul care a dispus-o în cazul în care au dispărut temeiurile pentru aplicarea acesteia. Măsura preventivă sub formă de arest preventiv la domiciliu, liberare provizorie sub control judiciar și liberare provizorie pe cauțiune se înlocuiește sau, după

caz, se revocă de judecătorul de instrucție ori, după caz, de instanța de judecată. În cazul în care, la etapa de urmărire penală, până la transmiterea cauzei în instanța de judecată spre examinare, procurorul care conduce sau, după caz, efectuează urmărirea penală consideră că măsura de arest preventiv sau de arest la domiciliu nu mai este justificată și temeiurile care au servit la aplicarea sau la prelungirea ei au decăzut, acesta revocă neîntârziat măsura de arest preventiv sau de arest la domiciliu, punând în libertate persoana sau, după caz, aplicând, conform competenței sale, o altă măsură preventivă, și, în termen de până la 5 ore de la revocare, anunță judecătorul de instrucție care a aplicat sau, după caz, a prelungit măsura de arest preventiv sau de arest la domiciliu. În cazul în care termenul arestării a fost prelungit în condițiile art. 186 alin. (10¹), la dispunerea revocării urmează a fi informat și procurorul ierarhic superior sau, după caz, Procurorul General sau adjunctul lui.

În cadrul examinării cererii de revocare s-a constatat că declarațiile pătimatei au fost contrapuse în cadrul confruntărilor cu învinuții S.S. și S.I., cât și cu martorii D.M, G.N. și B.T. Analiza acestor acte procesuale denotă faptul că, la data aplicării măsurii de arest în contumacie, exista doar bănuiala rezonabilă față de învinuita M.Y., dar în cadrul examinării cauzei s-au constatat circumstanțe din care acuzația învinuitei a devenit diferită celei inițiale, motiv din care procurorul va fi indirect obligat să întreprindă măsuri concrete în vederea cercetării circumstanțelor noi și aprecierii poziției de acuzare față de învinuita M.Y., or, la moment, acest lucru poate fi efectuat în condiții de libertate a persoanei, din motiv că toate riscurile pentru care s-a aplicat arestarea preventivă s-au epuizat. În lipsa riscurilor, nu poate fi aplicată față de învinuit o măsură de constrângere, fapt care are ca urmare revocarea măsurii preventive.

La fel, instanța menționează că, conform actelor prezentate de către avocat, învinuita M.Y. a fost diagnosticată cu hiperplazie atipică endometrială și i-a fost planificată *histerectomie cu salpingooforectomie bilaterală prin laparoscopie* pentru data de 28.10.2018.

Prin urmare, instanța remarcă că învinuita a făcut declarații la organul de urmărire penală, a reiterat aceleași circumstanțe în cadrul ședinței judiciare, din care reies anumite fapte și circumstanțe care urmează a fi verificate de către procuror. Pe acest motiv, se constată că învinuita colaborează cu organele de urmărire penală. Totodată, și avocatul a comunicat despre necesitatea prezentării învinuitei la medic în Turcia pentru intervenție chirurgicală la data de 28.10.2018.

Mai mult ca atât, de către partea apărării au fost prezentate date exacte cu privire la locul unde se va afla învinuita în cadrul intervenției chirurgicale și ulterior acesteia, adresa de domiciliu și adresa instituției medicale din Turcia unde urmează să se adreseze învinuita. Prin urmare, riscul eschivării nu mai există, or, organului de urmărire penală i-au fost comunicate toate datele necesare cu privire la riscul influențării negative a mersului urmăririi penale. Acest risc, la fel, a decăzut, pe motiv că toți martorii au fost audiați, au fost efectuate confruntări, din declarațiile procurorului, urmărirea penală este la faza de finalizare, pe parcursul urmăririi penale cir-

cumstanțele de acuzare în privința învinuitei M.Y. s-au schimbat radical, în sensul ameliorării situației, ceea ce face ca instanța să constate că, în prezent, au dispărut temeiurile care au stat la baza aplicării măsurii preventive de arest preventiv.

La fel, instanța reține că învinuita suferă de o boală gravă care necesită, conform extraselor medicale prezentate, intervenție chirurgicală urgentă. Prin urmare, ne aflăm în prezența unei situații excepționale în care viața și sănătatea persoanei prevalează altor circumstanțe necesare organului de urmărire penală.

Plecând de la poziția procurorului, în condițiile în care se insistă, totuși, asupra menținerii suspiciunilor asupra învinuitei, instanța va da posibilitate organului de urmărire penală să continue investigațiile în condițiile de minimalizare a riscului implicării învinuitei în mersul acesteia. Învinuita M.Y. a încheiat contract cu un avocat pentru a-i reprezenta interesele în fața organului de urmărire penală, la fel, aceasta a informat organul de urmărire penală prin intermediul avocatului său despre locul aflării sale, datele despre domiciliu și s-a obligat să se prezinte ulterior ameliorării stării sale de sănătate la organele competente ale R. Moldova. În asemenea circumstanțe, instanța constată că va fi asigurat inclusiv raportul dintre persoana învinuită, circumstanțele cauzei, gravitatea învinuirii, poziția societății față de acest caz, posibilitatea organului de urmărire penală de a stabili adevărul în speță și respectarea drepturilor persoanei într-un proces penal, de care este obligată să se conducă instanța la soluționarea unei asemenea chestiuni.

În acest context, instanța găsește justificate argumentele apărării despre necesitatea revocării măsurii de constrângere aplicată în privința învinuitei.

Reieșind din circumstanțele respective, instanța conchide faptul că infracțiunea de care este învinuită M.Y. este o infracțiune contra persoanei, obiect al căroră îl constituie relațiile sociale ce vizează și ocrotesc libertatea, onoarea și demnitatea, viața și sănătatea persoanei. Mai mult, infracțiunea este deja consumată, aceasta a avut loc pe parcursul anului 2014. Prin urmare, pericolul social al infracțiunii este unul minim, iar plasarea persoanei în arest preventiv nu este argumentată, inclusiv din motivul schimbării situației pe caz. Deci, la momentul actual, revocarea măsurii preventive poate să influențeze pozitiv atât mersul urmăririi penale cât și procesul de obținere a probelor asupra cazului în vederea cercetării obiective a tuturor circumstanțelor procesului penal respectiv.

Totodată, instanța remarcă faptul că învinuita, prin intermediul avocatului său, s-a obligat, în cazul eliberării, să se prezinte la organul de urmărire penală imediat după revenirea de la intervenția chirurgicală care urmează să o efectueze în Turcia.

Prezentarea benevolă la organul de urmărire penală a învinuitei ulterior efectuării intervenției chirurgicale și elucidarea circumstanțelor cauzei va genera buna desfășurare a urmăririi penale și adoptarea unei soluții prevăzută de art. 291 CPP în termeni mai restrânși.

Astfel, instanța constată că, la etapa actuală, temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza aplicării măsurii preventive în contumacie și-au pierdut actualitatea, circumstanțele invocate în cererea înaintată dovedesc lipsa necesității menținerii

arestului preventiv. Rezultă că temeiul arestării preventive nu mai există, motiv din care, în asemenea circumstanțe, se impune revocarea măsurii preventive, or, cele invocate de către apărător nu au fost cunoscute de către organul de urmărire penală la etapa emiterii mandatului de arest pe numele învinuitei, iar împrejurările noi prezentate de către avocat și cele constatate în urma efectuării urmăririi penale, dovedite prin probe și acte, confirmă necesitatea revocării măsurii preventive.

Ținând cont de circumstanțele indicate mai sus, este necesar de a admite cererea avocatului privind revocarea măsurii preventive de arest preventiv aplicat în privința învinuitei M.Y.

În baza celor enunțate mai sus și în conformitate cu art. 41, 176, 195, 308 CPP, instanța de judecată

DISPUNE:

A admite cererea avocatului M.T. privind revocarea măsurii preventive de arest preventiv aplicat în privința învinuitei M.Y.

A revoca măsura preventivă aplicată în privința învinuitei M.Y. prin încheierea Judecătoriai Chișinău (sediul Centru) nr.14-11/17 din 29.04.2017.

A elibera imediat din sala de judecată pe învinuita M.Y., dacă nu este deținută pe alte cauze penale.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 3 zile, prin intermediul Judecătoriai Chișinău (sediul Centru).

**Președintele ședinței,
judecătorul N.V.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva actelor ilegale
ale organului de urmărire penală/procurorului
privind procedura de reținere a persoanei**

Dosarul nr. 10-15/18
12-ij_10_12446_29.05.2018

Î N C H E I E R E

30 iulie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

N.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

D.L.,

Cu participarea:

Procurorului

O.R.,

Avocatului

I.C.,

examinând în cameră de consiliu plângerea depusă de către avocatul I.C. în interesele petiționarului U.A., formulată în baza art. 313 CPP împotriva acțiunilor organului de urmărire penală,

A C O N S T A T A T:

1. La 10.07.2018, în Judecătoria Chișinău (sediul Centru) a parvenit plângerea avocatului I.C., în interesele petiționarului U.A., privind anularea ordonanței procurorului de la Procuratura mun. Chișinău, din 05.07.2018, de respingere a plângerii, anularea procesului verbal de reținere, din 24.06.2018, și constatarea încălcărilor comise împotriva drepturilor și libertăților omului protejate de CEDO, Constituție și Codul de procedură penală al R. Moldova.

2. În motivarea cererii sale, avocatul a făcut referință la faptul că U.A. a fost reținut, de facto, la data de 23.06.2018, ora 21.00, iar procesul verbal a fost întocmit la data de 24.06.2018, ora 13.00, peste 16 ore, contrar prevederilor art. 167 CPP.

3. În ședința de judecată, avocatul a solicitat admiterea plângerii din motivele indicate.

4. Procurorul a solicitat în ședința de judecată respingerea plângerii, deoarece actul contestat este legal și întemeiat, iar motive pentru anularea acestuia nu există.

5. Studiind materialele prezentate, audiind poziția participanților la proces, instanța de judecată constată că plângerea urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

6. Verificând respectarea de către avocat a procedurii prealabile controlului prejudiciar, instanța constată că, la 26.06.2018, avocatul a înaintat plângerea către procurorul ierarhic superior, iar la 05.07.2018, potrivit scrisorii de expediere anexate la dosar, a fost informat despre ordonanța emisă, care a fost deja contestată la 10.07.2018 în baza art.313 CPP. Prin urmare, instanța constată respectarea termenilor de înaintare a plângerii.

7. Potrivit art.313 alin.(1), (3) și (5) din CPP, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. Plângerea poate fi înaintată, în termen de 10 zile, judecătorului de instrucție la locul aflării organului care a admis încălcarea. Judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului, sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia de pe încheiere se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

8. În cadrul examinării cauzei, analizei plângerii, actelor anexate, audiind pozițiile părților, instanța a constatat că urmărirea penală nr. 2018011319 a fost pornită la 23.06.2018, conform elementelor infracțiunii prevăzută de art.151 alin. (1) Cod penal, pe faptul vătămării intenționate grave a integrității corporale.

9. Fiind bănuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 151 alin. (1) CP, la 23.06.2018, ora 21.00, U.A. a fost reținut. Ulterior, la 25.06.2018, acesta a fost pus sub învinuire.

10. Prin urmare, apărarea s-a adresat cu o cerere, solicitând declararea nulității procesului verbal de reținere din 24.06.2018.

11. Prin ordonanța procurorului de la Procuratura mun. Chișinău din 05.07.2018, a fost respinsă plângerea avocatului care acționează în interesele lui U.A.

12. În vederea argumentării poziției sale, procurorul a indicat precum că procesul verbal de reținere a fost întocmit la 23.06.2018, ora 23.00, ceea ce înseamnă că procedura de reținere a fost respectată. La fel, a indicat că, după reținerea persoanei U.A., organul de urmărire penală a apelat avocatul de serviciu, însă acesta nu s-a prezentat și, la adresarea repetată către oficiul teritorial al CNAJGS, a desemnat un alt avocat.

13. În rezultatul examinării cauzei, analizei situației reale pe marginea cauzei penale respective, instanța constată necesitatea admiterii parțiale a plângerii reprezentantului petiționarului.

14. Conform prevederilor art.167 alin.(1) CPP, despre fiecare caz de reținere a unei persoane bănuite de săvârșirea unei infracțiuni organul de urmărire penală, în termen de până la 3 ore de la momentul privării ei de libertate, întocmește un proces-verbal de reținere în care se indică temeiurile, motivele, locul, anul, luna, ziua și ora reținerii, starea fizică a persoanei reținute, plângerile referitoare la starea sănătății sale, în ce este îmbrăcată (descrierea ținutei vestimentare), explicații, obiecții, cereri ale persoanei reținute, cererea de a avea acces la un examen medical, inclusiv pe cont propriu, fapta săvârșită de persoana respectivă, rezultatele percheziției corporale a persoanei reținute, data și ora întocmirii procesului-verbal. Procesul-verbal se aduce la cunoștință persoanei reținute, totodată, ei i se înmânează în scris informația despre drepturile prevăzute de art. 64, inclusiv dreptul de a tăcea, de a nu mărturisi împotriva sa, de a da explicații care se includ în procesul-verbal, de a beneficia de asistența unui apărător și de a face declarații în prezența acestuia, fapt care se menționează în procesul-verbal. Procesul-verbal de reținere se semnează de persoana care l-a întocmit și de persoana reținută, căreia i se înmânează imediat o copie de pe acesta. În termen de până la 3 ore de la reținere, persoana care a întocmit procesul-verbal prezintă procurorului o comunicare în scris referitoare la reținere. (1¹) Organul de urmărire penală, în timp de o oră după reținerea persoanei, solicită oficiului teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat sau unor alte persoane împuternicite de acesta desemnarea unui avocat de serviciu pentru acordarea asistenței juridice de urgență. Solicitarea de a desemna un avocat de serviciu este prezentată în scris, inclusiv prin fax sau la telefon. (2) Motivele reținerii se aduc imediat la cunoștință persoanei reținute numai în prezența unui apărător ales sau a unui avocat de serviciu care acordă asistență juridică de urgență.

15. În conformitate cu prevederile art.173 alin. (3) CPP, persoana care a întocmit procesul-verbal de reținere, imediat, dar nu mai târziu de 6 ore, este obligată să dea posibilitate persoanei reținute să anunțe una din rudele apropiate sau o altă persoană, la propunerea reținutului, despre locul unde acesta este deținut, sau o anunță singură.

16. Conform art. 230 alin. (1) CPP, termene în procesul penal sunt intervale de timp în cadrul cărora sau după expirarea cărora pot fi efectuate acțiuni procesuale conform prevederilor prezentului cod. Alin. (2) - în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

17. Analizând circumstanțele speței și procesul-verbal de reținere prezentat, instanța constată un șir de erori procesuale, și anume:

a) U.A. a fost reținut de facto la 23.06.2018, ora 21.00, iar procesul-verbal de reținere a fost întocmit la 24.06.2018, între orele 13.00 și 13.20, cu încălcarea prevederilor art. 167 alin. (1) CPP, care prevăd că „...organul de urmărire penală, în termen de până la 3 ore de la momentul privării ei de libertate, întocmește un proces-verbal de reținere...”. Prin urmare, procesul verbal a fost întocmit peste termenul prevăzut de legislația procesual-penală, motiv din care instanța va anula procesul-verbal de

reținere a cetățeanului U.A., or, potrivit art. 230 CPP, termene în procesul penal sunt intervale de timp în cadrul cărora sau după expirarea cărora pot fi efectuate acțiuni procesuale conform prevederilor prezentului cod;

b) avocatul a prezentat copia procesului verbal de reținere din 24.06.2018, la întocmirea căruia a participat personal, fiind desemnat în baza deciziei de acordare a asistenței juridice garantate de stat din 24.06.2018, la cererea ofițerului de urmărire penală din 24.06.2018. La fel, părțile au prezentat o copie a procesului-verbal de reținere a învinuitului U.A., care se presupune că a fost falsificat, or, aceasta este întocmit cu data de 23.06.2018, între orele 23.30-23.40, presupunându-se că, la fel, a fost semnat de către avocatul I.C.;

c) în aceeași ordine de idei, instanța menționează că, pe cazul dat, apare întrebarea cu privire la termenul de întocmire a procesului verbal, or, instanța a constatat că persoana învinuită a fost reținută la 23.06.2018, ora 21.00, procesul-verbal de reținere a fost întocmit peste 16 ore de la reținere, iar procesul-verbal de reținere din 23.06.2018 nu este veridic, deoarece o asemenea acțiune procesuală nu a avut loc cu participarea aceluiași avocat.

18. Reieșind din cele expuse supra, instanța constată că, la întocmirea procesului verbal de reținere de către organul de urmărire penală, au fost admise încălcări, iar nerespectarea termenului de 3 ore pentru întocmirea procesului verbal de reținere impune nulitatea actului efectuat peste termen. Mai mult ca atât, în scopul inducerii în eroare atât a instanței cât și a procurorului, a fost întocmit un proces-verbal datat cu 23.06.2018, veridicitatea căruia nu este probată, or, procesul-verbal întocmit în prezența avocatului este din 24.06.2018. Această chestiune, însă, urmează a fi soluționată de către procuror, inclusiv prin autosesizarea acestuia și verificarea circumstanțelor enunțate.

19. Cert este că, la etapa actuală, instanța constată încălcarea termenului de întocmire a procesului-verbal de reținere, motiv din care acesta urmează a fi anulat.

20. Cu referire la solicitarea avocatului de a constata încălcările admise împotriva drepturilor și libertăților omului protejate de CEDO, Constituție și CPP, este de remarcat că instanța a constatat încălcarea prevederilor art. 167 alin. (1) CPP, fapt ce a egalat cu dispunerea nulității actului întocmit, iar în speța respectivă nu au fost constatate alte încălcări. Cetățeanul U.A. a fost reținut în baza bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 151 alin. (1) CP, fiind pus ulterior sub învinuire, faptul încălcării termenului de întocmire a procesului-verbal de reținere nu atrage după sine scoaterea persoanei de sub urmărire penală, sau încălcarea unor alte drepturi protejate inclusiv de CEDO. Bănuiala de săvârșire a infracțiunii prevăzută de art. 151 alin. (1) CP persistă până la etapa actuală, iar U.A. a fost eliberat de sub arest preventiv pe motivul depistării unei încălcări procedurale la etapa reținerii, și nu a încălcării unor drepturi și libertăți, după cum invocă avocatul. Neregulile depistate au atras după sine eliberarea persoanei de sub arest și nulitatea actului procesual întocmit, dar nu au fost depistate încălcări ale drepturilor și libertăților persoanei învinuite.

21. Analizând situația de fapt stabilită în cadrul examinării plângerii și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, precum și la jurisprudența CtEDO, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea plângerii în favoarea și în defavoarea admiterii acesteia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea procedurală de reținere a cetățeanului U.A. a fost întocmită cu încălcarea prevederilor art. 167 CPP, motiv din care plângerea avocatului urmează a fi admisă, cu anularea procesului-verbal de reținere a cetățeanului U.A. din 24.06.2018.

22. Ținând cont de cele expuse, conducându-se de prevederile art. 41, 300, 313, 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial plângerea depusă de către avocatul I.C., în interesele petiționarului U.A., înaintată în baza art. 313 CPP împotriva acțiunilor organului de urmărire penală.

Se declară nul procesul-verbal de reținere a cetățeanului U.A. din 24.06.2018, precum și ordonanța procurorului din 05.07.2018 privind respingerea plângerii avocatului, în rest, plângerea se respinge, ca fiind neîntemeiată.

Copia încheierii se expediază avocatului, petiționarului și procurorului.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.N.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva acțiunilor organelor de urmărire penală în ordinea prevăzută de art. 313 CPP

Dosarul nr. 10-426/15

ÎNCHEIERE

13 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

S.B.,

Grefierului

V.D.,

Cu participarea:

Procurorului

E.C.,

examinând în ședință publică plângerea avocatului S.C., care acționează în interesele cetățeanului A.D., împotriva acțiunilor organului de urmărire penală,

A C O N S T A T A T:

La 06.11.2015, la Judecătoria Centru din municipiul Chișinău, a parvenit plângerea avocatului S.C., în interesele cetățeanului A.D., formulată în baza art. 313 CPP.

Instanța a constatat că avocatul a depus mai multe plângeri înregistrate sub același număr: 10-426/15.

În vederea delimitării cerințelor înaintate de către avocat privind respectarea drepturilor considerate încălcate prin acțiunile organului de urmărire penală, instanța va delimita expunerea pentru fiecare plângere în parte.

Prin plângerea nr. 1, avocatul petiționarei solicită anularea procesului-verbal de reținere a lui A.D. din 26.09.2015.

În argumentarea plângerii respective, avocatul a menționat că A.D. a fost reținută în baza procesului-verbal al OUP din 26.09.2015. Astfel, el indică că motivele de reținere sunt neîntemeiate, fiind utilizată formula generală că la domiciliul acesteia au fost descoperite urme evidente ale infracțiunii și că, indiferent de acest fapt, ea fiind bănuită de comiterea infracțiunii grave, cunoaște date de identitate ale martorilor și îi poate influența, prin care fapt ar împiedica stabilirea adevărului.

Avocatul mai menționează că A.D. nu s-a ascuns de organele de urmărire penală, nu a fost telefonată/citată la adresa domiciliului să se prezinte la ofițerul de urmărire penală, iar la prezentarea ofițerilor de urmărire penală la domiciliul acesteia, ea a predat benevol agendele sale, carnetele personale și cele de lucru, a predat telefoanele mobile și laptopul său personal, care conține date exclusiv personale,

informații ce țin de serviciul său și de activitatea de antreprenor. La fel, indică că A.D. are un domiciliu stabil în Chișinău, are serviciu stabil, fiind asociatul unic și Director general la un SRL, este o persoană cu nume notoriu în lumea mondenă, are o reputație ireproșabilă și se caracterizează doar pozitiv. Mai mult, aceasta nu a fost niciodată condamnată, nu are antecedente penale, nu a fost vizată cu scandări de amploare în societate. Reținerea acesteia, invocă avocatul, se bazează doar pe faptul că este bănuită de comiterea unei infracțiuni prevăzută de art. 220 alin. (2) lit. a), c) CP. Mai susține că, conform ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuită din 28.07.2015, care i-a fost adusă la cunoștință abia la data de 26.09.2015, sunt expuse circumstanțe într-un mod distorsionat, cu indicarea unor nume și prenume eronate, persoane pe care A.D. nici nu le cunoaște, nici nu le-a putut cunoaște, ceea ce, evident, deduce la faptul că sunt doar bănuieli. Neexistând fapta infracțională din partea A.D., organul de urmărire penală nu poate prezenta probe reale de acuzare.

Astfel, el indică faptul că bănuita nu a recunoscut cele imputate, dar a acceptat să dea declarații în prezența avocatului ales, neavând nimic de ascuns. Însă, din motive deductibile, ofițerul de urmărire penală, V.C., atunci când a înscris cele declarate de bănuita A.D., conținând numele vizat al ofițerului de urmărire penală V.C., al figurantei din actele procesuale T.B. și al prietenului ofițerului de urmărire penală V.C. - cu numele A. F., nu a mai semnat el însuși procesul-verbal de audiere a bănuitei. Astfel, el nu cunoaște soarta și calitatea acestui înscris deja compromis. Menționează că nu a fost respectată procedura la întocmirea și semnarea procesului-verbal.

La fel, invocă că, la întocmirea procesului-verbal de reținere, persoanei reținute A.D. nu i s-a dat dreptul prevăzut de art. 173 din Codul de procedură penală - de-a înștiința despre reținere o rudă sau o altă persoană, ceea ce A.D. a obiectat în scris chiar în procesul-verbal dat, iar ofițerul de urmărire penală, doar după asta a încercat să se justifice și să-i dea telefonul său mobil pentru a face un apel telefonic.

Totodată, menționează și faptul că reținerea ilegală este și atunci când organul de urmărire penală dispune aplicarea reținerii contrar prevederilor Codului de procedură penală, ceea ce a și făcut organul de urmărire penal în cazul dat. Or, formularea generală a textului privind temeiurile care stau la baza reținerii persoanei A.D. și faptul real de neacumulare a urmelor evidente de infracțiune: obiectele și actele ridicate la percheziția din 26.09.2015 erau sigilate în momentul întocmirii procesului-verbal de reținere și organul de urmărire penală nu avea dreptul, nici posibilitatea reală să se pronunțe asupra acestui temei.

Consideră că în procesul-verbal de reținere din 26.09.2015 organul de urmărire penală nu a indicat probe, date, fapte care au dus la concluzia, la indicare a temeiurilor de reținere și probe că A.D. va influența într-un fel sau altul martorii la dosar, ceea ce indică netemeinicia acestei soluții, care se aplică în cazuri excepționale și doar atunci când temeiurile reținerii sunt probate corespunzător. Motivarea acestui temei este pur formală, dar esențială pentru justificarea luării măsurii date de reținere a bănuitei.

Concluzionează că, prin întocmirea procesului-verbal de reținere din 26.09.2015, organul de urmărire penală s-a limitat la probe neîntemeiate, fiind obligat la motivarea soluției de reținere, excluzând posibilitatea organului care efectuează controlul reținerii de a verifica temeinicia în drept și în fapt. Îngrădirea libertății persoanei în cursul procesului penal are caracter de excepție.

Mai mult, se invocă faptul că nu poate fi ignorată prezumția de nevinovăție a bănuitei A.D., recunoscută de prevederile Constituției Republicii Moldova, de Codul penal și CEDO. Până la pronunțarea unei sentințe de acuzare irevocabilă, această persoană este prezumată drept nevinovată. Pericolul pentru ordinea publică din partea A.D. și necesitatea ținerii ei sub strajă trebuie determinat concret și dovedit prin probe, neputând fi prezumat doar prin gravitatea faptei de care A.D. este bănuită.

Se mai menționează că la plângerea adresată procurorului C.E. nu a primit nici un răspuns și se invocă în acest sens prevederile art. 299 CPP.

Prin plângerea nr. 2 avocatul solicită restituirea obiectelor și înscrisurilor ridicate de la domiciliul A.D., anularea procesului-verbal de percheziție din 26.09.2015, întocmit cu încălcarea procedurii penale, a dreptului la apărare și anularea ordonanțelor de respingere a plângerilor.

În argumentarea plângerii respective, avocatul a menționat că ofițerii de urmărire penală V.C., A.M. și L.Ț. s-au prezentat la domiciliul A.D. aproximativ la ora 12.00, după care A.M. și V.C. au intimidat-o prin convorbiri necorespunzătoare și au determinat-o să refuze un apărător în timpul procedurii de percheziție. Încheierea de efectuare a percheziției nu au prezentat-o, la cerere. Acești doi ofițeri de urmărire penală au influențat-o direct să refuze un apărător ales, spunându-i să ia un apărător din oficiu, pentru că va fi reținută. La fel, o convingeau că a fost interceptată telefonic și sunt acumulate suficiente probe de acuzare a ei.

Se menționează că, fiind pentru prima dată în asemenea convorbiri cu efectuare de percheziție, A.D. se afla în stare afectivă psihologic-emoțională și a fost determinată să refuze un apărător în cadrul percheziției și la întocmirea procesului-verbal de percheziție la domiciliul ei, fiind astfel indusă în eroare, ceea ce înseamnă că i s-a încălcat dreptul la apărare.

Totodată, în plângere se susține că nimeni nu are dreptul să se implice în viața intimă a persoanei, conform art. 15 CPP. Dreptul dat este garantat și prin art. 29 al Constituției Republicii Moldova. Nu pot fi administrate date personale din viața intimă care nu au legătură cu fondul cauzei penale.

Avocatul menționează că s-a adresat cu o plângere similară procurorului C.E., dar nu a primit nici un răspuns. Apoi, în temeiul art. 299/1 CPP, la 21.10.2015 s-a adresat cu o plângere procurorului ierarhic superior - E.B., care era obligat să răspundă în termen de 15 zile, dar iarăși nu a primit un răspuns la plângere. În concluzie, solicită anularea actelor contestate și restituirea obiectelor ridicate. În argumentarea plângerii, avocatul a făcut referire la prevederile legislației procesual-penale privind modul de examinare a plângerilor de acest gen.

Prin plângerea nr. 3 se solicită recuzarea din grupul de lucru format pe cauza nr. 2015515107 a ofițerului V.C.

Astfel, avocatul indică faptul că A.D. a fost reținută în baza procesului-verbal al organului de urmărire penală din 26.09.2015. Motivele de reținere sunt neîntemeiate, fiind utilizată formula generală precum că la domiciliul acesteia au fost descoperite urme evidente ale infracțiunii.

Întru argumentarea recuzării, apărătorul a mai invocat și faptul că ofițerul de urmărire penală V.C. era obligat să asigure prezența apărătorului în timpul efectuării percheziției la domiciliul A.D., așa cum, începând cu ora 12.10 din data de 26.09.2015, aceasta era reținută. Totodată, a indicat că ofițerii de urmărire penală V.C. și A.M. au influențat-o pe A.D. să renunțe la un apărător ales în cadrul procedurii de percheziție.

În susținerea recuzării apărătorul a invocat că ofițerul de urmărire penală V.C. este prieten cu A.F., care apare în declarațiile bănuitei A.D. și care, din motivul dat, a refuzat să semneze procesul-verbal de audiere a bănuitei din 26.09.2015.

Un al treilea argument invocat de către apărător este că ofițerul de urmărire penală a reținut-o ilegal pe A.D. Consideră că procesul-verbal de reținere din 26.09.2015 este viciat, pentru care fapt a depus plângeri către procuror la 28.09.2015, răspuns la care nu a primit. Mai indică că ofițerul V.C. nu a respectat procedura la întocmirea procesului-verbal de percheziție corporală din 26.09.2015, or, buletinul de identitate al A.D. a fost ridicat mai devreme, fără întocmirea unui act procesual, iar în procesul-verbal de percheziție corporală a fost înscrisă obiecția că V.C. a stipulat eronat că buletinul de identitate a fost ridicat în urma percheziției corporale. Se invocă și faptul că ofițerul de urmărire penală nu i-a explicat reținutei A.D. drepturile în baza art. 130 CPP, conform procedurii – intermenul prevăzut și la momentul procesual oportun. Reținutei A.D. nu i s-a acordat dreptul de a anunța o rudă despre reținerea sa – fapt indicat prin înscrierea obiecției ei.

Prin plângerea nr. 4 avocatul petiționarei solicită admiterea prezenței avocatului învinuitei A.D. la desigilarea, la efectuarea cercetării și expertizei tehnice a obiectelor ridicate în cadrul percheziției la domiciliu efectuată la 26.09.2015. În argumentarea plângerii respective, avocatul a menționat că, la 03.10.2015, a expediat cu aviz poștal recomandat o cerere către procurorul E.C., aceasta fiind recepționată la 05.10.2015. În cerere, în temeiul legislației în vigoare internaționale și naționale, inclusiv art. 52, 66, 68, 87, 88, 132/11, 142-153, 244-247 CPP, a solicitat: pentru protecția securității drepturilor și intereselor persoanei ocrotite prin lege, neadmiterea unor posibile abuzuri și ilegalități din partea organului de urmărire penală/a expertului/a specialistului care va efectua examinarea și cercetarea, să fie admisă prezența avocatului ales al învinuitei A.D. la desigilarea, la efectuarea cercetării și expertizei tehnice a obiectelor ridicate în cadrul percheziției efectuate la domiciliul învinuitei pe data de 26.09.2015.

Avocatul a indicat în cerere reiterarea faptului că A.D. a fost reținută în baza procesului-verbal al organului de urmărire penală din 26.09.2015. Motivele de reținere erau neîntemeiate, fiind utilizată formula generală că la domiciliul acesteia au fost descoperite urme evidente ale infracțiunii, fapt nedemonstrat până la efectuarea expertizei corespunzătoare și examinarea obiectelor ridicate în cadrul percheziției, iar luând în considerație că, la 26.09.2015, în cadrul procedurii de percheziție, re-

ținere, percheziție corporală și întocmirea procesului-verbal de audiere a bănuitei, ofițerii de urmărire penală V.C. și A.M. nu au respectat procedura penală și au comis abuzuri, avocatul ales al A.D. a deplâns, în ordinea art. 298-299 CPP, acțiunile ilegale, neîntemeiate ale organului de urmărire penală.

Dat fiind faptul că, în termenul prevăzut de art. 289-299 CPP, nu a primit răspuns motivat în drept și în fapt, fiind încălcate prevederile Legii avocaturii și art. 246 alin. (1) CPP, el a deplâns acțiunile procurorului E.C. la procurorul ierarhic superior, în temeiul art. 299/1 CPP, de la care, de asemenea, nu am primit un răspuns până în prezent.

În ședința de judecată, procurorul participant în ședință a solicitat respingerea plângerii adresate instanței, pe motiv că actele contestate sunt legale și întemeiate.

Avocatul S.C., fiind legal citat în baza art. 236 CPP despre locul, data și ora ședinței, nu s-a prezentat în ședința de judecată, or, potrivit art. 236 alin. (1) CPP, citarea se poate face și prin notă telefonică sau telegrafică, ori prin mijloace electronice. Examinarea plângerii în termeni restrânși permit acest lucru, inclusiv prin metoda citării telefonice.

Conform art. 313 alin. (4) CPP, plângerea se examinează de către judecătorul de instrucție în termen de 10 zile, cu participarea procurorului și cu citarea persoanei care a depus plângerea. Neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu împiedică examinarea plângerii.

Audiind procurorul, analizând materialele prezentate, inclusiv conținutul plângerii și materialelor anexate la aceasta de către petiționar și procuror, reieșind din actele normative aplicabile cazului în cadrul controlului judiciar, instanța constată următoarele.

Urmărirea penală pe cauza nr. 2015515107 a fost separată la 26.05.2015 de cauza penală nr. 2015515094, la 05.05.2015 - de cauza penală nr. 2014515152 pornită la 28.07.2014 în privința persoanelor nestabilite, în baza elementelor infracțiunii prevăzută de art. 220 alin.(2) lit. a) și c) din Codul penal.

La 28.09.2015, organul de urmărire penală al CCTP al INI al IGP al MAI a pornit cauza penală nr. 2015515213, pe faptul proxenetismului săvârșit în privința la două sau mai multe persoane, în baza elementelor infracțiunii prevăzută de art. 220 alin. (2) lit. a) din Codul penal.

La 29.09.2015, cauzele penale nr. 2015515107 și nr. 2015515213 au fost conexe într-o procedură unică, cauzei de bază fiindu-i conferit nr. 2015515107.

Cu plângerea nr.1, petiționara contestă procesul-verbal de reținere a cetățeanului A.D., din data de 26.09.2015, ca fiind unul ilegal.

Astfel, instanța constată că, la 26.09.2015, ora 12.10, conform prevederilor art. 166-167 CPP, A.D. a fost reținută, iar la 29.09.2015, aceasta a fost pusă sub învinuire, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzută de art. 220 alin. (2) lit. a) și c) din Codul penal. Totodată, prin ordonanța procurorului din 29.09.2015, învinuita A.D. a fost eliberată din starea de reținere.

La 29.09.2015, avocatul S.C., în interesele învinuitei A.D., s-a adresat cu o plângere procurorului conducător al urmăririi penale, prin care s-a solicitat anularea

procesului-verbal de reținere din 26.09.2015 a învinuitei A.D. și eliberarea imediată de sub strajă a acesteia.

Prin ordonanța procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, din 15.10.2015, plângerea respectivă a fost respinsă, ca neîntemeiată, în partea ce ține de anularea procesului-verbal de reținere.

Avocatul s-a adresat, la 22.10.2015, procurorului ierarhic superior, în temeiul art. 299-299/1 CPP, privind inacțiunile procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale.

La 04.11.2015, prin ordonanța Procurorului șef al Secției combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, E.B., plângerea avocatului a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Studiind materialele prezentate, instanța determină că actele contestate prin plângerea examinată urmează a fi menținute în vigoare din următoarele motive.

În rezultatul controlului efectuat asupra legalității și temeiniciei emiterii ordonanțelor menționate supra, s-a stabilit că procurorul E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, a verificat sub aspect multilateral și obiectiv faptele expuse în cererile avocatului.

Cu referire la invocarea netemeinicii reținerii persoanei, s-a stabilit că temerurile indicate de către ofițerul de urmărire penală V.C., în vederea argumentării reținerii A.D., sunt prevăzute de art. 166 Cod de procedură penală. Mai mult, în același context se reține că, prin ordonanța procurorului din 29.09.2015, învinuita A.D. a fost eliberată din motivul aplicării altei măsuri preventive decât arestul, care a fost considerată a fi proporțională riscurilor existente și circumstanțelor cazului, fără a fi constatată ilegalitatea sau netemeinicia reținerii acesteia. Astfel, examinând plângerea avocatului și materialele cauzei penale, se constată că ordonanța de respingere parțială a cererii apărătorului, emisă la 15.10.2015 de către procurorul E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, și ordonanța procurorului ierarhic superior din 04.11.2015 sunt legale și întemeiate, că argumentele expuse de către avocat au fost examinate obiectiv, complet și sub toate aspectele.

Este de remarcat faptul că argumentul avocatului precum că procurorii nu au examinat plângerile în termen este nefundat. Instanța constată că la materialele prezentate de procuror sunt anexate ordonanțele de respingere a cererilor avocatului, anume: ordonanța procurorului E.C. din 15.10.2015 și ordonanța procurorului ierarhic superior din 04.11.2015.

Referitor la plângerea nr. 2, s-a constatat că, la 29.09.2015, avocatul S.C. s-a adresat cu o plângere procurorului conducător al urmăririi penale prin care a fost solicitată anularea procesului-verbal de percheziție din 26.09.2015 și restituirea tuturor obiectelor și înscrisurilor ridicate de la domiciliul lui A.D. Prin ordonanța procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, din 15.10.2015, plângerea respectivă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

La 22.10.2015, avocatul s-a adresat procurorului ierarhic superior în temeiul art. 299-299/1 CPP, privind inacțiunile procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale. La 04.11.2015, prin ordonanța procu-

rorului-șef al Secției combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, E.B., plângerea avocatului a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Analiza plângerii, circumstanțelor menționate, inclusiv a materialelor cauzei penale prezentate de către procuror denotă necesitatea respingerii acesteia, din următoarele considerente.

La 03.09.2015, a fost emisă ordonanța cu privire la efectuarea percheziției în domiciliul bănuitei A.D., fiind indicate concret obiectele și documentele care urmează a fi ridicate.

La 04.09.2015, prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, a fost autorizată efectuarea percheziției la domiciliul bănuitei A.D. pe un termen de 30 zile.

De asemenea, conform încheierii de autorizare a efectuării perchezițiilor din 04.09.2015 la domiciliul bănuitei A.D., efectuarea perchezițiilor a fost pusă în sarcina ofițerilor CCTP al INI al IGP. Ca rezultat, la 26.0.2015, de către colaboratorii CCTP al INI al IGP al MAI, în baza autorizației din 04.09.2015, a fost efectuată percheziția la domiciliul bănuitei A.D.

Cât privește afirmațiile avocatului cu privire la neprezentarea autorizației judecătorului de instrucție, se reține că, potrivit prevederilor art. 128 alin. (3) din Codul de procedură penală, nu se stabilește obligația pentru reprezentantul organului de urmărire penală de a prezenta sau elibera actul respectiv, ci doar a ordonanței de efectuare a percheziției.

Totodată, sunt neîntemeiate afirmațiile avocatului C.S., care nu a asistat la procedura de percheziție, cu privire la intimidarea și determinarea bănuitei A.D. de a refuza un apărător în timpul percheziției și, ulterior, la un apărător ales. Concomitent, nu pot fi acceptate și afirmațiile avocatului cu privire la faptul că A.D., aflându-se într-o stare afectivă psihologic-emoțională, a fost determinată să refuze un apărător în cadrul efectuării percheziției.

Conform prevederilor art.128 din Codul de procedură penală, la efectuarea percheziției, persoana la care se face percheziția are dreptul de a solicita prezența unui avocat, fapt care va fi consemnat în procesul-verbal. Astfel, în baza acestor prevederi, organul de urmărire penală este obligat să suspende efectuarea percheziției doar în cazul în care persoana percheziționată solicită să fie prezent un avocat. Instanța reține că, conform procesului-verbal de percheziție din 26.09.2015, în procesul percheziției prezența avocatului a fost refuzată, fapt confirmat prin semnătura persoanei la care se face percheziția.

De asemenea, se reține că, după finisarea percheziției, conform art.131 alin.(4) CPP, procesul-verbal a fost adus la cunoștința tuturor persoanelor care au participat la efectuarea acesteia, fapt consemnat prin semnăturile participanților, iar obiecții față de acțiunea procesuală dată sau din partea participanților la ea nu au parvenit.

Conform prevederilor art. 131 alin. (2) CPP, toate obiectele și documentele predate în cadrul percheziției au fost enumerate în procesul-verbal, fiind indicat numărul, măsura, cantitatea și elementele lor caracteristice. Obiectele ridicate, conform prevederilor alin. (5) al aceluiași articol, au fost împachetate și sigilate chiar la locul

percheziției, fapt menționat în procesul-verbal. Pachetele sigilate au fost semnate de către persoana care a efectuat percheziția.

Instanța stabilește că, la moment, nu este posibilă restituirea obiectelor și documentelor ridicate, deoarece acestea urmează să fie supuse examinării.

Astfel, studiind și analizând plângerea avocatului și materialele cauzei penale, instanța constată că plângerea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, deoarece percheziția efectuată la domiciliul bănuitei A.D. este legală, iar instanța nu a depistat vreo încălcare din partea colaboratorilor CCTP al INI al IGP al MAI a legislației în vigoare și a prevederilor art. 6 alin.(3) CEDO.

La fel, este de menționat că invocarea avocatului precum că procurorii nu au examinat plângerile în termen este nefondată. Instanța constată că la materialele prezentate de procuror sunt anexate ordonanțele de respingere a cererilor avocatului, anume: ordonanța procurorului E.C. din 15.10.2015 și ordonanța procurorului ierarhic superior din 04.11.2015.

În cazul plângerii nr. 3, la 05.10.2015, avocatul S.C. s-a adresat procurorului conducător al urmăririi penale cu solicitarea de recuzare a ofițerilor de urmărire penală V.C. și A.M., invocând existența temeiurilor prevăzute de art. 33 și art. 57/1 din Codul de procedură penală.

Prin ordonanța procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, din 08.10.2015, plângerea respectivă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

La 22.10.2015, avocatul s-a adresat procurorului ierarhic superior în temeiul art. 299-299/1 CPP, privind inacțiunile procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale. La 04.11.2015, prin ordonanța procurorului-șef al Secției combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, E.B., plângerea avocatului a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Instanța reține că urmărirea pe prezenta cauză penală este efectuată de către V.C., ofițer de urmărire penală al CCTP al INI al IGP al MAI, iar A.M. este șeful Secției investigații nr. 3 a CCTP al INI al IGP al MAI și nu are statut de ofițer de urmărire penală în prezenta cauză.

Studiind și analizând plângerea avocatului și materialele prezentate, instanța constată că afirmația avocatului cu privire la faptul că ofițerul de urmărire penală V.C. era obligat să asigure prezența apărătorului la efectuarea percheziției la domiciliul bănuitei A.D., dar, începând cu ora 12.10 în ziua de 26.09.2015, aceasta era reținută, iar V.C. și A.M. au influențat-o pe A.D. să renunțe la un apărător ales în cadrul procedurii de percheziție, s-a constatat că deși, începând cu ora 12.10 din ziua de 26.0.2015, A.D. era reținută, faptul dat nu obligă ofițerul de urmărire penală să asigure prezența imediată a unui apărător.

Conform prevederilor art. 167 CPP, procesul-verbal de reținere a unei persoane bănuite de săvârșirea unei infracțiuni se întocmește în termen de până la 3 ore din momentul privării ei de libertate.

În cazul dat, bănuita A.D., deși a fost privată de libertate începând cu ora 12.10, în momentul când a început percheziția la domiciliul acesteia, procesul-verbal de

reținere a persoanei a fost întocmit, în prezența apărătorului ales de către aceasta, până la expirarea termenului de 3 ore prevăzut de art. 167 CPP.

În același context, se reține că, potrivit prevederilor art. 128 CPP, la efectuarea percheziției, persoana la care se face percheziția are dreptul de a solicita prezența unui avocat, fapt care va fi consemnat în procesul-verbal. S-a constatat că în procesul efectuării percheziției la domiciliul bănuitei A.D., din 26.09.2015, aceasta, conform procesului-verbal de percheziție, a refuzat prezența avocatului, fapt confirmat prin semnătura persoanei la care se face percheziția.

Se reține că, după finisarea percheziției, conform art.131 alin. (4) CPP, procesul-verbal a fost adus la cunoștința tuturor persoanelor care au participat la efectuarea acesteia, fapt care consemnat prin semnăturile participanților. Obiecții față de acțiunea procesuală dată sau din partea participanților la ea nu au parvenit.

Privitor la afirmația că ofițerul de urmărire penală V.C. este prieten cu A.F., menționat în declarațiile bănuitei A.D., motiv din care ea a refuzat să semneze procesul-verbal de audiere a bănuitei, se reține că afirmațiile respective sunt neîntemeiate și nesuținute de anumite probe. Astfel, procurorul a constatat că ofițerul de urmărire penală V.C. nu este prieten cu persoana menționată supra. Concomitent, afirmațiile respective nu se încadrează nici în prevederile art. 33 alin. (2) din Codul de procedură penală, ca motiv care să constituie temei de recuzare a ofițerului de urmărire penală.

Mai mult, nu corespunde situației de fapt nici afirmația potrivit căreia ofițerul de urmărire penală a refuzat să semneze procesul-verbal de audiere a bănuitei, dar acesta este semnat de către ultimul, însă nu-i semnat de către bănuită și apărătorul acesteia, care au refuzat să-l semneze.

Nu și-a găsit confirmare nici argumentul avocatului în susținerea cererii de recuzare a ofițerului de urmărire penală V.C., potrivit căruia acesta a reținut-o ilegal pe A.D. Astfel, este de remarcat că învinuita A.D. a fost reținută la 26.09.2015, ora 12.10, conform prevederilor art. 166, 167 CPP. Totodată, prin ordonanța procurorului din 29.09.2015, învinuita D.A. a fost eliberată de sub reținere. În ordonanța sa, procurorul a menționat că, deși la moment A.D. este învinuită de comiterea unei infracțiuni grave pentru care legea penală prevede o pedeapsă principală cu închisoare pe un termen mai mare de 2 ani, la moment nu sunt temeiuri de a presupune că învinuita va influența mersul normal al urmăririi penale, deoarece atât martorii cât și învinuita au fost audiați.

Procurorul a reținut faptul că în privința învinuitei D.A. este necesară aplicarea unei măsuri preventive neprivative de libertate și, ca rezultat, i-a fost aplicată măsura sub forma obligării de a nu părăsi localitatea.

Mai mult ca atât, în cadrul emiterii ordonanței de eliberare a învinuitei A.D., procurorul nu a constatat încălcări la procedura de reținere din partea lui V.C., ofițer de urmărire penală de la CCTP al INI al IGP al MAI. În același context, se reține că ordonanța de eliberare a învinuitei A.D. a fost înmănată acesteia imediat și obiecții cu privire la aceasta nu au parvenit.

În circumstanțele menționate, analizând în cumul materialele prezentate în raport cu argumentele invocate în cererea apărătorului, instanța constată că cererea urmează a fi respinsă, ca nefondată.

La fel, invocarea avocatului precum că procurorii nu au examinat plângerile în termen este nefondată. Astfel, instanța constată că la materialele prezentate de procuror sunt anexate ordonanțele de respingere a cererilor avocatului, anume: ordonanța procurorului E.C. din 08.10.2015 și ordonanța procurorului ierarhic superior din 04.11.2015.

Referitor la plângerea nr. 4, la 05.10.2015, avocatul S.C. s-a adresat procurorului conducător al urmăririi penale și a solicitat admiterea prezenței avocatului învinuitei A.D. la desigilarea, la efectuarea cercetării și expertizei tehnice a obiectelor ridicate în cadrul percheziției la domiciliu efectuată în ziua de 26.09.2015.

Prin ordonanța procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, din 19.10.2015, plângerea respectivă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

La 22.10.2015, avocatul s-a adresat procurorului ierarhic superior în temeiul art. 299-299/1 CPP, privind inacțiunile procurorului E.C., din Secția combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale. La 04.11.2015, prin ordonanța procurorului-șef al Secției combatere trafic de ființe umane a Procuraturii Generale, E.B., plângerea avocatului a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Analiza plângerii și a circumstanțelor menționate, inclusiv a materialelor cauzei penale prezentate de către procuror, denotă necesitatea respingerii acesteia, din următoarele considerente.

Prin ordonanța din 03.09.2015, a fost dispusă efectuarea percheziției la domiciliul bănuitei A.D., care a fost autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 04.09.2015.

Ca rezultat, la 26.09.2015, colaboratorii CCTP al INI al IGP al MAI, în baza autorizației din 04.09.2015, au efectuat percheziția la domiciliul lui A.D., în cadrul căreia aceasta a predat benevol toate obiectele și documentele care urmau a fi ridicate, ele fiind împachetate și sigilate.

Obiectele și documentele ridicate în cadrul percheziției urmează a fi supuse examinării și expertizării.

Conform prevederilor art. 68 alin. (1) pct.2) din Codul de procedură penală, apărătorul, în funcție de calitatea procesuală a persoanei ale cărei interese le apără, are dreptul să participe, la propunerea organului respectiv, la efectuarea de către organul de urmărire penală a acțiunilor procesuale și la toate acțiunile procesuale efectuate la solicitarea sa.

Astfel, instanța reiterează poziția procurorului privitor la faptul că organul de urmărire nu a propus avocatului sau învinuitei să participe la efectuarea acțiunii de examinare a documentelor ridicate în cadrul percheziției, iar avocatul nu a solicitat efectuarea acestei acțiuni: participarea acestuia la acțiunea respectivă de urmărire penală nu se admite.

Referitor la solicitarea avocatului de a participa la efectuarea expertizei, instanța reține că, potrivit prevederilor art. 147 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală sau instanța de judecată, în cazul în care dispune efectuarea expertizei, citează părțile și expertul desemnat pentru a li se aduce la cunoștință obiectul

expertizei și întrebările la care expertul trebuie să dea răspunsuri, pentru a li se explica dreptul de a face observații cu privire la aceste întrebări și de a cere modificarea sau completarea lor. Totodată, părților li se explică dreptul lor de a cere numirea a câte un expert recomandat de fiecare dintre ele pentru a participa la efectuarea expertizei.

Invocarea avocatului precum că procurorii nu au examinat plângerile în termen este nefondată. Instanța constată că la materialele prezentate de procuror sunt anexate ordonanțele de respingere a cererilor avocatului, anume: ordonanța procurorului E.C. din 19.10.2015 și ordonanța procurorului ierarhic superior din 04.11.2015.

Prin urmare, instanța de judecată ajunge la concluzia că n-au fost stabilite motive care generează încălcarea drepturilor garantate de art. 6 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului sau o altă încălcare ce ar constitui în cazul dat un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente.

Din cele enunțate, se conchide că plângerile avocatului S.C., care acționează în interesele bănuitei A.D., sunt neîntemeiate, ele urmând a fi respinse, cu menținerea în vigoare a actelor contestate.

Conform art. 313 alin.(5) CPP, judecătorul de instrucție, considerând plângerea adresată neîntemeiată, adoptă o încheiere prin care o respinge.

Potrivit art. 313 alin. (6) CPP, procedura căilor de atac în speța dată nu se aplică, deoarece această plângere nu cade sub incidența legii vizate.

Ținând cont de cele relatate, conducându-se de prevederile art. 41, 300, 313, 342 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea avocatului S.C., care acționează în interesele cetățeanului A.D., adresată la 06.11.2015 Judecătoriei Centru din municipiul Chișinău, formulată în baza art. 313 din Codul de procedură penală, împotriva acțiunilor organului de urmărire penală pe cauza penală nr. 2015515107, din motivele invocate în partea descriptivă a încheierii.

De expeditat copia încheierii petiționarului și procurorului.

Încheierea este irevocabilă la data pronunțării.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.B.**

**Examinarea legalității aplicării art. 63 CPP
privind admiterea urmăririi penale**

Dosarul nr. 10-27/18
12-ij_10_17745_04.09.2018

Î N C H E I E R E

11 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Centru din municipiul Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **N.V.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **D.L.,**

Interpretului **S.N.,**

Cu participarea:

Procurorului **D.M.,**

Avocatului **H.T.,**

judecând în cameră de consiliu plângerea depusă de către petiționarul G.N., formulată în baza art. 313 CPP al R. Moldova,

A C O N S T A T A T:

1. În ziua de 04.09.2018, la Judecătoria Chișinău (sediul Centru) a parvenit spre examinare plângerea petiționarului G.N. cu privire la declararea nulității ordonanței de punere sub învinuire din 12.08.2018 a cetățeanului G.N., emisă pe marginea cauzei penale nr. 201711111 și scoaterea sa de sub urmărire penală.

2. Petiționarul, citat despre locul, data și ora ședinței, în ședința de judecată nu s-a prezentat. Procedura de citare a fost respectată, el semnând la 17.04.2018 recipisa de înștiințare despre data, ora și locul examinării plângerii.

3. Conform art. 313 alin. (4) CPP, neprezentarea persoanei care a depus plângerea și/sau a persoanelor ale căror drepturi și libertăți pot fi afectate prin admiterea plângerii nu împiedică examinarea acesteia.

4. Procurorul și partea ale căror drepturi și libertăți pot fi afectate au concluzionat despre necesitatea respingerii plângerii, cu menținerea actelor contestate.

5. Audiind opiniile participanților la proces și examinând materialele prezentate atât din partea petiționarului cât și din partea procurorului, instanța remarcă următoarele: analiza circumstanțelor în care au derulat acțiunile procesuale pe cauza penală respectivă, aprecierea tuturor argumentelor „pro” și „contra” impun instanța

să facă trimitere atât la unele aspecte care au fost enunțate de către părți cât și la unele aspecte procedurale care au o importanță deosebită pentru speța dată, însă la care nu s-a atras atenția respectivă de către procurori la soluționarea plângerilor.

6. Pornind de la faptul că procesul penal este guvernat de mai multe principii, printre care și cel al preeminenței dreptului, garantat prin art. 1 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului în coroborare cu Preambulul Convenției, prezenta cerere este argumentată în baza prevederilor legislației procesuale, dar și prin prisma practicii stabilite de Curtea Supremă de Justiție. Or, această instanță, potrivit atribuțiilor acordate, are menirea să asigure aplicarea corectă și uniformă a legislației - element esențial al principiului preeminenței dreptului.

7. În conformitate cu art. 63 alin. (1) CPP, bănuiește persoana față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea ei sub învinuire.

8. În acest context, instanța menționează prevederile art. 6 § 1 CEDO, din care urmează că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa. În cauza *Melnic versus Moldova* Curtea a menționat că articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile lor. În cauza *Ruiz Torija v. Spania* din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 303-A, Curtea a constatat că omisiunea instanțelor judecătorești de a motiva refuzul de a accepta o obiecție potrivit căreia acțiunea era tardivă a constituit o violare a acestei prevederi. Dreptul la judecarea într-un mod echitabil de către o instanță, după cum este garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, trebuie interpretat în lumina Preambulului Convenției, care, în partea sa relevantă, declară preeminența dreptului o parte a moștenirii comune a Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*Brumărescu v. România*, [GC], nr. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII; *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

9. Conturând și asupra prevederilor art. 101 alin.(2) CPP, reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formată în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

10. Așadar, pornind de la ordinea cronologică a lucrurilor, instanța constată că urmărirea penală în cauza penală nr. 201711111 a fost pornită la 09.12.2017 în temeiul bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 27, 190 alin. (5), 310 alin. (1) CP.

11. În cadrul urmăririi penale, s-a stabilit că, la 15.12.2014, G.N, acționând cu intenție directă, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor fostei soții, O.G., ale părinților ei, C.M. și C.L., în proporții deosebit de mari, a depus o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat încasarea de la C.M. și C.L. în beneficiul său a sumei

de 1.000.990 lei, cu titlu de îmbogățire fără justă cauză, și a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 750,10 lei, la care, în calitate de probe, a anexat copiile falsificate anterior a contractelor de antrepriză, devizelor de cheltuieli, facturilor de expediție, bonurilor fiscale ale proceselor-verbale de recepție a lucrărilor executate, precum că, în perioada anilor 2012-2013, întreprinderea „Targus” SRL a efectuat lucrări de reparație în apartamentul nr. 89 din str. Livezilor, nr. 8 din mun. Chișinău, în apartamentul nr. 18 din str. Pietrarilor, nr. 7 din mun. Chișinău, care aparțin cu drept de proprietate cetățenilor C.M. și C.L., fapte ce nu corespund realității.

12. La 23 aprilie 2017, G.N. a fost recunoscut în calitate de bănuit în cauza penală nr. 201711111, precum că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 27, 190 alin. (5), 310 alin. (1) CP.

13. Ulterior, la 22 iulie 2018, prin ordonanța procurorului D.M., s-a dispus punerea sub învinuire a lui G.N., incriminându-i-se comiterea infracțiunii prevăzută de art. 27, 190 alin. (5), 310 alin. (1) CP, care i-a fost adusă la cunoștință la 27.07.2018, când învinuitul s-a prezentat cu avocatul.

14. La Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale a fost depusă o cerere de către avocatul care apără interesele lui G.N. privind anularea ordonanței de punere sub învinuire din 22.07.2018.

15. Prin ordonanța din 16.08.2018, emisă de către de către procurorul-șef adjunct al procurorului-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, L.N., cererea a fost respinsă.

16. Nefiind de acord cu rezultatul examinării plângerilor sus menționate, în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală, petiționarul a înaintat o plângere judecătorului de instrucție la 04.09.2018, plângerea fiind considerată ca depusă cu respectarea prevederilor art. 313 alin. (3) CPP.

17. Astfel, instanța a constatat că G.N. a fost recunoscut în calitate de bănuit la data de 23.04.2018.

18. Pentru stabilirea respectării dreptului persoanei bănuite prevăzut de art. 63 CPP, instanța remarcă în cazul dat existența a două termene care, de fapt, sunt contradictorii în aprecierea stabilirii datei de pornire a acesteia: primul termen, care pornește de la data emiterii ordonanței de pornire a urmăririi penale și, respectiv, al doilea termen, care pornește de la data recunoașterii persoanei în calitate de bănuit.

19. În astfel de circumstanțe, instanța constată că, din 09.03.2018, persoana în cauză deja urma a fi scoasă de sub urmărire penală pe motivul expirării termenului de aflare în calitate de bănuit, care curge din data pornirii urmăririi penale, și anume 09.12.2017.

20. Potrivit aceleiași ordonanțe de pornire a urmăririi penale, se indică următoarele circumstanțe, care impun necondiționat și direct bănuiala rezonabilă în faptul că din conținutul materialelor administrate rezultă că G.N., la 15.12.2014, acționând cu intenție directă, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor fostei soții, O.G., și ale părinților ei, C.M. și C.L., în proporții deosebit de mari, a depus o cerere de chemare în judecată prin care a solicitat încasarea de la C.M. și C.L. în beneficiul

său a sumei de 1.000.990 lei cu titlu de îmbogățire fără justă cauză și a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 750,10 lei, la care, în calitate de probe, a anexat copiile falsificate anterior ale contractelor de antrepriză, devizelor de cheltuieli, facturilor de expediție, bonurilor fiscale ale proceselor-verbale de recepție a lucrărilor executate, precum că, în perioada anilor 2012-2013, întreprinderea „Targus” SRL a efectuat lucrări de reparație în apartamentul nr. 89 din str. Livezilor, nr. 8 din municipiul Chișinău, în apartamentul nr. 18 din str. Pietrarilor, nr. 7 din municipiul Chișinău, care aparțin cu drept de proprietate cetățenilor C.M. și C.L., fapte care nu corespund realității, încercând să însușească prin înșelăciune mijloace bănești în valoare totală de 1.001.740,1 lei.

21. Tot el, acționând în același scop, în cadrul procesului de partajare a averii după divorțare cu soția sa, la 16.12.2016, a depus o cerere în instanță de majorare a pretențiilor în acțiunea reconvențională la care a anexat cinci recipise cu date neveridice, care ar confirma că, în perioada anilor 2010-2015, în timpul căsătoriei, a împrumutat mijloace bănești de la mai multe persoane, astfel încercând să dobândească de la aceasta mijloace bănești în sumă de 18.250 euro și 11.000 lei.

22. Luând în considerație că, din cuprinsul actului de sesizare și a materialelor acumulate, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există circumstanțe care exclud urmărirea penală, iar colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, verificarea circumstanțelor cauzei și stabilirea adevărului obiectiv sunt posibile numai în cadrul unei urmăriri penale, pe faptul sesizat urmează a fi pornită urmărirea penală în baza art. 27, 190 alin. (5) și art. 310 alin. (1) din Codul penal.

23. Art. 63 alin. (2) pct. 3) din Codul de procedură penală prevede că „organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuieț persoana în privința căreia a fost dată o ordonanța de recunoaștere în această calitate mai mult de 3 luni, iar cu acordul Procurorului General și al adjuncților săi - mai mult de 6 luni”.

24. Potrivit art. 63 alin. (3) din Codul de procedură penală, „la momentul expirării, după caz, a unui termen indicat în alin. (2), organul de urmărire penală este obligat să elibereze bănuiețul reținut ori să revoce, în modul stabilit de lege, măsura preventivă aplicată în privința lui, dispunând scoaterea lui de sub urmărire sau punerea lui sub învinuire”.

25. În sensul normelor constituționale, recunoașterea calității de bănuieț se aplică în interesul persoanei, pentru apărarea sa, ea dobândind astfel drepturi suplimentare, reglementate de art. 64 CPP.

26. Recunoașterea calității de bănuieț presupune nu numai drepturi procesuale, dar și restrângerea drepturilor constituționale legate de libertatea persoanei, a dreptului la libera circulație ș.a. În cazul recunoașterii calității de bănuieț, persoana este supusă unor restrângeri, precum imposibilitatea legalizării unor acte (spre exemplu, de identitate), consemnarea faptului respectiv în cazierul judiciar, iar în cazul când persoana este nevinovată - suferința ei psihologică, cauzată de suspectarea de comitere a unei infracțiuni, atitudinea societății și a victimei față de ea etc.

27. Instanța reiterează că, pentru a conferi previzibilitate și claritate normei restrictive, Codul de procedură penală, la art. 63 alin.(2), reglementează termenul în care persoana poate avea calitatea de bănuț.

28. În același scop, legislația procedural-penală, la art. 63 alin. (3), reglementează acțiunile pe care trebuie să le întreprindă în mod obligatoriu organul de urmărire penală.

29. Astfel, la momentul expirării termenului respectiv, organul de urmărire penală trebuie să elibereze bănuțul ori să revoce, în modul stabilit de lege, măsura preventivă aplicată în privința lui, dispunând scoaterea lui de sub urmărire sau punerea lui sub învinuire.

30. Potrivit art. 63 alin. (5) CPP, „calitatea de bănuț încetează din momentul eliberării reținutului, revocării măsurii preventive aplicate în privința lui ori, după caz, anulării ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț și scoaterii lui de sub urmărire, sau din momentul emiterii de către organul de urmărire penală a ordonanței de punere sub învinuire”.

31. Punerea persoanei sub învinuire permite organelor de urmărire penală, pe de o parte, să efectueze acțiunile necesare urmăririi penale, iar pe de altă parte – să facă previzibilă situația persoanei, fără a leza drepturile fundamentale ale acesteia. Procedura scoaterii bănuțului de sub urmărire penală este reglementată de art. 284 CPP.

32. Astfel, instanța constată că acesta este sensul normei art. 63 CPP, dar, în procesul aplicării acestei norme în speța dată, organul de urmărire penală a comis încălcări legate de nerespectarea riguroasă a procedurii privind menținerea în această calitate a bănuțului, de modul de respectare a termenelor procedurale, cât și de înaintarea învinuirii sau scoaterii de sub urmărire penală a bănuțului G.N.

33. În acest sens, calitatea de bănuț, potrivit art. 63 alin. (2) pct.3) CPP, a încetat de drept la expirarea termenului de 3 luni. Prin urmare, la 09.03.2018, în privința lui G.N., desfășurarea ulterioară a urmăririi penale enunțate mai sus a fost efectuată cu încălcarea prevederilor CEDO și nu poate avea efecte juridice. Instanța remarcă faptul că la materialele cauzei penale nu este anexat, iar procurorul participant nu a prezentat, acordul Procurorului General sau al adjuncților săi privind prelungirea termenului de menținere a acestei persoane în calitate de bănuț pe un termen de până la 6 luni.

34. Argumentând soluția respectivă, instanța menționează că, potrivit art. 230 CPP, (1) termene în procesul penal sunt intervale de timp în cadrul cărora sau după expirarea cărora pot fi efectuate acțiuni procesuale conform prevederilor prezentului cod; (2) în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen; (3) dacă o măsură procesuală nu poate fi luată decât pe un termen prevăzut de lege, expirarea acestuia impune încetarea efectului acestei măsuri.

35. Prin urmare, se constată că organul de urmărire penală a încălcat termenul de 3 luni în care urma să fie înaintată învinuirea față de G.N., iar nerespectarea acestui termen impune nulitatea actului efectuat peste termen.

36. Legalitatea ordonanței de punere sub învinuire urma a fi declarată nulă de către procurorul ierarhic superior, or, prin ordonanța de pornire a urmăririi penale, este evident că urmărirea penală a fost intentată în privința lui G.N., fiind stabilită existența bănuielii rezonabile precum că faptele care constituie obiectul cercetărilor în cauza penală indicată au fost comise anume de G.N. Astfel, procurorul a admis o ingerință atunci când l-a pus sub învinuire, la data de 22.07.2018, în afara termenului de trei luni, cu încălcarea prevederilor art. 63 alin.(2) pct. 3) din Codul de procedură penală. În consecință, i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece calitatea de bănuit în cazul dat se impunea a fi calculată din data pornirii urmăririi penale, adică din 09.12.2017. Prevederile art. 63 din Codul de procedură penală stipulează că bănuit este persoana față de care există anumite suspiciuni sau probe privind săvârșirea infracțiunii, dar nu există suficiente probe pentru a înainta învinuirea.

37. Jurisprudența CtEDO a stabilit următoarele 3 criterii de apreciere a acuzației: 1) calificarea ei ca infracțiune în legea penală; 2) natura infracțiunii; 3) natura și gradul de gravitate al sancțiunii care urmează a fi aplicată autorului, fiind precizat că aceste criterii sunt alternative și nu cumulative. Prin urmare, statutul de acuzat, bănuit persoana îl obține în cazul în care agentul statului se expune într-o anumită formă despre presupunerea comiterii unor acțiuni contrare legii de către o persoană concretă (*Deweer contra Belgiei, Servet contra Franței, Kadubec contra Slovaciei* etc.). Potrivit jurisprudenței Curții, noțiunea de acuzație în materie penală reprezintă notificarea oficială, care emană de la o autoritate competentă, a faptului că unei persoane i se impută săvârșirea unei fapte penale, ceea ce înseamnă producerea unor consecințe importante privitoare la persoana astfel bănuită (*Servet contra Franței, Tejedor Garcia contra Spaniei*). Astfel, prin prisma jurisprudenței Curții, art. 6 CtEDO, rezultă că G.N. a obținut statutul de bănuit la 09.12.2017, când procurorul a dispus pornirea urmăririi penale nu pe careva fapte sau circumstanțe necunoscute, dar în ordonanța de pornire a urmăririi penale arătându-se timpul, locul, fapta încriminată, cu indicii calificativi și normele legii penale incriminate anume lui G.N.

38. Potrivit art. 63 din Codul de procedură penală, G.N. nu putea fi menținut în calitate de bănuit mai mult de 3 luni. În acest sens, calitatea de bănuit în privința acestuia a încetat de drept la expirarea termenului de 3 luni, deci la 09.03.2018, iar ordonanța de punere sub învinuire din 22.07.2018 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor menționate în art. 63 din Codul de procedură penală și a Convenției Europene pentru Drepturile Omului. Deci, nu poate avea careva efecte juridice și, prin urmare, atrage nulitatea ordonanței contestate.

39. La fel, instanța remarcă faptul că, prin ordonanța din 09.12.2017, ofițerul de urmărire penală a dispus „începerea urmăririi penale conform semnelor compo-

nenței de infracțiune prevăzută de art. 27, 190 alin. (5), 310 alin. (1) CP pe faptele expuse în partea descriptivă a prezentei ordonanțe”. Astfel, din această redacție a dispozitivului rezultă că organul de urmărire penală, chiar din momentul inițial al pornirii urmăririi penale, i-a atribuit lui G.N. statutul procesual de bănuít, deoarece a indicat concret fapta pe care o consideră infracțiune, încadrarea juridică a infracțiunii, și că de această infracțiune este bănuít anume G.N. Concluzia rezultă și din partea constatatoare a acestei ordonanțe din 09.12.2017, în care se indică fapta săvârșită de G.N. și calificarea penală a acesteia.

40. Mai mult, toate acțiunile de urmărire penală, începând cu 09.12.2017, au fost îndreptate în privința lui G.N., inclusiv măsurile speciale de investigație, acțiunile procesuale etc.

41. La fel, ordonanța de recunoaștere a calității de bănuít în sensul art. 63 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală este considerată acea ordonanță în care organul de urmărire penală, pentru prima dată din momentul pornirii urmăririi penale, expune fapta infracțională ca pe o faptă deja constatată și săvârșită de o persoană concretă (în cazul din speță, G.N.), însoțită de calificarea juridico-penală a acestei fapte, și dincolo de orice dubiu indică că persoana concretă este urmărită penal pentru fapta săvârșită, astfel că organul de urmărire penală a oficializat suspiciunile de săvârșire a unor infracțiuni față de o persoană concretă și rezultă cert că în continuare acțiunile de urmărire penală sunt îndreptate spre acumularea probelor de vinovăție anume a persoanei concretizate în ordonanță, și nu a oricărei alte persoane. Conținutul ordonanței de pornire din 09.12.2017 (dispozitivul și motivarea acestuia) este expus într-o manieră care exclude apariția suspiciunilor față de alte persoane, decât doar față de G.N.

42. Prin urmare, instanța constată că, potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, descrierea faptei penale, ca fiind săvârșită de G.N., cu atribuirea calificării juridice indicată în partea de constatare, și expresia „Din conținutul materialelor administrate, rezultă că cetățeanul G.N., în scopul dobândirii ilicite a bunurilor...”, din partea constatatoare, nici nu pot fi concepute altfel decât că a fost declanșată urmărirea penală împotriva persoanei bănuíte G.N., or, o astfel de abordare corespunde principiului procesului echitabil, în sensul previzibilității normelor de drept inserate la art. 63 din Codul de procedură penală.

43. Totodată, este de menționat că CtEDO în jurisprudența sa (*Hotărârea Deweer contra Belgiei* din 27.02.1980) a distins că noțiunea de „acuzatie” în materie penală la care face referire art. 6 din Convenție are un caracter autonom, care ignoră definițiile din dreptul intern. Acuzatia se definește ca notificare oficială, emanând de la autoritatea competentă a unui reproș de a fi comis o infracțiune. Notificarea nu trebuie să aibă o anumită formă, având acest caracter orice act implicit care emană de la o autoritate de stat și care produce efecte importante asupra situației persoanei, conținând o acuzatie penală implicită. Prin urmare, notificarea oficială nu urmează a fi confundată cu actul de înștiințare a bănuítului (suspectului) despre statutul procesual ca atare, or, legislația națională, la art. 63 alin. (1)

din Codul de procedură penală, stabilește obligația organului de urmărire penală de a informa în termen de 5 zile despre ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit, drepturile procedurale și termenul care, pentru anumite motive, poate fi amânat până la 3 luni. Notificarea oficială reprezintă actul procedural prin care autoritatea statului plasează persoana concretă în câmpul suspiciunii de săvârșire a unei fapte penale, moment din care persoana suspectă inevitabil urmează să aibă dreptul la apărare și alte drepturi specifice statutului de bănuit. La fel, este de remarcat că pornirea urmăririi penale *in personam* are valența unei acuzații în materie penală. Art. 6 § 3 din Convenția pentru Drepturile Omului, precum și jurisprudența CEDO în materie stabilesc că acuzatul are dreptul să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales, iar dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător - să poată fi asistat în mod gratuit din oficiu, atunci când interesele justiției o cer. Totodată, orice acuzat are dreptul să fie informat în cel mai scurt timp și în mod amănunțit asupra naturii și cauzei acuzației. Așa cum acuzația constă într-o notificare oficială referitoare la calitatea de acuzat, atunci, numai după acest moment se pot pune în discuție garanțiile procesuale ce țin de dreptul la apărare ori dreptul la un proces echitabil. În acest sens, instanța conchide că pornirea urmăririi penale *in personam*, cum este și în cazul din speță, împotriva lui G.N. și neinformarea acestei persoane despre dreptul la apărare, în timp ce legislația națională prescrie în mod imperativ informarea bănuitului despre acuzațiile aduse și drepturile procesuale în termen de 5 zile (cu anumite excepții, care nu sunt relevante cazului din speță), nu se conciliază cu principiile de drept ale unui proces echitabil.

44. Astfel, instanța remarcă faptul că termenul de atribuire lui G.N. a statutului de bănuit urmează a fi calculat de la 09.12.2017 - data emiterii ordonanței prin care a fost pornită urmărirea penală și a fost recunoscut în calitate de bănuit, indiferent dacă organul de urmărire penală a respectat sau nu obligația de a-i aduce la cunoștință bănuitului această ordonanță și informația despre drepturile procedurale prevăzută de art. 63 alin. (1/1) din Codul de procedură penală.

45. Totodată, în cadrul urmăririi penale, la 23.04.2018, ofițerul de urmărire penală a emis ordonanța de recunoaștere a lui G.N. în calitate de bănuit în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 27, 190 alin. (5), 310 alin. (1) CP. Ulterior, prin ordonanța procurorului din 22.07.2018, G.N. a fost pus sub învinuire în baza art. 27, 190 alin. (5), 310 alin. (1) CP.

46. În această ordine de idei, instanța constată că calitatea de bănuit i-a fost atribuită lui G.N. din momentul pornirii urmăririi penale, adică din 09.10.2017, și a expirat de drept la 09.01.2018, dată la care organul de urmărire penală urma în mod obligatoriu și necondiționat să-i înainteze învinuirea lui G.N. sau să-l scoată de sub urmărire penală.

47. În speță, înaintarea învinuirii de către procuror a fost efectuată cu depășirea termenului legal, or, calitatea de bănuit în privința lui G.N. expirase de drept la 09.03.2018, iar prin faptul că acesta a fost recunoscut în calitate de bănuit

abia la 23.04.2018, apoi la 22.07.2018 i-a fost înaintată învinuirea organului de urmărire penală a admis o ingerință în garanțiile prevăzute de art. 22 din Codul de procedură penală. Scoaterea persoanei de sub urmărire penală este actul de finalizare în privința acesteia a oricăror acțiuni de urmărire penală în legătură cu fapta anterior imputată, la expirarea termenului de 3 luni de menținere în această calitate.

48. Reieșind din prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului contestat.

49. Analizând situația de fapt stabilită în cadrul examinării plângerii și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, precum și jurisprudenței CtEDO, totalității circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea plângerii în favoarea și în defavoarea admiterii acesteia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că plângerea petiționarului, în temeiul art. 313 CPP, împotriva ordonanței de punere sub învinuire din 22.07.2018 a cetățeanului G.N., emisă pe marginea cauzei penale nr. 201711111, precum și a ordonanței procurorului ierarhic superior, din 16.03.2018, privind respingerea plângerii, este întemeiată, dar urmează a fi admisă parțial, cu dispunerea anulării ordonanței procurorului ierarhic superior. Anume procurorul ierarhic superior era obligat să analizeze sub toate aspectele circumstanțele cauzei și să întreprindă măsurile de rigoare în vederea respectării dreptului la un proces echitabil al tuturor părților din cadrul procesului penal, deficiențe pe care acesta urmează să le restabilească. Totodată, din motiv că instanța, în ordinea controlului judiciar al procedurii pre-judiciare, este obligată să constate respectarea drepturilor și libertăților subiecților procesului penal, iar în lipsa examinării minuțioase a plângerii prelabile în ordinea controlului ierarhic superior de către procurorul ierarhic superior, ultimul se obligă de a examina plângerea respectivă, inclusiv sub aspectul constatărilor instanței în prezenta încheiere.

50. Potrivit prevederilor art. 313 alin. (6) CPP, încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă, cu excepția încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la Curtea de Apel în termen de 15 zile de la data pronunțării.

51. Potrivit prevederilor notificate, hotărârea în cauză nu este prevăzută cu drept de atac, pe motiv că anularea ordonanței procurorului ierarhic superior nu se egalează cu procedura de încetare, clasare sau scoatere a persoanei de sub urmărire penală.

52. Ținând cont de cele expuse, conducându-se de prevederile CtEDO și de prevederile art.19, 41, 300, 313 și 342 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite, din alte motive, plângerea petiționarului G.N. înaintată în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală.

Se anulează ordonanța procurorului ierarhic superior, L.N., din 16.08.2018, din motivele indicate în partea descriptivă.

Se pune în sarcina procurorului ierarhic superior necesitatea reparării derogărilor de la lege menționate în partea descriptivă a încheierii, cu întreprinderea măsurilor de soluționare a acestora.

Copia încheierii se expediază petiționarului și părții ale căror drepturi și libertăți pot fi afectate – pentru informare, iar procurorului – pentru executare.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.V.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de refuz în pornirea urmăririi penale

Dosarul nr. 10-111/18
12-ij_10_12346_06.09.2018

Î N C H E I E R E

17 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

N.N.,

Grefierului

D.L.,

Cu participarea:

Procurorului

C.M.,

Avocatului

T.C.,

Petiționarului

F.I.,

examinând în ședință de consiliu plângerea petiționarului F.I., înaintată în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală, împotriva acțiunilor organului de urmărire penală,

A C O N S T A T A T:

1. În ziua de 06.09.2018, la Judecătoria Chișinău (sediul Centru) a parvenit spre examinare plângerea petiționarului F.I., înaintată în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală, cu privire la declararea nulității ordonanței adoptate de procurorul C.M., din Procuratura municipiului Chișinău, la 24.04.2018, prin care a fost refuzată pornirea urmăririi penale, precum și cu privire la declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior, I.D., din 25.05.2018, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea petiționarului asupra ordonanței contestate.

2. Prin plângerea înaintată, petiționarul invocă dezacordul cu soluțiile ordonanțelor adoptate, indicând superficialitatea controlului suplimentar dispus anterior prin încheierea Judecătoriei Chișinău.

3. În ședința de judecată, petiționarul și avocatul acestuia au susținut plângerea, solicitând admiterea ei, cu anularea actelor procesuale contestate și remiterea materialelor la un control suplimentar.

4. Procurorul C.M. a concluzionat necesitatea respingerii plângerii, cu menținerea ordonanțelor contestate, argumentând prin faptul că controlul a fost efectuat complet și sub toate aspectele. La fel, procurorul a menționat că în cadrul procesului penal nu a fost stabilită identitatea persoanelor care urmează a fi atrase la răspunde-

re penală, motiv din care părți interesate ale căror drepturi ar fi afectate prin examinarea plângerii respective ori care ar urma să fie citate nu sunt.

5. Potrivit art. 313 alin. (1), (3) și (5) din CPP, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănu-it, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. Plângerea poate fi înaintată, în termen de 10 zile, judecătorului de instrucție la locul aflării organului care a admis încălcarea. Judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

6. Verificând respectarea de către petiționar a procedurii prealabile controlului prejudiciar, instanța a constatat că, la 11.05.2018, petiționarul a înaintat plângerea către procurorul ierarhic superior, iar la 28.05.2018 a fost informat despre ordonanța emisă, care fusese deja contestată la data de 06.06.2018 în baza art. 313 CPP. Prin urmare, instanța constată respectarea termenilor de înaintare a plângerii.

7. Analizând în cumul situația de fapt în speța dată, în urma audierii opiniilor participanților la proces și examinând atât materialele prezentate în cadrul ședinței judiciare cât și cele prezentate de către procuror cu titlu de studiere unilaterală și restituire, instanța remarcă faptul că plângerea urmează a fi admisă, cu anularea ordonanțelor contestate. Această concluzie este bazată pe următoarele stări de fapt și de drept.

8. La Procuratura mun. Chișinău a parvenit spre examinare, în baza art. 274 CPP, plângerea petiționarului F.I., care a solicitat tragerea la răspundere penală a factorilor de decizie care l-au ținut ilegal sub arest, în lipsa unui mandat de arest.

9. La 17.07.2014 procurorul C.M. a emis ordonanța privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal în baza art. 275 alin.(3) CPP din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii, iar la 01.10.2014, prin ordonanța procurorului ierarhic superior I.D., plângerea petiționarului a fost respinsă, ca neîntemeiată.

10. Nefiind de acord cu ordonanțele respective, petiționarul s-a adresat cu o plângere în baza art. 313 CPP. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 05.02.2015, plângerea petiționarului a fost admisă și s-a dispus organizarea examinării repetate a plângerilor în baza art. 274 CPP.

11. Ulterior, în lipsa efectuării unor acțiuni de urmărire penală, la 24.04.2018, prin ordonanța adoptată de către procurorul C.M., de la Procuratura mun. Chișinău, pornirea urmăririi penale a fost refuzată repetat.

12. În conținutul ordonanței respective, procurorul a constatat că nu poate fi pornită urmărirea penală în privința factorilor de decizie ai IDP al DP din municipiul Chișinău, deoarece în acțiunile ultimilor lipsesc semnele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 328 CP – lipsește latura obiectivă a infracțiunii care urma să fie comisă prin săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni ce depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, cu cauzarea unor daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

13. Astfel, petiționarul, primind informația despre emiterea ordonanței respective, s-a adresat procurorului ierarhic superior cu plângerea de a fi anulată ordonanța de neîncepere a urmăririi penale, iar la 25.05.2018 plângerea respectivă a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, prin ordonanța procurorului I.D.

14. La 06.06.2018 petiționarul s-a adresat cu plângere în instanța de judecată potrivit art. 313 CPP, pentru controlul judiciar al procedurii prejudiciare, cu respectarea cerințelor prevăzute de art. 313 alin. (3) din Codul de procedură penală.

15. Studiind materialele prezentate, instanța determină faptul că controlul în baza art. 274 din Codul de procedură penală, efectuat în cadrul procesului penal respectiv, nu cuprinde spectrul de măsuri procesuale necesare examinării complete și multilaterale a cazului, investigațiile fiind insuficiente pentru a ajunge la concluziile expuse în actele contestate.

16. Analizând conținutul materialului procesului penal nr. 1-124, pct. 14, instanța constată lipsa audierii autorului sesizării, lipsa audierii persoanelor în privința cărora s-a declanșat procesul penal respectiv. Organul procuraturii s-a limitat absolut neîntemeiat la anexarea materialelor făcute de către petiționar. În lipsa unor acte procesuale de audiere, se constată că această procedură obligatorie nu a fost respectată.

17. Mai mult, conținutul plângerii nu a fost verificat în niciun mod. Petiționarul invocă ilegalitatea menținerii sub arest pentru o perioadă determinată, iar organul de urmărire penală face referire la materialele dosarului personal. Aceste acte, însă, nu au fost anexate la procesul penal respectiv pentru a fi examinate.

18. La fel, instanța remarcă faptul că, prin plângerea din 15.01.2014, petiționarul a invocat faptul că a fost reținut la 08.09.2005, respectiv, în izolatorul preventiv de detenție s-a aflat din 09.09.2005 până la 28.09.2015, fiind reținut în izolator pentru a i se trata leziunile corporale obținute în urma torturii. Ulterior, prin plângerea din 21.04.2014, petiționarul a indicat martori care cunosc despre leziunile corporale care le avea la data reținerii, și anume – medicul G.G., cetățeanul N.V., precum și colaboratorul de poliție T.A., care, după cum susține petiționarul, a fost concediat pentru acest fapt.

19. Prin urmare, faptele nu au fost verificate în nici un mod de către organul de urmărire penală, declarațiile petiționarului fiind ignorate și nesupuse controlului în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală. În acest sens, nu au fost audiați martorii respectivi, nu au fost ridicate înscrisurile de la medicul de gardă al

izolatorului privind leziunile invocate de către petiționar și n-au fost efectuate alte acțiuni necesare examinării corecte și multilaterale a sesizării.

20. Totodată, instanța constată faptul că, prin plângerea din 08.08.2014, petiționarul a invocat faptul că, în perioada deținerii sale, din 09.03.2006 până la 24.11.2006, nu au fost emise încheieri de prelungire a măsurii preventive. Prin urmare, invocă prevederile art. 186 alin. (3) CPP (redacția anului 2003) – „ținerea persoanei în stare de arest în faza urmăririi penale până la trimiterea cauzei în instanța de judecată nu va depăși 30 de zile, cu excepția cazurilor prevăzute de Codul de procedură penală. Curgerea duratei arestării preventive în faza urmăririi penale se întrerupe la data când procurorul trimite cauza în instanța de judecată, când arestarea preventivă sau arestarea la domiciliu se revocă ori se înlocuiește cu o altă măsură preventivă neprivativă de libertate”.

21. Astfel, procurorul a examinat deținerea în stare de arest din 09.09.2005 până la 09.03.2006 – data expedierii cauzei în instanța de judecată, perioadă pe care petiționarul o recunoaște ca fiind legală, cu excepția zilei de 08.09.2005, care nu a fost inclusă în termenul de deținere, existând în acest sens încheierile instanțelor de judecată.

22. Este de remarcat că perioada respectivă, din 09.03.2006 până la 24.11.2006, nu a fost examinată de către organul de urmărire penală, iar acte în acest sens nu au fost anexate la materialele procesului penal.

23. Procurorul a invocat că „prevederile în cauză au fost valabile de la momentul intrării în vigoare a Codului de procedură penală din 12.06.2003 până la 03.11.2006, când, prin Legea nr. 264-XVI din 28.07.2006, în vigoare din 03.11.2011, au fost introduse modificări în prevederile art. 186 și 197 CPP, în partea ce ține de prelungirea măsurii de reprimare - arestul”. Astfel, este de menționat faptul că, după cum a remarcat și procurorul, prevederile art. 186 CPP (redacția anului 2003) au fost valabile până la data intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală - 03.11.2006, deci termenul invocat de către petiționar, și anume din 09.03.2006 până la 24.11.2006, cade sub incidența prevederilor Codului de procedură penală din 2003, or, modificările au survenit la 03.11.2006, dar acest fapt nu a fost motivat de către procuror, simpla indicare a prevederilor Codului de procedură penală nu este suficientă pentru a considera hotărârea adoptată legal și întemeiat.

24. La fel, instanța constată că organul de control, în baza art. 274 CPP, nu a examinat sub toate aspectele și multilateral situația descrisă în sesizare.

25. Prin urmare, instanța de judecată ajunge la concluzia că, prin efectuarea unei investigații incomplete și insuficiente, petiționarul F.I. a fost lezat în dreptul său la un proces echitabil, care, în contextul celor indicate, generează încălcarea drepturilor garantate de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, încălcare ce constituie, în cazul dat, un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea adoptată.

26. În vederea repunerii petiționarului în drepturi, potrivit exigențelor art. 6 din Convenție, în contextul jurisprudenței CEDO în cauze similare, se impune

redeschiderea procedurilor la nivel național, prin reluarea investigației asupra cazului dat.

27. În conformitate cu stipulările art. 4, § 2 din Protocolul nr. 7 la CEDO, dispozițiile Convenției nu împiedică redeschiderea procesului, conform legii și a procedurii penale a statului contractant, dacă faptele noi sau recent descoperite, sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

28. Curtea Europeană în cauza *Boicenco contra Moldovei* a indicat faptul că „legalitatea” detenției în baza prevederilor legale interne este elementul primar, dar nu întotdeauna și cel decisiv. Curtea trebuie, suplimentar, să fie convinsă că detenția pe parcursul perioadei în cauză a fost compatibilă cu scopul articolului 5 § 1 al Convenției, care este de a preveni privarea persoanelor de libertate în mod arbitrar. Mai mult, Curtea trebuie să se asigure dacă însăși legislația internă este în conformitate cu Convenția, inclusiv cu principiile generale prevăzute sau sugerate de aceasta.

29. Atunci când este vorba de privarea de libertate, este deosebit de important ca principiul general al certitudinii juridice să fie respectat. Prin urmare, este esențial ca condițiile pentru privarea de libertate, prevăzute de legea națională, să fie clar definite și ca însăși legea să fie previzibilă atunci când este aplicată, încât ea să corespundă standardului de „legalitate” stabilit de Convenție, un standard care cere ca legea respectivă să fie suficient de exactă încât să permită unei persoane – în caz de necesitate, cu o consultare adecvată – să prevadă, într-o măsură rezonabilă, ținând cont de circumstanțe, consecințele pe care o anumită faptă le poate avea (*Steel and Others v. the United Kingdom*, hotărâre din 23 septembrie 1998, Reports 1998-VII, § 54), raționament exprimat de Curtea Europeană la examinarea cauzei *Boicenco c. Moldovei* (hotărâre din 11.07.2006, § 149). Curtea a stabilit în acest sens o violare a art. 5 § 1 al Convenției.

30. La fel, este de remarcat că cerința procedurală a articolului 3 depășește faza preliminară de investigare atunci când... investigația devine o acțiune juridică adusă în fața instanțelor naționale: procedurile în întregime, incluzând și faza examinării judiciare, urmează să corespundă standardelor cu privire la interzicerea torturii stipulate de articolul 3. Acest fapt înseamnă că instanțele naționale judecătorești nici într-un caz nu trebuie să accepte ca orice suferință fizică și psihică cauzată să rămână nesanționată. Respectiva condiție este esențială întru susținerea și întru menținerea încrederii publice în ordinea de drept, precum și întru prevenirea oricăror presupuneri de toleranță și accepțiune tacită a acțiunilor ilicite (a se vedea *mutatis mutandis*, *Öneryıldız v. Turkey [GC]*, nr. 48939/99, § 96, ECHR 2004-XII)”.

31. Curtea Europeană în cauza *Corsacov c. Moldovei* reamintește: atunci când o persoană face afirmații credibile că a fost supusă unor tratamente contrare articolului 3 al Convenției de către poliție sau alți agenți de stat, prevederile acestui articol, citite în contextul obligației generale a statului conform articolului 1 al Convenției, de a „recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile

definite în Convenție”, impun efectuarea unei investigații oficiale efective. La fel ca o investigație efectuată în temeiul articolului 2 al Convenției. O astfel de investigație ar trebui să permită identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile. Altfel, interzicerea generală prin lege a torturii, a tratamentelor sau a pedepselor inumane și degradante, în pofida importanței sale fundamentale, ar fi inefficientă în practică și ar face posibil, în anumite cazuri, pentru agenții de stat, să comită abuzuri împotriva persoanelor aflate sub controlul lor, ei beneficiind, astfel, de o imunitate virtuală (*Labita v. Italy [GC]*, nr. 26772/95, § 131, ECHR 2000-IV).

32. Investigația trebuie, de asemenea, să fie efectivă, astfel încât să permită stabilirea faptului dacă forța folosită de poliție a fost sau nu justificată în circumstanțele unei cauze (*Kaya v. Turkey*, hotărâre din 19 februarie 1998, Reports 1998-I, § 87). Investigarea acuzațiilor grave de maltratare trebuie să fie deplină.

33. Aceasta înseamnă că autoritățile trebuie întotdeauna să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la baza deciziilor lor (*Assenov and Others v. Bulgaria*). Ele trebuie să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili lor pentru a asigura probe cu privire la incident, inclusiv *inter ali* declarații ale martorilor oculari și probele medico-legale (*Tanrikulu v. Turkey [GC]*, nr. 23763/94, ECHR 1999-IV, § 104 et seq. și *Gül v. Turkey*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000).

34. Orice omisiune pe parcursul desfășurării investigației care subminează capacitatea sa de a stabili cauza leziunilor corporale sau identitatea persoanelor responsabile riscă să nu corespundă acestui standard.

35. Potrivit art. 274 alin.(6) din Codul de procedură penală, ordonanța de a refuza începerea urmăririi penale poate fi atacată, prin plângere, în instanța judecătorească, în condițiile art. 313 CPP.

36. Reieșind din prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului contestat.

37. În concluzia celor relatate, analizând situația de fapt stabilită în cadrul examinării plângerii și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, precum și la jurisprudența CEDO, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea plângerii în favoarea și în defavoarea admiterii acesteia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că plângerea petiționarului F.I., înaintată în temeiul art. 313 CPP, împotriva ordonanței adoptate de către procurorul C.M. din Procuratura mun.Chișinău la 24.04.2018, prin care a fost refuzată pornirea urmăririi penale, precum și cu privire la declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior, I.D., din 25.05.2018, prin care a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, plângerea petiționarului asupra ordonanței contestate urmează a fi admisă, ordonanțele contestate urmează a fi declarate nule, cu obligarea procurorului de a lichida încălcările admise.

38. În temeiul celor expuse și conducându-se de prevederile art. 41, 274, 300, 313, 342 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite plângerea petiționarului F.I., înaintată în baza art. 313 CPP, împotriva acțiunilor organului de urmărire penală.

Se declară nulă ordonanța adoptată de procurorul C.M., din Procuratura mun. Chișinău, la 24.04.2018, prin care a fost refuzată pornirea urmăririi penale, precum și cu privire la declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior, I.D., din 25.05.2018, prin care a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, plângerea petiționarului asupra ordonanței contestate, cu obligarea procurorului de a lichida încălcările admise.

Copia încheierii se expediază petiționarului pentru informare și procurorului pentru executare.

Încheierea poate fi atacată la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, în termen de 15 zile de la data pronunțării.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.N.**

Încheiere conform art. 313 CPP – refuz de pornire a urmăririi penale

Dosarul nr. 10-174/18
12-ij_10_12414_19.09.2017

ÎNCHEIERE

13 martie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

N.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

D.L.,

Cu participarea:

Procurorului

M.C.,

Avocatului

A.B.,

examinând în cameră de consiliu plângerea depusă de către avocatul A.B., care acționează în interesele cetățenilor T.V. și A.M., formulată în baza art. 313 CPP al R. Moldova,

A C O N S T A T A T:

La 19.09.2017, la Judecătoria Centru din mun. Chișinău, a parvenit plângerea avocatului A.B., care acționează în interesele cetățenilor T.V. și A.M., în baza art. 313 CPP, împotriva acțiunilor organului de urmărire penală, și anume: ordonanța procurorului M.C., din Procuratura mun. Chișinău, din 15.08.2017, prin care s-a dispus refuzul de începere a urmăririi penale, și ordonanța procurorului adjunct I.V., de la Procuratura sectorului Centru, mun. Chișinău, din 11.09.2018, prin care a fost respinsă plângerea petiționarului adresată în baza art. 298-299/1 CPP.

În conținutul plângerii adresate în baza art. 313 CPP avocatul a indicat mai multe motive pentru care consideră ordonanțele procurorului de a refuza pornirea urmăririi penale și, respectiv, respingerea plângerii, ca fiind prematură, neîntemeiată și nefondată.

În argumentarea plângerii, se invocă următoarele.

La 18 iulie 2017, în calitate de avocat al cetățenilor T.V. și M.A., a depus denunț privind acțiunile cetățenilor V.V., V.A., A.R. și D.O. din Consiliul de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității care cuprind componența infracțiunii prevăzută de art. 312 din Codul penal, și anume: au prezentat agentului constator, căpitanului de poliție T.I. de la sectorul de poliție nr. 1 al IP Buiucani, un raport de expertiză din 30.06.2017, care nu corespunde exigențelor unui raport de expertiză și

conține concluzii false, contrar cerințelor art. 88, 149 alin. (3), 150 alin. (2), 151 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 390 alin. (3) din Codul contravențional, pentru că procesului contravențional, conform art. 425 alin. (7) Cod contravențional, i se aplică aceleași rigori privind mijloacele de probe și procedee probatorii prevăzute în Codul de procedură penală.

În plângerile depuse, cetățenii T.V. și A.M. au indicat că cetățenii V.V., V.A., A.R. și D.O. din Consiliul de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității au semnat un raport de expertiză a unei imagini în care oferă o concluzie care contravine definiției date de Legea nr. 30 din 07.03.2013 cu privire la protecția copiilor împotriva impactului negativ al informației, pornografiei. Conform acestui act normativ, pornografia este prezentarea într-o manieră vulgară, brutală a contactelor sexuale de orice tip între persoane de sexe diferite sau de același sex, a altor manifestări indecente ale vieții sexuale, precum și prezentarea într-o manieră impudică a organelor genitale.

Ordonanța din 15 august 2017, semnată de procurorul M.C., indică că în acțiunile cetățenilor V.V., V.A., A.R. și D.O. din Consiliul de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității lipsește componența infracțiunii prevăzută de art. 312 din Codul penal, anume lipsește latura obiectivă și subiectivă. Deja ordonanța din 11 septembrie 2017, de respingere a plângerii, indică că lipsește latura obiectivă în acțiunile suspectilor, obligatorie pentru componența prevăzută de art. 312 din Codul penal. Totodată, petiționara menționează că latura obiectivă a art. 312 din Codul penal este prezentă. Aceasta cuprinde prezentarea cu bună știință a concluziilor false de expert în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei și în cazul dat raportul de expertiză din 30.06.2017 a fost întocmit și prezentat în cadrul procedurii contravenționale, pus la baza învinuirii contravenționale a cetățenilor T.V. și M.A. Învinuirea contravențională, la fel ca cea penală, nu se poate întemeia pe presupuneri și cade sub protecția art. 6 al CEDO.

Petiționarul descrie prevederi ale unei cauze CEDO, reieșind din hotărârea Curții Europene în *cauza Ziliberg*, dar și din prevederile Codului contravențional, în special art. 375 (prezumția nevinovăției), art. 384 (drepturile contravenientului), art. 425 (probele) și art. 443 (conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție). Devine evident că latura obiectivă a art. 312 din Codul penal este prezentă. Raportul cu concluzii false din 30.06.2017 a fost pus la baza învinuirii contravenționale și a deciziei de sancționare contravențională.

La fel, petiționara menționează că în ce privește latura subiectivă, raportul din 30.06.2017 nu poate fi scris și semnat inconștient de cetățenii V.V., V.A., A.R. și D.O. din Consiliul de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității, care, evident, și-au depășit atribuțiile și au dat concluzii contrar legislației în vigoare care conține definiția pornografiei și a religiei. Intenția directă, adică prezentarea cu bună știință a concluziilor false, este prezentă în acțiunile cetățenilor V.V., V.A., A.R. și D.O. din Consiliul de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității, pentru că definiția pornografiei din Legea nr. 30 cu privire la protecția copiilor împotriva

impactului negativ al informației a fost elaborată cu participarea directă a acestor experți și de la publicarea legii date în Monitorul Oficial nr. 69-74 din 05.04.2013, ea este obligatorie pentru fiecare persoană din R. Moldova, în special pentru experții care se dau cu părerea despre o imagine ca fiind pornografie și această opinie este pusă la baza învinuirii contravenționale.

Petiționara mai menționează că în cadrul examinării plângerilor și în conținutul ordonanțelor contestate nu a fost cercetat raportul din 30.06.2017 prin prisma prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001 cu privire la Agenția de Stat pentru Protecția Moralității de pe lângă Ministerul Culturii, din care reiese că: a) componența Consiliului de experți este întărită în Anexa nr. 2; b) Consiliul de experți, pentru analiza științifică și multilaterală a creațiilor literaturii și artei, creează comisii în domenii filme video și cinematografie, emisiuni radio și televizate și site-urile informaționale, în lucrările poligrafice și reprezentațiile publice (pct. 17); c) Consiliul de experți sesizează elemente de pornografie, sadism, cruzime și de cult al violenței în operele literare, de artă, în mass-media și mediile informaționale (în cărți, reviste, ziare, filme de cinema și video, emisiuni radiofonice sau televizate) (pct. 13). În denunț și în plângeri a fost indicat foarte clar că, din simpla analiză a raportului de expertiză (constatare tehnico-științifică) din 30 iunie 2017, se observă că V.V. nu are dreptul să participe la efectuarea expertizei și nici să semneze raportul final pentru că nu face parte din Consiliul de experți indicat în Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001 și pentru că, conform pct. 24 lit. b), el doar eliberează rapoartele de expertiză preventivă. Expertiza a fost efectuată în afara comisiilor de specialitate obligatorii, contrar prevederilor pct. 17 din Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001. Poza examinată nu face parte din categoriile materialelor literare și de artă menționate în pct. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001. La raportul de expertiză nu s-a anexat dovada titlului științific a experților care au întocmit raportul de expertiză pentru a permite verificarea nivelului analizei științifice efectuate. Raportul nu conține criteriile de apreciere a unei imagini ca fiind operă literară sau operă de artă. Nu este clar cine și cum a apreciat poza ca fiind o astfel de operă. Raportul nu conține descrierea metodologiei științifice folosite pentru aprecierea pozei conținând elemente de pornografie, sadism, cruzime și de cult al violenței. Raportul depășește competențele oferite Consiliului de experți prin Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001, când aceștia s-au expus asupra posibilului conținut religios al pozei. Exprimarea literară sau artistică a unei posibile convingeri religioase nu intră în competența Consiliului de experți pentru apreciere, ca elemente de pornografie, sadism, cruzime și de cult al violenței. Întrebările formulate pentru analiză sunt greșite ori Consiliul de experți nu este competent de a se expune dacă imaginea corespunde sau nu Legii cu privire la asigurarea egalității - pentru asta este instituit Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității. Ei nici nu sunt competenți de a se expune dacă poza este sau nu huliganism nu prea grav, asta este de competența agentului constator. Concluzia Consiliului de ex-

perți contravine definiției „pornografiei” expusă în Legea nr. 30 din 07.03.2013 cu privire la protecția copiilor împotriva impactului negativ al informației. Conform acestui act normativ, pornografia este prezentarea într-o manieră vulgară, brutală a contactelor sexuale de orice tip între persoane de sexe diferite sau de același sex, a altor manifestări indecente ale vieții sexuale, precum și prezentarea într-o manieră impudică a organelor genitale.

În ordonanța de respingere a plângerii din 11 septembrie 2017, procurorul I.V. face trimitere la Legea nr. 1086 din 23 iunie 2000 cu privire la expertiza judiciară, de unde extrage câteva prevederi despre ceea ce trebuie să conțină raportul de expertiză. Aici trebuie de subliniat că, conform art. 1 și 8 din Legea nr. 1086, expertul care participă la întocmirea raportului de expertiză judiciară, raportului de constatare tehnico-științifică și raportului medico-legal trebuie să activeze într-o instituție statală de expertiză judiciară sau să fie atestat ca expert individual și trecut în Registrul de stat al experților judiciari atestați. Așadar, Agenția de Stat pentru Protecția Moralității nu este o instituție de expertiză judiciară și nici unul dintre cetățenii V.V., V.A., A.R. și D.O. nu au fost atestați ca experți individuali și nu se regăsesc în Registrul de stat al experților judiciari atestați. Deci, prevederile Legii nr. 1086 din 23 iunie 2000 cu privire la expertiza judiciară nu le este aplicabilă, iar dacă ar fi aplicabilă, atunci în raportul din 30.06.2017 ar fi fost regăsite cel puțin descrierea metodelor de cercetare folosite la efectuarea expertizei și o explicație obiectivă a faptului că imaginea supusă expertizei nu reflectă întru totul definiția pornografiei din legea nr. 30.

Tot petiționara indică că esența plângerii depuse și a denunțului expediat la IP Centru este că un raport de expertiză care prezintă concluzii ce contravin definițiilor și aprecierilor date cu claritate în legislația în vigoare induce în eroare justiția și este fals.

În consecință, petiționara a solicitat instanței de judecată anularea ordonanței din 15 august 2017 de a nu începe urmărirea penală și de a clasa procesul penal nr. 1634/14 înregistrat în REI-1 al IP Centru la 18.07.2017; anularea ordonanței din 11 septembrie 2017 de respingere a plângerii din 03.09.2017; emiterea încheierii de a obliga procurorul să lichideze încălcările comise la examinarea denunțului și a plângerilor din 18.07.2017 față de V.V., V.A., A.R. și D.O. din Consiliul de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 312 din Codul penal.

În argumentarea soluțiilor adoptate, procurorii au indicat următoarele.

La 18.07.2017, în REI-1 al IP Centru al DP din mun. Chișinău a fost înregistrată spre examinare plângerea înaintată de către T.V., președinte al Asociației obștești „Centrul de Informare în domeniul Drepturilor Omului” (în continuare - AO „CIDO”), prin care a solicitat tragerea la răspundere în conformitate cu legislația în vigoare a lui V.A., A.R. și D.O., care, în mod intenționat, au dat concluzii false despre o poză ca fiind pornografie, astfel încălcând drepturile și interesele asociației obștești pe care o reprezintă, iar aceste concluzii au fost puse la baza procesului con-

travențional nr. 6844, unde el și directorul executiv al asociației, M.A., au calitatea de contravenienți.

Concomitent pe același fapt, a fost examinat denunțul avocatului A.B., înaintat în interesele lui T.V. și A.M., prin care a solicitat pornirea procesului penal pentru darea concluziilor false conform art. 312 din Codul penal față de V.A., A.R. și D.O. din cadrul Consiliului de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității.

În cadrul examinării materialelor procesului penal, s-a constatat că, la 25.05.2017, în Grădina publică „Ștefan cel Mare” s-a desfășurat o întrunire publică sub formă de expoziție foto cu ocazia celebrării aniversării de aprobare a Legii privind asigurarea egalității, organizată de către AO „CIDO”, despre care fapt a fost informată Primăria mun. Chișinău printr-o declarație prealabilă înregistrată la 23.05.2017. Din motivul că acțiunea dată a fost întreruptă prin intervenția unor persoane, a fost solicitată intervenția poliției. În cadrul examinării cererii secretarului AO „CIDO”, înregistrată în Registrul de evidență a altor informații referitoare la infracțiuni sub nr. 6844 din 25.05.2017, de către Inspectoratul de Poliție Buiucani al DP din mun. Chișinău a fost solicitat Agenției de Stat pentru Protecția Moralității de pe lângă Ministerul Culturii al R. Moldova efectuarea unui raport de constatare tehnico-științifică referitor la o fotografie prezentă în cadrul expoziției foto organizată de către AO „CIDO”, care reprezintă o clasă de elevi ce privesc o poză instalată pe tabla clasei, în care doi bărbați goi stau cuprinși, fapt ce a constituit exprimarea unei dezaprobări din partea unor persoane prezente la expoziție, care au blocat accesul publicului larg la vizionarea fotografiei.

Astfel, în rezultatul efectuării cercetărilor de către membrii Consiliului de experți din cadrul Agenției de Stat pentru Protecția Moralității, constituit din președintele Consiliului, V.V., experții V.A., A.R. și D.O., a fost întocmit Raportul de expertiză nr.01-42/11 din 30.06.2017, potrivit căruia referitor la fotografia supusă examinării s-a constatat:

1. Expoziția a fost plasată în loc public, fără examinarea materialelor de către Consiliul de experți din Secția de cultură a municipiului Chișinău.

2. Fotografia dată conține elemente pornografice, imitând un act sexual între două persoane, provoacă vizitatorilor aluzia la răstignirea lui Hristos.

Referitor la circumstanțele cazului, T.V., în calitate de președinte al AO „CIDO”, și A.M., director executiv al AO „CIDO”, au declarat că, la 25.05.2017, AO „CIDO” a desfășurat o acțiune publică sub formă de expoziție de fotografie cu titlul „Fețele discriminării”. Acțiunea a fost periclitată de un grup de persoane. În această privință au depus o cerere la poliție ca persoanele respective să fie atrase la răspundere. La 30.06.2017 au aflat despre așa-numita expertiză de la Agenția de Stat pentru Protecția Moralității solicitată de către IP Buiucani al DP din mun. Chișinău la plângerea asociației. Concluziile din expertiză sunt evident false și contravin definiției din Legea nr. 30 „Cu privire la protecția copiilor împotriva impactului negativ al informației”. Nu este clară poza care a fost expusă expertizei. Totodată, s-a considerat mai grav că raportul de expertiză în cauză este pus la baza învinuirii contravenționale

împotriva președintelui asociației și, respectiv, a directorului executiv, ceea ce poate afecta drepturile și interesele asociației.

Fiind audiat referitor la circumstanțele cazului, V.V. a declarat că activează în calitate de director al ASPM și președinte al Consiliului de experți al aceleiași asociații. Astfel, aflându-se în executarea atribuțiilor de serviciu, la 19.06.2017, a fost convocată ședința Consiliului de experți pe lângă Agenția de Stat pentru Protecția Moralității. La ședință au fost prezentate și examinate mai multe materiale, printre care și materialul parvenit din Inspectoratul de Poliție Buiucani, în privința expunerii în Parcul „Ștefan cel Mare” din mun. Chișinău a unei expoziții de fotografii, printre care și o fotografie cu caracter porno. În timpul ședinței, s-a constatat că fotografia dată are un conținut pornografic, care emite un act sexual între două persoane și provoacă vizitatorii la imaginea răstignirii lui Hristos, expoziția fiind plasată în loc public, cu încălcarea moralității obștești și legislației R. Moldova. La ședință au participat trei experți indicați în raportul de expertiză, care au votat unanim asupra concluziei. Totodată, a indicat asupra faptului că Comisia se convoacă la necesitate în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001 și s-a petrecut conform legislației R. Moldova, cu întocmirea unui proces-verbal al ședinței. De asemenea, V.V. a declarat că acuzațiile expuse în plângere sunt nefondate și pot fi contestate numai în instanța de judecată.

În cadrul efectuării acțiunilor de urmărire penală au fost prezentate și anexate la materialele procesului penal ordinul Ministerului Culturii al R. Moldova nr. 48-p din 14.03.2011 „Cu privire la numirea în funcție a lui V.V., în calitate de director general al ASPM și de președinte al Consiliului de experți” cu începere din 12.03.2011, precum și extrasul din procesul-verbal al ședinței operative a Consiliului de experți nr. 01-10/13 din 19.06.2017, prin care este expus faptul că la ședință au participat următorii membri: președintele comisiei, V.V., membrii comisiei, V.A., A.R., D.O. și secretarul comisiei, V.A. La ședință s-a discutat examinarea demersului de la IP Buiucani cu nr. 6844 din 25.05.2017 privitor la plângerea lui V.B. privind atragerea la răspundere contravențională. Referitor la fotografia respectivă, membrii comisiei au constatat că expoziția a fost plasată în loc public, fără examinarea materialelor de către Consiliul de experți din Secția cultură a mun. Chișinău. Fotografia dată conține elemente pornografice, imitând un act sexual între două persoane, provoacă vizitatorilor aluzia la imaginea răstignirii lui Hristos.

La 13.08.2017 a parvenit raportul organului de urmărire penală din cadrul SUP a IP Centru al DP Chișinău, cu propunerea de a nu pomeni urmărirea penală pe faptul examinat, din motivul că nu există faptul infracțiunii.

Analizând materialele procesului penal, acumulate în raport cu propunerea organului de urmărire penală, procurorul a considerat că aceasta este întemeiată și urmează a fi admisă, însă din alte motive decât cele indicate, deoarece se constată că nu există elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 312 din Codul penal în acțiunile membrilor Consiliului de experți din cadrul Agenției de Stat pentru

Protecția Moralității constituit din președinte, V.V., și experții V.A., A.R. și D.O., la întocmirea raportului de expertiză nr. 01-42/11 din 30.06.2017.

Componența de infracțiune prevăzută de art. 312 din Codul penal stabilește răspunderea penală pentru „prezentarea, cu bunăștiință, a declarației mincinoase de către martor sau partea vătămată, a concluziei false de către specialist sau expert, a traducerii sau a interpretării incorecte de către traducător sau interpret, dacă această acțiune a fost săvârșită în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei în instanța de judecată națională ori internațională”.

Procurorul menționează în ordonanța sa că în speța examinată se constată lipsa laturii obiective și a laturii subiective a infracțiunii prevăzută de art. 312 CP în acțiunile experților din cadrul Agenției de Stat pentru Protecția Moralității de pe lângă Ministerul Culturii, manifestată prin prezentarea concluziei false de către expert, în prezența ambianței infracțiunii, ca semn obligatoriu al laturii obiective al infracțiunii specificate de art. 312 CP, care, sub acest aspect, poate fi săvârșită numai în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei.

Potrivit art. 22 din Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale nr.1086-XIV din 23.06.2000, „raportul de expertiză este apreciat, în conformitate cu legislația de procedură, sub aspectul exactității, obiectivității și plenitudinii cercetărilor, precum și al eficienței și caracterului fundamental al metodelor de cercetare folosite la efectuarea expertizei”. Conform art. 18 alin. (2) din aceeași Lege, „dacă concluziile expertului nu sunt întemeiate sau există îndoieli privind veridicitatea, exactitatea și argumentarea acestora, sau dacă există contradicții între concluziile mai multor experți, se dispune efectuarea expertizei repetate de către alt expert (alți experți). Alin. (3) stabilește că, „dacă concluziile expertizei repetate nu corespund concluziilor primei expertize, expertul este obligat să indice în raportul de expertiză cauzele acestei necorespunderi”.

În circumstanțele descrise, procurorul a considerat că sunt motive care exclud urmărirea penală, motiv pentru care a refuzat în pornirea urmăririi penale, urmată de clasarea procesului penal, deoarece a constatat lipsa elementelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 312 din Codul penal.

În ordonanța de respingere a cererii petiționarei înaintată în baza art. 299¹ CPP, procurorul, adjunct al procurorului sect. Centru din mun. Chișinău, I.V., examinând plângerea avocatului A.B. depusă în interesele cetățenilor T.V. și A.M. cât și materialele procesului penal nr. 1634, înregistrat în REI-1 al IP Centru al DP din mun. Chișinău, ultimul a stabilit că, la 15.08.2017, procurorul M.C., din Procuratura sectorului Centru al mun. Chișinău, a emis ordonanța privind refuzul de pornire a urmăririi penale și clasarea procesului penal din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 312 din Codul penal.

Ca rezultat al efectuării cercetărilor de către membrii Consiliului de experți din cadrul Agenției de Stat pentru Protecția Moralității, constituit din președintele Consiliului, V.V., experții V.A., A.R. și D.O., a fost întocmit raportul de expertiză nr. 01-42/11 din 30.06.2017.

Totodată, procurorul ierarhic superior, la fel, s-a referit la prevederile art. 22 din Legea cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale nr. 1086-XIV din 23.06.2000, „raportul de expertiză este apreciat, în conformitate cu legislația de procedură, sub aspectul exactității, obiectivității și plenitudinii cercetărilor, precum și al eficienței și caracterului fundamental al metodelor de cercetare folosite la efectuarea expertizei”. Conform, art. 18 alin.(2) din aceeași lege, „dacă concluziile expertului nu sunt întemeiate sau există îndoieli privind veridicitatea și argumentarea acestora, sau dacă există contradicții între concluziile mai multor experți, se dispune efectuarea expertizei repetate de către alt expert (alți experți). Conform alin. (3), „dacă concluziile expertizei repetate nu corespund concluziilor primei expertize, expertul este obligat să indice în raportul de expertiză cauzele acestei necorespunderi”.

Componența de infracțiune prevăzută de art. 312 din Codul penal stabilește răspunderea penală pentru „prezentarea, cu bunăștiință, a declarației mincinoase de către martor sau partea vătămată, a concluziei false de către specialist sau expert, a traducerii sau interpretării incorecte de către traducător sau interpret, dacă această acțiune a fost săvârșită în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei în instanța de judecată națională sau internațională”, respectiv, în cazul dat, în acțiunile experților din cadrul Agenției de Stat pentru Protecția Moralității de pe lângă Ministerul Culturii nu s-a constatat prezența laturii obiective.

Analizând materialele procesului penal, în raport cu argumentele invocate în plângerea nominalizată, procurorul ierarhic superior a conchis că aceasta nu este întemeiată și urmează a fi respinsă, deoarece controlul efectuat este complet, iar ordonanța deneîncepere a urmăririi penale este legală și întemeiată.

În ședința de judecată avocatul petiționarilor a susținut plângerea înaintată din motivele invocate.

Procurorul s-a pronunțat în vederea menținerii ordonanțelor contestate, invocând legalitatea și temeinicia acestora.

Audiind participanții la proces, studiind cererea petiționarei, atât materialele anexate cât și materialele procesului penal nr.1634 din 18.07.2017, prezentate de către procuror, instanța menționează următoarele.

La adoptarea hotărârii, instanța de judecată ia în considerație prevederile art. 313 alin.(1) și (3) CPP, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. Plângerea poate fi înaintată, în termen de 10 zile, judecătorului de instrucție la locul aflării organului care a admis încălcarea.

În conformitate cu prevederile art. 262 al Codului de procedură penală, petiționarilor au depus o plângere, iar avocatul acestora un denunț către organele de poliție,

prin care au solicitat tragerea la răspundere penală în conformitate cu legislația în vigoare a experților care, în mod intenționat, au dat concluzii false despre o poză ca fiind pornografie, astfel încălcând drepturile și interesele asociației obștești pe care o reprezintă, iar aceste concluzii au fost puse la baza procesului contravențional.

IP Centru a examinat cererile respective în baza art. 274 CPP, fiind inițiat un proces penal care, prin ordonanța procurorului de la 15.08.2017, a fost clasat cu refuzul de a începe urmărirea penală pe faptele invocate.

Considerând ordonanța de clasare a procesului penal din 15.18.2017 neîntemeiată, ilegală, avocatul petiționarilor a contestat-o procurorului sectorului Centru, mun. Chișinău, prin care a solicitat anularea ordonanței de clasare a procesului penal și refuzul în pornirea urmăririi penale cu tragerea la răspundere penală a persoanelor nominalizate în baza art. 312 CPP.

Prin ordonanța procurorului adjunct al sectorului Centru, mun. Chișinău, din 11.09.2017, s-a respins plângerea petiționarei, ca neîntemeiată, și s-a menținut ordonanța contestată, ca fiind legală.

Considerând ambele acte emise de către procurori ca fiind ilegale, avocatul a contestat cu plângere în instanța de judecată, respectând procedura prealabilă prevăzută de lege.

Analizând toate circumstanțele cauzei, actele normative care au relevanță asupra speței respective, instanța nu constată existența unor încălcări din partea organului de urmărire penală care ar aduce prejudicii drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor vizate.

În concluziile sale, avocatul face referire la faptul că latura obiectivă a art. 312 din Codul penal este prezentă în acțiunile președintelui Consiliului, V.V., și ale experților V.A., A.R. și D.O.. Aceasta cuprinde prezentarea cu bună știință a concluziilor false de către expert în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei și, în cazul dat, raportul de expertiză din 30.06.2017 a fost întocmit, prezentat în cadrul procedurii contravenționale și pus la baza învinuirii contravenționale a cetățenilor T.V. și M.A. Învinuirea contravențională, la fel ca cea penală, nu se poate întemeia pe presupuneri și cade sub protecția art. 6 al CEDO. Totodată, avocatul menționează în calitate de argument faptul că în denunț și în plângeri a fost indicat foarte clar că, din simpla analiză a raportului de expertiză (constatare tehnico-științifică) din 30 iunie 2017, se observă că V.V. nu are dreptul să participe la efectuarea expertizei și nici să semneze raportul final, deoarece nu face parte din Consiliul de experți indicat în Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001 și pentru că, conform pct. 24 lit. b), el doar eliberează rapoartele de expertiză preventivă, expertiza a fost efectuată înafara comisiilor de specialitate obligatorii, contrar prevederilor pct. 17 din Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001; poza examinată nu face parte din categoriile materialelor literare și de artă menționate în pct. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001; la raportul de expertiză nu s-a anexat dovada titlului științific al experților care au întocmit raportul de expertiză, pentru a permite verificarea nivelului analizei științifice efectuate; raportul nu conține criteriile de apreciere a unei

imagini ca fiind operă literară sau operă de artă, nu este clar cine și cum a apreciat poza ca fiind o astfel de operă; raportul nu conține descrierea metodologiei științifice folosite pentru aprecierea pozei ca conținând elemente de pornografie, sadism, cruzime și de cult al violenței; raportul depășește competențele oferite Consiliului de experți prin Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.12.2001, când aceștia s-au expus asupra posibilului conținut religios al pozei, or, exprimarea literară sau artistică a unei posibile convingeri religioase nu intră în competența Consiliului de experți pentru apreciere, doar elemente de pornografie, sadism, cruzime și de cult al violenței; întrebările formulate pentru analiză sunt greșite, or, Consiliul de experți nu este competent de a se expune dacă imaginea corespunde sau nu Legii cu privire la asigurarea egalității, pentru asta este instituit Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității. Ei nici nu sunt competenți de a se expune dacă poza este sau nu huliganism nu prea grav, asta este competența agentului constatator; concluzia Consiliului de experți contravine definiției „pornografiei” expusă în Legea nr. 30 din 07.03.2013 cu privire la protecția copiilor împotriva impactului negativ al informației.

La fel, avocatul face referire la faptul existenței divergențelor dintre ordonanțele procurorului executor și cel ierarhic superior sub aspectul expunerii motivelor de refuz în pornirea urmăririi penale, anume sub aspectul existenței laturilor infracțiunii prevăzută de art. 312 CP, or, procurorul executor indică lipsa ambelor laturi ale infracțiunii, iar procurorul ierarhic superior indică la lipsa laturii obiective.

Analizând sub toate aspectele argumentele „pro” și „contra” înaintate de către părți, instanța ajunge la concluzia că toate soluțiile propuse de către acestea într-un final au efectul concluzionării lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 312 Cod penal, deoarece:

1. Avocatul face referire la faptul că așa-numiții experți nu au fost competenți de a efectua o astfel de expertiză. În asemenea caz nici nu poate fi vorba despre existența acțiunilor ce cad sub incidența infracțiunii prevăzută de art. 312 CP, sub aspectul subiectului special care este necesar, și anume ca făptuitorul să dețină calitatea de expert, or, în cazul când acest fapt este contestat, nici nu se poate solicita tragerea la răspundere penală a expertului pentru o expertiză falsă.
2. Tot avocatul indică la faptul că raportul de expertiză nu cuprinde un șir de mențiuni și aprecieri care sunt specifice și obligatorii unor astfel de concluzii. Prin urmare, menționându-se inclusiv faptul că nici procurorii nu au analizat raportul de expertiză din 30.06.2017, însă această chestiune nu este de competența procurorului sau a organului de urmărire penală, aici fiind relevantă mențiunea ofițerului de urmărire penală făcută în raportul cu privire la propunerea de neîncepere a urmăririi penale din 11.08.2017 (f. d. 36-37 din procesul penal nr. 1634), care indică că art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 1400 din 17.10.2001 stipulează că dispozițiile emise de către Consiliul de experți al Agenției de Stat pentru Protecția Moralității de

pe lângă Ministerul Culturii pot fi anulate numai prin hotărârea instanței judecătorești.

3. La rândul lor, procurorii fac referire la faptul lipsei elementelor infracțiunii sub aspectul că răspunderea unui expert în baza art. 312 CP poate avea loc doar în cazul în care asemenea concluzii au fost făcute în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei, însă instanța menționează că această concluzie a procurorului este greșită și apreciază ca fiind corect precedentul legislației CEDO în *cauza Ziliberberg*, menționat de către avocat.
4. În asemenea circumstanțe, instanța ajunge la concluzia că avocatul urma să conteste separat, în ordinea prevăzută de legislația civilă, raportul de expertiză din 30.06.2017, apoi, în baza unei hotărâri definitive, să decidă acțiunile în continuare, care ar avea efect atât asupra legalității raportului de expertiză cât și asupra corectitudinii inițierii procesului contravențional în privința lui T.V. și A.M., dar și în privința posibilității tragerii la răspundere a făptuitorilor.

Organul de urmărire penală, fiind sesizat în modul prevăzut de lege, are obligația de a acționa în corespundere cu prevederile art. 19 alin. (3) al Codului de procedură penală. Organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuितului, învinuitului, inculpatului cât și care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuază sau agravează răspunderea, fapt care, în opinia instanței, a fost realizat.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2) al Codului de procedură penală, procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de fapte ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legală de cercetare a infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

Art. 274 alin. (1) al Codului de procedură penală indică că organul de urmărire penală sesizat în modul prevăzut de art. 262 și 273 dispune, în termen de 30 zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau a actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informând despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

Interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova concluzionează că însăși examinarea plângerii de către procurorul ierarhic superior, conform art. 299,299/1 al Codului de procedură penală, nu afectează prin sine careva drepturi și libertăți constituționale ale persoanei, însă persoana care a adresat plângerea în condițiile legii, în caz de dezacord, nu este limitată în dreptul de a se adresa ulterior instanței de judecată cu o plângere corespunzătoare, care ar contesta actul emis de procuror.

În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (2) al Codului de procedură penală, judecătorul de instrucție examinează plângerile împotriva actelor ilegale ale organelor de urmărire penală și ale organelor care exercită activitatea operativă de investigații, dacă persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege.

Conform art. 1 al. (3) al Constituției Republicii Moldova, Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.

Conform art. 16 al. (2) al Constituției Republicii Moldova, toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau origine socială.

Conform art. 1 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului, se obligă Statele Membre să recunoască oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în titlul I al Convenției. Această obligație trebuie respectată de către toate instituțiile statale, de către puterea executivă a statului, însă și de puterile legislativă și judecătorească, precum și de către toate persoanele care acționează în numele acestor puteri.

Reieșind din aceste prevederi ale normelor enumerate, instanța concluzionează că în procedurile folosite de către petiționari și contestate judecătorului de instrucție nu au fost încălcate careva drepturi și libertăți fundamentale ocrotite de lege. Acțiunile organului de urmărire penală au fost efectuate corect și sub toate aspectele. Totodată, refuzul de pornire a urmăririi penale, care a constituit pentru petiționari un dezacord privind înfăptuirea actului de justiție, nu-i limitează în dreptul de a contesta în modul prevăzut de lege raportul de expertiză din 30.06.2017, în vederea excluderii tuturor suspiciunilor create în această speță.

Principiul fundamental *non bis in idem* presupune o balanță dintre două drepturi procesual-penale prevăzute de lege: pe de o parte, dreptul autorităților statale de a obține o condamnare a persoanelor pentru comiterea faptei penale, iar pe de altă parte este o garanție a persoanei acuzate de a ști că procesul penal finalizat nu poate fi repus în discuție.

Conform dispoziției art. 4 alin. 2 al Protocolului 7 adițional la Convenție, dispozițiile paragrafului precedent nu împiedică redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

În acest sens, instanța nu a stabilit existența unor fapte care sunt în stare să afecteze soluțiile adoptate de către organul de urmărire penală.

Concomitent, alineatul 3 al aceluiași articol, în mod expres, arată că nici o derogare de la prezentul articol nu este îngăduită în temeiul art. 15 din Convenție.

Jurisprudența CEDO în cazul *Beșliu c. Republicii Moldova* (cererea nr.28178/10) a statuat că deciziile de redeschidere a unui proces trebuie să fie conforme prevederilor naționale pertinente, iar folosirea abuzivă a unei astfel de proceduri poate fi contrară Convenției. Principiul securității rapoartelor juridice și preeminența dreptului impune Curtea să fie vigilentă în acest domeniu, sarcina ei fiind de a determina dacă procedura de revizuire a fost aplicată în mod compatibil cu articolul 6 din Convenție, cu asigurarea respectării principiului securității raporturilor juridice. Astfel, Curtea trebuie să ia în considerație faptul că interpretarea prevederilor legii naționale ține, în primul rând, de competența autorităților naționale. În particular, revizuirea nu trebuie să devină un apel deghizat, iar simplul fapt că ar putea exista două opinii asupra subiectului nu este un motiv suficient pentru rejudecarea cauzei.

Astfel, instanța reține că, sub aspectul rezonabilității procedurilor penale, Curtea Europeană acționează pe calea celor două drepturi fundamentale: art. 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) și art. 13 (dreptul la un recurs efectiv) din Convenție. Acestea sunt resorturi juridice de bază la care poate recurge orice persoană pentru măsurare a nivelului de eficiență a sistemului judecătoresc, astfel constituind un echilibru în desfășurarea unui proces penal contradictoriu.

Conform art. 313 alin. (5) CPP, judecătorul de instrucție, considerând plângerea neîntemeiată, adoptă o încheiere prin care o respinge.

Urmare a celor relatate, analizând situația de fapt stabilită în cadrul examinării plângerii și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, precum și la jurisprudența CtEDO, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea plângerii în favoarea și în defavoarea admiterii acesteia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunile procurorului au fost efectuate cu respectarea dreptului petiționarului la un proces echitabil.

Astfel, din cele enunțate, se conchide că plângerea avocatului în interesele petiționarilor este neîntemeiată, aceasta urmând a fi respinsă.

Ținând cont de cele expuse, conducându-se de prevederile art. 41, 274, 300, 313, 342 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea avocatului A.B. în interesele cetățenilor T.V. și A.M., formulată în baza art. 313 CPP, ca fiind nefondată, din motivele expuse în partea descriptivă.

Copia încheierii se expediază petiționarului și procurorului.

Încheierea este cu drept de atac în instanța superioară – Curtea de Apel Chișinău, în termen de 15 zile.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.N.**

Încheiere conform art. 313 CPP – refuz de pornire a urmăririi penale

Dosarul nr. 10-175/18
12-ij_10_12415_19.08.2017

ÎNCHEIERE

13 martie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

N.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

D.L.,

Cu participarea:

Procurorului

I.D.,

judecând în cameră de consiliu plângerea depusă de către petiționara R.R., formulată în baza art. 313 CPP al R. Moldova,

A C O N S T A T A T :

La 03.04.2018, la Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a parvenit plângerea petiționarei R.R., formulată în baza art.313 CPP al R. Moldova, împotriva ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale emise de către procurorul I.D., la data de 20.02.2018, pe marginea procesului penal nr. 20180100233, precum și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior, procuror adjunct al procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, V.S., din 29.03.2018de respingere a plângerii petiționarei, care a fost examinată în ordinea controlului ierarhic superior.

În cadrul ședinței de judecată, petiționara a susținut plângerea, solicitând admiterea ei, cu anularea actelor procesuale contestate, dispunerea organului de urmărire și al celui de control de a repara erorile admise.

Procurorul a solicitat menținerea actelor contestate, pe motiv că nu există motive de anulare.

Părțile interesate au fost legal citate, în baza art. 236 CPP, despre locul, data și ora ședinței, dar în ședința de judecată nu s-au prezentat. Procedura de citare a fost respectată, părțile interesate au fost înștiințate despre data, ora și locul examinării plângerii.

Conform art. 313 CPP alin. (4), plângerea se examinează de către judecătorul de instrucție în termen de 10 zile, cu participarea procurorului și cu citarea persoanei care a depus plângerea, precum și a persoanelor ale căror drepturi și libertăți pot fi afectate prin admiterea plângerii. Neprezentarea persoanei care a depus plângerea

și/sau a persoanelor ale căror drepturi și libertăți pot fi afectate prin admiterea plângerii nu împiedică examinarea acesteia.

1. Normele de drept aplicabile speței, respectarea termenelor de procedură

Potrivit art. 313 alin. (1), (3) și (5) din Codul procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. Plângerea poate fi înaintată, în termen de 10 zile, judecătorului de instrucție la locul aflării organului care a admis încălcarea. Judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului, sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

2. Soluția care urmează a fi dispusă

Analizând în cumul situația de fapt în speța dată, în urma audierii opiniilor participanților la proces și examinând materialele prezentate, inclusiv cele prezentate de către procuror în cadrul ședinței judiciare, instanța remarcă faptul că plângerea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, cu anularea actelor procesuale contestate și remiterea materialelor la un control suplimentar, iar această concluzie este bazată pe următoarele stări de drept și de fapt.

3. Circumstanțele speței

În urma examinării plângerii, a materialelor anexate de către petiționar, a materialelor procesului penal nr. 20180100233, prezentat de către procuror și în urma audierii opiniei participanților la ședință, instanța de judecată constată următoarele.

La 30 ianuarie 2018, în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni a Inspectoratului de Poliție Centru din mun. Chișinău a fost înregistrat procesul penal nr. 20180100233, în baza plângerii cetățeanului R.R., pe faptul acțiunilor presupuse ilegale ale lui C.L., redactor-șef al revistei social-culturale „Moldova”, și H.E., contabil-șef al revistei „Moldova”.

Conform plângerii, la 16 septembrie 2016, R.R. a primit ordinul nr. 20 de concediere în legătură cu reducerea statelor de personal. În perioada preavizării, a primit și procesul-verbal de formare a comisiei. Acțiunile nelegitime ale redactorului-șef le-a atacat în instanța de judecată, dar în instanță pârâta a adus acte, inclusiv procesul-verbal de formare a comisiei pentru reduceri de personal, într-o altă componență. Astfel, R.R. a solicitat atragerea la răspundere penală, conform art. 310 și 329 din

Codul penal, a lui C.L., redactor-șef al revistei social-culturale „Moldova”, și H.E., contabil-șef al revistei „Moldova”.

Prin ordonanța din 20.02.2018, procurorul I.D., din Procuratura mun. Chișinău (oficiul Centru), s-a dispus refuzul în pornirea urmăririi penale pe faptul acțiunilor presupus ilegale ale lui C.L., redactor-șef al revistei social-culturale „Moldova”, și H.E., contabil-șef al revistei „Moldova”, în temeiul art. 275 pct. 3) din Codul de procedură penală, adică fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Nefiind de acord cu hotărârea adoptată, petiționara a depus plângere în ordinea art. 299/1 CPP. Cerințele petiționarei se rezumă la solicitarea anulării ordonanței menționate, cu reluarea investigațiilor, în scopul efectuării unei urmăririi penale complete, obiective și sub toate aspectele.

Prin ordonanța procurorului adjunct al procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, V.S., din 29.03.2018, plângerea a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Procurorul a motivat soluția adoptată, invocând faptul că „analizând probele acumulate în ansamblu, rezultă că, conform art. 310 din Codul penal, prin falsificarea probelor se înțelege fie contrafacerea probelor, fie modificarea conținutului unor probe autentice. Din motiv că ordinul prezentat în instanța de judecată de către R.R. nu conține semnăturile membrilor comisiei, nu putem constata autenticitatea prezentului act. Astfel, ordinul în cauză nu are valoare juridică și nu poate fi considerat ca probă autentică.

La fel, art. 329 din Codul penal prevede că neglijența în serviciu reprezintă neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către o persoană publică a obligațiilor de serviciu, ca rezultat al unei atitudini neglijente sau neconștiințioase față de ele, dacă aceasta a cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Analizând declarațiile depuse de victimă, cât și de martori pe marginea cazului dat, precum și copiile actelor anexate la procesul penal, concluzionăm că învinuirile formulate de R.R. nu și-au găsit confirmare. Astfel, în activitatea C.L. și a H.E. nu există circumstanțe care să cadă sub incidența art. 329 din Codul Penal. Cu atât mai mult, reducerea statelor de personal a fost coordonată și acceptată de fondatorul ISPP Revista social-culturală „Moldova” - Ministerul Culturii al Republicii Moldova, a fost respectată procedura de preavizare, cu întocmirea actelor necesare.

Conducându-ne de prevederile legislației și a probelor acumulate, conchidem că în acțiunile pretins ilegale ale C.L., redactor-șef al revistei social-culturale „Moldova”, și H.E., contabil-șef al revistei „Moldova”, nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzută atât de art. 310 CP cât și de art. 329 CP.

Luând în considerație cele expuse mai sus, urmează a dispune refuzul în începerea urmăririi penale, în temeiul art. 275 pct. 3) din Codul de procedură penală, pe faptul acțiunilor presupus ilegale ale C.L., redactor-șef al revistei social-culturale „Moldova”, și H.E., contabil-șef al revistei „Moldova”, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

4. Argumentarea și motivarea soluției adoptate

Analiza probelor acumulate dovedește faptul că organul de urmărire penală s-a expus asupra spectrului general de probe acumulate, care formează concluzia despre lipsa elementelor infracțiunii.

Astfel, instanța constată că presupunerea de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 310 din Codul penal este neîntemeiată.

La fel, instanța remarcă faptul că obiectul juridic al infracțiunii se consideră relațiile referitoare la înfăptuirea justiției, buna activitate a instanțelor judecătorești, care implică măsurile procesuale de prezentare, protejare, circulație și apreciere a probelor necesare pentru examinarea justă a cauzelor în procedura civilă și penală conform legii, iar latura obiectivă a infracțiunii constă în acțiuni care se manifestă în crearea artificială a probelor în folosul reclamantului sau al pârâtului, persoanelor terțe sau al altor persoane interesate în rezultatul examinării cauzei civile.

Totodată, potrivit art. 329 din Codul penal, neglijența în serviciu reprezintă neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare de către o persoană publică a obligațiilor de serviciu, ca rezultat al unei atitudini neglijente sau neconștiincioase față de ele, dacă aceasta a cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Prin urmare, instanța reiterează concluziile organului de urmărire că în activitatea C.L. și a H.E. nu există circumstanțe ce cad sub incidența art. 310, 329 din Codul penal. Cu atât mai mult, reducerea statelor de personal a fost coordonată și acceptată de fondatorul ISPP Revista social-culturală „Moldova” – Ministerul Culturii al Republicii Moldova, a fost respectată procedura de preavizare, cu întocmirea actelor necesare.

Instanța reține: în cadrul urmăririi penale, organul de urmărire penală a stabilit că, în legătură cu faptul că ISPP Revista social-culturală „Moldova” dă sistematic dări de seamă și rapoarte privind cheltuielile și veniturile în fața fondatorului său, la 19 iulie 2016, a avut loc ședința Comisiei pentru reduceri de personal, având pe ordinea de zi soluționarea problemelor ce țin de optimizarea cheltuielilor ISPP Revista social-culturală „Moldova” și reducerea statelor de personal.

În cadrul ședinței s-a decis de a reduce din cadrul unității trei funcții, deoarece menținerea acestora în continuare nu era justificată din punct de vedere profesional și economic (copia procesului-verbal al ședinței se anexează).

Potrivit ordinului nr. 12 din 19 iulie 2016, ISPP Revista social-culturală „Moldova” a dispus reducerea a trei funcții din cadrul unității, și anume: funcția de paginator designer, funcția de colaborator literar și cea de redactor artistic (copia ordinului se anexează). La acel moment, funcția de colaborator literar era îndeplinită de R.R., cea de redactor artistic era îndeplinită de I.D., iar cea de paginator designer era îndeplinită de K.E.

În acest sens, este de menționat faptul că decizia angajatorului cu privire la reducerea funcțiilor date a fost coordonată și acceptată de fondatorul ISPP Revista social-culturală „Moldova” – Ministerul Culturii al Republicii Moldova.

Prin ordinul nr. 14 din 19 iulie 2016, ISPP Revista social-culturală „Moldova” a dispus preavizarea salariatilor ale căror funcții s-a decis a fi reduse privind faptul că, peste două luni, aceștia vor fi disponibilizați în legătură cu reducerea statelor și a numărului de personal.

Ordinul de preavizare a fost adus în modul corespunzător la cunoștință doamnei R.R., care a refuzat, în mod categoric și repetat, să confirme comunicarea ordinului în cauză. În continuare, la expirarea termenului de preaviz, ISPP Revista social-culturală „Moldova” a emis Ordinul nr. 20 din 16 septembrie 2016, potrivit căruia reclamanta a fost concediată din funcția de colaborator literar, în legătură cu reducerea funcției date, începând cu 20 septembrie 2016.

În ceea ce privește copia ordinului prezentată de către R.R., aceasta a precizat că reprezintă un proiect de act. Ulterior, forma ordinului a fost definitivată, făcându-se modificările în ceea ce privește componența comisiei.

Astfel, este menționat că ordinul cu componența la care face referire R.R. nu are valoare juridică, deoarece la acea dată niciuna dintre persoanele care sunt indicate acolo nu mai erau angajate de bază la ISPP Revista social-culturală „Moldova”, dar activau în calitate de colaboratori, relațiile fiind reglementate prin contracte-servicii cu fiecare în parte. Mai mult, prin acțiunile subsemnatei nu a fost încălcat vreun drept sau cauzat vreun prejudiciu cuiva. Textul de bază din ordinul prezentat de R.R. și cel veridic, prezentat de către ISPP Revista social-culturală „Moldova” nu diferă, motivele care au stat la baza deciziei comisiei sunt aceleași, diferă doar numele membrilor comisiei.

Prin urmare, instanța constată că, în caz de dezacord, petiționara urma să se adreseze în ordine de contencios administrativ și să conteste ordinul de concediere. Simplul dezacord cu concedierea nu constituie temei de pornire a urmăririi penale.

Organul de urmărire penală nu a stabilit în acțiunile C.L., redactor-șef a revistei social-culturale „Moldova”, și H.E., contabil-șef al revistei „Moldova”, elementele infracțiunii.

Deși instanța nu este în drept să se expună asupra fondului cauzei, la etapa actuală nu există un motiv de reluare a cauzei penale pe marginea plângerii petiționarului. Petiționara nu a indicat unele erori și temeuri de anulare a ordonanțelor contestate. Simplul dezacord este insuficient pentru declararea nulității ordonanțelor.

În context, este de menționat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat în numeroase cazuri că dimensiunea obligațiunilor statului referitoare la investigarea minuțioasă și rezultativă a oricărui fapt pretins a fi infracțional nu implică nici dreptul de a declanșa o anchetă penală împotriva unui terț sau ca acesta să fie condamnat la sancțiuni de natură penală, nici o obligație de rezultat care ar presupune că orice urmărire penală trebuie să se finalizeze printr-o condamnare.

Organul de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 101 din Codul de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele obținute în cadrul urmăririi penale, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludentei, fapt ce face ca concluzia despre lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile presupușilor bănuși

să fie menținută. Mai mult, conținutul probelor acumulate este analizat detaliat și minuțios în textul ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale.

Rezumând totalitatea circumstanțelor stabilite în cauză, instanța de judecată a conchis că în cursul urmăririi penale organul de urmărire penală și procurorul nu au admis încălcarea drepturilor sau libertăților R.R., deci temeieri pentru declararea nulității ordonanțelor procurorului din 20.02.2018 și 23.03.2018 n-au fost stabilite. Urmărirea penală s-a efectuat sub toate aspectele, complet și obiectiv, conform cerințelor art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, nefiind depistate încălcări ale legislației procesual-penale. Cazul fiind examinat în cadrul unui proces penal, ulterior s-au constatat circumstanțe care exclud efectuarea urmăririi penale, prevăzută de art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală – lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii, ceea ce a servit temei de clasare a cauzei penale. Argumentele invocate de petiționară nu au suport juridic, iar alte argumente menționate nu servesc drept temei pentru declararea nulității ordonanței de clasare a procesului penal și ordonanței procurorului ierarhic superior cu privire la respingerea plângerii de anulare a ordonanței din 29.03.2018.

Din cele enunțate, se conchide că plângerea petiționarei R.R. este neîntemeiată, aceasta urmând a fi respinsă, cu menținerea în vigoare a ordonanțelor adoptate de Procuratura mun. Chișinău (oficiul Centru) prin care s-a dispus ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

În temeiul celor expuse și conducându-se de prevederile art. 41, 274, 342, 300, 313 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge plângerea depusă de către petiționara R.R., formulată în baza art. 313 CPP.

Se menține fără modificări ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale emisă de către procurorul I.D. la 20.02.2018 pe marginea procesului penal nr. 20180100233, precum și ordonanța procurorului ierarhic superior – adjunctul procurorului-șef al Procuraturii mun. Chișinău, V.S., din 29.03.2018, de respingere a plângerii petiționarei, din motivele invocate în partea descriptivă.

Copia încheierii de transmis petiționarei, părților interesate și procurorului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.N.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de clasare a procesului penal

Dosarul nr. 10-711/16
12-ij_10_12346_29.04.2016

Î N C H E I E R E

20 iulie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

N.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

D.L.,

Interpretului

R.S.,

Cu participarea:

Procurorului

V.C.,

Avocaților

A.M. și I.C.,

Petiționarului

L.S.,

Avocatului

P.E.,

examinând în cameră de consiliu plângerea depusă de către avocatul A.M. în interesele petiționarului L.S., administrator al SRL „T.E.”, formulată în baza art. 313 CPP împotriva acțiunilor organului de urmărire penală,

A C O N S T A T A T :

1. La 29.04.2016, la Judecătoria Chișinău (sediul Centru) a parvenit spre examinare plângerea avocatului A.M. în interesele petiționarului L.S., administrator al SRL „T.E.”, înaintată în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală, cu privire la declararea nulității ordonanței adoptate de procurorul V.C. la 30.11.2015: scoaterea lui S.A. de sub urmărire penală și clasarea cauzei penale, precum și privind declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior din 25.04.2016, prin care a fost respinsă plângerea petiționarului asupra ordonanței contestate.

2. În ședința de judecată, petiționarul a susținut plângerea, solicitând admiterea ei cu anularea actelor procesuale contestate și reluarea urmăririi penale.

3. Reprezentantul părții interesate s-a expus asupra plângerii, solicitând respingerea acesteia.

4. Procurorul a concluzionat despre necesitatea respingerii plângerii, cu menținerea ordonanțelor contestate.

5. Potrivit art. 313 alin. (1), (3) și (5) din CPP, plângerile împotriva acțiunilor, actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. Plângerea poate fi înaintată, în termen de 10 zile, judecătorului de instrucție la locul aflării organului care a admis încălcarea. Judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

6. În urma examinării plângerii, a materialelor anexate de către părți, a materialelor cauzei penale nr. 2015111111 prezentate de către procuror în ședința de judecată și în urma audierii opiniei participanților în ședință, instanța de judecată constată următoarele.

7. Cauza penală nr. 2015111111 a fost pornită la 30.01.2015 în temeiul bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal.

8. Inițial, din materialele procesului penal, rezulta că, în perioada de timp de la 01.07.2006 până la 01.08.2010, administratorul SRL „T.E.”, L.S., a transmis în administrarea SRL „K.D.”, al cărei director era S.A., baza angro de comercializare a produselor alimentare din mun. Bălți.

9. Prin ordonanța din 30.11.2015, emisă de către procurorul V.C., s-a dispus scoaterea cetățeanului S.A. de sub urmărirea penală și clasarea procesului penal în cauza penală nr. 2015111111.

10. În ordonanța sa procurorul a indicat că, examinând în ansamblu probele administrate în cadrul urmăririi penale din punct de vedere a coroborării lor, a constatat că organul de urmărire penală, în scopul executării obligațiilor prevăzute de art. 19 alin. (3) și art. 254 din Codul de procedură penală, privitor la rolul activ în efectuarea urmăririi penale ce ține de luarea măsurilor prevăzute de lege în vederea cercetării sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei; de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, cât și cele care îl dezvinovățesc, a efectuat toate acțiunile de urmărire penală posibile. Însă, în pofida acestui fapt, circumstanțele expuse în ordonanța de începere a urmăririi penale și în ordonanța de recunoaștere a lui S.A. în calitate de bănuit, reieșind din totalitatea probelor administrate în cadrul urmăririi penale, nu s-a confirmat, ceea ce denotă în asemenea împrejurări că acțiunile acestuia nu

întrunesc elementele infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal, fiind condiționată scoaterea lui de sub urmărirea penală și clasarea procesului penal sub aspectul lipsei obiectului material, laturii obiective și subiective ale infracțiunii.

11. Potrivit art. 275 pct. 3) din Codul de procedură penală, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată și va fi încetată în cazurile în care fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

12. Procurorul a indicat precum că argumentarea poziției enunțate pornește de la noțiunea expusă în pct. 17 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor nr. 23 din 28.06.2004, potrivit căruia delapidarea constă în însușirea, folosirea sau transmiterea de către făptuitor, în interesul său sau pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri încredințate pentru a le gestiona sau a le administra. Bunurile pot fi încredințate în virtutea funcției de răspundere a făptuitorului, a raporturilor contractuale sau a însărcinării speciale din partea proprietarului. Încredințarea bunurilor în virtutea raporturilor contractuale poate fi făcută de oricare subiecte ale drepturilor civile, atât persoane fizice cât și persoane juridice.

13. La fel, s-a menționat că noțiunea citată distinge existența calității speciale care este caracteristică numai pentru obiectul material al delapidării străine, adică faptul că bunurile sunt încredințate de către o altă persoană în administrarea făptuitorului. Încredințarea bunurilor în sarcina făptuitorului este un act de semnificație juridică de manifestare a voinței persoanei, respectiv bunurile pot fi încredințate în virtutea funcției de răspundere a făptuitorului, a rapoartelor contractuale sau a însărcinării separate din partea persoanei care le încredințează.

14. Procurorul a mai argumentat prin faptul că probele administrate în cadrul urmăririi penale nu confirmă nici într-un fel manifestarea de voință a lui L.S. de a încredința lui S.A. administrarea bunurilor care, în cazul din speță, se presupun a fi mijloacele bănești ce provin din profitul SRL „K.D.”, acestea fiind doar presupuneri sau o deducție iluzorie. La fel, nu se constată existența unor rapoarte contractuale privind activitatea comună între SRL „K.D.” și SRL „T.E.” și obținerea comună a profitului, iar în lipsa rapoartelor contractuale, sub aspectul funcției de răspundere, adică a celei de gestionare a entității economice. S.A. putea acționa ilicit, urmărind scopul de însușire doar față de bunurile SRL „K.D.”, ceea ce în cazul dat este alogic.

15. Latura obiectivă a delapidării averii străine este compusă din fapta prejudiciabilă, care constă în acțiuni de însușire ilegală, urmări prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv și legătura de cauzalitate dintre acestea.

16. În concluzie, procurorul a indicat că urmărirea penală efectuată nu a identificat nici acțiunile de însușire ilegală și nici urmări prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv.

17. Tot procurorul a menționat că, în vederea efectuării urmăririi penale complet, obiectiv și sub toate aspectele, organul de urmărire penală a efectuat toate ac-

țiunile de urmărire penală posibile și efective în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, fiind efectuate multiple acțiuni de urmărire penală ce țin de audierea maritorilor, perchezițiilor în oficiile unor agenți economici, la domiciliul factorilor de decizie ai entităților economice, precum și masuri speciale de investigație care, însă, nu au probat nici într-un fel săvârșirea delapidării averii ce aparține SRL „T.E.” de către S.A., după cum sunt expuse în ordonanța de începere a urmăririi penale și în ordonanța de recunoaștere a acestuia în calitate de bănuț.

18. Conform jurisprudenței CEDO, rezultă că scopul oricărei investigații oficiale a faptei prejudiciabile îl constituie luarea de măsuri, epuizarea tuturor căilor posibile în administrarea probelor pentru stabilirea circumstanțelor cauzei, chiar și fără obținerea unui rezultat.

19. În special, în ipoteza în care se pune problema respectării unei reglementări care are ca obiect protecția drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, aceasta impune organizarea unui sistem judiciar de anchetă eficace, la finalizarea căruia să nu existe nici o aparență de apreciere arbitrară a circumstanțelor care s-au aflat la originea faptei.

20. Reieșind din circumstanțele cauzei, s-a confirmat faptul că S.A., fiind administrator al SRL „K.D.”, a avut rapoarte juridice și relații patrimoniale cu SRL „T.E.”, în persoana administratorului L.S., însă care au avut ca obiect juridic locațiunea bunurilor mobile, imobile și vânzarea-cumpărarea mărfurilor, dar nu și de existența unor înțelegeri și/sau raporturi bilaterale de asociere, parteneriat sau activitate în comun. La acest capitol, organul de urmărire penală nu a putut înlătura dubiile existente în confirmarea sau infirmarea bănuții aduse lui S.A.

21. Potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) din Codul de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

22. În aceeași ordine de idei, prevederile art. 1 alin. (2) din Codul de procedură penală arată că procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

23. Alineatul (2) al aceleași norme prevede că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești sunt obligate în cursul procesului să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuț, învinuită sau condamnată și ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

24. În concluzie, procurorul a menționat că declarațiile părții vătămate L.S. nu coroborează cu probele administrate în cadrul urmăririi penale, în special cu de-

clarațiile martorilor precum și cu alte probe administrate în carul urmăririi penale, astfel încât declarațiile acestuia au fost apreciate critic.

25. Or, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Potrivit aliniatului (3) al aceleiași norme, nici o probă nu are valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

26. Un alt temei de drept care determină încetarea procesului penal a fost cel prevăzut de art. 275 pct. 8) din Codul de procedură penală, adică existența unei hotărâri neanulate de încetare a urmăririi penale pe aceleași acuzații.

27. Astfel, în cadrul urmăririi penale s-a stabilit că, pe același fapt și în privința aceleiași persoane, deja a fost adoptată o hotărâre de scoatere de sub urmărire penală și de clasare a procesului penal, astfel încât, prin ordonanța din 02.09.2014, S.A. a fost scos de sub urmărire penală pe aceeași acuzație, iar prin ordonanța din 12.12.2014, procesul penal în cauza penală nr. 2013333333 a fost clasat, ulterior hotărârea de clasare a procesului penal fiind supusă controlului procurorului ierarhic superior și controlului judecătoresc.

28. Articolul 21 din Constituție garantează principiul prezumției nevinovăției persoanei, potrivit căruia orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale. Garanțiile instituite prin articolul 21 din Constituție încorporează și dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă - principiul *non bis in idem*.

29. Esența principiului *non bis in idem* se regăsește în prevederile art. 4 alin. (1) din Protocolul nr. 7 la CEDO, potrivit căruia nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiasi stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă, conform legii și procedurii penale ale acestui stat. Același principiu este stipulat de art. 22 alin. (1) din Codul de procedură penală, care remarcă că nimeni nu poate fi supus de două ori urmăririi penale, judecării și pedepsei penale pentru una și aceeași faptă.

30. Astfel, avocatul A.M. în interesele petiționarului L.S., administrator al SRL „T.E.”, primind informația despre emiterea ordonanței respective, la 20.04.2016 s-a adresat către procurorul ierarhic superior cu plângerea de a fi reluată cauza penală nr. 2015147896, iar la 25.04.2016 plângerea respectivă a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, prin ordonanța procurorului ierarhic superior R.T.

31. Ulterior, la 29.04.2016, avocatul A.M., care activează în interesele L.S., administrator al SRL „T.E.”, s-a adresat cu plângere, potrivit art. 313 CPP, în instanța de judecată, invocând aceleași temeiuri, și anume - dezacordul cu ordonanța de clasare a urmăririi penale.

32. Analizând în cumul situația de fapt în speța dată, în urma audierii opiniilor participanților la proces și examinând materialele prezentate, inclusiv cele prezentate de către procuror în cadrul ședinței judiciare, instanța remarcă faptul că plângerea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, cu menținerea actelor procesuale contestate, iar această concluzie este bazată pe următoarele stări de drept și de fapt.

33. Instanța remarcă faptul că procurorul a pus la baza clasării procesului penal ordonanța din 12.12.2014, cauza penală nr. 2013333333, în care urmărirea penală a fost începută la 31.07.2013 în temeiul bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. (3) lit. b) din Codul penal privind faptul depășirii atribuțiilor de serviciu de către factorii de decizie ai SRL „K.D.”, care, în perioada anilor 2008-2012, folosind intenționat situația de serviciu, urmărind scopul obținerii unui profit neargumentat, adică interes material ori alt interes personal, au determinat SRL „T.E.” să contribuie în dezvoltarea activității în parteneriat cu SRL „K.D.”, folosind bunurile acesteia în baza înțelegerii verbale și au obținut în proprietate un lot de pământ cu suprafața 0,574 ha. la un preț diminuat, eschivându-se de la semnarea unui contract de activitate comună cu SRL „T.E.”, fapt ce a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei fizice, estimate în suma de 15 milioane lei. Clasarea a fost bazată pe lipsa elementelor infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. (3) lit. b) din Codul penal.

34. Ordonanța respectivă a fost supusă atât controlului procurorului ierarhic superior, în ordinea prevederilor art. 299¹-299² Cod de procedură penală, cât și controlului judecătoresc prevăzut de art. 313 Cod penal. Respectiv, judecătorul de instrucție, prin încheierea din 07.07.2015, a respins plângerea avocatului M.A. înaintată în interesele lui L.S., ca fiind neîntemeiată.

35. Instanța remarcă faptul că, la moment, ordonanța din 12.12.2014 este în vigoare, iar, potrivit art. 22 alin. (3) din Codul de procedură penală, hotărârea organului de urmărire penală de scoatere a persoanei de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, precum și hotărârea judecătorească definitivă, împiedică reluarea urmăririi penale, punerea sub o învinuire mai gravă sau stabilirea unei pedepse mai aspre pentru aceeași persoană, pentru aceeași faptă, cu excepția cazurilor când fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente au afectat hotărârea pronunțată. Prin urmare, asemenea circumstanțe nu au fost constatate și, respectiv, temei de reluare a urmăririi penale la etapa actuală nu există. De către părți nu au fost prezentate fapte noi ori recent descoperite, sau un viciu fundamental. Prin urmare, instanța nu a constatat motive de a anula ordonanțele contestate.

36. Potrivit jurisprudenței Curții Europene, principiul *non bis in idem* își găsește aplicabilitatea doar în cazul unei acuzații în materie penală. Așadar, în procedura penală națională principiul va fi aplicat dacă anterior persoana a avut calitatea de bănuit, învinuit, inculpat sau condamnat pentru o faptă care, ulterior, a devenit obiectul unei urmăririi penale sau examinări judiciare repetate.

37. Curtea a reținut că principiul *non bis in idem* impune autorităților publice competente nu doar interdicția de a judeca repetat o persoană, dar și interdicția de a urmări penal de mai multe ori persoana pentru aceeași faptă.

38. Curtea a menționat că pronunțarea și intrarea în vigoare a unei sentințe judecătorești sau emiterea unei hotărâri de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale împiedică reluarea urmăririi penale, punerea sub o învinuire mai gravă sau stabilirea unei pedepse mai aspre pentru aceeași faptă săvârșită de aceeași persoană.

39. În același timp, Curtea a indicat că, potrivit articolului 4 par. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană, *principiul non bis in idem* nu împiedică reluarea urmăririi penale, dacă fapte noi sau recent descoperite, sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

40. Astfel, Curtea a menționat că, potrivit Convenției Europene, două situații pot determina redeschiderea unei cauze penale, și anume: 1) există fapte noi sau recent descoperite; 2) există un viciu fundamental.

41. Potrivit art. 4 par. 3 al Protocolului nr. 7, nici o derogare de la prezentul articol nu este îngăduită în temeiul art. 15 din Convenția Europeană. Prin urmare, statele nu sunt în drept de a institui, prin lege, alte temeuri de redeschidere a proceselor încetate anterior.

42. La fel, în conformitate cu prevederile internaționale, art. 22 alin. (3) din Codul de procedură penală stabilește că hotărârea organului de urmărire penală de scoatere a persoanei de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, precum și hotărârea judecătorească definitivă împiedică reluarea urmăririi penale, punerea sub o învinuire mai gravă sau stabilirea unei pedepse mai aspre pentru aceeași persoană, pentru aceeași faptă, cu excepția cazurilor când fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente au afectat hotărârea pronunțată.

43. Aceste două situații de excepție, enunțate cu titlu de principiu în partea generală a Codului de procedură penală, sunt transpuse în art. 287 alin. (1) CPP - reluarea urmăririi penale după încetarea urmăririi penale, după scoaterea persoanei de sub urmărire și/sau după clasarea cauzei se dispune prin ordonanță de către procurorul ierarhic superior, dacă se constată că: decizia este afectată de un viciu fundamental; apar fapte noi sau recent descoperite, care existau la data adoptării ordonanței de încetare a urmăririi penale, de scoatere a persoanei de sub urmărire și/sau de clasare a cauzei, dar despre care nu avea cunoștință organul de urmărire penală și care sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

44. Curtea reține că „fapte noi” constituie date despre circumstanțele de care nu avea cunoștință organul de urmărire penală la data adoptării ordonanței atacate și care nici nu puteau fi cunoscute la acea dată, iar „fapte recent descoperite” sunt faptele care existau la data adoptării ordonanței atacate, însă nu au putut fi descoperite.

45. La fel, potrivit Raportului explicativ la Protocolul nr. 7, termenul „fapte noi sau recent descoperite” include noi mijloace de probă privind fapte preexistente. Mai mult, articolul 4 din Protocolul nr. 7 nu împiedică redeschiderea procedurii în favoarea persoanei condamnate și orice altă modificare a hotărârii judecătorești în beneficiul acesteia.

46. Aceleași raționamente se regăsesc și în practica judecătorească a Curții Supreme de Justiție cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale.

47. Cu referire la circumstanțe enunțate mai sus, Curtea Constituțională în Hotărârea nr.12 din 14.05.2015 a menționat că ordonanța de încetare a urmăririi penale, de clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire penală poate fi anulată, cu reluarea urmăririi penale, oricând în interiorul termenului de prescripție, dacă au fost invocate fapte noi sau recent descoperite.

48. Prin normele procesual-penale enunțate supra, potrivit cărora reluarea urmăririi penale poate avea loc numai dacă apar fapte noi sau recent descoperite ori a existat un viciu fundamental, legislatorul național a urmărit instituirea unui echilibru echitabil între sarcinile procesului penal – stabilirea adevărului și exercitarea unei justiții echitabile. Instanțele judecătorești și organele de urmărire penală care aplică normele procesual-penale sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bătută, învinuită sau condamnată, sau supusă în mod arbitrar ori fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

49. Potrivit art. 4 din Protocolul nr. 7, nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat. Dispozițiile paragrafului precedent nu împiedică redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

50. Analizând situația de fapt, stabilită în cadrul examinării plângerii, și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, precum și jurisprudența CEDO, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea plângerii în favoarea și în defavoarea admiterii acesteia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că plângerea avocatului A.M., care acționează în interesele lui L.S., administrator al SRL „T.E.”, înaintată în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței adoptate de procurorul V.C. la 30.11.2015 privind scoaterea lui S.A. de sub urmărire penală și clasarea cauzei penale, precum și cu privire la declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior din 25.04.2016, prin care a fost respinsă plângerea petiționarului asupra ordonanței contestate, urmează a fi respinsă și ordonanțele contestate urmează a fi menținute.

51. În temeiul celor expuse și conducându-se de prevederile art. 41, 300, 313, 342 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea avocatului A.M., care acționează în interesele lui L.S., administrator al SRL „T.E.”, înaintată în baza art. 313 CPP, împotriva acțiunilor organului de urmărire penală.

Se menține fără modificări ordonanța adoptată de procurorul V.C. la 30.11.2015 privind scoaterea lui S.A. de sub urmărire penală, clasarea cauzei penale și ordonanței procurorului ierarhic superior din 25.04.2016, prin care a fost respinsă plângerea avocatului împotriva ordonanței contestate.

Copia încheierii se expediază petiționarului, părții interesate și procurorului.

Încheierea poate fi atacată la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriai Chișinău, în termen de 15 zile de la data pronunțării.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.N.**

**Proces-verbal de audiere a martorului/victimei minore
în condiții speciale**

(art. 110¹, 111 din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 12-120/2016

**PROCES-VERBAL
al ședinței de judecată în cauza penală**

20 noiembrie 2016

Judecătoria	Chișinău,
În componența:	
Președintelui ședinței, judecătorul	V.C.,
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,	
Grefierului	C.E.,

a examinat în cameră de consiliu demersul procurorului D.N. privind audierea părții vătămate minore, conform prevederilor art. 110¹, 111 din Codul de procedură penală.

Ședința a fost deschisă la ora 14.00.

În ședința judiciară s-au prezentat:

Procurorul	D.N.,
Apărătorul învinutului	I.C.,
Partea vătămată minoră	A.G.,
Reprezentantul legal	M.G.,
Psihopedagogul	R.I.,
Intervievatorul	S.S.

Se identifică participanții la proces:

Procurorul	D.N. – legitimația nr. 12345.
Avocatul	I.C. – legitimația nr. 54321.
Partea vătămată minoră	A.G. – datele de anchetă.
Reprezentantul legal al părții vătămate,	M.G. – datele de anchetă.
Psihopedagogul	R.I. – datele de anchetă.
Intervievatorul	S.S. – datele de anchetă.

Interpretul S.G., care a fost preîntâmpinat de răspundere penală conform art. 312 din Codul penal _____.

Se anunță componența completului de judecată și dreptul la recuz:

Președintele ședinței	V.C.
Grefier	C.E.

Procurorul: *Cereri de recuzare nu sunt.*

Apărătorul învinuitului: *Cereri de recuzare nu sunt.*

Reprezentantul părții vătămate: *Cereri de recuzare nu sunt.*

Se dă citire demersului de audiere a părții vătămate în condiții speciale.

Procurorul: *Susțin demersul.*

Apărătorul învinuitului: *Susțin demersul.*

Reprezentantul părții vătămate minore: *Susțin demersul.*

Instanța de judecată trece la audierea părții vătămate minore, în conformitate cu prevederile art. 110¹, 111 din Codul de procedură penală.

Declarațiile părții vătămate minore se anexează la prezentul proces-verbal.

Ședința de judecată se declară închisă la ora 15.00.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.C.**

Grefier, C.E.

Audierea părții vătămate*(art. 109 alin. (3), 111 din Codul de procedură penală)*

6 noiembrie 2016,
ora 13.00

Judecătoria Chișinău,**În componența:****Președintelui ședinței, judecătorul****V.C.,****Desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,****Grefierului****C.E.,****Locul audierii: municipiul Chișinău, str. (...).**

Declarațiile părții vătămate minore:

Numele, prenumele #####

Data, luna, anul nașterii #####

Locul nașterii #####

Naționalitatea #####

Domiciliat #####

Părții vătămate minore i se atrage atenția că trebuie să spună adevărul.

Semnătura părții vătămate minore _____.

Audierea părții vătămate conform prevederilor art. 110¹, 111 CPP.

Se consemnează declarațiile persoanei de la persoana întâi.

Declarațiile mi-au fost citite. Cuvintele mele sunt scrise corect, completări și obiecții nu am, ceea ce confirm prin semnătură.

Semnătura părții vătămate minore _____.

Semnătura reprezentantului legal al părții vătămate _____.

Semnătura pedagogului/psihologului/ _____.

Semnătura intervievatorului _____.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.C.****Grefier, C.E.**

Capitolul 4

Modele de încheieri privind examinarea plângerilor împotriva actelor ilegale ale procurorului, ale organelor de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații

(art. 313 din Codul de procedură penală)

I. ÎNCHEIERI PRIVIND EXAMINAREA PLÂNGERILOR ÎMPOTRIVA ACTELOR ILEGALE ALE ORGANULUI DE URMĂRIRE PENALĂ/PROCURORULUI DE REȚINERE A PERSOANEI

Încheiere privind contestarea ordonanței de reținere a persoanei

Dosarul nr. 10-383/2016
14-ij_10-13383-21.10.2016

ÎNCHEIERE

29 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului**

V.S.,

D.C.,

Cu participarea:

**Procurorului de la Procuratura Anticorupție,
Apărătorului**

K.Z.,

C.S.,

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului C.S., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinutului C.C., împotriva procesului-verbal de reținere din 29 septembrie 2016, a ordonanței procurorului din 29 septembrie 2016 privind reținerea persoanei și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 10 octombrie 2016 referitoare la respingerea plângerii împotriva ordonanței procurorului din 29 septembrie 2016 prin care s-a dispus reținerea persoanei,

A C O N S T A T A T:

1. La 22 octombrie 2016, avocatul C.S. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, potrivit căreia a solicitat anularea procesului-verbal de reținere din 29 septembrie 2016, a ordonanței procurorului din 29 septembrie 2016 privind reținerea persoanei, contestând, de asemenea, ordonanța procurorului ierarhic superior din 10 octombrie 2016 de respingere a plângerii împotriva ordonanței procurorului din 29 septembrie 2016, prin care s-a dispus reținerea persoanei.

2. În susținerea plângerii, avocatul a menționat că, la 29 septembrie 2016, procurorul K.Z. de la Procuratura Anticorupție a emis ordonanța de reținere a lui C.C. în

baza articolelor 165-167 din Codul de procedură penală, și anume: martorul ocular indică direct că anume această persoană a săvârșit infracțiunea; consideră că există temeiuri rezonabile de a presupune că acesta se va sustrage de la urmărirea penală, va împiedica aflarea adevărului sau va săvârși alte infracțiuni.

3. Totodată, procurorul constată în ordonanța de reținere că probele administrate în cauza penală nr. 2016970383 dau temei rezonabil de a presupune că anume C.C. a comis infracțiunea încriminată și că acesta nu se va afla în localitatea de trai, iar locul lui de aflare în prezent nu este cunoscut. Astfel, în baza ordonanței de reținere din 29 septembrie 2016, ofițerul de urmărire penală B.C. de la Direcția nr. 1 din cadrul DGUP a CNA a dispus reținerea bănuیتului C.C., întocmind în acest sens procesul-verbal de reținere din 30 septembrie 2016.

4. La 30 septembrie 2016, avocatul C.S. a înaintat o plângere în ordinea prevăzută de articolele 298, 299 și, respectiv, art. 299/1 din Codul de procedură penală împotriva ordonanței din 29 septembrie 2016, adoptată de procurorul K.Z., privind reținerea lui C.C., precum și împotriva procesului-verbal de reținere din 30 septembrie 2016, întocmit de ofițerul de urmărire penală D.B. La 13 octombrie 2016, prin intermediul serviciului poștal, avocatul C.S. a recepționat ordonanța din 10 octombrie 2016 a procurorului K.Z. de la Procuratura Anticorupție, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, cererea privind constatarea nulității ordonanței procurorului K.Z. de la Procuratura Anticorupție, din 29 septembrie 2016, privind reținerea lui C.C. și a procesului-verbal de reținere din 30 septembrie 2016, întocmit de ofițerul de urmărire penală D.B.

5. Avocatul consideră că reținerea lui C.C. este ilegală, iar ordonanța procurorului K.Z. din 10 octombrie 2016 este neîntemeiată, deoarece motivele invocate de procuror pentru reținerea lui C.C. sunt următoarele: organul de urmărire penală are suficiente temeiuri rezonabile de a presupune că, în virtutea gravității faptei imputate, bănuitul, aflându-se la libertate, ar putea să se eschiveze de la organul de urmărire penală, de la procuror sau instanța de judecată; ar putea întreprinde acțiuni în vederea distrugerii sau ascunderii probelor ce urmează a fi acumulate; ar putea influența persoanele care urmează a fi audiate sau va exercita presiuni asupra acestora, determinându-i să depună declarații mincinoase, împiedicând stabilirea adevărului în procesul penal; ar putea influența ceilalți coparticipanți la comiterea infracțiunii, identitatea cărora nu este identificată la moment.

6. Apărătorul indică că aceste motive nu pot fi luate la baza temeiniciei reținerii lui C.C., deoarece acestea nu sunt probate, ele fiind o concluzie subiectivă a organului de urmărire penală, dedusă din simpla gravitate a infracțiunii imputabile și din raportul șefului adjunct al Direcției securitate internă a Serviciului Vamal, X.D., din 29 septembrie 2016.

7. În opinia apărătorului, motivele reținerii invocate de către procuror nu pot fi luate la baza temeiniciei reținerii învinuitului C.C., pe simplul fapt că legiuitorul, prin prisma prevederilor art. 166 alin. (1) din Codul de procedură penală, a prevăzut în ce condiții se reține o persoană.

8. Astfel, în atare condiții, norma invocată îi dă dreptul procurorului de a reține persoana, ceea ce constituie un element important de la care trebuie să se pornească atunci când se ia decizia de a reține persoana, iar bănuiala în săvârșirea infracțiunii este indisolubil legată de cazurile prevăzute de pct. 1), 2), 3) și 4) ale aceluiași alineat. În cauza dată nici unul din cazurile prevăzute de legiuitor nu au existat pentru reținerea lui C.C. Prin urmare, nu poate fi vorba și despre existența altor temeuri de a-l reține pe acesta.

9. Avocatul motivează că argumentele procurorului privind reținerea bănuțului în baza temeiurilor rezonabile de a presupune că anume C.C. a comis infracțiunea incriminată și că acesta nu se va afla în localitatea de trai și locul lui de aflare în prezent nu este cunoscut sunt total nefondate, deoarece organul de urmărire penală cunoștea cu certitudine că C.C. se află la domiciliul său, pentru că, la 30 septembrie 2016, la domiciliul acestuia a fost efectuată o percheziție. Motivul de reținere a lui C.C. este în contradicție cu legislația în vigoare, care impune că, la aplicarea normelor privind reținerea, organele de urmărire penală sunt obligate să-și desfășoare activitatea astfel încât nicio persoană să nu fie lipsită de libertate în mod arbitrar sau fără ca acest lucru să fie absolut necesar.

10. În ceea ce privește infracțiunea ce i se impută lui C.C., în prezent nu este demonstrat faptul că anume el a săvârșit această infracțiune. Prin urmare, nu poate fi luată în calcul ca motiv de reținere, cât și gravitatea acesteia. În concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, bănuiala rezonabilă presupune existența faptelor sau a informațiilor care ar convinge un observator obiectiv că persoana în cauză ar fi putut săvârși infracțiunea. Faptul că o bănuială este presupusă cu bună credință nu este suficient (*Hotărârea Mușuc v. Moldova*, 6 noiembrie 2007, § 31). Ceea ce poate fi considerat „rezonabil” depinde de toate circumstanțele cauzei (*Hotărârea Fox, Campbell și Hartley v. Regatul Unit*, 30 august 1990, § 32). Faptele care dau naștere suspiciunii nu trebuie să fie suficiente pentru a justifica o condamnare și nici chiar pentru înaintarea învinuirii, ceea ce reprezintă următorul pas al procesului penal (*Hotărârea Brogan ș.a. v. Regatul Unit*, 29 noiembrie 1988, § 53).

11. Avocatul C.S. menționează că, potrivit procesului-verbal de reținere din 30 septembrie 2016, unica probă ce confirmă bănuiala rezonabilă deținută de organul de urmărire penală sunt doar circumstanțele faptei descrise. Deci, în această situație, chiar și fabula expusă de OUP nu poate fi considerată drept probă întru existența temeiurilor și motivelor de a reține persoana, în sensul prevederilor art. 166 din Codul de procedură penală.

12. În cele din urmă, avocatul C.S. solicită constatarea nulității ordonanței procurorului K.Z. de la Procuratura Anticorupție, din 29 septembrie 2016, privind reținerea lui C.C., precum și a procesului-verbal de reținere din 30 septembrie 2016 întocmit de ofițerul de urmărire penală B.C.

13. În ședința de judecată, apărătorul C.S. a susținut pe deplin plângerea înaintată, iar în final a cerut ca plângerea înaintată în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală să fie admisă integral.

14. Procurorul K.Z. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii depuse de avocatul C.S., invocând că a fost confirmată pe deplin bănuiala rezonabilă privind comiterea infracțiunii. Totodată, legalitatea ordonanței de reținere a lui C.C. a fost verificată de către judecătorul de instrucție și instanța ierarhic superioară, care a admis recursul procurorului și a dispus arestarea preventivă a lui C.C.

15. Audiind participanții la proces și examinând materialele prezentate în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și necesită a fi respinsă integral, din următoarele considerente.

16. Potrivit art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin.(1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii, b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege, c) de a începe urmărirea penală, d) de a elibera persoana reținută pentru încălcarea prevederilor art.165 și 166 din prezentul Cod, e) de a elibera persoana deținută cu încălcarea perioadei de reținere sau a perioadei pentru care a fost autorizat arestul; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

17. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

18. În ședința de judecată s-a constatat că cauza penală nr. 2016970383 a fost pornită la 9 septembrie 2016, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

19. Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, s-a constatat că în intervalul de timp 5 septembrie 2016, ora 8.00 – 6 septembrie 2016, ora 1.00 șeful de tură și inspectorii vamali ai Postului Vamal Tudora, fiind persoane publice, în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, prin acte coruptibile, sub diferite pretexte au pretins, au extorcat, au acceptat și au primit de la diferite persoane care traversau Postul

Vamal Tudora mijloace financiare pe care le-au acumulat, păstrându-le în biroul de serviciu al șefului de tură, S.F.

20. Ca urmare a controlului inopinat efectuat la 6 septembrie 2016, aproximativ la ora 1.00, de către inspectorii Direcției securitate internă a Serviciului Vamal, în dulapul din biroul de serviciu al șefului de tură a Postului Vamal Tudora, S.F., aflat pe teritoriul postului vamal indicat, au fost depistați și ridicăți: 8.355 lei, 5.065 grivne, 55 euro și 40 dolari americani, care erau ascunși într-un chipiu de la uniforma de serviciu.

21. În cadrul desfășurării acțiunilor speciale de investigație, s-a constatat că persoanele publice din cadrul Serviciului Vamal își desfășoară în continuare activitățile infracționale, acestea având un caracter prelungit și prezintă continuitate infracțională.

22. De asemenea, la 29 septembrie 2016, la Procuratura Anticorupție a parvenit raportul șefului Direcției securitate internă, D.G., din cadrul Serviciului Vamal al R.M., potrivit căruia, în contextul întreprinderii măsurilor investigative pe dosarul penal nr.2016970383, pornit la 9 septembrie 2016, inițiat de către Direcția securitate internă a Serviciului Vamal, la indicația procurorului de caz, în baza prevederilor art. 324 alin. (2) lit. c) din Codul penal al Republicii Moldova, au fost desfășurate măsuri specifice de control și identificare a persoanelor asupra cărora există bănuială rezonabilă de implicare în acțiuni de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de către o persoană publică, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, sau acceptarea ofertei ori promisiunii acestora pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, sau, contrar acesteia, fiind stabiliți 28 de colaboratori vamali și anume: B.M., Z.M., S.Î., D.K., Z.L., R.B., L.J., C.C., Ș.D., X.H., A.C., U.B., C.N., G.I., A.G., S.N., M.I., A.C., B.S., O.P., Z.O., D.I., V.N., L.O., K.V., D.E., H.N. și O.C.

23. Potrivit informației furnizată anume pentru tura 29 septembrie 2016 - 30 septembrie 2016, prin Postul Vamal Tudora urmează să fie traversată frontiera de stat de mai multe persoane care transportă produse alimentare agricole spre piața din Ucraina, cu achitarea ilegală a diferitor sume de bani angajaților Serviciului Vamal în schimbul neefectuării controalelor vamale asupra mărfii transportate și neelucidarea eventualelor încălcări depistate.

24. Așadar, prin ordonanța procurorului K.Z. de la Procuratura Anticorupție, din 29 septembrie 2016, s-a dispus reținerea lui C.C.

25. Conform procesului verbal de reținere din 30 septembrie 2016, C.C., născut la 26 august 1981, a fost reținut în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură penală, la 30 septembrie 2016, ora 7.15, el aflându-se la domiciliul său din municipiul Chișinău, str. (...).

26. La 1 octombrie 2016, C.C. a fost pus sub învinuire prin ordonanța procurorului K.Z. de la Procuratura Anticorupție, din 1 octombrie 2016.

27. Tot la 1 octombrie 2016, procurorul K.Z. de la Procuratura Anticorupție a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul

Chișinău, un demers cu solicitarea de aplicare a măsurii arestării preventive în privința învinutului C.C., pe un termen de 30 de zile.

28. Prin încheierea Judecătoriai Chișinău din 2 octombrie 2016, a fost admis în parte demersul procurorului, fiind aplicată față de C.C. măsura preventivă de arest la domiciliu pe un termen de 30 de zile, cu calcularea termenului începând cu data de 30 septembrie 2016, ora 7.15, până la 30 octombrie 2016, ora 7.15, și aplicarea față de învinuit a unor obligații, precum: interzicerea de a ieși din domiciliu; interzicerea convorbirilor telefonice, interzicerea recepționării, expedierii corespondenței și utilizării altor mijloace de comunicare; interzicerea comunicării cu persoanele implicate în cauza dată și primirea acestora în locuința sa; de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control, de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat.

29. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 7 octombrie 2016, a fost admis integral recursul declarat de către procurorul K.Z. de la Procuratura Anticorupție, fiind casată încheierea Judecătoriai Chișinău din 2 octombrie 2016 și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost admis demersul procurorului și dispusă aplicarea față de învinuitul C.C. a arestării preventive, pe un termen de 30 de zile, cu eliberarea mandatului de arestare preventivă și calcularea arestului preventiv din momentul reținerii lui C.C., cu includerea în acest termen a perioadei reținerii și aflării în arest la domiciliu de la data de 30 septembrie 2016, ora 7.15, până la 7 octombrie 2016.

30. În continuare, instanța de judecată stabilește că avocatul C.S. a contestat, în conformitate cu prevederile art. 299¹ din Codul de procedură penală, ordonanța procurorului K.Z. de la Procuratura Anticorupție, din 29 septembrie 2016, prin care s-a dispus reținerea lui C.C., astfel că, prin ordonanța procurorului Anticorupție K.Z. din 10 octombrie 2016, plângerea declarată a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

31. Deferind judecătorului de instrucție plângerea la caz, apărătorul C.S. a menționat, în special, caracterul formal și neobiectiv al motivelor invocate de către procuror întru reținerea lui C.C., care nu sunt întemeiate, nu au niciun suport factual, deoarece organul de urmărire penală cunoștea cu certitudine domiciliul lui C.C. De altfel, acesta se află la domiciliu atunci când a fost efectuată percheziția, iar faptul că C.C. ar fi fost implicat în activitatea infracțională descrisă de către procuror în ordonanța de punere sub învinuire nu este demonstrat.

32. Astfel, conform rigorilor art. 165 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, (2) pot fi supuse reținerii: 1) persoanele bănuite de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de un an, în cazul în care există o bănuială rezonabilă că persoana a săvârșit această infracțiune; 2) învinuitul, inculpatul care încalcă condițiile măsurilor preventive neprivative de libertate, luate în privința lui, precum și ordonanța de protecție în cazul violenței în familie, dacă infracțiunea se pedepsește cu închisoare; 3) condamnații în privința cărora au fost adoptate hotărâri de anulare a condamnării cu suspendarea condițio-

nată a executării pedepsei sau de anulare a liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen; 4) persoanele în privința cărora a fost anulată hotărârea de achitare și a fost adoptată hotărârea de condamnare la închisoare, precum și persoanele care se eschivează de la executarea hotărârii de condamnare cu închisoarea; 5) persoanele care săvârșesc o infracțiune de audiență; 6) persoanele pentru a fi puse sub învinuire, în cazul în care locul de aflare a persoanei nu este cunoscut sau dacă ea nu s-a prezentat fără motive întemeiate și nu a informat organul care a citat-o despre imposibilitatea prezentării sale; 7) persoanele supuse extrădării. (3) Reținerea persoanei poate avea loc în baza: 1) procesului-verbal de reținere în cazurile prevăzute la alin. (2) pct.1), 2) și 7); 2) ordonanței organului de urmărire penală în cazul prevăzut la alin. (2) pct.1), 2) și 6); 3) hotărârii instanței de judecată în cazurile prevăzute la alin. (2) pct. 3), 4) și 5).

33. În conformitate cu prevederile art. 166 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală are dreptul să rețină persoana, dacă există o bănuială rezonabilă privind săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de un an, numai în cazurile: 1) dacă aceasta a fost prinsă în flagrant delict; 2) dacă martorul ocular, inclusiv victima, indică direct că anume această persoană a săvârșit infracțiunea; 3) dacă pe corpul sau pe hainele persoanei, la domiciliul ei ori în unitatea ei de transport sunt descoperite urme evidente ale infracțiunii; 4) dacă la locul săvârșirii infracțiunii sunt descoperite urmele lăsate de către această persoană; 5) dacă aceasta a încercat să se ascundă ori nu i s-a putut constata identitatea.

34. Sub aspectul normelor vizate, instanța de judecată fixează că, prin ordonanța procurorului K.Z. de la Procuratura Anticorupție din 29 septembrie 2016, s-a dispus reținerea lui C.C.

35. Potrivit procesului-verbal de reținere din 30 septembrie 2016, C.C. a fost reținut în conformitate cu prevederile art. 166-167, 173, 260-261 din Codul de procedură penală, la 30 septembrie 2016, ora 7.15, aflându-se la domiciliul său din str. (...), municipiul Chișinău. Redactarea procesului-verbal a fost începută la ora 9.30 și finalizată la ora 10.00.

36. Deci, instanța de judecată constată că, în acest caz, procesul-verbal de reținere a fost întocmit cu respectarea strictă a cerințelor prevăzute de normele sus citate, iar procedura de reținere a lui C.C. corespunde întru totul art. 167 din Codul de procedură penală. Judecătorul de instrucție s-a expus asupra legalității, precum și termenului reținerii lui C.C., în încheierea judecătorească din 2 octombrie 2016, verificată inclusiv de către instanța ierarhic superioară, nefiind constatate încălcări la etapa dată. Astfel, instanța consideră că reținerea și privarea de libertate a lui C.C. a fost justificată și necesară, deoarece are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. În cele din urmă, instanța de judecată determină că procedura de reținere a persoanei s-a respectat pe deplin, iar organul de urmărire penală și procurorul au avut temeiuri rezonabile de a dispune reținerea lui C.C., prezumându-se că ar fi săvârșit infracțiunea incriminată.

37. În contextul argumentului apărării cu referință la lipsa bănuiei rezonabile privind comiterea infracțiunii, cât și lipsa temeiurilor de reținere a lui C.C., este de reținut caracterul eronat al acestor motive, deoarece temeiurile și motivele invocate de către procuror întru reținerea și aplicarea măsurii preventive față de C.C. au fost deja verificate de către judecătorul de instrucție, prin încheierea din 2 octombrie 2016, având autoritatea lucrului judecat, ceea ce denotă neclaritate din partea apărării.

38. Contrarargumentelor invocate de către avocatul C.S., instanța de judecată constată că, în acest caz, motivele și bănuiala rezonabilă privind comiterea infracțiunii de către C.C. au servit temei pentru examinarea demersului procurorului privind aplicarea măsurii de reprimare în privința lui C.C. și au fost apreciate de către judecătorul de instrucție, iar în prezent instanța de judecată nu este în drept și nu poate admite imixtiuni în actul de justiție irevocabil, cu atât mai mult că prin încheierea judecătorului de instrucție din 2 octombrie 2016, s-a dispus aplicarea față de C.C. a măsurii preventive mai blânde decât cea solicitată de către procuror, adică „arest la domiciliu”.

39. De altfel, instanța de judecată constată și faptul că pe marginea necesității și oportunității aplicării măsurii de reprimare „arestarea preventivă”, s-a expus și instanța ierarhic superioară. Astfel, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 7 octombrie 2016, s-a decis admiterea integrală a recursului declarat de către procurorul K.Z. de la Procuratura Anticorupție, cu casarea încheierii Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 2 octombrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care a fost admis demersul procurorului și dispusă aplicarea măsurii arestării preventive față de învinuitul C.C. pe un termen de 30 de zile, cu eliberarea mandatului de arestare preventivă și calcularea arestului preventiv din momentul reținerii, cu includerea în acest termen a perioadei reținerii și aflării în arest la domiciliu de la data de 30 septembrie 2016 ora 7.15, până la 7 octombrie 2016.

40. Ce ține de faptul că lipsesc dovezi care ar proba că C.C. ar fi comis infracțiunea incriminată, această situație urmează a fi stabilită de către organul de urmărire penală, care are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția învinuitului, cât și cele care îl dezvinovățesc, pe de o parte, iar pe de altă parte, la aplicarea măsurii preventive, instanța de judecată a stabilit deja existența probelor privind bănuiala rezonabilă că învinuitul C.C. ar fi comis infracțiunile ce i se impută.

41. În conglomeratul de circumstanțe, instanța de judecată stabilește că este inadmisibilă o astfel de abordare spre cercetare judiciară repetată a motivelor și temeiurilor întru aplicarea măsurii preventive, care deja au fost soluționate de către instanța de judecată.

42. Pe cale de consecință, instanța de judecată constată că drepturile și libertățile lui C.C. au fost respectate și realizate pe deplin în prezenta cauză, iar acțiunile

întreprinse au urmărit un scop legitim, fiind necesare într-o societate democratică și, drept concluzie, instanța de judecată conchide că actele și acțiunile organului de urmărire penală și ale procurorului au fost efectuate și, respectiv, emise în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului nu au fost încălcate, iar ca urmare, instanța de judecată găsește de cuviință să pronunțe o încheiere de respingere a plângerii înaintate sub aspectul netemeinicii ei.

43. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge integral plângerea avocatului C.S., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinutului C.C., împotriva procesului-verbal de reținere din 29 septembrie 2016, a ordonanței procurorului din 29 septembrie 2016 privind reținerea persoanei și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 10 octombrie 2016 privind respingerea plângerii împotriva ordonanței procurorului din 29 septembrie 2016, prin care s-a dispus reținerea persoanei, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.S.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de refuz în pornirea urmăririi penale

Dosarul nr. 10-888/2016
14-ij_10-13888-21.10.2016

Î N C H E I E R E

30 octombrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **V.S.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **E.Ș.,**

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), **S.V.,**

Petiționarei **G.L.,**

În prezența:

Persoanei ale cărei drepturi pot fi afectate **K.S.,**

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarei G.L. împotriva ordonanței procurorului privind refuzul în începerea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 26 aprilie 2016, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 7 iulie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind anularea ordonanței procurorului de refuz în începerea urmăririi penale cu clasarea procesului penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 17 august 2016, petiționara G.L. a atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului privind neînceperea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 26 aprilie 2016, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior din 7 iulie 2016, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului cu privire la neînceperea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

2. Înaintând plângerea, petiționara a invocat faptul că, la 7 iulie 2015, a depus o plângere la Inspectoratul de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, privind acțiunile ilegale ale foștilor președinți ai întovărășirii pomicole „R.Z.”, în prezent Cooperativa Pomi-legumicolă „F.S.”, și anume ale lui S.S., Z.D. și K.S., care ar fi falsificat ștampila Cooperativei Pomi-legumicole „F.S.” și, respectiv, au acționat contrar prevederilor statutului cooperativei la înregistrarea cooperativei și alegerea lui H.N. în calitate de președinte interimar al cooperativei menționate. Din materialele acumulate este

evident că înregistrarea Cooperativei Pomi-legumicole „F.S.” s-a efectuat ilegal, deoarece, din actele eliberate de Camera Înregistrării de Stat, s-au depistat falsuri în procesele-verbale ale adunărilor generale, precum semnăturile membrilor cooperativei, care nu au fost prezenți la convocarea adunării generale, și procesele-verbale ale unor adunări generale care, de fapt, nu au avut loc.

3. Petiționara indică că, la 6 august 2015, de către procurorul N.V. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a fost emisă ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale, din motivul că faptele persoanelor vizate mai sus nu întrunesc elementele infracțiunii. Această ordonanță și ordonanța de refuz în satisfacerea plângerii emisă la 20 noiembrie 2015 de către P.D., procurorul-interimar al Procuraturii sectorului Buiucani, au fost contestate de către petiționară cu plângere la judecătorul de instrucție, iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 29 februarie 2016 s-a admis plângerea dată, s-a anulat ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 6 august 2015, emisă de procurorul N.V. și ordonanța de refuz în satisfacerea plângerii emisă, la 20 noiembrie 2015, de către P.D., procuror-interimar al Procuraturii sectorului Buiucani. De asemenea, procurorului i s-au restituit materialele pentru efectuarea unui control suplimentar, sub toate aspectele invocate în plângere.

4. Potrivit ordonanței din 26 aprilie 2016, emisă de procurorul S.V., s-a dispus neînceperea urmăririi penale în baza plângerii înaintate privind pretinsele acțiuni ilegale ale fostului președinte al întovărășirii pomicole „R.Z.”, S.S., fostul președinte al Cooperativei Pomi-legumicole „F.S.”, Z.D., din anul 2000, precum și ale lui K.S., din lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile acestora.

5. Nefiind de acord cu ordonanța în cauză, la 14 iulie 2016, petiționara a depus plângere procurorului ierarhic superior al Procuraturii sectorului Buiucani, prin care a solicitat anularea ordonanței și examinarea plângerii sub toate aspectele referitor la faptele indicate în plângerea inițială. La 7 iulie 2016, procurorul I.M., adjunct-interimar al Procurorului sectorului Buiucani, a emis ordonanța prin care s-a dispus respingerea plângerii depuse împotriva ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale, ca neîntemeiată, elaborată de procurorul S.V. la 26 aprilie 2016. Petiționara a luat cunoștință cu ordonanța procurorului ierarhic superior din 7 iulie 2016 la 8 august 2016.

6. În opinia G.L., metoda de soluționare a plângerii și de elucidare a cazului sub toate aspectele nu corespunde principiului prezumției de nevinovăție stipulat în art. 21 din Constituție și art. 6 CEDO, care prevăd că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

7. Petiționara G.L. consideră că procurorul nu a cercetat plângerea sa sub toate aspectele, ca, prin urmare, să se adopte o ordonanță de protocol, invocând doar argumente superficiale, care o discreditează, însă nu face claritate în acțiunile ilegale

ale ex-președinților cooperativei: S.S., Z.D., K.S., precum și ale lui H.N., care deține neîntemeiat funcția de președinte în prezent.

8. Potrivit statutului Cooperativei Pomi-legumicole „F.S.”, nu este prevăzută funcția de interimat al președintelui cooperativei. Astfel, argumentul procurorului, precum că H.N., în baza procesului-verbal nr. 6 din 9 septembrie 2014, asigură până în prezent funcția de președinte interimar al cooperativei „F.S.” este neîntemeiat, lipsit de suport juridic și contrar prevederilor statutului cooperativei „F.S”. Conform procesului-verbal al adunării generale din 17 mai 2015, s-a hotărât ca H.N. să fie ales președinte al Cooperativei Pomi-legumicole „F.S.” și să fie primit ca membru al acestei cooperative. Așadar, se constată că argumentele invocate în ordonanța procurorului ierarhic superior din 7 iulie 2016 se contrazic cu probele administrate la dosar, că H.N. nu este președinte al cooperativei date, or, acesta deține funcția de interimat neîntemeiat.

9. Astfel, în această cauză a fost audiat doar K.S., iar alte acțiuni nu au fost efectuate de către organul de urmărire penală, cu toate că în conținutul ordonanței contestate procurorul motivează că a cercetat faptele expuse de către G.L. sub toate aspectele. Dimpotrivă, organul de urmărire penală a apreciat critic doar declarațiile petiționarei, motivând că este învinuită de săvârșirea infracțiunii de delapidare și consideră că dânsa ar fi depus plângerea ca să se eschiveze de la răspunderea penală.

10. În opinia G.L., organul de urmărire penală urma să verifice dacă semnăturile membrilor cooperativei „F.S.” din procesele-verbale ale adunărilor generale corespund realității sau au fost falsificate; dacă la adunarea generală au participat persoanele care au semnat procesele-verbale, totodată, urmând să dispună efectuarea expertizelor referitor la aceste semnături, să audieze membrii cooperativei, să efectueze acțiuni suplimentare conform celor indicate în plângerea inițială.

11. În temeiul motivelor invocate de către G.L., se solicită a anula ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 26 aprilie 2016, emisă de procurorul S.V. de la Procuratura sectorului Buiucani, a anula ordonanța de respingere a plângerii depuse împotriva ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale din 26 aprilie 2016, întocmită de procurorul I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii sectorului Buiucani, la 7 iulie 2016, cu obligarea Procuraturii sectorului Buiucani de a lichida încălcările la examinarea plângerii, adresate prin cercetare, pe deplin și sub toate aspectele a faptelor indicate în plângerea inițială.

12. Petiționara G.L., în ședința de judecată, a susținut pe deplin plângerea înaintată, relatând că nu s-a examinat complet, nimeni nu a fost audiat conform cererii, a fost chemat doar K.S., nu s-a verificat niciun act. CC „F.S.” este doar o întovărire și nu poate să devină cooperativă. În anul 2013, când a fost angajată contabil, ea a depistat toate aceste fărâdelegi, a depus plângeri la Procuratură și la Comisariatul de Poliție, dar nu s-a rezolvat nimic, iar procurorul I.M. i-a dat răspuns că i s-a deschis dosar penal, dar nu are nimic cu dosarul penal. Când dorește, S.S. este președinte, când nu – nu mai este președinte. Toate actele cu ștampila sa sunt falsificate. Deține o ștampilă care nu-i valabilă. Din 1999, comuna Trușeni se află în municipiul Chi-

șinău, dar pe stampilă e scris cu totul altceva. Nu s-a efectuat nimic. A fost audiat doar K.S., fără a fi verificate actele. G.L. solicită să fie reluată urmărirea penală și să fie examinate toate actele.

13. Procurorul S.V. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a solicitat în ședința de judecată respingerea plângerii înaintate, menționând că, la 10 august 2015, s-a pornit urmărirea penală în baza art. 190 alin. (5) din Codul penal. Petiționara, fiind angajată la „F.S.”, a însușit bani în proporții deosebit de mari, iar ulterior s-a adresat cu o plângere împotriva angajaților de la locul dat, se eschivează de la urmărirea penală prin acțiunile sale.

14. Persoana ale cărei drepturi pot fi afectate prin admiterea plângerii, K.S., a relatat în ședința de judecată că a activat ca președinte la cooperativa menționată din 2009 până în 2013 și a depus cerere de eliberare din proprie inițiativă. În anul 1997, S.S. a făcut modificări în acte, dar el n-a primit nici un proces-verbal. A pus problema de ce cooperativa nu este o întovărășire, dar oamenii n-au reacționat. Este o întovărășire, loturile, proprietate a oamenilor, nu sunt înscrise ca în cooperativă. Consideră că plângerea este întemeiată.

15. În vederea înștiințării despre proces a persoanelor ale căror drepturi pot fi afectate prin admiterea plângerii, și anume a lui Z.D. și S.S., au fost întreprinse diferite măsuri, doar că aceste acțiuni nu s-au soldat cu rezultat scontat, iar reprezentarea lor a împiedicat soluționarea plângerii.

16. Audiind participanții la proces, studiind materialele prezentate în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată concluzionează că plângerea petiționarei este una fondată și necesită a fi admisă integral, cu dispunerea declarării nulității actelor contestate și reluarea procesului penal, având în vedere următoarele considerente.

17. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin.(1) sunt în drept de a ataca la judecătorul de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; d) de a elibera persoana reținută pentru încălcarea prevederilor art.165 și 166 din CPP; e) de a elibera persoana deținută cu încălcarea perioadei de reținere sau a perioadei pentru care a fost autorizat arestul; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

18. Conform prevederilor art. 19 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1) orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod; (3) organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

19. Potrivit dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei”. (2) „În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuțitului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză; 3) corpurile delictive; 4) procesele-verbale privind acțiunile de urmărire penală și ale cercetării judecătorești; 5) documentele (inclusiv cele oficiale); 6) înregistrările audio sau video, fotografiile; 7) constatările tehnico-științifice și medico-legale; 8) actele procedurale în care se consemnează rezultatele măsurilor speciale de investigații și anexele la ele, inclusiv stenograma, fotografiile, înregistrările și altele”.

20. Articolele 100 și 101 din Codul de procedură penală conțin prevederi ce țin de administrarea și aprecierea probelor în procesul penal.

21. Art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa (...).

22. Așadar, în ședința de judecată s-a constatat că, la 7 iulie 2015, în Registrul 1 al Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, cu nr. 2048, au fost înregistrate materialele acumulate în baza plângerii lui G.L. cu privire la acțiunile pretins ilegale ale lui S.S., fostul președinte al întovărășirii „R.Z.”, ale lui Z.D., fostul președinte al întovărășirii pomicole „F.S.” din anul 2006, și ale lui K.S., privind falsificarea actelor, statutului și ștampilei întovărășirii „F.S.”, precum și modalitatea de alegere a noului președinte al cooperativei „F.S.”.

23. În rezultatul acțiunilor procesuale, prin ordonanța procurorului N.V. de la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, din 6 august 2016, s-a dispus neînceperea urmăririi penale pe faptele descrise de către petiționara G.L. și clasarea procesului penal nr. 2048, din 7 iulie 2015.

24. Nefiind de acord cu ordonanța în cauză, petiționara G.L. a contestat-o con-

form art. 299¹ din Codul de procedură penală, iar prin ordonanța procurorului P.D., procuror interimar al Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 20 noiembrie 2015, plângerea a fost respinsă, ca neîntemeiată.

25. La 12 ianuarie 2016, în baza art. 313 din Codul de procedură penală, G.L. a contestat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, ordonanțele din 7 iulie 2015 și, respectiv, din 20 noiembrie 2015. Astfel, prin încheierea judecătorească din 29 februarie 2016, plângerea G.L. a fost admisă, fiind declarate nule ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 7 iulie 2015 și ordonanța procurorului ierarhic superior din 20 noiembrie 2015, materialele procesului penal fiind restituite procurorului pentru efectuarea unui control suplimentar, sub toate aspectele celor invocate de către G.L.

26. Ca urmare a reexaminării procesului penal vizat, prin ordonanța procurorului S.V. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 26 aprilie 2016, s-a dispus neînceperea urmăririi penale în baza plângerii G.L. privind pretinsele acțiuni ilegale ale fostului președinte al întovărășirii „R.Z.”, S.S., ale fostului președinte al întovărășirii pomicole „F.S.”, Z.D., din anul 2006, precum și ale lui K.S., din lipsa în acțiunile acestora a elementelor infracțiunii, și clasarea procesului penal nr. 2048 din 7 iulie 2015.

27. Considerând eronată concluzia procurorului în ordonanța din 26 aprilie 2016, petiționara G.L. a înaintat o plângere conform art. 299¹ din Codul de procedură penală, iar prin ordonanța procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 7 iulie 2016, plângerea petiționarei a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

28. La 17 august 2016, petiționara G.L. a atacat la judecătorul de instrucție ordonanța procurorului privind neînceperea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 26 aprilie 2016, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior din 7 iulie 2016, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului cu privire la neînceperea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

29. Adresându-se judecătorului de instrucție repetat, G.L. a invocat examinarea superficială a plângerii, ne-audierea tuturor martorilor pe marginea celor denunțate, dar și ne-întreprinderea unor acțiuni concrete în vederea stabilirii faptului falsificării materialelor, nemijlocit expertiza, precum și alte acțiuni procesuale corecte și necesare pentru soluționarea justă și rapidă a cauzei.

30. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

31. Potrivit dispozițiilor art. 287 alin. (2) din Codul de procedură penală, reluarea urmăririi penale se dispune de către judecătorul de instrucție în baza demersului procurorului sau în cazul admiterii plângerii depuse împotriva ordonanței procurorului de încetare a urmăririi penale, de clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire.

32. Așadar, instanța de judecată stabilește caracterul incomplet și pripit al soluției procurorului referitor la neînceperea urmăririi penale privind pretinsele acțiuni ilegale ale fostului președinte al întovărășirii „R.Z.”, S.S., ale fostului președinte al întovărășirii pomicole „F.S.”, Z.D., din anul 2006, precum și ale lui K.S., din lipsa în acțiunile acestora a elementelor infracțiunii și clasarea procesului penal nr. 2048 din 7 iulie 2015. Or, concluzia dată, pe marginea procesului penal vizat, a fost adoptată deja a doua oară. În cele din urmă, fiind verificată legalitatea și corectitudinea neînceperii urmăririi penale și clasarea procesului penal, judecătorul de instrucție a constatat că soluția adoptată de către procuror încalcă drepturile și libertățile legitime ale petiționarei G.L.

33. În contextul acestor împrejurări, instanța de judecată stabilește că, prin încheierea Judecătorei Chișinău din 29 februarie 2016, a fost admisă plângerea înaintată de către G.L., dispusă anularea ordonanței procurorului N.V. de la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, din 6 august 2016, și a ordonanței procurorului P.D., interimar al procurorului Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 20 noiembrie 2015, materialele procesului penal fiind restituite procurorului pentru efectuarea unui control suplimentar, sub toate aspectele celor invocate de către G.L.

34. Având în vedere încheierea dată, dar și nemijlocit din materialele procesului penal și acțiunile întreprinse ulterior datei adoptării încheierii din 29 februarie 2016, instanța de judecată constată lipsa de acțiuni concrete și evidente pentru înlăturarea tuturor încălcărilor, omisiunilor admise de către organul de urmărire penală, astfel că ultimul s-a limitat doar la audierea suplimentară a G.L., a lui K.S., anexând actele deja existente la materialele procesului penal.

35. În sensul dat, instanța de judecată determină că, pe marginea procesului penal inițiat la plângerea G.L., organul de urmărire penală a ridicat doar actele care se pretind a fi falsificate, cu dispunerea audierii lui K.S., fără însă a fi audiate nemijlocit persoanele indicate de către G.L., și anume: fostul președinte al întovărășirii „R.Z.” - S.S., precum și ex-președintele întovărășirii pomicole „F.S.” din anul 2006 - Z.D.

36. Mai mult ca atât, aferent celor descrise, organul de urmărire penală urma să dispună audierea și a altor martori, membri ai întovărășirii pomicole „F.S.”, cât și a altor persoane care ar putea avea tangență la pretinsele acțiuni de falsificare și ar cunoaște informații referitoare la cele deplânse de către G.L.

37. Potrivit instanței de judecată, organul de urmărire penală nu a efectuat acțiuni procesuale în vederea elucidării tuturor împrejurărilor comiterii pretinsei fapte infracționale, limitându-se la audierea petiționarei G.L., fără însă a efectua acțiuni concrete și veridice pentru a stabili cu certitudine starea de fapt a lucrurilor avute loc.

38. În opinia instanței de judecată, este eronată concluzia procurorului precum că, prin înaintarea plângerii, G.L. ar intenționa să se eschiveze de la organul de urmărire penală pe marginea cauzei penale pornită în baza art. 190 alin. (5) din Codul penal. Astfel, circumstanțele în cauză nu au nicio tangență cu plângerea penală, pe de o parte, iar pe de altă parte - organul de urmărire penală nu a efectuat acțiuni concrete și nu a elucidat în niciun mod cele deplânse de către G.L., dar nici nu a dat răspuns la toate întrebările și argumentele expuse de către G.L. atât în plângerea depusă, cât și în declarațiile ei. Așadar, argumentele procurorului se apreciază ca nefondate și pripite.

39. În continuare, instanța de judecată notează că organul de urmărire penală urma să verifice dacă semnăturile membrilor cooperativei „F.S.” din procesele-verbale ale adunărilor generale corespund realității sau au fost falsificate și să stabilească dacă la adunarea generală au participat persoanele care au semnat procesele-verbale. De asemenea, urma să dispună efectuarea expertizelor referitor la semnăturile din procesele-verbale ale adunării generale și să audieze membrii cooperativei care cunosc tot ce se întâmplă în conducerea cooperativei „F.S.”, inclusiv cum sunt aleși președinții acestei cooperative.

40. Instanța de judecată identifică că organul de urmărire penală, în urma dispunerii nulității ordonanței de neîncepere a urmăririi penale și clasarea procesului penal și a ordonanței procurorului ierarhic superior, nu a efectuat absolut nicio acțiune procesuală, nu a înlăturat în niciun mod încălcările depistate și menționate în încheierea judecătorului de instrucție din 29 februarie 2016.

41. Respectiv, instanța de judecată notează că, în acest caz, procurorul nici măcar nu s-a încumetat să dispună cercetarea repetată a procesului penal, în situația în care s-a stabilit că, prin efectuarea unor acțiuni, cât și inacțiuni ale organului de urmărire penală, petiționarei G.L. i se aduc atingeri drepturilor procesuale, fiindu-i îngrădit dreptul de proprietate, deoarece nu au fost stabilite persoanele vinovate.

42. În cele din urmă, instanța de judecată constată că soluția adoptată de către procuror la caz este contradictorie situației de fapt și de drept, fiind în cele din urmă o concluzie neîntemeiată și neargumentată, ceea ce denotă că procurorul nu a verificat legalitatea acțiunilor fostului președinte al întovărișirii „R.Z.”, ale lui S.S., fostului președinte al întovărișirii pomicole „F.S.”, din anul 2006, Z.D., precum și ale lui K.S., inclusiv prin prisma altor infracțiuni prevăzute de Codul penal, limitându-se la o descriere vagă a situației constatate, având în vedere declarațiile depuse de către G.L. în rezultatul audierii de către organul de urmărire penală.

43. Totodată, instanța de judecată notează că organul de urmărire penală nu a îndeplinit toate acțiunile procesuale posibile, ignorând rigorile art. 252 din Codul de procedură penală, care indică că urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a stabili răspunderea acestuia, iar conform dispoziției art. 254 alin. (1)

din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.

44. Potrivit dispoziției art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

45. În așa fel, instanța de judecată consideră că organul de urmărire penală și procurorul, inclusiv procurorul ierarhic superior, la examinarea plângerii în condițiile articolele 299¹ – 299² din Codul de procedură penală, fără a ține cont de prevederile art. 19, 93, 100, 101 din Codul de procedură penală și art. 6 CEDO, nu au examinat și nu au soluționat cauza în mod echitabil, nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, lipsind astfel probe pertinente și concludente care ar argumenta contrariul. Din aceste considerente, se conchide că plângerea G.L. cu privire la declararea nulității ordonanței procurorului și a procurorului ierarhic superior este întemeiată și bazată pe probe pertinente, concludente și utile în susținerea atitudinii pe care o are în respectivul caz și, ca efect, se va adopta o încheiere prin care se va declara nulitatea ordonanțelor atacate, cu dispunerea reluării procesului penal de către judecătorul de instrucție, potrivit art. 287 alin. (2) din Codul de procedură penală, și, respectiv, obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănunțele în partea motivată a încheierii, și anume: verificarea detaliată a versiunii petiționarei G.L., reținută de către judecătorul de instrucție și expusă prin încheierea Judecătorei Chișinău din 29 februarie 2016, dar și întreprinderea altor acțiuni procesuale care urmează a fi efectuate în scopul aprecierii obiective și legale a circumstanțelor cauzei, după care să se adopte o hotărâre în condițiile legii, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale. De altfel, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act. Or, conform dispoziției art. 28 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care sunt sesizate, în modul prevăzut de prezentul cod, că s-a săvârșit o infracțiune și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate.

46. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 287 alin. (2), 313 și 437 alin. (1) 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral plângerea petiționarei G.L. împotriva ordonanței procurorului privind refuzul în începerea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 26 aprilie 2016, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 7 iulie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind anularea ordonanței procurorului de refuz în începerea urmăririi penale cu clasarea procesului penal.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 7 iulie 2016, privind respingerea plângerii petiționarei G.L., depusă împotriva ordonanței procurorului din 26 aprilie 2016 cu privire la neînceperea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului S.V. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 26 aprilie 2016, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale în baza plângerii G.L. și, respectiv, clasarea procesului penal nr. 2088 din 7 iulie 2015, cu reluarea urmăririi penale în condițiile art. 287 alin. (2) din Codul de procedură penală.

Se obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 29 februarie 2016 și, respectiv, să examineze plângerea G.L. în raport cu încălcările depistate, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate, și să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.S.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor
de scoatere a persoanei de sub urmărire penală**

Dosarul nr. 10-229/2017
14-ij_10-32229-21.10.2017

Î N C H E I E R E

20 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.L.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.O.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), D.M.,

În prezența:

Petiționarului

M.E.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului M.E. împotriva ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală cu clasarea procesului penal, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior privind respingerea plângerii prin care s-a solicitat anularea ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală cu clasarea procesului penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 14 septembrie 2016, petiționarul M.E. a atacat la judecătorul de instrucție ordonanța procurorului privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală, cu clasarea procesului penal, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior de respingere a plângerii prin care s-a solicitat anularea ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire, cu clasarea procesului penal.

2. În motivarea plângerii, petiționarul M.E. a indicat că, la 29 mai 2016, procurorul D.M. de la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, a emis ordonanță de scoatere de sub urmărire penală a lui T.K., pe motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, cu clasarea procesului penal.

3. Nefiind de acord cu ordonanța nominalizată, petiționarul M.E. a contestat respectivul act, recepționat la 3 septembrie 2016, către procurorul ierarhic superior, care, la rândul său, prin ordonanța din 25 august 2016, a dispus respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată.

4. Petiționarul M.E. nu este de acord cu ordonanțele emise de către procuror și procurorul ierarhic superior, considerându-le a fi ilegale și pasibile anulării, pe motiv că circumstanțele invocate contravin totalmente celor declarate de către martorii oculari: L.B., P.B., S.S., D.U., S.V. și S.D., care sunt angajații Plutonului de escortă și misiuni speciale ale Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General de Poliție al MAI.

5. Totodată, M.E. invocă că, la adoptarea deciziei, procurorul nu a analizat multilateral și minuțios cazul, dar s-a axat doar pe declarațiile făcute de învinuitul T.K., care vin în contradicție cu cele expuse de petent și martorii menționați, drept consecință au fost afectate flagrant drepturile și interesele sale legitime.

6. În încheiere, petiționarul M.E. solicită instanței judecătorești anularea ordonanței procurorului D.M. din 29 mai 2016 și, respectiv, declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior D.V. din 25 august 2016, prin care s-a respins plângerea sa cu privire la anularea ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal.

7. În ședința de judecată, petiționarul M.E. a susținut în tot plângerea înaintată, cerând astfel admiterea acesteia după conținut. Totodată, a solicitat repunerea în termen a plângerii sale, or, ultimul a recepționat scrisoarea de informare și ordonanța procurorului ierarhic superior prin intermediul factorului poștal la 3 septembrie 2016.

8. Procurorul D.M. de la Procuratura municipiului Chișinău (Oficiul Buiucani), în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată și lipsită de vreun temei juridic, invocând că, în cadrul instrumentării cauzei penale, s-a constatat că acțiunile comise de T.K. nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzută de art. 287 din Codul penal, fiind catalogate ca fapte contravenționale prevăzute de art. 69 alin. (1) și art. 354 Cod contravențional.

9. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate și prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept întemeiată și urmează a fi admisă integral, având în vedere următoarele considerente.

10. Conform art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane, drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei

penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

11. În ședința de judecată s-a constatat că, prin ordonanța procurorului D.M. din cadrul Procuraturii Buiucani, din 29 mai 2016, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui T.K., cu clasarea procesului penal intentat conform elementelor constitutive ale componenței de infracțiune stipulată de art. 287 alin. (1) din Codul penal, pentru că acțiunile acestuia nu sunt prevăzute de legea penală ca infracțiune.

12. Nefiind de acord cu ordonanța în cauză, acest act a fost contestat procurorului ierarhic superior în condițiile art. 299¹ din Codul de procedură penală, care, la rândul său, prin ordonanța din 25 august 2016, a dispus respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată.

13. Din conținutul ordonanțelor contestate rezultă că, în cadrul instrumentării cauzei penale, s-au întreprins mai multe acțiuni procesuale rezonabile și, în consecință, nu s-au stabilit elementele componenței de infracțiune prevăzute de legea penală, dar s-a statuat asupra faptului că acțiunile lui T.K. sunt de natură contravențională, abateri disciplinare, care urmează a fi examinate de organul competent.

14. Cu referire la cazul din speță, instanța de judecată reține că pornirea urmăririi penale a fost condiționată de plângerea depusă de către M.E. la 9 februarie 2016, la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, pe faptul pretinselor acțiuni ilegale ale subalternului său T.K., care, la 7 februarie 2016, în jurul orei 15.30, aflându-se în biroul de serviciu al superiorului său, M.E., din cadrul Plutonului de escortă și misiuni speciale al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General de Poliție al MAI, amplasat în municipiul Chișinău, str. Iablocichin, nr. 5A, fără motive și în prezența mai multor persoane, intenționat și demonstrativ a tulburat grosolan ordinea publică, s-a exprimat cu cuvinte obscene în adresa superiorului său și l-a amenințat cu aplicarea violenței fizice în prezența colegilor săi.

15. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

16. În conformitate cu prevederile art. 19 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1) orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod. (3) Organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei, de a evi-

denția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuیتului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovătesc, precum și circumstanțele care îi atenuază sau agravează răspunderea.

17. Potrivit dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. (2) În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuیتului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză; 3) corpurile delictive; 4) procesele-verbale privind acțiunile de urmărire penală și ale cercetării judecătorești; 5) documentele (inclusiv cele oficiale); 6) înregistrările audio sau video, fotografiile; 7) constatările tehnico-științifice și medico-legale; 8) actele procedurale în care se consemnează rezultatele măsurilor speciale de investigații și anexele la ele, inclusiv stenograma, fotografiile, înregistrările și altele.

18. Articolele 100 și 101 din Codul de procedură penală sunt înzestrate cu prevederi ce țin de administrarea și aprecierea probelor în procesul penal, astfel că toate probele administrate în cauza penală necesită a fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate ca urmare a examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

19. Art. 6 § 1 din Convenția Europeană stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.

20. Astfel, instanța de judecată reține că urmărirea penală pe cauza penală nominalizată a fost pornită la 19 februarie 2016 de către Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, în baza unei bănuieli rezonabile că a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) din Codul penal, în privința cetățeanului T.K., care intenționat și demonstrativ, în prezența mai multor persoane, a tulburat grosolan ordinea publică și a insultat superiorul său, M.E., cu cuvinte defăimătoare, însoțite de amenințarea cu aplicarea violenței fizice.

21. În cadrul instrumentării cauzei penale, fiind audiat în calitate de parte vătămată, M.E. a declarat că la 7 februarie 2016, în biroul său de serviciu, conform graficului de muncă, în jurul orei 15.00, a avut loc ședința efectivului de lucru, în cadrul căreia li s-a adus la cunoștința la trei echipe de patrulare sinteza operativă din republică, orientările, itinerariile și activitățile ce urmau a fi executate. La finele

ședinței operative, M.E. a fost întrebat de către T.K. dacă a fost acceptat raportul său de concediu, la care i s-a comunicat că i s-a dat acceptul, doar că ordinul de concediu va fi emis mai târziu, dată la care urmează a se prezenta la serviciu pentru a fi semnat. Ulterior, T.K., în prezența tuturor persoanelor din birou, a început să-l numească cu cuvinte necenzurate, înjositoare și să-l amenințe cu aplicarea violenței fizice, iar la solicitările conducătorului său de a se liniști și a înceta să se comporte agresiv, ultimul nu a reacționat, dimpotrivă, a continuat să ridice tonul, manifestând un comportament inadecvat, însoțit de gesturi indecente, astfel că prin acțiunile sale a tulburat grosolan ordinea publică și a denigrat onoarea și demnitatea superiorului său, atât ca funcționar public cât și ca cetățean.

22. Fiind audiat ca bănuit și mai apoi ca învinuit, T.K. a relatat că nu recunoaște cele incriminate și că, după desfășurarea volantei, fiind necesar de aplicat semnătura sa în Registrul de repartizare a forțelor de muncă, a observat că nu este inclus în listă, întrebând superiorul său dacă a fost semnat ordinul de concediu. Ca urmare a reproșului din partea șefului său, acesta l-a numit cu cuvinte necenzurate și imediat a ieșit din birou.

23. În urma audierii martorilor oculari, și anume: P.B., L.B., S.V., D.U., S.S. și S.D., instanța de judecată sesizează că declarațiile acestora dau confirmare și veridicitate celor susținute de către partea vătămată, toți acești martori au menționat că T.K. a dat dovadă de un comportament agresiv, în fața mai multor persoane, manifestat prin gesturi indecente și cuvinte obscene care au defăimat, denigrat onoarea și demnitatea superiorului M.E., amenințări cu aplicarea forței fizice, acțiuni care au avut loc printr-un cinism și obrăznicie deosebită.

24. Deși procurorul D.M., în ordonanța emisă, a indicat că acțiunile lui T.K. nu pot fi încadrate și cercetate prin prisma art. 287 din Codul penal, prin aceste acțiuni, care au avut loc în biroul de serviciu, nu a fost încălcată grosolan și demonstrativ ordinea publică prin necuviință, neobrazare, comportare batjocoritoare cu cetățenii, iar conflictul nu a avut loc în prezența și a altor persoane, cărora să le fi fost tulburată liniștea, fapta comisă nu a avut un caracter continuu și nici acțiunile sale ilegale nu au fost îndreptate spre jignirea demnității publice. Ca urmare, sensul și direcția intenției, scopul și motivul acestuia nu îmbracă latura infracțiunii penale, dar a celei contravenționale.

25. În urma măsurilor de investigații efectuate și cercetării circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului, organul de urmărire penală a constatat lipsa elementelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 287 din Codul penal, invocând că aceste acțiuni sunt de natură contravențională. Instanța de judecată determină că procurorul nu și-a argumentat poziția față de faptul că urmărirea penală a derulat până T.K. a fost recunoscut în calitate de bănuit (f.d. 66-68), apoi ca învinuit (f.d. 76-78). Ba mai mult, acestuia i s-a aplicat și măsura preventivă „obligarea de a nu părăsi localitatea” (f.d. 80), concluzii bazate pe un cumul de probe, ca în final, fără audieri suplimentare și fără a efectua alte acțiuni de urmărire penală, să își schimbe opinia și să dispună încetarea urmăririi penale.

26. Suplimentar, instanța de judecată stabilește că procurorul nu a efectuat nici confruntarea dintre partea vătămată și învinuit, nici dintre martorii oculari prezenți la locul conflictului, indicați de către petiționar, cât și cei invocați de către T.K., care nici nu au fost audiați pentru concretizarea faptului cine a fost persoana nemijlocită care a început să numească cu cuvinte necenzurate și dacă a avut loc de facto amenințarea cu aplicarea violenței fizice – circumstanțe care nu au fost elucidate și detaliate până la capăt.

27. Totodată, instanța reține că procurorul a invocat în ordonanța emisă la 29 mai 2016 că fapta comisă de T.K. nu a avut un caracter continuu, însă, prin contrapunerea directă a tuturor declarațiilor celor chestionați asupra respectivului caz, se atestă că, la solicitările superiorului său de a încetini exprimarea jignitoare și necenzurată la adresa sa, precum și de a stopa manifestările comportamentului său agresiv, ultimul și-a continuat acțiunile ilegale prin ridicarea tonului și gesturi indecente, fapt confirmat de toți cei prezenți la adunare – împrejurări care au fost conturate în partea descriptivă a actului adoptat și care ulterior au fost trecute cu vederea.

28. Drept urmare, instanța de judecată apreciază că organul de urmărire penală, fără a ține cont de prevederile art. 19, 93, 100-101 din Codul de procedură penală și art. 6 CEDO, nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, care dovedesc vinovăția persoanelor sau, după caz, care îi dezvinovătesc, în raport cu declarațiile părții vătămate și a lui T.K., precum și a martorilor. Din aceste considerente se conchide că plângerea lui M.E. privind declararea nulității ordonanțelor procurorului și procurorului ierarhic superior este una întemeiată și bazată pe probe pertinente, concludente și utile în susținerea atitudinii pe care o are în respectivul caz și, ca efect, se va adopta o încheiere prin care se va declara nulitatea ordonanțelor atacate, cu reluarea procesului penal în condițiile art. 287 alin. (2) din Codul de procedură penală și, respectiv, obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănunțele în partea motivată a încheierii, după care să adopte o hotărâre în condițiile legii, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale. De altfel, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act. Or, conform dispoziției art. 28 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care sunt sesizați, în modul prevăzut de prezentul cod, că s-a săvârșit o infracțiune și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate.

29. În prezența circumstanțelor dezvăluite mai sus, instanța de judecată consideră că procurorul nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în plângerea lui M.E., astfel ca ne-pronunțarea asupra acestor chestiuni să afecteze accesul

persoanei la justiție, drept garantat de art. 6 din Convenția Europeană și art. 20 din Constituție, dar și de art. 19 și 313 din Codul de procedură penală.

30. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 287, 313, 341 și 437 alin. (1) 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se admite plângerea lui M.E. împotriva ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior cu privire la respingerea plângerii prin care s-a solicitat anularea ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală cu clasarea procesului penal.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului D.M. din cadrul Procuraturii Buiucani, municipiul Chișinău, din 29 mai 2016, privind scoaterea de sub urmărire penală a cetățeanului T.K. și clasarea procesului penal, cu dispunerea reluării urmăririi penale.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului interimar al Procuraturii Buiucani, municipiul Chișinău, D.V., din 25 august 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii lui M.E. privind anularea ordonanței procurorului din 29 mai 2016, cu privire la scoaterea de sub urmărire penală a cetățeanului T.K. și clasarea procesului penal.

Se obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate cu toate amănuntele în conținutul încheierii și, respectiv, să examineze plângerea lui M.E. în raport cu încălcările depistate și, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale, să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul D.L.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de scoatere a persoanei de sub urmărire penală

Dosarul nr. 10-666/2017
14-ij_10-32666-21.10.2017

Î N C H E I E R E

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **S.D.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **J.D.,**

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), **C.P.,**

Avocatului **P.R.,**

În prezența:

Petiționarului **L.D.,**

În absența:

Persoanei ale cărei drepturi pot fi atinse **I.M.,**

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului P.R., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului L.D., împotriva ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal din 26 ianuarie 2017 și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 1 septembrie 2017, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 12 septembrie 2017, avocatul P.R. a atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal din 26 ianuarie 2017, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior din 1 septembrie 2017, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal.

2. Înaintând plângerea, avocatul P.R. a subliniat că examinarea cazului dat a fost efectuată superficial, fără a intra în esența circumstanțelor cauzei, drept urmare, procurorul a emis ordonanța nemotivat, ceea ce a afectat drepturile și interesele

legitime ale lui L.D., fiind afectate atât aflarea adevărului cât și justa soluționare a prezentei cauze.

3. Avocatul consideră ordonanța prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui I.M. nemotivată, fiind descrise doar declarațiile părții vătămate, învinutului și ale unor martori, cu concluzia că relațiile între părți ar purta un caracter juridico-civil, ceea ce ar fi contrar ordonanței de începere a urmăririi penale și materialelor la dosar.

4. Mai mult, în cadrul urmăririi penale s-a dat dovadă de superficialitate, din care motiv nu au fost efectuate măsuri eficiente de investigare a cazului pentru elucidarea adevărului. Drept rezultat, probelor acumulate pe dosar le-a fost dată o interpretare eronată și în mod neîntemeiat s-a decis clasarea cauzei penale.

5. În continuare, trecând la analiza textului ordonanței sus-menționate, avocatul remarcă că procurorul nu a dat nici o apreciere declarațiilor părții vătămate L.D. și a apreciat ca fiind veridice doar declarațiile învinutului I.M., omițând faptul că, la audiere, partea vătămată L.D. a menționat căde el s-a apropiat I.M., care a spus că o să repare motocicleta și urmează să-i achite în prezent suma de 100 euro pentru piese, care vor fi comandate în timp de 2 zile. Peste 2 zile, l-a telefonat I.M. și i-a comunicat că urmează de achitat încă 130 euro pentru finalizarea reparației. L.M. a transmis banii, însă reparația n-a făcut-o și de câte ori îl telefona pe I.M., acesta îi comunica că motocicleta încă nu este reparată și că va fi contactat când aceasta va fi gata.

6. În pofida argumentelor enunțate supra, avocatul precizează că procurorul C.P. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) a dat o credibilitate sporită declarațiilor lui I.M., iar declarațiile expuse de partea vătămată au fost trecute cu vederea, contrar prevederilor art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală.

7. Apărătorul argumentează că în textul ordonanței se menționează și faptul că în cazul de față sunt prezente relații civile care urmează să fie soluționate în instanța de judecată. În această ordine de idei, potrivit practicii CEDO (a se vedea *Mușuc v. Moldova*), o cauză penală se consideră ilegală pornită atunci când între părți există raporturi civile, care urmează a fi soluționate în modul stabilit de legislația procesual-civilă, iar plângerile și cererile depuse la organele poliției și la Procuratură pe același fapt pot fi apreciate ca încercare de a antrena organul de urmărire penală în soluționarea unui litigiu civil.

8. Cu referire la acest argument, apărătorul consideră ca este superficială și prematură concluzia organului de urmărire penală privind lipsa în cazul dat a elementelor constitutive ale infracțiunii și prezența caracterului strict civil al relațiilor dintre părți, nefiind stabilite pe deplin toate circumstanțele cazului.

9. Apărătorul invocă că acest argument, expus de acuzatorul de stat, este formal, obținut prin prisma superficialității acțiunilor întreprinse pe cauză, or, după cum reiese din circumstanțele expuse de către organul de urmărire penală, I.M. ar fi transmis motocicleta unei a treia persoane, pe nume T.D., care urma să o repare și

să o transmită părții vătămate. Din acest motiv, organul de urmărire penală califică situația respectivă drept relații civile ce urmează a fi soluționate pe calea înaintării unei acțiuni în instanța de judecată în ordine civilă.

10. Astfel, apărătorul consideră că circumstanțele date și această versiune de transmitere a motocicletei unei a treia persoane pe nume T.D. urma a fi cercetate, însă, studiind materialele cauzei, constată că această persoană nu a fost identificată și/sau audiată pentru a stabili dacă a primit totuși motocicleta de la I.M. sau că acest scenariu este doar o versiune neconfirmată și înscenată de către ultimul pentru a induce în eroare organul de urmărire penală, pentru a se eschiva de răspundere penală.

11. De asemenea, menționează că în cazul în care totuși s-ar aprecia ca fiind veridică versiunea unui contract de prestări servicii, iar motocicleta nu a fost transmisă persoanei pe nume T.D. (la care organul de urmărire penală face trimitere în ordonanță, fără a-i stabili identitatea și contribuirea acestuia la comiterea faptei respective), acest lucru ar demonstra repetat intenția de dobândire prin înșelăciune a motocicletei ce aparține cu drept de proprietate părții vătămate. În situația în care se pretinde că între I.M. și partea vătămată L.D. a fost încheiat un contract de prestări servicii, iar acesta a fost reziliat, urma ca motocicleta să fie restituită proprietarului, ceea ce până la momentul de față nu s-a făcut.

12. Cu referire la ordonanța din 1 septembrie 2017, emisă de procurorul I.M., adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), o consideră nefondată și fără o soluționare detaliată asupra celor expuse în plângerea adresată în baza art. 299/1 din Codul de procedură penală. Prin urmare, nu poate fi de acord cu motivarea relatată în ordonanța din 1 septembrie 2017 în privința lipsei temeiurilor declarării nulității și a motivelor de redeschidere a procedurii date, deoarece, prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 20 octombrie 2016, s-a admis plângerea petiționarului L.D. adresată în baza art. 313 din Codul de procedură penală, dispunându-se anularea ordonanțelor anterioare emise în acest caz, cu obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului și examinarea plângerii menționate.

13. Ca urmare a încheierii emise și primind în procedură cauza nr. 2013032666, procurorul C.P. din cadrul Procuraturii Buiucani, mun. Chișinău, prin indicațiile adresate la 16 noiembrie 2016 ofițerului de urmărire penală al SUP IP Buiucani, municipiul Chișinău, a dispus de a fi efectuate în acest caz un șir de acțiuni de urmărire penală.

14. Astfel, studiind materialele cauzei penale nr. 2013032666, apărătorul a constatat că, din șirul indicațiilor date de către procurorul C.P., ofițerul de urmărire penală a efectuat doar o acțiune, și anume - audierea părții vătămate, L.D., și a mamei acestuia, Z.V. Alte acțiuni de urmărire penală indicate de către procuror în acest caz nu au fost efectuate. Prin urmare, se constată că pe cauza dată nu au fost efectuate toate acțiunile de urmărire penală care ar permite acuzatorului de stat să emită ordonanța privind scoaterea cetățeanului I.M. de sub urmărire penală, or, conform

indicațiilor, urma să fie efectuate și alte acțiuni de anchetă în vederea stabilirii adevărului.

15. În încheiere, avocatul P.R. pledează pentru a declara nulă ordonanța din 26 ianuarie 2017, emisă de procurorul C.P. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui I.M., născut la 20 februarie 1983, domiciliat pe adresa str. N. Costin, nr. 59, apartament 66, municipiul Chișinău, pe cauza penală nr. 2013032666 și clasarea procesului penal; a declara nulă ordonanța din 1 septembrie 2017, emisă de procurorul I.M., adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), prin care s-a respins ca neîntemeiată plângerea declarată în baza art. 299/1 din Codul de procedură penală și a obliga procurorul Procuraturii sectorului Buiucani din municipiul Chișinău să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului și să dispună reluarea urmăririi penale în cauza penală nr. 2013032666.

16. În ședința de judecată, avocatul P.R. a susținut plângerea depusă, solicitând admiterea ei și declararea nulă a ordonanței din 26 ianuarie 2017 și a ordonanței procurorului ierarhic superior din 1 septembrie 2017, relatând că le consideră nefondate, iar procurorul nu a dat nicio apreciere atât probelor administrate cât și declarațiilor părții vătămate. Cu referire la existența relațiilor de ordin civil, apărătorul a descris că organul de urmărire penală nu a constatat toate circumstanțele cauzei, iar argumentele procurorului sunt pur formale, mai mult ca atât: din momentul emiterii încheierii din 20 octombrie 2016, privind anularea ordonanței anterioare, nu au fost efectuate acțiuni procesuale.

17. Petiționarul L.D. a susținut integral în ședința de judecată plângerea înaintată, solicitând să fie admisă conform motivelor invocate.

18. Procurorul C.P. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) a solicitat în ședința de judecată respingerea plângerii înaintate, menționând că ordonanțele emise sunt legale și întemeiate, emiterea ordonanței de începere a urmăririi penale fiind o acțiune procesuală, ulterior însă nu s-au constatat probe pentru tragerea persoanei la răspundere penală, relațiile în acest caz fiind de ordin civil.

19. I.M., persoana a cărei drepturi pot fi afectate prin admiterea plângerii, nu s-a prezentat în ședința de judecată, fiind înștiințat despre locul, data și ora examinării plângerii. Instanța de judecată a considerat posibilă examinarea cauzei în absența acestuia, în baza prevederilor art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, care indică că neprezentarea persoanei care a depus plângerea și/sau a persoanelor ale căror drepturi și libertăți pot fi afectate prin admiterea plângerii nu împiedică examinarea acesteia.

20. Audiind participanții la proces, examinând plângerea înaintată în raport cu probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept întemeiată și urmează a fi admisă integral, din următoarele considerente.

21. Conform prevederilor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege; (2) persoanele indicate în alin.(1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; d) de a elibera persoana reținută pentru încălcarea prevederilor art. 165 și 166 din prezentul cod; e) de a elibera persoana deținută cu încălcarea perioadei de reținere sau a perioadei pentru care a fost autorizat arestul; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

22. În conformitate cu prevederile art. 19 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1) orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod. (3) Organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

23. Potrivit dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. (2) În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuitului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză; 3) corpurile delictive; 4) procesele-verbale privind acțiunile de urmărire penală și ale cercetării judecătorești; 5) documentele (inclusiv cele oficiale); 6) înregistrările audio sau video, fotografiile; 7) constatările tehnico-științifice și medico-legale; 8) actele procedurale în care se consemnează rezultatele măsurilor speciale de investigații și anexele la ele, inclusiv stenograma, fotografiile, înregistrările și altele.

24. Articolele 100 și 101 din Codul de procedură penală sunt înzestrate cu prevederi ce țin de administrarea și aprecierea probelor în procesul penal.

25. Art. 6 § 1 din Convenția Europeană stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale

de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa.

26. Așadar, în ședința de judecată s-a constatat că urmărirea penală în cauza penală nr. 2013032666 a fost pornită la 17 noiembrie 2013 de către SUP a Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (4) din Codul penal, pe faptul că I.M., având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prininducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune în proporții mari, la sfârșitul lunii decembrie 2012, aflându-se pe strada (...) din municipiul Chișinău, sub pretextul că va repara motocicleta de model „Honda”, a/f 2004, cu numărul de înmatriculare CAF 467, care aparținea lui L.D., a însușit această motocicletă cu prețul de 5000 euro și banii în sumă de 600 euro pentru reparația ei, sume care, potrivit cursului valutar din 20 decembrie 2012, constituiau 90.000 lei, dar până în prezent nu a restituit nici motocicleta, nici banii, cauzând părții vătămate C.C. o daună în proporții mari.

27. La 30 octombrie 2013, a fost conexată cauza penală nr. 2013032666, pornită la 1 octombrie 2013 de către SUP a Inspectoratului Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) din Codul penal, precum că I.M., având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile, la sfârșitul anului 2012, aflându-se pe str. (...) din municipiul Chișinău, sub pretextul că va repara motocicleta de model „Yamaha-Majestic”, cu numărul de înmatriculare CAF 162, care aparținea lui L.D., a însușit această motocicletă cu prețul de 12.100 lei și bani în sumă de 3.910 lei pentru reparația ei. Până în prezent, nu a restituit nici motocicleta și nici banii, cauzând părții vătămate L.D. o daună în proporții considerabile, în sumă de 26.010 lei.

28. Ca urmare a examinării circumstanțelor descrise în plângere, prin ordonanța procurorului S.V. din cadrul Procuraturii Buiucani, mun. Chișinău, din 31 martie 2016, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui I.M., cu clasarea procesului penal nr. 2013032666, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2), lit. c), d) din Codul penal.

29. Considerând ordonanța dată neîntemeiată, avocatul P.R., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui L.D., a contestat-o,

conform prevederilor art. 299¹ din Codul de procedură penală, la procurorul ierarhic superior, iar prin ordonanța procurorului interimar al Procuraturii Buiucani, D.V., din 14 septembrie 2016, plângerea a fost respinsă, ca fiind tardivă.

30. Ulterior, ca urmare a depunerii plângerii în conformitate cu prevederile art. 313 din Codul de procedură penală, prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, din 20 octombrie 2016, a fost admisă plângerea depusă de către avocatul P.R., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui L.D., fiind declarate nule ordonanța procurorului S.V., din cadrul Procuraturii Buiucani, din 31 martie 2016, precum și ordonanța procurorului interimar al Procuraturii Buiucani, D.V., din 14 septembrie 2016, procurorul fiind obligat să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănunțele în conținutul încheierii, să examineze plângerea în interesele petiționarului L.D., în raport cu încălcările depistate, și, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale, să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

31. Fiind primit procesul penal pentru reexaminare, prin ordonanța procurorului din 26 ianuarie 2017, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui I.M., cu clasarea procesului penal nr. 2013032666 din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2), lit. c), d) din Codul penal.

32. Considerând această ordonanță neîntemeiată și eronată, avocatul P.R., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui L.D., s-a adresat cu o plângere, în conformitate cu prevederile art. 299¹ din Codul de procedură penală, la procurorul ierarhic superior, iar prin ordonanța procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 1 septembrie 2017, s-a dispus respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată.

33. Adresându-se judecătorului de instrucție, avocatul P.R. a remarcat încălcarea de către procuror a drepturilor petiționarului L.D., acțiuni manifestate prin neelucidarea tuturor circumstanțelor cauzei, inclusiv transmiterea motocicletei de către I.M. unei a treia persoane, care nu a fost identificată și audiată, neînălăturarea încălcărilor și omisiunilor constatate în încheierea Judecătoriei Buiucani, din 20 octombrie 2016, iar concluzia privind existența unor relații civile în acest caz - prematură și neîntemeiată.

34. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

35. Potrivit dispozițiilor art. 287 alin. (2) din Codul de procedură penală, reluarea urmăririi penale se dispune de către judecătorul de instrucție în baza demersului procurorului sau în cazul admiterii plângerii depuse împotriva ordonanței procurorului de încetare a urmăririi penale, de clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire.

36. În baza art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanța de judecată stabilește că organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului cât și cele care îl dezvinovătesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea, iar potrivit prevederilor art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.

37. Pe fundalul normelor menționate, raportate la starea de fapt a lucrurilor, instanța de judecată stabilește că în acest caz organul de urmărire penală, având unele atribuții concrete în vederea stabilirii tuturor circumstanțelor invocate de către petiționar, dar și un act judecătoresc irevocabil care indică nemijlocit acțiunile ce urmează a fi efectuate, nu a întreprins aceste acțiuni și nu a elucidat pe deplin totalitatea împrejurărilor care au determinat apariția plângerii depuse de către L.D.

38. Astfel, instanța de judecată stabilește caracterul incomplet și pripit al soluției procurorului privind scoaterea lui I.M. de sub urmărire penală, din considerentul existenței între el și petiționarul L.D. a relațiilor de ordin civil, atâta timp cât concluzia dată este pripită și neîntemeiată, dar și contradictorie celor elucidate pe parcursul cercetării penale a celor deplânse de către L.D.

39. Contrar celor invocate de către procuror, cu referință la existența relațiilor civile, instanța de judecată identifică că în acest caz infracțiunea de escrocherie are modalități diverse de realizare, printre care sunt crearea unei realități false a scopului bine determinat al făptuitorului. Astfel, se reține că procurorul nu a întreprins acțiuni pentru a elucida pe deplin circumstanțele și modul transmiterii către petiționarul L.D. lui I.M. a mijlocului de transport pentru reparație.

40. Urmează a se desprinde tot aici și faptul că, deși petiționarul L.D. a indicat în plângerea sa că a transmis motocicleta de model „Honda”, a/f 2004 cu numărul de înmatriculare CAF 467, anume lui I.M., organul de urmărire penală nu a stabilit locul aflării acesteia. Deși s-a bazat pe declarațiile lui I.M., organul de urmărire penală nu a întreprins acțiuni directe și discrete pentru a elucida transmiterea bunului mobil vizat unei alte persoane cu numele T.D., urmând să identifice și să audieze această persoană, iar în cazul neidentificării acesteia – să analizeze corect declarațiile lui I.M., prin prisma unei versiuni de autoapărare, cât și a scopului inducerii în eroare a organelor de resort.

41. Contrarconcluziei procurorului privind existența relațiilor de ordin civil vine și faptul că organul de urmărire penală nici nu a întreprins acțiunile de rigoare

pentru a stabili esențialul pe cauză, și anume: unde se află motocicletă de model „Honda”, a/f 2004 cu numărul de înmatriculare CAF 467, ce s-a făcut cu aceasta și dacă a fost sau nu restituită petiționarului L.D. sau a fost sustrasă, drept urmare transmiterii pentru reparație lui I.M. de către petiționar.

42. Mai mult de atât, este neclară concluzia procurorului privind existența relațiilor de ordin civil și necesitatea adresării cu o cerere de chemare în judecată în acest caz, exceptând faptul că bunul mobil a fost transmis lui I.M. cu scopul de a fi reparat, dar în cele din urmă nu a fost restituit nici bunul și nici banii transmiși de către petiționar pentru reparație. Chiar dacă s-ar prezuma că între părți a fost încheiat un contract de prestări servicii, faptul dat nu denotă existența unor relații de ordin civil, având în vedere că rezilierea contractului, conform normelor Codului civil, trage în cele din urmă restituirea bunului, obiect al contractului, fapt care în acest caz nu a avut loc.

43. Succedând, instanța de judecată identifică că, la caz, organul de urmărire penală nu a întreprins acțiuni concrete și evidente pentru a înlătura încălcările și omisiunile depistate în încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, din 20 octombrie 2016, prin care a fost admisă plângerea depusă de către avocatul P.R., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui L.D., fiind declarate nule ordonanța procurorului S.V. de la Procuratura Buiucani, din 31 martie 2015, și ordonanța procurorului interimar D.V. al Procuraturii Buiucani, din 14 septembrie 2015, procurorul fiind obligat să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănuntele în conținutul încheierii și, respectiv, să examineze plângerea în interesele petiționarului L.D., în raport cu încălcările depistate și, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale, să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

44. Așadar, organul de urmărire penală, primind cauza penală pentru o cercetare repetată, completă și minuțioasă, nu a înlăturat în niciun mod încălcările și omisiunile constatate de către judecătorul de instrucție. Mai mult, nici nu a întreprins acțiuni pentru a da răspunsuri la întrebările adresate de către petiționar, dispunând din nou scoaterea de sub urmărire penală a lui I.M. În calitate de acțiuni suplimentare după reluarea urmăririi penale a fost dispusă doar audierea repetată a petiționarului L.D. și a martorului Z.V.

45. În contradictoriu cu concluzia adoptată de către procuror, privind scoaterea lui I.M. de sub urmărire penală, sunt și indicațiile date de către procurorul C.P. de la Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, la 16 noiembrie 2015. Conform acestora, organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, trebuia să efectueze acțiuni în vederea identificării și audierii persoanei cu numele T.D., care, din spusele lui I.M., de facto a reparat motocicletă; de stabilit autoservice-ul unde a activat persoana cu numele T.D. și de audiat lucrătorii respectivi, iar în funcție de necesitate – de efectuat confruntări; de dispus ofițerilor de investigații comisii rogatorii și delegații întru acumularea informației care ar favoriza la descoperirea infracțiunii.

46. În general, în opinia instanței, organul de urmărire penală nu a efectuat acțiuni procesuale în vederea elucidării tuturor împrejurărilor comiterii pretinsei fapte infracționale, limitându-se doar la audierea repetată a petiționarului L.D. și a unui martor.

47. Astfel, instanța de judecată identifică că organul de urmărire penală, în rezultatul dispunerii de către instanța de judecată a nulității ordonanței de neîncepere a urmăririi penale, clasarea procesului penal și a ordonanței procurorului ierarhic superior, nu a efectuat absolut nicio acțiune procesuală concretă din cele specificate în indicația procurorului din 16 noiembrie 2016, nu a înlăturat în niciun mod încălcările depistate și menționate în încheierea judecătorului de instrucție din 20 octombrie 2016.

48. Respectiv, instanța de judecată notează că, în acest caz, procurorul, acceptând propunerea organului de urmărire penală de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasare a procesului penal, a trecut sub tăcere indicațiile date în vederea înlăturării neajunsurilor stabilite de instanță, care însă nu au fost îndeplinite pe deplin, astfel admitând *ex officio* caracterul incomplet și subiectiv al urmăririi penale.

49. În asemenea conținut, instanța de judecată notează că organul de urmărire penală nu a îndeplinit toate acțiunile procesuale posibile, ignorând rigorile art. 252 din Codul de procedură penală, care indică că urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea faptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a stabili răspunderea acestuia.

50. În așa fel, instanța de judecată consideră că organul de urmărire penală și procurorul, fără a ține cont de prevederile art. 19, 93, 100-101 din Codul de procedură penală și art. 6 CEDO, nu au examinat și nu au soluționat cauza în mod echitabil și nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, lipsind astfel probe pertinente și concludente care ar argumenta contrariul. Din aceste considerente se conchide că plângerea în interesele lui L.D., cu privire la declararea nulității ordonanței procurorului și a procurorului ierarhic superior este una întemeiată și bazată pe probe pertinente, concludente și utile în susținerea atitudinii pe care o are în respectivul caz și, ca efect, se va adopta o încheiere prin care se va declara nulitatea ordonanțelor atacate, cu dispunerea reluării procesului penal de către judecătorul de instrucție potrivit art. 287 alin. (2) din Codul de procedură penală și obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănuntele în partea motivată a încheierii, și anume verificarea detaliată a versiunii petiționarului L.D., reținută de către judecătorul de instrucție și expusă prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 20 octombrie 2015, cât și întreprinderea altor acțiuni procesuale care urmează a fi efectuate în scopul aprecierii obiective și legale a circumstanțelor cauzei, după care să se adopte o hotărâre în condițiile legii, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale. De altfel, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedu-

ral în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act. Or, potrivit dispoziției art. 28 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care sunt sesizate, în modul prevăzut de prezentul cod, că s-a săvârșit o infracțiune și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate.

51. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 287 alin. (2), 313, 341 și 437 alin. (1) pct. 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite plângerea avocatului P.R., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului L.D., împotriva ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal din 26 ianuarie 2017, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 1 septembrie 2017, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului C.P. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 26 ianuarie 2017, prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui I.M., cu clasarea procesului penal nr. 2013032666, pentru că fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzută de art. 190 din Codul penal.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului I.M., adjunct-interimar al Procurorului șef al Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 1 septembrie 2017, prin care s-a dispus respingerea, ca fiind neîntemeiată, a plângerii avocatului P.R. împotriva ordonanței procurorului C.P. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 26 ianuarie 2017, prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui I.M., cu clasarea procesului penal nr. 2013032173, pentru că fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzută de art. 190 CP.

Se reia procesul penal nr. 2013032666 și se obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănunțele în conținutul încheierii și, respectiv, să examineze plângerea petiționarului L.D., în raport cu încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului și, în funcție de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale, să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul S.D.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de scoatere a persoanei de sub urmărire penală

Dosarul nr. 10-252/2017
14-ij_10-2252-21.30.2117

Î N C H E I E R E

5 septembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

T.E.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

S.R.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

S.D.,

Petiționarului

D.N.,

În absența:

Persoanelor ale căror drepturi ar putea fi afectate,

K.P. și S.S.,

Procedura de citare a părților fiind legal executată,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului D.N. împotriva ordonanței procurorului din 24 iunie 2017 de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 22 august 2017, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 23 august 2017, petiționarul D.N. a atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului din 24 iunie 2017, de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior din 22 august 2017, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal.

2. În susținerea plângerii înaintate, petiționarul D.N. a invocat că, la 27 iunie 2017, a făcut cunoștință cu ordonanța procurorului B.N. din 24 iunie 2017, prin care a fost clasat dosarul penal nr. 2012036252, ulterior, la 22 august 2017, prin ordonanța procurorului-șef C.D., a fost respinsă plângerea privind anularea ordonanței procurorului B.N. din 24 iunie 2017.

3. Petiționarul consideră că argumentele și dovezile aduse nu au fost luate în considerație de către procurori, referitor la coruperea funcționarilor de către compania pe care o prezintă. Ordonanța din 24 iunie 2017, precum și ordonanța din 22 august 2017, nu corespund realității pentru că activitatea companiei este bazată pe normele legale ale Republicii Moldova, obiectele transmise spitalelor din Republica Moldova au fost în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 134 din 22 februarie 2013 și regulamentele companiei din Slovenia. În ordonanțele procurorilor este menționat că urmărirea penală se clasează pentru că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Petiționarul consideră că sintagma *fapta nu întrunește elementele infracțiunii* nu este corectă, deoarece prin sintagma dată se subînțelege precum că ar fi fapte ilegale, dar care nu sunt infracțiune și propune a fi substituită cu sintagma *nu există faptul infracțiunii*, deoarece compania pe care o reprezintă ar putea avea urmări pecuniare și sunt nevoiți să se adreseze pentru recuperarea prejudiciului.

4. În cele din urmă, D.N. solicită examinarea legalității ordonanțelor emise în raport cu argumentele expuse și, corespunzător, cu obligarea procurorului să dispună substituirea motivului scoaterii persoanei de sub urmărire penală și clasării procesului penal, cu sintagma *nu există fapta infracțiunii*.

5. Petiționarul D.N. a susținut pe deplin în ședința de judecată plângerea înaintată, cerând astfel admiterea acesteia după conținut.

6. Procurorul S.D. de la Procuratura Anticorupție a solicitat în ședința de judecată respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, relatând că nu au fost prezentate temeiuri legale pentru anularea ordonanțelor emise la caz.

7. Persoanele ale căror drepturi și libertăți pot fi afectate prin admiterea plângerii, K.P. și S.S., în ședința de judecată nu au fost prezente. În privința acestora s-au întreprins măsurile necesare și prevăzute de lege privind citarea legală, care însă, potrivit raportului ofițerului superior de urmărire penală M.N. de la PCE al Direcției nr. 4 a DGUP a Centrului Național Anticorupție, din 2 septembrie 2017, prezentat de procuror în cadrul ședinței de judecată, nu s-au soldat cu un rezultat scontat, stabilindu-se că plângerea penală a fost catalogată ca una anonimă și, prin urmare, nu a fost posibil de identificat datele personale și domiciliul acestor persoane.

8. Audiind participanții la proces, examinând plângerea înaintată în raport cu materialele prezentate și rigorile de drept aplicabile la caz, instanța de judecată ajunge la concluzia că plângerea petiționarului este neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

9. Conform dispozițiilor art. 313 alin. (1) din Codul de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuț, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege.

10. Potrivit art. 313 alin. (2) și (5) din Codul de procedură penală, persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; d) de a elibera persoana reținută pentru încălcarea prevederilor art. 165 și 166 din prezentul cod; e) de a elibera persoana deținută cu încălcarea perioadei de reținere sau a perioadei pentru care a fost autorizat arestul; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei. (5) Judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

11. În conformitate cu prevederile art. 275 din Codul de procedură penală, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată și va fi încetată în cazurile în care: 1) nu există faptul infracțiunii; 2) fapta nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune; 3) fapta nu întrunește elementele infracțiunii, cu excepția cazurilor când infracțiunea a fost săvârșită de o persoană juridică; 4) a intervenit termenul de prescripție sau amnistia; 5) a intervenit decesul făptuitorului; 6) lipsește plângerea victimei în cazurile în care urmărirea penală începe, conform art. 276, numai în baza plângerii acesteia sau plângerea prealabilă a fost retrasă; 7) în privința unei persoane există o hotărâre judecătorească definitivă în legătură cu aceeași acuzație sau prin care s-a constatat imposibilitatea urmăririi penale pe aceleași temeuri; 8) în privința unei persoane există o hotărâre neanulată de neîncepere a urmăririi penale sau de încetare a urmăririi penale pe aceleași acuzații; 9) există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală.

12. Așadar, în ședința de judecată s-a constatat că urmărirea penală în cauza penală nr. 2012036252 a fost începută la 9 august 2012, în baza unei bănuieli rezonabile că a fost săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (3), lit. a) din Codul penal, pe faptul coruperii active săvârșite de către factorii de decizie din cadrul reprezentanței în Republica Moldova a SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, care au dat mijloace bănești în proporții deosebit de mari unor persoane publice, care, aflându-se în exercitarea funcției, să îndeplinească acțiuni în favoarea acestora.

13. Temei pentru începerea urmăririi penale au servit materialele obținute în rezultatul examinării petițiilor lui S.S. și K.P., referitoare la acțiunile ilegale ale factorilor de decizie din cadrul reprezentanței SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, manifestate prin coruperea activă a persoanelor publice și a persoanelor cu funcție de

răspundere, dar și a altor funcționari sau angajați ai instituțiilor medico-sanitare publice din republică.

14. Astfel, în rezultatul examinării petițiilor menționate, s-a stabilit că, în perioada anului 2012 și până în prezent, D.N., activând în calitate de director al reprezentanței în Republica Moldova a SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, de comun acord și în complicitate cu C.C., T.N., H.G., precum și alți angajați ai reprezentanței companiei farmaceutice SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic în Republica Moldova, sub pretextul organizării unor promoții a medicamentelor produse, urmărind intenția de a mări vânzările de medicamente pe teritoriul republicii în scopul primirii unor profituri personale sub formă de bonusuri din partea uzinei producătoare, pentru îndeplinirea planului de vânzări preconizat pentru o perioadă anumită, corup personalul medical al instituțiilor medico-sanitare publice din Republica Moldova pentru ca aceștia, la rândul lor, să prescrie medicamente produse de SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic. Coruperea personalului medical din cadrul acestor instituții are loc prin transmiterea cardurilor valorice a magazinelor de tehnică de uz casnic „Alina-Electronic”, veselă „Vitesse”, cartelelor de încărcare a operatorilor de telefonie mobilă „Orange” și „Moldcell”, precum și tichetelor de combustibil de la stațiile Peco de pe teritoriul Republicii Moldova.

15. De menționat că achitarea medicilor se efectuează lunar de către reprezentanții medicali angajați ai reprezentanței companiei farmaceutice SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic în Republica Moldova, întăriți după un anumit teritoriu, în baza înțelegerilor prelabile avute cu aceștia. În practică, înțelegerile prelabile sunt numite „pachete promoționale”. Achitarea acestora se efectuează în baza listelor „CA”, întocmite de oficiul central al reprezentanței, unde sunt indicate datele personale ale medicilor ce urmează a fi remunerați.

16. La 18 iulie 2014, D.N. a fost recunoscut în calitate de bănuț de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 325, alin. 3) lit. a) din Codul penal pe faptul coruperii active săvârșite de către factorii de decizie din cadrul reprezentanței în Republica Moldova a SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, care au dat personal unor persoane publice mijloace bănești în proporții deosebit de mari. Fiind audiat, D.N. nu și-a recunoscut vina și a refuzat să dea declarații.

17. La 5 octombrie 2014, D.N. a fost pus sub învinuire privind comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42, 325 alin. (3) lit. a) din Codul penal, pe faptul coruperii active în proporții deosebit de mari. Fiind audiat în această calitate, D.N. a declarat că nu se consideră vinovat în comiterea infracțiunii incriminate. Ordonanța de punere sub învinuire nu corespunde cerințelor imperative ale normei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală.

18. În contextul celor expuse, instanța de judecată consideră că procurorul corect și just a constatat că D.N. urmează a fi scos de sub urmărire penală, anume din motivul lipsei în acțiunile acestuia a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 42, 325 alin. (3) lit. a) din Codul penal, adică coruperea activă în proporții deosebit de mari.

19. În continuarea celor expuse, sunt reiterabile rigorile art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, care indică: (1) probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei; (2) în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuțitului, învinuțitului, inculpatului, ale părții vătămăte, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză; 3) corpurile delictive; 4) procesele-verbale privind acțiunile de urmărire penală și ale cercetării judecătorești; 5) documentele (inclusiv cele oficiale); 6) înregistrările audio sau video, fotografiile; 7) constatările tehnico-științifice și medico-legale; 8) actele procedurale în care se consemnează rezultatele măsurilor speciale de investigații și anexele la ele, inclusiv stenograma, fotografiile, înregistrările și altele.

20. Normele 100 și 101 din Codul de procedură penală sunt înzestrate cu prevederi ce țin de administrarea și aprecierea probelor în procesul penal.

21. Art. 6 § 1 din Convenția Europeană stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa (...), iar potrivit prevederilor art. 252 din Codul de procedură penală, urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a stabili răspunderea acestuia.

22. Conform dispoziției art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.

23. În prezența acestor împrejurări, instanța de judecată relevă că, în cadrul urmăririi penale pe cauza penală nr. 2012036252, pentru stabilirea circumstanțelor expuse în petiții, au fost întreprinse un șir de măsuri speciale de investigație, și anume: interceptarea comunicărilor telefonice ale învinuțitului A.C., precum și ale unui grup de angajați ai reprezentanței, în vederea acumulării probelor pertinente și concludente întru confirmarea faptului promisiunii, oferirii și dării, personal sau prin mijlocitor, mai multor persoane publice de bunuri sau avantaje sub orice formă în proporții deosebit de mari, ce nu li se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a prescrie medicamente, produse ale companiei farmaceutice SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, săvârșite de către D.N., directorul al reprezentanței în Republica Moldova a SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, în complicitate cu angajații reprezentanței companiei farmaceutice SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic în Republica Moldova - C.C., T.N., H.G., precum și de alți angajați ai reprezentanței.

24. În rezultatul măsurilor operative de investigații, și anume a perchezițiilor efectuate la sediile reprezentanței SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic și în mijloacele de transport din proprietatea acesteia, în scopul depistării și ridicării documentelor sau obiectelor care ar confirma și proba comiterea infracțiunii prevăzută de art. 325 alin. (3) lit. a) din Codul penal, nu au fost depistate obiecte și bunuri care ar da temei de a determina gradul prejudiciabil al infracțiunii.

25. Conform Hotărârii de Guvern nr. 134 din 22 februarie 2013 privind stabilirea valorii admise a cadourilor simbolice, a celor oferite din politețe sau cu prilejul anumitor acțiuni de protocol și aprobarea Regulamentului cu privire la evidența, evaluarea, păstrarea, utilizarea și răscumpărarea cadourilor simbolice, se permite oferirea în calitate de cadouri simbolice cu prilejul unor acțiuni de protocol bunuri valoarea cărora nu depășește suma de 1000 de lei.

26. În acest context, instanța de judecată relevă că oferirea de către angajații SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic personalului medical din cadrul instituțiilor medico-sanitare publice din republică a cardurilor valorice din magazinele „Alina Electronic”, tichetelor de combustibil și cartelelor de reîncărcare a operatorilor de telefonie mobilă nu pot fi considerate ca acte de corupție și nu cad sub incidența normei de incriminare, deoarece tichetele de combustibil se ofereau personalului medical ocazional, pentru facilitarea deplasării și prezența la prezentările promoționale, organizate de SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic. Mai mult, în cadrul prezentărilor promoționale, angajații SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic aduceau la cunoștința cadrelor medicale din Republica Moldova indicațiile, contraindicațiile și interacțiunile produselor farmaceutice, produse de compania pe care o reprezintă.

27. Instanța de judecată mai atestă și faptul că aceste prezentări au un caracter practico-științific și compania SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic este interesată în familiarizarea cadrului medical din Republica Moldova cu produsele sale, dar totodată și acumularea informațiilor referitoare la eficiența produselor sale, concluzionată din practica administrării lor.

28. Cu referință la cartelele de reîncărcare a operatorilor de telefonie mobilă, ele erau distribuite unor medici după lansarea produselor noi pe piața Republicii Moldova, pentru ca aceștia mai operativ să contacteze angajații reprezentanței în Republica Moldova a SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, în cazul apariției unor întrebări sau efecte adverse, legate de administrarea produsului companiei. Atât tichetele de combustibil, cartelele de reîncărcare a operatorilor de telefonie mobilă, cât și cardurile valorice din magazinele „Alina Electronic” erau transmise personalului medical în calitate de cadouri de protocol.

29. Sub egida acestor constatări, instanța de judecată stabilește că, în acest caz, procurorul corect a conchis că în acțiunile lui D.N. lipsesc elemente constitutive ale infracțiunii, nemijlocit obiectul și latura subiectivă a infracțiunii de corupere activă, fiind astfel niște circumstanțe care au și servit drept temei pentru scoaterea lui D.N. de sub urmărire penală.

30. Așadar, instanța de judecată nu poate admite motivul invocat de către petiționar, precum că procurorul urma să indice în ordonanță că fapta lui D.N. de corupere activă în proporții deosebit de mari nu a fost săvârșită, deoarece materialele prezentate de procuror indică clar că acțiunile acestuia au fost de fapt contrare legii, însă gradul prejudiciabil al infracțiunii nu este pe deplin determinat conform semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii prevăzută de art. 325 alin. (3) lit. a) din Codul penal, așa după cum impun prevederile art. 15 din Legea penală a Republicii Moldova. În cazul de față, procurorul a constatat că faptele de acordare a cadourilor lucrătorilor medicali nu constituie infracțiune de corupere activă, nefiind constatate temeiurile juridice pentru calificarea corespunzătoare, respectiv, se prezumă că lipsesc unele dintre elementele constitutive, nemijlocit obiectul infracțiunii, latura subiectivă.

31. Astfel, în cadrul procesului penal nu au fost acumulate probe care să demonstreze că D.N. ar fi acționat cu intenție directă în vederea coruperii colaboratorilor medicali, dar, totodată, cadourile oferite de către acesta colaboratorilor medicali nu pot constitui drept obiect al infracțiunii de corupere activă. Or, aceste cadouri au fost oferite cu scopul de a aduce la cunoștința cadrelor medicale indicațiile, contraindicațiile și interacțiunile produselor farmaceutice produse de compania SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic, precum și familiarizarea cu produsele sale, pentru a acumula informații referitoare la eficiența produselor, concluzionate din practica administrării lor.

32. În așa fel, instanța de judecată stabilește cu certitudine că procurorul corect și conform circumstanțelor de fapt, raportate la cele de drept, a conchis că faptele lui D.N. nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii, iar procurorul ierarhic superior în cadrul legal a dispus respingerea plângerii petiționarului ca nefondată, în urma examinării acesteia în condițiile art. 299² din Codul de procedură penală.

33. Instanța de judecată nu poate admite cerința privind schimbarea conținutului ordonanței, dar și a dispozitivului acesteia, atâta timp cât în cadrul urmăririi penale, dar și ca urmare a acțiunilor procesuale întreprinse în raport cu probele administrate, s-a adeverit că D.N., împreună cu angajații reprezentanței companiei farmaceutice SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic în Republica Moldova – C.C., T.N. și H.G., au oferit carduri valorice din magazinele „Alina Electronic”, tichete de combustibil și cartele de reîncărcare a operatorilor de telefonie mobilă, fapt demonstrat integral.

34. În acest context, este inadmisibilă constatarea privind lipsa faptei infracționale, după cum indică petiționarul, de vreme ce unele aspecte au fost întreprinse de către D.N., împreună și cu alți angajați ai companiei farmaceutice SA „B.M.J.” D.L. NovoMajestic în Republica Moldova – C.C., T.N. și H.G., însă fapta lui D.N. nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de corupere activă, astfel ca fapta acestuia să nu fie pasibilă de răspundere penală.

35. Deci, instanța de judecată determină că procurorul a apreciat probele conform propriei convingeri, formate ca urmare a examinării lor în ansamblu, sub toate

aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, ca, în concluzie, să se conchidă despre necesitatea emiterii ordonanței privind scoaterea de sub urmărire penală a învinutului D.N. pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 325 alin. (3) lit. a) din Codul penal.

36. În cele din urmă, instanța de judecată constată și reiterează că actele și acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile lui D.N., garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de art. 313 din Codul de procedură penală, nu au fost încălcate sau afectate nici într-un fel. Din aceste raționamente, în încheiere, versiunea petiționarului, relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, iar plângerea fiind înaintată fără a ține cont de faptul că actele procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale, iar persoana nu poate fi scoasă de sub urmărire penală după bunul plac și la indicația petiționarului, pentru care pretexte instanța de judecată va respinge plângerea înaintată, ca fiind vădit neîntemeiată. Or, potrivit dispoziției art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate, iar copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

37. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341 și 437 alin. (1) 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarului D.N. împotriva ordonanței procurorului din 24 iunie 2017, de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 22 august 2017, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal, ca fiind neîntemeiate.

Încheierea poate fi contestată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul T.E.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de încetare a urmăririi penale

Dosarul nr. 10-253/2017
14-ij_10-2253-11392117

Î N C H E I E R E

12 septembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.V.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.D.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

H.G.,

În absența:

Avocatului

D.B.,

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului D.B., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui D.F., împotriva ordonanței procurorului privind respingerea cererii de încetare a urmăririi penale,

A C O N S T A T A T :

1. La 4 mai 2017, avocatul D.B. a atacat la judecătorul de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) ordonanța procurorului privind respingerea cererii de încetare a urmăririi penale.

2. Avocatul D.B. invocă că, în baza ordonanței din 25 februarie 2017, emisă de procurorul C.F., din cadrul Procuraturii Anticorupție, D.F. a fost recunoscut în calitate de învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 42 alin. (5), art. 326 alin. (3) lit. a) din Codul penal, deoarece, prin participație cu K.Ș., a pretins și acceptat pentru sine și pentru alte persoane de la Ș.P. mijloace bănești în sumă de 35.000 euro, susținând că are influență asupra unor persoane publice străine, funcționari internaționali.

3. Avocatul D.B. susține că natura relațiilor existente între Ș.P. și D.F. este una juridico-civilă, fapt confirmat și de Ș.P., care, la rândul său, a înaintat o cerere de chemare în judecată în ordine civilă. Astfel, prin hotărârea Judecătoriei sectorului Botanica, municipiul Chișinău, din 3 martie 2016, s-a dispus admiterea acțiunii înaintate și încasarea din contul lui D.F. în beneficiul lui Ș.P. a sumei de 10.000 euro

cu titlu de datorie, precum și cheltuielile de judecată, care, însă, a fost casată prin decizia Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău și remisă la o nouă rejudecare în instanța de fond.

4. Prin urmare, avocatul consideră că circumstanțele expuse supra și anume prezența litigiului civil, înlătură împrejurările care ar justifica existența cauzei penale, deoarece litigiul existent între Ș.P. și D.F. este rezultatul unor relații juridico-civile, care urmează a fi soluționate în ordine civilă, prin intermediul instanței de judecată, iar cauza penală urmează a fi încetată în ordinea art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală.

5. Totodată, avocatul indică că Ș.P., acționând cu rea-credință întru atingerea scopului său, a dat declarații alogice și contradictorii organului de urmărire penală pentru a justifica plângerea depusă, folosind astfel situația iscată în cadrul litigiului civil, pretinzând în așa fel ilegal valorificarea drepturilor sale patrimoniale atât în cadrul procedurii civile, cât și în cadrul procedurii penale, ceea ce este inadmisibil și urmează a fi apreciat critic.

6. Cu toate că prin cererea înaintată la 19 martie 2017 s-a solicitat Procuraturii Anticorupție încetarea urmăririi penale în respectiva cauză penală, prin ordonanța procurorului H.G., din cadrul Procuraturii Anticorupție, s-a respins cererea, ca neîntemeiată.

7. Astfel, apărătorul consideră că ordonanța contestată prin prezenta plângere reprezintă rezultatul unei anchete formaliste, în cadrul căreia organul de urmărire penală, contrar prevederilor art. 254 alin. (1) și art. 255 alin. (2) din Codul de procedură penală, pe de o parte, nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru constatarea/cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cererii privind încetarea urmăririi penale, iar pe de altă parte – a emis o ordonanță neîntemeiată și contradictorie, ceea ce a prejudiciat drepturile și interesele legal-procedurale ale lui D.F., care a fost lipsit de dreptul său de a cunoaște adevăratul temei de refuz în dispunerea încetării urmăririi penale. Din acest motiv, solicită anularea acestui act adoptat de procuror și, corespunzător, admiterea cererii de încetare a urmăririi penale.

8. Avocatul D.B., deși a fost citat legal despre locul, data și ora ședinței de judecată, ceea ce se atestă prin avizul de recepție din 7 mai 2017, nu s-a prezentat în judecată. Astfel, cu referire la prevederile art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu a împiedicat examinarea plângerii.

9. Procurorul H.G., din cadrul Procuraturii Anticorupție, a cerut în ședința de judecată respingerea plângerii, ca fiind una neîntemeiată, invocând că urmărirea penală în privința lui D.F. are loc în legătură cu implicarea acestuia în fapte care, potrivit legislației penale, sunt catalogate drept infracțiuni, respectiv - solicitarea de a înceta urmărirea penală, în cazul dat, este prematură.

10. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materiile prezentate de procuror, coroborate cu prevederile legale ce guvernează speța,

instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

11. Din materialele prezentate instanței de judecată și examinate în cadrul ședinței de judecată rezultă că, cauza penală nominalizată a fost începută la 20 august 2016, conform elementelor componenței de infracțiune prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) din Codul penal, iar ca temei a servit plângerea lui Ș.P.

12. Prin ordonanța procurorului C.F., de la Procuratura Anticorupție, din 25 februarie 2017, D.F. a fost recunoscut în calitate de învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 42 alin. (5), 326 alin. (3) lit. a) din Codul penal, deoarece, prin participație cu K.Ș., a pretins și acceptat de la Ș.P., pentru sine și pentru alte persoane, mijloace bănești în sumă de 35.000 euro, susținând că are influență asupra unor persoane publice străine, funcționari internaționali.

13. La 19 martie 2017, la Procuratura Anticorupție a parvenit cererea avocatului D.B., prin care s-a solicitat încetarea urmăririi penale în privința lui D.F., învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 42 alin. (5), art. 326 alin. (3) lit. a) din Codul penal.

14. Prin ordonanța procurorului H.G., de la Procuratura Anticorupție, din 3 aprilie 2017, s-a dispus respingerea cererii înaintată de apărător.

15. Conform art. 252 din Codul de procedură penală, urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a se stabili răspunderea acestuia.

16. Potrivit prevederilor art. 2 din Codul penal, (1) legea penală apără, împotriva infracțiunilor, persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea, mediul înconjurător, orânduirea constituțională, suveranitatea, independența și integritatea teritorială a Republicii Moldova, pacea și securitatea omenirii, precum și întreaga ordine de drept. (2) Legea penală are, de asemenea, drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

17. Drept urmare, instanța de judecată identifică că organul de urmărire penală corect și întemeiat a dispus începerea urmăririi penale după elementele infracțiunii prevăzută de art. 42 alin. (5), 326 alin. (3) lit. a) din Codul penal, în baza plângerii lui Ș.P. Or, potrivit prevederilor art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului, iar conform dispoziției art. 28 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care sunt sesizați, în modul prevăzut de prezentul cod, pentru a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate.

18. În conformitate cu prevederile art. 275 din Codul de procedură penală, urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată și va fi încetată în cazurile în care: 1) nu există faptul infracțiunii; 2) fapta nu este prevă-

zută de legea penală ca infracțiune; 3) fapta nu întrunește elementele infracțiunii, cu excepția cazurilor când infracțiunea a fost săvârșită de o persoană juridică; 4) a intervenit termenul de prescripție sau amnistia; 5) a intervenit decesul făptuitorului; 6) lipsește plângerea victimei în cazurile în care urmărirea penală începe, conform art. 276, numai în baza plângerii acesteia sau plângerea prealabilă a fost retrasă; 7) în privința unei persoane există o hotărâre judecătorească definitivă în legătură cu aceeași acuzație sau prin care s-a constatat imposibilitatea urmăririi penale pe aceleași temeuri; 8) în privința unei persoane există o hotărâre neanulată de neîncepere a urmăririi penale sau de încetare a urmăririi penale pe aceleași acuzații; 9) există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală.

19. Prin urmare, prin probele legal acumulate în cadrul urmăririi penale, organul de urmărire penală a constatat că K.Ș. în participație cu D.F. au comis trafic de influență.

20. Așadar, instanța de judecată identifică faptul că procurorul a stabilit corect că, pentru moment, lipsesc temeiuri prevăzute de art. 275 din Codul de procedură penală care ar permite încetarea urmăririi penale sau în cadrul urmăririi penale au fost acumulate suficiente probe care evidențiază faptul că există o bănuială rezonabilă că D.F. a comis infracțiunea de care este acuzat, ceea ce exclude oricare temeiuri de a bănui că drepturile și interesele legitime ale acestuia au fost lezate.

21. Instanța de judecată ține să elucideze că organul de urmărire penală nu are obligația de a se conforma îndrumărilor petiționarului, atâta timp cât acest organ are ca sarcină de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei cât și cele care o dezvinovătesc. Or, pornirea urmăririi penale și desfășurarea procesului penal sunt niște procedee legale care nu afectează drepturi sau libertăți constituționale, acestea fiind niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc doar în cadrul desfășurării acțiunilor menționate.

22. În acest fel, versiunea petentului relatată instanței de judecată se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, iar plângerea fiind înaintată fără a ține cont de faptul că actele procurorului și ale organului de urmărire penală, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale atâta timp cât organele de constatate, inclusiv organul de urmărire penală, au obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțului sau învinuitului cât și cele care îl dezvinovătesc.

23. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341 și 437 alin. (1) pct. 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea avocatului D.B., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui D.F., împotriva ordonanței procurorului privind respingerea cererii de încetare a urmăririi penale, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul C.V.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de reluare a urmăririi penale

Dosarul nr. 10-232/2017
14-ij_10-2232-17657117

Î N C H E I E R E

3 octombrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.E.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

S.P.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

L.K.,

Petiționarului

P.I.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului P.I. împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 16 februarie 2017 privind anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 14 martie 2017 de respingere a plângerii împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior cu privire la anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal, cu sesizarea Procuraturii Generale pe marginea faptelor de încălcare a legalității și a drepturilor omului,

A C O N S T A T A T:

1. La 14 martie 2017, petiționarul P.I. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală prin care a contestat ordonanța procurorului ierarhic superior din 16 februarie 2017 privind anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal, solicitând, de asemenea, sesizarea Procuraturii Generale pe marginea faptelor de încălcare a legalității și a drepturilor omului.

2. În cadrul ședinței de judecată, petiționarul P.I. a cerut anularea, inclusiv a ordonanței procurorului ierarhic superior din 14 martie 2017 de respingere a plângerii împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior cu privire la anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal, acte pe care le-a recepționat după depunerea plângerii în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală.

3. Astfel, în susținerea plângerii formulate, petiționarul a invocat faptul că, la 25 iulie 2016, aproximativ ora 23.53, P.J. și K.O., fiind în stare de ebrietate avansată, au inițiat un scandal care s-a transformat într-o bătaie, iar când a încercat să-i liniștească și să le explice că încalcă grav ordinea publică, el a fost lovit în față de unul dintre ei, apoi altul l-a lovit cu piciorul în piept, după care a căzut jos și a fost lovit cu picioarele în coaste. La 11 august 2016, pe faptele infracționale menționate mai sus a fost pornită cauza penală nr. 2016031865.

4. Petiționarul P.I. subliniază că, la 25 august 2016, ofițerul de urmărire penală D.B. din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, a finalizat urmărirea penală nr. 2016031232 și, respectiv, a întocmit un raport cu propunerea de a înainta învinuirea bănușilor P.J. și K.O. în baza art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, cu trimiterea dosarului în instanța de judecată. La momentul actual, dosarul penal a fost expediat la Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), fiind repartizat judecătorului L.V. pentru examinare în fond.

5. În cadrul urmăririi penale, inculpatul P.J. și cetățenii D.D. și D.Z., pentru a se eschiva de la răspundere penală, au depus o plângere către Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) împotriva lui P.I., precum că acesta i-ar fi agresat fizic și i-ar fi maltratat.

6. Ulterior, la 4 septembrie 2016, procurorul D.B. din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) a emis o ordonanță motivată, argumentată și întemeiată prin care a dispus neînceperea urmăririi penale pe faptele sesizate de persoanele menționate mai sus.

7. La 13 noiembrie 2016, în cadrul judecării cauzei penale de către judecătorul L.V., petiționarul P.I. a depus o cerere în baza art. 60 și art. 347 din Codul de procedură penală, la care a anexat ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 4 septembrie 2015, în calitate de probă, deoarece are legătură directă cu cazul judecat, iar la 24 noiembrie 2016, ora 14.00, în ședința de judecată, judecătorul L.V. a anunțat participanții la proces despre ordonanța anexată la materialele dosarului, copia căreia a fost înmănată procurorului C.V. și avocaților inculpaților.

8. În opinia petiționarului, la data comiterii infracțiunii, inculpații erau în stare de ebrietate avansată, însă la întocmirea rechizitoriului procurorul C.V. a tăinuit intenționat această situație, fiind astfel niște circumstanțe dezvăluite prin laude de către inculpați pe holul instanței. Pentru aceste acțiuni, la plângerea sa, procurorul C.V. a fost înlocuit cu procurorul L.K.

9. La 12 februarie 2016, în cadrul ședinței de judecată, procurorul L.K. a fost împotriva admiterii, în calitate de probă, a ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale din 4 septembrie 2015, declarând că nu cunoaște despre ce este vorba. În același fel au acționat și avocații inculpaților, care, de asemenea, au fost împotriva anexării ordonanței la materialele cauzei penale, declarând că ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale din 4 septembrie 2015 a fost contestată și cu certitudine va fi anulată, deoarece dâșii deja au vorbit și s-au înțeles preventiv cu procurorul-adjunct I.M. de la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău.

10. Petiționarul menționează că imediat după ședința de judecată din 12 februarie 2016 a depus o cerere în baza Legii privind accesul la informație către Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, prin care a solicitat să fie informat dacă ordonanța din 4 septembrie 2015 a fost sau nu contestată de către avocații inculpaților. La 22 februarie 2016 el a primit o scrisoare de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, semnată de către procurorul L.K., prin care a fost înștiințat că procurorul ierarhic superior a dispus prin ordonanță anularea ordonanței de neîncepere a urmăririi penale din 4 septembrie 2016, fără însă a i se expedia spre cunoștință ordonanța, comunicarea dată nu conținea data emiterii ordonanței cu privire la anularea ordonanței din 4 septembrie 2016 și, respectiv, fără a i se explica dreptul de a contesta ordonanța nominalizată.

11. În asemenea împrejurări, consideră că procurorii din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) au un interes personal și întreprind măsuri vădit ilegale în scopul protejării inculpaților de la răspundere penală pentru faptele comise. De asemenea, petiționarul susține că ordonanța de neîncepere a urmăririi penale din 4 septembrie 2016, emisă pe faptele sesizate de inculpați, care încearcă prin diferite metode să se eschiveze de la răspundere penală, a fost anulată intenționat, vădit ilegal, pentru a o exclude ca probă din dosarul penal, cu încălcarea gravă a termenilor prevăzuți de Codul de procedură penală, fără temei juridic și fără a exista vreun motiv sau circumstanțe noi. Prin urmare, este posibilă de a fi anulată.

12. Petiționarul relatează că, la 22 februarie 2017, a depus la Procuratura Generală o plângere, în baza art. 299¹ din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței prin care s-a anulat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale din 4 septembrie 2017 și împotriva acțiunilor ilegale ale procurorului adjunct-interimar I.M. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), însă, deși a expirat termenul de 15 zile prevăzut de art. 299 din Codul de procedură penală pentru examinarea plângerii, el nu a primit niciun răspuns la plângerea menționată.

13. În cele din urmă, petiționarul P.I. pledează pentru anularea ordonanței procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 16 februarie 2017, cerând, de asemenea, declararea nulității ordonanței procurorului P.W., adjunct al Procurorului General, din 14 martie 2017.

14. Petiționarul P.I., în ședința de judecată, a susținut integral plângerea înaintată, evidențiind că în materialele cauzei este prezent un demers expedit de către procurorul D.B., prin care toate persoanele interesate despre ordonanța din 4 septembrie 2017 au fost informate. Nicio persoană nu a avut pretenții la ordonanța dată. În fapt, a avut loc un act de huliganism și, ca urmare a acestor fapte, două persoane au devenit inculpați. Astfel, avocatul B.K. și inculpații au cunoscut despre ordonanța menționată și până la 13 noiembrie 2016. Cu toate acestea, în ordonanța din 16 februarie 2017 este scris că avocatul B.K. a depus o plângere, însă o astfel de plângere nu există în realitate. Dânsul, la 13 noiembrie 2016, a primit ordonanța în instanța de judecată la contrasemnătură, iar procurorul s-a expus direct în instanța

de judecată că ordonanța respectivă o va anula. Astfel, imediat după trei zile, acest act a fost anulat.

15. Procurorul L.K. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) a solicitat în ședința de judecată respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, menționând că ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale ar fi fost anulată după expirarea termenului prevăzut de lege, la materialele cauzei penale nu există o dovadă de recepție de către S.Ș. și D.D. a ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale, care să probeze data la care ei au recepționat această ordonanță. S.Ș. și D.D. nu au calitate de inculpați și, respectiv, aceste persoane nu au fost în cadrul ședințelor de judecată și nu puteau să cunoască despre existența ordonanței, așa după cum pretinde petiționarul. Referitor la faptul că petiționarul solicită anularea ordonanței procurorului ierarhic superior, prin prisma art. 313 din Codul de procedură penală, ultimul nu este o persoană care poate solicita anularea ordonanței respective, pentru că ordonanța în cauză nu-i aduce atingere directă drepturilor sau intereselor petiționarului, întrucât este vorba despre un proces penal în cadrul căruia nu s-a luat o soluție definitivă. Astfel, petiționarul P.I. va putea solicita anularea ordonanței respective prin prisma art. 313 din Codul de procedură penală, doar dacă va dobândi vreo calitate în acest proces.

16. Audiind participanții la proces, examinând plângerea înaintată în raport cu probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept întemeiată doar parțial și urmează a fi admisă în parte, având în vedere următoarele considerente.

17. Conform prevederilor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

18. Pornind de la aceste prevederi, analizând materialele prezentate, în raport cu solicitările petiționarului, instanța de judecată consideră că actele și acțiunile contestate vizează drepturile și interesele petiționarului P.I., motiv din care legalitatea adoptării acestora poate fi supus controlului judiciar, iar argumentele procurorului că, prin adoptarea actelor contestate, petiționarului nu i s-au încălcat drepturi, in-

stanța de judecată le va aprecia ca eronate, atâta timp cât toate trei acte adoptate de procurori se referă la persoana lui P.I.

19. Așadar, în ședința de judecată s-a constatat că, la 4 august 2016, Inspectoratul de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, a înregistrat prezentul proces penal pe faptul pretinsei acțiuni ilegale comise la 25 iulie 2016 de mai multe persoane în timp ce se aflau pe teritoriul parcului „H.Y.”, SRL „Inimă”, unde a avut loc un conflict și agresiuni.

20. Drept rezultat al examinării circumstanțelor cauzei, la 25 august 2016, organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, a înaintat procurorului raportul cu propunerea de neîncepere a urmăririi penale, din lipsa infracțiunii și clasarea procesului penal.

21. Ca rezultat al examinării materialelor cauzei, la 4 septembrie 2016, procurorul D.B. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) a dispus refuzul în începerea urmăririi penale pe faptele descrise de către petiționarul K.O., pe motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii, cu clasarea procesului penal nr. 2232 din 4 august 2016.

22. La 28 octombrie 2016, procurorul D.B. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) a înștiințat petiționarii D.Z., K.O., D.D. și P.J. despre rezultatele examinării acestei plângeri.

23. La 16 februarie 2017, procurorul I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), a dispus anularea ordonanței procurorului D.B. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) din 4 septembrie 2016, considerând-o ca neîntemeiată, cu reluarea și continuarea controlului circumstanțelor relatate în ordinea prevăzută de art. 274 din Codul de procedură penală.

24. În conformitate cu prevederile art. 299¹ din Codul de procedură penală, petiționarul P.I. s-a adresat către Procurorul General al Republicii Moldova cu o plângere împotriva ordonanței din 16 februarie 2017, iar la 14 martie 2017, adjunctul Procurorului General, P.W., a dispus respingerea plângerii petiționarului, ca fiind neîntemeiată.

25. La 14 martie 2017, petiționarul P.I. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, solicitând anularea ordonanței procurorului ierarhic superior din 16 februarie 2017 privind anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal, iar pe parcursul examinării plângerii, petiționarul P.I. a cerut declararea nulității, inclusiv a ordonanței procurorului ierarhic superior, din 14 martie 2017, de respingere a plângerii împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior cu privire la anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal.

26. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului

sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

27. Potrivit prevederilor art. 299¹ alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1) persoanele indicate la art. 298 alin. (1) pot depune plângere împotriva acțiunilor, inacțiunilor și actelor efectuate sau dispuse de procurorul care conduce urmărirea penală, sau exercită nemijlocit urmărirea penală ori împotriva acțiunilor, inacțiunilor și actelor care au fost efectuate sau dispuse în baza dispozițiilor date de procurorul respectiv. (3) Plângerea se adresează, în termen de 15 zile din momentul efectuării acțiunii, inacțiunii sau de când s-a luat cunoștința de act, procurorului ierarhic superior și se depune fie direct la acesta, fie la procurorul care conduce sau exercită nemijlocit urmărirea penală. În cazul în care plângerea a fost depusă la procurorul care conduce sau exercită nemijlocit urmărirea penală, acesta este obligat să o înainteze, în termen de 48 de ore de la primirea ei, procurorului ierarhic superior împreună cu explicațiile sale, atunci când acestea sunt necesare.

28. După cum s-a subliniat mai sus, ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal de către procurorul D.B. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) a fost adoptată la 4 septembrie 2016, iar la 28 octombrie 2016, același procuror a înștiințat petiționarii D.Z., K.O., D.D. și P.J. despre rezultatele examinării plângerii și despre hotărârea adoptată.

29. Cu toate că materialele prezentate de procuror nu atestă recepționarea directă de către petiționari a ordonanței din 4 septembrie 2016, instanța de judecată stabilește că petiționarii au cunoscut despre hotărârea procurorului D.B., mai ales că existența la dosar a ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și a comunicatului din 28 octombrie 2016, cu nr. 07-9232, presupune aducerea la cunoștința persoanelor interesate despre conținutul actului vizat. De altfel, această obligație îi aparține nemijlocit procurorului, în virtutea funcției deținute și, respectiv, procurorul ierarhic superior urma să ridice anumite întrebări în lumina articolelor 299¹ – 299¹ din Codul de procedură penală.

30. Astfel, trebuie de evidențiat că în procedura Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) se află spre judecare cauza penală de învinuire a lui P.J. și K.O.

31. La 13 noiembrie 2016, petiționarul P.I. a înaintat judecătorului de instrucție o cerere, înregistrată cu nr. 39232, prin care s-a solicitat anexarea la materialele cauzei penale a ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale, emisă la 4 septembrie 2016 de către procurorul D.B. Corespunzător, inculpații P.J. și K.O., dar și avocatul B.K. au cunoscut despre existența ordonanței de refuz în pornirea penală.

32. În așa fel, contrar termenului de 15 zile din momentul efectuării acțiunii, inacțiunii sau de când s-a luat cunoștința de act, avocatul B.K., dar și D.Z., au depus câte o plângere abia la data de 1 și, respectiv, 5 februarie 2017 împotriva ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale, emisă la 4 septembrie 2016, adică după o

perioadă de aproximativ 5 luni. Procurorul ierarhic superior a supus plângerile examinării, fără însă a pune în discuție omiterea termenului, repunerea în termen sau, după caz, data la care s-a luat cunoștință cu actul contestat și din care împrejurări contestatarii ar fi aflat despre ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale. Or, materialele prezentate de procuror în cadrul ședinței de judecată nu pun în evidență dovezi pertinente și concludente care ar arăta că avocatul B.K. și D.Z. ar fi luat cunoștință cu actul dat la 17 și, respectiv, 21 ianuarie 2017, pentru a se încadra în termenul prescris de legiuitor. În materialele cauzei, prezentate de procuror, nu se regăsesc solicitări ale avocatului B.K. și D.Z. față de decurgerea soluționării plângerii penale și soluția adoptată în acest caz, rămânând necunoscut faptul din care surse s-ar fi aflat despre ordonanța adoptată de procurorul D.B., astfel fiind niște chestiuni care urmau a fi verificate de către procurorul ierarhic superior. Mai mult, materialele cauzei penale sunt admisibile fiecărei părți a procesului penal, de altfel, ca și P.J., K.O. și avocatul, care au avut acces la materialele cauzei penale, au cunoscut nemijlocit despre cererea înaintată de către petiționarul P.I. și, desigur, au cunoscut despre ordonanța din 4 septembrie 2016.

33. Deși plângerea a fost depusă peste termen, procurorul ierarhic superior nu s-a expus asupra acestei situații și, de asemenea, nu a constatat exigențe de fapt și de drept pentru a repune plângerea în termenul vizat de lege, desigur, la cererea petiționarilor și doar după argumentarea omiterii acestui termen.

34. Nu în ultimul rând, instanța de judecată reține că în ordonanța procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 16 februarie 2017, se conțin unele contradicții cu materialele procesului penal nr. 2326 din 4 august 2016.

35. Cu toate că conținutul ordonanței procurorului ierarhic superior face referință la faptul că legalitatea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale a fost verificată la plângerile înaintate în ordinea articolelor 299¹ – 299² din Codul de procedură penală atât de către D.Z. cât și de către avocatul B.K., în interesele lui D.D., de fapt, aceste plângeri nu se regăsesc în materialele cauzei și, respectiv, fiind neclăă situația care anume plângeri au fost examinate de către procurorul ierarhic superior. În caz contrar, dacă legalitatea ordonanței definitive emisă de procurorul D.B. a fost verificată după principiul controlului ierarhic și cu referință la prevederile art. 287 alin. (4) din Codul de procedură penală, această normă procesuală penală nu ar fi aplicabilă la caz, de vreme ce în astfel de situații reluarea urmăririi penale poate avea loc numai dacă fapte noi sau recent descoperite ori un viciu fundamental în cadrul urmăririi precedente au afectat hotărârea respectivă. Or, reluarea urmăririi penale ar fi contrară, inclusiv principiilor și rigorilor de drept statuate de art. 22 din Codul de procedură penală și de Hotărârea Curții Constituționale nr. 12 din 14 mai 2015.

36. În prezența circumstanțelor dezvăluite mai sus, instanța de judecată consideră că ordonanța procurorului ierarhic superior din 16 februarie 2017 privind anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal se impune a fi anulată. În același mod și pe același temeiuri, cu caracter de

succedare, se va dispune anularea inclusiv a ordonanței adjunctului Procurorului General, P.W., din 14 martie 2017, privind respingerea plângerii petiționarului P.I., prin care s-a solicitat declararea nulității ordonanței procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 16 februarie 2017, și s-a dispus anularea ordonanței procurorului D.B. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani) din 4 septembrie 2016, cu reluarea urmăririi penale în procesul penal nr. 2232 din 4 august 2016. Or, odată ce s-a conchis asupra faptului ca ordonanța procurorului ierarhic superior din 16 februarie 2017 să fie anulată, această situație atrage după sine nulitatea, inclusiv a ordonanței adoptată ca urmare a verificării legalității actului vizat, mai ales că cele constatate de către instanța de judecată combat argumentele conținute în ordonanța procurorului ierarhic superior din 14 martie 2017.

37. Referitor la capătul de plângere privind sesizarea Procuraturii Generale pe faptul pretinselor acțiuni ilegale ale procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, instanța de judecată va respinge plângerea petiționarului în această parte, ca nefondată, de vreme ce adjunctul Procurorului General, P.W., a verificat deja legalitatea ordonanței procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, și nu a stabilit încălcări ale drepturilor petiționarului P.I. Pe de altă parte, prin expunerea opiniei de către procurorul ierarhic superior în ordonanța adoptată, această poziție nu poate semnifica anumite ilegalități. În plus, ordonanțele procurorului sunt supuse controlului judecătoresc, după care, în urma examinării plângeri în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate, fie pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate, fără însă a acționa și în felul pretins de petiționar.

38. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341 și 437 alin. (1) 3^a) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial plângerea petiționarului P.I. împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 16 februarie 2017 de anulare a ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 14 martie 2017 de respingere a plângerii împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior cu privire la anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și reluarea procesului penal, cu sesizarea Procuraturii Generale pe marginea faptelor de încălcare a legalității și a drepturilor omului.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 16 februarie 2017, prin care s-a dispus anularea ordonanței procurorului D.B. de la Procuratura

municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 4 septembrie 2016, cu reluarea urmăririi penale în procesul penal nr. 2232 din 4 august 2016.

Se declară nulitatea ordonanței adjunctului Procurorului General, P.W., din 14 martie 2017, privind respingerea plângerii petiționarului P.I., prin care s-a solicitat declararea nulității ordonanței procurorului I.M., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 16 februarie 2017, și s-a dispus anularea ordonanței procurorului D.B. de la Procuratura municipiului Chișinău (oficiul Buiucani), din 4 septembrie 2016, cu reluarea urmăririi penale în procesul penal nr. 2326 din 4 august 2016.

Se respinge plângerea petiționarului P.I. privind sesizarea Procuraturii Generale pe marginea faptelor de încălcare a legalității și a drepturilor omului, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

**Președintele ședinței,
judecătorul D.E.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de suspendare a urmăririi penale

Dosarul nr. 10-825/2017
14-ij_10-825-1462217

Î N C H E I E R E

23 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **Z.M.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **Ș.R.,**

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Chișinău (of. Buiucani), **H.L.,**

În prezența:

Avocatului **D.B.,**

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului D.B., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarilor D.F. și C.U., împotriva ordonanței procurorului de suspendare a urmăririi penale și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior prin care s-a respins plângerea cu privire la declararea nulității ordonanței de suspendare a urmăririi penale,

A C O N S T A T A T :

1. La 30 aprilie 2016, avocatul D.B. a atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului de suspendare a urmăririi penale din 10 decembrie 2013, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior din 25 martie 2016 de respingere a plângerii prin care s-a solicitat anularea ordonanței procurorului cu privire la suspendarea urmăririi penale.

2. În motivarea plângerii, avocatul D.B. a indicat că, la 10 august 2010, de către SUP al CP Buiucani, în baza plângerii depuse de D.F. și C.U., a fost pornită urmărirea penală în privința acțiunilor ilicite ale administrației SRL „S.B.S.”, pe semnele componenței de infracțiune prevăzută de art. 361 alin. (2) din Codul penal.

3. În pofida faptului că, în perioada anilor 2013-2014, în adresa Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, au fost înaintate mai multe cereri pe cauza penală dată, la 10 decembrie 2013, de către procurorul S.J. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a fost emisă o ordonanță de suspendare a urmăririi penale, fără a informa persoanele interesate în acest caz despre decizia adoptată.

4. Ca rezultat al cererilor înaintate la 11 martie 2016 și 18 martie 2016, prin ordonanța procurorului ierarhic superior din 25 martie 2016, s-a dispus respingerea cererilor înaintate cu privire la anularea ordonanței procurorului de suspendare a urmăririi penale din 10 decembrie 2013, invocându-se că au fost efectuate toate măsurile posibile în vederea stabilirii adevărului în acest caz, precum și nerespectarea termenului prevăzut de 10 zile de contestare a ordonanței nominalizate.

5. Petiționarul consideră ordonanțele nominalizate ca fiind niște decizii pripite, neîntemeiate și pasibile de a fi anulate, deoarece nu au fost colectate mostre de semnături de la angajații administrației SRL „S.B.S.”, nu au fost efectuate percheziții în vederea depistării și ridicării actelor din contabilitatea SRL „S.B.S.” care țin de salarizarea angajaților, nu s-a făcut confruntare între persoanele ale căror depoziții sunt contradictorii, nu s-a dispus desfășurarea expertizării în acest caz, nu s-a atras atenția la listele de salarizare, care se păstrau numai la administrația SRL „S.B.S.”, care, de fapt, se face vinovată de comiterea infracțiunii nominalizate.

6. Astfel, prin emiterea ordonanțelor nominalizate, a fost încălcat principiul egalității armelor în proces, precum și principiul contradictorialității în procesul penal, deoarece pe parcursul audierilor s-a evitat intenționat efectuarea unui șir de acțiuni de urmărire penală din cele enumerate, fapt ce atestă o imparțialitate din partea organului de urmărire penală, care, prin toate măsurile posibile și imposibile, nu dorește să stabilească adevărul în acest caz.

7. Având în vedere cele expuse, avocatul D.B. solicită instanței judecătorești declararea nulității actelor contestate.

8. Avocatul D.B., în ședința de judecată, a susținut plângerea înaintată conform temeiurilor invocate și a solicitat admiterea acesteia.

9. Procurorul H.L. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a cerut în ședința de judecată respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, invocând legalitatea ordonanțelor adoptate și contestate, deoarece au fost efectuate toate măsurile și acțiunile necesare.

10. Audiind participanții la proces, examinând plângerea înaintată în raport cu probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea întemeiată și urmează a fi admisă doar parțial, din următoarele considerente.

11. Conform art. 313 alin. (1) din Codul de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege, iar potrivit dispoziției alin. (2) pct. 1) lit. b) și 3) din același articol, persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca

judecătorului de instrucție refuzul organului de urmărire penală de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege, cât și alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

12. În conformitate cu prevederile art. 287¹ din Codul de procedură penală, (1) urmărirea penală se suspendă în cazurile în care există unul din următoarele temeuri care împiedică continuarea și terminarea ei: 1) învinuitul a dispărut, străgându-se de la urmărirea penală sau judecată, ori locul aflării lui nu este stabilit; 2) nu este identificată persoana care poate fi pusă sub învinuire; 3) în caz de refuz privind lipsirea persoanei de imunitate sau în caz de refuz de extrădare a persoanei de către un stat străin, dacă urmărirea penală nu poate fi terminată în lipsa acestei persoane; 4) învinuitul s-a îmbolnăvit de o boală psihică sau de o altă boală gravă, care îl împiedică să ia parte la procesul penal, atestată printr-o concluzie medico-legală a unei instituții medicale de stat. (2) În cazul în care se constată unul din temeiurile specificate la alin.(1), organul de urmărire penală înaintează procurorului propunerile sale împreună cu dosarul. Procurorul va dispune, printr-o ordonanță motivată, suspendarea urmăririi penale. (3) Dacă în cauză sunt puse sub învinuire două sau mai multe persoane, iar temeiurile pentru suspendarea urmăririi penale nu se referă la toți învinuiții, procurorul este în drept să disjunga cauza într-o procedură separată și să suspende urmărirea penală în privința unor învinuiți sau să suspende urmărirea în întreaga cauză penală, în cazul în care urmărirea penală nu poate fi continuată fără participarea tuturor învinuiților. (4) Înainte de a suspenda urmărirea penală, trebuie îndeplinite toate acțiunile de urmărire penală a căror efectuare este posibilă în lipsa învinuitului, luate toate măsurile pentru descoperirea lui, precum și pentru identificarea persoanei care a săvârșit infracțiunea.

13. Conform art. 252 din Codul de procedură penală, urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a se stabili răspunderea acestuia.

14. Corespunzător art. 287³ din Codul de procedură penală, (1) urmărirea penală poate fi reluată, printr-o ordonanță motivată, de către procuror, la propunerea organului de urmărire penală sau din oficiu, după ce au dispărut motivele suspendării sau a devenit necesară efectuarea unor acțiuni de urmărire penală, stabilindu-se și termenul urmăririi penale. (2) Despre reluarea urmăririi penale se comunică învinuitului, apărătorului, părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile sau reprezentanților lor.

15. Potrivit dispozițiilor art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului sau ale persoanei ju-

ridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

16. În ședința de judecată s-a constatat că prezenta cauză penală a fost pornită la 10 august 2010, de către SUP al Comisariatului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, în baza elementelor infracțiunii prevăzută de art. 361 alin. (2) din Codul penal. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, angajați din administrația SRL „S.B.S.”, situată în municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 825, au falsificat semnăturile lui C.U. și D.F., angajați în calitate de hamali, în borderourile de plată a salariaților privind primirea salariului pentru perioadele: martie-iunie 2005, iunie-iulie 2008, august-octombrie 2003. În calitate de bănuț a fost recunoscut K.O.

17. Deoarece termenul de recunoaștere în calitate de bănuț a lui K.O. expira la 9 mai 2012, iar organul de urmărire penală, efectuând acțiunile de urmărire penală necesare, a fost în imposibilitate de a acumula suficiente probe pertinente, concludente și utile, care ar demonstra că fapta de falsificare a documentelor oficiale a fost săvârșită de K.O., acesta a fost scos de sub urmărire penală.

18. Ca urmare, nefiind identificate persoanele care au săvârșit infracțiunea, prin ordonanța procurorului S.J. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 10 decembrie 2013, s-a dispus suspendarea urmăririi penale până la identificarea persoanelor care urmează a fi puse sub învinuire.

19. La 11 martie 2016, avocatul D.B. a depus la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, o plângere în ordinea art. 299¹ din Codul de procedură penală, prin care a solicitat reluarea urmăririi penale, iar la 18 martie 2016, o cerere similară a parvenit pentru examinare de la Procuratura municipiului Chișinău.

20. Ca urmare a examinării cererilor, prin ordonanța procurorului ierarhic superior din 25 martie 2016, s-a dispus respingerea acestora, ca fiind neîntemeiate și înaintate tardiv.

21. Potrivit ordonanței nominalizate, în cadrul urmăririi penale au fost efectuate toate acțiunile de urmărire penală a căror desfășurare este posibilă în lipsa învinutului, au fost luate toate măsurile de rigoare pentru descoperirea infracțiunii, precum și pentru identificarea persoanei care a săvârșit infracțiunea, însă nu a fost posibil de identificat persoana care poate fi pusă sub învinuire.

22. În urma verificării materialelor de urmărire penală, raportate cu argumentele formulate în plângere, instanța de judecată constată că, deși în scopul descoperirii infracțiunii au fost audiați un șir de martori și au fost ridicate mai multe documente, a fost verificată tangența managerului SRL „S.B.S.”, K.O. la comiterea infracțiunii și au fost ridicate mostre de la mai multe persoane, organul de urmărire penală nu a îndeplinit toate acțiunile de urmărire penală a căror efectuare era posibilă în lipsa învinutului și nu au fost luate toate măsurile întru descoperirea lui și identificarea persoanei care a săvârșit infracțiunea. Or, înainte de a suspenda urmărirea penală, trebuie îndeplinite toate acțiunile de urmărire penală necesare.

23. La caz, organul de urmărire penală urma să verifice detaliat poziția petiționarului care a indicat că nu au fost colectate mostre de semnături de la angajații administrației SRL „S.B.S.”, nu au fost efectuate percheziții în vederea depistării și ridicării actelor din contabilitatea SRL „S.B.S.” ce țin de salarizarea angajaților, nu s-au efectuat confruntări între persoanele a căror depoziții sunt contradictorii, nedispunându-se nici desfășurarea expertizării în acest caz, raționamente care urmau a fi luate în considerație și verificate.

24. Instanța de judecată reține specificul infracțiunii presupuse și temeiul care a stat la baza suspendării procesului și, în concluzie, stabilește că procesul penal nici nu urma a fi suspendat pentru o perioadă nedeterminată de timp, deoarece obiectul învinuirii este clar, persoana juridică SRL „S.B.S.” continuă să-și desfășoare activitatea, angajații acestei societăți comerciale sau factorii de decizie din această întreprindere au fost și sunt identificabili. Mai mult, după suspendarea urmăririi penale, organul de urmărire penală nu a luat măsuri, atât direct, cât și prin intermediul altor organe care exercită activitate operativă de investigații, în vederea identificării persoanei care poate să fie pusă sub învinuire, iar procurorul nu a verificat realizarea acestor măsuri sau acțiuni, deși această obligație derivă din prevederile art. 287² din Codul de procedură penală.

25. În prezența circumstanțelor dezvăluite mai sus, instanța de judecată consideră că procurorul nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în plângerea avocatului D.B., iar în consecință, prin ne-pronunțarea asupra acestor chestiuni, să se afecteze dreptul persoanei – accesul la justiție, garantat de art. 6 din Convenția Europeană și art. 20 din Constituție, dar și de art. 19 și 313 din Codul de procedură penală. În legătură cu aceasta, se va dispune admiterea parțială a plângerii înaintate și, corespunzător, se va declara nulitatea ordonanței procurorului ierarhic superior, cu obligarea procurorului să dispună reluarea urmăririi penale după suspendare și, respectiv, să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conținute în toate amănunțele în conținutul încheierii, după care, în funcție de circumstanțele stabilite, să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

26. Referitor la cerința privind declararea nulității ordonanței privind suspendarea procesului, instanța de judecată va respinge acest capăt de plângere, deoarece circumstanțele privind necesitatea efectuării în continuare a unor acțiuni de urmărire penală și care conduc la reluarea urmăririi penale după suspendare au devenit cunoscute doar la examinarea plângerii în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, pe de o parte, iar pe de altă parte, ordonanța de suspendare a urmăririi penale a fost contestată cu întârziere și doar ordonanța procurorului ierarhic superior a fost atacată în cadrul termenului admisibil de legislația procesuală penală. În plus, conform prevederilor art. 287³ din Codul de procedură penală, reluarea urmăririi penale după suspendare poate avea loc doar în baza unei ordonanțe a procurorului. Astfel, judecătorul de instrucție are competență în astfel de cazuri asigurarea controlului judecătoresc. Dar și aici, la data adoptării ordonanței privind suspendarea urmăririi penale, temeiurile care împiedicau continuarea și terminarea urmăririi

penale erau prezente în aparență și nu au fost contestate sau puse în discuție de către petiționari nici într-un fel, lipsind astfel dovezi în sensul enunțat.

27. Ca urmare a celor expuse supra, instanța de judecată găsește întemeiată plângerea parțial și declară nulitatea numai a ordonanței procurorului ierarhic superior, cu obligarea procurorului să dispună reluarea urmăririi penale după suspendarea și efectuarea acțiunilor de urmărire penală, după care, în funcție de circumstanțele stabilite, să se adopte o hotărâre în condițiile legii. Referitor la exigența privind declararea nulității ordonanței procurorului prin care s-a dispus suspendarea urmăririi penale, plângerea în această latură se va respinge, ca nefondată.

28. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 287¹, 287³, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial plângerea avocatului D.B., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarilor D.F. și C.U., împotriva ordonanței procurorului de suspendare a urmăririi penale și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior prin care s-a respins plângerea cu privire la declararea nulității ordonanței de suspendare a urmăririi penale.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului D.V., adjunct al procurorului Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 25 martie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii avocatului D.B. depusă în privința ordonanței de suspendare a urmăririi penale, emisă de procurorul S.J. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, la 10 decembrie 2013.

Se obligă procurorul să dispună reluarea urmăririi penale după suspendare și, respectiv, să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conținute în toate amănunțele în conținutul încheierii, după care, în urma efectuării acțiunilor de urmărire penală și în funcție de circumstanțele stabilite, să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

În rest, plângerea avocatului D.B. privind declararea nulității ordonanței procurorului S.J. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 10 decembrie 2013, prin care s-a dispus suspendarea urmăririi penale, se respinge, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul Z.M.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de refuz
în deschiderea procedurii de revizuire a procesului penal**
(art. 460 alin. (7) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 10-323/2017
14-ij_10-1323-1434517

Î N C H E I E R E

15 mai 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

V.O.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

S.V.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

D.F.,

În prezența:

Petiționarului

T.D.,

Interpretului

G.M.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului T.D. împotriva ordonanței procurorului din 8 aprilie 2017 de refuz în deschiderea procedurii de revizuire,

A C O N S T A T A T :

1. La 20 aprilie 2016, petiționarul T.D. a înaintat în instanța de judecată o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, potrivit căreia solicită declararea nulității ordonanței procurorului din 8 aprilie 2016 de refuz în deschiderea procedurii de revizuire.

2. În motivarea plângerii, petiționarul T.D. a invocat că, în fapt, el s-a adresat cu cerere Procuraturii sectorului Buiucani din municipiul Chișinău, prin care a solicitat revizuirea procesului penal intentat în privința sa, finalizat cu pronunțarea sentinței de către Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, din 21 martie 2014, prin care a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 217 alin. (3) lit. e) din Codul penal, fiind condamnat, prin prisma art. 85 din Codul penal, la 2 ani și 9 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

3. Drept temei pentru inițierea procedurii de revizuire, petiționarul susține că nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat prin sentința judecătorească, iar probele administrate și examinate la judecarea cauzei

penale nu ar fi dovedit vinovăția sa, instanța de judecată adoptând o sentință ilegală, fără a lua în considerație declarațiile sale.

4. Petiționarul T.D., în cadrul ședinței de judecată, a solicitat admiterea plângerii înaintate și, respectiv, să se dispună revizuirea procesului penal intentat în privința sa, în conformitate cu prevederile art. 458 din Codul de procedură penală, întrucât sentința judecătorească prin care a fost condamnat s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile martorului C.E., care, de fapt, nici nu a fost prezent la momentul efectuării percheziției. În plus, petiționarul a susținut că, la etapa judecării cauzei penale, el nu a știut că declarațiile martorului C.E. vor fi luate în considerație și cu toate că la urmărirea penală și judecarea cauzei penale a declarat că obiectele identificate îi aparțineau, în realitate, aceste bunuri au fost găsite.

5. Procurorul D.F., în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, invocând că argumentele petiționarului nu se încadrează în prevederile art. 458 alin. (3) din Codul de procedură penală.

6. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate de procuror și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

7. Potrivit prevederilor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

8. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 21 martie 2014, T.D. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 217 alin. (3) lit. e) din Codul penal, fiind condamnat la 2 ani și 8 luni de închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de circulația substanțelor narcotice și psihotrope pe un termen de 3 ani. Conform art. 85 din Codul penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixate prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 26 iulie 2011, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani și 9 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

9. Sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 21 martie 2014 a fost menținută prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 2 iulie 2014, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 decembrie 2014 s-a decis inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul T.D. împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 2 iulie 2014, în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. La 1 aprilie 2016, T.D. a înaintat o cerere în adresa Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, prin care a solicitat revizuirea procesului penal împotriva sentinței Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 21 martie 2014.

11. Prin ordonanța procurorului D.F. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 8 aprilie 2016, s-a dispus refuzarea în deschiderea procedurii de revizuire în baza cererii lui T.D.

12. La 20 aprilie 2016, petiționarul T.D. a înaintat în instanța de judecată o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, potrivit căreia solicită declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire, din 8 aprilie 2016.

13. Drept temei pentru inițierea procedurii de revizuire, petiționarul T.D. susține că nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat prin sentința judecătorească, probele administrate și examinate la judecarea cauzei penale nu ar fi dovedit vinovăția sa, iar instanța de judecată a adoptat o sentință ilegală, fără a lua în considerație declarațiile sale. În opinia petiționarului, sentința judecătorească prin care a fost condamnat s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile martorului C.E., care, de fapt, nici nu a fost prezent la momentul efectuării percheziției. În plus, petiționarul a susținut că, la etapa judecării cauzei penale el nu a știut că declarațiile martorului C.E. vor fi luate în considerație. Cu toate că la urmărirea penală și judecarea cauzei penale a declarat că obiectele identificate îi aparțineau, în realitate, aceste bunuri au fost găsite.

14. Așadar, instanța de judecată stabilește că toate argumentele invocate de petiționarul T.D. pentru care se solicită deschiderea procedurii de revizuire au fost deja obiectul discuției la examinarea cererilor de apel și recurs depuse de către T.D. Astfel, sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 21 martie 2014 a fost menținută prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 2 iulie 2014, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 decembrie 2014, s-a decis inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul T.D. împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 2 iulie 2014, în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

15. Totodată, instanța de judecată reține din materialele prezentate de procuror că cauza penală de învinuire a lui T.D. în săvârșirea infracțiunii, prevăzută de art. 217 alin. (3) lit. e) din Codul penal, a fost examinată conform principiului prezumției nevinovăției, cu cercetarea tuturor circumstanțelor sau probelor invocate de partea acuzării, precum și de către partea apărării. Astfel, în urma cercetării probelor administrate, verificării lor sub aspectul relevanței, concludenței, utilității și veridicității, inclusiv prin prisma coroborării lor, vinovăția lui T.D. a fost dovedită pe deplin.

16. Afirmațiile lui T.D. precum că sentința judecătorească prin care a fost condamnat s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile martorului C.E., care nici nu a fost prezent la momentul efectuării percheziției, instanța de judecată le califică ca alegeri nefondate, deoarece materialele cauzei penale scot în evidență faptul că T.D. a recunoscut inițial că obiectele identificate îi aparțineau. În plus, inculpatul T.D. a fost asistat de către un apărător și a avut deplină posibilitate să propună orice dovadă pentru examinare în susținerea poziției sale.

17. Prin urmare, cu referire la normele sus-citate și că petiționarul nu s-a referit la fapte noi sau recent descoperite, nefiind prezent niciun viciu fundamental de natură să afecteze hotărârea pronunțată, instanța de judecată stabilește că circumstanțele expuse de petiționarul T.D. nu pot constitui temei legal pentru a cere revizuirea în condițiile art. 458 din Codul de procedură penală și nici nu pot sta la baza inițierii procedurii de revizuire a procesului penal și, corespunzător, procurorul a hotărât corect și întemeiat să se refuze în deschiderea procedurii de revizuire.

18. În speță e necesar de luat în considerație că legiuitorul, expres și fără echivoc, a reglementat cazurile în care se poate cere revizuirea, iar petiționarul T.D. nu a citat nicio circumstanță din cele ogândite de art. 458 alin. (3) din Codul de procedură penală. Potrivit acestor prevederi, revizuirea poate fi cerută în cazurile în care: 1) s-a constatat, prin sentință penală irevocabilă, comiterea unei infracțiuni în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei; 2) s-au stabilit alte circumstanțe de care instanța nu a avut cunoștință la emiterea hotărârii și care, independent sau împreună cu circumstanțele stabilite anterior, dovedesc că cel condamnat este nevinovat ori a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă sau mai gravă decât cea pentru care a fost condamnat sau dovedesc că cel achitat sau persoana cu privire la care s-a dispus încetarea procesului penal este vinovat/vinovată; 3) două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile nu se pot concilia; 4) Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă.

19. Potrivit acestei legi procesuale vizate, revizuirea poate fi cerută în cazurile în care: 1) s-a constatat, prin sentință penală irevocabilă, comiterea unei infracțiuni în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei; 2) s-au stabilit alte circumstanțe de care instanța nu a avut cunoștință la emiterea hotărârii și care, independent sau împreună cu circumstanțele stabilite anterior, dovedesc că cel condamnat este nevinovat ori a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă sau mai gravă decât cea pentru care a fost condamnat sau dovedesc că cel achitat sau persoana cu privire la care s-a dispus încetarea procesului penal este vinovat/vinovată; 3) două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile nu se pot concilia; 4) Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă.

20. Conform prevederilor art. 4 din Protocolul 7 la Convenția Europeană, deschiderea procesului penal poate avea loc dacă fapte noi sau recent descoperite, ori un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

21. Argumentele invocate de petiționar nu pot fi reținute și puse la baza deschiderii procedurii de revizuire, de vreme ce acestea nu constituie circumstanțe noi sau recent descoperite, neadeverindu-se nici faptul comiterii anumitor infracțiuni în cadrul urmăririi penale sau la judecarea cauzei penale.

22. În asemenea împrejurări, instanța de judecată nu reține vreo situație care ar permite revizuirea procesului penal, constatând, astfel, că procurorul a apreciat corect probele conform propriei convingeri, formate ca urmare a examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, ca în concluzie să se conchidă despre necesitatea emiterii ordonanței contestate. Deci, actele atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului nu au fost încălcate, iar versiunea petentului T.D., relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, astfel ca plângerea să fie înaintată fără a ține cont de faptul că actele procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale, pentru care pretexte instanța de judecată va pronunța o încheiere de respingere a plângerii lui T.D. împotriva ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire, din 8 aprilie 2016, sub aspectul netemeinicii ei.

23. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341, 458 și 460 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarului T.D. împotriva ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire, din 8 aprilie 2016, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.O.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de refuz
în deschiderea procedurii de revizuire a procesului penal**
(art. 460 alin. (7) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 10-868/2017
14-ij_10-4868-1494517

Î N C H E I E R E

13 septembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

R.I.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.I.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

T.U.,

În prezența:

Petiționarului

T.G.,

Interpretului

J.V.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului T.G. împotriva ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire,

A C O N S T A T A T:

1. La 20 august 2016, petiționarul T.G. a înaintat în instanța de judecată o plângere, prin care solicită declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire, contestând, de asemenea, ordonanța procurorului ierarhic superior, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire.

2. În motivarea plângerii, petiționarul T.G. a invocat că, în fapt, el s-a adresat cu cerere Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, prin care a solicitat revizuirea procesului penal intentat în privința sa, finalizat cu pronunțarea sentinței de către Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, din 16 iulie 2013, prin care a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b²) din Codul penal, fiind condamnat, prin prisma art. 84 din Codul penal, la 10 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

3. Drept temei pentru inițierea procedurii de revizuire, petiționarul susține că nu se consideră vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat prin sentința judecătorească, iar probele administrate și examinate la judecarea cauzei penale, dintre care raportul de expertiză medico-legală și declarațiile părții vătămate, nu ar fi dovedit vinovăția sa. În plus, la etapa urmăririi penale, dar și la judecarea cauzei penale, nu s-a dispus audierea fiului său în calitate de martor, care, la rândul său, putea da declarații în favoarea nevinovăției sale. Mai mult, T.G. pretinde că el nu a fost asistat de un avocat.

4. Petiționarul T.G., în cadrul ședinței de judecată, a solicitat admiterea plângerii înaintate și, respectiv, dispunerea revizuirii procesului penal intentat în privința sa, în conformitate cu prevederile art. 458 din Codul de procedură penală.

5. Procurorul T.U., în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, invocând că argumentele petiționarului nu se încadrează în prevederile art. 458 alin. (3) din Codul de procedură penală.

6. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate de procuror și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

7. Potrivit prevederilor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

8. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 16 iulie 2012, T.G. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b²) din Codul penal, aplicându-i-se o pedeapsă definitivă pe un termen de 10 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

9. Sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 16 iulie 2012, a fost menținută prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2012, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 27 martie 2013, recursul ordinar declarat de condamnatul T.G. a fost respins, ca inadmisibil, astfel ca prin decizia irevocabilă a Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Jus-

țiție din 30 ianuarie 2015 să se decidă respingerea recursului în anulare înaintat de T.G. în cauza penală vizată, fiind astfel declarat ca inadmisibil.

10. La 2 aprilie 2015, T.G. a înaintat o plângere în adresa Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, prin care a solicitat revizuirea procesului penal împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 16 iulie 2012.

11. Prin ordonanța procurorului C.J. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 17 aprilie 2015, s-a dispus de a refuza în deschiderea procedurii de revizuire în baza cererii lui T.G.

12. Nefiind de acord cu ordonanța în cauză, T.G. a contestat respectivul act către procurorul ierarhic superior, care, la rândul său, prin ordonanța emisă la 3 iulie 2015, a dispus respingerea plângerii înaintate.

13. La 20 august 2016, petiționarul T.G. a înaintat în instanța de judecată o plângere prin care solicită declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire din 17 aprilie 2016, contestând, de asemenea, ordonanța procurorului ierarhic superior din 3 iulie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire.

14. Potrivit prevederilor art. 458 alin. (3) din Codul de procedură penală, revizuirea poate fi cerută în cazurile în care: 1) s-a constatat, prin sentință penală irevocabilă, comiterea unei infracțiuni în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei; 2) s-au stabilit alte circumstanțe de care instanța nu a avut cunoștință la emiterea hotărârii și care, independent sau împreună cu circumstanțele stabilite anterior, dovedesc că cel condamnat este nevinovat ori a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă sau mai gravă decât cea pentru care a fost condamnat, sau dovedesc că cel achitat sau persoana cu privire la care s-a dispus încetarea procesului penal este vinovat/vinovată; 3) două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile nu se pot concilia; 4) Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă.

15. Așadar, instanța de judecată stabilește că toate argumentele invocate de petiționarul T.G. pentru care se solicită deschiderea procedurii de revizuire au fost deja obiectul discuției la examinarea cererilor de apel și recurs depuse de către T.G., iar ca urmare, sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 16 iulie 2012, a fost menținută prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2012, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 27 martie 2013, recursul ordinar declarat de condamnatul T.G. a fost respins, ca inadmisibil, astfel ca, prin decizia irevocabilă a Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 30 ianuarie 2015, să se decidă respingerea recursului în anulare înaintat de T.G. în cauza penală vizată, fiind astfel declarat ca inadmisibil. Hotărârile judecătorești evidențiate supra au rămas definitive și irevocabile.

16. Totodată, instanța de judecată reține din materialele prezentate de procuror că cauza penală de învinuire a lui T.G. în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b²) din Codul penal a fost examinată conform principiului prezumției

nevinovăției, cu cercetarea tuturor circumstanțelor sau probelor invocate de partea acuzării, precum și de către partea apărării, astfel că, în urma cercetării probelor administrate, verificării lor sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, inclusiv prin prisma coroborării lor, vinovăția lui T.G. a fost dovedită pe deplin.

17. În cadrul controlului efectuat, procurorul corect și întemeiat a stabilit că, la examinarea cauzei penale de către instanțele judecătorești, deși inculpatul T.G. nu și-a recunoscut vina, cauza penală a fost examinată conform principiului prezumției nevinovăției, cu verificarea și cercetarea tuturor circumstanțelor și probelor invocate de partea apărării, fiind audiate persoanele indicate în lista probelor propusă de către părți. Ca rezultat, instanța de judecată a concluzionat că vinovăția inculpatului este dovedită pe deplin prin probele administrate de către partea acuzării, iar declarațiile inculpatului și alte probe ale apărării s-au apreciat drept critice. Vinovăția lui T.G. a fost constatată și dovedită ca urmare a cercetării probelor administrate și verificate sub aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, inclusiv prin prisma coroborării lor.

18. În urma afirmațiilor lui T.G. precum că nu a fost asistat de un apărător în vederea apărării intereselor sale legitime, instanța de judecată determină că procurorul întemeiat a stabilit că aceste alegații sunt nefondate atâta timp cât materialele cauzei penale scot în evidență faptul că, pe toată durata procesului penal și a examinării cauzei penale de către instanța de fond și instanța de apel, inculpatul T.G. a fost asistat de un apărător.

19. Prin urmare, cu referire la normele sus-citate și faptul că petiționarul n-a indicat fapte noi sau recent descoperite, nefiind prezent nici vreun viciu fundamental de natură să afecteze hotărârea pronunțată, instanța de judecată stabilește că circumstanțele expuse de petiționarul T.G. nu pot constitui temei legal pentru a cere revizuirea în condițiile art. 458 din Codul de procedură penală, nici nu pot sta la baza inițierii procedurii de revizuire a procesului penal și, corespunzător, procurorul a hotărât corect și întemeiat să se refuze în deschiderea procedurii de revizuire.

20. În speță, trebuie de luat în considerație că legiuitorul, expres și fără echivoc, a reglementat cazurile în care se poate cere revizuirea, dar petiționarul nu a citat nicio circumstanță din cele oglindite de art. 458 alin. (3) din Codul de procedură penală. Or, potrivit acestei legi procesuale vizate, revizuirea poate fi cerută doar în cazurile în care s-a constatat, prin sentință penală irevocabilă, comiterea unei infracțiuni în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei, s-au stabilit alte circumstanțe de care instanța nu a avut cunoștință la emiterea hotărârii și care, independent sau împreună cu circumstanțele stabilite anterior, dovedesc că cel condamnat este nevinovat ori a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă sau mai gravă decât cea pentru care a fost condamnat, sau dovedesc că cel achitat sau persoana cu privire la care s-a dispus încetarea procesului penal este vinovat/vinovată, două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile nu se pot concilia, Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă.

21. Conform prevederilor art. 4 din Protocolul 7 la Convenția Europeană, re-deschiderea procesului penal poate avea loc dacă fapte noi sau recent descoperite, ori un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

22. Argumentele invocate de petiționar nu pot fi reținute și puse la baza deschiderii procedurii de revizuire, deoarece acestea nu constituie niște circumstanțe noi sau recent descoperite, neadeverindu-se nici faptul comiterii anumitor infracțiuni în cadrul urmăririi penale sau la judecarea cauzei penale.

23. În asemenea împrejurări, instanța de judecată nu reține vreo situație care ar permite revizuirea procesului penal, apreciind astfel că procurorul și procurorul ierarhic superior au apreciat probele conform propriei convingeri, formate ca urmare a examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, ca, în concluzie, să se conchidă despre necesitatea emiterii ordonanțelor contestate. Deci, actele atacate au fost efectuate în conformitate cu legea, drepturile sau libertățile omului nu au fost încălcate, iar versiunea petentului T.G., relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare. Astfel, plângerea a fost înaintată fără a ține cont de faptul că actele organului de urmărire penală sau, după caz, ale procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale, pentru care pretexte instanța de judecată va pronunța o încheiere de respingere a plângerii lui T.G. împotriva ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire, ca fiind neîntemeiată.

24. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341, 458 și 460 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarului T.G. împotriva ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de refuz în deschiderea procedurii de revizuire, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul R.I.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de pornire a urmăririi penale

Dosarul nr. 10-588/2017
14-ij_10-4588-1212117

Î N C H E I E R E

18 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **S.T.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **C.S.,**

Cu participarea:

Procurorului din cadrul Procuraturii Anticorupție, **A.D.,**

Avocatului **Z.V.,**

Petiționarului **Z.C.,**

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului Z.C. împotriva ordonanței procurorului de punere sub învinuire și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de punere sub învinuire, constatarea încălcării dreptului la un recurs efectiv, anularea ordonanței de pornire a urmăririi penale, anularea actelor procedurale și a tuturor acțiunilor de urmărire penală îndreptate împotriva lui Z.C., repararea erorilor de drept și a viciilor fundamentale, reabilitarea totală a învinuitului, inclusiv a locului de muncă,

A C O N S T A T A T:

1. La 26 ianuarie 2017, petiționarul Z.C. a atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului de punere sub învinuire, contestând, de asemenea, ordonanța procurorului ierarhic superior, prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de punere sub învinuire, solicitând, inclusiv, constatarea încălcării dreptului la un recurs efectiv, anularea ordonanței de pornire a urmăririi penale, anularea actelor procedurale și a tuturor acțiunilor de urmărire penală îndreptate împotriva lui Z.C., repararea erorilor de drept și a viciilor fundamentale, reabilitarea totală a învinuitului, inclusiv a locului de muncă.

2. În susținerea plângerii formulate, petiționarul a invocat că, la plângerea depusă la 17 decembrie 2016, nu a primit niciun răspuns, fiindu-i încălcat dreptul la un recurs efectiv, iar la 18 ianuarie 2017 a primit răspunsul procurorului ierarhic

superior, C.D., conform căruia se indică că anterior petiționarului i s-a expediat răspunsul din 28 decembrie 2016 și ordonanța anexată.

3. Petiționarul consideră că procurorul a admis încălcarea drepturilor sale fundamentale privind neexaminarea cauzei penale într-un termen rezonabil, în pofida faptului că față de învinuit este aplicată măsura de constrângere „suspendarea provizorie din funcție”. La pornirea urmăririi penale de către OUP nu au fost luate în considerație prevederile art. 274 și art. 275 din Codul de procedură penală, neținându-se cont nici de prevederile art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, deoarece în ordonanța de punere sub învinuire din 18 noiembrie 2014 procurorul nu a indicat ce acțiuni a întreprins Z.C. pentru a camufla trecerea peste frontiera de stat a persoanei cu pașaport fals, care a fost interesul material al acestuia de a camufla acțiunile subalternilor și care a fost prejudiciul cauzat ca urmare a acțiunilor lui. Neindicarea acestor elemente obligatorii în actul de învinuire duce la încălcarea dreptului persoanei de a cunoaște în care fapte concrete este învinuit și a dreptului la apărare, care poate fi echivalat cu privarea persoanei puse sub învinuire de la participarea acesteia la acțiunea de urmărire penală respectivă, ceea ce, potrivit prevederilor art. 251 din Codul de procedură penală, duce la nulitatea absolută a actului de urmărire penală.

4. Se mai menționează că, pentru a satisface exigența previzibilității și a clarității prevederilor legale, ordonanța de pornire a urmăririi penale urma să fie redactată în termeni suficient de clari și preciși. Noțiunile bine definite, care permiteau de identificat concret domeniul conduitei interzise de către Z.C. și consecințele nerespectării prevederilor respective nu au fost clarificate, astfel ca el să fie sub învinuire în afara principiului de proporționalitate, procurorul nedeterminând raportul între drepturile persoanei învinuite și interesul publicafectat, aplicându-i-se unele restricții absolut nemotivate și exagerate. În concluzie, urmărirea penală pornită în adresa lui Z.C. a fost una ilegală, bazată pe insinuări și presupuneri, contrar normelor de drept penal, procesual penal și internațional în materia respectivă.

5. În opinia petiționarului, ordonanța de punere sub învinuire este neîntemeiată, deoarece în actul dat se menționează că Z.C. ar fi fost sesizat de către administratorul unei companii aeriene prin intermediul poștei electronice a Secției control de frontieră „Chișinău-Aeroport” despre unele încălcări, ceea ce este, într-un mod vădit, greșit, deoarece email-ul menționat prin a cărui intermediu a parvenit presupusul mesaj nu era al lui personal și la el aveau acces mai multe persoane, care au fost menționate anterior. Astfel, la acest compartiment nu a existat și nu poate exista o dovadă concretă, atât tehnică cât și umană, că anume Z.C. a recepționat acest mesaj. Respectiv, acuzația dată este una eronat apreciată și nefondată, atrăgând după sine decăderea celorlalte acuzații din ordonanță.

6. Acuzația, prin care se spune că Z.C. ar fi stabilit unele încălcări ale subalternilor, în baza rapoartelor depuse de către ei pe numele șefului adjunct L.M., iar învinuitul, într-un mod intenționat, a camuflat acțiunile respective, este nefondată, deoarece nu s-a stabilit dacă aceste rapoarte scrise de către subalternii menționați,

în general, au ajuns la învinuit, iar L.M., cel care a recepționat aceste rapoarte, nu poate infirma sau confirma transmiterea pe scară ierarhică a acestora, motivând că nu-și amintește de acel moment, fiind astfel o perioadă prea lungă și prea încărcată cu evenimente. La acest moment, se solicită examinarea și luarea în calcul că Z.C. în acea perioadă era implicat într-un șir de activități internaționale, respectiv, adjunctul avea depline împuterniciri pentru examinarea tuturor incidentelor, inclusiv, transmiterea acestor rapoarte șefului ierarhic superior al învinuitului, prin ocolirea lui Z.C.

7. Nu corespunde adevărului nici mențiunea precum că acțiunea a fost făcută din interes personal, deoarece, conform prevederilor Legii nr. 16 din 15 februarie 2008 cu privire la conflictul de interese, interesul personal este definit ca orice interes, material sau nematerial, al persoanelor prevăzute la art. 3, care rezultă din necesitățile sau intențiile personale ale acestora, din activități care altfel pot fi legitime în calitate de persoană privată, din relațiile lor cu persoane apropiate sau persoane juridice... Apoi, reieșind din noțiunea „interes personal”, care include în sine două categorii de persoane asupra cărora se extind grațierile și favorurile din partea persoanelor publice „apropiate și juridice”, se definește acea categorie care se încadrează, adică persoane apropiate: persoane apropiate (soțul, soția), persoanele înrudite prin sânge sau adopție (părinți, copii, frați, surori, bunici, nepoți, unchi, mătușe) și persoanele înrudite prin afinitate (cumnat, cumnată, socru, soacră, ginere, noră). Astfel, componența de infracțiune „interesul personal manifestat prin camuflarea acțiunilor subalternului M.M.”, adus drept învinuire lui Z.C., nu își găsește justificare nici într-un mod, deoarece acesta nu se află în nici una din relațiile menționate mai sus. Ba mai mult, M.M. nu a fost niciodată evidențiat, protejat de sancțiuni sau promovat în cariera sa profesională de către Z.C., iar argumentele invocate la acest capitol poartă un caracter declarativ, fiind lipsite de suport probator pertinent și util, circumstanță susținută de prevederile art. 8 alin. (3) din Codul de procedură penală.

8. În opinia petentului, norma penală adusă învinuitului nu corespunde exigențelor admisibile și a permis o interpretare extensivă, deoarece daunele considerabile, de obicei, se manifestă prin urmările prejudiciabile exprimate în valoare bănească, ceea ce în cazul abordat, de asemenea, lipsesc. Totodată, dispoziția art. 327 alin. (1) din Codul penal, în partea care prevede „dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice”, coroborată de prevederile art. 23 alin. (2), art. 54 din Constituția Republicii Moldova, Convenției și practicii CEDO, nu întrunește exigențele regulii „triplul test” pentru a justifica o eventuală atragere la răspundere, deoarece nu corespunde criteriului de claritate, obiectivitate, precizie și previzibilitate, fiindu-i restrâns dreptul la muncă prevăzut de art. 43 al Constituției mai mult de un an de zile, rezultând astfel o complicată stare financiară, având 2 copii la întreținere, locuind în chirie. Astfel, examinând în cumul toate învinuirile aduse conform ordonanței din 18 noiembrie 2014, petiționarul consideră că, prin acțiunile sau inacțiunile invocate învinuitului Z.C. nu ar fi survenit urmări prejudiciabile în formă de daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor

ocrotite de lege, ba dimpotrivă, acesta ar fi demonstrat contrariul pe parcursul activității sale în cadrul Poliției de frontieră.

9. De asemenea, petiționarul pretinde că în aceeași ordonanță de punere sub învinuire este învinuit că nu ar fi respectat prevederile fișei postului și cele ale Legii Poliției de frontieră, dar caracteristica acestuia de către colegii de breaslă arată contrariul. Astfel, în exercițiul funcției el manifesta competență, responsabilitate și devotament prin introducerea celor mai inovative practici europene obținute în cadrul stagiunilor de peste hotare în prevenirea, depistarea și contracararea fenomenului de migrație ilegală, ceea ce poate fi ușor demonstrat prin datele statistice comparative din acea perioadă și poate fi confirmat de către subalternii acestuia.

10. Prin actele adoptate și acțiunile efectuate, lui i s-au încălcat mai multe drepturi, și anume: dreptul la libertate și siguranță, prin aducerea unei acuzații neclare, neîntemeiate, bazată pe presupuneri, contrazicându-se principiul că legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului, totodată, fiindu-i încălcat și *dreptul de a fi protejat de legea penală*; *dreptul la un proces echitabil* – neexaminarea cauzei penale într-un termen rezonabil – fiind pus din start sub învinuire la 19 noiembrie 2014, fără desfășurarea unor acțiuni de urmărire penală care l-ar învinovăți sau dezvinovăți, inclusiv din cele solicitate de către învinuit; *dreptul la informare*, manifestat prin lipsa unei informații concrete despre natura și temeinicia acuzației, o acuzație foarte vagă și lipsită de material probator; *încălcarea principiului de prezumție a nevinovăției, coroborat cu dreptul la muncă* – manifestat prin urgența solicitare a procurorului adresată angajatorului la 20 noiembrie 2014, cu privire la suspendarea provizorie din funcție, astfel *condamnându-l pe învinuit într-un mod arbitrar*, cauzându-i un prejudiciu material în mărimea drepturilor salariale și complicându-i grav situația financiară, neținându-se cont că are la întreținere 2 copii minori, iar spațiul locativ este închiriat. Totodată, sub același aspect, învinuitului i-au fost cauzate prejudicii morale prin denigrarea imaginii și autorității în colectivul profesional și în cele din urmă a fost lipsit de *dreptul la un recurs efectiv*, prin neconcordanțele dintre datele de emiteră a ordonanțelor și cele de expediere, ulterior recepționare, fără utilizarea unui sistem poștal recomandat.

11. În cadrul ședinței judiciare, petiționarul Z.C. a susținut integral plângerea înaintată și a solicitat supunerea cauzei penale cu nr. 2013978588 și a cauzei penale cu nr. 2014978588 controlului judecătoresc, cerând, totodată, constatarea ilegalității și încălcarea dreptului la un recurs efectiv în cazul neexpedierii răspunsului printr-o ordonanță motivată de către procurorul responsabil, în conformitate cu prevederile articolelor 298-299¹ din Codul de procedură penală. Procedura prealabilă a fost respectată, adică a fost depusă o plângere către procuror nemijlocit, după care către procurorul ierarhic superior, ordonanța urma să fie expediată până la 31 decembrie 2015, în conformitate cu Codul de procedură penală, ceea ce nu a avut loc. A fost trimisă ulterior de către procurorul ierarhic superior, la 18 ianuarie 2016, motivându-se că a fost trimisă repetat, însă nu a fost primit răspunsul. Astfel, petiționarul consideră că i-a fost încălcat dreptul la un recurs efectiv. Totodată, a solicitat anula-

rea ordonanței de pornire a urmăririi penale și a ordonanței de punere sub învinuire. În opinia sa, ordonanța de punere sub învinuire poartă un caracter declarativ, cu însinuări, nu este clar ce prejudiciu a fost cauzat, deși se subliniază că sunt daune considerabile. La 18 noiembrie 2014, în momentul când a fost citat telefonic de către procuror, s-a prezentat fără avocat, fiind acolo de la ora 8.00 până aproape de ora 12.00. A doua zi, la 19 noiembrie 2014, s-a prezentat cu un avocat și din start a fost pus sub statut de învinuit. La 20 noiembrie 2014, procurorul a remis un demers către angajator, iar angajatorul a emis în grabă un ordin. Demersul a fost recepționat la 21 noiembrie 2014, fiind zi de vineri, iar luni, la ora 8.00 dimineața, a fost telefonat pentru a lua cunoștință cu ordinul de suspendare. Astfel, la cauza respectivă, care urma să fie constatată ca o abatere disciplinară, s-a făcut o cauză penală tergiversată, asta în situația în care a rămas în incapacitate de plată. La moment, nefiind angajat, nici nu poate obține căile de apărare, iar toate demersurile înaintate către angajator sunt respinse, fiind niște subtilități neclare. Petiționarul aduce la cunoștința instanței că toate solicitările pe care le-a înaintat în cerere cad nemijlocit sub incidența Hotărârii explicative a Plenului CSJ nr. 7 din 4 iulie 2005 „Cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale”, de unde rezultă că ordonanțele de pornire a urmăririi penale, ordonanțele de punere sub învinuire, pct. 5.3 din hotărârea menționată, de regulă, nu pot fi atacate, însă pct. 5.4 indică clar că pot și ele să fie contestate, dacă există semne îndoielnice.

12. Avocatul Z.V., care acționează în apărarea drepturilor și intereselor lui M.M., în ședința de judecată, a susținut plângerea înaintată, menționând că în conținutul acesteia au fost expuse pe larg toate circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și, de asemenea, au fost indicate toate încălcările efectuate. La momentul de față, situația de fapt a petiționarului este una destul de neclară, din care cauză solicită admiterea plângerii înaintate.

13. Procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii înaintate, deoarece ordonanța din 28 decembrie 2015 este una legală, urmărirea penală în cauza dată a fost pornită în luna noiembrie 2014, dar această cauză penală a fost conexată la o cauză penală din 2013, unde figurează un grup de persoane care se ocupau cu organizarea migrației ilegale a persoanelor. Pe parcursul urmăririi penale au fost respectate toate termenele legale, inclusiv și rigorile prevăzute de art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală. Petentul a făcut referire la Hotărârea explicativă a Plenului CSJ nr. 7 din 4 iulie 2005, însă, cu toate acestea, a cules din această hotărâre doar momentele care îi sunt convenabile, cu atât mai mult că urmărirea penală a fost pornită legal și în baza unui proces-verbal de autosesizare. La întocmirea actului de sesizare au fost respectate integral prevederile art. 262 și 265 din Codul de procedură penală. Nu este clar prin ce organul de urmărire penală ar fi comis încălcarea normei procesuale și în ce măsură acțiunile efectuate au generat atragerea nulității acestor acte. Plângerea la care face referință petiționarul a parvenit în Procuratura Anticorupție la 17 decembrie 2015, iar potrivit normelor stabilite de Codul de procedură penală, procurorul are un termen de 15 zile

pentru examinare. Astfel, prin ordonanța din 28 decembrie 2015, adică în termenul stabilit de lege, a fost examinată plângerea și a fost dispusă respingerea plângerii înaintate de către Z.C., iar prin scrisoarea din aceeași dată, cu nr. 1652pet/15-7682, petiționarul a fost informat despre rezultat. Cu toate acestea, prevederile Codului de procedură penală nu reglementează în ce mod anume persoana interesată necesită să fie informată despre rezultatul examinării plângerii, fie actele se expediază print-o scrisoare recomandată, fie printr-o altă modalitate generală și, prin urmare, termenul la care se referă petiționarul a fost respectat. Cât privește următoarea cerere a petiționarului, prin care a solicitat să fie informat repetat, acest termen, de asemenea, a fost respectat, iar anumite neclarități la care face trimitere petiționarul nu pot fi puse pe seama procurorului. În opinia procurorului, este straniu faptul că Z.C. într-un caz primește un răspuns, iar în alt caz nu recepționează niciun înscris. Referitor la termenul rezonabil la care se referă petiționarul, necesită de luat în seamă anume comportamentul acestuia, care înaintează diverse cereri și demersuri prin toate instanțele la faza urmăririi penale, situații care și conduc într-un fel la desfășurarea mai lentă a urmăririi penale. În plus, în partea termenului rezonabil, judecătorul de instrucție, prin încheierea din 2 februarie 2016, a stabilit complexitatea cazului și, respectiv, a fixat un termen de finalizare a urmăririi penale până în luna mai 2016.

14. Audiind participanții la proces, examinând plângerea înaintată, verificând probele prezentate în raport cu argumentele invocate și rigorile de drept aplicabile la caz, instanța de judecată ajunge la concluzia că plângerea înaintată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

15. La etapa inițială, instanța de judecată constată cu certitudine că urmărirea penală în cauza nr. 2013978588 a fost pornită de către Procuratura Anticorupție la 30 mai 2013 pe faptul coruperii pasive și complicitate la organizarea migrației ilegale comise de către colaboratorii Secției control al frontierei (SCF) „Chișinău-Aeroport” din cadrul Departamentului Poliției de Frontieră (DPF) al Ministerului Afacerilor Interne (MAI), infracțiuni prevăzute de art. 324 alin. (2) lit.b), 42 alin. (5), 362¹ alin. (2) lit.b) și c) din Codul penal.

16. La 23 iulie 2013, la cauza penală nr. 2013978098 a fost conexată cauza nr. 2013978588, pornită de către Procuratura Anticorupție la 16 iulie 2013, conform elementelor infracțiunilor prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) și 362¹ alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal, după indicii coruperii active a persoanelor publice de către două sau mai multe persoane și, respectiv, organizarea migrației ilegale a cetățenilor Republicii Moldova, H.I. și H.W.

17. La 7 octombrie 2013, la cauza penală nr. 2013978588 a fost conexată urmărirea penală nr. 2013790588, pornită la 16 iulie 2013 de către Direcția Generală Urmărire Penală (DGUP) a Inspectoratului General de Poliție (IGP) al MAI, conform elementelor infracțiunii prevăzute la art. 362¹ alin. (3) lit. a) din Codul penal, pe faptul organizării de către un grup criminal organizat a migrației ilegale pe teritoriul Italiei a cetățenilor Republicii Moldova, H.I. și H.W., în bază de pașapoarte românești false.

18. La 15 iulie 2014, la cauza penală nr. 2013978588 a fost conexasă cauza penală nr. 2014978588, pornită în baza art. 362¹ alin. (3) lit. a) din Codul penal, pe faptul organizării intrării și șederii ilegale pe teritoriul Italiei a cetățeanului Republicii Moldova, H.Q., în scopul obținerii directe a unui folos financiar de către un grup criminal organizat.

19. La 18 noiembrie 2014, la cauza penală nr. 2013978588 a fost conexasă cauza penală nr. 2014978588, pornită în baza art. 327 alin. (1) din Codul penal, pe faptul abuzului în serviciu comis de către Z.C., șeful SCF „Chișinău-Aeroport”, care a tăinuit cazul de trecere la 2 aprilie 2013 a frontierei de stat de către cetățeanul Republicii Moldova, H.I., în bază de pașaport românesc fals pe numele lui P.A.

20. În cadrul urmăririi penale a fost stabilit că, în perioada ultimei decade a lunii martie 2013 – 2 aprilie 2013, M.M., activând în funcția de șef adjunct de schimb al SCF „Chișinău-Aeroport”, în baza ordinului nr. 2585/ps din 2 iulie 2012, acționând în comun acord cu persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, urmărind scopul obținerii unui folos financiar în mărime de 800 euro, au organizat intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei a cetățeanului Republicii Moldova, H.I., care nu este cetățean sau rezident al acestui stat.

21. Astfel, întru realizarea intențiilor sale infracționale, M.M., în participație complexă cu persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, acționând conform unei înțelegeri prealabile, în circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală, au confecționat un pașaport românesc fals cu nr. 09932585 pe numele pretinsului cetățean român P.A., în care a fost aplicată fotografia lui H.I.

22. În continuare, urmărind scopul obținerii directe a unui folos financiar prin organizarea intrării și șederii ilegale pe teritoriul Italiei a acestuia, în perioada 30 martie 2013 – 31 martie 2013, o persoană neidentificată de către organul de urmărire penală, care acționa în comun acord cu M.M., contra sumei de 800 euro, i-a transmis lui H.I. în or. Cahul pașaportul românesc fals cu nr. 09932585 cu numele P.A.

23. La 2 aprilie 2013, potrivit înțelegerii prealabile cu persoana neidentificată de către organul de urmărire penală, care acționa în participație complexă cu M.M., angajat al SCF „Chișinău-Aeroport”, H.I. s-a prezentat în Aeroportul Internațional Chișinău, situat pe bd. Dacia nr. 585, municipiul Chișinău.

24. Tot atunci, M.M., știind cu certitudine că pașaportul românesc cu nr. 09932585 pe numele lui P.A. este fals, urmărind scopul realizării intențiilor sale infracționale, în mod arbitrar a intervenit în timpul verificării actului menționat și invocând că actul este autentic, i-a ordonat inspectorului I.K. din cadrul SCF „Chișinău-Aeroport” să autorizeze trecerea frontierei de stat de către H.I. în baza pașaportului românesc fals cu nr. 09932585, ultimul îmbarcând la bordul aeronavei cu ruta Chișinău-Brescia (Italia), fiind reținut în aceeași zi de către organele de drept italiene, care au și depistat falsul în actul menționat.

25. Pe acest motiv, la 2 aprilie 2013, ora 13.44, la adresa electronică aeroportsg@bor.gov.md, Z.C., șeful SCF „Chișinău-Aeroport”, a fost sesizat în scris de către T.E., directorul MGH „T.E.R.V.”, care a expedit de la adresa electronică T.E. (a)mdv.

md, informația că, la 2 aprilie 2013, cetățeanul Republicii Moldova, H.I., folosind pașaport românesc fals pe numele lui P.A., a îmbarcat la bordul aeronavei cu ruta V3-588 Chișinău-Brescia (Italia), motiv pentru care acesta a fost reținut de către organele competente ale Italiei în or. Brescia și, corespunzător, la 3 aprilie 2013, acesta urmează să fie returnat în Moldova, anexând copiile actelor concludente.

26. După studierea demersului lui T.E. și discuția telefonică, purtată seara, 2 aprilie 2013, cu șeful de schimb F.L., care i-a raportat despre incidentul dat, inclusiv comportamentul șefului-adjunct de schimb, M.M., în procesul verificării pașaportului românesc, prezentat de către H.I., șeful SCF „Chișinău-Aeroport”, Z.C., a dispus șefului adjunct L.M. verificarea cazului.

27. Astfel, în perioada 2 aprilie 2013 – 4 aprilie 2013, L.M., șeful adjunct, a solicitat inspectorilor SCF „Chișinău-Aeroport”, V.V., F.L., I.K. și M.M., să prezinte rapoarte aferent circumstanțelor verificării la 2 aprilie 2013 a pașaportului românesc prezentat de către H.I., iar, în consecință, materialele acumulate în baza indicației menționate au fost transmise lui Z.C., pentru luarea unei decizii.

28. În continuare, fiind informat la 3 aprilie 2013, ora 13.16, de către șeful de schimb L.E. despre reîntoarcerea în țară a lui H.I., persoană care la data de 2 aprilie 2013 a traversat frontiera de stat prin SCF „Chișinău-Aeroport” în bază de pașaport românesc fals, Z.C. a luat cunoștință de conținutul materialelor acumulate de către L.M., stabilind incontestabil faptul că, la 2 aprilie 2013, H.I. a fost îndreptat către inspectorul I.K. la pista de ieșire de către inspectorul M.M., care, ulterior, în mod arbitrar, a intervenit în procesul controlului efectuat de către inspectorul nominalizat și, deși acesta avea suspiciuni privind autenticitatea pașaportului prezentat de către H.I., M.M. i-a ordonat lui I.K. să autorizeze trecerea, invocând că pașaportul românesc este autentic.

29. Drept consecință, Z.C., conștientizând faptul că H.I. a traversat la 2 aprilie 2013 frontiera de stat în baza pașaportului românesc fals, fiind favorizat de către M.M., șeful adjunct de schimb al SCF „Chișinău-Aeroport”, având interes personal manifestat prin camuflarea acțiunilor subalternului M.M., cu care se află în relații amicale, și menținerii imaginii sale profesionale vizând calitatea organizării și conducerii la un nivel înalt a activității instituției pe care o reprezintă și voalării cazurilor care periclitează activitatea instituției, precum și controlului ineficient asupra migrației în punctele de trecere a frontierei de stat, atribuție relevantă din prevederile art. 6 alin. (2) lit. c) din Legea cu privire la Poliția de Frontieră, profitând de funcția sa autoritară, contrar prevederilor art. 273 alin. (1) lit. a¹) și alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, intenționat nu a întocmit acte de constatare cu ulterioara sesizare și expediere a materialelor acumulate în adresa organului de urmărire penală competent, pentru examinarea circumstanțelor cazului și adoptării unei soluții în baza art. 274 din Codul de procedură penală, tăinuind astfel cazul de trecere a frontierei de stat prin PCF „Chișinău-Aeroport” de către cetățeanul Republicii Moldova, H.I., în baza pașaportului românesc fals pe numele pretinsului cetățean al României, P.A.

30. Ulterior, în perioada 1 martie 2013 – 16 aprilie 2013, M.M., șeful adjunct de schimb al SCF „Chișinău-Aeroport”, împreună și prin înțelegere prealabilă cu S.Z., dar și cu alte persoane în prezent neidentificate de către organul de urmărire penală, urmărind scopul obținerii unui folos financiar în mărime de la 1.000 până la 2.000 euro de la fiecare persoană, au organizat intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei a cetățenilor Republicii Moldova, H.W. și H.Q., care nu sunt cetățeni sau rezidenți ai acestui stat.

31. Astfel, întru realizarea intențiilor sale infracționale, M.M., în participație complexă cu S.Z. și alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, urmărind scopul obținerii directe a unui folos financiar prin organizarea intrării și șederii ilegale pe teritoriul Italiei a cetățenilor Republicii Moldova, H.W. și H.Q., în circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală, au organizat și confecționat pașapoarte românești false pe numele prețișilor cetățeni români S.Y. și H.Q., în care au fost aplicate fotografiile cetățenilor Republicii Moldova, H.W. și H.Q.

32. La data de 15 aprilie 2013, N.N., fără să cunoască despre intențiile criminale ale acestora, la solicitarea lui S.Z., care acționa în comun acord și împreună cu șeful adjunct de schimb al SCF „Chișinău-Aeroport”, P.R., dar și cu alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, au rezervat și, ulterior, procurat prin intermediul companiei „HRS Internațional”, situată pe bd. Negruzzi, nr. 2 din municipiul Chișinău, bilete avia pe numele lui H.W. și H.Q. la ruta Chișinău-Brescia (Italia) pentru data de 16 aprilie 2013.

33. În aceeași zi, aproximativ între orele 16.00-17.00 și, respectiv, 19.00-20.00, S.Z., acționând în participație complexă cu M.M., dar și cu alte persoane în prezent neidentificate de organul de urmărire penală, în scopul obținerii directe a unui folos financiar prin organizarea intrării și șederii ilegale pe teritoriul Italiei a lui H.Q. și H.W., s-a întâlnit cu aceștia în diferite sectoare ale municipiului Chișinău, unde, contra sumei de 1.000 euro, transmisă anterior de către H.Q. prin intermediul unei persoane necunoscute organului de urmărire penală, și sumei de 2.000 euro, care urma a fi achitată de către H.W. după sosirea la locul destinat, le-a transmis fiecăruia în parte biletele la ruta Chișinău-Venezia (Italia) și pașapoartele românești false cu nr. 085683718 pe numele lui H.Q. și nr. 07783353 pe numele lui S.Y.

34. Prin urmare, la 16 aprilie 2013, fiind instruiți de către S.Z., care acționa în comun acord și prin înțelegere prealabilă cu L.M. și cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, H.Q. și H.W. s-au prezentat în Aeroportul Internațional Chișinău, situat pe bd. Dacia, nr. 80/3 din municipiul Chișinău, unde fiecare în parte, prezentând pașapoarte românești false, a traversat frontiera de stat prin SCF „Chișinău-Aeroport”, îmbarcând la bordul aeronavei cu ruta Chișinău-Brescia (Italia).

35. Prin ordonanța procurorului A.D. de la Procuratura Anticorupție, din 18 noiembrie 2014, Z.C. a fost pus sub învinuire, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzută de art. 327 alin. (1) din Codul penal.

36. Nefiind de acord cu ordonanța de punere sub învinuire, la 17 decembrie 2016, petiționarul Z.C. a contestat respectivul act procurorului ierarhic superior în

ordinea art. 299-299¹ din Codul de procedură penală, iar prin ordonanța procurorului interimar C.D. de la Procuratura Anticorupție, din 28 decembrie 2016, plângerea a fost respinsă, ca neîntemeiată.

37. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

38. Conform dispozițiilor art. 281 alin. (1) din Codul de procedură penală, dacă, după examinarea raportului organului de urmărire penală și a materialelor cauzei, procurorul consideră că probele acumulate sunt concludente și suficiente, el emite o ordonanță de punere sub învinuire a persoanei.

39. Potrivit art. 282 alin. (1) din Codul de procedură penală, (1) înaintarea acuzații învinuitului se va face de către procuror în prezența avocatului în decurs de 48 de ore din momentul emiterii ordonanței de punere sub învinuire, dar nu mai târziu de ziua în care învinuitul s-a prezentat sau a fost adus în mod silit.

40. În contextul acestor rigori de drept, instanța de judecată stabilește că motivele invocate de către petiționarul Z.C. drept considerent de nulitate a ordonanței de pornire a urmăririi penale din 18 noiembrie 2014 sunt neîntemeiate și contradictorii. Or, conform art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art. 262 și 273 dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informând despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

41. Conform dispozițiilor art. 262 alin. (3) din Codul de procedură penală, în cazul depistării infracțiunii nemijlocit de către lucrătorul organului de urmărire penală, acesta întocmește un raport în care expune circumstanțele depistate și dispune înregistrarea infracțiunii.

42. Astfel, afirmațiile petiționarului cu referință la nulitatea ordonanței de pornire a urmăririi penale din 18 noiembrie 2014 sunt neîntemeiate, or, urmărirea penală a fost pornită în baza procesului-verbal de autosesizare a procurorului A.D. de

la Procuratura Anticorupție, ca rezultat al reacționării organului de urmărire penală la faptele stabilite în cadrul urmăririi penale nr. 2013978588, la întocmirea acestora fiind respectate prevederile ce reglementează speța și vizate supra. Totodată, organul de urmărire penală a dispus pornirea urmăririi penale în baza unei bănuieli rezonabile privind comiterea unei infracțiuni de către Z.C., astfel ca, în rezultatul verificărilor, să se confirme faptele și informația conținută în procesul-verbal de autosesizare al procurorului.

43. În opinia instanței de judecată, alegațiile petiționarului la capitolul dat, precum că, prin pornirea urmăririi penale, petiționarul Z.C. ar fi fost lezat în drepturi, prejudiciat atât material cât și moral, se apreciază drept nefondate, de vreme ce în orice condiții, în vederea garantării stabilirii obiective a adevărului în acest caz, pornirea urmăririi penale nu are drept scop învinuirea unei persoane de comiterea unei infracțiuni, ci colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în instanța de judecată în condițiile legii și pentru a se stabili răspunderea acestuia.

44. De asemenea, instanța de judecată stabilește că petiționarul a solicitat și invocat nulitatea actelor procesuale și a tuturor acțiunilor de urmărire penală îndreptate în privința sa, dar organul de urmărire penală nu a acționat în niciun fel în detrimentul petiționarului. Mai mult, s-a stabilit că organul de urmărire penală a acționat doar în competența și în limitele legale admisibile pentru a administra probele necesare la caz și a duce o anchetă cât mai eficientă, fără a leza drepturile persoanei. Nemijlocit, în cazul în care petiționarul nu este de acord cu anumite concluzii ale organului de urmărire penală și actele acestuia, nu are decât să le conteste separat, lucru pe care l-a și realizat în mare parte, contestând majoritatea actelor/acțiunilor organului de urmărire penală și ale procurorului.

45. Dezacordul petiționarului cu punerea sa sub învinuire, în opinia instanței de judecată, nu constituie altceva decât păreri subiective, astfel fiecare persoană este aptă și în drept de a-și apăra drepturile și interesele prin toate mijloacele legale posibile, fără îngrădiri.

46. În asemenea context, instanța de judecată relevă că alegațiile petiționarului cu referire la motivele privind anularea actelor procesuale sunt pur declarative, nefiind susținute de temeiuri de fapt și de drept, ca, în final, diversele versiuni privind existența temeiurilor de nulitate să fie lipsite de claritate și fără a preciza legal prin ce anume organul de urmărire penală a admis încălcarea normelor procesuale.

47. Instanța de judecată notează netemeinicia argumentului petiționarului Z.C., precum că în ordonanța de punere sub învinuire din 18 noiembrie 2014 procurorul nu ar fi indicat prin care acțiuni anume Z.C. a camuflat trecerea peste frontiera de stat a Republicii Moldova a persoanei cu pașaport fals și care a fost interesul personal al acestuia. Or, din conținutul actului nominalizat, coroborat de probe administrate de organul de urmărire penală și procuror, rezultă clar că interesul personal al lui Z.C. s-a realizat inclusiv prin camuflarea acțiunilor subalternilor, menținerii imaginii sale profesionale privind calitatea organizării și conducerii la un nivel înalt

a activității instituției pe care o reprezintă și voalării cazurilor care periclitează într-un fel sau altul activitatea instituției, precum și controlul ineficient asupra migrației în punctele de trecere a frontierei de stat.

48. La capitolul urmărilor prejudiciabile constatate, se impune de accentuat că daunele aduse intereselor publice prin comiterea faptei de abuz în serviciu pot fi de ordin patrimonial și nepatrimonial, astfel ca faptele incriminate lui Z.C. să se constată a fi comise prin cauzarea de daune nepatrimoniale intereselor publice, acestea manifestându-se prin subminarea autorității și prestigiului activității legale a Departamentului Poliției de Frontieră al MAI.

49. Instanța de judecată, de asemenea, va elucida că în ordonanța de pornire a urmăririi penale se conțin elementele primare constatate de către persoana care s-a autosesizat, nemijlocit de către procurorul A.D., care a și dispus pornirea urmăririi penale în baza materialelor inițial acumulate, iar claritatea și precizia faptelor se face după administrarea de probe și stabilirea de circumstanțe verosimile întru constatarea concretă a faptelor de care se învinuiește persoana.

50. Se impune de accentuat și faptul că, în cazul în care petiționarul Z.C. nu a înțeles noțiuni sau specificări conținute în actele procesuale ale procurorului sau faptele de care este învinuit, acesta este asistat de către un avocat, care, în cele din urmă, îi va explica clar toate lucrurile și faptele.

51. Cât ține de nulitatea actelor procesuale, instanța de judecată notează și faptul că, potrivit art. 251 alin. (1) din Codul de procedură penală, doar încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural și numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluiași act.

52. În acest context, petiționarul Z.C. nu a prezentat date probante care ar conduce la nulitatea actelor procesuale efectuate pe parcursul procesului penal, cu atât mai mult că petiționarul nici nu a motivat cauza și necesitatea declarării nulității acestor acte și care ar fi consecințele, nefiind clar care anume efect ar aduce nulitatea actelor procesuale efectuate în cadrul procesului penal vizat.

53. În continuare, instanța de judecată notează că afirmațiile petiționarului Z.C. cu referire la faptul că e-mailul `aeroportsg@bor.gov.md` ar fi fost utilizat nu doar de către dânsul, dar și de către alte persoane, instanța de judecată stabilește cert că, potrivit datelor din dosar cât și corespunzător circumstanțelor constatate prin declarațiile martorilor audiați, e-mailul vizat este poșta electronică de serviciu a petiționarului Z.C. în cadrul Secției control de frontieră „Chișinău-Aeroport” și chiar dacă poșta electronică vizată ar fi fost folosită și de către alte persoane, faptul dat urmează a fi demonstrat pe parcursul procesului, astfel ca argumentele petiționarului la acest capitol să aibă un caracter declarativ, înaintate prematur, iar faptul invocat precum că ar lipsi vreo dovadă a recepționării de către petiționar a mesajului prin intermediul poștei electronice, această situație de verificare nu ține de competența instanței de judecată, judecătorul de instrucție nefiind în drept de a se expune asupra pertinentei probelor administrate în faza urmăririi penale.

54. Același lucru este de menționat și în cazul afirmației petiționarului cu referință la faptul că rapoartele depuse de către subalternii lui Z.C. nu ar fi ajuns la dânsul, de vreme ce aceste declarații sunt combătute prin declarațiile martorilor audiați în cadrul urmăririi penale, iar în cazul în care nu s-ar fi constatat acest fapt, organul de urmărire penală ar fi exclus acest compartiment din învinuire. Mai mult, faptul că Z.C. la acel moment de depunere a rapoartelor de către subalterni era implicat în multiple activități naționale și internaționale nu înseamnă că dânsul nu cunoștea despre încălcările admise de către subalternii săi.

55. Referitor la aceea că petiționarul Z.C. nu s-ar fi aflat în relații de rudenie sau prietenie cu L.M., acest aspect nu-l exonerează pe primul de faptele presupuse a fi comise, or, chiar dacă Z.C., în exercițiul funcțiunii sale, nu se afla în relații cu L.M., aceasta nu înseamnă că lipsește înțelegerea lor în scopul comiterii infracțiunii. Totodată, faptul că L.M. nu ar fi fost menționat sau protejat de sancțiuni de către Z.C. nu presupune lipsa unei înțelegeri și relații colegiale, dar și prietenești, astfel că alegațiile date poartă un caracter declarativ, deocamdată.

56. De asemenea, instanța de judecată notează că în argumentele petiționarului precum că prin înaintarea învinuirii, manifestată prin abuz în serviciu, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari, nu s-a ținut cont că nu s-a cauzat un prejudiciu material. Acest argument este unul nefondat, întrucât daunele ca urmare a infracțiunii de abuz în serviciu pot fi nu doar de ordin patrimonial, dar și nepatrimonial, în cazul de față daunele considerabile fiind manifestate prin provocarea unor daune autorității și prestigiului Departamentului Poliției de Frontieră.

57. Instanța de judecată reține și faptul că interesul personal al lui Z.C. s-a realizat inclusiv prin camuflarea acțiunilor subalternilor, menținerii imaginii sale profesionale privind calitatea organizării și conducerii la un nivel înalt a activității instituției pe care o reprezintă și voalării cazurilor care periclitează într-un fel sau altul activitatea instituției, precum și controlul ineficient asupra migrației în punctele de trecere a frontierei de stat.

58. Este neîntemeiat și argumentul petiționarului Z.C. privind presupusa încălcare a dreptului la apărare, or, pe parcursul urmăririi penale, s-a stabilit că Z.C. a fost asistat de un avocat ales și a avut posibilitate deplină de a da declarații la momentul înaintării învinuirii, în același fel fiind posibil de a înainta cereri și plângeri, lucru care a fost făcut cu intensitate de către petiționar și avocatul acestuia, fiind contestate toate actele/acțiunile procurorului, iar cererile și plângerile înaintate au fost examinate în termen, comunicându-i-se lui Z.C. și avocatului acestuia despre rezultatele examinării și modul de contestare, cu respectarea prevederilor articolelor 247 alin. (2) și 299 din Codul de procedură penală, cu anexarea copiilor de pe ordonanțele emise.

59. Argumentele petiționarului privind presupusa privare de dreptul la muncă, acțiune care i-a adus daune materiale și morale, fiind în imposibilitatea de a-și întreține cei doi copii și soția, instanța de judecată le va respinge, întrucât în conformitate cu prevederile art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală, suspendarea

provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează bănuitul, învinuitul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

60. Așadar, la 20 noiembrie 2014, procurorul s-a adresat administrației Departamentului Poliției de Frontieră cu un demers privind suspendarea provizorie a lui Z.C. din funcția de șef-adjunct al SCF „Chișinău-Aeroport” până la adoptarea unei hotărâri definitive pe marginea cauzei penale, iar prin ordinul Departamentului Poliției de Frontieră nr. 1315/ps, din 24 noiembrie 2014, Z.C. a fost suspendat provizoriu din funcția deținută.

61. În acest context, instanța de judecată notează că petiționarul Z.C. a contestat ordinul privind suspendarea provizorie din funcția deținută judecătorului de instrucție, iar prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 30 decembrie 2014, cererea privind repunerea în termenul de îndeplinire a actului lui Z.C. a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată. Totodată, a fost respinsă și plângerea lui Z.C. împotriva ordinului Departamentului Poliției de Frontieră nr. 1588/ps, din 24 noiembrie 2014, prin care Z.C. a fost suspendat provizoriu din funcția deținută.

62. Deci, instanța de judecată consideră că în cazul de față suspendarea provizorie din funcție a lui Z.C. nu a avut drept scop privarea acestuia de surse de întreținere, dar a fost aplicată ca rezultat al existenței unei bănuieli rezonabile că Z.C. a săvârșit o infracțiune incompatibilă cu funcția deținută. În scopul asigurării ordinii stabilite de Codul de procedură penală privind urmărirea penală și judecarea cauzei, în vederea evitării folosirii funcției deținute de învinuit pentru influențarea martorilor sau a complicilor săi, s-a decis aplicarea acestei măsuri de constrângere. Pe de altă parte, instanța de judecată menționează că ordinul Departamentului Poliției de Frontieră nr. 1588/ps, din 24 noiembrie 2014, prin care Z.C. a fost suspendat provizoriu din funcția deținută, a fost adus la cunoștința acestuia la 24 noiembrie 2014, însă, cu toate acestea, petiționarul s-a adresat tardiv cu o plângere judecătorului de instrucție. De altfel, asupra legalității, corectitudinii și veridicității aplicării acestei sancțiuni judecătorul de instrucție nu este în drept să se expună.

63. Afirmațiile precum că Z.C. este caracterizat de către colegii de serviciu ca fiind o persoană competentă, a dat dovadă de responsabilitate și devotament prin introducerea celor mai inovative practici europene, această individualizare nu poate nici într-un fel contribui la admiterea plângerii și declararea nulității actelor contestate. Or, caracteristica de serviciu este un act conform căruia persoanei i se dă o anumită caracterizare abilităților și capacităților profesionale, nu însă și calității de respectare a atribuțiilor de serviciu, lucru care se stabilește ca urmare a verificării actelor și acțiunilor de serviciu a colaboratorului respectiv, în cazul lui Z.C. – ca urmare a efectuării urmăririi penale.

64. În partea încălcării termenului rezonabil de examinare a cauzei penale, este relevantă încheierea Judecătoriei Chișinău din 2 februarie 2016, potrivit căreia procurorul a fost obligat să accelereze procesul de urmărire penală în cauza

penală nr. 2013978098, prin întreprinderea acțiunilor care se impun în vederea finalizării urmăririi penale în acest caz, în termen de 3 luni de zile.

65. Este de remarcat că cuprinsul încheierii judecătorești vizate face referință și la complexitatea cauzei penale, având în vedere că, pe parcursul urmăririi penale, pe marginea cauzei date au fost înaintate diverse interpelări, efectuate ridicări de documente și percheziții, autorizate fiind ridicarea informației privind convorbirile telefonice a 33 de abonați, audiați în calitate de martori: C.L., H.I., H.W., V.N., Z.B., G.N., L.E., I.K., L.M., T.D., C.U., T.I., S.K., U.Z., H.Q., L.D., W.I., I.P., P.Y., N.K., J.B., Z.T., T.O., Q.D., S.I., C.A., C.B., Î.B., T.R., E.N., T.D., M.Î. și Ț.U.; au fost efectuate confruntări, a fost examinată informația privind convorbirile telefonice efectuate de către I.R., L.E., F.L., S.Z. (utilizator a 3 numere de telefoane); a fost dispusă efectuarea analizei operaționale a convorbirilor telefonice între persoanele implicate la caz; au fost expediate comisii rogatorii către organele competente ale Italiei, Regatului Spaniei a fost depus demers către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională (CCPI); a fost numită expertiza tehnică a pașapoartelor românești false pe numele cetățenilor P.A., H.Q. și S.Y.; au fost traduse rezultatele comisiilor rogatorii (ultima parvenită în adresa Procuraturii Anticorupție la 10 iulie 2015); a fost înaintată acuzarea și au fost audiați în calitate de învinuiți S.Z., M.M., N.N. și Z.C.; au fost examinate diverse cereri ale învinuiților M.M. și Z.C., precum și a avocaților acestora. Mai mult, urmărirea penală în privința numitului Z.C. a fost pornită la 18 noiembrie 2014 în baza art. 327 alin. (1) din Codul penal, cauzei penale fiindu-i atribuit nr. 2014978143, astfel ca, prin ordonanța din 18 noiembrie 2014, această cauză penală să fie conexasă la cauza penală nr. 2013978098, în cadrul căreia se investighează infracțiunile prevăzute de articolele 324 alin. (2) lit. b), 325 alin. (2) lit. b) și 362¹ alin. (3) lit. a) din Codul penal, pe faptul coruperii pasive comise de către colaboratorii Secției control al frontierei (SCF) „Chișinău-Aeroport” din cadrul Departamentului Poliției de Frontieră (DPF) al Ministerului Afacerilor Interne (MAI), coruperii active a acestora și organizarea migrației ilegale a cetățenilor Republicii Moldova, H.I., H.Q. și H.W., în cauza dată figurând și Z.C. în calitate de complice.

66. Afirmățiile petiționarului Z.C. înaintate la caz nu au suport probatoriu de fapt și de drept, cu atât mai mult că, la 19 noiembrie 2014, procurorul a adus la cunoștința lui Z.C., în prezența avocatului V.G., ordonanța de punere sub învinuire din 18 noiembrie 2014, iar la acel moment obiecții nu au fost invocate, cum prevede norma art. 251 alin. (4) din Codul de procedură penală, nefiind stabilite încălcări ale legislației procesual-penale admise de organul care efectuează urmărirea penală în cauza vizată.

67. Pe cale de consecință, instanța de judecată reiterează că plângerea, înaintată de către petiționarul Z.C., nu conține temeieri argumentate privind declararea nulității ordonanței de punere sub învinuire, a ordonanței procurorului ierarhic superior, cât și a ordonanței de începere a urmăririi penale, aceste acte fiind legale, întemeiate și motivate.

68. Drept urmare, instanța de judecată determină că procurorul corect și întee-

meiat a pornit urmărirea penală și punerea lui Z.C. sub învinuire, astfel ca aceste măsuri procesuale prevăzute de lege să fie necesare într-o societate democratică, care au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea, aceste scopuri fiind proporționale anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate. Potrivit prevederilor art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului, iar conform dispoziției art. 28 alin. (1) din Codul de procedură penală, procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care s-a sesizat, în modul prevăzut de prezentul cod, că s-a săvârșit o infracțiune și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate.

69. În așa fel, instanța de judecată consideră că, prin pornirea urmăririi penale și recunoașterea persoanei în calitate de bănuit sau învinuit, aceste acte sunt niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate.

70. Pe de altă parte, conform art. 313 alin. (2) din Codul de procedură penală, ordonanța privind pornirea urmăririi penale și ordonanța de punere sub învinuire nici nu pot fi atacate judecătorului de instrucție. De altfel, potrivit acestei reglementări, bănuitul, învinuitul, apărătorul, partea vătămată, alți participanți la proces sau alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de către organul de urmărire penală și organele care exercită activitate specială de investigații, sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție doar refuzul organului de urmărire penală de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege, de a începe urmărirea penală, ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală, alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei. La caz, necesită de elucidat că prin alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei nu poate fi înțeles și faptul că pot fi atacate și ordonanțele de punere sub învinuire. Astfel, prin prisma art. 6 28) din Codul de procedură penală, termenul *ordonanță* semnifică o hotărâre a organului de urmărire penală, adoptată în cursul procesului penal, nu însă o acțiune procesuală.

71. Instanța reține că ordonanțele privind pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit și punerea persoanei sub învinuire nu sunt pasibile de atacare, de vreme ce aceste acte procedurale sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit, punerea persoanei sub învinuire, dispunerea efectuării unei expertize nu afectează drepturile sau libertățile constituționale. Acestea sunt niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică,

au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea, și acest scop este proporțional anumitor restricții, care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate.

72. Așadar, este cert că ordonanța privind pornirea urmăririi penale și ordonanța de punere sub învinuire nu sunt pasibile de a fi contestate judecătorului de instrucție, cu atât mai mult că, întru susținerea afirmației de nulitate a ordonanțelor nominalizate, petiționarul Z.C. nu a prezentat argumente întemeiate, pertinente și concludente care ar conduce la nulitatea, în general, a actelor contestate. Or, potrivit art. 251 din Codul de procedură penală, doar în cazul încălcării prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural și numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

73. În baza celor evidențiate mai sus, instanța de judecată conchide că drepturile petiționarului Z.C. nu au fost încălcate, acesta beneficiind pe tot parcursul urmăririi penale de garanțiile principiului prezumției nevinovăției, stipulate în lumina art. 8 din Codul de procedură penală, or, versiunea petentului, relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, iar plângerea este înaintată fără a se ține cont de faptul că actele procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale.

74. În încheiere, instanța de judecată constată că actele și acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului nu au fost încălcate, pentru care pretexte, luate în cumul, instanța de judecată va respinge plângerea petiționarului Z.C. înaintată în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului de punere sub învinuire și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de punere sub învinuire, constatarea încălcării dreptului la un recurs efectiv, anularea ordonanței de pornire a urmăririi penale, anularea actelor procedurale și a tuturor acțiunilor de urmărire penală îndreptate împotriva lui Z.C., repararea erorilor de drept și a viciilor fundamentale, reabilitarea totală a învinuitului, inclusiv a locului de muncă, sub aspectul netemeinicii ei.

75. Ceea ce ține de faptul că petiționarul Z.C. nu se consideră vinovat de săvârșirea infracțiunilor incriminate, necesită de evidențiat că această situație urmează a fi stabilită de către organul de urmărire penală, care are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția învinuitului, cât și cele care îl dezvinovătesc, pe de o parte, iar pe de altă parte, prin prisma art. 313 alin. (2) din Codul de procedură penală, ordonanțele de pornire a urmăririi penale sau de punere sub învinuire nici nu pot constitui obiectul unei plângeri, fiind astfel contestabil doar refuzul organului de urmărire penală: de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; de a începe urmărirea penală; inclusiv ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea

persoanei de sub urmărire penală, precum și alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei. La caz, necesită de elucidat că prin alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei nu poate fi înțeles și faptul că pot fi atacate și ordonanțele de punere sub învinuire. De altfel, prin prisma art. 6 pct. 28) din Codul de procedură penală, termenul *ordonanță* semnifică o hotărâre a organului de urmărire penală, adoptată în cursul procesului penal, nu însă o acțiune procesuală.

76. Referitor la suspendarea provizorie din funcție, instanța de judecată amintește petiționarului că în această latură există deja o încheiere irevocabilă a instanței de judecată și, astfel, nu poate fi apreciat faptul că el a fost condamnat prin această măsură de constrângere într-un mod arbitrar, dar și aici respectiva măsură este reglementată de legislația în vigoare și nu poate fi apreciat faptul că organul de urmărire penală sau procurorul au acționat după bunul lor plac și la întâmplare.

77. Instanța de judecată a verificat atent faptul că, la adoptarea ordonanțelor de începere a urmăririi penale și punere a persoanei sub învinuire, au fost încălcate normele procesual-penale, și, în concluzie, stabilește că ordonanțele vizate sunt motivate desăvârșit și cuprind toate elementele necesare impuse de legiuitor, în special: data și locul întocmirii; de către cine a fost întocmită; numele, prenumele, ziua, luna, anul și locul nașterii persoanei puse sub învinuire, precum și alte date despre circumstanțele cauzei și persoană, care au importanță juridică în cauză; formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei; mențiunea despre punerea persoanei respective sub învinuire în calitate de învinuit în această cauză conform articolului, alineatului și literii articolului din Codul penal care prevăd răspunderea pentru infracțiunea comisă.

78. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341 și 437 alin.(1) 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge, ca fiind neîntemeiată, plângerea petiționarului Z.C. împotriva ordonanței procurorului de punere sub învinuire și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior prin care s-a respins plângerea privind declararea nulității ordonanței procurorului de punere sub învinuire, constatarea încălcării dreptului la un recurs efectiv, anularea ordonanței de pornire a urmăririi penale, anularea actelor procedurale și a tuturor acțiunilor de urmărire penală îndreptate împotriva lui Z.C., repararea erorilor de drept și a viciilor fundamentale, reabilitarea totală a învinuitului, inclusiv a locului de muncă.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.T.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva ordonanțelor de stabilire a competenței

Dosarul nr. 10-888/2017
14-ij_10-4888-126217

Î N C H E I E R E

3 decembrie 2017

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **S.P.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului **T.V.,**

Cu participarea:

Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), **Z.D.,**

În absența:

Petiționarului **T.N.,**

Persoanei a cărei drepturi pot fi afectate **V.Z.,**

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului T.N. împotriva ordonanței procurorului din 16 august 2017, de respingere a plângerii cu privire la transmiterea cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul pentru continuarea efectuării urmăririi penale și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 12 septembrie 2017, prin care s-a dispus respingerea plângerii de declarare a nulității ordonanței procurorului din 16 august 2017 privind respingerea plângerii de transmitere a cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul pentru continuarea efectuării urmăririi penale,

A C O N S T A T A T:

1. La 4 octombrie 2017, petiționarul T.N. a atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului din 16 august 2017 de respingere a plângerii cu privire la transmiterea cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul pentru continuarea efectuării urmăririi penale, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior din 12 septembrie 2017, prin care s-a dispus respingerea plângerii de declarare a nulității ordonanței procurorului din 16 august 2017 de respingere a plângerii privind transmiterea cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul pentru continuarea efectuării urmăririi penale.

2. În susținerea solicitărilor sale, petiționarul T.N. invocă că ordonanțele din 16 august 2017 și, respectiv, din 12 septembrie 2017 privind respingerea cererii

SA ca neconcludente sunt ilegale și neîntemeiate, deoarece a fost depusă cererea de completare a urmăririi penale, în care a indicat motivele de transmitere a cauzei penale al OUP al SUP IP Drochia, după cum urmează: presupusa parte vătămată V.K. este originară din r. Ialoveni; toate acțiunile de transmitere a banilor de către V.K., conform ordonanței de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț din 15 iunie 2016, au fost înfăptuite pe teritoriul Federației Ruse; transferul de 560.000 ruble rusești a fost efectuat de V.K. către U.Z. prin intermediul sistemelor de transfer bancar din Federația Rusă; în luna aprilie 2015, U.Z. a recepționat acești bani de la filiala BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia, fapt confirmat de bonurile de predare a banilor pe care U.Z. le-a semnat la filiala BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia.

3. Petentul menționează că, în ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț din 15 iunie 2017, este indicat greșit că la 22 aprilie 2015, în timp ce se afla la filiala Băncii de Economii din str. (...), municipiul Chișinău, U.Z., prin intermediul sistemelor de transfer bancar, a recepționat de la V.K. ultima tranșă în sumă de 560.000 ruble rusești.

4. T.N. indică că, la 12, 16, 19 august 2013, 12 ianuarie 2015, 22 aprilie 2015, conform informației prezentate de către BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia, la cererea lui U.Z., prin intermediul filialei BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia, a primit de la V.K. suma de 258.500 ruble rusești, 125 euro, 83.069,71 lei pentru serviciile de construcție la bunurile imobile de pe teritoriul or. Moscova, care aparțin lui V.K., fiind prestate de către U.Z. împreună cu D.Y. și alți locuitori ai raionului Drochia, în perioada anilor 2013-2015.

5. În viziunea petiționarului, procurorii, la emiterea ordonanțelor din 16 august 2016, 12 septembrie 2016, nu s-au bazat pe probele concludente care au fost anexate la cererea de completare a urmăririi penale, cum ar fi informația prezentată de către BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia. Deși procurorul ierarhic superior, D.V., în ordonanța din 12 septembrie 2016, a indicat că banii au fost recepționați de către învinutul U.Z. în municipiul Chișinău, pe str. (...), dar acești bani, conform informației prezentate de BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia, au fost recepționați în or. Drochia.

6. În cele din urmă, petiționarul T.N. solicită anularea ordonanței procurorului Z.D. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 16 august 2016, precum și a ordonanței procurorului D.V., adjunct-interimar al procurorului Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 12 septembrie 2016, ca nefondate.

7. Petiționarul T.N., deși a fost citat legal despre locul, data și ora ședinței, ceea ce se confirmă și prin avizul de recepție al Î.S. „Poșta Moldovei” din 15 noiembrie 2016, nu s-a prezentat în judecată și nu a indicat motivele neprezentării la proces. În cele din urmă, în baza prevederilor art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, ascultând opinia procurorului, s-a considerat că neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu împiedică examinarea plângerii.

8. Procurorul Z.D. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, menți-

onând că în cadrul urmăririi penale s-a constatat că mijloacele bănești au fost recepționate de către U.Z., și anume – ultima tranșă în municipiul Chișinău, str. (...), prin intermediul filialei BC „U.Z.K.D.”, bonurile de plată la care se face trimitere nu au fost legalizate, fiind, de fapt, xerocopii, fără un certificat de proveniență a acestora. Astfel, în cadrul urmăririi penale trebuie efectuate un șir de acțiuni pentru a elucida pe deplin circumstanțele invocate referitor la competența teritorială, iar plângerea depusă urmează a fi respinsă.

9. Persoana a cărei drepturi și libertăți pot fi afectate prin admiterea plângerii, și anume V.Z., nu s-a prezentat în judecată, în pofida tuturor măsurilor întreprinse privind citarea legală. Neprezentarea persoanei interesate nu a împiedicat examinarea plângerii.

10. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate de procuror și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

11. În ședința de judecată s-a constatat că urmărirea penală în cauza nr. 2016031888 a fost pornită la 14 iunie 2016 de către organul de urmărire penală din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției Poliției din municipiul Chișinău în baza elementelor infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal.

12. La 1 septembrie 2016, T.N. a fost pus sub învinuire, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal.

13. Astfel, U.Z. este învinuit de către organul de urmărire penală că, având o stare materială nefavorabilă și urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane întru îmbunătățirea situației materiale personale, acționând după un plan bine chibzuit în prealabil, în luna aprilie 2013, aflându-se în or. Moscova, Federația Rusă, a făcut cunoștință cu V.K., despre care știa că dispune de mijloace bănești. Astfel, a inițiat relații amoroase pentru a-i căpăta încrederea deplină, în vederea realizării scopului infracțional, promițându-i că se va căsători cu ea.

14. În circumstanțele nominalizate, în iunie 2013, U.Z., prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul unui împrumut în vederea investirii în afaceri pe teritoriul raionului Drochia din Republica Moldova în domeniul închirierii autovehiculelor, aflându-se în or. Moscova, Federația Rusă, a primit ilegal de la V.K. mijloace bănești în sumă de 170.000 ruble rusești, care, conform ratei de schimb oficial al BNM, a constituit suma de 65.688 lei, fără intenția de a-i restitui.

15. În aceleași circumstanțe menționate supra, U.Z., în septembrie 2014, a primit ilegal de la V.K. mijloace bănești în sumă de 300.000 ruble rusești, echivalentă cu 113.730 lei.

16. Ulterior, în contextul similar, U.Z., la 22 aprilie 2015, aflându-se în municipiul Chișinău, a convins-o pe V.K. să-i transfere prin intermediul sistemelor de transfer bancar internațional mijloace bănești în sumă de 560.000 ruble rusești, ceea ce echivala cu 192.360 lei, banii fiind recepționați la o filială a unei bănci comerciale amplasate pe str. Alba-Iulia, municipiul Chișinău.

17. Intrând ilegal în posesia mijloacelor bănești în sumă totală de 1.030.000 ruble rusești, care, conform ratei de schimb oficial al BNM, a constituit 371.778 lei, U.Z. a folosit banii în scopuri personale, eschivându-se ulterior de la discuții și întâlniri cu V.K., întrerupând relațiile cu aceasta.

18. Ca urmare a acțiunilor ilegale comise de U.Z., persoanei V.K. i-au fost cauzate daune materiale în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 371.778 lei.

19. Instanța de judecată mai constată că, la 8 și 16 august 2016, U.Z. a înaintat cereri prin care solicită transmiterea cauzei penale nr. 201 6031888 la OUP al Inspectoratului de Poliție Drochia, invocând că fapta care formează obiectul investi-gării a fost consumată în or. Drochia.

20. Potrivit cererilor nominalizate, în aprilie 2015, U.Z., aflându-se în or. Drochia, la filiala BC „U.Z.K.D.” SA, a recepționat 560.000 ruble rusești. În susținerea cererii înaintate, ultimul a anexat în copie un extras bancar, veridicitatea căruia nu a fost autentificată în modul prevăzut de lege.

21. Prin ordonanța procurorului Z.D. de la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, din 16 august 2016, s-a dispus respingerea cererilor lui U.Z., ca fiind ne-concludente.

22. Considerând această ordonanță nemotivată, petiționarul T.N. s-a adresat cu plângere către procurorul ierarhic superior, în condițiile art. 299¹ din Codul de procedură penală. Astfel, prin ordonanța procurorului D.V., adjunct-interimar al procurorului-șef al Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 12 septembrie 2016, plângerea petiționarului a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

23. La 4 octombrie 2016, petiționarul T.N. a atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului din 16 august 2016 de respingere a plângerii cu privire la transmiterea cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul pentru con-tinuarea efectuării urmăririi penale, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior din 12 septembrie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii de declara-re a nulității ordonanței procurorului din 16 august 2016.

24. Astfel, petiționarul T.N. subliniază că, la emiterea ordonanțelor din 16 au-gust 2016 și 12 septembrie 2016, procurorii nu s-au bazat pe probele concludente, care au fost anexate la cererea de completare a urmăririi penale, cum ar fi informa-ția prezentată de către BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia. Deși procurorul ierarhic D.V., în ordonanța din 12 septembrie 2016, a indicat că banii au fost recepționați de către învinuitul U.Z. în municipiul Chișinău, pe str. (...), banii, de fapt, conform informației prezentate de BC „U.Z.K.D.” SA din or. (...), au fost recepționați în or. (...).

25. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de proce-dură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămă-tă, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana

nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; d) de a elibera persoana reținută pentru încălcarea prevederilor art.165 și 166 din prezentul Cod; e) de a elibera persoana deținută cu încălcarea perioadei de reținere sau a perioadei pentru care a fost autorizat arestul; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

26. Conform prevederilor art. 313 din Codul de procedură penală, nu toate acțiunile/inacțiunile și actele organului de urmărire penală sunt contestabile judecătorului de instrucție. Astfel, legalitatea ordonanțelor adoptate referitor la competența organului de urmărire penală sau, după caz, ordonanța procurorului de respingere a plângerii cu privire la transmiterea cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul pentru continuarea efectuării urmăririi penale nu poate fi contestată judecătorului de instrucție în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală. Această competență aparține, în exclusivitate, procurorului ierarhic superior, care, prin prisma art. 53¹ alin. (2) lit. i) din Codul de procedură penală, este în drept să decidă retragerea, prin ordonanță motivată, a cauzelor penale de la un organ de urmărire penală, dacă acesta nu este competent să efectueze urmărirea penală, și le transmite altui organ de urmărire penală, conform competenței. Pe de altă parte, potrivit prevederilor art. 257 alin. (5) din Codul de procedură penală, anume Procurorul General și adjuncții lui pot dispune, motivat, transmiterea cauzei de la un organ de urmărire penală unui alt organ de urmărire penală, dar în situația dată petiționarul nu a folosit această cale reglementată de legiuitor.

27. În cauza dată, locul efectuării urmăririi penale este determinat în conformitate cu prevederile art. 257 din Codul de procedură penală. Prin urmare, încălcări legale referitoare la competență după materie sau după calitatea persoanei, care ar duce la nulitatea actelor procedurale în conformitate cu prevederile art. 251 din Codul de procedură penală, instanța de judecată nu a identificat, iar afirmațiile petiționarului privind încălcarea competenței la efectuarea urmăririi penale poartă un caracter declarativ.

28. În opinia instanței, afirmațiile petentului T.N. nu au suport factual că banii, conform informației prezentată de BC „U.Z.K.D.” SA din or. Drochia, au fost recepționați în or. Drochia. Pe de o parte, înscrisurile la care petiționarul a făcut trimitere au fost prezentate în xerocopii, necertificate în modul stabilit, neavând nicio valoare pentru procuror. Pe de altă parte, din declarațiile părții vătămate, V.K., reiese clar și fără echivoc că, în urma conversațiilor avute loc cu U.Z., a stabilit că mijloacele bănești au fost recepționate în timp ce acesta se afla în sectorul Buiucani, municipiul Chișinău, pe str. (...). De asemenea, fiind audiat în calitate de bănuț, el a refuzat să

depună declarații și nu a indicat concret locul unde dânsul ar fi primit sumele de bani de la pătimită. În astfel de situație, este necesar ca organul de urmărire penală să întreprindă un șir de acțiuni de urmărire penală pentru a verifica inclusiv versiunea petiționarului care se referă la competență, și doar după administrarea unor probe pertinente și concludente se va putea determina cu exactitate sectorul în care se prezumă că s-ar fi săvârșit infracțiunea.

29. Așadar, afirmațiile petiționarului sunt premature, odată ce, la etapa actuală a urmăririi penale, urmează a fi întreprinse acțiuni procesuale de investigație cu scopul de a identifica locul unde au fost primiți și ridicați banii de către petiționar. Mai mult, prin indicația procurorului din 5 septembrie 2016, organul de urmărire penală trebuie să efectueze acțiunile necesare, inclusiv în vederea verificării argumentelor invocate de către U.Z. Deci, la momentul de față, instanța de judecată apreciază ca neprobat și pretimpuriu argumentul petiționarului precum că banii ar fi fost primiți în or. Drochia, prin intermediul filialei BC „U.Z.K.D.” SA, iar respectivele mijloace bănești ar constitui sumele datorate de către V.K. pentru serviciile de construcție prestate de către petiționarul T.N. și alte persoane din or. Drochia.

30. În cazul supus examinării, instanța de judecată nu constată erori procesuale admise de către procuror la soluționarea plângerilor petiționarului T.N., nefiind admise încălcări, așa după cum consideră petiționarul, iar relatările petiționarului la etapa de desfășurare a procesului penal se apreciază drept pripite și neîntemeiate.

31. Pe cale de consecință, instanța de judecată constată că actele și acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile petiționarului T.N., garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și art. 313 din Codul de procedură penală, nu au fost încălcate sau afectate. Din aceste considerente, versiunea petiționarului, relatată instanței de judecată, este una convențională și neconvingătoare, iar plângerea a fost înaintată fără a ține cont că actele procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale. La fel, transmiterea cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul nu poate avea loc după bunul plac și la indicația petiționarului, din acest motiv, instanța de judecată va respinge plângerea înaintată, ca fiind neîntemeiată. Potrivit dispoziției art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate, dar dacă actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea, drepturile și libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate, iar copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

32. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarului T.N. împotriva ordonanței procurorului din 16 august 2017 de respingere a plângerii cu privire la transmiterea cauzei penale de la un organ de urmărire penală la altul pentru continuarea efectuării urmăririi penale și, respectiv, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 12 septembrie 2017, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului din 16 august 2017, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.P.**

II. ÎNCHEIERI PRIVIND EXAMINAREA PLÂNGERILOR ÎMPOTRIVA ACȚIUNILOR ILEGALE ALE ORGANULUI DE URMĂRIRE PENALĂ ȘI ALE ORGANULUI CARE EXERCITĂ ACTIVITATE SPECIALĂ DE INVESTIGAȚII

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală

Dosarul nr. 10-555/2016

14-ij_10-4555-1323116

ÎNCHEIERE

4 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

Z.G.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

U.T.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

W.E.,

Petiționarului

U.L.,

În prezența:

Interpretului

G.M.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului U.L. împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, obligarea procurorului de a prezenta Registrul de evidență a corespondenței și, respectiv, anularea ordonanței procurorului din 23 martie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii înaintată împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, cât și a ordonanței procurorului din 12 aprilie 2016 privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 11 aprilie 2016, petiționarul U.L. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, solicitând anularea procesului-verbal de audiere a martorului din 16 martie 2016, întocmit de către reprezentanții Centrului Național Anticorupție, în cadrul procesului penal nr. 2016353355 din 9 martie 2016.

2. La 28 aprilie 2016, petiționarul U.L. a depus o plângere complementară, potrivit căreia și-a concretizat cerințele, solicitând instanței judecătorești anularea procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, obligarea procurorului de a prezenta Registrul de evidență a corespondenței de ieșire din cadrul Procuraturii Anticorupție și, respectiv, anularea ordonanței procurorului din 23 martie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii înaintată împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, cât și a ordonanței procurorului din 12 aprilie 2016 privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

3. În opinia petiționarului, actele adoptate de organul de urmărire penală și procuror contravin prevederilor art. 251 alin. (4) din Codul de procedură penală, iar întru cercetarea obiectivă și multiaspectuală a plângerii urmează a fi ridicat Registrul de evidență a corespondenței Procuraturii Anticorupție, pentru a confirma existența ordonanței din data de 23 martie 2016.

4. Petiționarul U.L. consideră că procesul-verbal de audiere a lui în calitate de martor, din 16 martie 2016, este ilegal, deoarece dânsul a depus o plângere, iar organul de urmărire penală urma să-l recunoască în calitate de parte vătămată în cadrul dosarului penal pornit în privința viceprimarului municipiului Chișinău, K.L., a secretarului Consiliului municipiului Chișinău, U.N., și arhitectului general interimar al municipiului Chișinău, K.O., în baza art. 327 alin. (1) din Codul penal. Petiționarul pretinde că, la emiterea certificatului de urbanism nr. 80/13 din 11 februarie 2013 privind permisiunea de a elabora documentația de construcție a unui bloc locativ în scopuri comerciale și parcare subterană cu nivelul S+P+16E, din contul demolării imobilului existent și a construcțiilor neautorizate existente pe terenul din str. N. Starostenco, nr. 25, 27, municipiul Chișinău, persoanele vizate au comis infrafracțiunea prevăzută de art. 327 alin. (1) din Codul penal, iar prin aceste acțiuni de abuz să i se cauzeze un prejudiciu în mărime de 30.000 euro.

5. De asemenea, organul de urmărire penală și procurorul nu au ținut cont că certificatul de urbanism nr. 80/13 din 11 februarie 2013 a fost eliberat companiei „J.O.J.O.” SRL, fără prezentarea tuturor actelor pentru emiterea certificatului de urbanism. Mai mult, nu a fost obținut acordul petiționarului autentificat notarial pentru construcția casei de locuit în apropierea apartamentului său.

6. Petiționarul consideră că, prin aluziile/insinuările făcute de A.I., șeful Direcției nr. 4 a Direcției Generale Urmărire Penală a Centrului Național Anticorupție, cum ar fi „dacă nu va spune cine îi scrie plângerile, ei vor afla și îl vor urmări penal”, i se afectează grav drepturile garantate de art. 8 CEDO.

7. Potrivit plângerii subsidiare, petiționarul U.L. solicită anularea procesului-verbal de audiere a martorului U.L., din 16 martie 2016, cu dispunerea audierii sale în calitate de parte vătămată și obligarea procurorului să prezinte Registrul de evidență al corespondenței de ieșire al Procuraturii Anticorupție. La fel, a insistat și asupra declarării nulității ordonanței procurorului W.E. de la Procuratura Anticorupție, din 23 martie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii depuse împotriva procesului-verbal de audiere în calitate de martor a lui U.L., din 16 martie

2016, cu declararea nulității ordonanței procurorului V.Z. de la Procuratura Anti-corupție, din 12 aprilie 2016, de refuz în pornirea urmăririi penale pe faptele expuse în plângerea lui U.L., din 14 martie 2016, pe motiv că nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 327 din Codul penal, și clasarea procesului penal nr. 213 din 14 martie 2016.

8. În ședința judiciară, petiționarul U.L. a susținut integral atât plângerea înaintată inițial cât și plângerea complementară depusă la 28 aprilie 2016, solicitând admiterea acestora după conținut și, corespunzător, anularea procesului-verbal de audiere a martorului din 16 martie 2016, obligarea procurorului să prezinte Registrul de evidență a corespondenței de ieșire al Procuraturii Anticorupție și, respectiv, anularea ordonanței procurorului din 23 martie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii înaintată împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, cât și declararea nulității ordonanței procurorului din 12 aprilie 2016, privind refuzul în pornirea urmăririi penale, și clasarea procesului penal.

9. Procurorul W.E. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a ple-dat pentru respingerea plângerii formulate de petiționar, menționând că, în fapt, pe marginea procesului la care se referă petiționarul s-a adoptat o ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale, cu clasarea procesului penal, și, prin urmare, plângerea necesită a fi declarată inadmisibilă.

10. Audiind participanții la proces, examinând materialele prezentate de procuror și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

11. În ședința de judecată s-a constatat că procesul penal nr. 213 a fost început la 14 martie 2016, în urma înregistrării plângerii lui U.L., prin care s-a solicitat începerea urmăririi penale pe faptul săvârșirii abuzului în serviciu de către viceprimarul municipiului Chișinău, K.L., secretarul Consiliului municipal Chișinău, U.N., arhitectul-șef interimar al Consiliului municipal Chișinău, S.Î., infracțiune prevăzută de art. 327 alin. (1) din Codul penal, manifestată prin eliberarea certificatului de urbanism pentru proiectare cu nr. 80/13 din 11 februarie 2013 întreprinderii municipale „J.O.J.O.” SRL.

12. Petiționarul a pretins că, în contradicție cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 163 din 9 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor în construcții, certificatul de urbanism pentru proiectare nr. 80/13 a fost eliberat în lipsa acordului coproprietarilor de imobil/teren ale căror interese pot fi afectate nemijlocit în procesul executării lucrărilor de construcție și în perioada exploatării obiectului construit.

13. La 16 martie 2016, șeful Direcției nr. 4 a DGUP a CNA, A.I., a dispus audierea lui U.L. în calitate de martor, iar la 9 martie 2016, U.L. a înaintat către Procuratura Anticorupție o plângere prin care solicită anularea procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, ca fiind ilegal, cu obligarea ofițerului de urmărire penală să-l audieze în calitate de parte vătămată.

14. În rezultatul examinării plângerii lui U.L., prin ordonanța procurorului W.E, de la Procuratura Anticorupție, din 23 martie 2016, plângerea lui U.L. a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

15. Totodată, ca urmare a examinării plângerii depuse de către U.L. conform art. 274 din Codul de procedură penală, prin ordonanța procurorului de la Procuratura Anticorupție, V.Z., din 12 aprilie 2016, s-a dispus refuzul în pornirea urmăririi penale pe faptele expuse în plângerea lui U.L., din 14 martie 2016, cu clasarea procesului penal nr. 213 din 14 martie 2016, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 327 din Codul penal.

16. Așadar, instanța de judecată conchide că, după adoptarea de către procurorul V.Z. a ordonanței din 12 aprilie 2016 privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal, exigențele petiționarului U.L. privind nulitatea procesului-verbal de audiere a martorului și anularea ordonanței procurorului din 23 martie 2016 nu mai pot fi soluționate, deoarece procesul penal s-a finalizat și în procedura organului de urmărire penală cauza pretinsă de petiționar nu se mai află spre examinare.

17. Pe de altă parte, deși petiționarul contestă inclusiv ordonanța procurorului din 12 aprilie 2016 privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal, plângerea în această latură urmează a fi declarată ca inadmisibilă, întrucât U.L. nu a respectat prevederile art. 313 alin. (1) în coroborare cu dispozițiile art. 299¹ din Codul de procedură penală. Plângerea împotriva acțiunilor ori inacțiunilor procurorului, organului de urmărire penală sau ale organului care exercită activitate operativă de investigații poate fi înaintată judecătorului de instrucție numai după îndeplinirea de către petiționar a prevederilor art. 298, 299¹ din Codul de procedură penală. În cazul în care persoana indicată în alin. (1) al art. 313 din Codul de procedură penală a depus plângerea direct în instanța de judecată, fără a respecta procedura soluționării prealabile a acesteia de către procuror, judecătorul, prin încheiere, o declară inadmisibilă, explicându-i persoanei ordinea de contestare.

18. Așadar, în raport cu prevederile legale menționate și orientării practicii judiciare de către Curtea Supremă de Justiție, plângerea înaintată de către U.L. în partea ce ține de contestarea ordonanței procurorului din 12 aprilie 2016 privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal urmează a fi declarată inadmisibilă, deoarece petiționarul necesită, mai întâi de toate, să conteste ordonanța respectivă, inițial - procurorului ierarhic superior, iar în caz de dezacord cu rezultatele soluționării plângerii de către procurorul ierarhic superior, el va fi în drept să adreseze o plângere în instanța de judecată competentă, cu prezentarea documentelor care certifică circumstanțele pe care reclamantul își întemeiază pretențiile.

19. În continuare, instanța de judecată mai stabilește că, în partea celorlalte pretenții ale lui U.L., plângerea înaintată nu se încadrează în norma art. 313 alin. (2) din Codul de procedură penală, procesul-verbal de audiere a martorului nefiind pasibil de contestare judecătorului de instrucție. Astfel, nu orice acțiune a organului de urmărire penală sau a organului care exercită activitate operativă de investigații

poate fi atacată judecătorului de instrucție, ci doar acele acțiuni care au afectat un drept legal reglementat de legea materială sau procesuală, adică drepturi și libertăți constituționale ale persoanei. În acest fel, instanța de judecată determină că procesul-verbal de audiere a martorului și, respectiv, ordonanța procurorului adoptată pe marginea acestui proces-verbal nu sunt pasibile de atacare, întrucât aceste acte procedurale sunt niște procedee legate care contribuie fie la luarea soluției privind pornirea urmăririi penale sau refuzul în pornirea urmăririi penale, fie, după caz, la desfășurarea normală a urmăririi penale, respectiv, el nu afectează drepturile sau libertățile constituționale, astfel de acțiuni fiind niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică. Mai mult, calitatea de parte vătămată nici nu poate fi obținută în lipsa unei cauze penale pornite. Conform prevederilor art. 59 alin. (1) din Codul de procedură penală, parte vătămată este considerată persoana fizică sau juridică căreia i s-a cauzat prin infracțiune un prejudiciu moral, fizic sau material, recunoscută în această calitate, conform legii, cu acordul victimei. Astfel, petiționarul U.L. nu poate fi recunoscut și audiat în calitate de parte vătămată atâta timp cât cauza penală a fost clasată din lipsa faptului infracțiunii, nefiind constatată nici existența presupusului prejudiciu.

20. Nu în ultimul rând, necesită de elucidat că, prin alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei (art. 313 alin. (2) pct. 3) din Codul de procedură penală), nu poate fi înțeles și faptul că pot fi atacate și procesul-verbal de audiere a martorului și, respectiv, ordonanța procurorului adoptată pe marginea acestui proces-verbal. Prin prisma art. 6 pct. 1) și 28) din Codul de procedură penală, *actul procedural* este documentul prin care se consemnează orice acțiune procesuală prevăzută de prezentul cod, și anume: ordonanță, proces-verbal, rechizitoriu, încheiere, sentință, decizie, hotărâre etc., iar *ordonanța* reprezintă hotărârea organului de urmărire penală, adoptată în cursul procesului penal, nu însă niște acțiuni procesuale.

21. Solicitarea petiționarului privind obligarea procurorului să prezinte Registrul de evidență a corespondenței de ieșire al Procuraturii Anticorupție este vădit neîntemeiată, deoarece ordonanțele adoptate de procuror nu sunt înregistrate în Registrul de ieșire, iar potrivit dispozițiilor art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, procurorul are obligația să prezinte în instanță doar materialele care au stat la baza emiterii actelor contestate, nu însă și alte documente, după bunul plac al petiționarului și care nu au vreo tangență cu procesul penal. De altfel, informația conținută în Registrul la care face trimitere petiționarul este în mare parte confidențială pentru public și are un caracter restrâns de accesibilitate.

22. Astfel, versiunea petiționarului U.L., relatată instanței de judecată, este convențională și neconvingătoare, plângerea fiind înaintată fără a ține cont de faptul că actele organului de urmărire penală sau, după caz, ale procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate din motive formale. Sub acest pretext, instanța de judecată va dispune respingerea plângerii petiționarului U.L. împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, obligarea procurorului să prezinte Regis-

trul de evidență a corespondenței și, respectiv, anularea ordonanței procurorului din 23 martie 2016 prin care s-a dispus respingerea plângerii înaintată împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, sub aspectul netemeinicii ei, iar referitor la cerința de declarare a nulității ordonanței procurorului din 12 aprilie 2016 privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal, plângerea în această latură se va declara ca inadmisibilă.

23. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341 și 437 alin. (1) 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge integral plângerea petiționarului U.L. împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016 - obligarea procurorului să prezinte Registrul de evidență a corespondenței și, respectiv, anularea ordonanței procurorului, din 23 martie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii înaintată împotriva procesului-verbal de audiere a martorului, din 16 martie 2016, ca fiind neîntemeiată.

Se declară inadmisibilă plângerea petiționarului U.L. de declarare a nulității ordonanței procurorului din 12 aprilie 2016, privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

Se comunică petiționarului U.L. despre necesitatea contestării în prealabil a ordonanței procurorului din 12 aprilie 2016, inițial - procurorului ierarhic superior, iar în cazul în care nu va fi de acord cu rezultatele soluționării plângerii de către procurorul ierarhic superior el poate adresa o plângere în instanța de judecată competentă, cu prezentarea documentelor care certifică circumstanțele pe care reclamantul își întemeiază pretențiile.

Încheierea este irevocabilă, cu excepția laturii privind refuzul în pornirea urmăririi penale, în care parte încheierea poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul Z.G.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală

Dosarul nr. 10-333/2016
14-ij_10-4333-1322016

Î N C H E I E R E

12 septembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului**

A.Z.,

D.D.,

Cu participarea:

**Procurorului de la Procuratura Anticorupție,
Petiționarului**

U.J.,

Ș.I.,

Avocatului

H.Y.,

În prezența:

Interpretului

I.C.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului Ș.I., privind obligația procurorului de a-i comunica rezultatul examinării plângerilor depuse, de a-i aduce la cunoștință, în limba rusă, toate actele procesuale cu privire la constatarea încălcării drepturilor și libertăților omului, recunoașterea în calitate de parte vătămată, precum și obligarea procurorului să elibereze copiile tuturor actelor procesuale în limba rusă, certificate în modul stabilit, conținute în materialele procesului penal, aprecierea faptului că acțiunile și inacțiunile procurorilor de la Procuratura Anticorupție constituie o discriminare directă după criteriul de limbă, stare materială și infirmitate,

A C O N S T A T A T:

1. La 14 ianuarie 2016, petiționarul Ș.I. s-a adresat judecătorului de instrucție cu o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, solicitând obligarea Procuraturii Anticorupție să-l informeze despre rezultatul examinării plângerilor depuse la 17 iunie 2015 și, respectiv, 17 decembrie 2015, cu comunicarea tuturor actelor procesuale în limba rusă.

2. Ulterior, în cadrul ședinței judiciare din 5 aprilie 2015, petiționarul Ș.I. a mai depus o plângere suplimentară, solicitând constatarea încălcării prevederilor art. 6.1, 6.3, 13, 14 din Convenția Europeană, precum și art. 1 al Protocolului nr. 1 și art. 2.1

și 3.1 ale Protocolului nr. 4, adiționale la Convenția Europeană, de către Procuratura Anticorupție. Mai mult, petiționarul Ș.I. a cerut recunoașterea sa în calitate de parte vătămată în cauza penală și obligarea procurorului de la Procuratura Anticorupție să examineze plângerea din 17 iunie 2015, cu repunerea sa în drepturile încălcate, cu informarea în limba pe care o posedă - rusă - despre conținutul actelor procesuale ale cauzei și, respectiv, înmânarea în limba rusă a copiilor tuturor actelor conținute în dosar, în special, ordonanțele adoptate în acest caz, procesele-verbale de audiere și alte înscrisuri existente în cauza penală, cu autentificarea lor în modul stabilit prin aplicarea semnăturii și a parafei instituției. Petiționarul Ș.I. a mai insistat ca instanța judecătorească să aprecieze că acțiunile și inacțiunile procurorilor de la Procuratura Anticorupție constituie o discriminare directă după criteriul de limbă, stare materială și infirmitate.

3. În susținerea plângerii inițial înaintate și celei suplimentare cu caracter de concretizare a cerințelor, petiționarul Ș.I. a invocat că înainte de ședința judiciară lui i s-au permis doar 15 minute pentru a face cunoștință cu materialele procesului penal, aflând tot atunci despre ordonanța din 24 decembrie 2015, prin care s-a refuzat în pornirea urmăririi penale, în baza plângerii sale din 17 iunie 2015, în privința colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D.

4. Petiționarul menționează că Procuratura Anticorupție refuză să-i elibereze actele procesuale întocmite pe marginea plângerii sale, lucru care, în opinia sa, denotă acțiunile acestora de falsificare a materialelor procesului penal și de protecționism a colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D.

5. Astfel, petiționarul susține că el a fost lipsit de drepturile procesuale, inclusiv de dreptul de a depune explicații pe marginea accidentului rutier produs la 17 iunie 2015, în timpul deplasării cu automobilul de model „Dacia Logan”, număr de înmatriculare KAR 603. Colaboratorii de poliție, B.Z. și T.D., au refuzat să-l audieze, să se expună asupra schemei accidentului rutier, să fie asistat de un interpret, astfel ca procesul-verbal să fie întocmit în limba moldovenească pe care dânsul nu o posedă, iar până în momentul de față nu i-au fost explicate în limba rusă drepturile și obligațiile sale în cadrul procesului contravențional.

6. În opinia petentului, agenții constatatori, B.Z. și T.D., i-au încălcat drepturile sale procesuale, din considerentul că este vorbitor de limbă rusă, pe când lui N.G., celălalt participant la accidentul rutier, i s-a permis să semneze procesul-verbal cu privire la contravenție și schița accidentului rutier și chiar să introducă modificări în actul elaborat. Astfel, dânsul consideră că schița accidentului rutier a fost falsificată, fiind întocmită doar în baza declarațiilor lui N.G.

7. De asemenea, petiționarul mai indică asupra refuzului procurorilor de la Procuratura Anticorupție de a-i elibera copiile actelor procesului penal, precum și copiile actelor prezentate de către ofițerii de poliție, B.Z. și T.D., protejând și participând în așa fel la falsificarea probelor din dosar. De altfel, din materialele procesului contravențional se constată divergențe între declarațiile lui Ș.I., schița accidentului rutier și declarațiile lui N.G., care este vinovat de comiterea accidentului rutier, fiind

încălcate prevederile art. 40 alin. (1) lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere al R. Moldova.

8. În asemenea împrejurări, petiționarul Ș.I. consideră că Procuratura Anticorupție i-a încălcat dreptul de a primi copiile actelor procesuale în limba de stat și obligatoriu în limba rusă, încălcându-se grav prevederile art. 6.1, 6.3, 13, 14 din Convenția Europeană, precum și art. 1 al Protocolului nr. 1 și art. 2.1, 3.1 ale Protocolului nr. 4, adiționale la CEDO.

9. Petiționarul Ș.I., în ședința de judecată, a susținut pe deplin plângerea înaintată, solicitând să fie constatată încălcarea drepturilor sale, evidențiind că la 17 iunie 2015 el s-a adresat la Procuratura Anticorupție cu o plângere referitor la încălcarea drepturilor sale, iar în procesul de audiere la Centrul Național Anticorupție el a declarat că drepturile lui au fost încălcate și, în pofida faptului că schema accidentului rutier nu a fost tradusă, actele sale au fost ridicate. Cu toate acestea, a primit ordonanța procurorului, iar la 17 decembrie 2015 el s-a adresat cu o cerere de a-i fi prezentate materialele cauzei, însă nu a fost satisfăcută. În opinia sa, agentul constator a modificat schița accidentului rutier, ulterior Ș.I. aflând că a fost recunoscut vinovat. Pe motiv că nu a primit răspuns de la Procuratură, la 14 ianuarie 2015 el a depus plângere în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală. Consideră că actele agentului constator sunt falsificate, întrucât el nu a fost înștiințat de a se prezenta la poliție, aflând despre întocmirea unui proces-verbal cu privire la contravenție de la compania de asigurări. Astfel, conchide că Procuratura nu întreprinde nicio măsură și refuză să-i transmită pentru cunoștință materialele cauzei penale, cu care a luat cunoștință împreună cu avocatul abia la 4 aprilie 2016 în cadrul ședinței de judecată, încălcându-i-se drepturile procesuale privind traducerea. Petiționarul crede că persoanele responsabile s-au folosit de faptul că el nu cunoaște limba de stat, fiind astfel discriminat direct după criteriul de limbă, stare materială și infirmitate cu calitatea sa de invalid.

10. Apărătorul H.Y., în ședința de judecată, a susținut pe deplin plângerile înaintate de către petiționarul Ș.I., solicitând admiterea acestora după conținut și obligarea procurorului să înmâneze copia actelor procesuale autentificate în modul stabil și în limba pe care o posedă petiționarul.

11. Procurorul U.J. de la Procuratura Anticorupție a solicitat în ședința de judecată respingerea plângerii de bază și a plângerii suplimentare cu caracter de concretizare, ca fiind neîntemeiate, menționând că prevederile art. 58 alin. (2) 4 din Codul de procedură penală specifică clar ce acte urmează să primească petiționarul de la organul de urmărire penală și în ce formă. De asemenea, procurorul consideră că actele solicitate de petiționar nu pot fi traduse în limba rusă, acesta fiind în drept să primească doar copia de pe hotărârile sau ordonanțele de neîncepere a urmăririi penale în limba de stat, iar în caz de necesitate, la cerere, actele nominalizate ar putea fi comunicate în prezența unui interpret. Procurorul evidențiază că toate ordonanțele în acest caz au fost remise la adresa petiționarului, ceea ce se confirmă prin înscrisurile prezente în dosar, iar comunicarea actelor - prin scrisoare recomandată

cu aviz de primire - nu este prevăzută ca modalitate de legislația procesuală penală. Astfel, procurorul consideră că plângerea este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, deoarece fondul cauzei nu este obiectul examinării plângerii, iar referitor la celelalte cerințe, instanța nu este competentă de a-l recunoaște pe petiționar ca parte vătămată. Referitor la primirea gratuită a copiilor materialelor din dosar în traducere și cu aplicarea ștampilei, procurorul accentuează că victima și martorii nu au dreptul de a primi copii, cu atât mai mult traduse, iar certificarea înscrisurilor prin aplicarea ștampilei nu este prevăzută de lege, mai ales că organul de urmărire penală nu este în drept să își asume responsabilitatea să aplice ștampila pe orice act solicitat. Mai mult, organului de urmărire penală nu i s-au prezentat probe și nu s-a indicat care acte anume au fost falsificate.

12. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate de procuror și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente:

13. Astfel, necesită de elucidat că obiectul plângerii înaintate în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală sunt pretinsele acțiuni și inacțiuni ilegale ale organului de urmărire penală și ale procurorului prin necomunicarea rezultatului examinării plângerilor depuse, neaducerea la cunoștință a tuturor actelor procesuale în limba rusă, nerecunoașterea în calitate de parte vătămată și neeliberarea copiilor actelor procesuale în limba rusă, certificate în modul stabilit, conținute în materialele procesului. Prin urmare, instanța de judecată nu se va expune pe marginea plângerii adresate organului de urmărire penală pe faptul pretinsului fals al materialului contravențional, or, în cazul în care petiționarul nu va fi de acord cu ordonanțele procurorului adoptate ca urmare a examinării plângerii în ordinea art. 274 din Codul de procedură penală, acele nominalizate vor putea fi contestate în ordinea stabilită de legea procesuală penală.

14. Așadar, în ședința de judecată s-a constatat că procesul penal nr. 20150360333 a fost pornit la 22 iunie 2015, în baza materialelor acumulate de către Centrul Național Anticorupție la cererea lui Ș.I., privind pretinsele ilegalități admise de către colaboratorii de poliție, T.D. și B.Z., la investigarea circumstanțelor accidentului rutier comis la 17 iunie 2015.

15. În cadrul controlului efectuat, Centrul Național Anticorupție a stabilit că, la 17 iunie 2015, în jurul orei 18.30, în municipiul Chișinău, la intersecția străzilor Meșterul Manole cu Vadul lui Vodă, spre satul Colonița, a avut loc un accident rutier, tamponându-se două automobile, unul de model „Dacia Logan”, cu numărul de înmatriculare KAR 603, și altul de model „Chevrolet”.

16. Inițial, la fața locului, s-a prezentat un echipaj de poliție, care, la scurt timp, a plecat, ulterior prezentându-se un alt echipaj de patrulare cu mijlocul de transport de serviciu MAI 9333. Din declarațiile lui Ș.I., colaboratorii echipajului de patrulare, B.Z. și T.D., i-au luat actele pe automobil, și anume: permisul de conducere, pașaportul tehnic și polița de asigurare, fără a se întocmi vreun proces-verbal sau alt

act de constatare și ridicare, spunându-i-se să meargă la narcolog pentru efectuarea expertizei și cu rezultatele primite să se prezinte la ei la oficiu pentru a da declarații.

17. Astfel, Ș.I. consideră că acțiunile colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D., manifestate prin luarea actelor de conducere, în lipsa întocmirii actelor constatatoare, urmează a fi calificate, conform prevederilor Codului penal, cu răspunderea penală corespunzătoare.

18. În rezultatul examinării plângerii depuse de către Ș.I., la 17 iunie 2015, prin ordonanța procurorului U.J. de la Procuratura Anticorupție, din 17 iulie 2015, s-a refuzat în începerea urmăririi penale în privința colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D., din motivul lipsei în acțiunile acestora a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 327 din Codul penal, cu clasarea procesului penal nr. 20150360333 din 22 iunie 2015.

19. Nefiind de acord cu ordonanța procurorului U.J., petiționarul Ș.I. s-a adresat cu o plângere procurorului ierarhic superior, astfel ca prin ordonanța procurorului C.D., șef interimar al Procuraturii Anticorupție, din 24 decembrie 2015, plângerea lui Ș.I. să fie respinsă ca fiind neîntemeiată și depusă tardiv.

20. Petiționarul Ș.I. s-a adresat judecătorului de instrucție cu plângerea în cauză, evidențiind refuzul Procuraturii Anticorupție de a-i elibera copiile actelor cu ștampila instituției și cu traducerea lor obligatorie, inclusiv a ordonanțelor emise, precum și a actelor întocmite pe marginea accidentului rutier ce a avut loc la 17 iunie 2015.

21. Astfel, instanța de judecată consideră că plângerea petiționarului, înaintată în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, este total nefondată, de vreme ce prin scrisoarea de însoțire/comunicatul nr. 4318 din 17 iulie 2015, Ș.I. a fost informat despre rezultatul examinării plângerii sale depuse în ordinea art. 274 din Codul de procedură penală. Ulterior, la plângerea aceleiași persoane, din 18 decembrie 2015, a fost verificată, inclusiv de către procurorul ierarhic superior în ordinea art. 299¹ și art. 299² din Codul de procedură penală, legalitatea ordonanței procurorului U.J. de la Procuratura Anticorupție din 17 iulie 2015 prin care s-a refuzat începerea urmăririi penale în privința colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D., din motivul lipsei în acțiunile acestora a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 327 din Codul penal, cu clasarea procesului penal nr. 20150360333 din 22 iunie 2015. Astfel, prin ordonanța procurorului C.D., șef interimar al Procuraturii Anticorupție, din 24 decembrie 2015, plângerea lui Ș.I. a fost respinsă ca depusă tardiv, fiind neîntemeiată.

22. Ordonanța procurorului C.D., șef interimar al Procuraturii Anticorupție, din 24 decembrie 2015, a fost adusă la cunoștința petiționarului la 24 decembrie 2015, fapt confirmat prin comunicatul nr. 1658 pet/15-7480.

23. Cu toate că petiționarul Ș.I. a invocat că nu făcut cunoștință cu materialele procesului penal nr. 20160360388, pornit la 17 iunie 2015, acest fapt este infirmat prin aceea că, la 18 decembrie 2015, Ș.I. a înaintat plângerea împotriva ordonanței procurorului U.J. de la Procuratura Anticorupție, din 17 iulie 2015, fapt ce denotă că

petiționarul a cunoscut despre rezultatele examinării plângerii sale pe marginea acțiunilor colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D. Corespunzător, instanța de judecată determină că despre toate hotărârile adoptate care se referă la drepturile și interesele petiționarului Ș.I., acesta a fost informat, ba mai mult, i s-au expediat și copiile de pe aceste hotărâri.

24. Pe de altă parte, atât în cadrul ședinței de judecată din 25 martie 2016, cât și la ședința de judecată din 4 aprilie 2016, petiționarului Ș.I. i s-a oferit posibilitatea să facă cunoștință absolut cu toate materialele procesului penal nr. 388 din 22 iunie 2015. Astfel, la ședința din 4 aprilie 2016, petiționarul Ș.I. a făcut cunoștință cu dosarul, cu materialele prezentate de procuror, împreună cu avocatul H.Y., acordându-li-se un termen pentru aceasta de la 4 până la 5 aprilie.

25. În opinia judecătorului de instrucție, este neîntemeiat argumentul precum că Procuratura Anticorupție refuză eliberarea actelor procesuale întocmite pe marginea plângerii petiționarului Ș.I., or, la materialele procesului penal sunt anexate scrisorile de expediere conform cărora petiționarul este înștiințat despre rezultatele examinării plângerii, cu explicarea dreptului de a înainta o plângere în ordine controlului ierarhic superior și, respectiv, judecătorului de instrucție. La fel, i s-a explicat dreptul de a lua cunoștință cu materialele procesului penal, drept de care însă petiționarul Ș.I. nu a binevoit să facă uz, cu atât mai mult că, din conținutul scrisorii de însoțire/comunicatului nr. 1658 pet/15-7480 din 24 decembrie 2015 rezultă clar că adresantului i se expediază alăturat și ordonanța din 24 decembrie 2015.

26. În continuare, instanța de judecată mai stabilește și faptul că, în plângerea formulată judecătorului de instrucție, petiționarul Ș.I. invocă unele motive ce țin de legalitatea, corectitudinea și temeinicia procesului contravențional pornit în privința sa, pentru comiterea accidentului rutier la 14 iunie 2015, fiind la volanul automobilului de modelul „Dacia Logan”, cu numărul de înmatriculare KAR 603, dar și încălcarea drepturilor sale prin neacordarea unui interpret la etapa întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție de către inspectorii de poliție, B.Z. și T.D. În acest conținut, instanța de judecată menționează că argumentelor la care face referință petiționarul le sunt aplicabile prevederile art. 448 alin. (1) și (5) din Codul contravențional, la care normă petiționarul ar putea recurge în caz de necesitate. De altfel, în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție examinează în exclusivitate doar plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații, în special, refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; inclusiv legalitatea ordonanțelor privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; precum și alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei, fără însă a avea competență de a examina contestația împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție sau, după caz, împotriva hotărârii cu privire la contravenție.

27. Tot aici, instanța de judecată remarcă și faptul că la examinarea plângerii lui Ș.I., instanța de judecată (judecătorul de instrucție) nu este abilitată cu funcții de verificare a unor circumstanțe ce țin de desfășurarea altui proces de drept, în cazul dat proces contravențional, ținând cont că petiționarul a sesizat judecătorul de instrucție cu referință la unele pretinse încălcări ale organului de urmărire penală, vizând desfășurarea procesului penal, pornit la plângerea sa în privința colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D., astfel obiectul cauzelor vizate este unul diferit.

28. Referitor la faptul că petiționarul a fost lipsit de drepturile procesuale, inclusiv de dreptul de a depune explicații pe marginea accidentului rutier produs la 17 iunie 2015, instanța de judecată respinge astfel de raționamente, întrucât argumentul respectiv nu ține de obiectul plângerii examinate. Reieșind din materialele prezentate de procuror, colaboratorii de poliție, B.Z. și T.D., au confirmat în cadrul audierii lor de către organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție că Ș.I. a refuzat să dea explicații, acesta încuindu-se în automobil, iar la propunerea agenților constatare de a studia procesul-verbal cu privire la contravenție și a-l semna, precum și a i se aduce la cunoștință schița accidentului rutier, ultimul a refuzat.

29. Astfel, instanța de judecată notează că majoritatea motivelor și argumentelor invocate de către petiționarul Ș.I. se referă la procesul contravențional pornit în privința sa, însă aceste argumente nu au relevanță la procesul penal inițiat la plângerea lui Ș.I. Totuși, în loc să se expună asupra ilegalității soluției adoptate de către procuror privind neînceperea urmăririi penale, petiționarul critică acțiunile procurorului sub aspectul unor presupuse încălcări și acțiuni de protecționism față de colaboratorii de poliție, B.Z. și T.D.

30. În opinia instanței de judecată, alegațiile petiționarului Ș.I. cu referire la pretinsele acțiuni de falsificare a actelor și neînclăturare a divergențelor în procesul contravențional, constituie doar un procedeu al petiționarului de a crea o imagine defavorabilă organelor de resort și de a denigra imaginea acestora, în lipsa unor probe concrete și verosimile în acest sens, având astfel un caracter declarativ.

31. Față de solicitările petiționarului Ș.I. privind constatarea încălcării de către Procuratura Anticorupție a prevederilor art. 6.1, 6.3, 13, 14 din Convenția Europeană, precum și art. 1 al Protocolului nr. 1 și art. 2.1 și 3.1 ale Protocolului nr. 4, adiționale la Convenție, instanța de judecată va respinge plângerea petiționarului în această parte, întrucât judecătorul de instrucție, la examinarea plângerilor în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, nu are competența de a constata anumite fapte. De altfel, soluționarea unor asemenea chestiuni nu ține de competența judecătorului de instrucție. Prin acțiuni ale organului de urmărire penală sau ale organului care exercită activitate operativă de investigații, pasibile de a fi contestate, se înțelege: a) actele procedurale, adică documentele prin care se consemnează orice acțiune procesuală prevăzută de Codul de procedură penală și de Legea cu privire la activitatea operativă de investigații; b) acțiunile ori inacțiunile nemijlocite ale persoanei cu funcție de răspundere, care activează în procesul de urmărire penală sau care exercită activitate operativă de investigații (procurorul,

ofițerul de urmărire penală, colaboratorul care exercită activitate operativă de investigație); c) alte acțiuni prin care persoana cu funcții de răspundere a depășit atribuțiile sale de serviciu. Nu orice acțiune a organului de urmărire penală sau a organului care exercită activitate operativă de investigații poate fi atacată judecătorului de instrucție, ci doar aceea care a afectat un drept legal reglementat de legea materială sau procesuală, adică drepturi și libertăți constituționale ale persoanei. De asemenea, conform art. 313 din Codul de procedură penală, legiuitorul a reglementat expres competența judecătorului de instrucție la examinarea plângerilor înaintate și, respectiv, soluțiile luate ca urmare a examinării acestora și anume: fie adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate, fie pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate.

32. Având în vedere prevederile enunțate supra, instanța de judecată stabilește că, la examinarea plângerilor înaintate în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție nu este în drept să constate anumite circumstanțe sau fapte, după cum solicită petiționarul. Dreptul instanței de judecată este de a se expune asupra anumitor încălcări stabilite în cursul procesului penal desfășurat, nu însă și asupra legalității soluției luate și asupra procedurii de administrare și apreciere a probelor și, desigur, de constatare a circumstanțelor ce au valoare juridică pentru părți.

33. În opinia instanței, este pasibilă de a fi respinsă și cerința petiționarului Ș.I. privind recunoașterea sa în calitate de parte vătămată, de vreme ce judecătorul de instrucție nu este abilitat cu dreptul de a recunoaște această calitate, pe de o parte, iar pe de altă parte, nici organul de urmărire penală și nici procurorul nu mai sunt în drept să se expună asupra recunoașterii petiționarului în calitate de parte vătămată, odată ce prin ordonanța procurorului U.J. de la Procuratura Anticorupție, din 17 iulie 2015, s-a refuzat în începerea urmăririi penale în privința colaboratorilor de poliție, B.Z. și T.D., din motivul lipsei în acțiunile acestora a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 327 din Codul penal, cu clasarea procesului penal nr. 20150360333 din 22 iunie 2015, situație ce denotă că în cazul de față nu s-au adevărit circumstanțele invocate de către petiționar și acesta nu a fost lezată în drepturi. Conform prevederilor art. 59 din Codul de procedură penală, parte vătămată este considerată persoana fizică sau juridică căreia i s-a cauzat prin infracțiune un prejudiciu moral, fizic sau material, recunoscută în această calitate, conform legii, cu acordul victimei, pe când în situația dată s-a dispus să se refuze în începerea urmăririi penale, respectiv, petiționarul Ș.I. nu poate fi considerat drept victimă în lumina art. 58 din Codul de procedură penală.

34. Astfel, circumstanțele evidențiate supra exclud recunoașterea petiționarului în calitate de parte vătămată atâta timp cât fapta infracțională pretinsă lipsește și nu este pornită o cauză penală.

35. Este neîntemeiată și pasibilă respingerii inclusiv cerința petiționarului pri-

vind obligarea procurorului să examineze plângerile depuse la 17 iunie 2015 și, respectiv, 17 decembrie 2015, deoarece plângerile la care face trimitere petiționarul au fost examinate, fiind adoptate două ordonanțe, și anume ordonanța de neîncepere a urmăririi penale și clasarea procesului penal din 17 iulie 2015 și ordonanța procurorului ierarhic superior din 24 decembrie 2015 privind respingerea plângerii adresate, acte cu care petiționarul Ș.I. a luat cunoștință.

36. Referitor la solicitarea petiționarului Ș.I. de a obliga procurorul să-i expedieze copiile tuturor actelor procesului penal în limba de stat și în limba rusă, autentificate în modul stabilit, instanța de judecată a examinat atent această cerință și în concluzie stabilește că, în conformitate cu dispoziția art. 58 alin. (3) 4) din Codul de procedură penală, victima beneficiază de dreptul să fie informată, la cerere, de către organul de urmărire penală, procuror sau, după caz, de către instanța de judecată despre soluționarea plângerii sale, despre toate hotărârile adoptate care se referă la drepturile și interesele sale; să primească gratuit, la solicitare, copii de pe acestea, precum și de pe hotărârea de încetare sau de clasare a procesului penal în cauza respectivă, de neîncepere a urmăririi penale, copia de pe sentință, decizie sau de pe o altă hotărâre judecătorească definitivă.

37. După cum s-a subliniat mai sus, petiționarul Ș.I., care a pretins că este victimă în procesul penal nr. 333 din 22 iunie 2015, a fost informat despre rezultatul examinării plângerii sale înaintată organului de urmărire penală în ordinea art. 274 din Codul de procedură penală, fiindu-i expediată și copia de pe hotărârea adoptată care se referă la neînceperea urmăririi penale și clasarea procesului penal, inclusiv copia de pe ordonanța procurorului ierarhic superior, cu care acte petiționarul a făcut cunoștință repetat în cadrul ședinței de judecată, în prezența avocatului.

38. Față de cele ce preced, instanța de judecată consideră că, în cauza dată, prin prisma art. 58 alin. (3) 4) din Codul de procedură penală, pretinsa victimă Ș.I. beneficiază de dreptul exclusiv de a fi informată, la cerere, de către organul de urmărire penală, sau, după caz, de către procuror despre soluționarea plângerii sale și despre toate hotărârile adoptate care se referă la drepturile și interesele sale, inclusiv să primească gratuit, la solicitare, copii de pe acestea, precum și de pe hotărârea de neîncepere a urmăririi penale și clasare a procesului penal în cauza respectivă, fiind astfel niște obligații ale organului de urmărire penală și a procurorului care, și, după cum s-a constatat mai sus, au fost realizate, în conformitate cu drepturile petiționarului.

39. De asemenea, conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 3465 din 1 septembrie 1989 „Cu privire la funcționarea limbilor vorbite pe teritoriul RSS Moldovenești”, cu modificările ulterioare, procedura penală, civilă și a cazurilor administrative se efectuează în RSS Moldovenească în limba de stat sau într-o limbă acceptabilă pentru majorarea persoanelor participante la proces. Participanților la proces, care nu cunosc limba de efectuare a procedurii judiciare, li se asigură dreptul de a lua cunoștință de materialele dosarului, de a participa la acțiunile de urmărire penală și judiciare prin intermediul translatorului, precum și dreptul de a lua cuvântul și de

a face depoziții în limba maternă. În conformitate cu modul stabilit prin legislația procedurală, documentele de urmărire penală și judiciară se înmânează acuzatului, inculpatului și altor participanți la proces în traducere în limba pe care o posedă.

40. În conformitate cu prevederile art. 16 alin. (4) din Codul de procedură penală, actele procedurale ale organului de urmărire penală și cele ale instanței de judecată se înmânează bănuitului, învinuitului, inculpatului, fiind traduse în limba lui maternă sau în limba pe care acesta o cunoaște, în modul stabilit de prezentul cod.

41. Astfel, având în vedere aceste condiții reglementate de legislația în vigoare, instanța de judecată stabilește că obligativitatea organului de urmărire penală, în cazul în care participanții la proces nu cunosc limba de efectuare a procedurii judiciare, este doar să asigure dreptul de a lua cunoștință de materialele de dosar, de a participa la acțiunile de urmărire penală și judiciare prin intermediul translatorului, precum și dreptul de a lua cuvântul și de a face depoziții în limba maternă, nu însă și de a asigura înmânarea tuturor documentelor din dosar traduse în limba pe care o posedă persoana, iar documentele de urmărire penală și judiciară se înmânează în traducere doar bănuitului, învinuitului și inculpatului, dar nu și victimei ale căror drepturi sunt stipulate expres în art. 58 din Codul de procedură penală, această persoană beneficiind de dreptul de a primi gratuit, la solicitare, doar copii de pe toate hotărârile în felul în care s-au adoptat, fără a se dispune traducerea actelor corespunzătoare și fără ca persoana considerată drept victimă să aibă dreptul de a solicita remiterea la adresa sa a tuturor documentelor/înscrierilor conținute în dosar. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (4) din Codul de procedură penală victima nu beneficiază de dreptul de a i se înmâna actele procedurale inclusiv traduse în limba ei maternă sau în limba pe care aceasta o cunoaște, plângerea petiționarului Ș.I. în această latură se va respinge ca nefondată.

42. În privința certificării documentelor prin aplicarea semnăturii și a parafei instituției, cu remiterea actelor la adresa petiționarului prin scrisoare recomandată cu aviz de primire, instanța de judecată apreciază că această cerință este una neacoperită de vreo normă procesuală penală. Totuși, petiționarul a omis să precizeze circumstanțele de drept la care face referință, din care temeiuri pretențiile lui în acest sens se vor respinge sub aspectul netemeinicii lor. Tot aici, la capitolul certificării materialelor cauzei contravenționale și remiterii acestora, petiționarul a confundat instituția de la care urmează să solicite îndeplinirea acestor acte, având în vedere că materialele cauzei contravenționale au fost acumulate și adoptate/elaborate de Serviciul special al IGP, și nu de Centrul Național Anticorupție sau, după caz, Procuratura Anticorupție.

43. Cât privește aprecierea faptului că acțiunile și inacțiunile procurorilor în Procuratura Anticorupție constituie o discriminare directă după criteriul de limbă, stare materială și infirmitate, instanța de judecată menționează că o astfel de pretenție nu poate constitui obiectul plângerii în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, stabilind deja că organul de urmărire penală și procurorul au acționat în cadrul legal și nu au admis încălcări ale petiționarului în exercitarea atribuțiilor, re-

spectiv, nu pot fi reținute discriminări după anumite criterii, așa după cum pretinde petiționarul.

44. Așadar, instanța de judecată constată că actele și acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile petiționarului Ș.I. nu au fost încălcate, iar față de motivele conținute în plângere, instanța de judecată s-a pronunțat detaliat asupra tuturor argumentelor. Astfel, s-a constatat că drepturile și libertățile petiționarului garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de art. 313 din Codul de procedură penală – nu au fost încălcate sau afectate. În încheiere, versiunea petiționarului lui Ș.I., relatată instanței de judecată se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, din care motiv instanța de judecată va respinge plângerea petiționarului privind constatarea unor fapte și stabilirea unor anumite încălcări cu obligarea procurorului să înlăture aceste violări, ca fiind neîntemeiată.

45. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarului Ș.I., privind obligarea procurorului să comunice rezultatul examinării plângerilor depuse și să aducă la cunoștință toate actele procesuale în limba rusă, constatarea încălcării drepturilor și libertăților omului, recunoașterea în calitate de parte vătămată și obligarea procurorului să elibereze copiile tuturor actelor procesuale în limba rusă, certificate în modul stabilit, conținute în materialele procesului penal, aprecierea faptului că acțiunile și inacțiunile procurorilor de la Procuratura Anticorupție constituie o discriminare directă după criteriul de limbă, stare materială și infirmitate, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul A.Z.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva acțiunilor și actelor cu privire la percheziție

Dosarul nr. 10-111/2016
14-ij_10-111-1311016

Î N C H E I E R E

30 octombrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

C.A.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

P.N.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

A.D.,

Apărătorului

V.K.,

În prezența:

Petiționarului

D.M.,

Procedura de citare fiind legal executată,

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului V.K., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului D.M., împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor procurorului, și ale procurorului ierarhic superior,

A C O N S T A T A T :

1. La 19 august 2016, avocatul V.K. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, potrivit căreia a contestat atât procesele-verbale cu privire la percheziție cât și ordonanța procurorului ierarhic superior, prin care s-a dispus respingerea plângerii depusă împotriva proceselor-verbale de percheziție.

2. În susținerea plângerii înaintate, avocatul a invocat că urmărirea penală în cauza nr. 2016978111 a fost pornită la 1 martie 2016 de către Procurorul General interimar, în baza semnelor constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 324 alin. (3) lit. a) din Codul penal, în privința procurorului D.M. de la Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, iar cauza penală menționată a fost transmisă pentru exercitarea urmăririi penale Procuraturii Anticorupție, fiind dispusă exercitarea urmăririi penale procurorului A.D. de la Procuratura Anticorupție.

3. Astfel, apărătorul menționează că, la 15 septembrie 2015, în biroul de serviciu și la domiciliul lui D.M. au fost efectuate percheziții de către procurorii de la Procuratura Anticorupție și ofițerii de investigații din cadrul SPIA a MAI. La 3 martie 2016, procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție, împreună cu alți colaboratori, inclusiv ofițerii de investigații din cadrul SPIA a MAI, s-au prezentat în biroul de serviciu nr.17 la Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, cu sediul în municipiul Chișinău, str. (...), unde activează D.M. și, la ora 14.45, au purces la efectuarea percheziției (copia procesului-verbal de percheziție fiind înmănată, la solicitarea lui D.M., abia la 15 august 2016, prin intermediul poștei, fapt confirmat prin răspunsul procurorului A.D. și plicul de la poștă), cu toate că procurorul A.D. era obligat să înmâneze copia de pe procesul-verbal de percheziție. În cadrul percheziției efectuate în biroul de serviciu al lui D.M., contrar normelor procesual-penale, au fost ridicați ilegal din portmoneu 280 lei, bani personali care nu au nici o atribuție cu cauza penală, deoarece D.M. nu a pretins, nu a acceptat și nu a primit bani ce nu i se cuveneau.

4. Apărătorul indică că procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție, de la etapa incipientă a acțiunii de urmărire penală, a încălcat prevederile art. 127 alin. (3) al din Codul de procedură penală. Astfel, în cazul dat, procurorul A.D., împreună cu alți colaboratori, s-au prezentat în biroul de serviciu al lui D.M. și au anunțat că în privința lui a fost pornită o cauză penală, din acest motiv se va efectua percheziția. Ulterior, unul dintre colaboratori a ieșit din birou și l-a invitat pe adjunctul procurorului Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău să asiste, cu toate că la efectuarea percheziției urma să asiste procurorul sectorului.

5. Contrar prevederilor art. 132 alin. (1) din Codul de procedură penală, lui D.M. nu i-a fost înmănată copia de pe procesul-verbal de percheziție efectuat în biroul de serviciu. Procesul de efectuare a percheziției la biroul de serviciu a fost înregistrat video, astfel ca din înregistrările video să se poată deduce că D.M. a semnat procesul-verbal, însă copia de pe acest act nu i s-a înmănat, fapt ce demonstrează că, în realitate, procesul-verbal nu a fost înmănat.

6. Totodată, ne-înmânarea copiei de pe procesul-verbal de percheziție din biroul de serviciu lui D.M. poate fi confirmată de către P.M., adjunctul procurorului Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, dar și de ofițerul de urmărire penală C.Z., care au asistat la efectuarea percheziției, circumstanță care nu a fost verificată de către procurorul ierarhic superior la examinarea plângerii în ordinea art. 299¹ din Codul de procedură penală. De asemenea, la 15 septembrie 2015, după efectuarea percheziției în biroul de serviciu, la indicația procurorului A.D., D.M. a fost escortat de către doi ofițeri de investigații din cadrul SPIA a MAI, care nu s-au legitimat, la domiciliul acestuia, pe bd. Ștefan cel Mare, municipiul Chișinău, unde au efectuat percheziția domiciliului cu încălcarea gravă a normelor procesuale penale. Aflându-se în apartamentul sus-menționat, procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție, neavând temei legal, depășind în mod vădit atribuțiile sale de serviciu, a propus ca percheziția să fie efectuată de către cei doi ofițeri de investigații din

cadrul SPIA a MAI, iar D.M. i-a solicitat procurorului să procedeze conform legislației în vigoare. Astfel, procurorul A.D. a dat indicații verbale celor doi ofițerii de investigații din cadrul SPIA a MAI să percheziționeze apartamentul, iar peste câteva minute, a început a face percheziția și procurorul A.D. Respectiv, percheziția la domiciliul lui D.M. a fost efectuată contrar prevederilor legale de către cei doi ofițeri de investigație necunoscuți, împreună cu procurorul A.D.

7. Apărătorul V.K. subliniază în plângerea depusă că cei doi ofițeri de investigații din cadrul SPIA a MAI, aflându-se în apartamentul lui D.M., au căutat prin dulapuri, prin haine, prin cutii și prin în alte locuri, percheziția fiind, de fapt, efectuată în mare parte de ofițerii de investigație, și nu de către procuror, deși, conform legislației în vigoare, ofițerii de investigație nu aveau dreptul de a efectua percheziția. Astfel, în cazul percheziției la domiciliu, au fost încălcate prevederile art. 132 alin. d) din Codul de procedură penală. Procesul-verbal de percheziție, întocmit la domiciliul lui D.M., a fost semnat în domiciliu și, deoarece nu exista un aparat de xeroxat, procurorul A.D. nu i-a înmănat copia de pe procesul-verbal, iar copia procesului-verbal de percheziție i-a fost înmănată doar la solicitarea lui D.M., abia la 15 august 2016, prin intermediul Î.S. „Poșta Moldovei”, fapt confirmat de procurorul A.D. și plicul cu parafa corespunzătoare.

8. În același timp, au fost grav încălcate și prevederile art. 125 din Codul de procedură penală, iar acțiunile, cât și inacțiunile procurorului și a ofițerilor de investigații din cadrul SPIA a MAI contravin legislației naționale, CEDO, jurisprudenței CEDO, hotărârilor Curții Constituționale și doctrinei dreptului penal. Orice acțiune sau măsură procedurală efectuată cu încălcarea normelor enunțate sunt din start ilegale și conform art. 251 din Codul de procedură penală sunt lovite de nulitate. Respectiv, acestea se răsfrâng și asupra procesului-verbal de percheziție din 3 martie 2016, întocmit în biroul de serviciu nr. 17 din Procuratura Râșcani, municipiul Chișinău, și procesul-verbal de percheziție din 3 martie 2016, întocmit la domiciliul lui D.M., bd. (...), municipiul Chișinău, deoarece acțiunile de urmărire penală respective au fost efectuate cu încălcarea gravă a normelor procesual-penale și ambele procese-verbale de percheziție sunt ilegale.

9. Avocatul consideră că prin acțiunile sale procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție, dar și ofițerii de investigații din cadrul SPIA a MAI, au încălcat prevederile articolelor 63-64; 125; 127 și 132 din Codul de procedură penală, art. 4 alin. (4) din Legea nr. 333 din 10 noiembrie 2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală, precum și alte norme procesuale penale.

10. Astfel, procesul-verbal de percheziție din 15 septembrie 2015, întocmit în biroul de serviciu nr. 17 al procurorului D.M. din Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, precum și procesul-verbal de percheziție din 15 septembrie 2015, încheiat la domiciliul lui D.M. de pe bd. (...), municipiul Chișinău, sunt ilegale și urmează a fi anulate, deoarece acțiunile de urmărire penală menționate au fost efectuate cu încălcarea normelor procesuale penale. Ca urmare a acestor acțiuni ilegale, contrare legislației în vigoare și normelor internaționale, lui D.M. i-au fost

cauzate daune în proporții considerabile, fiindu-i încălcate drepturile și interesele ocrotite de lege.

11. Întru înlăturarea încălcărilor sus-menționate, la 27 iulie 2016, în Procuratura Anticorupție a fost depusă plângerea corespunzătoare, în ordinea art. 299¹ din Codul de procedură penală, solicitându-se anularea proceselor-verbale de percheziție, ca fiind neîntemeiate și ilegale. Prin ordonanța procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție din 8 august 2016, plângerea a fost respinsă ca neîntemeiată. Apărătorul consideră că argumentele indicate în ordonanță sunt pur formale, neîntemeiate, nefiind elucidate în detalii circumstanțele indicate în plângere. Mai mult, apărătorul indică că nu au fost verificate argumentele indicate în plângere, ceea ce ar fi scos la iveală încălcările comise de către procurorul A.D., respectiv faptele date duc la nulitatea acțiunilor de urmărire penală, inclusiv a actelor. În ordonanța din 8 august 2016, procurorul ierarhic superior, fără a verifica circumstanțele indicate în plângere, a indicat formal că în ambele cazuri lui D.M. i-au fost înmânate copiile de pe procesele-verbale de percheziție, fapt ce nu corespunde realității.

12. Apărătorul menționează că, potrivit prevederilor art. 132 alin. d) din Codul de procedură penală, copia de pe procesul-verbal al percheziției sau ridicării se înmânează obligatoriu, nu la cererea persoanei percheziționate. De asemenea, în ordonanța respectivă se indică că D.M. nu a avut obiecții, pe parcursul acțiunii procesuale, el, de fapt, fiind intimidat și speriat cu faptul că va fi reținut.

13. Cât privește faptul că D.M. a înaintat la 4 martie 2016 cerere prin care a solicitat examinarea demersului privind legalizarea perchezițiilor în lipsa sa, apărătorul comunică instanței că această cerere nu a fost libera exprimare a voinței lui D.M., deoarece în perioada detenției în izolatorul CNA, D.M. a fost distrus psihologic. Mai mult, la 4 martie 2016, procurorul A.D. s-a prezentat la izolator și i-a dat lui D.M. un pix și o foaie, dictându-i conținutul cererii menționate, comunicându-i că totul va fi bine și că urmează să fie eliberat. Respectiv, cererea la care se face referință în ordonanța de respingere a fost scrisă din aceste considerente și în asemenea circumstanțe.

14. În consecință, apărătorul solicită a anula ordonanța de respingere a plângerii, emisă de către K.S., procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție, la 8 ianuarie 2015, ca fiind ilegală și a constata acțiunile și inacțiunile sus-indicate încălcare a drepturilor fundamentale ale omului; a declara nul procesul-verbal de percheziție din 3 martie 2016, întocmit în biroul de serviciu al procurorului nr. 17 din Procuratura sectorului Râșcani, municipiul Chișinău; a declara nul procesul-verbal de percheziție din 3 martie 2016, întocmit de către procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție la domiciliul lui D.M., situat pe bd. (...), municipiul Chișinău.

15. Pe parcursul examinării plângerii, la 1 septembrie 2016, apărătorul V.K. a înaintat o plângere suplimentară prin care a solicitat audierea în ședința de judecată a ofițerilor de investigații din cadrul SPIA a MAI, cu referire la efectuarea percheziției la domiciliul lui D.M.

16. Drept urmare, în ședința de judecată, apărătorul V.K., inclusiv petiționarul D.M., au susținut pe deplin plângerea înaintată, relatând că organul de urmărire penală a efectuat percheziția împreună cu alți colaboratori ai poliției la domiciliul lui D.M., care nu aveau statut de ofițer de urmărire penală și nu aveau dreptul la efectuarea acestei acțiuni. Faptul care demonstrează că ei au participat este înscrierea în procesul-verbal de efectuare a percheziției la domiciliu. Conform art. 127-129 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală care efectuează percheziția poate antrena servicii ale poliției și altor servicii, care să asigure ordinea publică. Mai susține avocatul că antrenarea acestor specialiști de la SPIA din cadrul MAI, nu au statut de ofițeri de urmărire penală, mai mult decât atât, unul din cei doi participanți, nu este indicat în ordonanța de formare a grupului, Veaceslav Lavric nu se regăsește în ordonanța de formare a grupului, acțiunea propriu-zisă a fost efectuată cu încălcarea procedurii.

17. Procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii depuse, invocând că la 2 martie 2016 percheziția a fost efectuată de către procurorul A.D., în prezența angajaților de la SPIA și persoanei vizate. După încheierea percheziției, lui D.M. i s-a înmănat copia procesului-verbal. Dânsul obiecții nu a avut, percheziția a fost efectuată în baza ordonanței procurorului, ulterior fiind solicitată confirmarea legalității efectuării percheziției, ședință, la care D.M. a refuzat să se prezinte. Cât privește faptul că la percheziție a participat o persoană care nu-i indicată în ordonanța de formare a grupului de lucru, menționează că al doilea ofițer, a cărui menire este să asigure ordinea publică, nu era necesar de a fi inclus în ordonanța de formare a grupului de lucru. Referitor la bunuri, acestea au fost ridicate cu autorizarea judecătorului de instrucție, în baza încheierii judecătorului de instrucție, în scopul verificării declarațiilor martorilor, dacă valuta nu a fost convertită în altă valută. Conform art. 299/1 alin. (3) din Codul de procedură penală urmează a fi contestată încheierea, în termen de 15 zile din momentul când s-a efectuat acțiunea sau a cunoscut faptul. Deoarece până la 3 martie 2016, în august, nu au apărut cereri și demersuri referitor la acțiunile procesuale, procurorul solicită a fi respinsă plângerea ce ține de ilegalitatea percheziției efectuate la 3 martie 2016, ca fiind neîntemeiată, cu menținerea ordonanței procurorului și a procurorului șef de la Procuratura Anticorupție.

18. Audiind participanții la proces și examinând materialele prezentate în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și necesită a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

19. Potrivit art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul

examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin.(1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

20. Așadar, în ședința de judecată s-a constatat că cauza penală nr. 2016978111 a fost pornită conform elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 30, 42, 325 alin. (3) lit. a), lit. a¹) și, respectiv, art. 324 alin. (3) lit. a) din Codul penal.

21. La 1 martie 2016, ora 11.10, procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, un demers, cu solicitarea de autorizare a efectuării percheziției în biroul de serviciu cu nr. 17 al procurorului D.M., din incinta Procuraturii Râșcani, municipiul Chișinău, situat pe str. Kiev, nr. 3-a, în scopul depistării și ridicării banilor în sumă totală de 12.000 euro sau echivalentul acestora în altă valută convertită de către bănuț, transmiși lui E.E. sub control la 23 februarie 2016 și 1 martie 2016, documente, înscrisuri, sau alte suporturi și aparate, inclusiv electronice de comunicare, ce conțin informații care dovedesc pretinderea banilor.

22. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 01 martie 2016, demersul procurorului A.D. de la Procuratura Anticorupție a fost admis, fiind autorizată efectuarea percheziției în biroul de serviciu cu nr. 17 al procurorului D.M., din incinta Procuraturii Râșcani, municipiul Chișinău, situată pe str. Kiev, nr. 3-a din municipiul Chișinău. Responsabilitatea executării încheierii s-a pus în sarcina membrilor grupului de urmărire penală. Totodată, s-a dispus ca percheziția să fie efectuată o singură dată în decurs de 30 de zile de la data eliberării autorizației.

23. La 15 septembrie 2015, de către procurorii F.L. și A.D. de la Procuratura Anticorupție a fost efectuată percheziția în biroul de serviciu nr. 17 al procurorului D.M. din incinta Procuraturii Râșcani, municipiul Chișinău, situat pe str. Kiev, nr. 3-a din municipiul Chișinău, în acest sens fiind întocmit procesul-verbal de percheziție, care a fost adus la cunoștința lui D.M., contrasemnătură.

24. În continuare, instanța de judecată reține și faptul că, prin ordonanța procurorului A.D. de la Procuratura Anticorupție, din 15 septembrie 2015, s-a dispus efectuarea percheziției la domiciliul lui D.M., situat pe adresa: municipiul Chișinău, bd. Ștefan cel Mare nr. 82.

25. La 15 septembrie 2015, de la ora 17.05 și până la ora 18.05, a fost efectuată percheziția la domiciliul lui D.M., situat pe adresa: municipiul Chișinău, bd. Ștefan cel Mare nr. 82.

26. La 4 martie 2016, ora 12.50, procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție a înaintat Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, un demers, cu solicitarea de a confirma legalitatea percheziției efectuate în baza ordonanței motivate a procuro-

rului la 15 septembrie 2015, de la ora 17.05 până la ora 18.05, la domiciliul lui D.M., situat pe adresa: municipiul Chișinău, bd. (...).

27. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 9 martie 2016, a fost admis demersul, fiind confirmată legalitatea percheziției efectuate la 15 septembrie 2015, de la ora 17.05, până la ora 18.05, la domiciliul lui D.M., situat pe adresa: municipiul Chișinău, bd. Ștefan cel Mare nr. 82.

28. Încheierile Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 1 martie 2016 și 9 martie 2016, au fost contestate cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, fiind menținute fără modificări de către instanța ierarhic superioară.

29. Petiționarul D.M. a înaintat o plângere împotriva proceselor-verbale de percheziție, către procurorul ierarhic superior. Astfel, prin ordonanța procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, K.S., din 8 august 2016, plângerea depusă de către D.M. a fost admisă în partea ce ține de eliberarea copiilor de pe procesele-verbale de percheziție efectuate la 15 septembrie 2015, în biroul de serviciu și la domiciliu, în rest plângerea depusă de către D.M. a fost respinsă ca neîntemeiată.

30. Adresându-se judecătorului de instrucție, apărătorul V.K. a menționat nerespectarea ordinii de drept la efectuarea acțiunilor de percheziție, efectuarea percheziției de către ofițerii SPIA a MAI. V.K. consideră că, deoarece percheziția urma să fie efectuată de către procuror, care și-a depășit limitele atribuțiilor sale, acțiunile procesuale de percheziție efectuate sunt lovite de nulitate conform art. 251 din Codul de procedură penală. Totodată, dânsul specifică caracterul incomplet al ordonanței emise de către procurorul ierarhic superior, neținându-se cont că lipsește fapta de infracțiune flagrantă. La fel, apărătorul indică că lui D.M. i s-a încălcat dreptul la apărare, deoarece acesta a dorit să fie efectuată percheziția în prezența apărătorului.

31. Astfel, conform rigorilor art. 125 alin. (1) din Codul de procedură penală, „organul de urmărire penală este în drept să efectueze percheziție, dacă din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigații rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care prin alte procedee probatorii nu pot fi obținute”, iar în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (1) din Codul de procedură penală, „organul de urmărire penală, în baza unei ordonanțe motivate, este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală dacă probele acumulate sau materialele activității speciale de investigații indică exact locul și persoana la care se află acestea”.

32. Sub aspectul normelor vizate, instanța de judecată constată că temeuri legale pentru a declara nulitatea ordonanței privind dispunerea efectuării percheziției sau, după caz, a proceselor-verbale de percheziție, nu s-au stabilit, în sensul expus, fiind neîntemeiate argumentele avocatului, precum că organul de urmărire penală ilegal ar fi efectuat percheziția în biroul de serviciu și la domiciliul lui D.M. Din acest motiv, prin încheierile judecătorului de instrucție din 1 martie 2016 și, respectiv, din

9 martie 2016, s-a autorizat efectuarea percheziției în biroul de serviciu și, de asemenea, s-a confirmat legalitatea percheziției efectuate la domiciliul lui D.M., încheieri care au rămas irevocabile prin menținerea acestora conform actelor de dispoziție emise de către Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău.

33. Argumentele expuse de către apărător în plângerea înaintată la etapa actuală se regăsesc în recursurile declarate asupra încheierilor judecătorului de instrucție din 1 martie 2016 și, respectiv, din 9 martie 2016. Astfel, instanța de recurs verificând legalitatea actelor contestate, a constatat lipsa derogărilor de la norma de drept, care ar putea afecta corectitudinea și conformitatea normelor de drept a acțiunilor procesuale de percheziție.

34. Instanța de judecată respinge, ca fiind nefundat, argumentul apărătorului precum că organul de urmărire penală ilegal ar fi ridicat din portmoneul lui D.M. 280 de lei, odată ce în vederea administrării tuturor probelor și constatării stării de fapt a lucrurilor s-a purces corect la ridicarea mijloacelor financiare a căror proveniență la acel moment nu era dovedită de către persoana de la care s-au ridicat.

35. În continuare, instanța de judecată va respinge argumentul apărătorului precum că percheziția în biroul de serviciu al lui D.M. ar fi fost efectuată de către ofițerii de poliție SPIA a MAI la indicația procurorului A.D. Conform proceselor-verbale de percheziție din 15 septembrie 2015, nu rezultă participarea ofițerilor de poliție din cadrul SPIA a MAI. De altfel, instanța de judecată reține că percheziția în biroul de serviciu al lui D.M. a fost efectuată de către procurorii F.L. și A.D. de la Procuratura Anticorupție, iar ofițerii de poliție au fost chemați doar pentru a menține ordinea și securitatea publică, nu și pentru efectuarea percheziției.

36. În opinia instanței de judecată, argumentele apărării la acest capitol au doar un caracter declarativ și formal, odată ce aceste afirmații nu au fost confirmate prin probe pertinente și concludente care să arate că anume ofițerii SPIA a MAI au efectuat perchezițiile la domiciliul și în biroul de serviciu al lui D.M., iar date în acest sens lipsesc. Mai mult, petiționarul D.M., care a asistat la toate acțiunile organului de urmărire penală, nu a făcut obiecții și declarații care să fi fost consemnate în procesul-verbal, așa după cum se specifică în dispoziția art. 127 alin. (4) din Codul de procedură penală.

37. Referitor la faptul că lui D.M. i s-ar fi încălcat dreptul la apărare, instanța de judecată îl respinge ca nefundamentat, deoarece, potrivit proceselor-verbale de percheziție din 15 septembrie 2015, lipsesc mențiuni sau obiecții ale lui D.M. privind solicitarea de a fi asistat de către un avocat, or, în caz contrar, organul de urmărire penală efectua acțiunile de percheziție cu participarea apărătorului.

38. Urmează a fi respins, ca fiind neîntemeiat, și argumentul apărătorului V.K. precum că, contrar prevederilor art. 127 alin. (3) din Codul de procedură penală, la percheziție a participat procurorul-adjunct al procurorului Procuraturii sectorului Râșcani, municipiul Chișinău. Astfel, norma indicată mai sus specifică calitatea persoanei din cadrul instituției de stat care urmează să participe la această acțiune procesuală, iar procurorul adjunct al procurorului Procuraturii sectorului Râșcani,

municipiul Chișinău, are calitatea de conducător al entității de stat în cauză, unde s-a efectuat percheziție și în cadrul căreia D.M. activează.

39. Instanța de judecată consideră că, în cazul de față, nu poate fi luată în considerație și nu constituie încălcare procesuală pretinsa ne-înmânare a copiilor proceselor-verbale de percheziție din 15 septembrie 2015. Actele de referință au fost semnate de către D.M., nemijlocit – recepționarea copie de pe acestea. Astfel, argumentul apărătorului se constată a fi declarativ și, prin urmare, decade de drept, inclusiv prin prisma art. 132 din Codul de procedură penală, potrivit căruia copia procesului-verbal al percheziției sau ridicării se înmânează, contrasemnătură, persoanelor la care au fost efectuate aceste acțiuni procesuale sau unui membru adult al familiei lor, iar în cazul absenței lor – reprezentantului autorității executive a administrației publice locale și li se explică dreptul și modul de contestare a acestor acțiuni procesuale, iar dacă percheziția sau ridicarea s-a efectuat în sediul unei întreprinderi, instituții, organizații sau unități militare, copia de pe procesul-verbal se înmânează reprezentantului acestora. Cu toate acestea, conform ordonanței procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, K.S., din 8 august 2016, plângerea lui D.M. a fost admisă în partea ce ține de eliberarea copiilor de pe procesele-verbale de percheziție din 15 septembrie 2015, în biroul de serviciu și la domiciliul lui D.M.

40. În opinia instanței de judecată, este formală și declarativă afirmația apărătorului privind ne-înmânarea copiei proceselor-verbale de percheziție, fiind confirmată prin lipsa unui xerox la domiciliul lui D.M. Această alegație nu semnifică faptul că copia actelor în referință nu ar fi fost înmănată persoanei care la rubrica respectivă și-a aplicat semnătura olografă privind primirea copiei de pe aceste acte, cu atât mai mult că cerința și argumentul expus au fost deja satisfăcute de către procurorul ierarhic superior.

41. Instanța de judecată nu poate admite nici motivul invocat de către apărător privind pretinsa încălcare a normei art. 251 din Codul de procedură penală, din moment ce nu este justificat în ce măsură acțiunile efectuate au generat atragerea nulității actelor procedurale la care s-a făcut trimitere. De altfel, în cadrul controlului efectuat de către procurorul ierarhic superior, nu au fost stabilite încălcări care ar atrage nulitatea actelor procesuale, fiind astfel respectate prevederile art. 279 din Codul de procedură penală.

42. Instanța de judecată reține că, deși s-a pretins încălcarea rigorilor art. 251 din Codul de procedură penală, autorul plângerii nu a specificat în ce anume constau aceste încălcări procesuale și prin ce sunt demonstrate.

43. Este necesar de menționat că, la data confirmării legalității percheziției efectuate la domiciliul petiționarului D.M., judecătorul de instrucție nu a reținut încălcări ale drepturilor și libertăților persoanei. Astfel, a fost adoptată încheierea judecătorească din 9 martie 2016 care a confirmat atât legalitatea percheziției efectuate în baza ordonanței motivate a procurorului, cât și rezultatele acesteia, iar petiționarul D.M. nu a înaintat obiecții sau ilegalități la acel moment, dimpotrivă - a solicitat prin cererea din 4 martie 2016 soluționarea chestiunii în lipsa sa.

44. Cu referință la afirmațiile avocatului privind pretinsa violare a dreptului la respectarea vieții private, instanța de judecată notează că percheziția este dictată de necesitatea desfășurării unui proces penal cât mai eficient și obiectiv, acesta din urmă asigurând respectarea drepturilor la un proces echitabil, fără încălcarea cerințelor art. 8 CEDO, care indică că „orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură în care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora”.

45. Așadar, se constată că în cazul de față este respectat și raportul dintre ingerința admisă și drepturile petiționarului, astfel încât norma art. 8 alin. (2) CEDO prevede drept scop legitim pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane, ceea ce persistă în cazul dat, fiind urmărită prevenirea faptelor penale. Jurisprudența europeană în materie a pus în evidență mai multe garanții cu privire la protecția vieții private printre care și cerința existenței unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul avut în vedere la admiterea ingerinței. Mai mult, din aceeași jurisprudență rezultă și unele principii care au menirea să asigure protecția dreptului la viață privată, printre care și principiul legalității ingerinței. Acest principiu presupune că o ingerință în dreptul la viață privată poate fi justificată atunci când există o lege în sensul Convenției.

46. Prin urmare, necesitatea ridicării unor obiecte sau documente care au importanță pentru cauza penală este stipulată și în art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, din care rezultă că „organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuیتului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovătesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea”.

47. Deci, instanța de judecată constată că actele procesuale atacate au fost emise în conformitate cu legea, iar drepturile sau libertățile petiționarului D.M. garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și art. 313 din Codul de procedură penală – nu au fost încălcate sau afectate.

48. În altă ordine de idei, instanța de judecată reține că, de fapt, perchezițiile s-au efectuat la 15 septembrie 2015, pe când plângerea împotriva proceselor-verbale ale percheziției și ridicării a fost înaintată procurorului ierarhic superior abia la 28 iulie 2016, iar în asemenea împrejurări, apărătorul și petiționarul au lăsat loc de interpretare față de caracterul celerității procedurii date. Conform prevederilor art. 299¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, plângerea se adresează, în termen de

15 zile din momentul efectuării acțiunii, inacțiunii sau de când s-a luat cunoștință de act, procurorul ierarhic superior și se depune fie direct la acesta, fie la procurorul care conduce sau exercită nemijlocit urmărirea penală. În cauza dată, instanța de judecată a stabilit că percheziția s-a efectuat la 15 septembrie 2015, iar procesele-verbale de percheziție au fost înmânate petiționarului D.M. la aceeași dată, situație confirmată prin semnătura persoanei aplicată la rubrica respectivă, care nu a invocat anumite obiecții, nu a adresat întrebări și nu s-a plâns vreo dată de acțiunile sau inacțiunile procurorului în această latură. Corespunzător, se ajunge la concluzia că plângerea înaintată după o perioadă de aproximativ 4 luni din momentul efectuării acțiunii are și un caracter tardiv, fiind astfel o problemă care ar ridica întrebări în lumina art. 299¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, din care motive, plângerea înaintată în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală necesită a fi respinsă.

49. Pe cale de consecință, instanța de judecată constată că drepturile lui D.M. au fost respectate și realizate pe deplin în prezenta cauză, iar acțiunile întreprinse au urmărit un scop legitim, fiind necesare într-o societate democratică. În concluzie, instanța de judecată conchide că actele și acțiunile organului de urmărire penală și ale procurorului au fost efectuate și, respectiv, emise în conformitate cu legea, iar drepturile sau libertățile omului nu au fost încălcate.

50. În încheiere, versiunea petiționarului și a avocatului său, relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, iar plângerea a fost înaintată fără a ține cont de faptul că actele organului de urmărire penală sau, după caz, ale procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale. Astfel, nulitatea actului procedural nu poate fi invocată sau aplicată după bunul plac și la indicația petiționarului, pentru care pretexte instanța de judecată va respinge plângerea petiționarei înaintată în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, ca fiind vădit neîntemeiată. În cazul supus examinării, instanța de judecată nu a identificat încălcări ale prevederilor legale ce reglementează desfășurarea procesului penal ca, în final, să condiționeze ori să atragă nulitatea actului procedural, așa după cum legiuitorul a impus prin reglementările art. 251 din Codul de procedură penală.

51. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea avocatului V.K., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului D.M., împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor procurorului și ale procurorului ierarhic superior, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul C.A.**

Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva acțiunilor și actelor de percheziție

Dosarul nr. 10-228/2016
14-ij_10-1767-1661016

Î N C H E I E R E

26 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

V.D.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

L.O.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

H.L.,

Avocatului

C.C.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului Z.U. împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale procurorului,

A C O N S T A T A T :

1. La 29 octombrie 2015, petiționarul Z.U. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, potrivit căreia contestă atât ordonanța procurorului din 2 octombrie 2015, cât și ordonanța procurorului ierarhic superior din 15 octombrie 2015, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de respingere a plângerii.

2. În susținerea cerințelor sale, petiționarul a invocat faptul că, la 14 septembrie 2015, în domiciliul său de pe bd. Mircea cel Bătrân, nr. 3, apartamentul 78, municipiul Chișinău, a fost efectuată o percheziție în baza încheierii Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 8 septembrie 2015. Astfel, acțiunile de percheziție au fost contestate la procuror, iar la 2 octombrie 2015 a fost emisă ordonanța de respingere a plângerii înaintate.

3. Ulterior, contestând ordonanța procurorului în ordinea art. 299¹ din Codul de procedură penală, la 15 octombrie 2015, procurorul ierarhic superior a dispus respingerea plângerii petiționarului.

4. În opinia sa, petiționarul consideră că la efectuarea percheziției s-au admis multiple încălcări. Astfel, organul de urmărire penală a ridicat ilegal contractul individual de muncă, care nu ține de drepturile sale salariale și nu se referă la drepturile și interesele lui A.V. și nu are nicio importanță pentru cauza penală. În plus, contrar

art. 128 alin. (4) din Codul de procedură penală, reprezentantul OUP nu i-a cerut ca să predea benevol actele menționate, în pofida faptului că anterior a predat benevol actele bancare și contabile.

5. Petiționarul menționează că organul de urmărire penală a admis încălcarea rigorilor art. 131 alin. (2) din Codul de procedură penală, în procesul-verbal de percheziție nefiind indicat locul unde au fost depistate actele, contrar art. 131 alin. (5) din Codul de procedură penală, iar obiectele ridicate nu au fost împachetate și sigilate.

6. În opinia petiționarului, argumentul procurorului conținut în ordonanța din 2 octombrie 2015, precum că urma să înainteze obiecțiile sale la momentul efectuării percheziției, este neîntemeiat, deoarece dânsul nu cunoaște legislația în domeniu, nu are studii și nu a fost asistat de un avocat, iar faptul că nu a înaintat obiecții imediat nu-i îngrădește dreptul de a contesta ulterior această acțiune procesuală.

7. Petiționarul Z.U. mai evidențiază că, la adoptarea ordonanței de către procurorul ierarhic superior, acesta nu a precizat care circumstanțe de fapt au fost apreciate și care circumstanțe de drept au fost corect stabilite, fiind astfel încălcată procedura stabilită de efectuare a percheziției.

8. În concluzie, petiționarul solicită instanței judecătorești declararea nulității ordonanței procurorului interimar al Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, C.U., din 15 octombrie 2015, cât și a ordonanței procurorului H.L. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 2 octombrie 2015, cu admiterea plângerilor din 18 septembrie 2015 și din 25 septembrie 2015 și, respectiv, constatarea ilegalității acțiunilor OUP privind efectuarea acțiunii procesuale de percheziție din 14 septembrie 2015, la domiciliul petiționarului Z.U. din municipiul Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân, nr.3, apartamentul 78.

9. În ședința de judecată, petiționarul Z.U. nu a fost prezent, solicitând prin cerere examinarea plângerii în lipsa sa, cu admiterea plângerii înaintate (*f. d.24*). Astfel, prin prisma art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu a împiedicat examinarea plângerii, cu atât mai mult că a fost prezent avocatul care acționa în interesele petiționarului.

10. Avocatul C.C., în ședința de judecată, a susținut integral plângerea înaintată de către petiționar, cerând astfel admiterea plângerii după conținut.

11. Procurorul H.L. de la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a pledat pentru respingerea plângerii înaintate, considerând argumentele declarative, pentru că la efectuarea percheziției au fost respectate toate prevederile din Codul de procedură penală, cu atât mai mult că la efectuarea percheziției, petiționarul nu a avut obiecții. Procurorul a menționat că percheziția la care se referă petiționarul a fost autorizată de către judecătorul de instrucție, iar în urma percheziției efectuate au fost ridicate un șir de acte și probe care au tangență directă cu cauza penală și denotă implicarea persoanelor vizate la comiterea infracțiunii.

12. Examinând plângerea, audiind participanții la proces, raportând situația de fapt la cea de drept în contextul normelor aplicabile cauzei date, instanța de judecată

ajunge la concluzia că plângerea înaintată de către petiționarul Z.U. este nejustificată și necesită a fi respinsă integral, fiind lipsită de temeiuri de fapt și de drept, din următoarele considerente:

13. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (2) din Codul de procedură penală, persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

14. Potrivit dispozițiilor art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

15. Primordial, instanța de judecată denotă că urmărirea penală în cauza penală nr. 2015031288 a fost pornită la 16 iulie 2015 de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de poliție Buiucani, municipiul Chișinău, în baza art. 190 alin. (5) din Codul penal.

16. Din materialele cauzei rezultă că, în perioada anilor 1998-2011, Z.U., de comun acord cu D.I., urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul obținerii cotelor-părți din fondul statutar al SRL „Ț.D.I.”, cu sediul în municipiul Chișinău, comuna Ghidighici, str. Podgornâi, nr. 8, au însușit de la administratorul și fondatorul acesteia, A.V., bani în sumă de 15.873.847 lei, cu statut de dividende, cauzându-i-se astfel părții vătămate o daună materială în proporții deosebit de mari.

17. În cadrul urmăririi penale a fost emisă ordonanța privind efectuarea percheziției la domiciliul lui Z.U., din municipiul Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 3, apartamentul 78.

18. Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 8 septembrie 2015, s-a dispus autorizarea efectuării percheziției la domiciliul lui Z.U. din municipiul Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 3, apartamentul 78.

19. În urma autorizării acțiunii procesuale de percheziție, la 14 septembrie 2015, de către OUP al Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, a fost efectuată percheziția la domiciliul lui Z.U. din municipiul Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 3, apartamentul 78, iar în rezultatul acțiunii de percheziție au fost descoperite și ridicate anexa nr.1 la contractul individual de muncă nr. 2 din 1 ianuarie

2005, din 1 februarie 2012, pe o filă; anexa nr. 2 din 1 august 2008 a contractului individual de muncă nr. 2 din 1 ianuarie 2005, pe o filă; fișa de post din 1 august 2008, pe o filă; purtător de informații Ringhton DTSE 9, 8 GB.

20. La 21 septembrie 2015, la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a parvenit plângerea lui Z.U. din 18 septembrie 2015, prin care s-a solicitat declararea ilegalității percheziției efectuate la 14 septembrie 2015 de către ofițerul de urmărire penală al IP Buiucani, municipiul Chișinău, V.L., la domiciliul lui Z.U. de pe adresa: municipiul Chișinău, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 3, apartamentul 78; restituirea bunurilor ridicate de pe urma percheziției, ca ulterior, la 25 septembrie 2015, petiționarul Z.U. să adreseze o altă plângere, cu caracter de completare, prin care a fost suplinită cererea din 18 septembrie 2015, cu argumente mai detaliate.

21. În rezultatul examinării plângerilor vizate, la 2 octombrie 2015, procurorul H.L. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a dispus respingerea integrală a plângerilor înaintate la 21 septembrie 2015 și, respectiv, 25 septembrie 2015, de către petiționarul Z.U.

22. În cadrul controlului efectuat în ordinea ierarhic superioară, la 15 octombrie 2015, procurorul interimar al Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, C.U., a dispus respingerea plângerii petiționarului din lipsa de temeiuri care ar genera nulitatea ordonanței procurorului din 2 octombrie 2015.

23. Petiționarul Z.U. invocă în calitate de temeiuri încălcarea drepturilor sale procesuale și încălcarea procedurii de efectuare a percheziției de către organul de urmărire penală, iar, în consecință, procurorul a considerat aceste acțiuni drept legale, situație care, după părerea petiționarului, este nejustificată.

24. Așadar, în contextul afirmațiilor petiționarului, instanța de judecată stabilește că în cadrul urmăririi penale s-a dispus efectuarea acțiunii procesuale privind percheziția la domiciliul petiționarului Z.U., iar în rezultatul acestei acțiuni, de către organul de urmărire penală au fost ridicate un șir de acte, care au o importanță majoră pentru cauza penală vizată.

25. Sub aspectul dat, instanța de judecată nu poate admite motivul invocat de petiționar, precum că contractul individual de muncă ar constitui un act personal și se referă la drepturile sale salariale. Astfel, în cazul de față, organul de urmărire penală are suficiente temeiuri de a presupune că în perioada anilor 1998-2011, Z.U., de comun acord cu D.I., urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul obținerii cotelor-părți din fondul statutar al SRL „Ț.D.I.”, cu sediul în municipiul Chișinău, comuna Ghidighici, str. Podgornâi, nr. 8, au însușit de la administratorul și fondatorul acesteia, A.V., bani în sumă de 15.873.847 lei, cu statut de dividende.

26. Potrivit prevederilor art. 125 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1)organul de urmărire penală este în drept să efectueze percheziție, dacă, din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigații, rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit

ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care prin alte procedee probatorii nu pot fi obținute. (3) Percheziția se efectuează în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală și numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

27. În conformitate cu prevederile art. 126 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală, în baza unei ordonanțe motivate, este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală dacă probele acumulate sau materialele activității speciale de investigații indică exact locul și persoana la care se află acestea. (2) Ridicarea de documente ce conțin informații care constituie secret de stat, comercial, bancar, precum și ridicarea informației privind convorbirile telefonice se fac numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

28. Dispoziția art. 306 din Codul de procedură penală indică că, în încheierea judecătorească privind efectuarea acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigații sau aplicarea măsurilor procesuale de constrângere se va indica: data și locul întocmirii ei, numele și prenumele instanței de judecată, persoana cu funcție de răspundere și organul care a înaintat demersul, organul care efectuează acțiuni de urmărire penală, măsuri speciale de investigații sau aplică măsurile procesuale de constrângere, cu indicarea scopului efectuării acestor acțiuni sau măsuri și a persoanei la care se referă ele, precum și mențiunea despre autorizarea acțiunii sau respingerea ei în caz de existență a obiecțiilor apărătorului, reprezentantului legal, bănuitului, învinuitului, inculpatului, motivându-se admiterea sau neadmiterea lor la aplicarea măsurii de constrângere, termenul pentru care este autorizată acțiunea, persoana cu funcție de răspundere sau organul abilitat de a executa încheierea, semnătura instanței de judecată certificată cu ștampila instanței judecătorești.

29. Respectiv, în raport cu prevederile legale evidențiate mai sus, ridicarea actelor vizate nu poate fi privită ca o imixtiune în viața personală, atâta timp cât acestea au referință și importanță pentru cauza penală în calitate de mijloc de probă. Mai mult, acțiunea de ridicare a actelor este dictată de necesitatea desfășurării unui proces penal cât mai eficient și obiectiv, acesta din urmă asigurând respectarea drepturilor la un proces echitabil fără a încălca cerințele art. 8 CEDO, care indică că „orice persoana are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură în care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora”.

30. Nu poate fi reținută nici afirmația că contractele ridicate se referă nemijlocit la relațiile de muncă, nu și la dividendele ce urmau a fi achitate în activitatea companiei „Ț.D.I.” SRL, deoarece acțiunile ce se impută nemijlocit petiționarului Z.U. în cadrul cauzei penale au legătură nu doar cu dividendele obținute pe urma desfășurării

șurării activității de antreprenoriat, dar și, direct, cu încasarea salariului cuvenit în raporturile de muncă inițiale convenite de către petiționarul Z.U. și A.V.

31. Nu este acceptabil nici argumentul că organul de urmărire penală, contrar rigorilor art. 128 alin. (4) din Codul de procedură penală, nu ar fi oferit acestuia dreptul și posibilitatea de a preda benevol actele, deoarece, din momentul începerii urmăririi penale și până la finalizarea acțiunilor nominalizate, petiționarul a avut această posibilitate, dar n-a realizat-o, în rezultat constatându-se imposibilitatea dobândirii acestor mijloace de probă într-un alt mod. Mai mult, nemijlocit în cadrul acțiunii de percheziție, desfășurată la 14 septembrie 2015, lui Z.U. i s-a oferit posibilitatea de a preda benevol actele menționate, iar acesta nu a făcut-o, ca, în final, ofițerul de urmărire penală să fie impus de situație să purceadă legal la percheziția forțată.

32. Instanța de judecată respinge și afirmațiile privind presupusa încălcare a rigorilor art. 131 alin. (2) din Codul de procedură penală, care indică că „în privința obiectelor și documentelor care urmează a fi ridicate trebuie să se menționeze dacă au fost predate benevol sau ridicate forțat, precum și în ce loc și în ce împrejurări ele au fost descoperite”. Astfel, în procesul-verbal de percheziție este specificat locul și timpul în care a avut loc percheziția dată.

33. În acest sens, instanța de judecată identifică ca fiind nemotivate afirmațiile petentului privind existența de încălcări la efectuarea acțiunii de percheziție, având în vedere că încălcări nu s-au stabilit. Mai mult, potrivit procesului-verbal de percheziție din 14 septembrie 2015, se stabilește că petiționarului Z.U. i s-a explicat dreptul de a face obiecții asupra acțiunilor OUP, însă nu le-a făcut. De altfel, dânsul nu a contestat nici încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 8 septembrie 2015, privind autorizarea efectuării percheziției.

34. Corespunzător, înaintarea obiecțiilor și a plângerilor urma a fi făcută nemijlocit în timpul efectuării acțiunii, conform dispozițiilor art. 251 alin. (4) din Codul de procedură penală, care indică cu claritate că încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță. În cauza dată, petiționarul Z.U. a fost prezent la efectuarea acțiunii procesuale, însă nu a făcut obiecții în procesul-verbal cu privire la percheziție. Astfel, potrivit dispoziției art. 230 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

35. Astfel, se conchide că în cadrul efectuării acțiunii procesuale de percheziție, ofițerul de urmărire penală a adus la cunoștința petiționarului și soției acestuia ordonanța de efectuare a percheziției din 8 septembrie 2015 și încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 8 septembrie 2015, iar în cadrul percheziției

efectuate, petiționarul Z.U. nu a înaintat obiecții sau alte argumente față de această acțiune efectuată de către organul de urmărire penală.

36. Aici, instanța de judecată relevă netemeinicia argumentului precum că petiționarul nu ar cunoaște legislația procesual penală, or, atâta timp cât se efectuează urmărirea penală sau acțiuni procesuale, dânsul are posibilitatea de a fi asistat de un avocat, lucru pe care îl putea realiza și în cadrul acțiunii de percheziție.

37. În consecință, instanța de judecată consideră afirmațiile petiționarului ca neîntemeiate, iar ingerința acceptată la caz este una admisibilă și efectuată de către organul de urmărire penală în cadrul legal, fiind astfel un procedeu legal pentru bunadesfășurare a urmăririi penale și niște acțiuni care nu afectează într-un fel sau altul drepturile fundamentale ale omului. De altfel, conform alin. (2) art.8 CEDO, drept scop legitim pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane, ceea ce persistă în cazul dat - prevenirea faptelor penale. Jurisprudența europeană în materie a pus în evidență mai multe garanții cu privire la protecția vieții private printre care și cerința existenței unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul avut în vedere la admiterea ingerinței. Curtea mai menționează că unul din principiile care are menirea să asigure protecția dreptului la viața privată este și principiul ingerinței. Nu se admite ingerința autorităților publice în exercitarea dreptului inviolabilității domiciliului. Ca excepție, acest amestec este admis când este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, securitatea publică, bunăstarea economică a țării, apărarea și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei sau pentru protejarea drepturilor și libertăților altora. Constituția Republicii Moldova, în art. 29, garantează inviolabilitatea domiciliului, iar art. 15 din Codul de procedură penală stabilește că nimeni nu este în drept să se implice în mod arbitrar și nelegitim în viața intimă a persoanei. Acest principiu presupune că o ingerință în dreptul la viața privată poate fi justificată atunci când există o lege în sensul Convenției Europene pentru Drepturile Omului.

38. Deci, instanța de judecată constată că acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile petiționarului garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de art. 313 din Codul de procedură penală – nu au fost încălcate sau afectate, pentru care temeiuri se impune respingerea plângerii înaintată în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală.

39. În încheiere, versiunea petiționarului Z.U., relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, iar plângerea a fost înaintată fără a ține cont de faptul că actele organului de urmărire penală sau, după caz, ale procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale. Din aceste motive, instanța de judecată va respinge plângerea petiționarului împotriva ordonanței procurorului din 2 octombrie 2015, cât și cea împotriva ordonanței procurorului

ierarhic superior din 15 octombrie 2015, prin care s-a dispus respingerea plângerii privind declararea nulității ordonanței procurorului de respingere a plângerii, ca fiind vădit neîntemeiată.

40. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge plângerea petiționarului Z.U. împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale procurorului, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.D.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală
și ale procurorului, realizate ca urmare a percheziției efectuate,
cu încetarea urmăririi penale**

Dosarul nr. 10-444/2016
14-ij_10-1444-1661016

Î N C H E I E R E

28 octombrie 2016

mun.Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

S.E.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.E.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

U.N.,

În prezența:

Avocatului

B.Î.,

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului B.Î., care acționează în numele ÎCS. „I.M.S.” SRL, împotriva actelor procurorului, încetarea urmăririi penale, restituirea bunurilor ridicate ca urmare a percheziției efectuate și recunoașterea acțiunilor organului de urmărire penală ca fiind ilegale,

A C O N S T A T A T:

1. La 5 septembrie 2016, avocatul B.Î. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere prin care a solicitat declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior din 29 august 2014, încetarea urmăririi penale pe cauza penală nr. 201403844, restituirea către ÎCS „I.M.S.” SRL a tuturor documentelor contabile financiare, suporturi tehnice și mijloace financiare ridicate în cadrul percheziției din 2 iulie 2014, recunoașterea acțiunilor ofițerului de urmărire penală, S.L., din Secția urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, ca fiind ilegale, cu depășirea vădită a drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, și declararea nulității procesului-verbal de percheziție din 2 iulie 2014.

2. Avocatul B.Î. invocă că, la 2 iulie 2014, ofițerul superior de urmărire penală S.L., maior de poliție în SUP a Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, a efectuat percheziția la compania ÎCS „I.M.S.”

SRL în baza încheierii nr. 11-1444/2014 din 27 iunie 2014, emisă de judecătorul de instrucție al Judecătoriei Buiucani, S.E., prin care s-a dispus efectuarea percheziției în vederea depistării și ridicării documentelor financiare ale societății comerciale pentru anii 2012-2013 ce țin de implicarea întreprinderii în faptele investigate de organul de urmărire penală, cât și a suporturilor tehnice ce conțin informații referitor la cele menționate.

3. Încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 27 iunie 2014 a fost emisă în baza demersului procurorului U.N. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în cauza penală nr. 2014038444, care a fost pornită la 30 aprilie 2014 în baza art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

4. Petiționarul pretinde că, în demersul înaintat, procurorul intenționat a dus în eroare judecătorul de instrucție prin indicarea unor date denaturate, și, ca urmare, la 2 iulie 2014, ilegal a fost efectuată percheziția și ridicate documentele de la ÎCS „I.M.S.” SRL, și anume: o mapă de culoare albastră „Cadre 2014”, o mapă de culoare verde „Casa 27 martie 2014”, o mapă de culoare albastră „Facturi neștampilate”, o mapă de culoare albastră „Kacca 24 februarie 2014–26 martie 2014”, o cutie de carton cu plicuri de culoare albă, un sac de culoare albastră cu acte contabile, două cutii din carton cu acte de evidență și o geantă de culoare verde în care se aflau 82.800 lei, a căror ridicare nu a fost autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție din 27 iunie 2014, autorizată fiind doar ridicarea documentelor financiare ale ÎCS „I.M.S.” SRL pentru anii 2012-2013 care țin de implicarea întreprinderii în faptele investigate de organul de urmărire penală.

5. Astfel, ofițerul de urmărire penală S.L. și-a depășit în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, cauzând în așa fel daune în proporții considerabile intereselor și drepturilor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice.

6. Totodată, procesul-verbal de percheziție din 2 iulie 2014 a fost întocmit fără indicarea exactă a numărului filelor în fiecare mapă, fără denumirea fiecărui document ridicat, adică elementelor lor caracteristice, cu încălcarea prevederilor art. 131 alin. (2) CPC.

7. Pe faptul pretinsei infracțiuni economice, din perioada anilor 2012-2013, prevăzută de art. 244 din Codul penal, s-a expus deja Procuratura Anticorupție în ordonanța din 26 ianuarie 2014, prin care s-a refuzat în pornirea urmăririi penale cu clasarea procesului penal, fiind definitivă și irevocabilă. Astfel, cauza penală nr. 2014038085 începută la 30 aprilie 2014 necesită a fi încetată în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (8) din Codul de procedură penală, din care considerente, la 15 august 2014, ÎCS „I.M.S.” SRL a depus o plângere la procurorul ierarhic superior împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală, care, prin ordonanța emisă la 29 august 2014, a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

8. Prin urmare, neexaminarea tuturor circumstanțelor cauzei și a probelor administrate, ÎCS „I.M.S.” SRL este lipsită de dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 CEDO, din care motiv solicită instanței de judecată declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior din 29 august 2014, încetarea urmăririi penale

pe cauza penală nr. 2014038444, restituirea către ÎCS „I.M.S.” SRL a tuturor documentelor contabile financiare, suporturi tehnice și mijloace financiare în mărime de 82.000 lei, ridicate în cadrul percheziției din 2 iulie 2014, recunoașterea acțiunilor ofițerului de urmărire penală S.L. din Secția urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, ca fiind ilegale, cu depășirea vădită a drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege și declararea nulității procesului-verbal de percheziție din 2 iulie 2014.

9. Avocatul B.Î., în cadrul ședinței de judecată, a susținut plângerea înaintată conform temeiurilor invocate, solicitând admiterea acesteia.

10. Procurorul U.N. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, invocând legalitatea actelor și acțiunilor procesuale atacate, iar cele invocate – fără suport juridic.

11. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea întemeiată doar parțial și urmează a fi admisă în parte, din următoarele considerente.

12. Conform art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

13. În ședința de judecată s-a constatat că urmărirea penală în cauza penală nr. 2014038085 a fost pornită la 30 aprilie 2014, conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, pe faptul acțiunilor de activitate frauduloasă prin derogări de la legislația vamală și fiscală, soldată cu prejudicierea bugetului de stat, de către ÎCS „I.M.S.” SRL.

14. În cadrul controlului efectuat, s-a stabilit că în perioada 2010-2013, la ÎCS „I.M.S.” SRL, cu sediul pe str. Mesager, nr. 1, municipiul Chișinău, asupra sumelor bănești a câte 100.000 lei, lunar s-au eliberat bonuri de încasare a numerarului, pentru executarea comenzilor ce constau în prelucrarea și confecționarea sticlei, dar nu se eliberau clienților, întrucât banii erau aduși în contabilitatea întreprinderii de către șoferi, iar clienții nu solicitau transmiterea bonurilor de plată.

15. Ulterior, acumulând o sumă mai mare de bani, în valoare de până la 100.000 lei, lunar, contabilitatea întreprinderii întocmea facturi fictive pe baza acestor bonuri, făcând trimitere la numărul acestora, precum că ar fi avut tranzacții comerciale cu SRL „T.U.T.”. Prin acțiunile nominalizate supra, sumele de bani virtuale s-au transferat în contul SRL „T.U.T.”, care, la rândul său, le lichiefia în contul cheltuielilor întreprinderii, decontarea cu TVA a întreprinderii, astfel mărindu-se fictiv masa debitorială a societății comerciale vizate.

16. Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală S.L. de la Inspectoratul de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, s-a dispus efectuarea percheziției la sediul ÎCS „I.M.S.” SRL în vederea depistării și ridicării actelor contabile ale întreprinderii ÎCS „I.M.S.” SRL sau a suporturilor tehnice ce conțin informații referitor la activitatea întreprinderii.

17. La 27 iunie 2014, procurorul U.N. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a înaintat un demers judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, prin care a solicitat autorizarea efectuării percheziției la sediul întreprinderii ÎCS „I.M.S.” SRL, amplasat pe strada Mesager, nr.1, municipiul Chișinău, în scopul depistării și ridicării actelor contabile.

18. Prin încheierea judecătorului de instrucție emisă la 27 iunie 2014, s-a dispus admiterea demersului procurorului și autorizarea efectuării percheziției la sediul întreprinderii ÎCS „I.M.S.” SRL, amplasat în municipiul Chișinău, str. Mesager, nr.1, în vederea depistării și ridicării documentelor financiare pentru anii 2012-2013, ce țin de implicarea întreprinderii în faptele investigate de organul de urmărire penală; a suporturilor tehnice ce conțin informații relevante pentru cauza dată.

19. Cu toate că, prin încheierea judecătorului de instrucție emisă la 27 iunie 2014, s-a dispus autorizarea efectuării percheziției la ÎCS „I.M.S.” SRL, în cadrul acestei percheziții, instanța de judecată identifică că de către organul de urmărire penală au fost ridicate: o mapă de culoare albastră „Cadre 2014”, o mapă de culoare verde „Casa 27 martie 2014”, o mapă de culoare albastră „Facturi neștampilate”, o mapă de culoare albastră „Kacca 24 februarie 2014–26 martie 2014”, o cutie de carton cu plicuri de culoare albă, un sac de culoare albastră cu acte contabile, două cutii din carton cu acte de evidență și o geantă de culoare verde în care se aflau 82.800 lei, a căror ridicare nu a fost autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție din 27 iunie 2014.

20. Avocatul B.Î. invocă că, pe faptul pretinsei infracțiuni economice din perioada anilor 2012-2013, prevăzută de art. 244 din Codul penal, procurorul A.D. de la Procuratura Anticorupție, prin ordonanța din 26 ianuarie 2014, a dispus de a refuza în pornirea urmăririi penale, precum și clasarea procesului penal, devenită definitivă și irevocabilă. Astfel cauza penală nr. 2014038444 începută la 30 aprilie 2014 urmează a fi încetată în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (8) din Codul de procedură penală. Din aceste considerente, la 15 august 2014, ÎCS „I.M.S.” SRL a depus o plângere la procurorul ierarhic superior împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală.

21. Prin ordonanța din 29 august 2014, procurorul D.V., adjunct al Procurorului sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a respins plângerea înaintată ca fiind neîntemeiată, invocând faptul că examinarea anterioară a plângerii anonime de către Centrul Național Anticorupție și Procuratura Anticorupție soldată cu emiterea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale din 26 ianuarie 2014 nu are relevanță asupra cazului de evaziune fiscală supus cercetării pe cauza penală nr. 2014038444. Controlul efectuat în cadrul unui proces penal s-a axat pe fapte de corupere a funcționarilor din cadrul Inspectoratului Fiscal de către contabilă K.L.M., practicarea ilegală a activității de antreprenor, spălare de bani, evaziune fiscală, toate aceste acuzații cu caracter declarativ, anonim, au convins organul de urmărire penală asupra inexistenței infracțiunii menționate, iar acțiunile organului de urmărire penală obținute pe cale procesual-penală au fost efectuate în conformitate cu prevederile legale.

22. Avocatul B.Î. susține că în cadrul efectuării percheziției ofițerul superior de urmărire penală, S.L., a depășit în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, cauzând daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor persoanelor fizice, ocrotite de lege, prin ridicarea actelor și mijloacelor financiare, neautorizată prin încheierea judecătorului de instrucție din 27 iunie 2014.

23. Potrivit prevederilor art. 125 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să efectueze percheziție dacă din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigații rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care prin alte procedee probatorii nu pot fi obținute; (3) percheziția se efectuează în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală și numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

24. În conformitate cu prevederile art. 126 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală, în baza unei ordonanțe motivate, este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală dacă probele acumulate sau materialele activității speciale de investigații indică exact locul și persoana la care se află acestea. (2) Ridicarea de documente ce conțin informații care constituie secret de stat, comercial, bancar, precum și ridicarea informației privind convorbirile telefonice se fac numai cu autorizația judecătorului de instrucție.

25. Dispoziția art. 306 din Codul de procedură penală indică că în încheierea judecătorească privind efectuarea acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigații sau aplicarea măsurilor procesuale de constrângere se va indica: data și locul întocmirii ei, numele și prenumele judecătorului de instrucție, persoana cu funcție de răspundere și organul care a înaintat demersul, organul care efectuează acțiuni de urmărire penală, măsurile speciale de investigații sau aplică măsurile procesuale de constrângere, cu indicarea scopului efectuării acestor acți-

uni sau măsuri și a persoanei la care se referă ele, precum și mențiunea despre autorizarea acțiunii sau respingerea ei în caz de existență a obiecțiilor apărătorului, reprezentantului legal, bănuțului, învinuțului, inculpatului, motivându-se admiterea sau neadmiterea lor la aplicarea măsurii de constrângere, termenul pentru care este autorizată acțiunea, persoana cu funcție de răspundere sau organul abilitat de a executa încheierea, semnătura judecătorului de instrucție certificată cu ștampila instanței judecătorești

26. În baza celor expuse, instanța de judecată determină că ordonanța de pornire a urmăririi penale din 30 aprilie 2014, cât și ordonanța privind dispunerea efectuării percheziției din 27 iunie 2014 au fost emise conform legii în cadrul unui proces penal pornit cu respectarea cerințelor legislației procesual-penale. Din aceste considerente, instanța de judecată nu poate dispune încetarea urmăririi penale pe cauza penală nr. 2014038085. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 289 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând că probele administrate sunt concludente și suficiente pentru a finaliza urmărirea penală, organul de urmărire penală înaintează procurorului dosarul însoțit de un raport, în care consemnează rezultatul urmăririi, cu propunerea de a dispune una din soluțiile prevăzute de art. 291.

27. Potrivit art. 291 pct. 2) din Codul de procedură penală prevede că, dacă procurorul constată că au fost respectate dispozițiile prezentului cod privind urmărirea penală, urmărirea penală este completă, există probe suficiente și legal administrate, el dispune una din următoarele soluții: 1) atunci când din materialele cauzei rezultă că fapta există, că a fost constatată făptuitorul și că acesta poartă răspundere penală: a) pune sub învinuire făptuitorul conform prevederilor art. 281 și 282, dacă acesta nu a fost pus sub învinuire în cursul urmăririi penale, apoi întocmește rechizitoriul prin care dispune trimiterea cauzei în judecată; b) dacă făptuitorul a fost pus sub învinuire în cursul urmăririi penale, întocmește rechizitoriul prin care dispune trimiterea cauzei în judecată; 2) prin ordonanță motivată, dispune încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire.

28. Prin urmare, instanța de judecată nu-și poate atribui drepturile și atribuțiile organului de urmărire penală și ale procurorului acordate prin lege, din care motiv doleanța avocatului B.Î. cu privire la încetarea urmăririi penale în cauza penală nr. 2014038444 urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată. După verificarea și constatarea circumstanțelor descrise la art. 291 din Codul de procedură penală, anume procurorul va lua una din soluțiile impuse de legiuitor. Pe de altă parte, instanța de judecată consideră că procurorul ierarhic superior, prin ordonanța sa din 29 august 2014, corect și întemeiat a respins plângerea ÎCS „I.M.S.” SRL, întrucât examinarea anterioară de către Centrul Național Anticorupție și Procuratura Anticorupție a unei plângeri anonime, soldată cu emiterea unei ordonanțe de refuz în pornirea urmăririi penale, din 26 ianuarie 2014, nu are nicio relevanță asupra cazului de evaziune fiscală supus cercetării pe cauza penală nr. 2014038444, întrucât controlul efectuat în cadrul acestui proces penal s-a axat pe alte fapte și circumstanțe decât cele stabilite în cauza penală nr. 2014038444.

29. Totodată, instanța de judecată identifică că percheziția efectuată pe cauza penală nr. 2014038444, la sediul ÎCS „I.M.S.” SRL a fost autorizată în ordinea prevăzută de lege de către judecătorul de instrucție, conform încheierii din 27 iunie 2014, a cărei efectuare s-a solicitat în scopul depistării și ridicării documentelor financiare ale întreprinderii ÎCS „I.M.S.” SRL, pentru anii 2012-2013, care ține de implicarea întreprinderii în faptele investigate de organul de urmărire penală pentru cauza penală pornită în baza art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Neînaintarea demersului către judecătorul de instrucție ar fi dus la o îngreunare nejustificată a clarificării stării de fapt invocată în acest caz, astfel ca acțiunile și actele procurorului, inclusiv ale organului de urmărire penală, să corespundă exact exigențelor art. 6 CEDO.

30. Mai mult, încheierea privind autorizarea percheziției din 27 iunie 2014 este executorie de la data adoptării și putea fi contestată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile de la momentul notificării, adică de la 02 iulie 2014, când a fost efectuată percheziția propriu-zisă, însă ÎCS „I.M.S.” SRL nu a respectat calea de atac prevăzută de lege și, respectiv, pretenția privind recunoașterea ilegalității procesului-verbal de percheziție din 2 iulie 2014 urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată. Or, actele organului de urmărire penală legale, în fond, nu pot fi anulate pe motive formale.

31. Instanța de judecată reține că, în plângerea sa, avocatul B.Î. a indicat că ofițerul de urmărire penală S.L. și-a depășit în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, cauzând în așa fel daune în proporții considerabile intereselor și drepturilor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice.

32. Astfel, instanța de judecată a verificat atent această alegație și, în concluzie, nu a stabilit vreo situație prin care ofițerul de urmărire penală S.L. și-ar fi depășit în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege. Referitor la cauzarea unor daune în proporții considerabile intereselor și drepturilor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice, instanța apreciază această invocare ca una declarativă, nejustificată și nesprijinită prin dovezi.

33. În plus, capătul de plângere cu privire la recunoașterea acțiunilor ofițerului de urmărire penală S.L. ca fiind ilegale, necesită a fi respins și din motivul că, în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție nu are competență de a constata anumite fapte la examinarea plângerii și de a verifica, cerceta și evidenția circumstanțe care învinovătesc sau dezvinovătesc persoana. De altfel, judecătorul de instrucție nu este organ de urmărire penală, competența fiindu-i dictată de art. 41 din Codul de procedură penală.

34. Referitor la neindicarea exactă a numărului filelor în fiecare mapă și ne-menționarea denumirii fiecărui document ridicat, instanța de judecată, la această situație, va apela la prevederile art. 131 alin. (2) din Codul de procedură penală, din care normă legală nu rezultă ca în procesul-verbal sau în lista anexată să se enumere fiecare filă dintr-o anumită mapă. Potrivit acestor prevederi legale, în privința obiectelor și documentelor care urmează a fi ridicate trebuie să se menționeze dacă au fost predate benevol sau ridicate forțat, precum și în ce loc și în ce împrejurări ele au fost

descoperite, iar toate obiectele și documentele ridicate trebuie să fie enumerate în procesul-verbal sau în lista anexată, indicându-se exact numărul, măsura, cantitatea, elementele lor caracteristice și, pe cât e posibil, valoarea lor. La caz, după cum se deduce din conținutul procesului-verbal de percheziție din 2 iulie 2014, reprezentanții organului de urmărire penală au enumerat toate obiectele și documentele ridicate, indicându-se numărul, cantitatea și elementele lor caracteristice. Dar și aici, instanța de judecată va reitera că actele organului de urmărire penală, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale.

35. Cât privește restituirea ÎCS „I.M.S.” SRL a tuturor documentelor contabile financiare, suporturi tehnice și mijloace financiare în mărime de 82.800 lei, ridicate în cadrul percheziției din 2 iulie 2014, care nu au fost indicate în ordonanța de percheziție, iar depistarea și ridicarea lor nu a fost autorizată de către judecătorul de instrucție, instanța de judecată găsește de cuviință ca în această parte să declare parțial nulitatea ordonanței procurorului D.V., procuror-adjunct al procurorului sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 29 august 2014 și, corespunzător, să oblige procurorul să restituie ÎCS „I.M.S.” SRL toate documentele contabile financiare, suporturile tehnice și mijloacele financiare ridicate în cadrul percheziției din 2 iulie 2014, ridicare neautorizată prin încheierea judecătorului de instrucție, S.E., emisă la 27 iunie 2014.

36. Instanța de judecată reține că, după examinarea plângerii în fond și până ca instanța să se retragă în deliberare pentru pronunțarea încheierii, avocatul B.Î. a depus o cerere privind reluarea examinării pricinii în fond, sub pretextul unei încheieri judecătorești din 20 octombrie 2014, care, în opinia sa, are relevanță cu plângerea în cauză și necesită a fi luată în considerație ca un precedent judiciar.

37. Așadar, în primul rând, la examinarea plângerilor în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, reluarea judecării cauzei de la început nu este reglementată de lege și, astfel, cererea petiționarului în această latură nu poate fi admisă, cu atât mai mult că la data deliberării și pronunțării încheierii petiționarul nu a fost prezent pentru a-și argumenta poziția. Pe de altă parte, instanța de judecată, în camera de deliberare, analizând minuțios și fiecare element în parte, conținut în înscrisurile prezentate de petiționar, concluzionează că circumstanțele descrise în încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 20 octombrie 2014, sunt altele decât cele conținute în respectivul caz, se referă la o altă persoană juridică și nu au relevanță pentru soluția instanței la caz, din care motive argumentele petiționarului aduse prin cererea din 23 octombrie 2014 și înscrisurile anexate nu pot fi luate în considerație ca sprijin în soluționarea speței date.

38. Drept concluzie, instanța de judecată va declara parțială nulitatea ordonanței procurorului ierarhic superior din 29 august 2014 și, respectiv, va dispune restituirea ÎCS „I.M.S.” SRL a documentelor financiare, suporturilor tehnice și a mijloacelor financiare ridicate, în rest, plângerea petiționarului se va respinge ca nefondată, constatând că actele și acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile ale persoanei juridice nu au fost încălcate.

39. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial plângerea avocatului B.Î., care acționează în numele Î.C.S. „I.M.S.” SRL, împotriva actelor procurorului, încetarea urmăririi penale, restituirea bunurilor ridicate ca urmare a percheziției efectuate și recunoașterea acțiunilor organului de urmărire penală ca fiind ilegale.

Se declară parțial nulitatea ordonanței procurorului D.V., procuror-adjunct al procurorului sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 29 august 2014, privind respingerea plângerii avocatului B.Î. prin care s-a solicitat încetarea urmăririi penale, restituirea bunurilor ridicate ca urmare a percheziției efectuate și recunoașterea acțiunilor organului de urmărire penală ca fiind ilegale, și anume în partea ce ține de restituirea către ÎCS „I.M.S.” SRL a tuturor documentelor financiare, suporturilor tehnice și a mijloacelor financiare ridicate în cadrul percheziției din 2 iulie 2014, ridicare neautorizată prin încheierea instanței de judecată din 27 iunie 2014.

Se obligă procurorul să restituie Î.C.S. „I.M.S.” SRL toate documentele financiare, suporturile tehnice și mijloacele financiare ridicate în cadrul percheziției din 2 iulie 2014, ridicarea nefiind autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție din 27 iunie 2014.

În rest, plângerea avocatului B.Î. împotriva actelor procurorului, încetarea urmăririi penale și recunoașterea acțiunilor organului de urmărire penală drept ilegale, se respinge, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.E.**

Încheiere privind examinarea plângerilor cu referire la corpurile delictive

Dosarul nr. 10-222/2016
14-ij_10-1222-1661016

ÎNCHEIERE

30 decembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

V.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

U.S.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

Y.I.,

Avocatului

J.D.,

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului J.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale SA „C.G.F.”, împotriva ordonanțelor adoptate de procurori pe marginea plângerilor privind restituirea bunului ridicat și, respectiv, obligarea procurorului să dispună restituirea mijlocului de transport proprietarului,

A C O N S T A T A T:

1. La 29 martie 2016, avocatul J.D. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care contestă ordonanțele adoptate de procurori pe marginea plângerilor privind restituirea bunului ridicat, solicitând obligarea procurorului să dispună restituirea mijlocului de transport proprietarului.

2. În susținerea plângerii înaintate, avocatul J.D. a invocat că, la 19 octombrie 2015, prin ordonanța procurorului Y.I. de la Procuratura Anticorupție s-a dispus ridicarea automobilului de model „Mercedes S-klass”, a/f 2014, VIN-WDD 2221851A064222 de la posesorul/propietar SA „C.G.F.”. Conform procesului-verbal de ridicare din 19 octombrie 2015, autoturismul de model „Mercedes S 500L”, anul fabricației 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WD-D2221851A064222, a fost ridicat la 19 octombrie 2015, ora 14.35, și transferat la sediul Centrului Național Anticorupție, însă procesul-verbal propriu-zis a fost întocmit ulterior.

3. Astfel, în condițiile în care din actele care au fost depuse la data ridicării de către directorul SA „C.G.F.” și, ulterior, prin demersul de restituire, se confirmă că

mijlocul de transport de model „Mercedes S 500L”, anul fabricației 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, este cumpărat în mod legal, iar actele juridice și contabile, inclusiv originea mijloacelor financiare din care a fost procurat mijlocul de transport nu fac obiectul investigației Centrului Național Anticorupție și Procuraturii Anticorupție.

4. Reprezentantul persoanei juridice invocă că formularea cuprinsă în ordonanța contestată, și anume „suspiciunea că acesta a fost procurat din mijloacele financiare ce au constituit obiectul remunerației ilicite”, dar și „comandarea acestuia la solicitarea lui M.N.”, este o „suspiciune” vădit nemotivată, iar privarea de proprietate a SA „C.G.F.” este contrară Constituției R.M. și Convenției Europene. În acest sens, în condițiile Constituției Republicii Moldova și a jurisprudenței relevante a CEDO, privarea de proprietate este măsură excepțională, care urmează să fie făcută în limitele legii, fiind necesară într-o societate democratică. Astfel, o suspiciune nu poate fi considerată ca temei plauzibil și suficient pentru lipsirea de proprietate a persoanei. În jurisprudența CtEDO se constată că privarea de proprietate semnifică preluarea completă și definitivă a unui bun, astfel încât titularul de drepturi să nu poată exercita unul din atributele dreptului de proprietate.

5. În așa fel, pentru a fi formată o suspiciune, urmează să fie examinate date obiective, fapte și circumstanțe care să o susțină, însă, în speță, simplul considerent al procurorului, nesuținut prin elemente obiective, că există o suspiciune, vine să reducă garanțiile constituționale conținute în normele internaționale, care protejează dreptul de proprietate a persoanei.

6. În încheiere, avocatul J.D. solicită instanței judecătorești anularea ordonanței procurorului Y.I. de la Procuratura Anticorupție, din 24 decembrie 2015, dar și a ordonanței procurorului interimar de la Procuratura Anticorupție, din 17 martie 2016, ca fiind ilegale, cu obligarea procurorului să restituie proprietarului mijlocul de transport „Mercedes S 500L”, anul fabricației 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750.

7. În ședința de judecată, avocatul J.D. a susținut pe deplin plângerea înaintată, cerând admiterea acesteia după conținut. Avocatul își exprimă dezacordul cu acțiunile organului de urmărire penală, în legătură cu ce solicită restituirea automobilului, considerând că ordonanța procurorului este vădit neîntemeiată, deoarece acest bun îi aparține SA „C.G.F.” cu drept de proprietate, care este una inviolabilă. Prin ordonanța procurorului Y.I. din 24 decembrie 2015, cererea de restituire a automobilului a fost respinsă ca vădit neîntemeiată, fiind astfel o ordonanță cu care a făcut cunoștință în luna februarie 2016. Deși procurorul indică că motiv al ridicării constituie faptul că mijlocul de transport a fost procurat din mijloace ilicite, transmise către M.N., aceste concluzii contravin contractului de vânzare-cumpărare, astfel, ca pretinsa bănuială sau suspiciune să fie una vădit neîntemeiată, iar ridicarea mijlocului de transport care aparține companiei a fost vădit arbitrară. Cu referire la art. 6 din Constituție, proprietatea este una inviolabilă, astfel, prin acțiunile vădit abuzive, normele legale au fost încălcate, în special Protocoalele și Convenția Europeană care

protejează drepturile persoanei față de ingerințele statale. Suplimentar, menționează avocatul, din înscrisurile prezentate rezultă că mijloacele financiare, care au fost achitate pentru tranzacție, aparțineau SA „C.G.F.”. Prin contractul de vânzare-cumpărare s-a efectuat tranzacția în mod legal, iar SA „C.G.F.” nici într-un dosar instrumentat de Centrul Național Anticorupție nu are calitate procesuală, iar actualmente nu se mai constată bănuiala rezonabilă care a fost prezentă la momentul ridicării mijlocului de transport. Apărătorul J.D. susține că, reieșind din prevederile art. 46, 12, 13 din Codul de procedură penală, este necesar de curmat abuzul Procuraturii privind necesitatea ce ține de motivele care sunt invocate ca să priveze de proprietate persoana fizică și juridică. Este o soluție nefavorabilă care va impune, în baza art. 34 al Constituției, să depună cerere la adresa CEDO pentru apărarea drepturilor SA „C.G.F.”, solicitându-se astfel ca aceste deficiențe, la etapa de investigații, să fie curmate la nivel național. Indicarea faptului că mijloacele financiare nu au fost achitate pentru transportul menționat se infirmă prin materialele anexate, iar compania deține dreptul de proprietate printr-un temei legal. Legalitatea actelor juridice ar putea fi verificată doar de către instanța de judecată și nicidecum nu poate procurorul din oficiu să constate că un act este nul. De altfel, acest act juridic întrunește condițiile art. 753 din Codul civil, care reglementează valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare. De asemenea, motivul că contractul respectiv a fost încheiat prin interpuși și mijloacele nu au fost transferate, avocatul le consideră neprobate, iar caracterul licit al dobândirii bunurilor se prezumă prin efectul legii. În ce privește valabilitatea actului juridic, urmează să-și facă efectul prevăzut de lege. În privința provenienței ilicite a banilor, în condițiile în care procuratura va obține mijloace de probă că, într-adevăr, există bănuieli că mijloacele de transport sau banii au fost dobândiți prin mijloace ilicite, așa după cum se pretinde, atunci organul de urmărire penală și procurorul vor fi în drept să demareze acțiuni de ridicare, dar nu atunci când există doar o bănuială rezonabilă.

8. Procurorul Y.I. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii ca nefondată, relatând suplimentar că în procedura Procuraturii Anticorupție se investighează infracțiunea de trafic de influență și corupere pasivă. Astfel, ca urmare a declarațiilor martorilor audiați, s-a reținut că mijlocul de transport a fost transmis prin diferiți intermediari și constituie obiectul remunerației ilicite, constatându-se astfel că tranzacția este una fictivă. Din declarațiile lui S.K. reiese că el a făcut comandă pentru ca automobilul să fie ulterior transmis lui I.A. și acesta să-l transmită lui M.N. Automobilul constituie obiectul unei remunerații ilicite, deoarece din procesele-verbale de audiere a martorilor și din declarațiile lui M.N., rezultă că bunul a fost procurat la comanda lui M.N., prin intermediul lui I.A., fapt ce se confirmă din declarațiile acestora, apoi M.N. face transfer către compania SA „C.G.F.”. În opinia procurorului, automobilul a constituit obiectul remunerației ilicite din partea lui M.N. pentru T.D., având statut de corp delict și potrivit prevederilor legale este pasibil de a fi suspus confiscării speciale. Astfel, dosarul penal pornit pe trafic de influență și corupere pasivă nu este altceva, decât o justificare a

acțiunilor organului de urmărire penală, care au fost efectuate conform legii. Deși în plângerea înaintată se invocă că sunt banii companiei, procurorul consideră că acest contract este unul fictiv, având în vedere declarațiile martorilor. Persoanele la care se referă avocatul doar figurau ca cumpărători, fără însă ca acest contract să producă efecte juridice, în caz contrar, nu se poate cataloga ca cumpărător al bunului atâta timp cât nu plătește sume de bani.

9. Audiind participații la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

10. Potrivit rigurilor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

11. În ședința de judecată s-a constatat că, prin ordonanța Procurorului General, T.V., din 13 octombrie 2015, s-a dispus pornirea urmăririi penale pe fapte de corupere pasivă și trafic de influență comise de către T.D., conform elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 324 alin. (3) lit. a), b) și, respectiv, art. 326 alin. (2) lit. a) din Codul penal.

12. Din materialele prezentate de procuror rezultă că temei pentru pornirea urmăririi penale a servit faptul că, la 12 octombrie 2015, în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Procuraturii Anticorupție, a fost înregistrat autodenunțul cetățeanului M.N., prin care acesta a înștiințat benevol despre săvârșirea de către el în perioada anilor 2010-2014 a infracțiunii de corupere activă și, de asemenea, despre fapte de corupere pasivă și trafic de influență, săvârșite în aceeași perioadă de către cetățeanul T.D.

13. Potrivit autodenunțului și materialelor anexate, în perioada anilor 2010-2013, T.D., exercitând funcția de Prim-ministru al Republicii Moldova, fiind persoană cu funcție de demnitate publică, a extorcat și a primit de la directorul SRL „V.U.L.”, M.N., mijloace financiare, bunuri și servicii ce nu i se cuvin pentru sine și alte persoane, în sumă totală de peste 60 milioane dolari americani pentru a facilita încetarea controalelor inițiate la SRL „V.U.L.” de către organele de stat abilitate cu

funcții de control; pentru a organiza numirea lui M.N. în calitate de consul onorific al Republicii Moldova în Federația Rusă; pentru a asigura adoptarea de către Guvernul Republicii Moldova a unei hotărâri prin care să se permită comercializarea produselor petroliere în regim duty-free, adică, pentru a îndeplini acțiuni în exercitarea funcției sale precum și contrar acesteia.

14. În perioada anilor 2013-2014, T.D., urmărind scopul primirii ilegale a banilor, serviciilor, altor bunuri și avantaje pentru sine și alte persoane, susținând că are influență asupra persoanelor publice și cu demnitate publică din cadrul Guvernului Republicii Moldova și altor instituții publice, a pretins și a primit de la M.N., personal și prin mijlocitor, bani, servicii și alte bunuri sau avantaje în sumă totală de peste 190 milioane dolari americani. Respectivele bunuri și foloase au fost pretinse și primite de către T.D. pentru a determina persoane publice și cu demnitate publică să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcțiilor deținute și anume – să adopte acte normative și decizii necesare asigurării emisiei suplimentare de acțiuni a SA „Banca de Economii” fără participarea statului, fapt ce a generat diminuarea pachetului de acțiuni a statului din capitalul social al SA „Banca de Economii” până la 33,3% +1 acțiune, și preluarea controlului asupra Consiliului de administrare al SA „Banca de Economii” de către M.N. Astfel, T.D., exercitând influența promisă asupra persoanelor publice și cu demnitate publică din cadrul Guvernului Republicii Moldova și altor instituții publice, a asigurat desemnarea lui M.N. în funcția de președinte al Consiliului SA „Banca de Economii”, ultimul obținând posibilități reale de influențare a activității și deciziilor instituției financiare respective, fapt ce i-a permis să acorde pentru T.D. banii, servicii, alte bunuri și avantaje în valoarea menționată mai sus.

15. Prin ordonanța procurorului Y.I. de la Procuratura Anticorupție, din 19 octombrie 2015, s-a dispus ridicarea automobilului de model „Mercedes S-klas”, anul fabricației 2014, cod VIN:WDD2221851A064222, de la posesorul/proprietar: SA „C.G.F.” de către grupul de urmărire penală și păstrarea automobilului menționat pe teritoriul Centrului Național Anticorupție.

16. Tot la 19 octombrie 2015, a fost întocmit procesul-verbal de ridicare a automobilului de model „Mercedes S-klas”, anul fabricației 2014, cod VIN:WDD2221851A064222 și transmiterea acestuia spre păstrare pe teritoriul Centrului Național Anticorupție.

17. Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al Direcției Generale Urmărire penală a Centrului Național Anticorupție, D.M., din 21 octombrie 2015, s-a dispus recunoașterea în calitate de corp delict a automobilului de model „Mercedes S-klas”, anul fabricației 2014, cod VIN:WDD2221851A064222, urmând a se păstra la parcare de pe teritoriul Centrului Național Anticorupție.

18. La 16 decembrie 2015, în adresa Procuraturii Anticorupție a parvenit cererea directorului SA „C.G.F.”, M.D., prin care s-a solicitat restituirea automobilului de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222.

19. La 24 decembrie 2015, procurorul în Procuratura Anticorupție, Y.I., a dispus respingerea cererii ca fiind neîntemeiată.

20. Ulterior, la 10 martie 2016, avocatul J.D., în interesele SA „C.G.F.”, a înaintat o plângere procurorului ierarhic superior în conformitate cu prevederile articolelor 298–299¹ din Codul de procedură penală, astfel că prin ordonanța procurorului interimar de la Procuratura Anticorupție, C.D., din 17 martie 2016, să se dispună respingerea plângerii avocatului J.D. ca neîntemeiată.

21. La 29 martie 2016, avocatul J.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale SA „C.G.F.”, a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care contestă ordonanțele adoptate de procurori pe marginea plângerilor privind restituirea bunului ridicat, solicitând obligarea procurorului să dispună restituirea mijlocului de transport proprietarului.

22. Avocatul J.D. invocă caracterul neîntemeiat al ridicării automobilului în litigiu, neținându-se cont de existența unor contracte cu efecte juridice, conform cărora automobilul de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, aparține companiei și nicidecum altor persoane fizice sau juridice, iar suspiciunile privind apartenența acestui automobil, cât și a mijloacelor financiare din care a fost procurat automobilul în cauză, nu s-au confirmat.

23. În conformitate cu prevederile art. 126 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală, în baza unei ordonanțe motivate, este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală dacă probele acumulate sau materialele activității speciale de investigații indică exact locul și persoana la care se află acestea.

24. În contextul celor reliefate, instanța de judecată reține și dispozițiile art. 158 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora corpuri delictive sunt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvârșirea infracțiunii, au păstrat asupra lor urmele acțiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acțiuni, precum și bani sau alte valori ori obiecte și documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracțiunii, constatarea circumstanțelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuarea răspunderii penale.

25. Totodată, conform dispozițiilor art. 162 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluționării cauzei în fond, se hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive.

26. Astfel, după cum s-a subliniat mai sus, în privința automobilului de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, există temeiuri de a presupune că acest bun mobil a servit la săvârșirea infracțiunilor și chiar a constituit obiectivul acestor acțiuni, în legătură cu ce, pentru descoperirea infracțiunii, constatarea circumstanțelor și identificarea persoanelor vinovate, automobilul în referință a fost ridicat în baza unei ordonanțe motivate, considerându-se ca obiect care are importanță pentru cauza penală și care a fost recunoscut corp delict.

27. Respectiv, instanța de judecată notează că temeiurile invocate de către apărătorul J.D. privind procurarea automobilului nu pot contribui nici într-un fel la restituirea bunului către SA „C.G.F.”. De altfel, organul de urmărire penală și procurorul dețin suficiente date care presupun că mijlocul de transport a fost transmis prin diferiți intermediari și constituie obiectul remunerației ilicite.

28. Din declarațiile martorilor M.N., S.K. și I.A. rezultă cu certitudine că, automobilul de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222, a fost procurat prin intermediul unor persoane intermediare, iar tranzacțiile efectuate în vederea procurării automobilului vizat nu au avut scopul de a produce efecte juridice, fiind încheiate în scop fictiv.

29. De asemenea, în cadrul urmăririi penale, martorul S.K. a declarat clar că anume el a făcut comanda automobilului, ca ulterior să fie transmis lui I.A. și, după aceasta, să fie transmis lui I.S., cu destinația de a fi transmise în final anume de către T.D. și U.Z. Faptul dat a fost confirmat, de altfel, și prin declarațiile lui I.S., după care ultimul a fost obligat să efectueze transferul de bani către compania SA „C.G.F.”.

30. O concluzie mai clară se va face după ce organul de urmărire penală va fi în posesia informației totale privind transferul de peste hotarele R.M. a sumei de bani destinată ca plată pentru automobilul vizat, iar la momentul de față, instanța de judecată apreciază că acțiunile procurorului și ale organului de urmărire penală privind autovehiculul ridicat și recunoscut drept corp delict au un caracter legal.

31. În atare consecutivitate, din declarațiile martorilor audiați pe parcursul urmăririi penale, s-a adevărit că automobilul de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222, a constituit remunerația ilicită transmisă de către M.N. către T.D., iar organul de urmărire penală just a dispus recunoașterea acestuia în calitate de corp delict, fiind conturată suspiciunea privind proveniența ilegală a surselor financiare destinate pentru procurarea automobilului de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222, dar și apartenența ilicită a acestui automobil.

32. Nu poate fi admis nici motivul că automobilul în litigiu nu ar constitui obiectul de investigație în cadrul cauzei penale nr. 2015978222, deoarece în urma cercetării acestor probe s-a adevărit că automobilul de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222, constituie obiectul infracțiunii de dobândire ilicită a bunurilor care nu se cuveneau lui T.D. Mai mult, faptul dat a fost adevărit și prin declarațiile martorului U.Z., care, fiind audiat în cadrul urmăririi penale, a descris minuțios schema infracțională de transmitere a banilor pentru procurarea acestui automobil.

33. Este neîntemeiat și motivul că banii pentru procurarea automobilului de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222, ar aparține companiei SA „C.G.F.”. De altfel, din materialele dosarului penal rezultă că la etapa actuală au fost întreprinse mai multe acțiuni în vederea interpelării persoanelor juridice de peste hotare, până în prezent, însă, nu a parvenit niciun răspuns.

34. În opinia instanței, nu este plauzibil nici argumentul privind efectul juridic al contractelor încheiate, întrucât declarațiile martorilor audiați pe parcursul urmării penale infirmă acest fapt, confirmând caracterul fictiv al acestor contracte, scopul, precum și destinația reală a bunului supus ridicării.

35. Față de cele ce preced, instanța de judecată constată cu certitudine că nu există temeiul juridic pentru a dispune la momentul actual restituirea automobilului de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222, fiindcă bunul vizat, cât și mijloacele achitate pentru acest bun, au proveniența și destinația ilegală, iar nemijlocit actele juridice translativ de proprietate asupra automobilului, nu au forța juridică corespunzătoare atâta timp cât aceste acte au fost încheiate fără scop de a produce efecte juridice.

36. Făcând referință la argumentul apărătorului J.D. precum că probele care confirmă poziția privind existența suspiciunilor nu ar fi fost cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată notează că dovezile la care procurorul a făcut referință atât în ordonanța din 24 decembrie 2015 cât și în ordonanța procurorului ierarhic superior din 17 martie 2016 au fost prezentate în judecată, iar apărarea a avut acces la respectivele acte. Înscrierile la care se face trimitere de apărător constituie drept probe nemijlocit în cadrul cauzei penale desfășurate, fiind niște materiale care au fost prezentate în judecată și cu care apărătorul a avut deplină posibilitate să facă cunoștință.

37. Astfel, în contextul materialelor prezentate de procuror și a argumentelor invocate, instanța de judecată consideră că organul de urmărire penală și procurorul au procedat corect la ridicarea obiectelor care prezintă importanță pentru cauza penală ca rezultat al schemei de corupere pasivă și trafic de influență, în vederea instrumentării complete și obiective a cauzei penale.

38. Prin urmare, instanța de judecată nu identifică niciun temei de drept care ar duce la necesitatea restituirii mijlocului de transport către SA „C.G.F.”. Ingerințele impuse în cauza dată corespund principiului proporționalității între dreptul și libertatea persoanei garantate de lege și necesitatea efectuării acțiunii procesuale.

39. În legătură cu cele evidențiate mai sus, instanța de judecată consideră că automobilul de model „Mercedes S 500L”, a/f 2014, cu numărul de înmatriculare CRP 750, VIN-WDD2221851A064222, supus ridicării și recunoscut în calitate de corp delict, nu poate fi restituit petiționarului SA „C.G.F.”, din motiv că acest bun mobil urmează a fi păstrat pe tot parcursul urmării penale până la pronunțarea unei decizii definitive pe marginea cauzei penale. Mai mult, necesitatea menținerii ordonanțelor contestate reiese și din exigența bunei desfășurări a procesului penal, având în vedere că automobilul ridicat de către organul de urmărire penală servește drept mijloc probatoriu în cadrul cauzei penale, iar conform art. 99 alin. (1) din Codul de procedură penală, „în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză”.

40. Referitor la faptul că prin menținerea bunului ridicat persoanei juridice SA „C.G.F.” i se aduc prejudicii dreptului de proprietate, acest argument se apreciază drept unul declarativ și formal, având în vedere că în cadrul urmăririi penale a fost ridicat anume bunul proveniența și destinația căruia s-a adeverit a fi ilegală.

41. Instanța de judecată constată că, în cazul de față, este respectat și raportul dintre ingerința admisă și drepturile petiționarului, astfel încât norma art. 8 alin. (2) CEDO prevede drept scop legitim pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia: securitatea națională siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane, în cazul dat fiind urmărită prevenirea faptelor penale. Jurisprudența europeană în materie a pus în evidență mai multe garanții cu privire la protecția vieții private printre care și cerința existenței unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul avut în vedere la admiterea ingerinței. Mai mult, din aceeași jurisprudență rezultă și unele principii care au menirea să asigure protecția dreptului la viață privată, printre care și principiul legalității ingerinței. Acest principiu presupune că o ingerință în dreptul la viață privată poate fi justificată atunci când există o lege în sensul Convenției.

42. Necesitatea ridicării unor obiecte sau documente care au importanță pentru cauza penală este stipulată și rezultă inclusiv din prevederile art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, conform cărora organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

43. La examinarea plângerii în cauză, instanța de judecată ia în seamă că procesul penal se desfășoară și că organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cât și cele care o dezvinovățesc, ceea ce înseamnă că, la momentul de față, restituirea automobilului ridicat și recunoscut drept corp delict, este prematură, iar admiterea plângerii și obligarea organului de urmărire penală să dispună restituirea bunului mobil ar putea influența negativ desfășurarea urmăririi penale.

44. Deci, instanța de judecată constată că, în prezenta cauză, drepturile SA „C.G.F.” au fost respectate și realizate pe deplin, iar acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală și procuror au urmărit un scop legitim, fiind necesare într-o societate democratică. În concluzie, instanța de judecată conchide că actele și acțiunile organului de urmărire penală și ale procurorului au fost efectuate și, respectiv, emise în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile persoanei ju-

ridice nu au fost încălcate, iar ca urmare, instanța de judecată pronunță o încheiere de respingere a plângerii avocatului J.D. depusă în interesele SA „C.G.F.”.

45. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea avocatului J.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale SA „C.G.F.”, împotriva ordonanțelor adoptate de procurori pe marginea plângerilor privind restituirea bunului ridicat și, respectiv, obligarea procurorului să dispună restituirea mijlocului de transport proprietarului, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.N.**

Încheiere privind examinarea plângerilor cu referire la corpurile delictive

Dosarul nr. 10-666/2016
14-ij_10-1666-1661016

Î N C H E I E R E

5 decembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului**

N.V.,

S.Gh.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

B.N.,

În prezența:

Avocatului

U.N.,

Interpretului

C.I.,

În absența:

Petiționarului

Z.Z.,

examinând în cameră de consiliu plângerea lui Z.Z. împotriva ordonanțelor emise de procuror pe marginea respingerii plângerii privind restituirea bunurilor ridicate ca urmare a percheziției efectuate,

A C O N S T A T A T:

1. La 12 august 2015, petiționarul Z.Z. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care solicită instanței judecătorești declararea nulității ordonanței procurorului B.N. de la Procuratura Anticorupție, din 11 iunie 2015, declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior din 28 iulie 2015 și, respectiv, obligarea procurorului de a înlătura încălcările admise și restituirea bunurilor ridicate ca urmare a perchezițiilor efectuate la domiciliu.

2. Petiționarul Z.Z. invocă faptul că, în urma percheziției efectuate în apartamentul nr. 63 de pe str. Constantin Negruzzi, nr. 5, municipiul Chișinău, care îi aparține, au fost ridicate mai multe bunuri, printre care notebook, telefon mobil, stick de memorie, alte bunuri și mijloace bănești, acte de identitate, chei și alte lucruri. Din momentul ridicării acestor bunuri până în ziua de azi au trecut 20 de luni, iar organul de urmărire penală nu a luat decizii pe marginea acestor bunuri, fapt, care, după pă-

rerea sa, denotă că aceste bunuri nu au nicio importanță pentru cauza penală. Astfel, aflarea acestor bunuri la organul de urmărire penală constituie încălcarea drepturilor și intereselor petiționarului ca persoană aflată sub urmărire penală, dar și a membrilor familiei lui, căreia îi aparțin cu titlu de proprietate unele dintre aceste bunuri.

3. Petiționarul Z.Z. s-a prezentat în judecată la alte ședințe decât la examinarea plângerii în fond, în rest, a depus o cerere prin care a solicitat examinarea plângerii în lipsa sa, indicând că încredințează apărarea intereselor sale avocatului U.N.

4. Astfel, avocatul U.N., în ședința de judecată, a susținut întru totul plângerea înaintată, pledând pentru admiterea ei, menționând, totodată, că toate bunurile ridicate atât în cadrul percheziției corporale a petiționarului cât și a domiciliului acestuia nu au fost recunoscute drept corpuri delictive și nu s-a dispus anexarea acestor bunuri la cauza penală, iar din momentul ridicării și până la etapa actuală au trecut mai mult de doi ani.

5. Procurorul B.N. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a optat ca plângerea petiționarului Z.Z. să fie respinsă ca neîntemeiată, iar ordonanțele emise să fie menținute în vigoare, drept motiv invocând că o parte din bunurile ridicate au fost restituite petiționarului, fapt confirmat prin recipisa anexată la dosar, iar celelalte bunuri sunt recunoscute corpuri delictive și sunt anexate la dosarul penal de învinuire a lui Z.Z. În așa fel, restituirea bunurilor date ar avea un efect negativ asupra urmăririi penale, adăugând, în același timp, că urmărirea penală a durat o perioadă mai îndelungată, din cauza că majoritatea actelor sunt în limba engleză, necesitând astfel traducerea lor, iar la momentul actual se verifică participarea lui Z.Z. la comiterea infracțiunilor și din acest motiv organul de urmărire penală nu s-a expus asupra corpurilor delictive.

6. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

7. Potrivit art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei”.

8. În ședința de judecată s-a constatat că, prin ordonanța procurorului C.C. de la Procuratura Anticorupție, din 17 ianuarie 2013, s-a dispus începerea urmăririi penale în baza art. 335 alin. (3), lit. b) din Codul penal.

9. Prin ordonanța procurorului C.C. de la Procuratura Anticorupție, din 1 martie 2013, s-a dispus începerea urmăririi penale în baza art. 190 alin. (5) din Codul penal.

10. Conform ordonanței procurorului C.C. de la Procuratura Anticorupție, din 12 iulie 2013, s-a dispus începerea urmăririi penale în baza art. 243 alin. (3) lit. b) și art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

11. În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că S.N., pe parcursul anilor 2010-2013, în calitate de organizator și autor, fiind director executiv la organizațiile non-guvernamentale Comitetul Internațional pentru Diplomatie Civică și Femeile Regiunii Bălțului, gestionând un șir de organizații non-guvernamentale, așa ca Centrul EVS în Moldova, Integrare, Centrul Egalității Gender în Moldova, Centrul de consultanță în activitatea, integrarea și reabilitarea persoanelor cu dezabilități - INTEGRAL, Unesco Club Tiraspol, a organizat și a aplicat o schemă frauduloasă de dobândire a bunurilor altor persoane în proporții deosebit de mari, cu folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație obștească ori care lucrează pentru o astfel de organizație a situației de serviciu, în interes material, evaziune fiscală care a condus la neachitarea impozitului și spălarea banilor în proporții deosebit de mari, în următoarele circumstanțe.

12. Pe parcursul anilor 2010-2013, S.N., de comun acord și ca urmare a înțelegerii prealabile cu C.I., S.H. și alte persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, folosindu-se de situația de serviciu, a întocmit un șir de proiecte care au fost expediate Fundației Europene pentru Tineret. Ulterior, în rezultatul acestor acțiuni, FET a transferat mijloace financiare la conturile organizațiilor non-guvernamentale gestionate de către S.N. În continuarea acțiunilor sale criminale, acesta, în complicitate cu C.I. și S.H., întocmeau și prezentau rapoarte financiare care conțineau date eronate cu privire la modalitatea și temeinicia folosirii mijloacelor financiare oferite de către FET în calitate de grant, în scopul realizării proiectelor. Tot el, în scopul dobândirii mijloacelor financiare în proporții deosebit de mari, transfera sumele date pe contul firmei fantome „T.D.”, fapt ce permitea atribuirea unui aspect legal banilor sustrași, după care îi însușea.

13. Prin ordonanța procurorului C.C. de la Procuratura Anticorupție, din 18 septembrie 2013, s-a dispus efectuarea ridicării de la filiala Buiucani a BC „U.Z. K.D.” SA, str. S. Lazo, nr. 40, municipiul Chișinău, de pe contul nr. 222472666 al AO Clubul Sportiv de Promovare a Artelor Marțiale „H.Ș.”, mijloacele bănești în sumă de 16.140,40 euro și a dispozițiilor de plată în original care confirmă transferul menționat.

14. Prin încheierea Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău, din 18 septembrie 2013, a fost admis demersul procurorului și s-a autorizat ridicarea de la filiala Buiucani a BC „U.Z.K.D.” SA, str. S. Lazo, nr. 40, municipiul Chișinău, de pe contul

nr. 222472666 al AO Clubul Sportiv de Promovare a Artelor Marțiale „H.Ș.”, mijloace bănești în sumă de 16.140,40 euro și a dispozițiilor de plată în original.

15. La 23 septembrie 2013, a fost efectuată ridicarea de la filiala Buiucani a BC „U.Z.K.D.” SA, str. S. Lazo, nr. 40, municipiul Chișinău, a sumei de 15.975 euro și 5 WIFT de confirmare a transferului sumei de 16.170,40 euro.

16. La 23 septembrie 2013, de către OUP a fost efectuată percheziția în automobilul lui Z.Z., de modelul „HundayGetz”, cu numărul de înmatriculare CON 787, în care au fost depistate și ridicate următoarele obiecte: legitimație „Mold-news”, nr. 27 pe numele lui S.N.; telefon mobil de modelul „Nokia 3105”; telefon mobil de modelul „HTC”, de culoare neagră; stick-flash cu inscripția „silicon power”; tichet de trecere a punctului vamal; pașaport de tip sovietic pe numele lui G.I., chitanța nr. 93193; bon fiscal de la supermarketul „Sherif”; foaie de parcurs pe automobil – obiectele fiind ridicate, sigilate și aplicate semnăturile participanților la percheziție.

17. Tot la 23 septembrie 2013, a fost efectuată percheziția în apartamentul nr. 5 din str. Constantin Negruzzi, nr. 63, municipiul Chișinău, care aparține lui Z.Z., în care au fost depistate și ridicate următoarele obiecte: un card bancar BRD, pe numele lui S.N.; legitimație nr. 003, pe numele lui S.N.; 40 euro în bancnote de 20; 200 corone cehe; 543 lei românești; cinci suporturi pentru cartele SIM „Orange”; carnet de delegații în numerar BC „U.Z.K.D.” SA; un CD-R cu inscripția „Comitetul Internațional pentru Diplomatie Civică”; acte și documente – toate obiectele fiind depistate, ridicate și împachetate.

18. Ulterior, la 21 ianuarie 2014, a fost efectuată percheziția repetată în apartamentul nr. 5 din str. Constantin Negruzzi, nr. 63, municipiul Chișinău, care aparține lui Z.Z., în care au fost depistate și ridicate, următoarele obiecte: notebook de modelul „Toshiba”; încărcători Toshiba; telefon de modelul „Nokia”, de culoare neagră; stick de culoare albastră; stick de culoare neagră cu inscripția „apacer”; Sim cart Orange; MemoryCard SD-k090; MP3 player de culoare neagră de modelul Tuk stor; Mp3 player de modelul „Ijiver”, broșură cu inscripția „Tinerii pentru dreptul la viață”; broșură cu inscripția „Eu am drepturi”; broșură cu inscripția „Oportunitate și soluții”; carte cu inscripția „Participarea civică a tinerilor pentru integrare continuă” – toate obiectele fiind depistate, ridicate, ulterior împachetate.

19. La 4 iunie 2014, petiționarul Z.Z. s-a adresat cu o cerere procurorului, solicitând să i se restituie obiectele ridicate în cadrul cauzei penale, iar în urma examinării acestei cereri, la 11 iunie 2015, procurorul B.N. de la Procuratura Anticorupție a dispus respingerea cererii date, ca nefondată.

20. Nefiind de acord cu ordonanța din 11 iunie 2015, petiționarul Z.Z. a contestat respectivul act către procurorul ierarhic superior. Prin ordonanța din 28 iulie 2015, procurorul interimar C.D. de la Procuratura Anticorupție a respins plângerea înaintată.

21. Potrivit rigorilor art. 125 alin. (1) din Codul de procedură penală, „organul de urmărire penală este în drept să efectueze percheziție dacă din probele acumulate

sau din materialele activității speciale de investigații rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte și valori dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care prin alte procedee probatorii nu pot fi obținute”.

22. În conformitate cu prevederile art. 126 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală, în baza unei ordonanțe motivate, este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală, dacă probele acumulate sau materialele activității speciale de investigații indică exact locul și persoana la care se află acestea.

23. Din materialele prezentate de procuror, rezultă că la 26 septembrie 2013 s-a emis ordonanța de recunoaștere a lui Z.Z. în calitate de bănuít pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (5), 335 alin. (3) lit. b), 244 alin. (2) lit. b) și 243 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

24. În contextul materialelor prezentate de procuror și a argumentelor invocate de către participanții la proces, instanța de judecată consideră că organul de urmărire penală și procurorul au purces la ridicarea obiectelor care prezintă importanță pentru cauza penală ca rezultat al schemei de escrocherie, depășire a atribuțiilor de serviciu, evaziune fiscală și spălare de bani, în vederea instrumentării complete și obiective a cauzei penale, dar și în scopul asigurării restituirii prejudiciului cauzat prin infracțiune. Din aceste motive, prin ordonanța din 20 ianuarie 2014, emisă de către procurorul W.E. de la Procuratura Anticorupție, s-a dispus recunoașterea în calitate de corp delict a mijloacelor bănești în sumă de 14.400 euro ridicate de la Z.Z., dar și a sumei de 1.575 euro, ridicate de la T.D., cu anexarea acestora la dosarul penal.

25. Prin urmare, instanța de judecată nu identifică niciun temei de drept care ar duce la necesitatea restituirii mijloacelor bănești și a bunurilor ridicate, or, ingerințele impuse în speța dată corespund principiului proporționalității între dreptul și libertatea persoanei garantate de lege și necesitatea efectuării acțiunii procesuale.

26. Instanța de judecată stabilește că temei pentru efectuarea perchezițiilor și ridicărilor mijloacelor bănești și obiectelor în respectivul caz constituiau ordonanțele și încheierile judecătorului de instrucție prin care aceste acțiuni au fost autorizate.

27. Din acest considerent, instanța de judecată respinge argumentul petiționarului Z.Z., precum că bunurile și mijloacele bănești sunt ținute de către OUP o perioadă mai mare de 20 de luni. Astfel, urmărirea penală se află la etapa nefinalizată, necesitând efectuarea acțiunilor procesuale suplimentare, pe de altă parte, unele bunuri ridicate au fost întoarse de către procuror petiționarului Z.Z.

28. Potrivit recipisei anexate la dosar, la 16 iunie 2015, petiționarul Z.Z. a primit de la procurorul B.N., în prezența avocatului U.N., următoarele bunuri: cinci modele ale companiei „Orange” SA; 40 de euro a câte două bancnote de douăzeci; 200 de crone cehe și 543 de lei românești; un stick de culoare neagră; un stick cu inscripția

„silicon power”; o geantă de mână de culoare neagră; pașaportul tehnic și certificatul de înmatriculare temporar al automobilului „Toyota Yaris”, cu numărul de înmatriculare C OB 083; certificatul de înmatriculare și pașaportul tehnic al automobilului „Hunday Sonata”, cu numărul de înmatriculare K BF 634; permisul de conducere pe numele lui Z.Z.; permisul de conducere transnistrean pe numele lui Z.Z.; polița de asigurare medicală pe numele lui Z.Z. și certificatul de atribuire a codului fiscal; două portmonee, de culoare neagră și cafenie; două carduri: unul de la Metro și altul de la Rompetrol; 30 de euro; 333 de hrivne ucrainești; 66 de ruble transnistrene; 3.890 de lei; un stick de culoare neagră; un stick de culoare albastră; două seturi de chei: unul cu șase chei și al doilea cu o cheie electronică de la automobil și comanda de la semnalizarea pentru automobil.

29. Reiterând aceste împrejurări, instanța de judecată remarcă că o parte din obiectele supuse percheziției și ridicării au fost restituite proprietarului Z.Z., iar în ce privește sumele de bani supuse ridicării și recunoscute în calitate de corp delict - nu pot fi restituite petiționarului Z.Z., din considerentul că acestea urmează a fi păstrate pe tot parcursul urmăririi penale până la pronunțarea unei decizii definitive pe marginea cauzei penale, mai ales că sumele de bani supuse ridicării urmează a fi puse și menținute în contul recuperării prejudiciului cauzat prin infracțiuni, în cazul înaintării unei eventuale acțiuni civile în cadrul procesului penal, iar soarta corpurilor delictive se va hotări la etapa corespunzătoare și în condițiile articolelor 161-162 din Codul de procedură penală.

30. Instanța de judecată accentuează și necesitatea menținerii ordonanțelor contestate în scopul bunei desfășurări a procesului penal, ținând cont că obiectele în prezent ridicate de către OUP servesc în calitate de mijloace probatorii în cadrul cauzei penale. Conform art. 99 alin. (1) din Codul de procedură penală, „în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză”.

31. Este pasibil respingerii și argumentul petiționarului Z.Z., potrivit căruia prin menținerea bunurilor ridicate i se aduc prejudicii dreptului de proprietate familiei petiționarului, deoarece acest argument este unul declarativ și formal, având în vedere că în cadrul urmăririi penale au fost ridicate doar obiecte și bunuri care aparțin lui Z.Z. și au importanță și referință nemijlocit la cauza penală pornită.

32. Instanța de judecată constată că, în cazul de față, este respectat și raportul dintre ingerința admisă și drepturile petiționarului. Astfel, norma art. 8 alin. (2) CEDO prevede drept scop legitim pentru ingerința agenților statali în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia: securitatea națională siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane, în cazul dat fiind urmărită prevenirea faptelor penale. Jurisprudența europeană în materie a pus în evidență mai multe garanții cu privire la protecția vieții private printre care și cerința existenței unui raport rezonabil de proporționa-

litate între mijloacele utilizate și scopul avut în vedere la admiterea ingerinței. Mai mult, din aceeași jurisprudență rezultă și unele principii care au menirea să asigure protecția dreptului la viață privată, printre care și principiul legalității ingerinței. Acest principiu presupune că o ingerință în dreptul la viață privată poate fi justificată atunci când există o lege în sensul Convenției.

33. Prin urmare, necesitatea ridicării unor obiecte sau documente care au importanță pentru cauza penală este stipulată și în prevederile art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, din care rezultă că organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuितului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovătesc, precum și circumstanțele care îi atenuază sau agravează răspunderea.

34. Deci, instanța de judecată constată că drepturile lui Z.Z. au fost respectate și realizate pe deplin în prezenta cauză, iar acțiunile întreprinse au urmărit un scop legitim, fiind necesare într-o societate democratică. În concluzie, instanța de judecată conchide că actele și acțiunile organului de urmărire penală și ale procurorului au fost efectuate și, respectiv, emise în conformitate cu legea, drepturile sau libertățile omului nu au fost încălcate, iar ca urmare, instanța de judecată pronunță o încheiere de respingere a plângerii înaintate de către Z.Z.

35. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge plângerea lui Z.Z. împotriva ordonanțelor adoptate de procuror pe marginea respingerii plângerii privind restituirea bunurilor ridicate ca urmare a percheziției efectuate, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul N.V.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva refuzului organului de urmărire penală
de a dispune efectuarea expertizei**

Dosarul nr. 10-333/2016
14-ij_10-1333-1691016

Î N C H E I E R E

22 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

S.V.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

Z.T.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

T.D.,

Reprezentantului SRL „Ț.D.I.”

D.N.,

examinând în cameră de consiliu plângerea reprezentantului SRL „Ț.D.I.”, D.N., împotriva ordonanțelor procurorilor adoptate pe marginea demersului privind efectuarea expertizei tehnico-criminalistice,

A C O N S T A T A T:

1. La 9 noiembrie 2015, reprezentantul SRL „Ț.D.I.”, D.N., a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care contestă ordonanțele procurorilor adoptate pe marginea demersului privind efectuarea expertizei tehnico-criminalistice.

2. În susținerea cerințelor sale, petiționarul a invocat faptul că, la 24 august 2015, a depus la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, o cerere privind numirea unei expertize tehnico-criminalistice, iar, ca rezultat, la 5 octombrie 2015, procurorul T.D. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a emis ordonanța de respingere a demersului, care, în urma contestării ei în condițiile art. 299¹ din Codul de procedură penală, a fost menținută de către procurorul ierarhic superior prin ordonanța din 30 octombrie 2015.

3. Petiționarul indică că nu este oportună afirmația procurorului cu privire la documentele oficiale false, deoarece două dintre cauzele penale sunt pornite conform art. 335 alin. (1) din Codul penal, conexe la dosarul penal nr. 2012030710, pentru abuz în serviciu, iar obiectul acestuia nu sunt documentele oficiale false, dar bunurile organizației și drepturile și interesele ocrotite de lege ale persoanei juridice.

4. SRL „Ț.D.I.”, în numele căreia acționează D.N., insistă la numirea expertizei tehnico-criminalistice a înscrisurilor pe dosarul nr. 2012030710, pentru stabilirea falsificării de către fostul contabil-șef. Astfel, se atrage atenția că două dintre cauzele penale, conexe la dosarul nr. 2012030710, sunt pornite anume pentru abuzul în serviciu și obiectul atentatului criminal nu sunt documente oficiale eliberate de autorități publice, dar sunt bunuri ale organizației și drepturi și interese ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, de aceea nu este oportună mențiunea procurorului cu privire la documente oficiale.

5. Se mai menționează că expertizele tehnico-criminalistice a înscrisurilor pe dosarul nr. 2012030710 au fost cerute pentru a stabili falsificarea anexei nr. 1 din 30 octombrie 2009 la contractul cu SRL „S.E.V.E.R.” din 21 noiembrie 2008 de către fostul contabil-șef al SRL „Ț.D.I.”, D.K. Astfel, expertiza solicitată este necesară pentru a dovedi faptul săvârșirii abuzului în serviciu de către D.K. și K.L., deoarece acest contract a fost tănuit de către K.L. Asociații întreprinderii nici nu au știut despre existența contractului. O dovadă în acest sens este prelungirea contractului de către contabilul-șef D.K., dar nu de către directorul adjunct, D.I., atunci când A.V. s-a aflat în străinătate.

6. În opinia petiționarului, expertiza este necesară pentru a dovedi inclusiv însușirea ilegală a bunurilor SRL „Ț.D.I.” de către D.K. și K.L., cărora li s-a încredințat în administrare, ceea ce constituie infracțiune conform art. 191 din Codul penal. La acest articol, de asemenea, obiectul atentatului criminal sunt bunurile organizației și drepturile și interesele ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, dar nu documente oficiale eliberate de autoritățile publice, după cum menționează procurorul. Procurorul putea să ridice originalele listelor de inventariere de la SRL „Ț.D.I.”, însă a omis acest lucru.

7. De asemenea, se menționează că în listele de inventariere din 31 decembrie 2010, falsificate de către fostul contabil-șef, D.K., sunt indicate telefoane mobile, aparate foto și accesorii, care în realitate lipseau de la întreprindere, ceea ce se consideră date denaturate.

8. Petiționarul consideră că numirea expertizelor tehnico-criminalistice a înscrisurilor este necesară, deoarece D.K. nu a recunoscut faptul falsificării semnăturii lui A.V. din anexa nr. 1 din 30 octombrie 2009, și nici a semnăturilor lui D.I. în listele de inventariere din 31 decembrie 2010.

9. În cele din urmă, reprezentantul SRL „Ț.D.I.” pretinde că, prin ordonanțele adoptate de procurori, persoanei juridice i s-a îngădit dreptul garantat de art. 20 al Constituției Republicii Moldova, art. 60 alin. (1), 142 alin. (2), 144 alin. (4) și 145 alin. (1) din Codul de procedură penală, din care motiv se solicită anularea ordonanței procurorului din 5 octombrie 2015 și ordonanței procurorului ierarhic superior din 30 octombrie 2015 pe cauza penală nr. 2012030710, cu admiterea demersului SRL „Ț.D.I.” cu nr. 1468, din 24 august 2015, privind efectuarea expertizelor tehnico-criminalistice a înscrisurilor în scopul acumulării probelor suplimentare.

10. Reprezentantul SRL „Ț.D.I.”, D.N., în ședința de judecată, a susținut integral argumentele conținute în plângerea înaintată, menționând, în același timp, că deși procurorul indică că în cazul de față actele date nu sunt documente oficiale false, norma art. 335 din Codul penal nu prevede falsificarea actelor, iar scopul expertizei este administrarea de noi probe care ar avea importanță pentru cauza penală. Actele menționate în plângere conțin date denaturate, fostul contabil indicând în actul de inventariere telefoane, aparate foto și accesorii, care nu existau în realitate. Mai mult, D.B. nici nu cunoștea dacă a întocmit aceste acte, respectiv, pentru a stabili cu exactitate dacă ele sunt veridice, necesită să se numească o expertiză, mai ales în situația în care organul de urmărire penală nu a efectuat ridicarea actelor de la întreprindere, care au importanță pentru cauza penală.

11. Procurorul T.D. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii înaintate, menționând că a constatat că actele vizate nu sunt documente oficiale. Totodată, nu s-a stabilit existența datelor denaturate în acestea, iar prin formularea mai multor demersuri se încearcă tergiversarea urmăririi penale, cu atât mai mult că unul din actele care se solicită a fi expertizat, nici nu există la materialele cauzei penale.

12. Audiind participanții la proces, examinând materialele prezentate de procuror și raportând situația de fapt la cea de drept, în contextul normelor aplicabile speței date, instanța de judecată ajunge la concluzia că plângerea înaintată este nefondată și necesită a fi respinsă, având în vedere următoarele considerente.

13. Primordial, instanța de judecată denotă faptul că urmărirea penală în cauza penală nr. 2012030333 a fost pornită la 2 mai 2012 de către SUP al IP Buiucani, municipiul Chișinău, conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (4) din Codul penal, pe faptul însușirii în perioada anilor 2007-2011 de către D.K. a bunurilor materiale în valoare totală de 97.009,96 lei, care aparțin SRL „Ț.D.I.”.

14. La 8 octombrie 2012, la cauza penală nr. 2012030333, a fost conexasă cauza penală nr. 2012031333, pornită la 8 august 2012 de către Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal.

15. La 14 decembrie 2012, la cauza penală nr. 2012030333 au fost conexasă cauzele penale nr. 2012030333, pornită la 1 martie 2012 de către Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, conform elementelor infracțiunii prevăzută art. 191 alin. (5) din Codul penal și, respectiv, nr. 2012031531, pornită la 8 august 2012 de către Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal în privința contabilului SRL „Ț.D.I.”, D.K.

16. Temei pentru pornirea urmăririi penale în cauza penală nr. 2012030425 a servit plângerea directorului SRL „Ț.D.I.”, Z.U., privind solicitarea de la organele de drept să investigheze acțiunile lui A.V. și T.D., care au întocmit un plan criminal privind însușirea bunurilor SRL „Ț.D.I.”.

17. Astfel, din conținutul sesizării rezultă că, la 1 august 2002, K.L., activând în calitate de director al SRL „Ț.D.I.”, a dispus angajarea formală în cadrul SRL „Ț.D.I.” la serviciu a fiului acestuia, T.D., în calitate de programist, stabilindu-i un salariu lunar de la 8.000 lei. În perioada 1 august 2002 – 12 ianuarie 2012, deși nu a activat la SRL „Ț.D.I.” și nu s-a prezentat la serviciu, T.D. a primit în calitate de salariu și premii în sumă totală de 1.116.538,5 lei, cauzând, în așa mod, SRL „Ț.D.I.” o daună materială în proporții deosebit de mari.

18. Temei pentru pornirea urmăririi penale în cauza penală nr. 2012030333, a servit plângerea directorului SRL „Ț.D.I.”, Z.U., în care se invocă că D.K., activând în calitate de contabil-șef al SRL „Ț.D.I.”, a primit în administrare bunuri materiale în valoare de 114.042,77 lei. După concedierea lui D.K., a fost creată o comisie prin care urma să fie desfășurată inventarierea în care a fost inclus și D.K., care, însă, a refuzat să participe la inventariere. Ulterior, de către respectiva comisie au fost stabilite neajunsuri ale bunurilor materiale în valoare de 114.042,77 lei, care au fost primite de către D.K. La 2 mai 2012, de către Z.U. a mai fost depusă o cerere către IP Buiucani, municipiul Chișinău, în care acesta deja invocă că D.K., în perioada anilor 2007-2011, activând în calitate de contabil-șef la SRL „Ț.D.I.”, a însușit bunuri materiale în valoare de 97.009,96 lei, dar nu de 114.042,77 lei.

19. Temei pentru pornirea urmăririi penale în cauza penală nr. 2012031333, a servit plângerea directorului SRL „Ț.D.I.”, Z.U., care, la 25 ianuarie 2012, a sesizat IP Buiucani, municipiul Chișinău, despre faptul presupunerii că contabilul-șef al SRL „Ț.D.I.”, D.K., de nenumărate ori a falsificat și semnat acte din numele fostului director al societății, K.L.D. Din acest motiv, solicită tragerea la răspundere a lui D.K. în conformitate cu prevederile art. 361 alin. (2), lit. d) din Codul penal.

20. Temei pentru pornirea urmăririi penale în cauza penală nr. 2012031333, a servit plângerea înaintată de către directorul SRL „Ț.D.I.”, Z.U., la 22 februarie 2012, Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, în care invocă că fostul director al SRL „Ț.D.I.”, K.L., nejustificat, pleca în deplasări, peste hotare, iar cheltuielile erau suportate de către SRL „Ț.D.I.”. Totodată, A.V. nu a prezentat acte care ar confirma necesitatea acestor deplasări, cauzându-se în așa fel persoanei juridice o daună materială în sumă de 696.152,99 lei. Z.U. a mai indicat că, ani la rând, salariaților SRL „Ț.D.I.” li se achita nejustificat premii, cauzându-se în așa mod societății o daună materială în valoare totală de 117.274,3 lei. De către Z.U. a mai fost menționat și faptul că, la 21 noiembrie 2008, A.V. a acordat SRL „S.E.V.E.R.” un împrumut de 200.000 lei, dintre care 50.000 lei încă nu au fost restituiți. Contractul de împrumut a fost semnat de către A.V., în lipsa acordului Adunării generale a SRL „Ț.D.I.”. Tot fără acordul Adunării generale, A.V. și-a majorat salariul începând cu 1 februarie 2008, cauzând societății un prejudiciu în mărime de 147.600 lei. În plângere se mai indică că din momentul creării SRL „Ț.D.I.”, această persoană juridică coopera cu „CIFNet” din SUA. Conform contractului de colaborare, SRL „Ț.D.I.” oferea „CIFNet” din SUA dreptul de a vinde programe pentru calculatoare. Venitul obținut în urma realizării acestor programe era distribuit în mărime de 70% către

SRL „Ț.D.I.”, iar 30% către „CIFNet” din SUA. În perioada anilor 1998-2011, „CIFNet” din SUA a realizat vânzări în mărime de 1.247.746,28 dolari americani, dintre care SRL „Ț.D.I.” îi revenea 873.422,4 dolari americani. Cu toate acestea, pe contul SRL „Ț.D.I.” au parvenit doar 457.099,44 lei. Astfel, Z.U. consideră că în urma deplasărilor regulate ale lui A.V. în SUA, are un temei rezonabil de a presupune că anume acesta încasa sumele de bani de la „CIFNet” din SUA, cauzând în așa mod SRL „Ț.D.I.” o daună materială în mărime de 988.570,55 lei.

21. La 24 august 2015, în adresa Procuraturii Buiucani, municipiul Chișinău, a parvenit demersul directorului SRL „Ț.D.I.”, Z.U., cu nr. 1468, înregistrat în cancelaria Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, cu nr. de intrare 7135, prin care s-a solicitat numirea expertizelor tehnico-criminalistice a înscrisului în cauza penală nr. 2012030333, pe faptul falsificării anexei la contractul cu SRL „S.E.V.E.R.”, dar și pe faptul falsificării listelor de inventariere.

22. În rezultatul examinării demersului, prin ordonanța procurorului T.D. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 5 octombrie 2015, demersul directorului SC „Ț.D.I.” SRL, Z.U., a fost respins.

23. Nefiind de acord cu ordonanța dată, directorul SRL „Ț.D.I.”, Z.U. a înaintat o plângere în ordinea art. 299¹ din Codul de procedură penală, iar la 30 octombrie 2015, în rezultatul examinării plângerii nominalizate, procurorul interimar al Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, C.U., a dispus respingerea plângerii ca neîntemeiată.

24. Reprezentantul SRL „Ț.D.I.”, D.N., invocă în calitate de temeiuri încălcarea drepturilor persoanei juridice procesuale și necesitatea efectuării expertizei tehnico-criminalistice întru dovedirea abuzului în serviciu, și nu a falsului în acte publice, astfel ca această acțiune să fie necesară pentru a asigura buna desfășurare a procesului de administrare a probelor.

25. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (1) din Codul de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege.

26. În contextul celor stabilite, se remarcă că, la 21 noiembrie 2008, de către SRL „Ț.D.I.”, prin mijlocirea directorului K.L., și SRL „S.E.V.E.R.”, în numele căreia a acționat directorul N.M., a fost încheiat un contract de împrumut a sumei de 200.000 lei, cu termenul de rambursare de o lună din momentul primirii banilor.

27. La 30 octombrie 2009, de către directorul SRL „Ț.D.I.”, K.L., și directorul SRL „S.E.V.E.R.”, O.C., a fost semnată o anexă la contractul de împrumut, conform căreia SRL „Ț.D.I.” prelungeste termenul de acordare a împrumutului pentru o pe-

rioadă de 557 de zile, până în anul 2012. În cele din urmă, de către SRL „S.E.V.E.R.” au și fost restituiți 150.000 lei.

28. În contextul expus, instanța de judecată consideră corectă concluzia procurorului, potrivit căreia anexa la contractul de împrumut dintre SRL „Ț.D.I.” și SRL „S.E.V.E.R.”, semnată la 30 octombrie 2009, și listele de inventariere din 31 decembrie 2010 nu sunt documente oficiale, ci documente care au o circulație limitată în interiorul întreprinderii SRL „Ț.D.I.”, și nu sunt eliberate de autorități publice.

29. În sensul dat, instanța de judecată relevă că prin documente se au în vedere actele oficiale care conferă un drept sau eliberează de o obligațiune nu numai pe deținătorul sau cumpărătorul lor, dar și pe alte persoane care le obțin. Documentele indicate trebuie să fie originale, nu falsificate. Sunt considerate oficiale actele emise de organele de stat, de organele autoadministrării publice locale, de întreprinderi, instituții sau organizații, indiferent de forma de proprietate, dar recunoscute de stat drept conferitoare de drepturi sau eliberatoare de obligațiuni. Ele pot proveni de la persoanele private în cazul în care statul le conferă un statut oficial și importanță. Documentele care conferă un drept sunt și diplomele de absolvire a instituției de învățământ, legitimațiile, de participare la acțiunile militare, de pensionar, permisul de conducere, patentele de întreprinzător, licențele și alte acte oficiale. Actele prin care cetățenii sunt scutiți de obligațiuni sunt certificatele, adevărurile ce scutesc de plata serviciilor comunale sau de alte plăți, documentul care conferă cetățeanului dreptul de a călători pe gratis în transportul public.

30. Respectiv, actele în litigiu la care se face referință de către petiționar, nu pot fi atribuite la categoria de documente oficiale false atâta timp cât acestea constituie acte circulante de ordin intern ale companiei, nefiind eliberate de către autoritățile publice.

31. Tot aici, este de reținut că afirmația petiționarului precum că acțiunile de falsificare a anexei la contractul de împrumut dintre SRL „Ț.D.I.” și SRL „S.E.V.E.R.”, semnată la 30 octombrie 2009, dar și listele de inventariere din 31 decembrie 2010 necesită a fi cercetate prin prisma rigorilor art. 335 din Codul penal, adică abuzul de serviciu, este neîntemeiată, deoarece urmărirea penală pe faptul dat a fost pornită nemijlocit în baza art. 361 alin. (2), lit. d) din Codul penal, la plângerea directorului SRL „Ț.D.I.”, Z.U.

32. Tot aici este de evidențiat că petiționarul urmează să conștientizeze nemijlocit episoadele pentru care s-a pornit urmărirea penală, delimitând strict pornirea urmării penale pe faptul falsificării anexei la contractul de împrumut dintre SRL „Ț.D.I.” și SRL „S.E.V.E.R.”, semnată la 30 octombrie 2009 și listele de inventariere din 31 decembrie 2010, de acțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu de către fostul director al SRL „Ț.D.I.”, A.V. și contabilul-șef, D.B.

33. Instanța de judecată va respinge argumentul privind caracterul denaturat al actului de inventariere din 31 decembrie 2010, deoarece în acest sens nu au fost prezentate probe verosimile și utile cauzei în contextul art. 99 și 100 din Codul de

procedură penală, iar afirmațiile petiționarului au un caracter declarativ în această parte, cu atât mai mult că actele date lipsesc la materialele cauzei.

34. Făcând referință la argumentul petiționarului, precum că procurorul urma să efectueze acțiune de ridicare a acestor acte, instanța de judecată evidențiază că, în situația în care petiționarul invocă anumite încălcări, urmează de sine stătător să prezinte actele de rigoare referitoare la circumstanța pe care o invocă, ținându-se cont de funcția pe care o deține, lucru care însă a fost trecut cu vederea.

35. Nu poate fi admis nici motivul precum că efectuarea expertizei tehnico-criminalistice este necesară pentru a verifica și dovedi abuzul de serviciu, întrucât D.B. nu a recunoscut că a semnat anexa nr. 1 din 30 octombrie 2009, din numele directorului A.V., deoarece un astfel de raționament nu servește temei pentru elucidarea și delimitarea de cunoștințe de un anumit domeniu.

36. Astfel, conform art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, expertiza se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală sunt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei, tehnicii, artei, meșteșugului sau în alte domenii.

37. Respectiv, pentru constatarea abuzului de serviciu nu se impune obligativitatea efectuării unei expertize, la acest capitol fiind necesară prezentarea actelor și administrarea dovezilor ce atestă caracterul veridic al învinuirii și nu nemijlocit efectuarea unei expertize.

38. Conform dispozițiilor art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală, părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept să înainteze cerere despre efectuarea expertizei pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor. Raportul expertului care a efectuat expertiza la cererea părților se prezintă organului de urmărire penală, se anexează la materialele cauzei penale și urmează a fi apreciată o dată cu alte probe.

39. Potrivit art. 144 alin. (4) din Codul de procedură penală, bănuitul, învinuitul sau partea vătămată poate solicita organului de urmărire penală sau, după caz, procurorului dispunerea efectuării expertizei. Refuzul de dispunere a efectuării expertizei poate fi contestat în modul stabilit de prezentul cod.

40. Ținând cont de aceste cerințe, instanța de judecată menționează că dreptul de a efectua o expertiză la cererea părții nu este interzis prin lege, însă faptul că SRL „Ț.D.I.” are calitatea de parte vătămată în cauza dată nu impune obligațiunea organului de urmărire penală de a admite cerințele față de efectuarea unei expertize. Prin depunerea unor astfel de demersuri și admiterea lor, s-ar putea aprecia în aparență urmărirea scopului tergiversării procesului, asta în situația în care urmărirea se face în termen rezonabil.

41. Așadar, verificând circumstanțele și afirmațiile petiționarului în raport cu reglementările legale aplicabile cazului, având în vedere că înaintarea unei cereri către organul de urmărire penală nu impune nemijlocit caracterul obligatoriu al efectuării acestei acțiuni, instanța de judecată determină cu certitudine că actele atacate

au fost adoptate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile petiționarului, garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de art. 313 din Codul de procedură penală, nu au fost încălcate sau afectate, pentru care temeieri se impune respingerea plângerii înaintată în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală.

42. În încheiere, versiunea petiționarului relatată instanței de judecată se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, iar plângerea înaintată fără a ține cont de faptul că actele organului de urmărire penală sau, după caz, ale procurorului, legale în fond, nu pot fi anulate pe motive formale, din care motiv instanța de judecată va respinge plângerea petiționarului împotriva ordonanțelor procurorilor adoptate pe marginea demersului privind efectuarea expertizei tehnico-criminalistice, ca fiind neîntemeiată.

43. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea reprezentantului SRL „Ț.D.I.”, D.N., împotriva ordonanțelor procurorilor adoptate pe marginea demersului privind efectuarea expertizei tehnico-criminalistice, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.V.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva refuzului organului de urmărire penală
de a dispune efectuarea expertizei**

Dosarul nr. 10-999/2016
14-ij_10-1999-1191016

Î N C H E I E R E

11 octombrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului**

B.A.,

S.Gh.,

Cu participarea:

**Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),
Petiționarilor
Avocatului**

S.Î.,

T.Ț. și F.E.,

C.O.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarilor T.Ț. și F.E. împotriva ordonanței procurorului, prin care s-a respins cererea de efectuare a expertizei în comisie, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior de respingere a plângerii, prin care s-a solicitat anularea ordonanței cu privire la refuzul în admiterea cererii de efectuare a expertizei în comisie,

A C O N S T A T A T:

1. La 11 septembrie 2014, T.Ț. și F.E. au atacat judecătorului de instrucție ordonanța procurorului prin care s-a respins cererea de efectuare a expertizei în comisie, contestând și ordonanța procurorului ierarhic superior, prin care s-a dispus respingerea plângerii potrivit căreia s-a solicitat anularea ordonanței de respingere a cererii privind efectuarea expertizei în comisie.

2. În motivarea plângerii, T.Ț. și F.E. au indicat că, la 24 iunie 2014, F.E. a fost recunoscut în calitate de învinuit pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

3. La 15 august 2014, apărătorul său, C.O., a înaintat Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, o cerere, prin care a solicitat efectuarea unei confruntări repetate cu partea vătămată S.E., cât și efectuarea unei expertize în comisie cu participarea părții vătămate S.E. Prin ordonanța procurorului R.S., procuror de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, emisă la 28 august 2014, cererea înaintată de apărător a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

4. Nefiind de acord cu ordonanța în cauză, la 29 august 2014, apărătorul C.O. a adresat o plângere procurorului ierarhic superior, prin care a solicitat anularea ordonanței din 28 august 2014, emisă de procurorul R.S. Prin ordonanța din 4 septembrie 2014, s-a dispus respingerea plângerii înaintate, ca fiind neîntemeiată.

5. Cu ordonanțele emise petenții nu au fost de acord. În opinia lor, partea vătămată S.E. posibil să fi avut vreodată coasta fracturată, însă nu la 14 iunie 2014, așa cum indică organul de urmărire penală. De altfel, acesta nu ar fi fost în stare să facă mișcări bruște, iar după un timp apropiat să se afle la volanul mașinii sale, efectuând curse peste hotarele țării.

6. În încheiere, petenții T.Ț. și F.E. solicită declararea nulității ordonanței procurorului din 28 august 2014, prin care s-a respins cererea de efectuare a expertizei în comisie, și, respectiv, ordonanța procurorului ierarhic superior din 04 septembrie 2014, prin care s-a dispus respingerea plângerii, potrivit căreia s-a solicitat anularea ordonanței de respingere a cererii privind efectuarea expertizei în comisie, cu obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților sale conturate în conținutul plângerii înaintate.

7. Petiționarii T.Ț. și F.E., împreună cu avocatul C.O., în ședința de judecată, au susținut plângerea înaintată, cerând astfel admiterea acesteia.

8. Procurorul S.Î., procuror în Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii ca fiind neîntemeiată, invocând legalitatea ordonanțelor adoptate, întrucât la materialele cauzei penale sunt suficiente probe ce demonstrează vinovăția lui F.E. în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

9. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept întemeiată și urmează a fi admisă integral, având în vedere următoarele considerente.

10. Conform art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin.(1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

11. În ședința de judecată s-a constatat că, prin ordonanța procurorului R.S. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 28 august 2014, s-a dispus să se refuze în satisfacerea cererii înaintate de avocatul C.O., care acționează în interesele învinuitului F.E., prin care a solicitat efectuarea expertizei în comisie, cât și planificarea repetată a efectuării confruntării între învinuitul F.E. și partea vătămată S.E.

12. La 29 august 2014, avocatul C.O. a înaintat o plângere procurorului ierarhic superior, prin care a solicitat declararea nulității ordonanței procurorului R.S. emisă la 4 septembrie 2014, care, prin ordonanța din 28 august 2014, a respins plângerea înaintată, iar ca temei a invocat că procurorul a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, adoptându-se astfel o hotărâre legală și întemeiată.

13. Nefiind de acord cu ordonanțele emise, petiționarii T.Ț. și F.E. le-au contestat judecătorului de instrucție în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală.

14. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere, prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia de pe încheiere se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

15. În conformitate cu prevederile art. 19 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1) orice persoană are dreptul la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care va acționa în conformitate cu prezentul cod. (3) Organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

16. Potrivit dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. (2) În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: 1) declarațiile bănuțitului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; 2) raportul de expertiză; 3) corpurile delictive; 4) procesele-verbale privind acțiunile de urmărire penală și ale cercetării judecătorești; 5) documentele (inclusiv cele oficiale); 6) înregistrările audio sau video, fotografiile; 7) constatările tehnico-științifice și medico-legale; 8) actele procedurale în care se

consemnează rezultatele măsurilor speciale de investigații și anexele la ele, inclusiv stenograma, fotografiile, înregistrările și altele.

17. Articolele 100 și 101 din Codul de procedură penală conțin prevederi ce țin de administrarea și aprecierea probelor în procesul penal, astfel toate probele administrate în cauza penală necesită a fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate ca urmare a examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

18. Art. 6 § 1 din Convenția Europeană stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

19. Astfel, în cadrul ședinței de judecată s-a constat că, la 23 iunie 2014, de către SUP a Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău a fost pornită urmărirea penală în baza art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

20. În procesul instrumentării cauzei penale s-a stabilit că F.E., la 14 iunie 2014, aproximativ în jurul orei 13.30, aflându-se pe teritoriul pieții auto Pruncul, amplasată pe str. Pietrăriei, nr. 10, din municipiul Chișinău, de comun acord cu fratele său T.Ț., urmărind scopul vătămării intenționate a integrității corporale, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă, în rezultatul unui conflict iscat și a altercației cu S.E., i-a aplicat acestuia multiple lovituri, în regiunea capului și a corpului, cauzându-i astfel leziuni corporale, sub formă de fractura coastei X pe dreapta, pe linia scapulară, fără deplasare, excoriații la nivelul buzei superioare, gambei bilaterale, în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, care condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare medie.

21. La 24 iulie 2014, F.E. a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal, iar la 19 august 2014 a fost audiat martorul X.X.

22. Atât procurorul R.S., în ordonanța sa, cât și procurorul ierarhic superior, în ordonanța emisă, au constatat că cererea înaintată de avocatul C.O., care acționează în interesele învinuitului F.E., este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, deoarece în materialele cauzei penale se conțin suficiente probe ce demonstrează vinovăția lui F.E. în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

23. Totodată, instanța de judecată identifică că, prin cererea înaintată procurorului R.S., avocatul C.O. a solicitat planificarea repetată a efectuării confruntării între învinuitul F.E. și partea vătămată S.E., cât și dispunerea expertizei repetate în comisie.

24. Ca temei se invocă faptul că partea apărării și învinuitul nu sunt de acord cu rezultatele expertizei medico-legale efectuate în privința părții vătămate S.E., deoarece după efectuarea expertizei, aproximativ la sfârșitul lunii iunie, F.E. s-a întâlnit cu partea vătămată S.E. și în timpul convorbirii cu el a remarcat că ultimul gesticula cu mâinile și prin mișcările sale bruște se putea observa că acesta nu ar fi simțit dureri în regiunea coastei, care ar fi fost ruptă în urma incidentului din 14 iunie 2014, iar după un timp apropiat, S.E. efectua deja curse peste hotarele țării.

25. Concomitent, potrivit rezultatului raportului de expertiză nr. 1408/D din 16 iunie 2014, instanța de judecată stabilește că părții vătămate S.E. i s-a constatat: fractura coastei X pe dreapta pe linia scapulară fără deplasare, excoriații la nivelul buzei superioare, gambei – bilateral, cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare medie.

26. Deși în urma măsurilor de investigații efectuate și cercetării circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului, organul de urmărire penală a dispus efectuarea expertizei medico-legale, potrivit căreia s-a stabilit că părții vătămate S.E. i s-a constatat vătămare corporală medie, probabil în timpul și circumstanțele indicate, instanța de judecată determină că, la examinarea plângerii avocatului petiționarilor, organul de urmărire penală, în special procurorul, nu a soluționat și nu s-a expus nici într-un fel referitor la argumentele petiționarilor față de efectuarea unei expertize în comisie care să dea răspuns la întrebarea sa privind perioada de timp în care partea vătămată ar fi suportat fractura coastei. În plus, în ordonanțele emise privind respingerea plângerii nu au fost etalate care anume probe se conțin la materialele cauzei ce demonstrează vinovăția lui F.E. în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

27. Așadar, fără a ține cont de prevederile art. 19, 93, 100, 101 din Codul de procedură penală și art. 6 CEDO, organul de urmărire penală sau, după caz, procurorul, nu au examinat și nu au soluționat cauza în mod echitabil și nu s-au luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei.

28. Prin ordonanța emisă la 28 august 2014, procurorul s-a expus în linii generale și rezumător că în materialele cauzei penale se conțin suficiente probe ce demonstrează vinovăția lui F.E., fără să-și argumenteze poziția și fără a prezenta o motivare pentru justificarea respingerii cererii privind efectuarea expertizei în comisie și planificarea repetată a confruntării între învinuitul F.E. și partea vătămată S.E.

29. Procurorul nu a adus niciun argument față de cerințele exprese ale petiționarului, deși în plângerea înaintată se conțin detaliat și argumentat motivele pentru care se solicită efectuarea expertizei în comisie și planificarea repetată a confruntării, cu atât mai mult în situația în care concluzia din raportul de expertiză este una ambiguă referitor la timpul și circumstanțele în care s-au produs vătămările.

30. În ordonanță, procurorul trebuie să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în plângere, cu exprimări clare care să nu lase niciun fel de îndoială, în

caz contrar, este afectat dreptul persoanei - accesul la justiție, garantat de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de articolele 299 și 299² din Codul de procedură penală.

31. Ca urmare, instanța de judecată determină că argumentele reclamanților sunt fondate, deoarece neexpunerea asupra acestor circumstanțe evidențiate mai sus constituie o îngrădire a persoanelor F.E. și T.Ț. la justiție, potrivit prevederilor art. 6 al CEDO și art. 19 din Codul de procedură penală.

32. Drept concluzie, instanța de judecată apreciază că organul de urmărire penală nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, nu a evidențiat circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanelor sau, după caz, care îi dezvinovățesc, din care considerente se conchide că plângerea petiționarilor F.E. și T.Ț. este una întemeiată și, ca efect, se va adopta o încheiere, prin care se va declara nulitatea actelor atacate, cu obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănunțele în conținutul încheierii. Or, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

33. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite plângerea petiționarilor T.Ț. și F.E. împotriva ordonanței procurorului, prin care s-a respins cererea de efectuare a expertizei în comisie, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior de respingere a plângerii, prin care s-a solicitat anularea ordonanței cu privire la refuzul în admiterea cererii de efectuare a expertizei în comisie.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului R.S. din Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 28 august 2014, prin care s-a respins cererea privind efectuarea expertizei în comisie.

Se declară nulitatea ordonanței procurorului D.V., adjunct al procurorului sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 4 septembrie 2014, privind respingerea plângerii avocatului C.O., prin care s-a respins cererea de efectuare a expertizei în comisie.

Se obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănunțele în conținutul încheierii.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul B.A.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva refuzului organului de urmărire penală
de a primi spre înregistrare plângerea
(art. 265 alin. (2) din Codul de procedură penală)**

Dosarul nr. 10-324/2016
14-ij_11-19657-1191016

Î N C H E I E R E

17 decembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

P.V.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.D.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

I.P.,

În absența:

Petiționarei

M.M.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarei M.M. împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală privind refuzul de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită,

A C O N S T A T A T :

1. La 6 mai 2016, petiționara M.M. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, potrivit căreia contestă refuzul Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită de către procurorul M.Ș. de la Procuratura Anticorupție.

2. În motivarea plângerii, petiționara M.M. a indicat că, la 6 mai 2016, ea a depus la organul de urmărire penală al Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, o plângere despre săvârșirea unei infracțiuni de către procurorul M.Ș. de la Procuratura Anticorupție, însă Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, ca organ de urmărire penală, a refuzat să primească plângerea, ceea ce contravine prevederilor art. 265 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.

3. În încheiere, petenta M.M., cu referire la prevederile art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, solicită instanței judecătorești de a obliga Procura-

tura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, să primească plângerea din 06 mai 2016, privind săvârșirea unei infracțiuni de către procurorul M.Ș. de la Procuratura Anticorupție.

4. Petiționara M.M., citată legal despre locul, data și ora ședinței, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție a Î.S. „Poșta Moldovei” din 11 mai 2016 și 24 mai 2016, dar și prin recipisele grefierului din 23 mai 2016, 31 mai 2016 și 9 iunie 2016, nu s-a prezentat în judecată și nu a indicat motivele neprezentării. Ca urmare, ascultând opinia procurorului și având în vedere dispoziția art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, s-a apreciat că neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu împiedică examinarea plângerii, dispunându-se examinarea plângerii în lipsa petiționarei și remiterea copie de pe încheiere.

5. Procurorul I.P. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii M.M. ca nefondată, evidențiind faptul că la 6 mai 2016, anume el a fost persoana responsabilă din cadrul Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, de a primi plângerile și denunțurile referitoare la infracțiunile săvârșite. Referitor la episodul la care face trimitere petiționara M.M., procurorul a explicat că, de fapt, el nu a refuzat să primească plângeri de la petiționară, ci doar i-a sugerat să efectueze unele rectificări în plângere, la care M.M. ar fi reacționat pozitiv, dar după aceea nu s-a mai întors.

6. Audiind procurorul, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată dispune respingerea plângerii ca fiind neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente.

7. Potrivit dispozițiilor art. 265 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să primească plângerile sau denunțurile referitoare la infracțiunile săvârșite, pregătite sau în curs de pregătire chiar și în cazul în care cauza nu este de competența lui. Persoanei care a depus plângerea sau denunțul i se eliberează imediat un certificat despre acest fapt, indicându-se persoana care a primit plângerea sau denunțul și timpul când acestea au fost înregistrate.

8. În conformitate cu prevederile art. 265 alin. (2) din Codul de procedură penală, refuzul organului de urmărire penală de a primi plângerea sau denunțul poate fi atacat imediat judecătorului de instrucție, dar nu mai târziu de 5 zile de la momentul refuzului.

9. Procurorul I.P. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a scos în lumină că, la 6 mai 2016, anume el a fost persoana responsabilă din cadrul Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, de a primi plângerile și denunțurile referitoare la infracțiunile săvârșite, însă referitor la episodul la care face trimitere petiționara M.M., a explicat că, de fapt, el nu a refuzat să primească plângeri de la petiționară, ci doar i-a sugerat să efectueze unele rectificări în plângere, la care M.M. ar fi reacționat pozitiv, dar după aceea nu s-a mai întors.

10. Ca urmare a celor relatate de procuror în cadrul ședinței de judecată, situație care se acceptă ca verosimilă, judecătorul nu identifică vreun refuz al organului de

urmărire penală de a primi plângerea sau denunțul care să poată fi atacat imediat și direct judecătorului de instrucție și, deci, se impune respingerea plângerii petiționarei.

11. Pe de altă parte, prevederile art. 265 din Codul de procedură penală nu trebuie confundate cu alte legi și nici nu pot fi aplicate în situația pretinsă de M.M., deoarece legiuitorul a reglementat expres și fără ambiguități prin această prevedere legală obligativitatea organului de urmărire penală de a reacționa, primi și examina plângerile sau denunțurile doar referitoare la infracțiuni, pe când în cazul dat plângerea adresată Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, se referă la un dezacord cu actele procurorului M.Ș. de la Procuratura Anticorupție privind refuzul de a elibera anumite înscrisuri în limba rusă pe care o posedă M.M., fiind astfel niște acțiuni/inacțiuni care, de drept, pot fi controlate doar de către procurorul ierarhic superior și, ulterior, de către judecătorul de instrucție, în ordinea stabilită de legislația în vigoare, nu însă de către organul de urmărire penală prin prisma legii penale și procesuale penale. Totuși, necesită de delimitat o plângere a cărei obiect și conținut constituie diferende sau disensiuni și care doar în opinia persoanei reprezintă infracțiuni, de plângerile penale sau denunțurile care cu adevărat se referă la infracțiuni. În primul caz, după o analiză minuțioasă și o determinare a lipsei caracterului penal, organul de urmărire penală nu are vreo competență de a soluționa plângerea și necesită să ia o atitudine doar prin readresarea acesteia instituției/organului competent în vederea examinării ei prin prisma altor legi, iar în a doua situație, atunci când circumstanțele cazului cu adevărat o cer, organul de urmărire penală este obligat să primească plângerile sau denunțurile, avându-se în vedere că legea procesuală penală poate fi aplicată doar în desfășurarea procesului penal și doar atunci când real s-a săvârșit o infracțiune prevăzută de legea penală.

12. În încheiere, versiunea petiționarei M.M., relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, plângerea fiind înaintată fără a ține cont de faptul că nu orice acțiune/inacțiune sau act neconvenabil(ă) unei persoane poate fi privit(ă) ca o faptă infracțională. De altfel, primirea plângerii și pornirea urmăririi penale nu poate avea loc după bunul plac și la indicația petiționarului, din acest motiv instanța de judecată va respinge plângerea petiționarei cu privire la contestarea refuzului organului de urmărire penală al Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită, sub aspectul netemeinicii ei, considerând că în cauza adusă spre rezolvare înaintea organului de jurisdicție drepturile și libertățile petiționarei garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și art. 313 din Codul de procedură penală nu au fost încălcate sau afectate.

13. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 265, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarei M.M. împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală privind refuzul de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul P.V.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva refuzului organului de urmărire penală
de a primi spre înregistrare plângerea
(art. 265 alin. (2) din Codul de procedură penală)**

Dosarul nr. 10-314/2016
14-ij_11-13857-1191016

Î N C H E I E R E

17 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.D.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

D.B.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

A.B.,

În absența:

Petiționarei

S.S.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarei S.S. împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală privind refuzul de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită,

A C O N S T A T A T :

1. La 8 iunie 2016, petiționara S.S. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, potrivit căreia contestă refuzul organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită și, respectiv, obligarea organului de urmărire penală să elibereze un certificat despre acest fapt.

2. În motivarea plângerii, petiționara S.S. a indicat că, la 8 iunie 2016, ea a depus la organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție o plângere despre săvârșirea unei infracțiuni de către judecătorul N.P. de la Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, însă Centrul Național Anticorupție, ca organ de urmărire penală, a refuzat să elibereze un certificat despre primirea plângerii, cu indicarea datei și persoanei responsabile care a înregistrat denunțul, ceea ce contravine prevederilor art. 265 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.

3. În încheiere, petenta S.S., în baza prevederilor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, solicită instanței judecătorești obligarea organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție să primească plângerea din 8 iunie 2016 și să-i elibereze un certificat privind primirea plângerii de săvârșire a unei infracțiuni de către judecătorul N.P. de la Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, cu indicarea datei și a persoanei responsabile care a înregistrat denunțul.

4. Petiționara S.S., citată legal despre locul, data și ora ședinței, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție al Î.S. „Poșta Moldovei” din 10 iunie 2016, nu s-a prezentat în judecată și nu a indicat motivele neprezentării. Ca urmare, ascultând opinia procurorului și având în vedere dispoziția art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, s-a apreciat că neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu împiedică examinarea plângerii. Astfel, a fost dispusă examinarea plângerii în lipsa petiționarei și remiterea copiei de pe încheiere.

5. Procurorul A.B. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a solicitat respingerea plângerii S.S., ca nefondată, evidențiind faptul că plângerea referitoare la pretinsa infracțiune săvârșită a fost înregistrată de către organul de urmărire penală, prezentând și materialele respective care confirmă contrariul celor pretinse de petiționară.

6. Audiind procurorul, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată dispune respingerea plângerii ca fiind neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente.

7. Potrivit dispozițiilor art. 265 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să primească plângerile sau denunțurile referitoare la infracțiunile săvârșite, pregătite sau în curs de pregătire chiar și în cazul în care cauza nu este de competența lui. Persoanei care a depus plângerea sau denunțul i se eliberează imediat un certificat despre acest fapt, indicându-se persoana care a primit plângerea sau denunțul și timpul când acestea au fost înregistrate.

8. În conformitate cu prevederile art. 265 alin. (2) din Codul de procedură penală, refuzul organului de urmărire penală de a primi plângerea sau denunțul poate fi atacat imediat judecătorului de instrucție, dar nu mai târziu de 5 zile de la momentul refuzului.

9. Din conținutul plângerii înaintate și potrivit materialelor prezentate de procuror rezultă că, în realitate denunțul/plângerea petiționarei S.S. privind pretinsa infracțiune săvârșită de către judecătorul N.P. de la Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, a fost înregistrat/ă la Centrul Național Anticorupție la 8 iunie 2016, cu numărul de intrare 892, fapt ce rezultă din Registrul de evidență a actelor de intrare pentru anul 2016.

10. Conform rezoluției directorului Centrului Național Anticorupție, V.C., din 9 iunie 2016, plângerea petiționarei S.S. a fost transmisă spre examinare, iar la 14 iunie 2016, ora 18.50, plângerea a fost trecută în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Centrului Național Anticorupție, fiind înregistrată sub numărul 567. Situația descrisă rezultă și din fișa de evidență și control prezen-

tată de procuror în cadrul ședinței de judecată. Ca urmare, judecătorul nu identifică vreun refuz al organului de urmărire penală de a primi plângerea sau denunțul care să poată fi atacat imediat și direct judecătorului de instrucție și, deci, respinge plângerea petiționarei S.S. Corespunzător, materialele prezentate de procuror denotă prin deducție, inclusiv eliberarea unei dovezi de primire a plângerii referitoare la pretinsa infracțiune săvârșită.

11. Pe de altă parte, capătul de plângere cu privire la obligarea organului de urmărire penală să elibereze un certificat despre primirea plângerii nici nu poate fi examinat direct de către judecătorul de instrucție. Conform art. 265 alin. (2) din Codul de procedură penală, doar refuzul organului de urmărire penală de a primi plângerea sau denunțul poate fi atacat imediat judecătorului de instrucție. În speță, instanța de judecată a constatat deja că organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție nu a refuzat de a primi plângerea sau denunțul referitoare la pretinsa infracțiune săvârșită. Astfel, în cazul în care S.S. continuă să susțină că nu i s-a eliberat vreun certificat, deși s-a stabilit că o astfel de dovadă i s-a eliberat, dânsa necesită să apeleze la prevederile art. 298 sau, după caz, ale art. 299/1 din Codul de procedură penală, apoi, în situația în care plângerea se va respinge și nu va fi de acord cu motivele adoptării soluției date, hotărârea procurorului sau a procurorului ierarhic superior, după caz, va putea fi contestată judecătorului de instrucție în condițiile prevederilor art. 313 din Codul de procedură penală.

12. În această ordine de idei, instanța de judecată consideră că plângerea înaintată urmează a fi respinsă ca vădit nefondată, iar petiționarei S.S. să i se comunice că doar refuzul organului de urmărire penală de a primi plângerea sau denunțul poate fi atacat imediat judecătorului de instrucție, ceea ce nu se stabilește în pricina adusă spre rezolvare organului de jurisdicție. În alte cazuri decât în cele din speță, plângerea împotriva acțiunilor ori inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală și ale organului care exercită activitate specială de investigații sau, după caz, ale procurorului, poate fi înaintată judecătorului de instrucție, însă numai după îndeplinirea de către petiționar a prevederilor art. 298 și 299/1 din Codul de procedură penală. În caz contrar, în situația în care persoana indicată în alin. (1) al art. 313 din Codul de procedură penală a depus plângerea direct în instanța de judecată, fără a respecta procedura soluționării prealabile a acesteia de către procuror, judecătorul, prin încheiere, o declară inadmisibilă, explicându-i persoanei ordinea de contestare.

13. În al treilea rând, prevederile art. 265 din Codul de procedură penală nu trebuie confundate cu alte legi și nici nu pot fi aplicate în situația pretinsă de S.S., deoarece legiuitorul a reglementat expres și fără ambiguități prin această prevedere legală obligativitatea organului de urmărire penală de a reacționa, primi și examina plângerile sau denunțurile doar referitoare la infracțiuni, pe când, în cazul dat, plângerea adresată Centrului Național Anticorupție se referă la un dezacord cu încheierea/hotărârea judecătorească pronunțată de judecătorul N.P., care, de drept, poate fi controlată doar de către instanța judecătorească competentă, în ordinea stabilită de legislația în vigoare, nu însă de către organul de urmărire penală. La caz sunt

relevante: punctele 66 și 70 din Recomandarea CM/REC(2010)12 a Comitetului de Miniștri către statele membre ale Consiliului European „Cu privire la judecători, independența, eficiența și responsabilitățile”; art. 19 alin. (3) din Legea cu privire la statutul judecătorului, dar și Hotărârile Curții Constituționale nr.10 din 4 martie 1997, nr.28 din 14 decembrie 2010 și nr.12 din 7 iunie 2011. Totuși, necesită de delimitat o plângere a cărei obiect și conținut constituie diferende sau disensiuni și care doar în opinia persoanei reprezintă infracțiuni, de plângerile penale sincere sau denunțurile pozitive care cu adevărat se referă la infracțiuni. În primul caz, după o analiză minuțioasă și determinării lipsei caracterului penal, organul de urmărire penală nu are vreo competență de a soluționa plângerea și necesită să ia o atitudine doar prin readresarea acesteia instituției/organului competent în vederea examinării ei prin prisma altor legi, iar în a doua situație, atunci când circumstanțele cazului cu adevărat o cer, organul de urmărire penală este obligat să primească plângerile sau denunțurile, avându-se în vedere că legea procesuală penală poate fi aplicată doar în desfășurarea procesului penal și doar atunci când real s-a săvârșit o infracțiune prevăzută de legea penală.

14. În încheiere, versiunea petiționarei S.S., relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvincătoare, plângerea fiind înaintată fără a ține cont de faptul că nu orice acțiune/inacțiune sau act neconvenabil(ă) unei persoane poate fi privit(ă) ca o faptă infracțională și, de asemenea, că primirea plângerii și pornirea urmăririi penale nu poate avea loc după bunul plac și la indicația petiționarului, pentru care pretexte instanța de judecată va respinge plângerea petiționarei cu privire la contestarea refuzului organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită și, respectiv, obligarea organului de urmărire penală să elibereze un certificat despre acest fapt, sub aspectul netemeinicii ei, considerând astfel că în cauza adusă spre rezolvare înaintea organului de jurisdicție drepturile și libertățile petiționarei garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de art. 313 din Codul de procedură penală nu au fost încălcate sau afectate.

15. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 265, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarei S.S. împotriva acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală privind refuzul de a primi plângerea referitoare la infracțiunea săvârșită, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.D.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva refuzului organului de urmărire penală/procurorului
de a examina plângerea în conformitate cu prevederile art. 274 CPP**

Dosarul nr. 10-111/2016
14-ij_11-13899-1191016

Î N C H E I E R E

22 martie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

O.S.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

D.G.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

G.N.,

Petiționarei

N.U.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarei N.U. împotriva acțiunilor și actelor organului de urmărire penală și ale procurorului,

A C O N S T A T A T :

1. La 22 februarie 2016, petiționara N.U. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care contestă răspunsul Procuraturii Anticorupție privind refuzul în pornirea urmăririi penale în privința procurorului T.B. de la Procuratura raionului Strășeni, a condamnatului M.G., a fostului judecător V.L., a avocatului V.G., dar și a M.Z., contestându-se, în același timp, răspunsul procurorului ierarhic superior.

2. În susținerea plângerii formulate, petiționara N.U. a invocat că Centrul Național Anticorupție și Procuratura Anticorupție au emis decizii, din care rezultă că ea ar fi declarat singură, precum că ar fi fost de acord să transmită suma de bani în cadrul judecării cauzei și, prin urmare, s-a creat un raport de natură civilă. Astfel, fără a se adopta vreun act procesual legal pe marginea plângerii înaintate, Procuratura Anticorupție a indicat că ea urmează să se adreseze în instanța de contencios administrativ.

3. Petiționara N.U. consideră că examinarea plângerii de către Procuratura Anticorupție a fost superficială, necompletă și neobiectivă, fără a se dispune începerea urmăririi penale, în situația în care, de aproximativ doi ani, este anunțată că se săvârșește o infracțiune, se comite o escrocherie de bani prin impunerea de către procuror să scrie o recipisă, cu scopul acționării ei în judecată, ca să se poată estorca de la dânsa neîntemeiat, fără nici o bază legală, sume de bani exagerate.

4. Se mai menționează că, prin șiretlic, avocatul M.G. s-a înțeles cu M.Z., că îi va aduce câștig de la ea, deoarece acesta se cunoaște cu toți procurorii și judecătorii, situație confirmată chiar de M.Z. Ea este impusă de către procurorul T.B. să scrie o recipisă, pe când M.Z. a refuzat primirea banilor de la dânsa încă în anul 2008, când i-a finalizat un proces de judecată. Din motive netemeinice și nejustificate, ea a refuzat mai mulți ani banii, nu a acționat-o în instanță de judecată, deoarece ea știa bine că nu are pretenții față de dânsa.

5. De asemenea, petiționara motivează și faptul că organul competent să examineze plângerile depuse nu și-a exercitat obligațiunile sale și nu a examinat în modul cuvenit plângerile, deoarece urma să se pornească un proces penal, să se emită ordonanțe și să se examineze cazul enunțat. Astfel, conform înțelegerilor dintre făptași și inducerii în eroare a instanțelor de judecată, s-au emis hotărâri ilegale privind încasarea de la dânsa a sumelor mari de bani în folosul M.Z., fără un temei juridic, deoarece la momentul dat sunt deja confirmări că obiecțiile depuse de către dânsa cu privire la procesul-verbal al ședinței de judecată de la Curtea de Apel Chișinău au fost admise. Din pretențiile înaintate și ulterior admise de către instanța ierarhic superioară rezultă niște încălcări esențiale, confirmându-se, astfel, că ea nu a comunicat că este de acord să-i dea M.Z. suma de 2.000 euro, în sensul dat existând și înregistrarea audio a ședinței de judecată, probe care demonstrează netemeinicia deciziei de judecată, emisă împotriva sa.

6. Petiționara consideră ilegale răspunsurile primite de la Procuratura Anticorupție și Centrul Național Anticorupție, deoarece prin aceste înscrisuri i se încalcă drepturile procesuale, cu atât mai mult că, conformându-se indicațiilor procurorului, ea a depus și o cerere în instanța de contencios administrativ a Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, însă, prin încheierea din 15 ianuarie 2016, judecătorul M.M. a dispus refuzul cererii, explicându-i-se că astfel de acte nu sunt supuse controlului de către instanța de contencios administrativ, ci pot fi contestate judecătorului de instrucție în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală.

7. În cele din urmă, petiționara N.U. consideră drept ilegale răspunsurile procurorilor, din care considerente solicită instanței judecătorești obligarea Procuraturii Anticorupție să se conformeze prevederilor legale și să examineze plângerile depuse în mod obiectiv, pe deplin, sub toate aspectele și să dispună începerea procesului penal în baza unei ordonanțe, conform procedurii stabilite, în privința persoanelor numite mai sus.

8. În ședința de judecată, petiționara N.U. a susținut integral plângerea formulată, menționând că Procuratura Anticorupție și Centrul Național Anticorup-

ție, primind plângerile sale care arată dezacordul său cu acțiunile M.Z., avocatului M.G. și judecătorului V.L., nu și-au onorat obligațiunile pe deplin și nu au examinat plângerea conform legii. Ea nu a fost audiată pe marginea circumstanțelor descrise în plângere și nu a fost chemată niciodată pentru a i se cere explicații pe marginea cazului. Organul de urmărire penală și procurorul nu au întreprins nicio acțiune din anul în 2014 și nu s-au luat măsurile legale corespunzătoare. Petiționara susține că, în respectivul caz, urma să se inițieze o procedură și, corespunzător, să se emită o ordonanță de începere a urmăririi penale sau de neîncepere a urmăririi penale, mai ales după ce a prezentat probe privind admiterea obiecțiilor la procesul-verbal al ședinței de judecată de la Curtea de Apel Chișinău, de unde rezultă că ea nu a recunoscut că ar fi vrut să dea sume de bani.

9. Procurorul G.N. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii petiționarei N.U., ca neîntemeiată, deoarece, prin răspunsurile date și întocmite legal, petiționarei i s-a comunicat că între ea și M.Z. sunt prezente niște raporturi civile. Atât instanța de fond cât și Curtea de Apel Chișinău au stabilit ca N.U. să fie obligată să achite banii parveniți ca urmare a unor raporturi civile. În asemenea împrejurări, nu se pot verifica actele instanței judecătorești care sunt legale și definitive, respectiv, organul de urmărire penală nu poate interveni în acest caz.

10. Audiind participanții la proces, examinând plângerea înaintată, verificând motivele invocate în raport cu circumstanțele constatate în cadrul cercetării judecătorești, instanța de judecată consideră plângerea întemeiată și necesită a fi admisă integral, având în vedere următoarele motive:

11. Conform cerințelor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin.(1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

12. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție, considerând plângerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului

sau acțiunii procesuale atacate. Constatând că actele sau acțiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucție pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. Copia încheierii se expediază persoanei care a depus plângerea și procurorului.

13. Art. 6 § 1 din Convenția Europeană stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

14. În ședința de judecată s-a constatat că, la data de 1 decembrie 2015, în adresa Procuraturii Anticorupție a parvenit plângerea N.U., înregistrată sub nr. 1568pet/15, prin care s-a solicitat tragerea la răspundere penală a procurorului T.B. de la Procuratura raionului Strășeni, a ex-judecătorului Judecătoriei Strășeni, V.L., a avocatului M.G., dar și a M.Z., pentru pretensele acțiuni de amenințare și șantaj de a întocmi o recipisă privind existența unei datorii față de M.Z.

15. Prin hotărârea Judecătoriei Strășeni din 23 iulie 2015, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de către M.Z. și s-a dispus încasarea din contul N.U. în folosul M.Z. a datoriei în sumă de 2.000 euro și a cheltuielilor de judecată în mărime de 5.000 lei, iar acțiunea reconvențională a N.U. împotriva M.Z., privind încasarea prejudiciului material și moral, a fost respinsă, ca neîntemeiată.

16. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2015, a fost admis în parte apelul N.U., s-a casat hotărârea Judecătoriei Strășeni din 23 iulie 2015, în partea încasării cheltuielilor judiciare, fiind reduse cheltuielile judiciare spre încasare de la 5.000 lei la 1.000 lei, în rest, apelul N.U. a fost respins, ca neîntemeiat.

17. În rezultatul examinării plângerii petiționarei N.U., procurorul G.N. de la Procuratura Anticorupție, la 22 decembrie 2015, cu nr. 7394, a elaborat un răspuns potrivit căruia petiționara a fost informată despre lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii în acțiunile persoanelor care se pretinde că ar fi comis asupra sa acțiuni de amenințare și șantaj, aducându-i-se, în același timp, la cunoștință petiționarei despre dreptul de a contesta acțiunile procurorului în instanța de contencios administrativ.

18. Suplimentar, la 31 decembrie 2015, procurorul interimar A.P. de la Procuratura Anticorupție, a informat petiționara N.U. că, în caz de dezacord cu răspunsurile oferite anterior, acestea ar putea fi contestate conform art. 16 alin. (1) din Legea cu privire la petiționare, comunicându-i-se, în același timp, că răspunsurile nominalizate nu sunt pasibile de a fi contestate conform articolelor 299-299¹ din Codul de procedură penală.

19. Prin răspunsul nr. 880 din 16 februarie 2016, eliberat de către procurorul G.N. de la Procuratura Anticorupție, petiționarei N.U. i s-a adus la cunoștință că organul de urmărire penală nu are competență jurisdicțională și nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor judecate de instanțe competente și să se expună

sau să aprecieze legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești, această obligație fiind atribuită în exclusivitate instanțelor judecătorești competente. Suplimentar, petiționarei i s-a comunicat dreptul de a se adresa în instanța de contencios administrativ conform art. 16 alin. (1) din Legea cu privire la petiționare, nr. 190 din 19 iulie 1994.

20. Nefiind de acord cu răspunsurile primite, petiționara N.U. s-a adresat judecătorului de instrucție în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, cu solicitarea de a obliga Centrul Național Anticorupție și Procuratura Anticorupție de a examina plângerea sa în contextul art. 274 din Codul de procedură penală, din considerentul aprecierii eronate a situației de fapt și încălcării procedurii de examinare a plângerii.

21. În fapt, s-a stabilit că petiționara N.U. denunță acțiunile pretins ilegale ale procurorului T.B. de la Procuratura raionului Strășeni, a ex-judecătorului din cadrul Judecătoriei Strășeni, V.L., a avocatului M.G. și a M.Z. Potrivit plângerii înaintate, petiționara N.U. solicită pornirea urmăririi penale în privința acestor persoane.

22. Deși petiționara N.U. a depus o plângere în vederea pornirii urmăririi penale și tragerii persoanelor vizate la răspundere penală, procurorul G.N. de la Procuratura Anticorupție, s-a limitat doar la elaborarea unei epistole, fără însă a dispune examinarea plângerii prin prisma art. 274 din Codul de procedură penală și, după caz, adoptarea unei ordonanțe fie și de refuz în pornirea urmăririi penale.

23. Situației din speță îi sunt relevante prevederile art. 274 alin. (1) coroborate cu cele alin. (5) din Codul de procedură penală, de unde clar și fără interpretări rezultă că organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut de art. 262 și 273 dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informând despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv, iar în cazul în care procurorul refuză pornirea urmăririi penale, el confirmă faptul prin ordonanță motivată și anunță despre aceasta, într-un termen cât mai scurt posibil, dar nu mai mare de 15 zile, persoana care a înaintat sesizarea. În cazul în care consideră că lipsesc temeiurile pentru a începe urmărirea penală, procurorul, prin ordonanță, abrogă ordonanța de începere a urmăririi penale și dispune refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

24. Având în vedere norma procesuală penală subliniată mai sus, instanța de judecată determină că chiar și în cazul în care circumstanțele descrise în denunț sau plângere se referă la niște raporturi civile ori dacă pe marginea afirmațiilor enunțate de petiționară există o hotărâre judecătorească definitivă, procurorul urma oricum să examineze plângerea N.U. conform acestor rigori și, după caz, să apeleze la una din situațiile descrise în prevederile art. 275 din Codul de procedură penală, apoi să adopte o ordonanță motivată în modul stabilit de legiuitor, cu expunerea asupra tuturor circumstanțelor invocate de petiționar și cunoscute de procuror.

25. Eliberarea unui răspuns formal în sensul abordat de către procuror nu poate constitui rezultatul examinării unei plângeri înaintate de către petiționara N.U., de vreme ce această persoană denunță acțiunile presupus a fi ilegale ale procurorului T.B. de la Procuratura raionului Strășeni, a ex-judecătorului în cadrul Judecătoriei Strășeni, V.L., a avocatului M.G. și a M.Z. și, ca urmare, prin prisma art. 262, art. 263, 265 și 274 din Codul de procedură penală, procurorul avea drept sarcină să se expună asupra plângerii prin emiterea ordonanței respective, lucru care însă nu s-a realizat.

26. Afirmția procurorului că plângerea N.U. urma a fi examinată în contextul Legii cu privire la petiționare se apreciază ca una greșită în contextul celor dezvăluite mai sus și în raport cu faptul că N.U. a solicitat verificarea circumstanțelor descrise anume sub aspect penal. De altfel, denunțul/plângerea N.U. a fost înaintat/ă conform prevederilor articolelor 262-263 din Codul de procedură penală, iar organul de urmărire penală sau, după caz, procurorul, urma să țină cont de rigorile art. 19, 252, 254 din Codul de procedură penală și art. 6 CEDO, după care să adopte o soluție corectă și legală.

27. Cât privește argumentul procurorului referitor la existența unor raporturi civile și că pe marginea afirmațiilor enunțate de petiționară există o hotărâre judecătorească definitivă, acest act nu exonerează procurorul de a emite actele procesuale specifice la caz. Chiar și în prezența acestor argumentări, procurorul oricum urma să adopte o ordonanță motivată și să țină cont de cazurile specificate de art. 275 din Codul de procedură penală, mai ales atunci când petiționara a pus în fața organului de urmărire penală niște obiecții la procesul-verbal al ședinței de judecată, care, în final, au fost admise de către instanța ierarhic superioară.

28. Astfel, instanța de judecată stabilește că plângerea N.U. nu a fost examinată de către organul de urmărire penală și, în final, de către Procuratura Anticorupție în ordinea prevăzută de art. 274, consolidat cu art. 275 din Codul de procedură penală. De asemenea, organul de urmărire penală și procurorul nu au emis vreo ordonanță de a refuza începerea urmăririi penale, limitându-se la constatarea faptelor prin realizarea unor răspunsuri, ca, prin urmare, plângerea petiționarei să fie examinată fără a fi luate toate măsurile prevăzute de lege.

29. Față de cele ce preced și atâta timp cât legea procesuală penală nu reglementează expres o altă modalitate de examinare a plângerilor persoanelor în cazul existenței unor raporturi civile și hotărâri judecătorești definitive pe marginea acestorași circumstanțe, instanța de judecată apreciază plângerea petiționarei drept una fondată și urmează a fi admisă, cu obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate și, corespunzător, să examineze plângerea N.U. din 1 decembrie 2015 în ordinea prevăzută de art. 274 din Codul de procedură penală, după care să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

30. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313, 341 și 437 alin. (1) pct. 3¹) din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite plângerea petiționarei N.U. împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală și ale procurorului.

Se obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului conturate în toate amănunțele în conținutul încheierii și, respectiv, să examineze plângerea petiționarei N.U. în ordinea prevăzută de art. 274 din Codul de procedură penală și, în funcție de circumstanțele stabilite, să se adopte o hotărâre în condițiile legii.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul O.S.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva refuzului organului de urmărire penală/procurorului
de a examina plângerea în conformitate cu prevederile art. 274 CPP**

Dosarul nr. 10-121/2016
14-ij_11-13299-1191016

Î N C H E I E R E

1 iulie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

A.V.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.G.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

V.F.,

În lipsa:

Petiționarului

A.M.,

examinând în cameră de consiliu plângerea petiționarului A.M. împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală și ale procurorului,

A C O N S T A T A T:

1. La 21 iunie 2016, petiționarul A.M. a adresat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, o plângere, potrivit căreia a solicitat:

- admiterea plângerii privind refuzul procurorului și al procurorului superior să examineze refuzul organului de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău de a atrage persoanele vinovate din cadrul Ministerului Justiției la răspundere contravențională și penală pentru neexecutarea cu rea-credință a hotărârii judecătorești definitive, decizia nr. 2ra – 2858/2015;

- recunoașterea faptelor că plângerile depuse au fost respinse și examinate contrar art. 3 din Legea cu privire la petiționare;

- obligarea procurorului ierarhic superior să examineze plângerile în cadrul legal, prin prisma legii contravenționale și celei penale.

2. Petiționarul A.M., deși a fost citat legal despre locul, data și ora ședinței, ceea ce se confirmă prin avizul de recepție al Î.S. „Poșta Moldovei” din 23 iunie 2016, nu s-a prezentat în judecată, însă, prin cererea din 30 iunie 2016, înregistrată în cance-

laria instanței judecătorești sub numărul 22189, a solicitat examinarea plângerii în lipsa sa, cu solicitarea desemnării de către coordonatorul oficiului teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat a unui avocat care să-i acorde petiționarului asistență juridică garantată de stat, cu obligarea avocatului să întocmească o plângere motivată și să depună recursul corespunzător, cu anexarea probelor legalizate. În cele din urmă, cu referire la prevederile art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală și ca urmare a ascultării opiniei procurorului, s-a considerat că neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu împiedică examinarea plângerii.

3. Procurorul V.F. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii ca fiind neîntemeiată. Astfel, procurorul a evidențiat că petiționarului i s-a comunicat că afirmațiile conținute în plângerea adresată organului de urmărire penală nu constituie fapte infracționale, din această cauză plângerea a fost examinată sub aspectul unei petiții.

4. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate de procuror și punându-le în legătură cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea drept neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente.

5. Conform dispozițiilor art. 313 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, (1) plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plângerea sau denunțul privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; 2) ordonanțele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

6. Referitor la capătul de cerere privind solicitarea desemnării de către coordonatorul oficiului teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat a unui avocat care să-i acorde petiționarului asistență juridică garantată de stat, instanța de judecată va respinge, ca vădit neîntemeiată, o astfel de doleanță, întrucât la examinarea plângerilor în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție nu este în drept și nu are competență de a recurge la asemenea acțiuni. Potrivit dispozițiilor art. 313 alin. (4) din Codul de procedură penală, plângerea se examinează cu participarea procurorului și cu citarea persoanei care a depus plângerea, iar neprezentarea persoanei care a depus plângerea nu împiedică examinarea plângerii. În plus, conform prevederilor art. 6 coroborate cu

cele ale articolelor 19-22, 25-28 din Legea cu privire la asistența juridică garantată de stat nr. 198-XVI din 26 iulie 2007, petiționarul nu are dreptul la asistență juridică calificată în cazul plângerilor înaintate în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală. Mai mult, pentru a beneficia de asistență juridică calificată, persoana trebuie să adreseze personal o cerere către oficiile teritoriale ale Consiliului Național, care se întocmește după un model aprobat de Consiliul Național.

7. În continuare, instanța de judecată reține că, la 17 mai 2015, petiționarul A.M. a adresat Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, o plângere, prin care a solicitat atragerea la răspundere contravențională sau penală a responsabililor din cadrul Ministerului Justiției de executarea hotărârilor judecătorești, care, de fapt, refuză să pună în executare titlul executoriu eliberat în baza deciziei nr. 2ra – 2858/15, prin care s-a dispus încasarea de la bugetul de stat în folosul lui A.M. a sumei de bani în mărime de 1.000 lei.

8. Prin nota informativă din 27 mai 2016, apoi prin comunicatul nr. 03 – 5641 din 6 iunie 2016, elaborate de procurorul V.F. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, petiționarului A.M. i s-a comunicat că pricina neexecutării documentului executoriu este omisiunea sa, astfel de plângeri nu pot fi examinate în ordinea art. 274 din Codul de procedură penală, iar referitor la alte situații similare, petiționarului A.M. să i se dea răspuns prin prisma Legii cu privire la petiționare.

9. Materialul la care a făcut referință petiționarul în plângerea sa a fost prezentat de procuror în cadrul ședinței de judecată, de unde rezultă că A.M. se plânge pe faptul neexecutării de către responsabilii din cadrul Ministerului Justiție a unei hotărâri judecătorești.

10. Așadar, instanța de judecată menționează că refuzul de a porni un proces contravențional, așa după cum pretinde A.M., nu poate fi contestat prin prisma art. 313 din Codul de procedură penală. Deși neexecutarea hotărârii instanței de judecată constituie în aparență inclusiv o faptă penală, conform art. 320 din Codul penal, în cazul din speță organul de urmărire penală sau, după caz, Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, nu au nicio competență de a soluționa plângeri în ordinea art. 274 din Codul penal, din care considerente se apreciază că procurorul corect și întemeiat s-a limitat la darea unui răspuns în baza Legii cu privire la petiționare.

11. Astfel, conform art. 320 din Codul penal, pot fi trase la răspundere doar persoanele pentru neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale, pe când la caz, petiționarul A.M. nu s-a adresat executorului judecătoresc, conform art. 421 din Codul contravențional, pentru a constata contravențiile menționate de art. 318 și/sau art. 319 din același cod. Ca urmare, argumentele petiționarului se apreciază ca fiind vădit neîntemeiate.

12. Pe de altă parte, prevederile art. 265 și 274 din Codul de procedură penală nu trebuie confundate cu alte legi și nici nu pot fi aplicate în situația pretinsă de A.M., deoarece legiuitorul a reglementat expres și fără ambiguități prin aceste prevederi

legale obligativitatea organului de urmărire penală de a reacționa, primi și examina plângerile sau denunțurile referitoare doar la infracțiuni, pe când în cazul dat plângerea adresată Procuraturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, se referă la un dezacord cu acțiunile sau inacțiunile unor angajați ai Ministerului Justiției, care, de drept, pot fi controlate doar de către superiori și, ulterior, de către instanța de contencios administrativ, în ordinea stabilită de legislația în vigoare, nu însă de către organul de urmărire penală prin prisma legii penale și procesual penale. Totuși, necesită de delimitat o plângere a cărei obiect și conținut constituie diferende sau disensiuni și care doar în opinia persoanei reprezintă infracțiuni, de plângerile penale sincere sau denunțurile pozitive, care cu adevărat se referă la infracțiuni sau, după caz, care conțin în sine elemente și informații de unde rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune. În primul caz, după o analiză minuțioasă și determinare a lipsei caracterului penal, organul de urmărire penală nu are vreo competență de a soluționa plângerea și necesită să ia o atitudine doar prin readresarea acesteia instituției/organului competent în vederea examinării ei prin prisma altor legi. În a doua situație, când circumstanțele cazului o cer și persistă bănuiala rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, organul de urmărire penală este obligat să primească plângerile sau denunțurile, avându-se în vedere că legea procesuală penală poate fi aplicată doar în desfășurarea procesului penal și doar atunci când real s-a săvârșit o infracțiune prevăzută de legea penală.

13. Corespunzător, instanța de judecată determină că Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, corect și întemeiat s-a limitat la examinarea petiției și elaborarea unui răspuns pe marginea circumstanțelor descrise de petiționar, în condițiile art. 7 din Legea cu privire la Procuratură, fără a adopta vreo ordonanță de refuz în începerea urmăririi penale, care în final ar fi fost de prisos și depășită de cadrul legal.

14. Într-o altă ordine de idei, necesită de evidențiat faptul că, la examinarea plângerilor în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție nu constată anumite fapte, inclusiv juridice, deoarece potrivit dispoziției art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție fie adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate, fie pronunță o încheiere despre respingerea plângerii înaintate. În asemenea împrejurări, plângerea petiționarului A.M. în latura ce ține de recunoașterea anumitor fapte drept ilegale se va respinge ca nefondată.

15. În încheiere, versiunea petiționarului A.M., relatată instanței de judecată, se identifică a fi una convențională și neconvingătoare, iar plângerea fiind înaintată fără a ține cont de faptul că nu orice acțiune/inacțiune sau act neconvenabil(ă) unei persoane poate fi privit(ă) ca o faptă infracțională și, de asemenea, că primirea plângerii și pornirea urmăririi penale nu poate avea loc după bunul plac și la indicația petiționarului, pentru care pretexte instanța de judecată va respinge plângerea petiționarului A.M. împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor organului de urmărire

penală și ale procurorului, sub aspectul netemeinicii ei, considerând astfel că în cauza adusă spre rezolvare înaintea organului de jurisdicție drepturile și libertățile petiționarului garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de art. 313 din Codul de procedură penală – nu au fost încălcate sau afectate.

16. Referitor la dreptul participanților la proces de a contesta încheierea, instanța de judecată consideră că, întrucât petiționarul A.M. face trimitere la faptul că Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, refuză să dispună tragerea la răspundere penală a responsabililor de punere în executare a hotărârilor judecătorești din cadrul Ministerului Justiției, evident prin pornirea unei cauze penale, prin prisma art. 313 alin. (6) din Codul de procedură penală, încheierea în această parte va putea fi atacată cu recurs la Curtea de Apel în termen de 15 zile de la data pronunțării.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea petiționarului A.M. împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală și ale procurorului, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul A.V.**

**III. ÎNCHEIERI PRIVIND EXAMINAREA PLÂNGERILOR
ÎMPOTRIVA SUSPENDĂRII PROVIZORII DIN FUNCȚIE**
(art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală)

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva suspendării provizorii din funcție**
(art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 10-19/2016
14-ij_11-13242-1191016

Î N C H E I E R E

15 aprilie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul A.N.,
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului N.O.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție, D.C.,

În prezența:

Petiționarului I.V.,

Avocatului V.C.,

Reprezentantului Direcției Generale ETS, V.S.,

examinând în cameră de consiliu plângerea lui I.V., cu privire la atacarea hotărârii administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului,

A C O N S T A T A T:

1. La 26 februarie 2016, petiționarul I.V., în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, a atacat judecătorului de instrucție hotărârea administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului.

2. În motivarea plângerii, petiționarul I.V. invocă că, în exercitarea funcției de șef al Direcției Educație Tineret și Sport al sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, el a fost suspendat din funcție în baza ordinului nr. 141-p din 20 februarie 2016 al Direcției Generale Educație, Tineret și Sport. Drept motiv a servit demersul Procuraturii Anticorupție din 19 februarie 2016, potrivit căruia, Primăria municipiului

Chișinău a fost informată despre faptul pornirii mai multor cauze penale pentru săvârșirea unor infracțiuni în comiterea cărora el este bănuit și, corespunzător, în baza art. 200 din Codul de procedură penală, s-a solicitat suspendarea provizorie din funcția ocupată.

3. În opinia petiționarului, demersul procurorului, dar și ordinul nr. 141-p din 20 februarie 2016 al Direcției Generale Educație, Tineret și Sport, sunt ilegale, din care cauză, în condițiile art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală, solicită anularea actului administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție, în baza demersului procurorului.

4. Petiționarul I.V. consideră că motivele arătate în demersul procurorului nu corespund realității și, corespunzător, acest act nu poate întruni condițiile de suspendare din funcție, cu atât mai mult că actele nominalizate nu sunt motivate.

5. Pe de o parte, petiționarul indică că din cele 5 pagini ale acestui document, pe 3 file se face descrierea acțiunilor procesuale întreprinse de către organul de urmărire penală, în special, începând cu luna aprilie 2015, în așa fel, aducându-se la cunoștința organului administrației publice locale motivele bănuielii privind comiterea infracțiunilor arătate. Procurorul, însă, nu a indicat din ce cauză pe parcursul a 10 luni în care s-au desfășurat acțiunile de anchetă preliminară, nu s-a solicitat suspendarea din funcție și care circumstanțe recent descoperite impun necesitatea aplicării acestei măsuri.

6. Astfel, prima cauză penală a fost pornită la 3 aprilie 2015 pe semne constitutive ale infracțiunii prevăzută de articolul 330² din Codul penal, iar la verificarea faptelor bănuite organul de urmărire penală a ajuns la concluzia că el ar fi comis și infracțiunea prevăzută de articolul 352² din Codul penal, adică în mod fals a prezentat declarațiile pe venit, fapt, care a servit temei pentru pornirea urmăririi penale și pe acest caz la 13 august 2014, dosarul nr. 2014970411. Ulterior, la 26 august 2015, cauzele penale menționate au fost conexe și s-a atribuit nr. 2014970183, însă, deși la 28 octombrie 2015 I.V. a fost recunoscut în calitate de învinuit, procurorul n-a stabilit necesitatea suspendării lui din funcție.

7. Nu în ultimul rând se mai invocă că, în cadrul urmăririi penale, în special, la 19 noiembrie 2015, Centrul Național Anticorupție a sesizat Comisia Națională de Integritate, care, la 22 ianuarie 2016, a emis un act de constatare cu nr. 04/4. Potrivit actului dat, s-a decis că la depunerea declarațiilor I.V. nu a comis niciun fals, mai mult, acest document servește drept temei pentru scoaterea sa de sub învinuire, însă cu toate acestea, după astfel de constatări, procurorul solicită printr-un demers suspendarea lui din funcție.

8. Petiționarul I.V. mai susține că, din conținutul demersului înaintat de procuror, rezultă că la 10 februarie 2016 a fost pornită încă o cauză penală pe semne constitutive de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 328 alin. (1) din Codul penal, și anume pentru excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, aducându-se, astfel, la cunoștința Primăriei municipiului Chișinău acest fapt. În susținerea solicitării de suspendare din funcție se invocă că el, în exercitarea funcției

deținute, ar fi putut să nimicească probe, să influențeze martorii etc. În realitate, însă, I.V., pe cauza penală menționată nu a fost recunoscut în calitate de bănuit, nu a depus declarații, nu a fost citat pentru audieri sau efectuarea altor acțiuni procesuale și, de asemenea, nu s-a emis o ordonanță de punere sub învinuire, din această cauză consideră că toate presupunerile procurorului contravin principiului „prezumției nevinovăției” și prevederilor art. 21 din Constituție, art. 8 din Codul de procedură penală, iar în final, ordinului nr. 141-p din 20 februarie 2016 prin care s-a dispus suspendarea sa provizorie din funcție la demersul procurorului, ceea ce contravine art. 53 lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

9. Temeiurile invocate, relatate de procuror în demersul său, că el este învinuit în comiterea a trei infracțiuni prevăzute de art. 330², 353² și 328 alin. (1) din Codul penal, nu pot servi drept bază de a suspenda funcționarul public din funcție, deoarece învinuirea formulată pe aceste fapte a fost adusă în primele două cazuri, iar pentru presupusa infracțiune prevăzută de art. 328 alin. (1) din Codul penal, el nu a fost audiat pe acest caz.

10. Referitor la celelalte două învinuiri formulate în baza art. 330², 353² din Codul penal, petiționarul argumentează că suspendarea provizorie din funcție se exclude atâta timp cât demersul nu a fost înaintat de procuror la etapa pornirii urmăririi penale, iar la data înaintării demersului procurorul nu a indicat circumstanțele de fapt și de drept care l-au făcut să înainteze un astfel de demers. Învinuirile respective sunt lipsite de sens juridic, ținându-se cont de faptul că actul de constatare al CNI privind corectitudinea declarațiilor făcute de el, cât și faptul că lui i se încredințează îmbogățirea ilicită pentru perioada anilor 2008-2013, pe când răspunderea penală pentru astfel de acțiuni a fost stabilită și pusă în vigoare doar la 25 februarie 2015, iar solicitarea procurorului de a-l suspenda provizoriu din funcție este lipsită de raționalitate în prezența faptului că el, I.V., nu este recunoscut în calitate de bănuit sau învinuit.

11. În încheiere, petiționarul I.V. solicită instanței judecătorești admiterea plângerii înaintate în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală și, respectiv, declararea nulității ordinului Direcției Generale Educație, Tineret și Sport cu nr. 141-p din 20 februarie 2016, prin care a fost suspendat din funcția de șef al Direcției Educație Tineret și Sport al sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, începând cu data de 20 februarie 2016.

12. Petiționarul I.V., susținut de avocatul V.C., în ședința de judecată, au solicitat admiterea plângerii înaintate după conținut.

13. Procurorul D.C., procuror în Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii ca fiind înaintată nefondat, susținând concomitent că motive întemeiate care ar sta la baza admiterii plângerii nu s-au constatat, iar demersul procurorului privind suspendarea provizorie din funcție a fost bazat pe prevederile legale și situația de fapt care privește împrăjurarea.

14. Reprezentantul Direcției Generale Educație, Tineret și Sport, în persoana V.S., a cerut în ședința de judecată respingerea plângerii petiționarului, indicând

concomitent că ordinul de suspendare din funcție a fost emis la demersul Procuraturii Anticorupție. În plus, ordinul nominalizat s-a axat inclusiv pe prevederile art. 53 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

15. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate de procuror și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a respinge plângerea ca fiind neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente.

16. Așadar, petiționarul I.V. își exprimă dezacordul cu motivele de drept și de fapt care au stat la baza emiterii ordonanțelor de către procuror, prin care s-a dispus începerea urmăririi penale și recunoașterea persoanei în calitate de bănuit și învinuit. Astfel, instanța de judecată nu se va expune în această latură și se va axa la examinarea doar a două chestiuni (contestarea demersului procurorului privind suspendarea provizorie din funcție și contestarea hotărârii administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului). Or, ordonanțele de începere a urmăririi penale din 3 aprilie 2015, 13 august 2015 și 10 februarie 2016 pe cauzele penale nr. 2015970183, nr. 2015970411, nr. 2016970048 și nr. 2016970049, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 330², 353², 328 alin. (1) din Codul penal, cât și ordonanțele de recunoaștere a lui I.V. în calitate de bănuit și ulterior de învinuit, nu au fost contestate judecătorului de instrucție în modul stabilit și, respectiv, nu este obiectul examinării plângerii în cauză, cu atât mai mult că astfel de ordonanțe nici nu sunt pasibile de atacare potrivit art. 313 alin. (2) din Codul de procedură penală, deoarece astfel de acte procedurale sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit, punerea persoanei sub învinuire, dispunerea efectuării unei expertize nu afectează drepturile sau libertățile constituționale. Acestea sunt niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate.

17. Potrivit dispozițiilor art. 200 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, (1) suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public, (3) suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează bănuitul, învinuitul în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

18. În ședința de judecată s-a constatat că, prin demersul procurorului D.C. din 19 februarie 2016, s-a solicitat Primarului General al municipiului Chișinău, L.C., suspendarea provizorie din funcție a învinuitului I.V., șef al Direcției Educație Tineret și Sport al sectorului Buiucani, municipiul Chișinău.

19. Ca instituție a Consiliului municipal Chișinău, Direcția Generală Educație, Tineret și Sport, cu referire atât la demersul Procuraturii Anticorupție, cât și la

prevederile art. 53 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, a dispus prin ordinul nr. 141-p din 20 februarie 2016 suspendarea din funcție a lui I.V. din calitatea de șef al DETS a sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, începând cu 20 februarie 2016, fiind astfel o hotărâre a administrației instituției de suspendare din funcție motivată sub toate aspectele.

20. În cele din urmă, instanța de judecată stabilește că suspendarea provizorie din funcție a lui I.V. a fost decisă în conformitate cu legislația în vigoare și temeiuri de a declara nulitatea actului vizat lipsesc. De altfel, cu excepția faptului că suspendarea provizorie din funcție a avut loc la demersul procurorului pe motiv că I.V. deține calitate de învinuit, ordinul nr. 141-p din 20 februarie 2016 a fost emis și în raport cu prevederile art. 53 lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, potrivit cărora raporturile de serviciu se suspendă de către autoritatea publică în cazul recunoașterii în calitate de bănuț sau emiterii în privința acestuia a ordonanței de punere sub învinuire, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. La caz, petiționarul I.V. a deținut calitatea de bănuț, apoi a fost recunoscut și în calitate de învinuit, circumstanțe care își mențin actualitatea, fiind astfel o situație obligatorie pentru autoritatea publică de a dispune suspendarea raporturilor de serviciu, chiar și în lipsa unui demers din partea procurorului.

21. Pe de altă parte, necesită de elucidat că demersul procurorului privind suspendarea provizorie din funcție are un caracter de recomandare și nici într-un caz nu produce efecte juridice pentru persoană și nu poate fi considerat că acest înscris afectează cumva drepturile și libertățile constituționale ale persoanei, întrucât actul final prin care se presupune că s-ar fi încălcat într-un fel sau altul drepturile și libertățile omului este anume decizia privind suspendarea provizorie din funcție, pe care emite nu procurorul, ci administrația instituției în care activează bănuțul, învinuitul, în condițiile legii, însă la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție în condițiile dispozițiilor art. 200 alin. (3) coroborate de prevederile art. 313 din Codul de procedură penală.

22. Astfel, instanța de judecată a constatat că hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție este una legală, motivată sub toate aspectele și bazată inclusiv pe Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, din care considerente plângerea petiționarului I.V., în această latură, se va respinge ca nefondată.

23. Referitor la argumentele petiționarului că procurorul nu a indicat din ce cauză pe parcursul a 10 luni în care s-au desfășurat acțiunile de anchetă preliminară nu s-a solicitat suspendarea sa din funcție, instanța de judecată va respinge respectivele afirmații ca nefondate, deoarece prin prisma art. 200 din Codul de procedură penală, legiuitorul nu a stabilit vreo restricție sau termen în care procurorul poate înainta demersul privind suspendarea provizorie din funcție.

24. Referitor la dreptul participanților la proces de a contesta încheierea, instanța de judecată consideră că, deși prin prisma art. 313 alin. (6) din Codul de

procedură penală pot fi atacate cu recurs doar încheierile judecătorului de instrucție privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, această normă procesual penală nu este aplicabilă în situația supusă examinării. Prevederile art. 313 din Codul de procedură penală se referă doar la plângerea împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organului care exercită activitate specială de investigații, pe când petiționarul I.V. a contestat hotărârea Direcției Generale Educație, Tineret și Sport de suspendare din funcție. Ca urmare, încheierea judecătorului de instrucție pe marginea hotărârilor administrației instituției de suspendare din funcție pot fi atacate cu recurs, în caz contrar s-ar aprecia ca fiind încălcat dreptul la un recurs efectiv prevăzut de art. 13 CEDO.

25. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 200, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea lui I.V. cu privire la atacarea hotărârii administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul A.N.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva suspendării provizorii din funcție
(art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală)**

Dosarul nr. 10-234/2016
14-ij_11-132242-1191016

Î N C H E I E R E

9 septembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Buiucani,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

V.S.,

Grefierului

M.I.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

L.R.,

Reprezentantului Ministerului Sănătății,

A.Ș.,

Avocatului

N.P.,

Petiționarului

V.C.,

examinând în cameră de consiliu plângerea avocatului N.P., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului V.C., cu privire la atacarea hotărârii administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului,

A C O N S T A T A T:

1. La 4 mai 2016, avocatul N.P. a atacat judecătorului de instrucție hotărârea administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului.

2. În motivarea plângerii, avocatul N.P. a invocat că, în fapt, prin ordinul Ministrului Sănătății nr. 50 P, § 1 din 23 aprilie 2016, s-a dispus suspendarea provizorie din funcție a lui V.C., director al Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic, pe perioada efectuării acțiunilor procesuale în cadrul dosarului penal nr. 2014970558.

3. Ordinul de suspendare provizorie din funcție a fost întemeiat pe demersul procurorului din 16 aprilie 2016, conform art. 200 din Codul de procedură penală, articolele 75 și 76 din Codul muncii, dar și potrivit pct. 9 al Regulamentului privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 397 din 31 mai 2011.

4. În opinia avocatului, ordinul Ministrului Sănătății nr. 50 P, § 1 din 23 aprilie 2016 este unul ilegal și urmează a fi anulat, deoarece V.C. nu este funcționar public și nu activează într-o autoritate publică, nu realizează activități în interesul serviciului public, iar Instituția Medico-Sanitară Publică Institutul Oncologic nu este o autoritate publică.

5. Avocatul N.P. consideră că ordinul de suspendare provizorie din funcție a fost emis contrar prevederilor art. 200 din Codul de procedură penală și art. 2 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care, pe de o parte, indică că suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată învinutului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public, iar pe de altă parte, termenul „serviciu public” este definit ca fiind o activitate de interes public, organizată și desfășurată de către o autoritate publică, iar „autoritate publică” semnifică orice structură organizatorică sau organ, instituită prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

6. În niciun caz, petiționarul nu întrunește condițiile de a fi suspendat provizoriu din funcție, iar calificativul „publică” reprezintă apartenența proprietății și fondatorului instituției, care în speță se constată a fi Ministerul Sănătății. Mai mult, în Republica Moldova activează și instituții medico-sanitare private, ceea ce se deduce și din prevederile art. 4 alin. (1) și (2) din Legea ocrotirii sănătății, potrivit cărora instituțiile medico-sanitare pot fi publice sau private, cu excepția celor care, în conformitate cu legislația în vigoare, nu pot fi decât publice. Instituția medico-sanitară publică se instituie prin decizia Ministerului Sănătății sau a autorității administrației publice locale. Instituția medico-sanitară publică departamentală se instituie prin decizia autorității centrale de specialitate.

7. Nu în ultimul rând, avocatul N.P. face trimitere și la dispoziția art. 76 lit. (j) din Codul muncii, potrivit căreia contractul individual de muncă se suspendă la cererea organelor de control și de drept, conform legislației în vigoare. Astfel, autorul plângerii pretinde că ordinul nu conține norma materială în baza căreia a fost suspendat contractul de muncă. De altfel, numai Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, în art. 53 lit. c) conține temeiul suspendării în cazul recunoașterii în calitate de bănuț sau emiterii în privința acestuia a ordonanței de punere sub învinuire, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

8. În încheiere și cu referire la prevederile art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală, avocatul N.P. solicită instanței judecătorești anularea ordinului Ministrului Sănătății nr. 50 P, § 1 din 23 aprilie 2016, ca fiind emis ilegal.

9. Petiționarul V.C., în numele căruia a acționat și avocatul N.P., în ședința de judecată, a solicitat admiterea plângerii înaintate după conținut.

10. Procurorul L.R. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii ca fiind înaintată nefondat, susținând concomitent că motive care ar sta la baza admiterii plângerii nu s-au constatat, iar demersul procu-

rorului privind suspendarea provizorie din funcție a fost bazat pe prevederile legale și situația de fapt care privește împrejurarea.

11. Reprezentantul Ministerului Sănătății, în persoana lui A.Ș., în ședința de judecată, a cerut respingerea plângerii petiționarului, indicând concomitent că ordinul de suspendare din funcție a fost emis la demersul Procuraturii Anticorupție, în plus, ordinul nominalizat s-a axat inclusiv pe prevederile legale conținute în el.

12. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate de procuror și prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră că plângerea înaintată este una întemeiată și necesită a fi admisă integral, cu dispunerea declarării nulității ordinului contestat, având în vedere următoarele considerente.

13. În ședința de judecată s-a constatat că V.C., născut la 4 ianuarie 1958, este învinuit de către organul de urmărire penală de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 324 alin. (1) și 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal.

14. În fapt, V.C. deține funcția de director al Instituției Medico-sanitare Publice Institutul Oncologic.

15. Prin demersul procurorului L.R. de la Procuratura Anticorupție, din 16 aprilie 2016, s-a solicitat suspendarea provizorie pe parcursul efectuării acțiunilor procesuale în cadrul procesului penal nr. 2014970558 a cetățeanului V.C. din funcția de director al IMSP Institutul Oncologic.

16. Ca rezultat al demersului înaintat, prin ordinul ministrului Sănătății nr. 50 P, § 1 din 23 aprilie 2016 „Cu privire la suspendarea contractului individual de muncă”, s-a ordonat, prin respectivul act, suspendarea contractului individual de muncă nr. 04 din 15 martie 2013 a lui V.C., director al Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic, începând cu data de 24 aprilie 2016, pe perioada efectuării acțiunilor procesuale în cadrul procesului penal nr. 2015970558.

17. Conform dispozițiilor art. 313 alin. (2) 3) din Codul de procedură penală, persoanele indicate în alin. (1) sunt în drept de a ataca judecătorului de instrucție alte acțiuni care afectează drepturile și libertățile constituționale ale persoanei.

18. Potrivit prevederilor art. 313 alin. (6) din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă, cu excepția încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la Curtea de Apel în termen de 15 zile de la data pronunțării.

19. În conformitate cu prevederile art. 200 alin. (1) din Codul de procedură penală, „Suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public”.

20. Așadar, instanța de judecată stabilește, în primul rând, că ordinul ministrului Sănătății nr. 50 P § 1 din 23 aprilie 2016 nu este motivat nici într-un fel, nu sunt arate motivele suspendării provizorii din funcție și nu se aduc argumente în favoarea deciziei luate, această dispoziție bazându-se în exclusivitate pe demersul

procurorului, art. 200 din Codul de procedură penală, articolele 75 și 76 din Codul muncii și pct. 9 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 397 din 31 mai 2011, deși legiuitorul a stabilit expres și fără echivoc prin prisma art. 200 alin. (1) din Codul de procedură penală că suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată a învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public.

21. În al doilea rând, instanța de judecată reține că V.C. a fost suspendat provizoriu din funcția de director al Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic, pe când conform prevederilor art. 200 alin. (1) din Codul de procedură penală, suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată a învinuitului, inculpatului de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public.

22. Potrivit prevederilor art. 4 alin. (1) și (2) din Legea ocrotirii sănătății, instituțiile medico-sanitare pot fi publice sau private, cu excepția celor care, în conformitate cu legislația în vigoare, nu pot fi decât publice. Instituția medico-sanitară publică se instituie prin decizie a Ministerului Sănătății sau a autorității administrației publice locale. Instituția medico-sanitară publică departamentală se instituie prin decizie a autorității centrale de specialitate.

23. Astfel, instanța de judecată determină că V.C. nu este un funcționar public, funcția de director al Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic nu este o funcție publică, iar instituția respectivă nu este o autoritate publică. În sensul art. 2 al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 4 iulie 2008, *serviciu public* – semnifică activitatea de interes public, organizată și desfășurată de către o autoritate publică; *autoritate publică* – înseamnă orice structură organizatorică sau organ, instituite prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public; *funcție publică* – reprezintă ansamblul atribuțiilor și obligațiilor stabilite în baza legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică, iar *funcționar public* – semnifică persoana fizică numită, în condițiile prezentei legi, într-o funcție publică. În plus, Instituția Medico-Sanitară Publică Institutul Oncologic nu este o autoritate care să cadă sub incidența Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, iar raporturile de serviciu dintre V.C. și Ministerul Sănătății nu au apărut în condițiile art. 30 din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 în baza actului administrativ de numire în funcția publică, ci în baza Legii ocrotirii sănătății nr. 411-XIII din 28 martie 95, fiind selectat prin concurs organizat de Ministerul Sănătății și numit în funcție de către fondator. Deci, dispoziția art. 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008, care impune obligația autorității publice de suspendare a raporturilor de serviciu de drept, nu este aplicabilă în situația lui V.C.

24. În al treilea rând, deși Ministrul Sănătății face trimitere în ordinul emis conform prevederilor articolelor 75 și 76 din Codul muncii, fără a indica expres indiciul/litera privind circumstanța ce îi permite suspendarea contractului indi-

vidual de muncă în situații ce nu depind de voința părților, care dă impresia că se aplică dispoziția lit. j) din art. 76 Codul muncii, dar această normă, de asemenea, nu poate fi aplicată în situația dată. Potrivit acestei prevederi legale, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de „cerere a organelor de control sau de drept, conform legislației în vigoare”, pe când legi organice în vigoare, care ar permite solicitarea și, respectiv, dispunerea suspendării provizorii din funcție al unui director din cadrul Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic, în cazul recunoașterii persoanei în calitate de bănuț sau emiterii în privința acesteia a ordonanței de punere sub învinuire, la momentul de față, lipsesc, iar pct. 9 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 397 din 31 mai 2011, acordă doar dreptul ministrului Sănătății de a numi în funcții, modifica, suspenda și înceta raporturile de serviciu (de muncă) ale conducătorilor și adjuncților structurilor organizaționale din sfera de competență a Ministerului, cu condiția să existe și o lege materială în vigoare care să impună ori să permită suspendarea raporturilor de serviciu.

25. Față de cele ce preced, instanța de judecată consideră că ordinul de suspendare provizorie din funcție a fost emis contrar prevederilor art. 200 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar petiționarul V.C., în calitatea de director al Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic, nu întrunește condițiile de a fi suspendat provizoriu din funcție, de altfel, circumstanțele de drept pe care Ministrul Sănătății și-a întemeiat poziția nu au nicio tangență directă sau indirectă cu situația în care se află petiționarul V.C.

26. Referitor la faptul că procurorul, în demersul său privind suspendarea provizorie din funcție, a evidențiat că V.C. se consideră persoană publică în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) din Codul penal, această ipostază pune doar un semn caracteristic de sens și recunoaștere a subiectului infracțiunii prin prisma normei vizate, ceea ce nu semnifică că V.C. este de drept un funcționar public, numit într-o funcție publică în condițiile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 4 iulie 2008. Din acest motiv, argumentele invocate de procuror nu pot fi puse la baza hotărârii administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului.

27. Prin urmare, la emiterea ordinului de suspendare provizorie din funcție, urma să se țină cont că demersul procurorului privind suspendarea provizorie din funcție nu obligatoriu pentru angajator, ci are un caracter de recomandare și nici într-un caz nu produce efecte juridice pentru persoană, iar actul final prin care se presupune că s-ar fi încălcat într-un fel sau altul drepturile și libertățile omului, este anume decizia privind suspendarea provizorie din funcție.

28. În așa fel, era necesar ca hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție să fie una legală și emisă în așa mod, încât să fie motivată sub toate aspectele care să justifice edificator suspendarea provizorie din funcție și bazată inclusiv pe legislația în vigoare care să-i permită fără confuzii Ministrului Sănătății suspen-

darea provizorie a directorului IMSP Institutul Oncologic din funcție, ceea ce nu s-a constatat în cadrul ședinței de judecată.

29. Drept concluzie, se impune de apreciat că petiționarului V.C. i s-a îngădit dreptul la muncă, garantat de art. 6 din Codul muncii și art. 43 din Constituția Republicii Moldova, pentru care pretexte plângerea avocatului N.P. cu privire la atacarea hotărârii administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului, se va admite integral și, corespunzător, se va dispune declararea nulității ordinului Ministrului Sănătății nr. 50 P, § 1 din 23 aprilie 2016 „Cu privire la suspendarea contractului individual de muncă”, în partea ce ține de suspendarea contractului individual de muncă nr. 04 din 15 martie 2013 a lui V.C., director al Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic, începând cu data de 24 aprilie 2016, pe perioada efectuării acțiunilor procesuale în cadrul procesului penal nr. 2015970558.

30. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 200, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se admite plângerea avocatului N.P., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului V.C., cu privire la atacarea hotărârii administrației care a dispus suspendarea provizorie din funcție la demersul procurorului.

Se declară nulitatea ordinului Ministrului Sănătății nr. 50 P, § 1 din 23 aprilie 2016 „Cu privire la suspendarea contractului individual de muncă”, în partea ce ține de suspendarea contractului individual de muncă nr. 04 din 15 martie 2013 a lui V.C., director al Instituției Medico-Sanitare Publice Institutul Oncologic, începând cu data de 24 aprilie 2016, pe perioada efectuării acțiunilor procesuale în cadrul procesului penal nr. 2015970558.

Încheierea este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul V.S.**

IV. ÎNCHEIERI PRIVIND DECLINAREA COMPETENȚEI LA EXAMINAREA PLÂNGERILOR

(art. 297 alin. (4) din Codul de procedură penală)

Încheiere privind declinarea competenței la examinarea plângerilor

(art. 297 alin. (4) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 10-294/2016
14-ij_11-132242-1191016

ÎNCHEIERE

5 octombrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

D.D.,

Grefierului

L.O.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

A.B.,

Petiționarului

O.R.,

Avocatului

I.M.,

examinând în cameră de consiliu chestiunea privind competența instanței de judecată de a examina plângerea avocatului I.M., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului O.R., împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală, ale procurorului și, respectiv, ale procurorului ierarhic superior,

A C O N S T A T A T:

1. La 26 septembrie 2016, avocatul I.M. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care solicită instanței judecătorești să ceară de la Penitenciarul nr. 13 din Chișinău informația cu privire la persoanele care au avut întrevederi cu deținutul C.C. în perioada deținerii acestuia în penitenciar, cu anexarea copiei de pe Registrul corespunzător privind cine și când a fost vizitat în cadrul instituției penitenciare de la 21 decembrie 2015 și până la 19 ianuarie 2016; data și ora ieșirilor și intrărilor în cadrul instituției penitenciare a deținutului C.C., precum și alte solicitări.

2. Procurorul A.B. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a evidențiat că toate materialele cauzei penale nr. 2016978021 au fost trimise în judecată, și anume - Judecătoriei Orhei.

3. Avocatul I.M., în ședința de judecată, a insistat asupra examinării plângerii în continuare de către judecătorul de instrucție pe motiv că plângerea a fost depusă în judecată, până cauza penală să fie trimisă Judecătoriei Orhei. Astfel, cu trimitere la prevederile art. 313 din Codul de procedură penală, avocatul cere instanței de judecată ridicarea dosarului penal, prin solicitarea acestuia de la Judecătoria Orhei, pentru a avea posibilitatea de a examina plângerea depusă în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală.

4. Petiționarul O.R., în ședința de judecată, a susținut poziția apărătorului I.M.

5. Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului în raport cu informația procurorului, instanța de judecată consideră necesar ca din oficiu să-și decline competența în favoarea instanței care judecă cauza penală (Judecătoria Orhei), având în vedere următoarele considerente.

6. La 26 septembrie 2016, avocatul I.M. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care solicită instanței judecătorești să ceară informația de la Penitenciarul nr. 13 din Chișinău privind persoanele care au avut întreveneri cu deținutul C.C. în perioada deținerii lui în acest penitenciar, cu anexarea copiei de pe Registrul corespunzător privind cine și când a fost vizitat în cadrul instituției penitenciare de la 21 decembrie 2015 și până la 19 ianuarie 2016; data și ora ieșirii și intrărilor în cadrul instituției penitenciare a deținutului C.C., precum și alte solicitări.

7. Procurorul A.B. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată a evidențiat că toate materialele cauzei penale nr. 2016978021 au fost trimise în judecată, și anume - Judecătoriei Orhei.

8. Avocatul I.M., în ședința de judecată, a insistat asupra examinării plângerii în continuare de către judecătorul de instrucție pe motiv că plângerea a fost depusă în judecată până cauza penală să fie trimisă Judecătoriei Orhei. Astfel, cu trimitere la prevederile art. 313 din Codul de procedură penală, avocatul cere instanței de judecată ridicarea dosarului penal prin solicitarea acestuia de la Judecătoria Orhei, pentru a avea posibilitatea de a examina plângerea depusă în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală.

9. Petiționarul O.R., în ședința de judecată, a susținut poziția apărătorului I.M.

10. În conformitate cu prevederile art. 297 alin. (4) din Codul de procedură penală, toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată, se soluționează de către instanța care judecă cauza.

11. Având în vedere materialele dosarului, în special informația prezentată de procuror în cadrul ședinței de judecată, cauza penală nr. 2016978021 împreună cu materialul care conține și actele contestate de avocat, care sunt parte componentă a dosarului penal, au fost remise deja în judecată de către Procuratura Anticorupție, ceea ce se atestă și prin scrisoarea de însoțire a dosarului cu nr. 7268 din 30 septembrie 2016.

12. Astfel, având în vedere circumstanțele expuse mai sus, raportate la prevederile legale enunțate, instanța de judecată își declină competența de la examinarea

plângerii avocatului I.M. împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală, ale procurorului și, respectiv, ale procurorului ierarhic superior, în favoarea instanței care judecă cauza penală – Judecătoria Orhei.

13. Referitor la afirmațiile și solicitările apărătorului privind continuarea examinării plângerii de către judecătorul de instrucție și ridicarea dosarului penal de la instanța de judecată căreia i s-a trimis cauza pentru judecare, instanța de judecată apreciază aceste raționamente ca depășite de cadrul legal și nejustificate, deoarece conform prevederilor art. 297 alin. (4) din Codul de procedură penală, toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza. În plus, dispozițiile art. 313 din Codul de procedură penală nu permit instanței de judecată de a ridica de la o instanță sau alta cauza aflată pe rolul său, în special după ce s-a întocmit rechizitoriu, iar dosarul s-a trimis în judecată. Pe de altă parte, aceleași prevederi legale, art. 313 din Codul de procedură penală, sunt aplicabile doar la faza de urmărire penală, nu și la judecarea cauzei penale. De altfel, sfera controlului judiciar constă în controlul judiciar al procedurii prejudiciare, iar competența instanței de judecată este dictată și reglementată de prevederile art. 41 coroborate de art. 313 din Codul de procedură penală. În caz contrar, toate actele procedurale adoptate de către judecătorul de instrucție se vor adopta cu încălcarea competenței și, ca urmare, ar putea fi aplicabile prevederile art. 251 din Codul de procedură penală.

14. În încheiere, instanța de judecată consideră că, prin declinarea competenței instanței de judecată de la examinarea plângerii în favoarea instanței care judecă cauza penală, drepturile și libertățile petiționarului O.R. nu vor fi afectate, întrucât aceleași solicitări/cerințe vor putea fi soluționate de către instanța de fond.

15. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 44, 297, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată, din oficiu,

DISPUNE:

Declinarea competenței instanței de judecată de la examinarea plângerii avocatului I.M., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale petiționarului O.R., împotriva acțiunilor/inacțiunilor și actelor organului de urmărire penală, ale procurorului și, respectiv, ale procurorului ierarhic superior, în favoarea instanței care judecă cauza penală – Judecătoria Orhei.

Încheierea de declinare a competenței este definitivă.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.D.**

Încheiere privind declinarea competenței la examinarea plângerilor
(art. 297 alin. (4) din Codul de procedură penală)

Dosarul nr. 10-110/2016
14-ij_11-131102-1191016

ÎNCHEIERE

25 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **J.D.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **I.G.,**

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție, **A.B.,**

Administratorului special CIA „SSS” SA, **V.B.,**

Avocatului **A.S.,**

examinând în cameră de consiliu chestiunea privind competența instanței de judecată de a soluționa plângerea CIA „SSS” SA împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din 9 septembrie 2016 și obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților persoanei juridice,

A C O N S T A T A T :

1. La 24 octombrie 2016, administratorul special al CIA „SSS” SA, V.B., a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care solicită instanței judecătorești declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior, din 9 septembrie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii reprezentantului CIA „SSS” SA, A.G., privind constatarea nulității ordonanței procurorului A.B. de la Procuratura Anticorupție, din 5 august 2016, prin care s-a aplicat sechestrul pe suma de bani în mărime de 137 018 406 lei din contul bancar al CIA „SSS” SA, deschis la BC „Moldindconbank” SA.

2. Procurorul A.B. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a evidențiat că, la 18 noiembrie 2016, cauza penală nr. 2016970681, compusă din 30 de volume, a fost trimisă în judecată, și anume Judecătoriei Ungheni, prezentându-se drept dovadă copia scrisorii de însoțire nr. 10869 din 18 noiembrie 2016. Prin urmare, procurorul solicită declinarea competenței judecătorului de instrucție de la examinarea plângerii în favoarea instanței care judecă cauza penală în fond.

3. Reprezentanții CIA „SSS” SA, avocatul A.S. și administratorul special V.B., în ședința de judecată, au avut un caracter discret față de solicitarea procurorului privind competența judecătorului de instrucție de a examina plângerea CIA „SSS” SA.

4. Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului în raport cu informația procurorului, instanța de judecată consideră necesar să-și decline competența în favoarea instanței care judecă cauza penală – Judecătoria Ungheni, având în vedere următoarele considerente.

5. La 24 octombrie 2016, administratorul special al CIA „SSS” SA, V.B., a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, prin care solicită instanței judecătorești declararea nulității ordonanței procurorului ierarhic superior, din 9 septembrie 2016, prin care s-a dispus respingerea plângerii reprezentantului CIA „SSS” SA, A.G., privind constatarea nulității ordonanței procurorului A.B. de la Procuratura Anticorupție, din 05 august 2016, prin care s-a aplicat sechestru pe suma de bani în mărime de 137.018.406 lei din contul bancar al CIA „SSS” SA, deschis la BC „MOLL” SA.

6. Procurorul A.B. de la Procuratura Anticorupție, în ședința de judecată, a evidențiat că, la 18 noiembrie 2016, cauza penală nr. 2016970681, compusă din 30 de volume, a fost trimisă în judecată, și anume Judecătoriei Ungheni, prezentându-se drept dovadă copia scrisorii de însoțire nr. 10869, din 18 noiembrie 2016. Prin urmare, procurorul solicită declinarea competenței judecătorului de instrucție de la examinarea plângerii în favoarea instanței care judecă cauza penală în fond.

7. În conformitate cu prevederile art. 297 alin. (4) din Codul de procedură penală, toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza.

8. Având în vedere materialele dosarului, în special, din informația prezentată de procuror în cadrul ședinței de judecată, copia scrisorii de însoțire nr. 10869, din 18 noiembrie 2016, cauza penală nr. 2016970681, compusă din 30 de volume, a fost trimisă în judecată încă la 18 noiembrie 2016, și anume Judecătoriei Ungheni.

9. Astfel, având în vedere circumstanțele expuse mai sus, raportate la prevederile legale enunțate, instanța de judecată își declină competența de la examinarea plângerii CIA „SSS” SA împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior, din 9 septembrie 2016 și obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților persoanei juridice, în favoarea instanței care judecă cauza penală - Judecătoria Ungheni. Ordonanța procurorului ierarhic superior din 9 septembrie 2016, contestată de CIA „SSS” SA, a fost adoptată anume în cadrul cauzei penale nr. 2016970681, care deja a fost trimisă în judecată.

10. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 44, 297, 313 și 341 din Codul de procedură penală, instanța de judecată, din oficiu,

DISPUNE:

Declinarea competenței judecătorului de instrucție de la examinarea plângerii CIA „SSS” SA împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior, din 9 septembrie 2016, și obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților persoanei juridice, în favoarea instanței care judecă cauza penală – Judecătoria Ungheni.

Încheierea de declinare a competenței este definitivă.

**Președintele ședinței,
judecătorul J.D.**

Capitolul 5

Modele de încheieri privind examinarea cererilor cu privire la accelerarea urmăririi penale

(art. 41 pct. 6¹), 300 din Codul de procedură penală)

Încheiere privind respingerea cererii de accelerare a desfășurării procesului penal ca fiind inadmisibilă

Dosarul nr. 10–160/2018
14-ij_11-171102-1191018

Î N C H E I E R E

17 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătorul N.P. de la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, desemnat cu atribuții de judecător de instrucție, studiind cererea petiționarilor L.P. și V.P. privind accelerarea desfășurării procesului penal,

A C O N S T A T A T :

1. La 13 septembrie 2018, petiționarii L.P. și V.P. au înaintat instanței de judecată o cerere, privind accelerarea desfășurării procesului penal.

2. În motivarea cererii, petiționarii L.P. și V. P. au invocat că, la 4 septembrie 2018, s-au adresat Centrului Național Anticorupție cu o plângere penală, prin care au solicitat: pornirea urmăririi penale împotriva lui A.T., arhitect-șef interimar al Direcției Generale de Arhitectură, Urbanism și Relații Funciare a municipiului Chișinău, pe faptul abuzului de putere la examinarea cererii din 14 august 2018, recunoașterea lor în calitate de parte vătămată și, respectiv, înregistrarea plângerii în Registrul nr. 1 de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni.

3. În opinia petiționarilor L.P. și V.P., Centrul Național Anticorupție tergiversează procesul penal, încălcându-li-se astfel substanțial drepturile și interesele legitime. Ei solicită obligarea organului de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție ca, până la 1 octombrie 2018, să dispună citarea lor în calitate de părți vătămate pentru depunerea declarațiilor pe marginea plângerii din 4 septembrie 2018 privind tragerea lui A.T., arhitect-șef interimar al Direcției Generale de Arhitectură, Urbanism și Relații Funciare, la răspundere penală în baza art. 327 alin. (1) din Codul penal, pentru abuz de putere la examinarea cererii din 14 august 2018.

4. Studiind cererea în raport cu circumstanțele cauzei și prevederile legale ce guvernează speța, judecătorul de instrucție consideră necesar de a declara cererea privind accelerarea desfășurării procesului penal, ca fiind inadmisibilă, din următoarele considerente.

5. Potrivit datelor conținute în plângerea adresată Centrului Național Anticorupție, care a fost anexată de către petiționari la cererea privind accelerarea desfășurării procesului penal, se constată că plângerea, în ordinea art. 262 și art. 263 din Codul de procedură penală, a fost depusă de către L.P. și V.P. și, respectiv, înregis-

trată la 4 septembrie 2018, ceea ce este atestat prin parafa Secretariatului Centrului Național Anticorupție aplicată pe copia plângerii.

6. Conform prevederilor art. 274 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut de art. 262 și 273 are la dispoziție un termen de 30 de zile pentru a dispune, prin ordonanță, fie începerea urmăririi penale, fie refuzul începerii urmăririi penale, și doar în cazul în care din cuprinsul actului de sesizare sau de constatare rezultă bănuirea de săvârșire a unei infracțiuni prevăzute de art. 166¹ din Codul penal, procurorul urmează să decidă asupra acesteia într-un termen care nu va depăși 15 zile.

7. După cum s-a subliniat mai sus, actul de sesizare, care nu se referă la categoria infracțiunilor prevăzute de art. 166¹ din CP, a fost înregistrat la Centrul Național Anticorupție la 4 septembrie 2018, iar cererea privind accelerarea desfășurării procesului penal a fost depusă în judecată la 13 septembrie 2018. Corespunzător, termenul de 30 de zile, prevăzut de art. 274 din Codul de procedură penală, nu a expirat.

8. Astfel, în prezența circumstanțelor evidențiate mai sus, judecătorul conchide că, pentru moment, cererea privind accelerarea desfășurării procesului penal nu poate fi examinată, odată ce organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție are la dispoziție un termen de 30 de zile, termen care, până în prezent, nu s-a încheiat, din care considerente se va dispune declararea inadmisibilității cererii înaintată de petiționari. De altfel, conform dispoziției art. 20 alin. (5) din Codul de procedură penală, cererea privind accelerarea urmăririi penale poate fi adresată judecătorului de instrucție, dar numai în situația în care la efectuarea urmăririi penale există pericolul încălcării termenului rezonabil.

9. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 20 alin.(5) – (6), 41 pct. 6¹), 300 alin. (3¹) și 341 alin.(1) și alin.(5) din Codul de procedură penală, judecătorul

DISPUNE:

Se respinge cererea petiționarilor L.P. și V.P. privind accelerarea desfășurării procesului penal, ca fiind inadmisibilă.

Încheierea este irevocabilă și nu se supune nici unei căi de atac.

Judecătorul N.P.

**Încheiere privind încetarea procedurii de soluționare a cererii
cu privire la accelerarea urmăririi penale, în legătură cu înlăturarea
încălcărilor și decăderea circumstanțelor care au dus la înaintarea cererii**

Dosarul nr. 10-265/2018
14-ij_11-125602-1191018

Î N C H E I E R E

26 august 2018

mun. Chișinău

Judecătorul S.G. de la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, desemnat cu atribuții de judecător de instrucție, studiind cererea avocatului V.F., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinuitului C.S., privind accelerarea urmăririi penale și stabilirea unui anumit termen pentru accelerarea procedurii,

A C O N S T A T A T:

1. La 22 august 2018, avocatul V.F., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinuitului C.S., a înaintat instanței de judecată o cerere privind accelerarea urmăririi penale și stabilirea unui anumit termen pentru accelerarea procedurii.

2. În motivarea cererii, avocatul V.F. a invocat: cauza penală nr. 2016970049 a fost pornită la 28 ianuarie 2016, iar la 18 august 2016 C.S. a fost recunoscut în calitate de bănuț în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, ca, ulterior, lui C.S. să i se înainteze de către Procuratura Anticorupție învinuirea pentru săvârșirea aceleiași infracțiuni.

3. După acțiunea procesuală de audiere a lui C.S. în calitate de învinuit, lui și apărătorului său nu li s-a adus la cunoștință soluția adoptată în cadrul acestui dosar penal ori motivul caracterului îndelungat al cercetărilor penale în perioada anilor 2016 – august 2018, deși, la 12 aprilie 2018 și la 22 iulie 2018, partea apărării a intervenit cu cereri scrise către Procuratura Anticorupție, prin care a solicitat informații despre motivele caracterului îndelungat al investigațiilor în privința lui C.S., dar ele au fost lăsate fără răspuns.

4. Avocatul V.F. susține că C.S. este ținut în suspans referitor la mersul urmăririi penale și tergiversarea adoptării unei soluții procesuale în acest dosar.

5. În încheiere, luând în considerație inacțiunile intenționate ale procurorilor o perioadă nejustificat de mare, în raport cu faptul că, până în prezent, după expirarea a peste 2 ani de la momentul pornirii urmăririi penale, în dosar nu au fost efectuate toate acțiunile de urmărire penală, inclusiv cele solicitate de partea apărării, planând astfel o bănuială rezonabilă referitor la caracterul îndelungat neobiectiv al anchetei,

care deja riscă să întrunească elementele de ineficiență din cauza rolului inactiv al organului de urmărire penală, avocatul V.F., care acționează în apărarea drepturilor și intereselor învinuitului C.S., cu referire la prevederile art. 19 alin. (1), art. 20 alin. (5), art. 66 alin. (2) pct.35), art. 68 pct.7), art. 300 alin. (3) și (4) CPP, solicită judecătorului de instrucție obligarea procurorului să accelereze urmărirea în cauza penală nr. 2016970049, pornită la 28 ianuarie 2016, în privința lui C.S., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal și, corespunzător, stabilirea unui termen concret pentru accelerarea procedurii privind finisarea procedurilor și adoptarea soluțiilor prevăzute de art. 291 din Codul de procedură penală.

6. Studiind cererea avocatului în raport cu circumstanțele cauzei și prevederile legale care guvernează speța, judecătorul de instrucție consideră necesar de a dispune încetarea procedurii de soluționare a cererii, având în vedere următoarele considerente.

7. În conformitate cu prevederile art. 20 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, în situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei. Examinarea cererii se face în absența părților, în termen de 5 zile lucrătoare, de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către un alt judecător sau de un alt complet de judecată decât cel care examinează cauza. Judecătorul de instrucție sau instanța decide asupra cererii din alin.(5) cu o încheiere motivată, prin care obligă organul de urmărire penală or, după caz, instanța care judecă în fond cauza să întreprindă un act procesual, stabilind, după caz, un anumit termen pentru accelerarea procedurii sau respinge cererea. Încheierea nu poate fi supusă nici unei căi de atac.

8. La 22 august 2018, avocatul V.F., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinuitului C.S., a înaintat judecătorului de instrucție o cerere privind accelerarea urmăririi în cauza penală nr. 2016970049, pornită la 28 ianuarie 2016 în privința lui C.S., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal.

9. La 25 august 2018, avocatul V.F., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinuitului C.S., a înaintat judecătorului de instrucție o cerere, prin care a solicitat încetarea examinării cererii de accelerare a urmăririi în cauza penală nr. 2016970049, din motivul retragerii cererii, susținându-se că, ulterior depunerii cererii de accelerare, partea apărării a primit informațiile relevante de la Procuratura Anticorupție, în conformitate cu care urmărirea penală în cauza nr. 2016970049 a fost clasată, iar C.S. a fost scos de sub urmărire penală din motivul lipsei elementelor infracțiunii în acțiunile acestuia. Prin urmare, din considerentele că în prezent a decăzut necesitatea examinării de către judecătorul de instrucție a cererii de accelerare a urmăririi în cauza penală nr. 2016970049,

înregistrată la 22 august 2018 cu numărul de intrare 28/35, avocatul V.F. solicită încetarea examinării cererii de accelerare a urmăririi penale.

10. Din materialele prezentate de procuror rezultă că, conform ordonanței procurorului S.C. de la Procuratura Anticorupție din 25 august 2018, s-a dispus scoaterea învinuitului C.S., în interesele căruia acționează avocatul V.F., de sub urmărire penală din motivul că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu clasarea procesului în cauza penală nr. 2016970049, pentru că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

11. Instanța reține că, în cazul în care, urmare a controlului efectuat de procuror, au fost depistate încălcări ale drepturilor persoanei și procurorul a dispus înlăturarea acestor încălcări, fapt ce se confirmă prin materialele prezentate de către procuror, judecătorul de instrucție, prin încheiere, dispune încetarea procedurii de soluționare a plângerii înaintate. În încheiere, judecătorul de instrucție trebuie să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în plângere.

12. În această ordine de idei, raportând situația de fapt evidențiată la circumstanțele de drept observate, judecătorul consideră că, dacă până la data soluționării cererii privind accelerarea urmăririi penale procurorul a adoptat ordonanța de scoatere a persoanei de sub urmărire penală, cu clasarea procesului în cauza penală nr. 2016970049, pentru că fapta lui C.S. nu întrunește elementele infracțiunii, dar și din motivul că autorul cererii privind accelerarea procesului a înaintat judecătorului o altă cerere prin care a solicitat încetarea examinării cererii de accelerare a urmăririi în cauza penală nr. 2016970049, din motivul retragerii cererii, se apreciază că circumstanțele care au dus la înaintarea cererii și necesitatea examinării acesteia în continuare au decăzut. Potrivit art. 20 alin. (5) din Codul de procedură penală, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei doar în situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, pe când în speța dată, la 25 august 2018, procurorul S.C. din Procuratura Anticorupție a adoptat ordonanța prin care s-a dispus scoaterea învinuitului C.S., în interesele căruia acționează avocatul V.F., de sub urmărire penală, din motivul că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu clasarea procesului în cauza penală nr. 2016970049, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Respectiv, urmărirea penală a fost efectuată în termen rezonabil și nu mai există pericolul încălcării acestuia.

13. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 20 alin.(5) – (6), 41 pct. 6¹), 300 alin. (3¹) și 341 alin.(1) și alin.(5), judecătorul

DISPUNE:

Se încetează procedura de soluționare a cererii avocatului V.F., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale învinutului C.S., privind accelerarea urmăririi în cauza penală nr. 2016970049, pornită la 28 ianuarie 2016 în privința lui C.S., învinuit în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu stabilirea unui anumit termen pentru accelerarea procedurii, în legătură cu înlăturarea încălcărilor și decăderea circumstanțelor care au dus la înaintarea cererii (adoptarea de către procuror a ordonanței de scoatere a învinutului C.S. de sub urmărire penală, din motivul că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal, cu clasarea procesului în cauza penală nr. 2016970049.

Încheierea este irevocabilă și nu poate fi supusă nici unei căi de atac.

Judecătorul S.G.

Încheiere privind respingerea cererii de accelerare a desfășurării procesului penal

Dosarul nr. 10-144/2018
14-ij_11-130902-1191018

Î N C H E I E R E

19 august 2018

mun. Chișinău

Judecătorul D.G. de la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, desemnat cu atribuții de judecător de instrucție, studiind cererea avocatului M.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui O.L., privind accelerarea urmăririi penale,

A C O N S T A T A T :

1. La 15 august 2018, avocatul M.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui O.L., a înaintat judecătorului de instrucție o cerere privind accelerarea urmăririi penale pe marginea plângerii înregistrată cu nr. 544 din 12 septembrie 2016 în Registrul nr. 1 de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Centrului Național Anticorupție.

2. În motivarea cererii, avocatul M.D. a invocat că, la 28 februarie 2016, O.L. a depus în Judecătoria Râșcani, municipiul Chișinău, o cerere de chemare în judecată împotriva SC „S.V.” S.R.L., ca, ulterior, respectiva persoană juridică să-și recunoască vina și, respectiv, să solicite încheierea tranzacției de împăcare. Prin urmare, părțile s-au înțeles ca O.L. să renunțe la o parte din suma solicitată, iar pârâtul să achite suma de bani până la 14 iunie 2016.

3. Astfel, reclamantul a facilitat în cadrul procedurii de executare în asigurarea acțiunii efectuarea primei tranșe, iar ulterior a depus la executorul judecătoresc N.V. cerere de ridicare a sechestrelor, conform înțelegerilor.

4. La 12 iunie 2016, SC „S.V.” S.R.L. a depus a cerere privind încheierea tranzacției de împăcare, iar ca rezultat, a fost emisă încheierea nr. 2 - 16859/2016, prin care tranzacția în cauză a fost confirmată.

5. SC „S.V.” S.R.L. a solicitat în instanța de judecată eliberarea titlului executoriu cu încălcarea termenului de achitare a taxei de stat, iar pe 6 iulie 2016 a primit încheierea executorului judecătoresc C.B. cu nr. 075/489/2016 privind intentarea procedurii de executare.

6. La 11 iulie 2016, O.L., prin intermediul avocatului M.D., a depus o cerere către Biroul Executorului Judecătoresc „B.C.”, care, la rândul său, a răspuns prin comunicatul nr. 075/489/16 din 12 august 2016, cu încălcarea termenelor, precum că pe bunurile lui O.L. se va aplica sechestrul.

7. Consideră că executorul judecătoresc C.B. și-a atribuit dreptul instanței de judecată de a constata vinovăția lui O.L., în legătură cu care fapt s-a depus o plângere la Procuratura Generală, iar apoi depunându-se o plângere suplimentară și la Centrul Național Anticorupție.

8. Ca răspuns la plângerea înaintată, la 11 noiembrie 2016 a recepționat ordonanța procurorului S.M. de la Procuratura Anticorupție, din 15 octombrie 2016, potrivit căreia s-a dispus neînceperea urmăririi penale pe faptele expuse în plângerea avocatului M.D. în interesele lui O.L., din motivele indicate în partea descriptivă a ordonanței, dispunându-se concomitent clasarea procesului penal pe marginea plângerii înregistrată în Registrul nr. 1 de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni al Centrului Național Anticorupție cu nr. 544 din 12 septembrie 2016.

9. Ordonanța procurorului din 15 octombrie 2016 a fost contestată procurorului ierarhic superior, care, prin ordonanța din 3 decembrie 2016, a dispus respingerea plângerii, ca neîntemeiată.

10. Ordonanțele evidențiate mai sus au fost contestate judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, care a dispus respingerea plângerii înaintate, însă, prin decizia Curții de Apel Chișinău, s-a decis admiterea recursului înaintat.

11. Până în prezent, indică avocatul, organul de urmărire penală nu a întreprins acțiuni de la data anulării ordonanțelor, deși toate probele necesare sunt prezente la dosar, pierzându-se astfel efectul operațiunilor de urmărire penală.

12. Avocatul indică faptul că târăgănarea examinării cauzei contravine în mare parte legislației, dar și examinării litigiului într-un termen rezonabil, apreciindu-se că termenul rezonabil la soluționarea cauzei a fost încălcat și, pentru a nu încălca drepturile victimei, să se impună soluția de a urgenta examinarea cauzei penale.

13. Din aceste motive, dar și din considerentele că, prin tergiversarea examinării cauzei, victima are de suferit atât moral, cât și financiar, în încheiere, avocatul M.D. solicită instanței judecătorești accelerarea urmăririi penale privind examinarea plângerii și investigarea efectivă a cazului.

14. Studiind cererea avocatului în raport cu circumstanțele cauzei și prevederile legale care guvernează speța, judecătorul de instrucție consideră necesar de a respinge cererea privind accelerarea urmăririi penale, ca fiind neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente.

15. În conformitate cu prevederile art. 20 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, în situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei. Examinarea cererii se face în absența părților, în termen de 5 zile lucrătoare, de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către un alt judecător sau de un alt complet de judecată decât cel care examinează cauza. Judecătorul de instrucție sau instanța decide asupra cererii printr-o încheiere motivată, prin care fie că obligă or-

ganul de urmărire penală sau, după caz, instanța care judecă în fond cauza să întreprindă un act procesual, stabilind, după caz, un anumit termen pentru accelerarea procedurii, fie că respinge cererea. Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

16. Din materialele cauzei penale prezentată de către procuror rezultă că, la 12 septembrie 2016, în Registrul de evidență a sesizărilor despre infracțiuni al Centrului Național Anticorupție a fost înregistrată cu nr. 544 cererea avocatului M.D., în interesele lui O.L., referitor la pretensele acțiuni ilegale ale executorului judecătoresc C.B., manifestate prin depășirea atribuțiilor de serviciu la dispunerea intentării procedurii cu privire la executarea titlului executoriu nr. 2-16859/16 din 12 iunie 2016, eliberat de Judecătoria Râșcani, municipiul Chișinău.

17. După primirea plângerii și examinarea acesteia în ordinea prevăzută la art. 274 din Codul de procedură penală, procurorul a constatat anumite circumstanțe care exclud urmărirea penală, astfel ca, prin ordonanța procurorului, să se dispună refuzul în pornirea urmăririi penale, conform actului de sesizare nr. 544/14 din 12 septembrie 2016, deoarece, conform expunerilor din partea descriptivă a ordonanței, există circumstanțe care exclud urmărirea penală, ordonanța fiind menținută inclusiv de procurorul ierarhic superior.

18. Ordonanțele evidențiate mai sus au fost contestate judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, care a dispus respingerea plângerii înaintate, dar, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2017, s-a decis admiterea recursului declarat împotriva încheierii judecătorului de instrucție, anularea actelor contestate și adoptate de către procuror.

19. Din conținutul comunicatului procurorului S.M. de la Procuratura Anticorupție, nr. 2496/17 din 18 aprilie 2017, urmează că, deși, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2017, s-a decis admiterea recursului declarat împotriva încheierii judecătorului de instrucție, anularea actelor contestate și adoptate de către procuror, până în prezent, decizia motivată a instanței ierarhic superioare și materialele procesului penal nu au fost trimise și, respectiv, nu au parvenit la Procuratura Anticorupție. Astfel, reluarea urmăririi penale nu poate fi dispusă, iar organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție nu poate realiza investigații în lipsa unei decizii motivate, fără a cunoaște lacunele stabilite de instanță și motivele care au determinat adoptarea deciziei de către Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău.

20. Potrivit aceluiași comunicat, se mai aduce la cunoștință că avocatului M.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui O.L., i s-au comunicat circumstanțele cauzei și faptul că decizia motivată a instanței ierarhic superioare și materialele procesului penal nu au fost trimise/restituite Procuraturii Anticorupție.

21. Conform înștiințărilor nr. 90pet/16-846 din 12 februarie 2017 și nr. 03/34-1544 din 15 aprilie 2017, Procuratura Anticorupție și, corespunzător, Centrul Național Anticorupție l-au informat pe avocatul M.D. că decizia motivată a instanței

ierarhic superioare și materialele procesului penal nu au fost trimise/restituite Procuraturii Anticorupție.

22. Din conținutul interpelării Procuraturii Anticorupție nr. 2362 din 13 aprilie 2017 urmează că procurorul S.M. i-a solicitat Curții de Apel Chișinău remiterea deciziei motivate a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2017 și a materialelor procesului penal.

23. În asemenea situație, judecătorul conchide că, dacă decizia motivată a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2017 și materialele procesului penal nu au fost trimise până în prezent organului de urmărire penală pentru continuarea desfășurării procesului penal cu indicațiile corespunzătoare, Procuratura Anticorupție sau, după caz, Centrul Național Anticorupție nu pot realiza măsuri de investigație ori anumite acțiuni de urmărire penală în absența deciziei motivate a instanței ierarhic superioare și a materialelor procesului penal care nu se află în procedura acestor instituții, din care cauză organului de urmărire penală nu i se poate invoca încălcarea termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale și, prin urmare, se apreciază că cererea cu privire la accelerarea urmăririi penale este nefondată.

24. Astfel, raportând circumstanțele de drept detaliate la situația de fapt stabilită, judecătorul de instrucție consideră că cererea avocatului M.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui O.L., este depusă fără motivare, din care considerente aceasta va fi respinsă, ca fiind neîntemeiată, dar se va atrage atenția procurorului S.M. de la Procuratura Anticorupție despre necesitatea întreprinderii tuturor acțiunilor și măsurilor de rigoare în vederea obținerii deciziei motivate a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2017 și, respectiv, efectuarea urmăririi penale într-un termen rezonabil.

25. În baza celor expuse și conform prevederilor articolelor 20 alin.(5) – (6), 41 pct. 6¹), 300 alin. (3¹) și 341 alin.(1) și alin.(5) din Codul de procedură penală, judecătorul

DISPUNE:

Se respinge cererea avocatului M.D., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale lui O.L., privind accelerarea urmăririi penale, ca fiind neîntemeiată.

Se atrage atenția procurorului S.M. de la Procuratura Anticorupție asupra necesității întreprinderii tuturor acțiunilor și măsurilor de rigoare în vederea obținerii deciziei motivate a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2017 și, respectiv, efectuarea urmăririi penale într-un termen rezonabil.

Încheierea este irevocabilă și nu poate fi supusă nici unei căi de atac.

Judecătorul D.G.

Încheiere privind admiterea parțială a cererii de accelerare a desfășurării urmăririi penale

Dosarul nr. 10-120/2018
14-ij_11-134302-1191018

ÎNCHEIERE

30 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătorul S.B. de la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, desemnat cu atribuții de judecător de instrucție, studiind cererea petiționarului M.S. privind constatarea faptului încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale, accelerarea urmăririi penale și obligarea organului de urmărire penală să finiseze urmărirea penală într-un anumit termen,

A C O N S T A T A T:

1. La 28 septembrie 2018, petiționarul M.S. a înaintat judecătorului de instrucție o cerere privind constatarea faptului încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale în cauza nr. 2017030504, accelerarea urmăririi penale în respectiva cauză și stabilirea unui termen organului de urmărire penală în vederea finisării urmăririi penale.

2. În motivarea cererii, petiționarul M.S. a indicat că, în fapt, urmărirea penală în baza elementelor componente de infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal, a fost pornită la 23 februarie 2017, deși plângerea pe faptul sustragerii bunurilor în valoare de 10.279,94 lei și tragerea la răspundere penală a persoanelor vinovate a fost depusă la organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Buiucani, municipiul Chișinău, la 24 ianuarie 2017.

3. Pe faptul trăgănării efectuării acțiunilor de urmărire penală s-au depus mai multe plângeri, care, însă, nu au avut un rezultat așteptat.

4. Petiționarul M.S. indică faptul că, urmărirea penală în cauza nr. 2017030504 se efectuează cu încălcarea dreptului său de efectuare a urmăririi penale în termen rezonabil, fapt care contravine art. 6 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, și anume: dreptul la un proces echitabil.

5. În încheiere, petiționarul M.S., cu referire la prevederile art. 20 alin. (5) și (6), art. 41 pct. 6¹) din Codul de procedură penală, solicită judecătorului de instrucție să se dispună constatarea faptului de încălcare a termenului rezonabil la efectuarea urmăririi în cauza penală nr. 2017030504, accelerarea urmăririi penale în respectiva cauză și, de asemenea, stabilirea unui termen de 15 zile organului de urmărire penală în vederea finisării urmăririi penale.

6. Studiind cererea înaintată în raport cu circumstanțele cauzei și prevederile legale ce guvernează speța, judecătorul de instrucție consideră necesar de a admite

parțial cererea privind accelerarea urmăririi penale, având în vedere următoarele considerente.

7. În conformitate cu prevederile art. 41 pct. 6¹) și dispoziției art. 300 alin. (3¹) din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție asigură controlul judecătoresc în cursul urmăririi penale prin examinarea cererilor privind accelerarea urmăririi penale.

8. Potrivit art. 20 alin. (1)-(6) din Codul de procedură penală, urmărirea penală și judecarea cauzelor penale se face în termene rezonabile. Criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale sunt: 1) complexitatea cazului; 2) comportamentul participanților la proces; 3) conduita organului de urmărire penală și a instanței de judecată; 3¹) importanța procesului pentru cel interesat; 4) vârsta de până la 18 ani a victimei. Urmărirea penală și judecarea cauzelor penale în care sunt bănuți, învinuiți, inculpați arestați preventiv, precum și minori se fac de urgență și în mod preferențial. Respectarea termenului rezonabil la urmărirea penală se asigură de către procuror, iar la judecarea cazului – de către instanța respectivă. În situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei. Examinarea cererii se face în absența părților, în termen de 5 zile lucrătoare, de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către un alt judecător sau de un alt complet de judecată decât cel care examinează cauza. Judecătorul de instrucție sau instanța decide asupra cererii printr-o încheiere motivată, prin care fie că obligă organul de urmărire penală sau, după caz, instanța care judecă în fond cauza să întreprindă un act procesual, stabilind, după caz, un anumit termen pentru accelerarea procedurii, fie că respinge cererea. Încheierea nu poate fi supusă nici unei căi de atac.

9. Din materialele cauzei penale prezentată de către procuror rezultă că, în fapt, cauza penală nr. 2017030504 a fost pornită la 23 februarie 2017, conform semnelor componente infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal, pe faptul sustragerii bunurilor ce aparțin petiționarului M.S.

10. Prin aceeași ordonanță, adoptată la 23 februarie 2017 de către procurorul S.Z. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, termenul urmăririi penale s-a fixat până la data de 26 martie 2017, iar exercitarea urmăririi penale pe cauza dată s-a pus în sarcina SUP a IP Buiucani, municipiul Chișinău.

11. De la data pornirii urmăririi penale, 23 februarie 2017, până la data înaintării cererii privind accelerarea urmăririi penale, 28 septembrie 2018, o perioadă de aproximativ un an și șase luni, organul de urmărire penală nu a întreprins nici un act procesual și nici o acțiune de urmărire penală. Doar la 24 ianuarie 2017, până la data începerii urmăririi penale, s-a dispus recunoașterea lui M.S. în calitate de parte vătămată și civilă, cu audierea acestei persoane, și s-a extras de pe site-ul BNM convertorul valutar, cu elaborarea unor interpelări la 28 ianuarie 2017, la care Filiala nr. 1 Chișinău a SA „B.E.” și BC „MOLL” SA au dat răspuns la 6 și, respectiv, 3 februarie 2017, iar la 30 iunie 2017 s-a dispus audierea martorului T.B..

12. Cu toate că materialele cauzei penale evidențiază existența unor indicații scrise ale procurorului de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, din 24 august 2018, pe cauza penală nr. 2017030504, organul de urmărire penală nu a executat nici o indicație cu privire la efectuarea acțiunilor de urmărire penală, deși termenul pentru executarea indicațiilor este până la 24 septembrie 2018.

13. Potrivit indicațiilor scrise ale procurorului, organul de urmărire penală urma: să stabilească și să audieze persoanele care s-au aflat în ziua furtului în localul „KOKO”, împreună cu partea vătămată – M.S., referitor la circumstanțele cazului; să stabilească și să audieze chelnerul care a deservit masa unde se afla partea vătămată referitor la circumstanțele cazului; să audieze paznicii localului „KOKO” referitor la circumstanțele cazului; să ridice înregistrările video din local în scopul stabilirii persoanelor care au comis infracțiunea; să audieze suplimentar partea vătămată referitor la faptul dacă a discutat cu lucrătorii localului „KOKO” despre furtul bunurilor ce îi aparțin. Cu toate acestea, indicațiile scrise ale procurorului au rămas neexecutate, astfel că dosarul include în sine doar demersuri de prelungire a termenului de urmărire penală ale ofițerilor de urmărire penală și, respectiv, ordonanțe adoptate de procuror cu privire la prelungirea termenului de urmărire penală, lăsându-se de înțeles că organul de urmărire penală și procurorul nu au întreprins și nu au efectuat suficiente acțiuni semnificative pe marginea cauzei penale în vederea luării măsurilor prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, existând astfel pericolul încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale.

14. În cele din urmă, judecătorul consideră că în cazul dat există pericolul încălcării termenului rezonabil la desfășurarea urmăririi penale, din care considerente cererea în această parte se va admite și, respectiv, organul de urmărire penală va fi obligat prin mijlocirea procurorului să accelereze urmărirea pe cauza penală nr. 2017030504, după care, în dependență de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale, în cel mai scurt timp, să fie adoptată o hotărâre în condițiile legii.

15. Referitor la constatarea faptului încălcării termenului rezonabil de efectuare a urmăririi penale și obligarea organului de urmărire penală să finiseze urmărirea penală într-un anumit termen, nu ține de competența judecătorului de instrucție de a constata anumite fapte și a dicta termenul pentru accelerarea procedurii. Conform prevederilor art. 20 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, constatarea faptului încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale nu este prevăzută de legiuitor decât prin adresarea unei cereri de accelerare a urmăririi penale în situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, iar stabilirea termenului pentru accelerarea procedurii este admisibil doar în condiția în care se cunoaște actul procesual ce urmează a fi întreprins, pe când în speța dată petiționarul a omis să indice care anume acte procesuale necesită a fi efectuate. De altfel, sfera de autoritate privind acțiunile de urmărire penală necesare de efectuat și termenul desfășurării acestora îi aparține în exclusivitate organului de urmărire penală, care, pe baza metodologiei și tacticii efectuării acțiunilor de urmărire penală în cauză, are obligația de a lua toate măsurile prevăzute

de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțitului, învinuitului, inculpatului cât și cele care îl dezvinovățesc – măsuri care necesită a fi efectuate într-un termen rezonabil. Pe de altă parte, constatarea încălcării dreptului la efectuarea urmăririi penale sau judecarea în termen rezonabil a cauzei se examinează într-o altă procedură, prin depunerea unei cereri de chemare în judecată în condițiile Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, dar nu în ordinea pretinsă de petiționar.

16. Deci, drept consecință, în raport cu faptul că constatarea încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale nu ține de competența judecătorului de instrucție, reieșind, în același timp, din considerentele că la etapa examinării cererii de accelerare a urmăririi penale nu sunt cunoscute actele procesuale care urmează a fi întreprinse de către organul de urmărire penală și procuror, judecătorul de instrucție nu poate constata anumite fapte și, de asemenea, nu poate obliga procurorul sau organul de urmărire penală să dispună finalizarea urmăririi penale într-un anumit termen, din care motiv judecătorul de instrucție va admite doar parțial cererea petiționarului M.S. și, corespunzător, va obliga procurorul să accelereze urmărirea penală pe cauza penală nr. 2017030504 și, în dependență de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale, să se adopte, în termen rezonabil, o hotărâre în condițiile legii, iar privitor la cerințele ce țin de constatarea faptului încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale și obligarea organului de urmărire penală să finiseze urmărirea penală într-un anumit termen, cererea în această privință se va respinge, ca fiind neîntemeiată.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 20 alin.(5) – (6), 41 pct.6¹), 300 alin. (3¹) și 341 alin.(1) și alin.(5) din Codul de procedură penală, judecătorul

DISPUNE:

Se admite parțial cererea petiționarului M.S. privind constatarea faptului încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale, accelerarea urmăririi penale și obligarea organului de urmărire penală să finiseze urmărirea într-un anumit termen.

Se obligă organul de urmărire penală și procurorul să accelereze urmărirea în cauza penală nr. 2017030504 și, corespunzător, în dependență de circumstanțele stabilite ca urmare a acțiunilor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale, să se adopte, în termen rezonabil, o hotărâre în condițiile legii.

În rest, cererea petiționarului M.S. privind constatarea faptului încălcării termenului rezonabil la efectuarea urmăririi penale și obligarea organului de urmărire penală să finiseze urmărirea penală într-un anumit termen se respinge, ca fiind neîntemeiată.

Încheierea este irevocabilă și nu poate fi supusă nici unei căi de atac.

Judecătorul S.B.

Capitolul 6

Modele de încheieri privind soluționarea chestiunilor cu privire la schimbările în executarea hotărârilor cu caracter penal

(art. 64-101 din Codul de procedură penală)

I. ÎNCHEIERI PRIVIND SOLUȚIONAREA CHESTIUNILOR CU PRIVIRE LA SCHIMBĂRILE ÎN EXECUTAREA HOTĂRÂRILOR CU CARACTER PENAL

Încheiere privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen (art. 91 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-160/2018
14-ij_11-171102-1191018

ÎNCHEIERE

3 februarie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

E.R.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.M.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

S.Z.,

Apărătorului

G.B.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul,

V.G.,

În lipsa:

Condamnatului

A.G.,

examinând în ședință publică demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul cu privire la soluționarea chestiunii privind liberarea condiționată a condamnatului A.G. de pedeapsă înainte de termen,

A C O N S T A T A T:

1. La 29 decembrie 2017, Penitenciarul nr. 9 – Pruncul a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a condamnatului A.G., în condițiile art. 91 din Codul penal.

2. În susținerea demersului se indică că A.G. este condamnat în baza sentinței Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 2 februarie 2017, prin care a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) din Codul penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 5 luni, urmând să-și execute pedeapsa stabilită în penitenciar de tip închis, sentință care a fost casată parțial după ce Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău, prin de-

cizia din 9 aprilie 2017, a decis modificarea acesteia în partea pedepsei și stabilirea unui termen de 1 an și 8 luni închisoare, cu ispășirea acestei pedepse în penitenciar de tip închis, cu calcularea termenului din momentul reținerii condamnatului și includerea perioadei detenției preventive, începând cu 2 februarie 2017 și până la 9 aprilie 2017.

3. Începutul termenului executării pedepsei este stabilit începând cu data de 2 februarie 2017, iar sfârșitul termenului fiind la 1 octombrie 2018.

4. La 11 decembrie 2017, condamnatul a executat 10 luni și 9 zile din termenul de pedeapsă stabilit.

5. Comisia Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, la 11 decembrie 2017, a decis că condamnatul A.G. și-a ispășit jumătate din termenul de pedeapsă care i-a fost stabilit prin sentința judecătorească, arătând, de asemenea, că condamnatul se caracterizează satisfăcător, nu are sancțiuni disciplinare sau titluri executorii, a fost menționat o dată, participă la munci neremunerate, în legătură cu care fapt se solicită judecătorului de instrucție liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a condamnatului A.G., în condițiile art. 91 alin. (4) lit. a) din Codul penal.

6. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, V.G., a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului înaintat, deoarece condamnatul A.G. și-a ispășit mai mult de 1/2 din termenul de pedeapsă stabilit prin sentința de condamnare și a pășit pe calea corijării.

7. Apărătorul G.B. a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului și liberarea condiționată a condamnatului A.G. de pedeapsă înainte de termen, întrucât condamnatul a executat efectiv jumătate din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea infracțiunii și, astfel, întrunește condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen.

8. Condamnatul A.G. nu s-a prezentat în ședința de judecată, dar, prin cererea sa, a solicitat examinarea demersului în absență, din motive de sănătate.

9. Procurorul S.Z. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, a relatat în ședința de judecată că A.G. nu întrunește condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, întrucât ultimul a fost condamnat anterior de două ori și, astfel, prezentarea Penitenciarului nr. 9 – Pruncul urmează a fi respinsă ca nefondată, întrucât corectarea și reeducarea condamnatului este posibilă doar după executarea integrală și efectivă a pedepsei.

10. Audiind participanții la proces, examinând demersul în corelație cu materialele prezentate de instituția care pune în executare pedeapsa și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază demersul drept întemeiat și acesta urmează a fi admis integral, având în vedere următoarele considerente.

11. Potrivit art. 266 alin. (1) și (3) Codul de executare, în cazul în care condamnatul întrunește condițiile prevăzute în art. 91 și 92 din Codul penal, administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, adoptă, în termen de o lună, o hotărâre privind propunerea pentru liberarea condiționată de pedeapsă în-

inte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, sau privind refuzul în acest sens. În cazul în care administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, refuză să propună liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, condamnatul poate înainta un demers pentru liberare sau înlocuire nemijlocit în instanța de judecată.

12. Conform art. 267 din Codul de executare, la demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se anexează dosarul personal al condamnatului, dovezile motivelor de fapt invocate și, după caz, calculul zilelor conform compensării privilegiate a zilelor de muncă. Demersul se judecă în condițiile din Codul de procedură penală. În cazul în care instanța de judecată respinge demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, depunerea repetată a demersului poate avea loc după înlăturarea motivelor de fapt și/sau de drept invocate de instanță la respingerea demersului, dar nu mai devreme de 6 luni de la data rămânării definitive a hotărârii. În cazul refuzului liberării condiționate a condamnatului la detențiune pe viață, adresarea repetată a demersului poate avea loc nu mai devreme decât peste 3 ani de la data adoptării hotărârii de refuz a instanței.

13. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 1) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: 1) liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen (art. 91 din Codul penal).

Conform art. 91 alin. (1), (3) și (4) din Codul penal, persoanei care execută pedeapsa cu închisoare i se poate aplica liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, dacă a realizat programul individual de executare a pedepsei, a reparat integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnată, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea ei este posibilă fără executarea deplină a pedepsei. Persoana poate fi liberată, în întregime sau parțial, și de pedeapsa complementară. Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen se aplică condamnaților de către instanța de judecată de la locul de executare a pedepsei, în baza demersului instituției care pune în executare pedeapsa, la cererea condamnatului sau a apărătorului acestuia în condițiile prevăzute la art. 266 și 267 din Codul de executare și numai după respectarea procedurii extrajudiciare stabilite.

Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen poate fi aplicată, dacă condamnatul, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 21 ani, a executat efectiv: a) cel puțin jumătate, dar nu mai puțin de 90 de zile de închisoare, din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave; b) cel puțin două treimi din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni grave, infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave, precum și din pedeapsa aplicată persoanei anterior liberate condiționat de pedeapsă

înainte de termen, dacă liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a fost anulată în condițiile alin.(8).

14. În ședința de judecată s-a constatat că, în baza sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, din 2 februarie 2017, A.G. a fost recunoscut vinovat pentru comiterea faptei infracționale prevăzută de art. 287 alin. (1) din Codul penal.

15. Potrivit sentinței nominalizate, condamnatului A.G. i s-a aplicat o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 5 luni, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

16. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 9 aprilie 2017, s-a decis casarea parțială a sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, din 2 februarie 2017, în partea pedepsei și, corespunzător, s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care A.G. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) din Codul penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 8 luni, urmând a executa pedeapsa stabilită în penitenciar de tip închis, cu calcularea termenului din momentul reținerii condamnatului și includerea perioadei detenției preventive începând cu 2 februarie 2017 și până la 9 aprilie 2017.

17. Corespunzător dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Codul penal, infracțiunea pentru care este condamnat A.G. se clasifică la categoria celor mai puțin grave, astfel ca, prin prisma art. 91 alin. (4) lit. a) din Codul penal, liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen să poată fi aplicată, dacă condamnatul, care, la momentul săvârșirii infracțiunii, a atins vârsta de 21 ani, a executat efectiv cel puțin jumătate din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave.

18. În cazul din speță, din materialele dosarului rezultă că, la 11 decembrie 2017, condamnatul a executat mai mult de jumătate din termenul de pedeapsă stabilit, iar la 11 decembrie 2017 A.G. executase efectiv 10 luni și 9 zile, ceea ce constituie mai bine de ½ din termenul de pedeapsă stabilit.

19. Din dosarul personal al condamnatului, dar și potrivit raportului de evaluare privind comportamentul condamnatului, prezentat în cadrul ședinței de judecată de către reprezentantul instituției care pune în executare pedeapsa, se deduce că condamnatul A.G. a fost condamnat anterior de două ori, nu dispune de prejudiciu material, a realizat programul individual de executare a pedepsei, pe parcursul executării pedepsei nu a fost sancționat disciplinar, are o mențiune, menține relația cu rudele prin intermediul întrevederilor, iar ca urmare a evaluării psihologice individuale s-a stabilit că se caracterizează satisfăcător.

20. De asemenea, se constată că condamnatul A.G. execută pedeapsa pentru comiterea unei infracțiuni mai puțin grave, acesta ispășind mai mult de jumătate din termenul de pedeapsă stabilit, iar la situația din 11 decembrie 2017 se consideră că a executat efectiv 10 luni și 9 zile.

21. Pe parcursul executării pedepsei, condamnatului A.G. i s-a oferit o măsură de stimulare, el nu are sancțiuni nestinse, în cauza dată nu există prejudicii mate-

riale, menține relațiile cu rudele și familia, iar ca urmare a evaluării psihologice s-a constatat că acesta a pășit pe calea corijării, astfel că, la momentul actual, nu au fost stabilite temeuri legale pentru respingerea prezentării/demersului înaintat, din care motive se apreciază că condamnatul A.G. întrunește condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen și, prin urmare, prezentarea înaintată poate fi admisă de drept.

22. Instanța de judecată nu identifică situații care ar permite ca liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen să nu poată fi aplicată condamnatului. Instanța reține că, conform alin. (1) art. 91 din Codul penal, liberarea condiționată înainte de termen poate fi aplicată, dacă instanța de judecată va considera posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei. O atare concluzie urmează a fi trasă în baza studierii depline și obiective a datelor privind persoana condamnatului, comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, respectarea regimului de executare, precum și că a realizat programul individual de executare a pedepsei.

23. Drept concluzie, studiind detaliat, deplin și obiectiv datele privind persoana condamnatului A.G., având în vedere prevederile legale citate mai sus și raportându-le la situația de fapt stabilită, instanța de judecată conchide că condamnatul A.G. întrunește definitiv condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen și, astfel, se consideră că corectarea condamnatului A.G. este posibilă fără executarea deplină a pedepsei. În legătură cu cele expuse, demersul/prezentarea Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, prin care se solicită liberarea condiționată a condamnatului A.G. de pedeapsă înainte de termen se va admite, ca fiind întemeiată.

24. Referitor la afirmațiile procurorului, precum că corectarea și reeducarea condamnatului este posibilă doar după executarea integrală și efectivă a pedepsei stabilite, instanța de judecată apreciază această concluzie drept una nefondată și prematură, de vreme ce condamnatul a executat efectiv partea prevăzută de lege din termenul de pedeapsă stabilit prin sentință, prejudicii materiale nu există, a realizat programul individual de executare a pedepsei.

25. În opinia instanței, aceste împrejurări, luate în cumul, impun aprecierea că A.G. întrunește condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, considerând posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei. O atare concluzie se trage și în baza studierii depline și obiective a datelor privind persoana condamnatului, comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, respectarea regimului de executare, relațiile sale cu alți condamnați, cu familia, participarea la măsurile cultural-educative, prezența sancțiunilor disciplinare valabile la momentul soluționării demersului, fiind astfel niște probe și circumstanțe pe care instanța de judecată le-a verificat sub toate aspectele, complet și obiectiv.

26. Ținând cont de prevederile legale menționate și raportându-le la situația de fapt stabilită și detaliată *supra*, instanța de judecată stabilește că condamnatul A.G.

întrunește condițiile art. 91 din Codul penal privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen.

27. Conform dispozițiilor art. 91 alin. (2) din Codul penal, aplicând liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, instanța de judecată îl poate obliga pe condamnat să îndeplinească obligațiile prevăzute de art. 90 alin. (6) în termenul de pedeapsă rămas neexecutat, iar potrivit dispozițiilor art. 90 alin. (6) din Codul penal, aplicând condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de judecată îl poate obliga pe condamnat: a) să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent; b) să nu frecventeze anumite locuri; c) să urmeze un tratament în caz de alcoolism, narcomanie, toxicomanie sau de boală venerică; c¹) să participe la un program special de tratament sau de consiliere în vederea reducerii comportamentului violent; d) să acorde o susținere materială familiei victimei; e) să repare daunele cauzate în termenul stabilit de instanță; f) să participe la programe probaționale; g) să presteze muncă neremunerată în folosul comunității; h) să fie supus monitorizării electronice, dar nu mai mult de 12 luni.

28. Așadar, în scopul asigurării corectării efective a condamnatului și controlului comportamentului lui după liberarea condiționată, instanța de judecată, aplicând liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, va obliga condamnatul A.G. ca, în termenul de pedeapsă rămas neexecutat, să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, considerând că respectiva obligație își va atinge obiectivul propus de către instanță.

29. Nu în ultimul rând, instanța de judecată va explica condamnatului A.G. prevederile alin. (8) din art. 91 al Codului penal și consecințele ce survin în cazul încălcării lor, în special faptul că, dacă, în termenul de pedeapsă rămas neexecutat: a) condamnatul se eschivează cu premeditare de la îndeplinirea obligațiilor stabilite de instanța de judecată la aplicarea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen, instanța de judecată, la propunerea organului indicat la alin.(7), poate pronunța o încheiere cu privire la anularea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen și la trimiterea condamnatului pentru a executa termenul de pedeapsă neexecutat; b) condamnatul săvârșește din imprudență o nouă infracțiune, anularea sau menținerea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen se decide de instanța de judecată; c) condamnatul săvârșește cu intenție o nouă infracțiune, instanța de judecată îi stabilește pedeapsa în condițiile art. 85. În același mod se aplică pedeapsa și în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni din imprudență, dacă instanța de judecată anulează liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen.

30. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 91 din Codul penal; articolelor 265-268 din Codul de executare; articolelor 41 pct. 7), 341 alin. (1) și (5), 469 alin. (1) pct. 1), 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a condamnatului A.G.

Se aplică față de condamnatul A.G., născut la 14 august 1991, domiciliat în raionul Dondușeni, satul Baraboi, liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termenul neispășit de 7 luni și 28 de zile – termen calculat la situația din 3 februarie 2017, cu obligarea condamnatului A.G. ca, în termenul de pedeapsă rămas neexecutat, să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

Condamnatul A.G., liberat condiționat de pedeapsă înainte de termen, va semna în instanța de judecată obligația de a se prezenta la organul de probațiune în termen de 5 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Copia încheierii privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen se trimite organului de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul condamnatul.

Organul de probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul condamnatului A.G., în termen de 5 zile, va comunica administrației Penitenciarului nr. 9 – Pruncul despre luarea la evidență a persoanei liberate condiționat înainte de termen.

Se explică condamnatului A.G. prevederile alin. (8) din art. 91 al Codului penal și consecințele care survin în cazul încălcării lor, și anume, dacă în termenul de pedeapsă rămas neexecutat: a) condamnatul se eschivează cu premeditare de la îndeplinirea obligațiilor stabilite de instanța de judecată la aplicarea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen, instanța de judecată, la propunerea organului de probațiune, poate pronunța o încheiere cu privire la anularea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen și la trimiterea condamnatului pentru a executa termenul de pedeapsă neexecutat; b) condamnatul săvârșește din imprudență o nouă infracțiune, anularea sau menținerea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen se decide de instanța de judecată; c) condamnatul săvârșește cu intenție o nouă infracțiune, instanța de judecată îi stabilește pedeapsa în condițiile art. 85. În același mod se aplică pedeapsa și în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni din imprudență, dacă instanța de judecată anulează liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul E.R.**

**Încheiere privind respingerea liberării condiționate
de pedeapsă înainte de termen**
(art. 91 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-560/2018
14-ij_11-177702-1191018

Î N C H E I E R E

28 octombrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **E.B.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **N.O.,**

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), **A.L.,**

Apărătorului **V.P.,**

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, **N.G.,**

În prezența:

Condamnatului **I.V.,**

examinând în ședință publică demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul cu privire la soluționarea chestiunii privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în privința condamnatului I.V., în condițiile art. 91 din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 23 august 2018, condamnatul I.V., deținut în Penitenciarul nr. 9 – Pruncul, a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers cu privire la aplicarea art. 91 din Codul penal, prin care solicită eliberarea sa condiționată înainte de termen.

2. Întru motivarea demersului s-a indicat că, prin sentința Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2015, I.V. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) din Codul penal și, prin prisma art. 34 și art. 82 din Codul penal, i s-a aplicat o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Condamnatul I.V. mai menționează că a ispășit partea pedepsei conform legislației în vigoare mai mult de 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit, se caracterizează satisfăcător, în legătură cu care fapt prevederile art. 91 din Codul penal pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sunt întrunite pe deplin.

3. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, N.G., în ședința de judecată a relatat că, între timp, de la data înaintării demersului și până la ședința de judecată, condamnatul I.V. a fost supus unei sancțiuni disciplinare. Prin decizia șefului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, din 29 septembrie 2018, condamnatului I.V. i s-a aplicat sancțiunea disciplinară sub formă de „izolare disciplinară pe un termen de 5 zile”, inclusiv acesta nu a realizat programul individual de executare a pedepsei, din care motiv se solicită respingerea demersului înaintat.

4. Condamnatul I.V., în ședința de judecată, a susținut integral demersul înaintat, indicând că nu este de acord cu sancțiunea disciplinară aplicată, deoarece el nu se afla în stare de ebrietate, ci se simțea rău și consumase anumite medicamente, a realizat programul individual de executare a pedepsei.

5. Apărătorul V.P., în ședința de judecată, a insistat asupra admiterii demersului, considerând că în privința condamnatului I.V. poate fi aplicată liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, iar faptul că între timp condamnatul a fost sancționat disciplinar nu poate fi luat în considerație, or legiuitorul nu prevede asemenea temei, care exclude efectul instituției liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen.

6. Procurorul A.L. de la Procuratura Chișinău, oficiul Buiucani, a solicitat în ședința de judecată ca demersul înaintat de către condamnatul I.V., cu privire la liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în condițiile art. 91 din Codul penal, să fie respins, ca nefondat, întrucât condamnatul nu a realizat programul individual de executare a pedepsei, nu a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiune și, respectiv, această situație constituie un impediment pentru aplicarea prevederilor art. 91 din Codul penal.

7. Audiind participanții la proces, examinând demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, în corelație cu materialele prezentate de instituția care pune în executare pedeapsa și, raportându-le la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază demersul drept neîntemeiat și acesta urmează a fi respins integral, având în vedere următoarele considerente.

8. Potrivit art. 266 alin. (1) și (3) din Codul de executare, în cazul în care condamnatul întrunește condițiile prevăzute de art. 91 și 92 din Codul penal, administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, adoptă, în termen de o lună, o hotărâre privind propunerea pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă sau privind refuzul în acest sens. În cazul în care administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, refuză să propună liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, condamnatul poate înainta un demers pentru liberare sau înlocuire nemijlocit în instanța de judecată.

9. Conform art. 267 din Codul de executare, la demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se anexează dosarul personal al condamnatului,

dovezile motivelor de fapt invocate și, după caz, calculul zilelor conform compensării privilegiate a zilelor de muncă. Demersul se judecă în condițiile din Codul de procedură penală. În cazul în care instanța de judecată respinge demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, depunerea repetată a demersului poate avea loc după înlăturarea motivelor de fapt și/sau de drept invocate de instanță la respingerea demersului, dar nu mai devreme de 6 luni de la data rămănerii definitive a hotărârii. În cazul refuzului liberării condiționate a condamnatului la detenție pe viață, adresarea repetată a demersului poate avea loc nu mai devreme decât peste 3 ani de la data adoptării hotărârii de refuz a instanței.

10. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct.1) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen (art. 91 din Codul penal).

Conform art. 91 alin. (1), (3) și (4) din Codul penal, persoanei care execută pedeapsa cu închisoare i se poate aplica liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, dacă a realizat programul individual de executare a pedepsei, a reparat integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnată, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea ei este posibilă fără executarea deplină. Persoana poate fi liberată, în întregime sau parțial, și de pedeapsa complementară. Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen se aplică condamnaților de către instanța de judecată de la locul de executare a pedepsei, în baza demersului instituției care pune în executare pedeapsa, la cererea condamnatului sau a apărătorului acestuia în condițiile prevăzute de art. 266 și 267 din Codul de executare și numai după respectarea procedurii extrajudiciare stabilite. Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen poate fi aplicată, dacă condamnatul, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 21 ani, a executat efectiv: a) cel puțin jumătate, dar nu mai puțin de 90 de zile de închisoare, din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave; b) cel puțin două treimi din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni grave, infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave, precum și din pedeapsa aplicată persoanei anterior liberate condiționat de pedeapsă înainte de termen, dacă liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a fost anulată în condițiile alin. (8).

11. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătorei Ciocana, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2015, I.V. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) din Codul penal, stabilindu-i-se, prin prisma art. 34 și art. 82 din Codul penal, o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

12. La 17 august 2018, condamnatul I.V. a executat efectiv 2 ani, 8 luni și 26 de zile, ceea ce constituie 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit.

13. Contrar argumentelor și temeiurilor care au stat la baza înaintării demersului cu privire la liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în privința condamnatului I.V., reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, N.G., a relatat în ședința de judecată că, de la data înaintării demersului și până la ședința de judecată, condamnatul I.V. a fost supus unei sancțiuni disciplinare: prin decizia șefului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul din 29 septembrie 2016, condamnatului I.V. să i se aplice sancțiunea disciplinară sub formă de „izolare disciplinară pe un termen de 5 zile”, inclusiv acesta nu a realizat programul individual de executare a pedepsei, din care motiv se solicită respingerea demersului înaintat.

14. Instanța reține că, conform alin. (1) art. 91 din Codul penal, liberarea condiționată înainte de termen poate fi aplicată dacă instanța de judecată va considera posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei. O atare concluzie urmează a fi trasă în baza studierii depline și obiective a datelor privind persoana condamnatului, comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, respectarea regimului de executare, realizarea programului individual de executare a pedepsei, repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, relațiile cu alți condamnați, cu familia, prezența sancțiunilor disciplinare valabile la momentul soluționării demersului.

15. Deci, având în vedere prevederile legale citate mai sus și raportându-le la situația de fapt descrisă detaliat, instanța de judecată consideră că, în prezența sancțiunii disciplinare, fără realizarea programului individual de executare a pedepsei și repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, eliberarea condiționată înainte de termen a condamnatului I.V. nu poate să aibă loc, din care considerente demersul condamnatului I.V. necesită a fi respins.

16. Mai mult, instanța reține că corectarea condamnatului fără executarea în continuare a pedepsei nu este posibilă și, prin urmare, demersul cu privire la liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în privința condamnatului I.V. este înaintat prematur, de vreme ce acesta a fost anterior condamnat, pe parcursul executării pedepsei a fost sancționat de mai multe ori – la 19 septembrie 2015, 25 februarie 2016, 24 iunie 2016 și, respectiv, 29 septembrie 2017, nu a realizat programul individual de executare a pedepsei și nu a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune, existând, astfel circumstanțe care, luate în cumul, indică faptul că, pentru moment, condamnatul nu a revenit la starea normală de comportare, nu a pășit pe calea corijării și, corespunzător, față de condamnatul I.V. nu poate fi aplicată liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în condițiile art. 91 din Codul penal. Prin urmare, demersul cu privire la liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen este înaintat prematur.

17. În al treilea rând, la soluționarea chestiunii privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, instanța de judecată ia în calcul inclusiv gradul prejudiciabil și gravitatea infracțiunii săvârșite de I.V., de motivul acesteia, de persoana condamnatului, astfel ca, în ansamblu, să conducă la aceea ca pedeapsa, în prezența căreia se află condamnatul, să aibă drept scop restabilirea echității sociale, corecta-

rea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui I.V. cât și a altor persoane.

18. Trebuie remarcat faptul că aplicarea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen este un drept al instanței, dar nu o obligație, or, liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen se aplică doar cu condiția că instanța de judecată va considera posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei, concluzii care urmează a fi trase în baza studierii depline și obiective a datelor referitoare la persoana condamnatului, la comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, la respectarea regimului de executare, realizarea programului individual de executare a pedepsei, repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, la relațiile cu alți condamnați și cu familia, la prezența sancțiunilor disciplinare valabile la momentul soluționării cererii/demersului.

19. Drept concluzie, instanța de judecată stabilește că condamnatul I.V. nu întrunește condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, din care considerente demersul acestuia cu privire la soluționarea chestiunii privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în privința condamnatului I.V., în condițiile art. 91 din Codul penal, se va respinge, ca fiind neîntemeiat.

20. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 265-267 din Codul de executare, articolelor 41, 341, 469 alin. (1) pct.1), 470-471 și 472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge demersul condamnatului I.V., deținut în Penitenciarul nr. 9 – Pruncul cu privire la liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în condițiile art. 91 din Codul penal, ca fiind neîntemeiat.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul E.B.**

**Încheiere privind inadmisibilitatea cererii
cu privire la înlocuirea părții neexecutate a pedepsei
cu o pedeapsă mai blândă
(art. 92 din Codul penal)**

Dosarul nr. 10–220/2018
14-ij_11-172472-1191018

Î N C H E I E R E

25 octombrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul S.U.,
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului A.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), M.P.,

Apărătorului L.C.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, G.V.,

În prezența:

Condamnatului D.T.,

examinând în ședință publică chestiunea privind admisibilitatea cererii condamnatului D.T. cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în condițiile art. 92 din Codul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 14 iunie 2018, condamnatul D.T. a înaintat judecătorului de instrucție o cerere, prin care solicită înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în condițiile art. 92 din Codul penal.

2. Condamnatul D.T. a solicitat în ședința de judecată ca cererea sa să fie admisă, evidențiind, de asemenea, că procedura extrajudiciară stabilită nu a fost respectată.

3. Apărătorul L.C. a solicitat în ședința de judecată ca cererea condamnatului D.T. cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă să fie admisă după conținut.

4. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, G.V., a relatat în ședința de judecată că procedura extrajudiciară stabilită nu a fost respectată și, respectiv, cererea condamnatului nu poate fi admisă.

5. Procurorul M.P. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, a cerut respingerea cererii condamnatului, ca inadmisibilă, întrucât condamnatul D.T. nu s-a adresat, în prealabil, Comisiei speciale în vederea soluționării chestiunii privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă.

6. Audiind participanții la proces, studiind cererea înaintată în raport cu prevederile legale care guvernează speța și, respectiv, potrivit dosarului personal al condamnatului D.T., prezentat în judecată de către reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, G.V., instanța de judecată consideră necesar de a respinge cererea condamnatului, ca fiind inadmisibilă, având în vedere următoarele considerente.

7. Din conținutul cererii înaintate rezultă că condamnatul D.T., care execută pedeapsa închisorii în Penitenciarul nr. 9 – Pruncul, solicită înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în condițiile art. 92 din Codul penal, dar fără a face dovada faptului respectării procedurii extrajudiciare stabilite, având în vedere că înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se aplică numai după respectarea procedurii extrajudiciare stabilite, or, conform prevederilor din articolele 266 și 267 din Codul de executare, în cazul în care condamnatul întrunește condițiile prevăzute de art. 91 și 92 din Codul penal, administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, adoptă, în termen de o lună, o hotărâre privind propunerea pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă sau privind refuzul în acest sens, iar propunerea pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se depune, în termen de 5 zile de la data adoptării hotărârii, la instanța de judecată în a cărei rază teritorială se află locul de deținere și doar în cazul în care administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, refuză să propună liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, condamnatul poate înainta un demers pentru liberare sau înlocuire nemijlocit în instanța de judecată.

8. Similar se reglementează și prin prevederile art. 471 alin. (2) din Codul de procedură penală, de unde, expres și fără ambiguități, decurge că, referitor la chestiunile prevăzute de art. 469 alin. (1) pct.1) și 2) (liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen – art. 91 CP și înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă – art. 92 CP), condamnatul înaintează cererea în instanța de judecată doar dacă a fost refuzat în condițiile art. 266 alin. (3) din Codul de executare.

9. În speță, condamnatul D.T. nu s-a adresat cu cerere către Comisia specială din cadrul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în condițiile art. 92 din Codul penal și, corespunzător, nu a fost refuzat, în condițiile art. 266 alin. (3) din Codul de executare. Condamnatul a omis să facă dovada faptului respectării procedurii extrajudiciare stabilite, prin care să fi fost refuzat de către Comisia specială. Mai mult, la cerere nu s-a anexat nici un document care ar certifica circumstanțele pe care condamnatul își

întemeiază pretențiile, iar reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, G.V., a relatat în ședința de judecată că procedura extrajudiciară stabilită nu a fost respectată și, respectiv, cererea condamnatului nu poate fi admisă.

10. În încheiere, instanța de judecată conchide că, privitor la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în condițiile art. 92 din Codul penal, acest capăt de cerere se va declara ca inadmisibil, pe motivul nerespectării procedurii extrajudiciare stabilită de art. 266 și 267 din Codul de executare.

11. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 92 din Codul penal, art. 266-267 din Codul de executare, articolelor 41, 341, 469 alin. (1) pct. 2), 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge cererea condamnatului D.T. cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în condițiile art. 92 din Codul penal, ca fiind inadmisibilă.

Se comunică condamnatului D.T. că, referitor la chestiunea prevăzută de art. 469 alin. (1) pct. 2) din Codul de procedură penală (înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă – art. 92 CP), condamnatul este în drept să înainteze o cerere în instanța de judecată doar dacă a fost refuzat în condițiile art. 266 alin. (3) din Codul de executare, cu prezentarea documentelor care ar certifica circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.U.**

**Încheiere privind înlocuirea părții neexecutate a pedepsei
cu o pedeapsă mai blândă**
(art. 92 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-460/2018
14-ij_11-179702-1191018

Î N C H E I E R E

15 iulie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.S.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

G.D.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

G.B.,

Apărătorului

L.R.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul

I.G.,

În prezența:

Condamnatului

M.Ș.,

examinând în ședință publică demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul cu privire la soluționarea chestiunii privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în privința condamnatului M.Ș.,

A C O N S T A T A T:

1. La 31 mai 2018, Penitenciarul nr. 9-Pruncul a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită soluționarea chestiunii privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în privința condamnatului M.Ș., în condițiile art. 92 din Codul penal.

2. În susținerea demersului înaintat s-a indicat că M.Ș. este condamnat în baza sentinței Judecătoriei Ungheni din 29 decembrie 2016 pentru fapta infracțională prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal, aplicându-i-se o pedeapsă în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

3. Potrivit respectivei hotărâri judecătorești de condamnare, termenul executării pedepsei s-a calculat din data pronunțării sentinței – 29 decembrie 2016, cu includerea în termenul de pedeapsă a perioadei aflării lui M.Ș. în stare de arest, anume de la 2 decembrie 2016 și până la 29 decembrie 2016.

4. Conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți, din 18 martie 2017, s-a decis respingerea apelului declarat de inculpatul M.Ș. împotriva sentinței Judecătorei Ungheni din 29 decembrie 2016, sentință care s-a menținut fără modificări, incluzându-se în termenul de pedeapsă perioada aflării inculpatului M.Ș. sub arest – din 2 decembrie 2016 și până la 18 martie 2016.

5. Astfel, începutul termenului executării pedepsei este de la 2 decembrie 2016, iar sfârșitul termenului – 1 august 2019.

6. La 17 mai 2018, condamnatul M.Ș. a executat 1 an și 5 luni, ceea ce constituie mai mult de 1/3 din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea infracțiunii, în legătură cu care fapt, la aceeași dată – 17 mai 2018, în cadrul Comisiei speciale din cadrul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, s-a adoptat caracteristica cu calificativul „satisfăcător”, pentru care temeuri s-a decis în privința condamnatului M.Ș. să se înainteze instanței de judecată un demers cu propunerea de înlocuire a părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în condițiile art. 92 din Codul penal.

7. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, I.G., a susținut pe deplin în ședința de judecată demersul înaintat, expunându-se după conținutul raportului de evaluare privind comportamentul condamnatului. De asemenea, reprezentantul instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare a mai menționat că condamnatul M.Ș. a executat mai mult de 1/3 din termenul de pedeapsă stabilit, nu dispune de prejudicii materiale, sancționat fiind o singură dată – sancțiune disciplinară care a fost stinsă și nu produce efecte pentru condamnat, a fost de 2 ori menționat/stimulat, menține relații cu rudele prin intermediul întrevederilor și, în așa fel, acesta întrunește condițiile pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, și anume – sub formă de amendă.

8. Procurorul G.B. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, a atras atenția în ședința de judecată că condamnatul M.Ș. a mai fost anterior condamnat de 5 ori, inclusiv pentru infracțiuni similare, fapt prin care rezultă că ultimul nu a pășit pe calea corijării, este predispus să săvârșască și alte fapte ilegale, considerând astfel că corectarea condamnatului este posibilă doar după executarea integrală a pedepsei stabilite, solicitând în încheiere respingerea prezentării penitenciarului ca nefondată.

9. Apărătorul L.R., desemnat de către coordonatorul oficiului teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în privința condamnatului M.Ș., în condițiile art. 92 din Codul penal, întrucât condamnatul se caracterizează pozitiv, se căiește sincer de cele comise, dispune de un domiciliu stabil, a conștientizat cele comise și regretă mult, termenul rămas neexecutat este de doar un an, considerând astfel că condițiile pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, inclusiv pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, sunt întrunite pe deplin. În cele din urmă, apărătorul solicită instanței judecătorești înlocuirea păr-

ții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

10. Condamnatul M.Ș. a susținut în ședința de judecată demersul înaintat de către Penitenciarul nr. 9 – Pruncul, indicând, în același timp, că se căiește sincer de cele comise, însă cere ca partea neexecutată din pedeapsă să i se înlocuiască cu muncă neremunerată în folosul comunității, întrucât nu dispune de mijloace financiare pentru achitarea unei amenzi.

11. Audiind participanții la proces, examinând demersul în raport cu materialele prezentate de instituția care pune în executare pedeapsa și punându-le în legătură cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază demersul drept neîntemeiat și urmează a fi respins integral, având în vedere următoarele considerente.

12. Potrivit art. 266 alin. (1) și (3) din Codul de executare, în cazul în care condamnatul întrunește condițiile prevăzute de art. 91 și 92 din Codul penal, administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, adoptă, în termen de o lună, o hotărâre privind propunerea pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă sau privind refuzul în acest sens. În cazul în care administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, refuză să propună liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, condamnatul poate înainta un demers pentru liberare sau înlocuire nemijlocit în instanța de judecată.

13. Conform art. 267 din Codul de executare, la demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se anexează dosarul personal al condamnatului, dovezile motivelor de fapt invocate și, după caz, calculul zilelor conform compensării privilegiate a zilelor de muncă. Demersul se judecă în condițiile din Codul de procedură penală. În cazul în care instanța de judecată respinge demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, depunerea repetată a demersului poate avea loc după înlăturarea motivelor de fapt și/sau de drept invocate de instanță la respingerea demersului, dar nu mai devreme de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii. În cazul refuzului liberării condiționate a condamnatului la detenție pe viață, adresarea repetată a demersului poate avea loc nu mai devreme decât peste 3 ani de la data adoptării hotărârii de refuz a instanței.

14. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 2) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: 1) înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă (art. 92 CP).

15. Conform art. 92 din Codul penal, în privința persoanelor care execută pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave și grave, instanța de judecată, ținând cont de comportarea lor în timpul executării pe-

depseii, poate pronunța o încheiere cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă. Totodată, persoana poate fi liberată, în întregime sau parțial, de la pedeapsa complementară. Înlocuirea părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă poate fi aplicată numai după ce condamnatul a executat efectiv cel puțin o treime din termenul de pedeapsă pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă și jumătate din termenul de pedeapsă pentru o infracțiune gravă. La înlocuirea părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă, instanța de judecată poate alege orice pedeapsă mai blândă, din cele specificate la art. 62, în limitele prevăzute pentru fiecare categorie de pedepse.

16. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătorei Ungheni din 29 decembrie 2016, M.Ș. a fost condamnat pentru fapta infracțională prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal, aplicându-i-se o pedeapsă în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

17. Potrivit respectivei hotărâri judecătorești de condamnare, termenul executării pedepsei s-a calculat din data pronunțării sentinței – 29 decembrie 2016, cu includerea în termenul de pedeapsă a perioadei aflării lui M.Ș. în stare de arest – de la 2 decembrie 2016 și până la 29 decembrie 2016.

18. Conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 martie 2017, s-a decis respingerea apelului declarat de inculpatul M.Ș. împotriva sentinței Judecătorei Ungheni din 29 decembrie 2016, sentință care a fost menținută fără modificări, incluzându-se în termenul de pedeapsă perioada aflării inculpatului M.Ș. sub arest din data de 2 decembrie 2016 și până la 18 martie 2016.

19. Din materialele prezentate instanței urmează că, la situația din 17 mai 2018, condamnatul M.Ș. a executat efectiv 1 an și 5 luni.

20. Conform concluziei membrilor comisiei Penitenciarului nr. 9 – Pruncul din 17 mai 2018, potrivit dosarului personal al condamnatului și, respectiv, raportului de evaluare privind comportamentul condamnatului prezentat în cadrul ședinței de judecată de către reprezentantul instituției care pune în executare pedeapsa, se deduce că condamnatul M.Ș. este caracterizat cu calificativul satisfăcător, anterior a fost condamnat de 5 ori, nu dispune de prejudiciu material, pe parcursul executării pedepsei a fost sancționat o singură dată – sancțiune disciplinară care s-a stins și nu produce efecte pentru condamnat, dar i s-a aplicat două măsuri de stimulare, participă la munci neremunerate, nu participă la procesul de instruire profesională sau generală, a activat în programe de reintegrare socială organizate la penitenciar, menține relații cu rudele prin intermediul întrevederilor, a fost supus testării psihologice, în legătură cu care fapt membrii Comisiei au hotărât să prezinte materialele în instanța de judecată pentru aplicarea prevederilor art. 92 din Codul penal.

21. Instanța reține că la soluționarea chestiunii prevăzută de pct. 2) alin. (1) art. 469 din Codul de procedură penală și art. 92 din Codul penal, instanța de judecată va ține seama de faptul că înlocuirea pedepsei închisorii cu o altă pedeapsă mai blândă poate avea loc numai în privința condamnaților care execută pedeapsa pentru să-

vârșirea unor infracțiuni ușoare, mai puțin grave sau grave, indiferent dacă este sau nu reparată dauna cauzată prin infracțiune. Ca pedeapsă mai blândă, în raport cu închisoarea în sensul legii, se înțeleg alte categorii de pedepse principale enumerate în alin. (1) art. 62 din Codul penal. Instanța de judecată consideră că, deocamdată, înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în privința condamnatului M.Ș. nu este posibilă și, prin urmare, demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul este înaintat prematur, de vreme ce, anterior, M.Ș. a fost condamnat de 5 ori, inclusiv pentru infracțiuni similare, unele dintre care fiind, conform art. 146 alin. (2) și (3), art. 39 din Codul penal (în redacția anului 1961), la 6 ani de închisoare (sentința Judecătorei Ungheni din 2 octombrie 1990); art. 120 alin. (3), art. 40 din Codul penal (în redacția anului 1961) – la 7 ani de închisoare (sentința Judecătorei Ungheni din 27 aprilie 1995); art. 27 și 172 alin. (3) lit. a) – la 15 ani de închisoare (sentința Judecătorei Căușeni din 21 iunie 2005, modificată prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 11 aprilie 2006). Fiind eliberat din locurile de detenție la 12 martie 2016, pe 27 iulie 2016, el deja a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal, pentru care faptă infracțională a fost condamnat prin sentința Judecătorei Ungheni din 29 decembrie 2016, la care moment se afla în prezența recidivei.

22. În această ordine de idei, se concluzionează că M.Ș. nu a pășit pe calea corijării și nu a demonstrat un comportament și o ținută morală adecvată, impunându-se astfel de apreciat că, pentru moment, condamnatul nu a revenit la starea normală de comportare și nu a avansat spre remediere.

23. Pe de altă parte, solicitările Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, exprimate prin reprezentantul său în cadrul ședinței de judecată, nu coincid cu posibilitățile condamnatului M.Ș. De altfel, reprezentantul instituției care pune în executare pedeapsa a solicitat în ședința de judecată înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, și anume – sub formă de amendă, dar condamnatul a relatat că nu dispune de mijloace financiare pentru achitarea unei amenzi și, astfel, a cerut ca partea neexecutăta din pedeapsă să i se înlocuiască cu muncă neremunerată în folosul comunității. Corespunzător, față de condamnatul M.Ș. nu poate fi aplicată deocamdată înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în condițiile art. 92 din Codul penal și, prin urmare, demersul cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă este înaintat prematur.

24. La soluționarea demersului privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, instanța de judecată ia în calcul inclusiv gradul prejudiciabil și gravitatea infracțiunii săvârșite de M.Ș., care a mai săvârșit infracțiuni similare, de persoana condamnatului, fiind astfel situații care să conducă la aceea ca pedeapsa pe care o execută condamnatul să aibă scopul de restabilire a echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui M.Ș. cât și a altor persoane.

25. Trebuie menționat faptul că aplicarea înlocuirii părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă este un drept al instanței și nu o obligație, or,

înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se aplică doar cu condiția că instanța de judecată va considera posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei aplicate persoanei prin sentința de condamnare, concluzii care urmează a fi trase în baza studierii depline și obiective a datelor referitoare la persoana condamnatului, la comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, la respectarea regimului de executare.

26. În încheiere, instanța de judecată conchide că, în momentul dat, condamnatul M.Ș. nu întrunește condițiile pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, din care considerente demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul cu privire la soluționarea chestiunii privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în privința condamnatului M.Ș. se va respinge, ca nefondat.

27. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 265-267 din Codul de executare, articolelor 41, 341, 469 alin. (1) pct. 2), 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul cu privire la soluționarea chestiunii privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în privința condamnatului M.Ș., ca fiind neîntemeiat.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.S.**

**Încheiere privind liberarea de la executarea
pedepsei penale a persoanelor grav bolnave**
(art. 95 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-570/2018
14-ij_11-176702-1191018

Î N C H E I E R E

6 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierilor**

E.M.,

D.J. și I.R.,

Cu participarea:

**Reprezentantului Administrației Naționale a Penitenciarelor,
Reprezentantului Penitenciarului nr. 16 – Pruncul,
Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),
Apărătorului
Expertului judiciar de la Centrul de Medicină Legală,
Condamnatului**

E.R.,

I.Ș.,

S.D.,

O.C.,

S.T.,

A.R.,

examinând în ședință publică demersul Comisiei Medicale Speciale adresat Administrației Naționale a Penitenciarelor cu privire la soluționarea chestiunii privind liberarea de la executarea pedepsei penale a persoanei grav bolnave în privința condamnatului A.R.,

A C O N S T A T A T:

1. Condamnatul A.R., născut la 3 octombrie 1973, originar din or. Ungheni, domiciliat în or. Ungheni, str. Ștefan cel Mare, nr. 163, apartament 28, deținător de studii medii incomplete, cetățean al Republicii Moldova, căsătorit, are la întreținere 1 copil minor, supus serviciului militar, care anterior nu a comis infracțiuni și nu a fost judecat, își ispășește pedeapsa penală în baza sentinței Judecătoriei Ungheni din 24 decembrie 2014 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 februarie 2015, prin care a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (4) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei începând din 24 decembrie 2014 până la 27 februarie 2019.

2. La 10 august 2018, Administrația Națională a Penitenciarelor a înaintat în instanța de judecată o prezentare, prin care solicită liberarea condiționată a condamnatului A.R. pe motiv de boală, argumentând că, conform raportului Comisiei Medicale Speciale a ANP privind examinarea condamnatului, celui din urmă i s-a stabilit diagnosticul clinic definitiv „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV, concreștere în pericard și aortă. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng. Stare după toracotomie diagnostică pe stânga cu rezecția marginală segmentului S1 și S2. Pareză laringiană pe stânga. Cașexie”.

3. Se indică faptul că, pe parcursul aflării condamnatului A.R. la tratament în staționar, dinamica procesului tumoral este în creștere și, prin urmare, în conformitate cu prevederile Regulamentului cu privire la modul de prezentare a condamnaților gravi bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei, aprobat prin ordinul Ministerului Justiției al R. Moldova nr. 331 din 6 septembrie 2006, condamnatul A.R. poate fi prezentat pentru liberare de executarea pedepsei înainte de termen pe motiv de boală. Potrivit prezentării înaintate, diagnosticul stabilit reprezintă un temei de prezentare a condamnatului pentru a fi liberat de pedeapsă în legătură cu boala potrivit prevederilor art. 95 alin. (2) din Codul penal.

4. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 11 august 2018, s-a dispus efectuarea expertizei medico-legale în comisie în baza documentelor prezentate și a examinării condamnatului A.R., care este deținut în Penitenciarul nr. 16 – Pruncul, punându-se următoarele întrebări: care este diagnosticul obiectiv al maladiei de care suferă condamnatul A.R. și dacă este sau nu prevăzut acest diagnostic în lista bolilor care constituie temei pentru prezentarea condamnatului spre liberare de la executarea pedepsei, aprobată prin ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006?; care este perioada de îmbolnăvire a condamnatului A.R., avându-se în vedere dacă anume în perioada ispășirii pedepsei sau până la plasarea sa în locurile de detenție conform prezentei sentințe?; care sunt rezultatele tratamentului efectuat?; care este finalul presupus al bolii și dacă boala exclude posibilitatea ispășirii pedepsei de către condamnat? Efectuarea expertizei medico-legale în comisie a fost încredințată Centrului de Medicină Legală al Ministerului Sănătății.

5. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 287 elaborat de către Centrul de Medicină Legală al Ministerului Sănătății, în perioada de timp 24 august 2018-14 septembrie 2018, experții judiciari medico-legali au concluzionat:

- condamnatul A.R. suferă de următoarea maladie: „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng. Stare după toracotomie diagnostică pe stâng. Pareză laringiană pe stânga. Cașexie. Tuberculom în plămânul stâng”;

- diagnosticul stabilit la cetățeanul A.R. și anume: „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng”, se încadrează în punctul 2.1 al anexei nr. 2 – „Lista bolilor somatice, care constituie temeiul prezentării condamnaților grav bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei”, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006;

- diagnosticul „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng” a fost stabilit cetățeanului R.A. în perioada executării pedepsei (începutul termenului – 24 decembrie 2014), și anume în luna iulie a anului 2017. Acest fapt corespunde art. 3 lit. b) al dispozițiilor generale din Regulamentul cu privire la modul de prezentare pentru liberare de la executarea pedepsei a condamnaților grav bolnavi, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006;

- patologia sub forma de „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng” este rezistentă tratamentului și, de regulă, ca și în cazul dat, are o evoluție negativă pentru sănătate;

- boala sub forma de „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng” diagnosticată la cetățeanul A.R. are pronostic nefavorabil și constituie temeiul pentru liberarea de la executarea pedepsei, conform prevederilor legislației în vigoare.

6. Așadar, reprezentantul Administrației Naționale a Penitenciarelor, E.R., a cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat, deoarece condamnatul A.R. s-a îmbolnăvit de o boală gravă care împiedică executarea pedepsei, impunându-se astfel situația ca acesta să fie liberat de executarea pedepsei în continuare.

7. Reprezentantul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, I.Ș., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat de Administrația Națională a Penitenciarelor privind liberarea condamnatului A.R. de la executarea pedepsei penale, ca persoană grav bolnavă.

8. Apărătorul O.C., desemnat de către coordonatorul Oficiului teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale condamnatului A.R., a considerat în ședința de judecată că condamnatul întrunește condițiile de liberare de la executarea pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 95 din Codul penal și, în legătură cu acest fapt, solicită admiterea demersului înaintat, după conținut.

9. Condamnatul A.R. a susținut poziția avocatului și a solicitat admiterea demersului.

10. Procurorul S.D. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, având în vedere concluziile experților judiciari medico-legali conținute în raportul de expertiză medico-legală elaborat de către Centrul de Medicină Legală, a considerat că diagnosticul maladiei de care suferă condamnatul R.A. este prevăzut în lista bolilor, dar starea de sănătate a ultimului îi permite executarea pedepsei în continuare și, astfel, se împotrivesc admiterii demersului înaintat de către Administrația Națională a Penitenciarelor.

11. Expertul judiciar S.T. din cadrul Centrului de Medicină Legală al Ministerului Sănătății a indicat în ședința de judecată că condamnatul A.R. suferă de boli constatate prin raportul de expertiză medico-legală elaborat de către Centrul de Medicină Legală și că starea sănătății condamnatului se agravează în continuare,

considerând astfel, în final, că demersul privind liberarea lui A.R. de la executarea pedepsei penale este întemeiat.

12. Audiind participanții la proces, examinând demersul în raport cu materialele prezentate de instituția care pune în executare pedeapsa și punându-le, în ansamblu, în legătură cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază demersul/prezentarea drept întemeiată și urmează a fi admisă integral, având în vedere următoarele considerente.

13. Potrivit art. 271 alin. (1) și (2) din Codul de executare, (1) liberarea de la executarea pedepsei din cauza bolii, în baza art. 95 din Codul penal, se dispune de către instanța de judecată în a cărei rază teritorială se află instituția sau organul care asigură executarea pedepsei. Demersul instituției sau organului care asigură executarea pedepsei, împreună cu raportul medical și dosarul personal al condamnatului, se depun în termen de 5 zile de la data constatării bolii.

14. Conform prevederilor art. 95 din Codul penal, persoana care, în timpul executării pedepsei, s-a îmbolnăvit de o boală psihică ce o lipsește de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija este liberată de executarea pedepsei. Acestei persoane instanța de judecată îi poate aplica măsuri de constrângere cu caracter medical. Persoana care, până la pronunțarea sentinței sau în timpul executării pedepsei, s-a îmbolnăvit de o boală gravă, alta decât cea specificată la alin. (1), ce împiedică executarea pedepsei, poate fi liberată de executarea pedepsei de către instanța de judecată. Persoanele menționate la alin. (1) și (2), în cazul însănătoșirii lor, pot fi supuse pedepsei, dacă nu au expirat termenele prescripției prevăzută de art. 60 și 97.

15. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume – liberarea de la executarea pedepsei penale a persoanelor grav bolnave (art. 95 din Codul penal), iar conform dispoziției art. 471 alin. (5) din Codul de procedură penală, chestiunea prevăzută în art. 469 alin. (1) pct. 3) se soluționează în baza raportului expertizei judiciare (psihiatrice legale sau medico-legale) numită de către instanța de judecată, cu participarea obligatorie a expertului judiciar.

16. În ședința de judecată s-a constatat că condamnatul A.R. ispășește pedeapsa penală în baza sentinței Judecătorei Ungheni din 24 decembrie 2014 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 februarie 2015, prin care a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (4) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei începând cu 24 decembrie 2014.

17. Pe parcursul aflării condamnatului A.R. la tratament în staționar, dinamica procesului tumoral este în creștere și, prin urmare, în conformitate cu pct. 2.1 din *Lista bolilor somatice*, aprobată prin ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006 (privind aprobarea Regulamentului cu privire la modul de prezentare

a condamnaților gravi bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei), condamnatul A.R. a fost prezentat pentru liberare de executarea pedepsei înainte de termen pe motiv de boală.

18. Prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 11 august 2018, s-a dispus efectuarea expertizei medico-legale în comisie în baza documentelor prezentate și a examinării condamnatului A.R., care este deținut în Penitenciarul nr. 16 – Pruncul, punându-se următoarele întrebări: care este diagnosticul obiectiv al maladiei de care suferă condamnatul A.R. și dacă este sau nu prevăzut acest diagnostic în lista bolilor care constituie temei pentru prezentarea condamnatului spre liberare de la executarea pedepsei, aprobată prin ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006?; care este perioada de îmbolnăvire a condamnatului A.R., avându-se în vedere perioada ispășirii pedepsei sau până la plasarea lui în locurile de detenție pe prezenta sentință?; care sunt rezultatele tratamentului efectuat?; care este finalul presupus al bolii și dacă boala exclude posibilitatea ispășirii pedepsei de către condamnat? Efectuarea expertizei medico-legale în comisie a fost încredințată Centrului de Medicină Legală al Ministerului Sănătății.

19. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 287, elaborat de către Centrul de Medicină Legală al Ministerului Sănătății în perioada de timp 24 august 2018–14 septembrie 2018, experții judiciari medico-legali au concluzionat următoarele:

- condamnatul A.R. suferă de maladia „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng. Stare după toracotomie diagnostică pe stâng. Pareză laringiană pe stânga. Cașexie. Tuberculoză în plămânul stâng”;

- diagnosticul stabilit cetățeanului A.R., și anume „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng” se încadrează în punctul 2.1 al anexei nr. 2 – „Lista bolilor somatice care constituie temeiul prezentării condamnaților grav bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei”, aprobată prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006;

- diagnosticul „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng” a fost stabilit la cetățeanul R.A. în perioada executării pedepsei (începutul termenului – 24 decembrie 2014), și anume în luna iulie a anului 2017. Acest fapt corespunde pct. 3 lit. b) al dispozițiilor generale din Regulamentul cu privire la modul de prezentare pentru liberare de la executarea pedepsei a condamnaților grav bolnavi, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006;

- patologia sub forma de „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng” este rezistentă tratamentului și, de regulă, ca și în cazul dat, are o evoluție negativă pentru sănătate;

- boala sub forma de „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng” diagnosticată la cetățeanul

țeanul A.R. are pronostic nefavorabil și constituie temeiul pentru liberarea de la executarea pedepsei, conform prevederilor legislației în vigoare.

20. Astfel, instanța de judecată stabilește că diagnosticul obiectiv al maladiei de care suferă condamnatul A.R. este prevăzut în lista bolilor care constituie temei pentru prezentarea condamnatului spre liberare de la executarea pedepsei, aprobată prin ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006 și, astfel, demersul înaintat de către Administrația Națională a Penitenciarelor se apreciază ca unul întemeiat și necesită a fi admis. Or, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 287, elaborat de către Centrul de Medicină Legală al Ministerului Sănătății în perioada de timp 24 august 2018-14 septembrie 2018, experții judiciari medico-legali au concluzionat că condamnatul A.R. suferă de următoarea maladie: „Cancer peribronșic lob superior plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng. Stare după toracotomie diagnostică pe stâng. Pareză laringiană pe stânga. Cașexie. Tuberculom în plămânul stâng”, astfel ca diagnosticul stabilit să se încadreze în pct. 3 lit. b) și 2.1 al anexei nr. 2 – „Lista bolilor somatice, care constituie temeiul prezentării condamnaților grav bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei”, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006. Sau, conform pct. 3 lit. b) al aceluiași Regulament, liberarea de la executarea pedepsei se aplică condamnaților care, după săvârșirea infracțiunii sau în timpul executării pedepsei, s-au îmbolnăvit de o boală somatică gravă care împiedică executarea pedepsei, iar potrivit pct. 4.1 din Anexa nr. 2 la Regulamentul cu privire la modul de prezentare pentru liberare de la executarea pedepsei a condamnaților grav bolnavi, bolile vasculare a encefalului și măduvei spinării: embolie, dereglare acută a circulației cerebrale hemoragice, ichemică sau mixtă, encefalopatie vasculară cronică de gradul III, hemoragie subarahnoidiană primară (netraumatică) cu diagnosticul stabilit, cu fenomene pronunțate stabilite a lezărilor nodulare a encefalului (hemi-, paraplegii, hemi-parapareze profunde, dezorientare în timp și spațiu, sindrom acineticorigid).

21. În încheiere, instanța de judecată constată că diagnosticul stabilit condamnatului A.R. reprezintă un temei legal de a dispune liberarea de pedeapsă, în legătură cu boala survenită în timpul executării sentinței, în legătură cu care fapt, consideră instanța, demersul/prezentarea Comisiei medicale speciale a Administrației Naționale a Penitenciarelor privind liberarea condamnatului A.R. de la executarea pedepsei penale, ca persoană grav bolnavă, este întemeiat și se bazează pe prevederile legale care diriguiesc situația de fapt descrisă, pentru care temeiuri se va dispune aplicarea liberării condamnatul A.R. de la executarea pedepsei, ca persoană afectată de o boală gravă ce împiedică executarea pedepsei stabilite.

22. La soluționarea chestiunii de liberare de la executarea pedepsei a persoanei grav bolnave, conform alin. (2) art. 95 din Codul penal, instanța de judecată ține seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, personalitatea condamnatului și alte circumstanțe, cum ar fi termenul pedepsei ispășite, comportamentul lui în penitenciar. În plus, se ține cont și de faptul că boala sub forma de „Cancer peribronșic lob superior

plămân stâng T4N2M1 st. IV. Metastaze multiple în lobul superior pulmon stâng. Stare după toracotomie diagnostică pe stâng. Pareză laringiană pe stânga. Cașexie. Tuberculom în plămânul stâng”, diagnosticată la condamnatul A.R., are pronostic nefavorabil, existând astfel circumstanțe care impun liberarea de la executarea pedepsei în continuare.

23. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 95 din Codul penal, art. 271 din Codul de executare, articolelor 41, 341, 469 alin. (1) pct. 3) și 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul/prezentarea Administrației Naționale a Penitenciarelor cu privire la soluționarea chestiunii privind liberarea de la executarea pedepsei penale a persoanei grav bolnave în privința condamnatului A.R.

Se aplică față de condamnatul A.R., născut la 3 octombrie 1973, originar din or. Ungheni, domiciliat în or. Ungheni, str. Ștefan cel Mare, nr. 163, apartament 28, liberarea de la executarea pedepsei, ca persoană afectată de o boală gravă ce împiedică executarea pedepsei stabilită prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 februarie 2015, prin care s-a decis casarea în parte a sentinței Judecătoriei Ungheni din 24 decembrie 2014 și rejudicarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, astfel ca A.R. să se considere condamnat în baza art. 264 alin. (4) din Codul penal, cu numirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei începând din 24 decembrie 2014 până la 27 februarie 2019.

În cazul însănătoșirii condamnatului A.R., acesta poate fi supus pedepsei, dacă nu a expirat termenul prescripției prevăzut de art. 97 din Codul penal.

Copia încheierii în cauză de expediat pentru cunoștință Administrației Naționale a Penitenciarelor, Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, Procuraturii municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, apărătorului O.C., condamnatului A.R. și, respectiv, Judecătoriei Ungheni și Curții de Apel Bălți.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul E.M.**

**Încheiere privind respingerea cererii cu privire la liberare
de la executarea pedepsei penale a persoanelor grav bolnave**
(art. 95 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-565/2018
14-ij_11-176502-1191018

Î N C H E I E R E

6 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.B.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierilor

J.D. și R.E.,

Cu participarea:

Reprezentantului Administrației Naționale a Penitenciarelor,

E.R.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul,

G.V.,

Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

S.C.,

Apărătorului

P.V.,

Expertului judiciar de la Centrul de Medicină Legală,

T.S.,

În absența:

Condamnatului

S.V.,

examinând în ședință publică cererea condamnatului S.V., prin care se solicită aplicarea prevederilor art. 95 din Codul penal privind liberarea de la executarea pedepsei a persoanei grav bolnave,

A C O N S T A T A T:

1. Condamnatul S.V., născut la 31 martie 1978, originar din satul Ratuș, raionul Criuleni, domiciliat în satul Drăsliceni, raionul Criuleni, deținător de studii medii speciale, cetățean al Republicii Moldova, căsătorit, cu doi copii minori la întreținere, supus serviciului militar, invalid de gradul II, cu antecedente penale, ispășește pedeapsa penală în baza sentinței Judecătoriei Criuleni din 12 iunie 2014 și a deciziei Curții Supreme de Justiție din 23 aprilie 2015, prin care a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (6) din Codul penal, cu numirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani și executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

2. La 19 august 2018, condamnatul S.V. a înaintat în instanța de judecată o cerere, prin care solicită liberarea sa condiționată, pe motiv de boală – i s-a stabilit diagnosti-

cul clinic definitiv: „Diabet zaharat tip I, subcompensat. Polineuropatie periferică de geneză diabetică cu dereglări de sensibilitate tip mănuși și ciorapi. Angiopatia retinei diabetică. Hipertensiune arterială secundară gr. II, risc adițional înalt, cu evoluție în pusee. Hepatită de etiologie virală B, evoluție cronică, activitate minimă”.

3. Condamnatul S.V. susține că, în timpul executării pedepsei, starea sa s-a agravat, își injectează insulină la fiecare două ore și suferă de un șir de maladii care îl împiedică să execute pedeapsa în continuare și solicită a fi liberat de executarea pedepsei.

4. Totodată, administrația Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, prin răspunsul său cu nr. S-10/15 din 16 iulie 2018, a comunicat că starea sănătății și diagnosticul pacientului S.V. nu cad sub incidența Ordinului nr. 331 din 6 septembrie 2006 „Despre aprobarea Regulamentului cu privire la modul de prezentare a condamnaților grav bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei”, refuzând astfel să declare un demers în instanța de judecată.

5. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 20 august 2018, s-a dispus efectuarea expertizei medico-legale în comisie, în baza documentelor prezentate și a examinării cererii condamnatului S.V., care este deținut în Penitenciarul nr. 16 – Pruncul, punându-se următoarele întrebări: care este diagnosticul obiectiv al maladii de care suferă condamnatul S.V. și dacă este sau nu prevăzut acest diagnostic în lista bolilor care constituie temei pentru prezentarea condamnatului spre liberare de la executarea pedepsei, aprobată prin ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006?; care este perioada de îmbolnăvire a condamnatului S.V., avându-se în vedere perioada ispășirii pedepsei sau până la plasarea lui în locurile de detenție pe prezenta sentință?; care sunt rezultatele tratamentului efectuat?; care este finalul presupus al bolii și dacă boala exclude posibilitatea ispășirii pedepsei de către condamnat? Efectuarea expertizei medico-legale în comisie a fost încredințată Centrului de Medicină Legală al Ministerului Sănătății.

6. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 311 elaborat de către Centrul de Medicină Legală al Ministerului Sănătății, în perioada 7 septembrie 2018-15 septembrie 2018, experții judiciari medico-legali au concluzionat:

- condamnatul S.V. suferă de următoarea maladie: „Diabet zaharat tip I, subcompensat. Polineuropatie periferică de geneză diabetică cu dereglări de sensibilitate tip mănuși și ciorapi. Angiopatia retinei diabetică. Hipertensiune arterială secundară gr. II, risc adițional înalt, cu evoluție în pusee. Hepatită de etiologie virală B, evoluție cronică, activitate minimă”;

- diagnosticul stabilit cetățeanului S.V. – „Diabet zaharat tip I, subcompensat. Polineuropatie periferică de geneză diabetică cu dereglări de sensibilitate tip mănuși și ciorapi. Angiopatia retinei diabetică. Hipertensiune arterială secundară gr. II, risc adițional înalt, cu evoluție în pusee. Hepatită de etiologie virală B, evoluție cronică, activitate minimă” – la momentul efectuării expertizei medico-legale nu se încadrează în prevederile „Listei bolilor somatice care constituie temeiul prezentării condamnaților grav bolnavi pentru liberare de la executarea pedepsei”, prevăzută în anexa nr. 2 a Regulamentului cu privire la modul de prezentare pentru liberare de la

executarea pedepsei a condamnaților grav bolnavi, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006;

- diagnosticul „Diabet zaharat tip I, subcompensat. Polineuropatie periferică de genză diabetică cu dereglări de sensibilitate tip mănuși și ciorapi. Angiopatia retinei diabetică. Hipertensiune arterială secundară gr. II, risc adițional înalt, cu evoluție în pusee. Hepatită de etiologie virală B, evoluție cronică, activitate minimă” a fost stabilit la cetățeanul S.V. în perioada executării pedepsei;

- maladia de care suferă cetățeanul S.V. a fost supusă tratamentului periodic cu dinamica stabilă (fără agravare);

- maladia prezentă la cetățeanul S.V. și starea sănătății la momentul efectuării expertizei nu prezintă pericol pentru viața sa, necesită evidența medicilor, cu aplicarea unui tratament etiopatogenetic și simptomatic, și nu exclude posibilitatea executării pedepsei de către condamnat.

7. Așadar, reprezentantul Administrației Naționale a Penitenciarelor, E.R., a cerut în ședința de judecată respingerea cererii înaintate de condamnat, ca fiind neîntemeiată, întrucât diagnosticul stabilit nu se include în lista bolilor somatice care constituie temeiul liberării de la executarea pedepsei.

8. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, G.V., a solicitat în ședința de judecată respingerea cererii condamnatului S.V. de la executarea pedepsei penale ca persoană grav bolnavă, pe motiv că boala de care suferă condamnatul nu este inclusă în lista bolilor somatice.

9. Apărătorul P.V., desemnat de către coordonatorul Oficiului teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale condamnatului S.V., a considerat în ședința de judecată că condamnatul întrunește condițiile de liberare de la executarea pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 95 din Codul penal, și, în legătură cu acest fapt, solicită admiterea cererii înaintată după conținut.

10. Condamnatul V.S. a solicitat prin cerere soluționarea chestiunii în lipsa sa, situație care nu a împiedicat examinarea cererii depuse în absența condamnatului și remiterea copieii de pe încheiere.

11. Procurorul S.C. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, având în vedere concluziile experților judiciari medico-legali conținute în raportul de expertiză medico-legală elaborat de către Centrul de Medicină Legală, a susținut că diagnosticul maladii de care suferă condamnatul S.V. nu este prevăzut în lista bolilor somatice, iar starea de sănătate a acestuia îi permite executarea pedepsei în continuare și, astfel, a solicitat respingerea cererii înaintată de către condamnat.

12. Expertul judiciar T.S. din cadrul Centrului de Medicină Legală al Ministerului Sănătății a indicat în ședința de judecată că condamnatul S.V. suferă de boala constatată prin raportul de expertiză medico-legală, elaborat de către Centrul de Medicină Legală, dar ea nu este prevăzută de lista bolilor somatice, iar starea sănătății condamnatului nu prezintă pericol pentru viața ultimului în vederea executării pedepsei în continuare.

13. Audiind participanții la proces, examinând demersul în raport cu materialele prezentate de instituția care pune în executare pedeapsa și punându-le, în ansamblu, în legătură cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază cererea drept neîntemeiată și ea urmează a fi respinsă, având în vedere următoarele considerente.

14. Potrivit art. 271 alin. (1) și (2) din Codul de executare, liberarea de la executarea pedepsei din cauza bolii, în baza art. 95 din Codul penal, se dispune de către instanța de judecată în a cărei rază teritorială se află instituția sau organul care asigură executarea pedepsei. Demersul instituției sau organului care asigură executarea pedepsei, împreună cu raportul medical și dosarul personal al condamnatului, se depune în termen de 5 zile de la data constatării bolii.

15. Conform prevederilor art. 95 din Codul penal, persoana care, în timpul executării pedepsei, s-a îmbolnăvit de o boală psihică ce o lipsește de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija este liberată de executarea pedepsei. Acestei persoane instanța de judecată îi poate aplica măsuri de constrângere cu caracter medical. Persoana care, până la pronunțarea sentinței sau în timpul executării pedepsei, s-a îmbolnăvit de o boală gravă, alta decât cea specificată la alin. (1), ce împiedică executarea pedepsei, poate fi liberată de executarea pedepsei de către instanța de judecată. Persoanele menționate la alin. (1) și (2), în cazul însănătoșirii lor, pot fi supuse pedepsei, dacă nu au expirat termenele prescripției prevăzută de art. 60 și 97.

16. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume – liberarea de la executarea pedepsei penale a persoanelor grav bolnave (art. 95 din Codul penal), iar conform dispoziției art. 471 alin. (5) din Codul de procedură penală, chestiunea prevăzută de art. 469 alin. (1) pct. 3) se soluționează în baza raportului expertizei judiciare (psihiatrice legale sau medico-legale) numită de către instanța de judecată, cu participarea obligatorie a expertului judiciar.

17. În ședința de judecată s-a constatat că condamnatul S.V. ispășește pedeapsa penală în baza sentinței Judecătoria Criuleni din 12 iunie 2014 și a deciziei Curții Supreme de Justiție din 23 aprilie 2015, prin care a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (6) din Codul penal, cu numirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

18. Pe parcursul executării pedepsei, starea sănătății condamnatului S.V. s-a agravat, fiind necesar de a-și injecta insulina la fiecare două ore și suferă de un șir de maladii care îl împiedică să execute pedeapsa în continuare și, în baza acestor motive, solicită instanței judecătorești de a fi liberat de executarea pedepsei.

19. Prin încheierea Judecătoria Chișinău din 20 august 2018, s-a dispus efectuarea expertizei medico-legale în comisie în baza documentelor prezentate și a examinării cererii condamnatului S.V., care este deținut în Penitenciarul nr. 16 – Pruncul,

punându-se următoarele întrebări: care este diagnosticul obiectiv al maladiei de care suferă condamnatul S.V. și dacă este sau nu prevăzut acest diagnostic în lista bolilor care constituie temei pentru prezentarea condamnatului spre liberare de la executarea pedepsei, aprobată prin ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006?; care este perioada de îmbolnăvire a condamnatului S.V., avându-se în vedere în perioada ispășirii pedepsei sau până la plasarea lui în locurile de detenție pe prezenta sentință?; care sunt rezultatele tratamentului efectuat?; care este finalul presupus al bolii și dacă boala exclude posibilitatea ispășirii pedepsei de către condamnat? Efectuarea expertizei medico-legale în comisie a fost încredințată Centrului de Medicină Legală al Ministerului Sănătății.

20. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 311 elaborat de către Centrul de Medicină Legală al Ministerului Sănătății, în perioada de timp 7 septembrie 2018-15 septembrie 2018, experții judiciari medico-legali au concluzionat următoarele:

- condamnatul S.V. suferă de boala: „Diabet zaharat tip I, subcompensat. Polineuropatie periferică de genă diabetică cu dereglări de sensibilitate tip mănuși și ciorapi. Angiopatia retinei diabetice. Hipertensiune arterială secundară gr. II, risc adițional înalt, cu evoluție în pusee. Hepatită de etiologie virală B, evoluție cronică, activitate minimă”;

- diagnosticul stabilit la cetățeanul S.V. – „Diabet zaharat tip I, subcompensat. Polineuropatie periferică de genă diabetică cu dereglări de sensibilitate tip mănuși și ciorapi. Angiopatia retinei diabetice. Hipertensiune arterială secundară gr. II, risc adițional înalt, cu evoluție în pusee. Hepatită de etiologie virală B, evoluție cronică, activitate minimă” - la momentul efectuării expertizei medico-legale nu se încadrează în prevederile Listei bolilor somatice, care constituie temeiul prezentării condamnaților grav bolnavi pentru liberarea de la executarea pedepsei, prevăzută în anexa nr. 2 a Regulamentului cu privire la modul de prezentare pentru liberare de la executarea pedepsei a condamnaților grav bolnavi, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006;

- diagnosticul „Diabet zaharat tip I, subcompensat. Polineuropatie periferică de genă diabetică cu dereglări de sensibilitate tip mănuși și ciorapi. Angiopatia retinei diabetice. Hipertensiune arterială secundară gr. II, risc adițional înalt, cu evoluție în pusee. Hepatită de etiologie virală B, evoluție cronică, activitate minimă” nu a fost stabilit la cetățeanul S.V. în perioada executării pedepsei, ci în anul 1999, iar la insulinoterapie a trecut încă din 2004;

- boala de care suferă cetățeanul S.V. a fost supusă tratamentului periodic, cu dinamica stabilă (fără agravare);

- boala prezintă la cetățeanul S.V. și starea sănătății la momentul efectuării expertizei nu prezintă pericol pentru viața lui, necesită evidența medicilor cu aplicarea unui tratament etiopatogenetic și simptomatic, ceea ce nu exclude posibilitatea executării pedepsei de către condamnat.

21. Expertul judiciar T.S. din cadrul Centrului de Medicină Legală al Ministerului Sănătății a indicat în ședința de judecată că condamnatul S.V. suferă de boala

constatată prin raportul de expertiză medico-legală, elaborat de către Centrul de Medicină Legală, dar aceasta nu este prevăzută de lista bolilor somatice, iar starea sănătății condamnatului nu prezintă pericol pentru viața sa în vederea executării pedepsei în continuare.

22. Astfel, instanța de judecată stabilește că diagnosticul obiectiv al maladiei de care suferă condamnatul S.V. nu este prevăzut în lista bolilor care constituie temei pentru prezentarea condamnatului spre liberare de la executarea pedepsei, aprobată prin ordinul Ministerului Justiției nr. 331 din 6 septembrie 2006 și, astfel, cererea înaintată de condamnat se apreciază a fi una neîntemeiată și ea urmează a fi respinsă. Or, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 311 elaborat de către Centrul de Medicină Legală al Ministerului Sănătății, experții judiciari medico-legali au concluzionat că maladia prezentă la cetățeanul S.V. și starea sănătății la momentul efectuării expertizei nu prezintă pericol pentru viața acestuia, necesită evidența medicilor cu aplicarea unui tratament etiopatogenetic și simptomatic, ceea ce nu exclude posibilitatea executării pedepsei de către condamnat.

23. Instanța reține că, în cazul examinării demersului de liberare de la executarea pedepsei conform alin. (2) art. 95 din Codul penal, instanța de judecată trebuie să verifice dacă boala gravă se află în Lista bolilor care constituie temei de liberare a condamnaților de pedeapsă, listă aprobată prin ordinul Ministrului Sănătății și ordinul Ministrului Justiției al R. Moldova.

24. În încheiere, instanța de judecată constată că diagnosticul stabilit condamnatului S.V. nu reprezintă temei legal de a dispune liberarea de pedeapsă și, astfel, instanța de judecată consideră cererea condamnatului S.V. privind liberarea de la executarea pedepsei penale, ca persoană grav bolnavă, ca fiind neîntemeiată, care nu se bazează pe prevederile legale ce diriguiesc situația de fapt descrisă. În plus, instanța de judecată reține că condamnatul suferă de maladia stabilită încă din 1999, perioadă care nu se include în cea de executare a pedepsei, conform sentinței de condamnare.

25. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 95 din Codul penal, art. 271 din Codul de executare, articolelor 41, 341, 469 alin. (1) pct.3) și 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge cererea condamnatului S.V. privind liberarea de la executarea pedepsei penale ca persoană grav bolnavă, ca fiind neîntemeiată.

Copia încheierii în cauză de expedit pentru cunoștință Administrației Naționale a Penitenciarelor, Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, Procuraturii municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, apărătorului P.V. și, respectiv, condamnatului S.V.

Încheierea poate fi atacată cu recurs de către persoanele interesate în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.B.**

**Încheiere privind amânarea executării pedepsei pentru femeile
care au copii în vârstă de până la 8 ani**
(art. 96 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-565/2018
14-ij_11-176502-1191018

Î N C H E I E R E

22 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.U.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

I.T.,

Reprezentantului Biroului de probațiune Râșcani,

E.N.,

Apărătorului

Gh.Z.,

Condamnatei

A.M.,

examinând în ședință publică cererea avocatului Gh.Z. privind aplicarea prevederilor art. 96 alin. (1) din Codul penal în privința condamnatei A.M., născută la 6 septembrie 1988, originară și domiciliată în satul Mereni, raionul Anenii Noi, moldoveancă, cu studii medii incomplete, cu 2 copii minori la întreținere, neangajată oficial în câmpul muncii,

A C O N S T A T A T:

1. La 25 august 2018, la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a parvenit spre examinare cererea avocatului Gh.Z. privind aplicarea prevederilor art. 96 alin. (1) din Codul penal în privința condamnatei A.M.

2. În cerere se invocă faptul că, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 6 mai 2016, A.M. a fost recunoscută culpabilă de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) din Codul penal și, prin aplicarea art. 79 din Codul penal, i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, iar în baza art. 96 alin. (1) din Codul penal s-a amânat executarea pedepsei stabilite până la atingerea de către copilul ei a vârstei de 8 ani. Instanța a constatat că A.M. crește și educă de una singură un copil minor, A.I., născut la 9 iulie 2010 și, la acel moment, era însărcinată cu al doilea copil.

3. La 10 iunie 2016, condamnată A.M. l-a născut pe C.D., care încă nu a împlinit vârsta de 8 ani.

4. La 12 septembrie 2016, condamnată, cu amânarea executării pedepsei, a fost luată la evidență de către Biroul de probațiune Râșcani pentru întreprinderea acțiunilor de supraveghere și probațiune. Condamnată a fost informată că executarea pedepsei va fi amânată până când fiul A.I. va împlini vârsta de 8 ani, adică până la 9 iulie 2018.

5. În perioada pentru care a fost amânată executarea pedepsei, condamnată nu a încălcat condițiile și nu a existat temei de anulare a măsurii. La 17 octombrie 2016, ca urmare a vizitei la domiciliul condamnatei, efectuată de către Consiliul de probațiune, s-a stabilit că condamnată A.M. locuiește împreună cu soțul său, C.I., fiind căsătorită oficial, educând 3 copii, A.I., C.D. și fiica vitregă a condamnatei - C.A. S-a stabilit că la domiciliu condițiile de trai sunt bune, corespund cerințelor igienico-sanitare. A mai fost stabilit că în prezent condamnată nu este încadrată în câmpul muncii, deoarece se află în concediul de îngrijire a copiilor, familia fiind la întreținere din salariul tatălui, care lucrează la firma „Orizont”.

6. În ședința de judecată, avocatul condamnatei a susținut cererea din motivele invocate, a solicitat admiterea acesteia și amânarea executării pedepsei față de condamnată A.M., până la împlinirea de către copilul C.D. a vârstei de 8 ani.

7. Condamnată A.M. a declarat în ședința de judecată că regretă cele comise, solicită să fie admisă cererea cu amânarea executării pedepsei până la împlinirea copilului a vârstei de 8 ani.

8. Reprezentantul Biroului de probațiune a lăsat examinarea cererii la discreția instanței.

9. Procurorul a concluzionat despre necesitatea respingerii cererii apărării, deoarece, din materialele prezentate, s-a constatat că A.M. a comis o infracțiune deosebit de gravă, în acest fel cererea fiind neîntemeiată și nemotivată.

10. Audiind explicațiile participanților la proces și examinând materialele anexate în confirmarea acestora, instanța de judecată remarcă următoarele.

11. Prin sentința Judecătoria Anenii Noi din 19 iulie 2015, A.M. a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 220 alin. (1) din Codul penal, stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani. În baza art. 90 din Codul penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate în privința cetățencei A.M., fixându-i-se un termen de probă de 2 ani, fără a executa sentința, dacă în acest termen ea nu va săvârși o nouă infracțiune și dacă, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

12. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 6 mai 2016 au fost admise apelurile declarate de către procuror și avocat în interesele părții vătămate C.N., împotriva sentinței Judecătoria Anenii Noi din 19 iulie 2015, fiind dispusă casarea sentinței, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează: A.M. a fost recunoscută culpabilă de co-

miterea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit.d) din Codul penal și, prin aplicarea art. 79 din Codul penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de transportare a persoanelor pe un termen de 5 ani.

13. În baza art. 96 alin.(1) din Codul penal, a fost dispusă amânarea executării pedepsei stabilită condamnatei până la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani.

14. Sentința a devenit definitivă și pusă în executare pe 6 mai 2016, fiind remisă Biroului de probațiune pentru executare.

15. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 4) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: amânarea executării pedepsei pentru femeile gravide și persoanele care au copii în vârstă de până la 8 ani (art. 96 din Codul penal), anularea amânării executării pedepsei de către acestea, liberarea lor de pedeapsă, înlocuirea pedepsei sau trimiterea pentru executare a pedepsei neexecutate.

16. Potrivit art. 96 alin. (1) din Codul penal, femeilor condamnate gravide și persoanelor care au copii în vârstă de până la 8 ani, cu excepția celor condamnate la închisoare pe un termen mai mare de 5 ani pentru infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave, infracțiuni prevăzute la cap. I, II, III, VII, VIII, XIII și XVII, instanța de judecată le poate amâna executarea pedepsei până la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani.

17. Instituția abilitată cu asigurarea supravegherii persoanei în perioada pentru care a fost amânată executarea pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 259 din Codul de executare, este organul de probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul condamnatului.

18. Potrivit art. 259 alin.(4) din Codul de executare, în cazul survenirii condițiilor prevăzute în art. 96 alin. (2) și (3) din Codul penal, înaintează instanței de judecată demersul respectiv. Demersul se depune la instanța de judecată din raza teritorială unde își desfășoară activitatea organul de probațiune. Hotărârea definitivă a instanței de judecată, în termen de 5 zile, se trimite instanței care a judecat cauza în fond pentru a fi anexată la dosar.

19. În conformitate cu prevederile art. 96 alin. (3) din Codul penal, la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani, instanța de judecată, la demersul organului de probațiune: a) liberează persoana condamnată de executarea părții neexecutate a pedepsei; b) înlocuiește partea neexecutăată a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă; c) trimite persoana condamnată în instituția corespunzătoare pentru executarea părții neexecutate a pedepsei.

20. Din materialele cauzei rezultă că A.M. a fost condamnată la o pedeapsă sub formă de închisoare pentru comiterea unei infracțiuni din categoria celor deosebit de grave.

21. Executarea pedepsei cu închisoarea, stabilită prin decizia Curții de Apel Chișinău din 6 mai 2016, a fost amânată până la atingerea copilului condamnatei, A.I. (în prezent - C.I.), născut pe 9 iulie 2010, a vârstei de 8 ani.

22. Din materialele prezentate rezultă că, la 10 iunie 2016, condamnată A.M. a născut copilul C.D., care încă nu a împlinit vârsta de 8 ani.

23. În același timp, instanța reține că, pe parcursul amânării executării pedepsei cu închisoarea, condamnată a dat dovadă de un comportament corect și corespunzător, respectând fără abateri obligațiile de prezentare la organul de supraveghere, nu a părăsit domiciliul său. Condamnată are la întreținere și educă trei copii minori. Potrivit datelor serviciului asistență socială, copiii condamnatei frecventează școala cu regularitate, sunt îngrijiți, dispun de condiții decente de trai, nefiind stabilite condiții nocive sau schimbări negative în educația copiilor. Pe durata amânării executării pedepsei, condamnată nu a fost trasă la răspundere penală sau contravențională, aceasta se căiește de cele întâmplate și promite că nu va mai repeta greșelile din trecut.

24. Apreciind circumstanțele și împrejurările comiterii faptei, motivele și scopul urmărit de către condamnată, în corelație cu comportamentul acesteia pe parcursul amânării executării pedepsei, atitudinea sa față de faptă și pedeapsă, perioada de după condamnare, instanța ajunge la concluzia că nu este rațională trimiterea condamnatei pentru executarea părții neexecutate a pedepsei cu închisoarea, deoarece, având în vedere situația personală a condamnatei, acest lucru nu va constitui un remediu eficient în atingerea scopului pedepsei penale, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatei și prevenirea comiterii de către aceasta a unor noi infracțiuni.

25. Prin urmare, instanța consideră rezonabilă amânarea executării pedepsei condamnatei A.M. până la atingerea copilului C.D. a vârstei de 8 ani.

26. În context, analizând situația de fapt și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea cererii avocatului Gh.Z., în interesele condamnatei A.M., în favoarea și în defavoarea admiterii acesteia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea este întemeiată și urmează a fi admisă.

27. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 96 din Codul penal, art. 471-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite cererea avocatului Gh.Z. în interesele condamnatei A.M.

Se amână executarea pedepsei cu 5 ani de închisoare, stabilită condamnatei A.M. prin decizia Curții de Apel Chișinău din 6 mai 2016, până la atingerea de către copilul condamnatei, C.D., născut pe 10 iunie 2014, a vârstei de 8 ani.

Se explică condamnatei că, în cazul refuzului de a-și exercita drepturile și obligațiile părintești sau în cazul încălcării condițiilor probațiunii după avertismentul fă-

cut de către organul care exercită controlul asupra comportamentului condamnatei față de care executarea pedepsei a fost amânată, instanța de judecată, la propunerea organului nominalizat, poate să anuleze amânarea executării pedepsei și să trimită condamnată pentru executarea pedepsei la locul stabilit în hotărârea judecătorească.

Copii ale încheierii se înmânează Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, procurorului și condamnatului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

**Încheiere privind înlocuirea părții neexecutate
a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă**
(art. 96 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-565/2018
14-ij_11-176502-1191018

Î N C H E I E R E

22 august 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul **D.N.,**

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului **C.U.,**

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani), **I.T.,**

Reprezentantului Biroului de probațiune Râșcani, **E.N.,**

Apărătorului **Gh.Z.,**

Condamnatei **L.M.,**

examinând în ședință publică demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la înlocuirea părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă, în baza art. 96 din Codul penal, în privința condamnatei L.M., născută la 12 mai 1989,

A C O N S T A T A T :

1. La 20 iulie 2018, la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a parvenit spre examinare demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la înlocuirea părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă, în baza art. 96 alin.(3) lit. b) din Codul penal, în privința condamnatei L.M.

2. În demers se invocă faptul că, la 12 septembrie 2016, în Biroul de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, a parvenit spre executare, întru continuarea activității de probațiune după competența teritorială, dosarul personal în privința condamnatei L.M. Astfel, condamnată s-a prezentat la Biroul de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, unde a fost luată la evidență, i-au fost aduse la cunoștință modul și condițiile de executare a pedepsei penale, dar și consecințele în caz de neprezentare. Condamnată a semnat angajamentul să nu comită contravenții, să execute obligațiile stabilite de legislație și de instanța de judecată, să nu părăsească hotarele R. Mol-

dova, să îndeplinească cerințele legitime ale personalului din organul de probațiune. Totodată, condamnată a fost informată că pedeapsa va fi amânată până când fiul său, A.M., va împlini vârsta de 8 ani – 9 iulie 2018.

3. Conform informației din 29 octombrie 2017 din cadrul Direcției pentru protecția drepturilor copilului din sectorul Râșcani, municipiul Chișinău, la domiciliul condamnatei condițiile de trai sunt satisfăcătoare, aceasta educă un copil minor care este înmatriculat în procesul de instruire educativ-preșcolar și frecventează diferite cercuri de interese. Condamnată nu se află la evidența DPD a sectorului Râșcani.

4. Condamnată s-a prezentat lunar în cadrul întrevederilor la Biroul de probațiune, manifestând un comportament responsabil și, conform informației parvenite periodic din cadrul Inspectoratului de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, membrii familiei și vecinii o caracterizează pozitiv, nefiind înregistrate încălcări ale ordinii publice sau sancțiuni contravenționale în privința acesteia, din care motive organul de probațiune solicită să fie înlocuită partea neexecutată a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă.

5. Reprezentantul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului, propunând înlocuirea pedepsei stabilite condamnatei cu una mai blândă.

6. În ședința de judecată, condamnată și avocatul acesteia au solicitat admiterea demersului Biroului de probațiune și înlocuirea pedepsei neexecutate cu o pedeapsă mai blândă, în formă de amendă.

7. Procurorul a concluzionat despre necesitatea respingerii demersului organului de probațiune.

8. Audiind explicațiile participanților la proces și examinând materialele anexate în confirmarea acestora, inclusiv dosarul personal al condamnatei, instanța de judecată remarcă următoarele.

9. Prin sentința Judecătorei Criuleni din 19 iunie 2016, L.M. a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 220 alin.(1) din Codul penal, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani.

10. În baza art. 96 alin.(1) din Codul penal, a fost amânată executarea pedepsei stabilită cetățencei L.M. până la atingerea de către copilul ei, A.M., a vârstei de 8 ani.

11. Sentința a devenit definitivă și pusă în executare pe 6 iulie 2016, fiind remisă Biroului de probațiune pentru executare.

12. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct.4) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: amânarea executării pedepsei pentru femeile gravide și persoanele care au copii în vârstă de până la 8 ani (art. 96 din Codul penal), anularea amânării executării pedepsei de către acestea, liberarea lor de pedeapsă, înlocuirea pedepsei sau trimiterea pentru executare a pedepsei neexecutate.

13. Potrivit art. 96 alin. (1) din Codul penal, femeilor condamnate gravide și persoanelor care au copii în vârstă de până la 8 ani, cu excepția celor condamnate

la închisoare pe un termen mai mare de 5 ani pentru infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave, infracțiuni prevăzute la cap. I, II, III, VII, VIII, XIII și XVII, instanța de judecată le poate amâna executarea pedepsei până la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani.

14. Instituția abilitată cu asigurarea supravegherii persoanei în perioada pentru care a fost amânată executarea pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 259 din Codul de executare, este organul de probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul condamnatului.

15. Potrivit art. 259 alin. (4) din Codul de executare, organul de probațiune întreprinde acțiuni de supraveghere și probațiune a persoanei condamnate pe toată perioada pentru care a fost amânată executarea pedepsei și, în cazul survenirii condițiilor prevăzute în art. 96 alin. (2) și (3) din Codul penal, înaintează instanței de judecată demersul respectiv. Demersul se depune la instanța de judecată din raza teritorială unde își desfășoară activitatea organul de probațiune. Hotărârea definitivă a instanței de judecată, în termen de 5 zile, se trimite instanței care a judecat cauza în fond pentru a fi anexată la dosar.

16. În conformitate cu prevederile art. 96 alin. (3) din Codul penal, la atingerea de către copil a vârstei de 8 ani, instanța de judecată, la demersul organului de probațiune: a) liberează persoana condamnată de executarea părții neexecutate a pedepsei; b) înlocuiește partea neexecutată a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă; c) trimite persoana condamnată în instituția corespunzătoare pentru executarea părții neexecutate a pedepsei.

17. Din materialele cauzei rezultă că L.M. a fost condamnată la o pedeapsă sub formă de închisoare pentru comiterea unei infracțiuni din categoria celor mai puțin grave.

18. Executarea pedepsei cu închisoarea, stabilită prin sentința Judecătoriei Criuleni din 19 iunie 2016, a fost amânată până la atingerea copilului condamnatei, A.M., născut pe 9 iulie 2010, a vârstei de 8 ani.

19. Din materialele prezentate, certificatul de naștere al copilului, rezultă că, la 9 iulie 2018, copilul condamnatei, A.M., a împlinit 8 ani.

20. Apreciind circumstanțele și împrejurările comiterii faptei, motivele și scopul urmărit de către condamnată, în corelație cu caracterizarea și comportamentul acesteia pe parcursul executării pedepsei, atitudinea ei față de faptă și pedeapsă, partea executată a pedepsei, instanța ajunge la concluzia că, ținând cont de categoria, natura și gradul prejudiciabil al infracțiunii comise, de persoana condamnatei, de lipsa antecedentelor penale, situația familială a acesteia, admiterea demersului organului de probațiune se prezintă a fi o soluție rezonabilă, proporțională și ar constitui un remediu eficient în atingerea scopului pedepsei penale, restabilirea echității sociale, precum și corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de către acesta a unor noi infracțiuni.

21. În context, analizând situația de fapt și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la so-

luționarea demersului organului de probațiune înaintat în privința condamnatei L.M., în favoarea și în defavoarea admiterii acestuia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că partea neexecutată a pedepsei stabilită condamnatei L.M. urmează a fi înlocuită cu o pedeapsă mai blândă, în formă de amendă penală.

22. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 96 din Codul penal, art. 471-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, înaintat în privința condamnatei L.M.

Se înlocuiește partea neexecutată a pedepsei de 2 ani închisoare, stabilită condamnatei L.M. prin sentința Judecătoriei Criuleni din 19 iunie 2016, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie 25.000 lei.

Se aduce la cunoștința condamnatei că este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, dacă o plătește în cel mult 72 de ore din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Se explică condamnatei că, în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime, prevăzute de articolul respectiv al Părții speciale a prezentului cod. Suma amenzii se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

Copia încheierii se înmânează Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, procurorului și condamnatului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

Încheiere privind schimbarea categoriei penitenciarului
(art. 72 din Codul penal)

Dosarul nr. 21–217/2018
41-21-2700-01032018

Î N C H E I E R E

8 aprilie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.U.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

D.Z.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 10 – Goian,

A.C.,

Apărătorului

S.P.,

Condamnatului

P.I.,

examinând în ședință publică demersul administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian, cu privire la continuarea deținerii în penitenciarul pentru minori a condamnatului P.I., născut pe 23 februarie 2000, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, vorbitor de limba română, originar și domiciliat în or. Sângerei, str. Testemițeanu, nr. 42, cu antecedente penale,

A C O N S T A T A T :

1. Pe 29 februarie 2018, la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a parvenit spre examinare demersul administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian, cu privire la continuarea executării pedepsei în instituția penitenciară pentru minori de către condamnatul P.I., care a împlinit vârsta de 18 ani.

2. În ședința de judecată, reprezentantul administrației penitenciarului, condamnatul și avocatul acestuia au susținut demersul înaintat, solicitând menținerea condamnatului pentru continuarea executării pedepsei în penitenciarul pentru minori, pe motiv că termenul rămas neexecutat al pedepsei este unul mic, iar transferarea acestuia în penitenciar de tip pentru maturi nu este rațională. Comisia penitenciarului a acceptat cererea condamnatului cu privire la deținerea acestuia în continuare în Penitenciarul nr. 10 – Goian.

3. Procurorul a concluzionat despre posibilitatea admiterii demersului instituției penitenciare, din motivele expuse.

4. Audiind opiniile participanților la proces și examinând materialele prezentate – demersul înaintat, dosarul personal al condamnatului – instanța remarcă următoarele.

5. Prin sentința Judecătorei Sângerei din 10 ianuarie 2016, P.I. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), f) din Codul penal, cu aplicarea art. 70 alin. (3), 72 alin. (5), 84 alin. (4) din Codul penal, la 2 ani și 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru minori.

6. Din informația prezentată de către administrația Penitenciarului nr. 10 – Goian, rezultă adresarea condamnatului cu cerere către comisia penitenciarului în vederea examinării posibilității menținerii sale în continuare în penitenciarul pentru minori după împlinirea vârstei de 18 ani.

7. Începutul executării pedepsei condamnatului se consideră din 17 ianuarie 2016, iar sfârșitul executării pedepsei – 16 mai 2018. Potrivit informației prezentate de administrația Penitenciarului nr. 10 – Goian, condamnatul nu dispune de calcul privilegiat al termenului de pedeapsă în rezultatul compensării zilelor de muncă în cadrul penitenciarului.

8. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 6) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, inclusiv schimbarea categoriei penitenciarului (art. 72 din Codul penal).

9. În conformitate cu art. 254 din Codul de executare, la împlinirea vârstei de 18 ani, comisia înființată în penitenciar, în componența enunțată de art. 219 din prezentul cod, hotărăște asupra oportunității executării în continuare a pedepsei de către condamnat în penitenciarul pentru minori până la atingerea vârstei de 23 de ani.

10. În baza hotărârii comisiei, administrația penitenciarului adresează instanței de judecată un demers privind transferarea condamnatului într-un alt penitenciar sau lăsarea lui în același penitenciar.

11. Asupra condamnatului care a împlinit vârsta de 18 ani și care a fost lăsat în penitenciarul pentru minori se extind drepturile și obligațiile, regimul, condițiile de muncă, normele alimentare, de asigurare materială, privind condițiile de trai și de asistență medico-sanitară stabilite pentru condamnații minori.

12. Potrivit datelor din dosarul personal, condamnatul P.I. a împlinit vârsta de 18 ani la 23 februarie 2018.

13. Totodată, în baza pct. 185 din Statutul executării pedepsei de către condamnați, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26 mai 2006, în penitenciarele pentru minori își ispășesc pedeapsa condamnații în vârstă de până la 18 ani, precum și condamnații adulți în vârstă de până la 23 ani, în privința cărora instanța de judecată, la prezentarea administrației penitenciare, a dispus continuarea executării pedepsei în penitenciarul respectiv.

14. Din materialele dosarului prezentat și raportul de evaluare a comportamentului condamnatului, instanța stabilește că P.I. nu este încadrat la munci neremunerate și remunerate, acesta frecventează orele de instruire profesională, participă activ la programele socio-educative.

15. De către administrația penitenciarului condamnatul a fost sancționat disciplinar, având în prezent 14 sancțiuni active, fiind caracterizat nesatisfăcător. Totodată, reprezentantul instituției penitenciare a susținut posibilitatea continuării executării pedepsei de către condamnat în același regim stabilit de penitenciarul pentru condamnații minori, având în vedere termenul mic rămas de executare a pedepsei, care constituie puțin peste o lună.

16. Din datele analizate, instanța stabilește: având în vedere faptul că, la 16 mai 2018, condamnatul se eliberează la împlinirea termenului efectiv de executare a pedepsei, transferarea condamnatului în penitenciarul de alt tip destinat executării pedepselor pentru condamnații maturi nu este rezonabilă și oportună la momentul dat, deoarece acest lucru nu va constitui un remediu eficient în reeducarea condamnatului și nu va contribui la reintegrarea rapidă a condamnatului în societate.

17. Date despre potențialul pericol pe care condamnatul îl poate prezenta pentru ceilalți condamnați minori din cadrul penitenciarului nu au fost constatate de instanță.

18. Potrivit Recomandării nr. R (89) 12 a Comitetului de Miniștri către Statele membre cu privire la educație în penitenciare, educația în penitenciar ajută la umanizarea penitenciarelor și este un mijloc important de facilitare a întoarcerii deținutului în societate, pregătit atât din punct de vedere moral cât și din punct de vedere educațional.

19. Prin urmare, analizând situația de fapt stabilită la soluționarea demersului administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, instanța consideră demersul întemeiat, fiind posibilă lăsarea condamnatului P.I. pentru continuarea executării pedepsei în penitenciarul destinat condamnaților minori.

20. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 254 din Codul de executare, art. 41, 341 și 469-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian.

Se menține condamnatul P.I. în Penitenciarul nr. 10 – Goian, pentru continuarea executării pedepsei, cu stabilirea tipului de penitenciar – pentru minori.

Se pune asigurarea executării prezentei încheieri în sarcina Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Copia prezentei încheieri se expediază pentru informare administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian și condamnatului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

Încheiere privind schimbarea categoriei penitenciarului
(art. 72 din Codul penal)

Dosarul nr. 21-217/18
41-21-2700-01032018

Î N C H E I E R E

9 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.U.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

D.Z.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 10 – Goian,

A.C.,

Apărătorului

S.P.,

Condamnatului

C.O.,

examinând în ședință publică demersul șefului Penitenciarului nr. 10 – Goian cu privire la transferul condamnatului C.O. în penitenciar pentru maturi, în scopul ispășirii în continuare a pedepsei penale,

A C O N S T A T A T :

1. La 30 decembrie 2017, la Judecătoria Chișinău a parvenit spre examinare demersul șefului Penitenciarului nr. 10 – Goian, cu privire la transferul condamnatului C.O. în penitenciar pentru maturi, în scopul ispășirii în continuare a pedepsei penale.

2. Reprezentantul Penitenciarului nr. 10 – Goian a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului instituției penitenciare.

3. În ședința de judecată, condamnatul C.O. a susținut demersul depus, fiind de acord cu transferul în penitenciarul pentru adulți.

4. Avocatul condamnatului, S.P., a susținut demersul instituției penitenciare, solicitând admiterea acestuia și transferarea condamnatului în penitenciar pentru adulți.

5. Procurorul a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului Penitenciarului nr. 10 – Goian.

6. Audiind participanții la proces și examinând materialele prezentate – cererea condamnatului și dosarul personal al condamnatului – instanța remarcă următoarele.

7. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia din 30 decembrie 2016, C.O. a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. b), c), din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 79 din Codul penal, la 4 ani de închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru minori.

8. Din raportul de evaluare a comportamentului condamnatului prezentat de către administrația Penitenciarului nr. 10 – Goian rezultă că în prezent condamnatul are 2 sancțiuni nestinse, nu are stimulări, nu este încadrat la munci neremunerate, prejudiciu material nu are, prin caracteristica administrației penitenciarului, a primit calificativul nesatisfăcător.

9. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 6) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, inclusiv schimbarea categoriei penitenciarului (art. 72 din Codul penal).

10. Potrivit art. 254 din Codul de executare, la împlinirea vârstei de 18 ani, comisia înființată în penitenciar în componența enunțată la art. 219 din prezentul cod hotărăște asupra oportunității executării în continuare a pedepsei de către condamnat în penitenciarul pentru minori. În baza hotărârii comisiei, administrația penitenciarului adresează instanței de judecată un demers privind transferarea condamnatului într-un alt penitenciar sau lăsarea lui în același penitenciar.

11. Potrivit datelor din dosarul personal, C.O. a împlinit vârsta de 18 ani la 8 decembrie 2017.

12. În conformitate cu prevederile art. 16 din Codul penal, infracțiunea pentru care a fost condamnat C.O. se clasifică drept infracțiune gravă.

13. Potrivit art. 72 alin. (3) din Codul penal, în penitenciare de tip semi-închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție.

14. Alineatul (7) al normei menționate prevede că schimbarea categoriei penitenciarului se efectuează de către instanța de judecată în conformitate cu legislația.

15. Prin urmare, analizând situația de fapt stabilită la soluționarea demersului administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, instanța consideră demersul întemeiat, fiind necesară schimbarea categoriei penitenciarului pentru condamnatul C.O., cu transferarea acestuia în penitenciar de tip semi-închis destinat condamnaților adulți.

16. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 254 din Codul de executare, articolelor 41, 341 și 469-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian.

Se modifică tipul penitenciarului pentru condamnatul C.O., cu transferarea acestuia în penitenciar destinat condamnaților adulți de tip semi-închis.

Se pune executarea prezentei încheieri în sarcina Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Copia prezentei încheieri se expediază pentru informare administrației Penitenciarului nr. 10 – Goian și condamnatului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

**Încheiere privind înlocuirea amenzii
cu muncă neremunerată în folosul comunității**
(art. 64 din Codul penal)

Dosarul nr. 21-92/2018
41-21-900-22012018

Î N C H E I E R E

24 august 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.U.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

I.S.,

Executorului judecătoresc

O.C.,

Apărătorului

A.M.,

Condamnatului

C.L.,

examinând în ședință publică demersul executorului judecătoresc privind înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă cu altă pedeapsă, înaintat în privința condamnatului C.L., născut la 21 februarie 1981,

A C O N S T A T A T :

1. La 19 iunie 2017, la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a parvenit spre examinare demersul executorului judecătoresc O.C., prin care se solicită înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă stabilită condamnatului C.L. cu o altă pedeapsă, în baza art. 64 din Codul penal, pe motivul eschivării acestuia cu rea-voință de la executarea pedepsei.

2. Executorul judecătoresc a invocat în demers faptul că, până în prezent, condamnatul C.L. refuză să achite amenda penală stabilită prin sentința instanței de judecată, în mărime de 700 unități convenționale. Acesta s-a prezentat la biroul executorului judecătoresc pe 2 iunie 2017 și a scris o recipisă prin care s-a obligat să achite amenda până la 9 iunie 2017, însă amenda așa și nu a fost achitată până în prezent.

3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 13 octombrie 2017, a fost respins, ca neîntemeiat, demersul executorului judecătoresc privind înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă stabilită condamnatului C.L. cu o altă pedeapsă.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2017, a fost admis recursul executorului judecătoresc O.C., casată încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 13 octombrie 2017, și cauza remisă la o nouă examinare în instanța de fond, în alt complet de judecată.

5. În ședința de judecată, executorul judecătoresc a susținut demersul din motivele invocate și a solicitat înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă în privința condamnatului cu o pedeapsă de altă categorie – sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

6. Condamnatul a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului executorului judecătoresc și înlocuirea pedepsei amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunității, argumentând prin faptul că, în prezent, nu are posibilitate materială de a achita integral amenda stabilită de instanța de judecată.

7. Avocatul prezent în ședința de judecată a solicitat admiterea solicitării condamnatului: înlocuirea pedepsei sub formă de amendă cu muncă neremunerată în folosul comunității.

8. Procurorul a concluzionat despre posibilitatea admiterii demersului executorului judecătoresc, a cererii condamnatului și înlocuirea pedepsei sub formă de amendă cu muncă neremunerată în folosul comunității.

9. Audiind explicațiile participanților la proces și examinând materialele anexate în confirmarea acestora, instanța de judecată remarcă următoarele.

10. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 13 decembrie 2016, C.L. a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal la o pedeapsă în formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, ceea ce constituie 35.000 lei.

11. Sentința a devenit definitivă pe 28 decembrie 2016, fiind emis titlu executoriu, cu expedierea acestuia pentru executare executorului judecătoresc din circumscripția sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, din raza domiciliului condamnatului.

12. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 7) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume – înlocuirea amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunității sau închisoare (art. 64 din Codul penal).

13. Din conținutul art. 183 alin. (4) din Codul de executare rezultă că, în cazul în care executarea silită nu a fost posibilă din cauza lipsei sau insuficienței de bunuri, sau din cauza eschivării cu rea-voință de la achitarea amenzii, executorul judecătoresc solicită instanței care a judecat cauza în fond să adopte o încheiere în condițiile art. 64 din Codul penal.

14. Potrivit art. 64 alin. (5) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime, prevăzută de articolul respec-

tiv al Părții speciale a prezentului cod. Suma amenzii se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

15. Totodată, potrivit art. 64 alin. (7) din Codul penal, în cazul în care condamnatul nu este în stare să plătească amenda stabilită ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate, potrivit prevederilor art. 67, să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunității, calculându-se 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității pentru 100 unități convenționale de amendă.

16. Concomitent, instanța reține că, soluționând demersul de înlocuire a pedepsei amenzii cu închisoare, conform pct. 7) alin. (1) art. 469 din Codul de procedură penală, instanța de judecată va ține seama de faptul că eschivarea cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilite se consideră atunci când condamnatul, în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sentinței și ulterior – în termenul acordat de oficiul de executare, nu a achitat benevol amenda, deși, conform stării sale materiale și familiale, avea posibilitatea să o achite. Categoria penitenciarului se stabilește de tip semi-închis.

17. Deosebirea dintre eschivarea cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilită și imposibilitatea lui să o plătească trebuie să se facă ținând seama de vârsta condamnatului, de starea sa socială și materială, de posibilitatea de a vinde anumite bunuri ori de a lua un împrumut, precum și de alte circumstanțe, care, în ansamblu, fac dovadă că acesta nu este în stare să achite amenda.

18. Conform art. 67 alin. (2) din Codul penal, munca neremunerată în folosul comunității se stabilește pe un termen de la 60 la 240 de ore și este executată de la 2 la 4 ore pe zi, iar în cazul condamnatului care nu este antrenat în activități de bază sau de studii, la solicitarea sau la acordul acestuia – până la 8 ore pe zi.

19. Din materialele cauzei rezultă că C.L. a fost condamnat la pedeapsă sub formă de amendă pentru comiterea unei infracțiuni mai puțin grave, dar, din momentul condamnării sale și intrării în vigoare a sentinței până în prezent, nu a executat pedeapsa stabilită.

20. Cu toate acestea, în cadrul examinării demersului în instanță, s-a stabilit că C.L. nu s-a eschivat niciodată cu rea-voință de la executarea pedepsei, acesta invocând lipsa posibilității materiale de a acumula banii necesari în sumă de 35.000 lei. Totodată, el solicita și era de acord să presteze muncă neremunerată în folosul comunității în locul executării pedepsei cu amenda, lipsind impedimente legale, în sensul art. 67 alin. (4) din Codul penal.

21. Prin urmare, instanța nu găsește concludent faptul eschivării cu rea-voință a condamnatului C.L. de la executarea pedepsei sale, stabilindu-se că, din cauza situației materiale precare, condamnatul nu a fost în stare să achite integral amenda, instanței de judecată fiindu-i prezentate probele respective în volumul necesar.

22. Astfel, instanța consideră oportună și necesară înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă în privința condamnatului C.L. cu pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, în vederea atingerii scopului pedepsei

penale conform prevederilor art. 61 din Codul penal – restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea comiterii unor noi infracțiuni.

23. În conformitate cu prevederile art. 97 alin. (1) lit.b) din Codul penal, sentința de condamnare nu se pune în executare, dacă acest lucru nu a fost făcut în următoarele termene, calculate din ziua în care aceasta a rămas definitivă – 6 ani, în cazul de condamnare pentru o infracțiune mai puțin gravă.

24. În același timp, potrivit art. 97 alin. (3) din Codul penal, curgerea prescripției se întrerupe, dacă persoana se sustrage de la executarea pedepsei sau dacă, până la expirarea termenelor prevăzute de alin. (1) și (2), săvârșește cu intenție o nouă infracțiune. În cazul eschivării de la executarea pedepsei, curgerea termenului de prescripție începe din momentul prezentării persoanei pentru executarea pedepsei sau din momentul reținerii acesteia, iar în caz de comitere a unei noi infracțiuni – din momentul săvârșirii ei.

25. În așa fel, instanța conchide că în privința condamnatului C.L. nu a expirat termenul de punere în executare a sentinței de condamnare.

26. În context, analizând situația de fapt și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea demersului executorului judecătoresc, în favoarea și în defavoarea admiterii acestuia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că demersul executorului judecătoresc este întemeiat și necesită a fi admis: înlocuirea pedepsei amenzii aplicate condamnatului cu muncă neremunerată în folosul comunității.

27. În baza celor expuse și a prevederilor art. 183 din Codul de executare, art. 64-67 din Codul penal, art. 469-471 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul executorului judecătoresc O.C.

Se înlocuiește pedeapsa în forma amenzii în mărime de 700 unități convenționale, stabilită condamnatului C.L. prin sentința Judecătoriai Râșcani, municipiul Chișinău, din 13 decembrie 2016, cu pedeapsă în formă de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Se pune în sarcina Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, asigurarea executării prezentei încheieri.

Copia încheierii se expediază pentru informare executorului judecătoresc, condamnatului și procurorului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriai Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

Încheiere privind înlocuirea amenzii cu închisoare
(art. 64 din Codul penal)

Dosarul nr. 21-92/2018
41-21-900-22012018

Î N C H E I E R E

29 mai 2018

or. Orhei

Judecătoria Orhei,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.N.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

C.U.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Orhei,

I.S.,

Executorului judecătoresc

L.O.,

Apărătorului

I.G.,

Condamnatului

S.A.,

examinând în ședință publică demersul executorului judecătoresc privind înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă în privința condamnatului S.A., născut la 27 decembrie 1988, originar din raionul Hâncești, domiciliat în satul Lucășeuca, raionul Orhei, cetățean al Republicii Moldova, celibatar, fără persoane la întreținere, nesupus militar, cu studii medii incomplete, fără antecedente penale,

A C O N S T A T A T:

1. La 19 martie 2018, la Judecătoria Orhei a parvenit spre examinare demersul executorului judecătoresc, solicitând înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, stabilite condamnatului S.A. prin sentința Judecătoriei Cantemir din 24 decembrie 2016, cu o altă pedeapsă, în baza art. 64 din Codul penal, pe motivul eschivării cu rea-voință a condamnatului de la executarea pedepsei.

2. În motivarea demersului, executorul judecătoresc a invocat că, urmare a acțiunilor de executare, debitorul n-a achitat amenda în mărime de 25.000 lei, chiar dacă termenul de achitare benevolă a amenzii a expirat încă la 7 martie 2017. În prezent, condamnatul S.A. a achitat amenda parțial, în sumă de 10.000 lei, nu se prezintă la citațiile executorului judecătoresc, scrisorile expediate recomandat în adresa condamnatului se întorc cu mențiunea că nu este în localitate o asemenea persoană. Executorul judecătoresc consideră că S.A. se eschivează cu rea-voință de la executarea pedepsei penale.

3. În ședința de judecată, executorul judecătoresc a susținut demersul din motivele invocate și a solicitat înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă în privința condamnatului S.A. cu o pedeapsă sub formă de închisoare, ținând cont de faptul că, fiind în repetate rânduri citat, verificat la locul de trai și somat să execute pedeapsa stabilită, condamnatul s-a prezentat o singură dată, la 25 iunie 2017, când a achitat suma de 10.000 lei. Condamnatul nu are bunuri mobile și imobile care ar putea fi urmărite. La 6 martie 2017, condamnatului S.A. i s-au aplicat restricții în eliberarea pașaportului pentru plecarea peste hotare. Dispune de informație că el a solicitat perfectarea pașaportului biometric pentru a pleca peste hotare, dar, din motivul neachitării amenzii restante în mărime de 15.000 lei, i s-a refuzat, fapt ce dovedește că se află în țară. Executorul judecătoresc solicită și anunțarea în căutare a condamnatului, pe motiv că el se ascunde de la executarea pedepsei.

4. Condamnatul, fiind legal citat despre data, ora și locul judecării cauzei, nu s-a prezentat în ședința de judecată și nu a comunicat instanței despre motivele neprezentării sale. Aducerea silită a condamnatului în ședința de judecată din 8 mai 2018 nu a fost posibilă, pe motiv că, potrivit datelor prezentate de IP Orhei, condamnatul nu locuiește în prezent la domiciliul său din satul Lucășeuca, raionul Orhei, și locul aflării acestuia nu este cunoscut, din care motiv instanța de judecată, având în vedere prevederile art. 471 alin. (3) din Codul de procedură penală, a dispus examinarea demersului în lipsa acestuia.

5. Avocatul a lăsat examinarea demersului la discreția instanței, explicând că nu sunt cunoscute motivele neprezentării condamnatului la executorul judecătoresc și la instanța de judecată, care motive, în viziunea sa, ar putea fi întemeiate, precum o posibilă îmbolnăvire. Consideră că neexecutarea pedepsei în cazul condamnatului nu este cu rea-voință.

6. Procurorul a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului din aceleași motive, expuse de executorul judecătoresc, explicând că, în cadrul examinării demersului, s-a constatat cu certitudine că, pe parcursul perioadei de la intrarea în vigoare a sentinței și până la data examinării demersului în instanța de judecată, condamnatul s-a eschivat cu rea-voință de la executarea pedepsei penale cu amendă, ignorând somațiile executorului judecătoresc de a achita restanța amenzii stabilite.

7. Audiind explicațiile participanților la proces și examinând materialele anexate în confirmarea acestora, instanța de judecată remarcă următoarele.

8. Prin sentința Judecătoriei Cantemir din 24 decembrie 2016, S.A. a fost condamnat, în baza art. 362 alin. (1) din Codul penal, la o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie 25.000 lei.

9. Sentința a devenit definitivă pe 10 ianuarie 2017, fiind emis un titlu executoriu, cu expedierea acestuia pentru executare executorului judecătoresc din circumscripția raionului Orhei.

10. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1), pct. 7) și 10) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbări-

le în executarea unor hotărâri, și anume: înlocuirea amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunității sau închisoare (art. 64 din Codul penal), precum și căutarea persoanelor condamnate care se ascund de organele care pun în executare pedeapsa.

11. Potrivit art. 64 alin. (5) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime prevăzute de articolul respectiv al Părții speciale a prezentului cod. Suma amenzii se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

12. Din conținutul art. 183 alin. (4) din Codul de executare rezultă că, în cazul în care executarea silită nu a fost posibilă din cauza lipsei sau insuficienței de bunuri, sau din cauza eschivării cu rea-voință de la achitarea amenzii, executorul judecătoresc solicită instanței care a judecat cauza în fond să adopte o încheiere în condițiile art. 64 din Codul penal.

13. Concomitent, instanța reține că, soluționând demersul de înlocuire a pedepsei amenzii cu închisoare, conform pct. 7), alin. (1), art. 469 din Codul de procedură penală, instanța de judecată va ține seama de faptul că eschivare cu rea-voință a condamnatului de la achitarea amenzii stabilite se consideră atunci când condamnatul, în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sentinței și, ulterior, în termenul acordat de oficiul de executare, nu a achitat benevol amenda, deși, conform stării sale materiale și familiale, avea posibilitatea să o achite.

14. Din materialele cauzei rezultă că S.A. a fost condamnat la pedeapsă sub formă de amendă pentru comiterea unei infracțiuni ușoare și, din momentul condamnării sale și intrării în vigoare a sentinței până în prezent, a executat doar parțial pedeapsa stabilită, achitând suma de 10.000 lei, ceea ce se confirmă prin copia ordinului de încasare nr. 53754718 din 25 iunie 2017. La citațiile executorului judecătoresc condamnatul s-a prezentat doar o singură dată, la 25 iunie 2017, când a fost achitată parțial amenda stabilită. Conform datelor prezentate de administrația publică din localitate și IP Orhei, condamnatul nu se află la locul de trai o perioadă îndelungată, iar locul aflării sale în prezent nu este cunoscut. Atât executorul judecătoresc cât și colaboratorii de poliție au întreprins măsurile necesare și posibile de efectuat în scopul citării condamnatului și punerii în executare a pedepsei, însă acestea nu s-au soldat cu rezultate pozitive, condamnatul eschivându-se până în prezent de la executarea integrală a pedepsei sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale.

15. Prin urmare, instanța găsește concludent faptul eschivării cu rea-voință și chiar refuzul condamnatului S.A. de a executa pedeapsa stabilită, care, din momentul condamnării sale, nu a întreprins nici o acțiune în vederea achitării integrale a amenzii penale. Instanței de judecată i-au fost prezentate probele respective și în volumul necesar.

16. De asemenea, instanța de judecată ia în calcul și atitudinea condamnatului față de fapta comisă, pedeapsa stabilită și față de încrederea societății și posibilitatea

ce i s-a acordat de a se corija fără a executa pedeapsa închisorii, comportamentul lui după condamnare, care s-a manifestat prin ignorarea acestei încrederi, eschivându-se atât de la executarea pedepsei cât și de la prezentarea în instanța de judecată în procesul examinării demersului de înlocuire a pedepsei.

17. Astfel, instanța consideră oportună și necesară înlocuirea pedepsei penale sub formă de amendă în privința condamnatului S.A. cu pedeapsa închisorii, în vederea atingerii scopului pedepsei penale conform prevederilor art. 61 din Codul penal și anume – restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, prevenirea comiterii unor noi infracțiuni atât de către acesta cât și de alte persoane, precum și prevenirea cazurilor de eschivare cu rea-voință a condamnaților de la executarea pedepselor non-privative de libertate.

18. Totodată, pentru reținerea condamnatului și punerea în executare a pedepsei urmează a fi stabilit cu certitudine locul aflării condamnatului, pentru care fapt el urmează a fi anunțat în căutare.

19. În context, analizând situația de fapt și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea demersului în favoarea și în defavoarea admiterii acestuia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că demersul înaintat este întemeiat și trebuie să fie admis.

20. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 183 din Codul de executare, art. 64 din Codul penal, art. 469-471 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul executorului judecătoresc.

Se înlocuiește pedeapsa penală sub formă de amendă în mărime restantă de 300 unități convenționale, stabilită condamnatului S.A. prin sentința Judecătorei Cantemir din 24 decembrie 2016, pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 362 alin. (1) din Codul penal, cu pedeapsă sub formă de 3 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis.

Se anunță condamnatul S.A. în căutare.

Prezenta încheiere se pune în executare din data rămânerii definitive, cu calcularea termenului executării pedepsei din data reținerii condamnatului.

Se pune asigurarea executării prezentei încheieri în sarcina IP Orhei.

Copia încheierii se expediază pentru informare executorului judecătoresc.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătorei Orhei.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

**Încheiere privind înlocuirea muncii neremunerate
în folosul comunității cu închisoare**
(art. 67 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-365/2018
14-ij_11-236502-1191018

Î N C H E I E R E

3 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

B.I.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.M.,

Cu participarea:

Reprezentanților Biroului de probațiune Buiucani,

A.O. și S.U.,

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

Z.U.,

Apărătorului

G.G.,

În lipsa:

Condamnatului

M.I.,

examinând în ședință publică demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității aplicată lui M.I. prin sentința instanței judecătorești (art. 67 din Codul penal),

A C O N S T A T A T :

1. La 14 iunie 2018, Biroul de probațiune Buiucani a înaintat instanței judecătorești un demers, prin care solicită înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității, aplicată lui M.I. prin sentința instanței judecătorești din 4 aprilie 2018, cu 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani (art. 67 din Codul penal).

2. În motivarea demersului s-au indicat următoarele.

3. La 20 aprilie 2018, în Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, a fost înregistrată spre executare sentința emisă de Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, la 4 aprilie 2018, în privința lui M.I., născut la 17 aprilie 1976, domiciliat în municipiul Chișinău, str. I. Creangă, nr. 16/1, ap. 21, condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) din Codul penal la 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

4. Astfel, fiind legal citat pentru data de 31 aprilie 2018, acesta s-a prezentat la Biroul de probațiune Buiucani la 2 mai 2018, unde i s-au explicat drepturile și obli-

gațiile condamnatului contra semnătură personală. Ulterior, acestuia i-a fost întocmit și adus la cunoștință graficul de executare a orelor de muncă neremunerată în folosul comunității.

5. S-a mai indicat că, în conformitate cu legislația în vigoare privind consecințele neexecutării pedepsei, aceasta poate fi înlocuită cu închisoare.

6. Ulterior, verificând locul ispășirii pedepsei, persoana responsabilă de la Primăria municipiului Chișinău a indicat că condamnatul M.I. a executat 8 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, iar începând cu 15 mai 2018 acesta nu s-a mai prezentat la obiectul de lucru pentru ispășirea pedepsei.

7. Totodată, la 16 mai 2018 și, respectiv, 3 iunie 2018, prin intermediul unui apel telefonic, discutând cu condamnatul și întrebând din care motive nu se prezintă la locul repartizat în baza dispozițiilor pentru executarea orelor de muncă neremunerată în folosul comunității, ultimul a comunicat că a avut o înmormântare și se va prezenta în zilele următoare.

8. Notează că, la 7 iunie 2018, Biroul de probațiune Buiucani a expediat o citație în adresa condamnatului, la care ultimul a refuzat de a se prezenta, iar la 12 iunie 2018, întru efectuarea verificării la locul executării pedepsei, s-a stabilit că M.I. nu se prezintă pentru executarea orelor de muncă neremunerată în folosul comunității.

9. Totodată, luând în considerație faptul că condamnatul a fost preîntâmpinat de instanța de judecată despre prezentarea sa la Biroul de probațiune Buiucani, acesta nu a respectat obligațiunile stabilite și nu a îndreptățit încrederea acordată, nu a informat despre imposibilitatea temporară de a efectua munca neremunerată în folosul comunității, înseamnă că persoana condamnată refuză cu rea-voință să execute pedeapsa stabilită.

10. Astfel, potrivit demersului înaintat, reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani, A.O., solicită admiterea demersului și înlocuirea pedepsei neexecutate a condamnatului M.I., născut la 17 aprilie 1976, în număr de 232 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu închisoare, conform art. 67 alin. (3) din Codul penal, aplicată ultimului prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 4 aprilie 2018 – închisoare în condițiile art. 67 din Codul penal, prin care M.I. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 264¹ alin. (1) din Codul penal, stabilindu-i-se o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 240 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani – sentință judecătorească devenită definitivă după expirarea termenului de apel, în lipsa unei căi de atac corespunzătoare.

11. Reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani, S.U., a susținut totalmente în ședința de judecată demersul înaintat, cerând admiterea acestuia după conținut.

12. Condamnatul M.I. s-a prezentat în judecată, dar la alte ședințe decât la examinarea demersului în fond, în rest, fiind înștiințat legal despre data, ora și locul examinării demersului, ceea ce se confirmă prin avizele de recepție și adeverințele Î.S. „Poșta Moldovei” din 25 iunie 2018 și 23 august 2018, dar și prin recipisa grefierului din 23 iulie 2018, nu s-a prezentat în judecată și nu a indicat motivele

neprezentării sale. Ascultând opinia participanților la proces, s-a apreciat că neprezentarea condamnatului nu împiedică soluționarea problemei.

13. Apărătorul G.G., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, a considerat în ședința de judecată că înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității – aplicată lui M.I. prin sentința instanței judecătorești din 4 aprilie 2018 – cu închisoare conform art. 67 din Codul penal este prematură și chiar neîntemeiată, întrucât Biroul de probațiune Buiucani nu a întreprins toate măsurile pentru a pune în aplicare executarea sentinței judecătorești.

14. Procurorul Z.U. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, a relatat în ședința de judecată că demersul Biroului de probațiune Buiucani este unul întemeiat și că acest organ a întreprins toate măsurile pentru a pune în executare sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 4 aprilie 2018, însă, cu toate acestea, M.I. se eschivează de la executarea completă a muncii neremunerate în folosul comunității, fără a depune perseverență ca să execute pe deplin pedeapsa ce i s-a stabilit, ba chiar mai mult – condamnatul nu s-a prezentat nici la examinarea demersului în fond în judecată pentru a se expune pe marginea demersului înaintat de către organul de probațiune, deși condamnatul a fost citat legal despre locul, data și ora ședinței de judecată.

15. Audiind participanții la proces, studiind materialele cauzei în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a dispune admiterea demersului privind înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității – aplicată condamnatului prin sentința instanței judecătorești din 4 aprilie 2018 – cu închisoare, având în vedere următoarele considerente.

16. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 8) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității cu închisoare (art. 67 din Codul penal).

17. Potrivit dispozițiilor art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile specificate de art. 469 alin. (1) pct. 5), 11) și 14) se soluționează de către judecătorii instanței de drept comun, iar chestiunile prevăzute la celelalte puncte din art. 469 alin. (1) se soluționează de către judecătorul de instrucție, la cererea condamnatului sau a apărătorului acestuia, ori la demersul organului sau instituției care pune în executare pedeapsa.

18. Întâi de toate, instanța de judecată reține: constrângerea prin aplicarea acestei pedepse constă în faptul că munca neremunerată poartă un caracter obligatoriu pentru condamnat. În caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la îndeplinirea muncii neremunerate în folosul comunității, pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității se înlocuiește cu închisoare. Prin *eschivare cu rea-voință* se înțelege neîndeplinirea conștientă de către condamnat, fără motive, într-un termen rezonabil (îndelungat) a obligațiilor determinate de către administrația publică locală, astfel ca faptul eschivării cu rea-voință a condamnatului de la îndeplinirea

muncii corespunzătoare să fie semnalat de către organul care execută pedeapsa în judecata care a aplicat această măsură, alăturând și demersul de a efectua înlocuirea acestei pedepse cu una mai aspră, în condițiile legii.

19. Astfel, în ședința de judecată s-a constatat că reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani, A.O., solicită înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității – aplicată condamnatului M.I. prin sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 4 aprilie 2018 – cu închisoare în condițiile art. 67 din Codul penal.

20. Potrivit demersului înaintat, dar și în raport cu afirmațiile reprezentantului Biroului de probațiune Buiucani, se constată că, în urmă măsurilor întreprinse în vederea asigurării executării hotărârii cu caracter penal, aceste acțiuni nu s-au soldat cu un rezultat scontat.

21. Astfel, potrivit actelor anexate la materialele cauzei, reiese că la 4 aprilie 2018 condamnatul M.I. a semnat un angajament prin care a confirmat că i-a fost explicat modul de executare a pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 4 aprilie 2018, și că este la curent despre obligația că, imediat după data rămânerii definitive a sentinței, să se prezente la organul de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul (*f.d. 4*).

22. Potrivit citației anexate, s-a constatat că condamnatul a fost citat pentru data de 31 aprilie 2018, ora 9.30, la Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău (*f.d. 9*), iar conform raportului privind efectuarea primei întrevederi, din 2 mai 2018, se observă că acesta a fost repartizat în baza dispozițiilor de executare a pedepsei la Primăria mun. Chișinău (*f.d. 12*).

23. Corespunzător înștiințării pe care condamnatul și-a aplicat semnătura, ultimului i se aduce la cunoștință conținutul prevederilor art. 67 din Codul penal și normele detaliate ale Regulamentului cu privire la modul de executare a pedepsei penale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1643 din 31 decembrie 2003.

24. Organul care asigură executarea pedepsei muncii neremunerate în folosul comunității i-a înmănat în scris condamnatului M.I. inclusiv drepturile și obligațiile condamnatului prevăzute de art. 169 și 194 din Codul de executare, pe care înscris condamnatul și-a aplicat semnătura (*f.d. 14*).

25. Conform angajamentului (*f.d. 15*), condamnatul M.I. și-a asumat obligația să lucreze cele 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, obligându-se să lucreze în conformitate cu graficul aprobat și coordonat cu consilierul de probațiune, precum și: să respecte prevederile legislației privind executarea sancțiunilor de drept penal; să execute cerințele legale ale organului de probațiune și ale reprezentanților organizației în care lucrează; să respecte legislația muncii și Regulamentul de ordine interioară al organizației unde lucrează; să se prezinte, fiind citat, la Biroul de probațiune și să dea explicații în problemele ce țin de executarea hotărârii judecătorești; să se prezinte periodic la Biroul de probațiune și să comunice despre activitatea sa; să se prezinte la locul de muncă în termenul stabilit în dispoziția despre lucrul prestat, primită de la Biroul de probațiune; să nu

părăsească locul de trai fără acordul organului de probațiune; să nu comită infracțiuni și contravenții.

26. În aceeași ordine de idei, urmează a se nota că, la aceeași dată - 2 mai 2018 - condamnatul a fost preîntâmpinat că, în caz de prelungire a exercitării activității interzise prin sentința instanței de judecată, va fi tras la răspundere conform legislației.

27. Potrivit dispozițiilor Biroului de probațiune Buiucani din 2 mai 2018, cu nr. 67-65-12/18, s-a dispus ca pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 240 ore să fie executată la Primăria mun. Chișinău, cu începutul orelor de muncă de la 6 mai 2018 (*f.d. 19*).

28. Faptul că organul de probațiune a aprobat graficul privind executarea muncii neremunerate în folosul comunității a condamnatului M.I., a ținut evidența condamnatului la muncă neremunerată în folosul comunității, a explicat condamnatului modul și condițiile executării pedepsei, a coordonat cu autoritatea administrației publice locale lista obiectelor cu destinație socială la care condamnatul urmează să execute pedeapsa, a controlat modul și condițiile de executare a pedepsei, a ținut și exercitat atribuțiile stabilite de legislație – se confirmă inclusiv prin: graficul privind executarea muncii neremunerate în folosul comunității a condamnatului M.I. (*f.d. 20*); raportul privind convorbirile telefonice din 14 mai 2018 și, respectiv, 3 iunie 2018 (*f.d. 21*); raportul privind convorbirea telefonică din 7 iunie 2018 (*f.d. 22*); citația datată cu 7 iunie 2018, prin care condamnatul a fost citat să se prezente la Biroul de probațiune pentru 12 iunie 2018 (*f.d. 22*); informația eliberată de către Primăria mun. Chișinău, care confirmă faptul că M.I. a executat doar 8 ore de muncă neremunerată în folosul comunității (*f.d. 23*).

29. Condamnatul M.I. a fost înștiințat legal să se prezinte în judecată pentru a participa la examinarea demersului înaintat de Biroul de probațiune Buiucani cu privire la înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității cu închisoare, însă, cu toate acestea, el nu s-a prezentat în judecată și nu a indicat motivele neprezentării. Prin urmare, ascultând opinia participanților la proces, s-a apreciat că neprezentarea condamnatului nu împiedică soluționarea problemei.

30. Conform art. 194 alin. (1), (2) și (5) din Codul de executare, condamnatul la munca neremunerată în folosul comunității este obligat să se prezinte la citare la organul de probațiune, să respecte modul și condițiile de executare a pedepsei, regulamentul de ordine interioară a organizației în care este antrenat la muncă, să lucreze conștiincios la obiectele la care a fost repartizat, să execute termenul de prestare a muncii neremunerate în folosul comunității, să informeze organul de probațiune despre schimbarea domiciliului sau despre imposibilitatea temporară de a presta munca. Dacă persoana condamnată la munca neremunerată în folosul comunității nu execută această pedeapsă sau, în timpul executării are o conduită necorespunzătoare manifestată prin neîndeplinirea obligațiilor care îi revin sau prin îndeplinirea lor defectuoasă, organul de probațiune adresează instanței de judecată un demers privind înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității cu o altă pedeapsă, în condițiile art. 67 alin.(3) din Codul penal. Dacă persoana condamnată la muncă

neremunerată în folosul comunității nu s-a prezentat pentru a fi luată la evidență sau a părăsit domiciliul și locul aflării ei nu este cunoscut de către organul de probațiune sau, în cazul militarului, de către comandamentul militar, căutarea ei se dispune și se efectuează în condițiile art. 263 din prezentul cod.

31. Conform pct. 32 din Regulamentul cu privire la modul de executare a pedepsei penale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1643 din 31 decembrie 2003 (anexa nr. 1 la Hotărâre), în cazul în care condamnatul se eschivează cu rea-voință sau refuză să execute munca neremunerată în folosul comunității, organul de probațiune înaintează în instanța de judecată un demers referitor la înlocuirea muncii neremunerate cu închisoare, iar în cazul în care militarul în termen sau cu termen redus condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității nu execută această pedeapsă sau în timpul executării are o conduită necorespunzătoare, manifestată prin neîndeplinirea obligațiilor care îi revin sau prin îndeplinirea lor defectuoasă, comandantul unității militare adresează instanței de judecată un demers privind înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității cu închisoarea.

32. Potrivit pct. 33 din același Regulament, se consideră eschivare cu rea-voință de la executarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată: neprezentarea, la citarea organului de probațiune, a condamnatului de două sau mai multe ori timp de o jumătate din termenul stabilit al pedepsei; încălcarea de către condamnat a disciplinei muncii de două sau mai multe ori timp de o jumătate din termenul stabilit al pedepsei (sosirea la locul de muncă cu întârziere sau părăsirea acestuia înainte de termen, neexecutarea sau executarea intenționat eronată a dispozițiilor și indicațiilor persoanei responsabile de executarea lucrărilor etc.); neprezentarea condamnatului la muncă fără motive întemeiate de două sau mai multe ori timp de o jumătate din termenul stabilit al pedepsei.

33. Conform dispozițiilor art. 67 alin. (3) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

34. În asemenea circumstanțe, raportând situația de fapt detaliată supra la prevederile legale care dirijează speța supusă soluționării, instanța de judecată consideră că, deși constrângerea prin aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității constă în faptul că munca neremunerată poartă un caracter obligatoriu pentru condamnat, condamnatul M.I. refuză executarea deplină a pedepsei și se eschivează cu rea-voință de la îndeplinirea muncii neremunerate în folosul comunității, fiind astfel o situație care impune de apreciat că demersul înaintat de către organul de probațiune este unul întemeiat. Or, condamnatul M.I. a acceptat executarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității și acesta a fost preîntâmpinat de către instanța de judecată despre necesitatea prezentării sale la Biroul de probațiune Buiucani pentru executarea pedepsei stabilită

prin sentința instanței judecătorești din 4 aprilie 2018, iar organul de probațiune l-a atenționat pe condamnat despre obligația de a se prezenta la citare la organul de probațiune, de a respecta modul și condițiile de executare a pedepsei, regulamentul de ordine interioară a organizației în care este antrenat la muncă, de a lucra conștiincios la obiectele la care a fost repartizat, să execute termenul de prestare a muncii neremunerate în folosul comunității, să informeze organul de probațiune despre schimbarea domiciliului sau despre imposibilitatea temporară de a presta munca. Cu toate acestea, condamnatul nu a informat despre imposibilitatea temporară de a efectua munca neremunerată în folosul comunității și, respectiv, nu a respectat obligațiile avute în sarcina sa, lăsându-se astfel să se înțeleagă că el nu a îndreptățit încrederea ce i s-a acordat de către instanța de judecată.

35. Referitor la argumentul apărătorului, cum că înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității aplicată lui M.I. cu închisoare este prematură și neîntemeiată, întrucât Biroul de probațiune Buiucani nu a întreprins toate măsurile pentru a pune în aplicare executarea sentinței judecătorești, instanța de judecată respinge aceste afirmații, ca declarative și nefondate, deoarece probele prezentate de Biroul de probațiune Buiucani scot în lumină că condamnatul I.M. refuză executarea deplină a pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, aceasta – ca urmare a întreprinderii tuturor măsurilor de rigoare de către organul de probațiune care ține evidența condamnaților la muncă neremunerată în folosul comunității. Organul de probațiune i-a explicat condamnatului modul și condițiile executării pedepsei, a coordonat cu autoritatea administrației publice locale lista obiectelor cu destinație socială la care condamnatul urma să execute pedeapsa, ca, în consecință, după ce s-a controlat modul și condițiile de executare a pedepsei și ținerii evidenței sumare a timpului lucrat de către condamnat, să se constate că condamnatul M.I., domiciliat în municipiul Chișinău, str. I. Creangă, nr. 16/1, ap. 21, a executat doar 8 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, după care, fără vre-un motiv și cu rea-voință, refuză să execute în continuare pedeapsa, situație atestată și prin comunicatul Primăriei municipiul Chișinău.

36. Față de cele menționate, instanța de judecată deduce că demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la înlocuirea muncii neremunerate în folosul comunității, aplicată lui M.I. prin sentința instanței judecătorești din 4 aprilie 2018 cu închisoare (art. 67 din Codul penal) este întemeiat, din care considerente se va dispune ca pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 232 ore rămase neexecutate, aplicată lui M.I., născut la 17 aprilie 1976, prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău din 4 aprilie 2018 (dosarul nr. 1 – 840/2018) să fie înlocuită cu închisoare pe un termen de 58 de zile, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, termenul executării pedepsei urmând a fi calculat începând cu data reținerii lui M.I.

37. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 67, 72 din Codul penal, articolelor 189-194 și 196 din Codul de executare, articolelor 341, 469 alin. (1) pct. 8) și 471-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la înlocuirea muncii neremunerată în folosul comunității, aplicată lui M.I. prin sentința instanței judecătorești din 4 aprilie 2018, cu închisoare (art. 67 din Codul penal).

Pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității neexecutată de 232 ore, aplicată lui M.I., născut la 17 aprilie 1976, domiciliat în municipiul Chișinău, str. I. Creangă, nr. 16/1, ap. 21, prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău din 4 aprilie 2018 (dosarul nr. 1– 870/2018) se înlocuiește cu închisoare pe un termen de 58 zile, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis.

Termenul executării pedepsei a-l calcula începând cu data reținerii lui M.I.

Hotărârea privind înlocuirea pedepsei muncii neremunerate în folosul comunității cu pedeapsa închisorii în condițiile art. 67 alin. (3) din Codul penal și dispoziția de executare să fie trimise organului afacerilor interne în a cărui rază teritorială își are domiciliul condamnatul pentru escortarea lui la cel mai apropiat loc de deținere.

Copia încheierii privind înlocuirea pedepsei muncii neremunerate în folosul comunității cu pedeapsa închisorii în condițiile art. 67 alin. (3) din Codul penal să fie remisă pentru cunoștință condamnatului M.I.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul B.I.**

**Încheiere privind anularea condamnării cu suspendare condiționată
a executării pedepsei sau, după caz, liberarea condiționată de pedeapsă
înainte de termen, cu trimiterea condamnatului
pentru executarea pedepsei neexecutate
(art. 90 și 91 din Codul penal)**

Dosarul nr. 10-365/2018
14-ij_11-236502-1191018

ÎNCHEIERE

3 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

B.I.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.M.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

G.I.,

Reprezentantului Biroului de probațiune Râșcani,

O.S.,

Avocatului

I.H.,

examinând în ședință publică demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la anunțarea căutării și anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea pentru executarea acesteia în privința condamnatului R.I.,

A C O N S T A T A T:

1. La 9 august 2018, la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a parvenit spre examinare demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, prin care se solicită anunțarea căutării și anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea pentru executarea acesteia în privința condamnatului R.I.

2. Potrivit demersului înaintat, la 29 martie 2018, în Biroul de probațiune Râșcani a parvenit spre executare copia sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din data de 4 martie 2018 în privința condamnatului R.I.

3. La 6 aprilie 2018, condamnatul R.I. s-a prezentat la Biroul de probațiune Râșcani, unde a fost luat la evidență, i-au fost explicate cerințele și obligațiunile sale, a semnat angajamentul, a fost informat că Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, i-a

aplicat restricție suplimentară și anume: să nu-și schimbe domiciliul, fără acordul organului competent.

4. Totodată, condamnatului R.I. i-au fost aduse la cunoștință consecințele în cazul nerespectării prevederilor art. 90 din Codul penal și a fost preîntâmpinat de responsabilitatea penală pe care o poartă pentru neîndeplinirea cerințelor legislației executiv-penale și a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

5. La 28 mai 2018, condamnatul R.I. a fost verificat la domiciliu, pe adresa: municipiul Chișinău, comuna Grătiești, str. Ștefan cel Mare, nr. 16. Pe adresa dată condamnatul nu a fost găsit. La 28 mai 2018, Biroul de probațiune Râșcani a înaintat o solicitare la Oficiul Central de probațiune în scopul verificării în baza de date Î.S. „CRIS” Registru ACCES dacă condamnatul R.I. a traversat frontiera de stat după ce a fost luat la evidență.

6. La 13 iunie 2018, în adresa Biroului a parvenit răspunsul la solicitare de la Oficiul Central, în care s-a indicat că condamnatul R.I. a traversat frontiera de stat și a ieșit din țară la 13 iunie 2018 prin PTF Chișinău-Aeroport.

7. Condamnatului R.I. i-a fost expediată citație la domiciliu pentru a se prezenta la Biroul de probațiune la data de 22 iulie 2018, dar nu s-a prezentat.

8. La 26 iulie 2018, în Biroul de probațiune s-a prezentat R.L. și a comunicat că fiul său, R.I., se află peste hotarele Republicii Moldova, și anume în Spania.

9. Biroul de probațiune l-a obligat pe tatăl condamnatului ca acesta să-l informeze în mod de urgență pe fiul său de a se întoarce în țară, iar la 27 iulie 2018 tatăl acestuia a informat telefonic că în prezent feciorul său R.I. nu are planuri să revină la domiciliu, deoarece activează în câmpul muncii în Spania. Totodată, condamnatul i-a comunicat tatălui că atunci când se va reîntoarce la domiciliu o să-și rezolve problemele sale cu Biroul de probațiune.

10. În contextul celor expuse mai sus și luând în considerație faptul că condamnatul R.I. a încălcat obligațiunea stabilită de instanța de judecată și și-a schimbat locul de trai fără consimțământul Biroului de probațiune, a traversat frontiera de stat fără permisiunea Biroului de probațiune, nu a îndreptățit încrederea acordată de instanța de judecată, locul aflării condamnatului nu a fost stabilit.

11. Biroul de probațiune Râșcani solicită de a anula condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea condamnatului R.I. pentru a executa pedeapsa cu închisoarea, cu anunțarea lui în căutare.

12. În ședința de judecată, reprezentantul Biroului de probațiune, O.S., a susținut demersul din motivele invocate, a solicitat anunțarea căutării și anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în privința condamnatului și trimiterea acestuia la închisoare pentru executarea pedepsei.

13. Condamnatul, fiind legal citat despre data, ora și locul judecării cauzei, în ședința de judecată nu s-a prezentat și despre motivele neprezentării sale nu a comunicat instanței. Aducerea silită a condamnatului în ședința de judecată nu a fost posibil de executat, pe motiv că, potrivit datelor prezentate de IP Râșcani, municipiul Chișinău, condamnatul, în prezent, nu locuiește la domiciliul său din comuna Grătiești și locul

aflării acestuia nu este cunoscut, iar potrivit explicațiilor părinților condamnatului, acesta nu se află în prezent la domiciliu, este plecat la muncă peste hotarele țării, din care motiv instanța de judecată, având în vedere prevederile art. 471 alin. (3) din Codul de procedură penală, a dispus examinarea demersului în lipsa acestuia.

14. Apărătorul I.H. a solicitat în ședința de judecată respingerea demersului organului de probațiune și acordarea condamnatului a unei șanse, fără trimiterea acestuia pentru executarea pedepsei în închisoare. Scopul plecării condamnatului peste hotarele țării este unul nobil și nu unul de rea-credință, este dorința de a-și câștiga existența cinstit și onest.

15. Procurorul a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului din aceleași motive, expuse de reprezentantul Biroului de probațiune, fiind suficiente probe care indică asupra încălcării sistematice de către condamnat a obligațiilor impuse și eschivarea acestuia de la executarea pedepsei.

16. Audiind opiniile participanților la ședință și studiind materialele prezentate, inclusiv dosarul de supraveghere a condamnatului, instanța de judecată remarcă următoarele.

17. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 4 martie 2018, R.I. a fost condamnat în baza art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal la 5 ani de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în baza art. 90 din Codul penal, pe un termen de probă de 3 ani, cu obligarea condamnatului de a nu-și schimba domiciliul, fără consimțământul organului competent care exercită controlul privind executarea pedepsei.

18. Sentința a devenit definitivă pe data de 20 martie 2018, iar termenul de supraveghere a condamnatului de către organul abilitat expiră pe 20 martie 2021.

19. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 9), 10) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri și anume: anularea condamnării, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei sau, după caz, a liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen, cu trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate (art. 90 și 91 din Codul penal) și căutarea persoanelor condamnate care se ascund de organele care pun în executare pedeapsa.

20. Potrivit art. 90 alin. (9) din Codul penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în decursul perioadei de probațiune sau, după caz, termenului de probă, încalcă în mod sistematic obligațiile stabilite sau, până la expirarea perioadei de probațiune sau, după caz, termenului de probă, nu a executat cu rea-voință obligația de a repara dauna cauzată, instanța de judecată, la propunerea organului care exercită controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei, poate pronunța o încheiere cu privire la anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și la trimiterea condamnatului pentru a executa, deplin sau parțial, dar nu mai puțin de 1/3 din pedeapsa stabilită prin hotărârea instanței de judecată.

21. Conform prevederilor art. 261 alin. (4) din Codul de executare, organul de probațiune întreprinde acțiuni de supraveghere și probațiune a condamnatului, inclusiv de respectare a restricțiilor stabilite de instanță, pe perioada pentru care a fost suspendată executarea pedepsei și, în cazul survenirii condițiilor prevăzute în art. 90 alin. (7), (8) și (9) din Codul penal, înaintează instanței de judecată demersul respectiv. Demersul se depune la instanța de judecată din raza teritorială unde își desfășoară activitatea organul de probațiune. Hotărârea definitivă a instanței de judecată, în termen de 5 zile, se trimite instanței care a judecat cauza în fond pentru a fi anexată la dosar.

22. În același timp, art. 263 din Codul de executare prevede că, în cazul în care condamnatul nu s-a prezentat pentru a fi luat la evidență sau a părăsit domiciliul și locul aflării lui nu este cunoscut, organul de probațiune întreprinde măsuri inițiale de căutare, iar în cazul în care acestea nu s-au soldat cu succes, după expirarea a 15 zile, trimite instanței în a cărei rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune un demers pentru dispunerea dării în căutare. Încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului se execută de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune.

23. Concomitent, instanța reține că, drept încălcare sistematică a obligațiilor impuse condamnatului pe parcursul perioadei de probă, urmează a fi considerată o nouă neîndeplinire intenționată a unei obligațiuni ori încălcarea acesteia, săvârșită după preîntâmpinarea în scris de către reprezentantul oficiului de executare, făcută condamnatului pentru a respecta regulile de executare a pedepsei, ori situația în care condamnatul s-a ascuns de controlul reprezentantului oficiului de executare a pedepsei și nu este posibil de a stabili locul de aflare a lui.

24. Din materialele prezentate de organul de probațiune rezultă că R.I. urmează să ispășească pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni din categoria celor grave. Prin sentința instanței de fond, condamnatul a fost obligat să nu părăsească hotarele țării și domiciliul fără consimțământul organului competent, semnând angajamentul la Biroul de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău. În pofida acestui fapt, după semnarea angajamentului, condamnatul nu s-a mai prezentat în cadrul Biroului de probațiune pentru a-i fi asigurată supravegherea pe durata termenului de probă. La citațiile expediate de organul de probațiune, condamnatul nu a reacționat, neprezentându-se la întreveneri cu consilierul de probațiune, în privința sa n-a fost posibil de efectuat acțiuni de verificare și probațiune, deoarece el părăsise domiciliul, iar locul aflării sale nu era cunoscut. Reprezentanții organului de probațiune și colaboratorii de poliție au întreprins măsurile necesare și posibile de efectuat, în scopul citării condamnatului, stabilirii locului aflării sale și punerii în executare a pedepsei, însă acestea nu s-au soldat cu rezultate pozitive.

25. Potrivit explicațiilor tatălui condamnatului, în prezent fiul său nu se află la domiciliu, iar locul aflării acestuia nu-l cunoaște.

26. Potrivit informației sistemului ACCES, condamnatul R.I. a părăsit hotarele țării pe data de 13 iunie 2018, pe la PCTF Aeroportul-Chișinău.

27. Astfel, instanța de judecată ajunge la concluzia că R.I. a încălcat cu premeditare obligațiile și interdicțiile impuse pentru termenul de probă și anume: și-a schimbat domiciliul, părăsind hotarele țării fără permisiunea Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău. În pofida angajamentului semnat, nu s-a prezentat la întrevederi cu consilierul de probațiune, eschivându-se cu rea-voință de la supravegherea organului competent.

28. De asemenea, instanța de judecată ia în calcul atitudinea condamnatului față de pedeapsa aplicată și încrederea ce i-a fost acordată pentru a se corija, fără executarea de facto a pedepsei închisorii, atitudinea condamnatului față de fapta comisă, pedeapsa stabilită, comportamentul sfidător al acestuia asupra actului de justiție, prin care a neglijat totalmente obligațiile asumate, refuzând să se conformeze hotărârii de condamnare și să respecte obligațiile impuse.

29. În asemenea condiții, lipsa unei atitudini prompte din partea instituțiilor de drept și a instanțelor judecătorești, care s-ar putea manifesta prin neasigurarea cadrului legal ce ține de punerea în executare a hotărârilor cu caracter penal, ar crea o stare de insecuritate socială, cu consecința pierderii încrederii în sistemul judiciar, slăbind astfel autoritatea Legii, în sensul respectului față de aceasta și a fermității aplicării ei.

30. Asemenea fapte, manifestate prin refuzul executării pedepselor penale, fără a fi urmate de o ripostă fermă a societății, reprezentată de autoritățile judiciare, ar încuraja climatul infracțional și ar crea în rândul persoanelor condamnate predispușe la comiterea infracțiunilor un sentiment de impunitate față de normele represive și impresia că pot persista în sfidarea Legii, a ordinii de drept și a regulilor firești de conviețuire socială, rămânând nepedepsiți pentru faptele ilicite comise și chiar favorizând recidivarea acestora.

31. În acest fel, instanța consideră oportună și necesară anularea condamnării cu suspendarea executării pedepsei închisorii și trimiterea condamnatului R.I. pentru a executa pedeapsa stabilită prin sentință, în vederea atingerii scopului acesteia conform prevederilor art. 61 din Codul penal, și anume: restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, prevenirea comiterii unor noi infracțiuni atât de către acesta cât și de alte persoane, precum și prevenirea cazurilor încălcării de către condamnați a obligațiilor și interdicțiilor impuse în perioada suspendării executării pedepsei.

32. În context, analizând situația de fapt și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor stabilite la soluționarea demersului în favoarea și în defavoarea admiterii acestuia, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată ajunge la concluzia că demersul înaintat este întemeiat și necesită a fi admis.

33. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 469-471 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău.

Se anulează condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, stabilită lui R.I. prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 4 martie 2018, pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) din Codul penal, cu trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei de 5 ani închisoare în penitenciar de tip semi-închis.

Se anunță în căutare condamnatul R.I.

Prezenta încheiere se va pune în executare din data rămânerii definitive, cu calcularea termenului executării pedepsei din data reținerii condamnatului.

Asigurarea căutării condamnatului pentru punerea în executare a prezentei încheieri se pune în sarcina IP Râșcani, municipiul Chișinău.

De expediat copia încheierii pentru informare Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul B.I.**

**Încheiere privind respingerea anulării condamnării,
cu suspendarea condiționată a executării pedepsei sau, după caz,
liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, cu trimiterea
condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate
(art. 90 și 91 din Codul penal)**

Dosarul nr. 10–365/2018
14-ij_11-236502-1191018

Î N C H E I E R E

3 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

B.I.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.M.,

Cu participarea:

Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

G.I.,

Reprezentantului Biroului de probațiune Râșcani,

V.Z.,

Avocatului

I.M.,

Condamnatului

B.V.,

examinând în ședință publică demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la anunțarea în căutare, anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea pentru executarea acesteia în privința condamnatului B.V.,

A C O N S T A T A T:

1. La 28 iulie 2018, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a primit spre examinare demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, privind anunțarea în căutare, anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea pentru executarea acesteia în privința condamnatului B.V.

2. În motivarea demersului, organul de probațiune a invocat că, la data de 24 octombrie 2017, în Biroul de probațiune al sectorului Râșcani, municipiul Chișinău, a parvenit spre executare dosarul personal pentru continuarea activității de probațiune în privința condamnatului B.V. Totodată, acesta imediat a fost citat legal să se prezinte la Biroul de probațiune pentru a fi luat la evidență. La data de 31 octombrie 2017, B.V. s-a prezentat la Biroul de probațiune Râșcani, unde a fost luat la evidență, i-au fost explicate cerințele și obligațiunile, a semnat angajamentul, a fost

preîntâmpinat despre consecințele neexecutării obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

3. La interpelarea înaintată către IP Râșcani, la 5 noiembrie 2017, Biroul de probațiune Râșcani a primit informația precum că condamnatul locuiește pe adresa indicată împreună cu concubina sa și are la întreținere un copil minor.

4. Pe perioada aflării la evidență, condamnatul B.V. s-a eschivat cu rea-voință de la executarea pedepsei. Fiind citat, condamnatul nu se prezintă regulat la întrevederile cu consilierul de probațiune.

5. La 12 decembrie 2017, fiind verificat la locul de trai de către consilierul de probațiune, s-a stabilit, ca urmare a discuției cu vecinii, că condamnatul este rareori observat la domiciliu.

6. De asemenea, fiind contactat de mai multe ori telefonic, nu a răspuns nici o dată la apelurile telefonice, iar ca urmare a citației expediate la locul de trai, ultimul nu s-a prezentat la întrevederile consilierului de probațiune.

7. Condamnatul nu este angajat în câmpul muncii și nici perspective de angajare nu are, deși legea prevede că condamnatul, prin muncă cinstită și purtare exemplară, trebuie să îndreptățească încrederea acordată de instanța de judecată.

8. Condamnatul nu are surse reale de venit și nu a prezentat Biroului de probațiune Râșcani un document sau o dovadă precum că este încadrat în câmpul muncii, astfel existând riscul ca acesta să săvârșească o nouă infracțiune încă de la momentul luării sale la evidență.

9. Dat fiind faptul că condamnatul B.V. a fost anterior judecat de nenumărate ori, fapt confirmat prin F-246 la 20 decembrie 2017, Biroul de probațiune a înaintat un demers cu privire la aplicarea restricțiilor suplimentare în privința condamnatului B.V., și anume:

- să nu schimbe locul de trai, fără permisiunea Biroului de probațiune;
- să se prezinte de 2 ori pe lună la Biroul de probațiune;
- să nu frecventeze locuri de agrement în timp de noapte (baruri, discoteci etc.);
- să se angajeze în câmpul muncii.

10. La 16 ianuarie 2018, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a admis demersul Biroului de probațiune și a emis încheierea nr. 21-160/18 cu privire la aplicarea restricțiilor suplimentare.

11. La 13 martie 2018, condamnatul a fost citat să se prezente la Biroul de probațiune Râșcani pentru a face cunoștință cu încheierea judecătorească, dar condamnatul nu s-a prezentat.

12. Din 27 noiembrie 2017 până în prezent, condamnatul nu s-a prezentat la Biroul de Probațiune Râșcani, la întrevederile cu consilierul de probațiune, iar din discuțiile avute cu tatăl ultimului s-a stabilit că acesta nu deține informații despre locul aflării fiului său, B.V.

13. Din informația existentă în baza de date a Î.S. „CRIS” Registru ACCES, condamnatul B.V. nu are traversări a frontierei de stat.

14. În ședința de judecată, reprezentantul Biroului de probațiune, V.Z., a solicitat admiterea demersului, anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în privința condamnatului și trimiterea acestuia pentru executarea pedepsei cu închisoarea, explicând suplimentar că, după luarea la evidență a condamnatului B.V., a efectuat o vizită la domiciliu. Din spusele vecinilor, el nu locuia pe adresa respectivă. Solicitând informația de la Inspectoratul de Poliție, de asemenea, a fost informat că B.V. nu locuiește pe adresa respectivă. Luând în considerație faptul că acesta a fost anterior condamnat, se eschivează de la executarea pedepsei, nu răspunde atunci când este telefonat de consilierii de probațiune, a solicitat anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și anunțarea în căutare a condamnatului B.V. pentru a executa pedeapsa cu închisoarea. Atunci când B.V. a semnat angajamentul, el s-a obligat să nu-și schimbe locul de trai, iar dacă îl va schimba – să anunțe Biroul de probațiune, ceea ce B.V. nu a făcut. De asemenea, acesta nu răspundea la telefon. B.V. a fost preîntâmpinat că este obligat să se prezinte o dată pe lună la Biroul de probațiune, semnându-se în acest sens un angajament. B.V. nu s-a prezentat la Biroul de probațiune din 27 noiembrie 2017 până în prezent. După semnarea angajamentului, B.V. s-a prezentat la Biroul de probațiune o dată sau de două ori. Acestuia nu i-a fost adusă la cunoștință încheierea Judecătoriai Chișinău, sediul Râșcani, despre aplicarea restricțiilor suplimentare, n-a fost putut de găsit pentru a fi înștiințat. Consilierii au verificat faptul că condamnatul nu se afla la locul de trai. Consilierul de probațiune a telefonat de numărate ori la nr. de telefon mobil 090862565 și de fix – 022-46-00-00, însă nimeni nu a răspuns. Comportamentul condamnatului s-a schimbat brusc după înaintarea demersului în instanță. Acum, se prezintă la Biroul de probațiune, răspunde la telefon, locuiește în sectorul Botanica.

15. Condamnatul B.V. și avocatul acestuia, I.M., au solicitat în ședința de judecată respingerea demersului organului de probațiune, invocând că, în luna ianuarie 2018 și în luna noiembrie 2017, condamnatul a suferit două operații, neavând posibilitatea de a se prezenta la Biroul de probațiune. Când s-a prezentat la Biroul de probațiune, a cerut permisiunea de a se deplasa cu concubina sa la Anenii Noi pentru 7 zile, deoarece a fost obligat să facă acest lucru, dacă are o deplasare care durează mai mult de 7 zile. Consilierul i-a dat un răspuns negativ, dar el a plecat, impus de o urgență. Nu i-a comunicat consilierului de probațiune că și-a schimbat locul de trai. Părinții săi locuiesc separat. El locuia cu mama sa pe adresa str. Iazului, nr. 2/1, apartament 74. Ulterior, între ei a avut loc o ceartă, după care mama i-a luat cheile de la apartament, ca, mai târziu, ea să treacă cu traiul peste hotarele țării. B.V. a trăit o perioadă în care nu avea loc permanent de trai, este gata să execute orice pedeapsă, numai nu cea cu închisoarea. Are copii, regretă cele comise, a considerat că va domicilia pe aceeași adresă cu părinții, dar aceștia nu i-au permis să locuiască cu ei. Corespondența primită de către tatăl condamnatului nu i-a fost transmisă ultimului, deoarece sunt în relații ostile. Are la întreținere doi copii mici. Prin carnetul de muncă se confirmă faptul că este angajat în câmpul muncii.

16. Procurorul G.I. a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului înaintat de Biroul de probațiune, invocând că condamnatul a semnat angajamentul și a fost preîntâmpinat că, dacă își va schimba domiciliul, să anunțe Biroul de probațiune. A ignorat faptul de a se prezenta la Biroul de probațiune, nu a comunicat că și-a schimbat adresa, la telefon nu răspundea sau telefonul era deconectat, la întreveneri nu se prezenta.

17. Audiind opiniile participanților la proces și studiind materialele prezentate, inclusiv dosarul personal de supraveghere a condamnatului, instanța de judecată remarcă următoarele.

18. Prin sentința Judecătorei Ialoveni din 26 septembrie 2017, B.V. a fost condamnat, în baza art. 264/1 alin. (1) din Codul penal, la amendă în mărime de 800 unități convenționale, cu aplicarea prevederilor art. 85 din Codul penal, iar la pedeapsa aplicată fiindu-i adăugată în întregime pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Drochia din 13 mai 2017, stabilindu-i-se definitiv, prin cumul de sentințe, 5 ani de închisoare, menținerea condamnării cu suspendarea condiționată a pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 90 din Codul penal, pe un termen de probă de 3 ani și amendă în mărime de 800 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepselor de sine stătător.

19. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 9) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei sau, după caz, a liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen, cu trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate (art. 90 și 91 din Codul penal).

20. Potrivit art. 90 alin. (9) din Codul penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în decursul perioadei de probațiune sau, după caz, termenului de probă, încalcă în mod sistematic obligațiile stabilite sau, până la expirarea perioadei de probațiune, sau, după caz, a termenului de probă, nu a executat cu rea-voință obligația de a repara dauna cauzată, instanța de judecată, la propunerea organului care exercită controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei, poate pronunța o încheiere cu privire la anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și la trimiterea condamnatului pentru a executa, deplin sau parțial, dar nu mai puțin de 1/3 din pedeapsa stabilită prin hotărârea instanței de judecată.

21. Conform prevederilor art. 261 alin. (4) din Codul de executare, organul de probațiune întreprinde acțiuni de supraveghere și probațiune a condamnatului, inclusiv de respectare a restricțiilor stabilite de instanță, pe perioada pentru care a fost suspendată executarea pedepsei și, în cazul survenirii condițiilor prevăzute în art. 90 alin. (7), (8) și (9) din Codul penal, înaintează instanței de judecată demersul respectiv. Demersul se depune la instanța de judecată din raza teritorială unde

își desfășoară activitatea organul de probațiune. Hotărârea definitivă a instanței de judecată, în termen de 5 zile, se trimite instanței care a judecat cauza în fond pentru a fi anexată la dosar.

22. În același timp, art. 263 din Codul de executare prevede că, în cazul în care condamnatul nu s-a prezentat pentru a fi luat la evidență sau a părăsit domiciliul și locul aflării lui nu este cunoscut, organul de probațiune întreprinde măsuri inițiale de căutare, iar în cazul în care acestea nu s-au soldat cu succes, după expirarea a 15 zile, trimite instanței în a cărei rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune un demers pentru dispunerea dării în căutare. Încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului se execută de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune.

23. Concomitent, instanța reține că drept încălcare sistematică a obligațiilor impuse condamnatului pe parcursul perioadei de probă urmează a fi considerată o nouă neîndeplinire intenționată a unei obligațiuni ori încălcarea acesteia, săvârșită după preîntâmpinarea în scris de către reprezentantul oficiului de executare, făcută condamnatului pentru a respecta regulile de executare a pedepsei, ori faptul că condamnatul s-a ascuns de controlul reprezentantului oficiului de executare a pedepsei și nu este posibil de a stabili locul de aflare a lui.

24. Din materialele prezentate de organul de probațiune rezultă că B.V. a fost condamnat la o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării pentru comiterea unui cumul de infracțiuni, dintre care una face parte din categoria celor grave.

25. Din demersul înaintat și materialele dosarului personal de supraveghere a condamnatului, rezultă că, în câteva rânduri, condamnatul nu s-a prezentat cu regularitate la ședințele de consiliere la organul de probațiune, motivând prin faptul domicilierei periodice pe o altă adresă. Aceste date se confirmă și prin constatările organului de probațiune, care a fixat neprezentarea condamnatului la ședințele de consiliere.

26. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 16 ianuarie 2018, în privința condamnatului B.V. au fost stabilite obligații noi, inclusiv de a nu schimba locul de trai fără permisiunea Biroului de probațiune, să se prezinte de două ori pe lună la Biroul de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, să nu frecventeze locuri de agrement pe timp de noapte, să se angajeze în câmpul muncii.

27. În același timp, instanța mai reține că în perioada de probațiune condamnatul nu a comis noi infracțiuni sau contravenții, nu s-a deplasat peste hotarele țării, iar schimbarea temporară a domiciliului a fost determinată de necesitatea încadrării sale în câmpul muncii și întreținerea familiei.

28. Fiind citat la ședințele de judecată în cadrul procesului de examinare a demersului Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, condamnatul s-a prezentat disciplinat și cu regularitate în instanță și nu a creat impedimente la buna desfășurare a procesului penal.

29. De asemenea, pe durata desfășurării procesului de examinare a demersului organului de probațiune, condamnatul nu a încălcat obligațiile și restricțiile stabilite

de organul de supraveghere, prezentându-se la toate întrevederile cu consilierul de probațiune, totodată angajându-se oficial în câmpul muncii din 1 iunie 2018 în calitate de hamal la întreprinderea SA „Plai Gură de Rai”.

30. Apreciind circumstanțele și împrejurările comiterii faptei, motivele și scopul urmărit de către condamnat, în corelație cu caracterizarea și comportamentul acestuia pe parcursul întregii perioade de executare a pedepsei, atitudinea lui față de faptă și pedeapsă, partea executată a pedepsei, instanța ajunge la concluzia că, ținând cont de categoria, natura și gradul prejudiciabil al infracțiunii comise, de persoana condamnatului, de prezența familiei și a doi copii minori la întreținere, de lipsa antecedentelor penale, admiterea demersului organului de probațiune nu se prezintă a fi o soluție rezonabilă și proporțională, și nu ar constitui un remediu eficient în atingerea scopului pedepsei penale, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de către acesta a unor noi infracțiuni.

31. Prin urmare, raportând situația creată la prevederile normelor legale care reglementează procedura executării pedepsei penale cu suspendare condiționată, instanța ajunge la concluzia că demersul organului de probațiune urmează a fi respins, ca fiind neîntemeiat.

32. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 261, 263 din Codul de executare, art. 90 din Codul penal, art. 469-471 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge, ca neîntemeiat, demersul Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, cu privire la anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea pentru executarea acesteia în privința condamnatului B.V.

Se înmânează copia încheierii Biroului de probațiune Râșcani, municipiul Chișinău, procurorului și condamnatului pentru informare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul B.I.**

**Încheiere privind anularea condamnării cu suspendarea condiționată
a executării pedepsei, cu trimiterea condamnatului
pentru executarea pedepsei neexecutate
(art. 90 din Codul penal)**

Dosarul nr. 10–190/2018
14-ij_11-191102-1191018

Î N C H E I E R E

15 iunie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului**

G.I.,

F.S.,

Cu participarea:

**Reprezentanților Biroului de probațiune Buiucani,
Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),
Apărătorului**

T.M. și S.C.,

S.E.,

C.C.,

În lipsa:

Condamnatului

S.C.,

examinând în ședință publică demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la căutarea condamnatului S.C. și anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate,

A C O N S T A T A T:

1. La 6 martie 2018, Biroul de probațiune Buiucani a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la soluționarea chestiunilor privind punerea în executare a hotărârilor judecătorești.

2. Potrivit demersului Biroului de probațiune Buiucani, se solicită instanței judecătorești căutarea condamnatului S.C. și anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu trimiterea condamnatului S.C. pentru a executa pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 17 iunie 2016, prin care S.C. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal și, în baza acestei legi, i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită a fost suspendată pe un termen de 3 ani, cu

obligarea lui S.C., în condițiile art. 90 alin. (6) lit. a) din Codul penal, ca, pe perioada termenului de probă fixat, să nu-și schimbe domiciliul, fără consimțământul organului competent.

3. Reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani, S.C., în ședința de judecată, la examinarea demersului în fond, a susținut în tot demersul înaintat, cerând admiterea acestuia, deoarece condamnatul S.C. a încălcat obligațiile stabilite de instanță, și-a schimbat domiciliul fără consimțământul organului competent și a încetat să se mai prezinte la Biroul de probațiune Buiucani. Ca urmare a măsurilor întreprinse, s-a constatat că condamnatul S.C. nu locuiește nici la adresa din municipiul Chișinău – str. E. Coca, nr. 15, apartament 10, indicată în sentință, dar nici la domiciliul înregistrat în municipiul Chișinău – str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4.

4. Apărătorul C.C., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, a pledat în ședința de judecată că darea în căutare a condamnatului S.C. este prematură, iar în partea ce ține de anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate, apărătorul apreciază demersul ca fiind unul neîntemeiat, din care considerente solicită respingerea demersului înaintat de către Biroul de probațiune Buiucani.

5. Procurorul S.E. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, a relatat în ședința de judecată că demersul Biroului de probațiune Buiucani este unul întemeiat, deoarece acest organ a întreprins toate măsurile pentru a pune în executare sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 17 iunie 2016, însă, cu toate acestea, S.C. a încălcat obligațiile stabilite de instanță, și-a schimbat domiciliul, fără consimțământul organului competent și, de asemenea, a încetat să se mai prezinte la Biroul de probațiune Buiucani.

6. Referitor la anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate, procurorul a indicat că această chestiune este prematură de soluționat, întrucât prevederile art. 263 din Codul de executare impune ca, inițial, condamnatul să fie dat în căutare.

7. Întreprinzându-se măsuri în vederea înștiințării condamnatului S.C. despre locul, data și ora ședinței, ele nu s-au soldat cu un rezultat scontat, din care considerente și cu referire la prevederile art. 471 alin. (3) din Codul de procedură penală, ca urmare a ascultării opiniei participanților la proces, s-a considerat că neprezentarea condamnatului nu împiedică soluționarea demersului.

8. Audiind participanții la proces, studiind materialele cauzei în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a dispune admiterea parțială a demersului, având în vedere următoarele considerente.

9. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 17 iunie 2016, S.C. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal și, în baza aces-

tei legi, i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită a fost suspendată pe un termen de 3 ani, cu obligarea lui S.C., în condițiile art. 90 alin. (6) lit. a) din Codul penal, ca, pe perioada termenului de probă fixat, să nu-și schimbe domiciliul, fără consimțământul organului competent.

10. Conform art. 263 din Codul de executare, în cazul în care condamnatul nu s-a prezentat pentru a fi luat la evidență sau a părăsit domiciliul și locul aflării lui nu este cunoscut, organul de probațiune sau, după caz, comandamentul militar întreprinde măsuri inițiale de căutare, iar în cazul în care acestea nu s-au soldat cu succes, după expirarea a 15 zile, trimite instanței în a cărei rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune sau este dislocat comandamentul militar un demers pentru dispunerea dării în căutare. Încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului se execută de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune sau este dislocat comandamentul militar.

11. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 10) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: căutarea persoanelor condamnate care se ascund de organele care pun în executare pedeapsa.

12. Potrivit dispozițiilor art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile specificate de art. 469 alin. (1) pct. 5), 11) și 14) se soluționează de către judecătorii instanței de drept comun, iar chestiunile prevăzute la celelalte puncte din art. 469 alin. (1) se soluționează de către judecătorul de instrucție, la cererea condamnatului sau a apărătorului acestuia, ori la demersul organului sau instituției care pune în executare pedeapsa.

13. Potrivit demersului Biroului de probațiune Buiucani, se susține că condamnatul S.C. a încălcat obligațiile stabilite de instanță, și-a schimbat domiciliul fără consimțământul organului competent și, de asemenea, a încetat să se mai prezinte la Biroul de probațiune Buiucani. Ca urmare a măsurilor întreprinse, s-a constatat că condamnatul S.C. nu locuiește nici la adresa din municipiul Chișinău - str. E. Coca, nr. 15, apartament 10, indicată în sentință, dar nici la domiciliul înregistrat în municipiul Chișinău - str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4.

14. Potrivit angajamentului luat de către reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani la 24 iulie 2016, condamnatul S.C. și-a asumat obligația ca, pe perioada termenului de probă fixat, să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, indicând concomitent că va respecta obligațiile stabilite de instanța de judecată, va respecta prevederile legislației execuțional-penale și va îndreptăți încrederea acordată de instanța de judecată, s-a obligat să se prezinte la biroul de probațiune la data stabilită de consilier, să respecte regulile de conduită în societate, ordinea publică, să nu comită infracțiuni și contravenții, să înștiințeze în scris consilierul de probațiune în cazul schimbării domiciliului.

15. Conform rapoartelor privind întrevvederea la domiciliu din 28 noiembrie 2017, elaborate de consilierul de probațiune T.M., s-a constatat că condamnatul nu

se află la adresele de pe str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4 și str. E. Coca, nr. 15, apartamentul 10 din municipiul Chișinău.

16. Din comunicatul și raportul Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției Poliției din municipiul Chișinău din 30 și 31 decembrie 2017 decurge că condamnatul S.C. nu locuiește pe str. E. Coca, nr. 15, apartament 10 din municipiul Chișinău și că locul de aflare a condamnatului nu a fost posibil de stabilit.

17. După raportul privind întrevvederea la domiciliu din 2 februarie 2018, elaborat de consilierul de probațiune T.M., condamnatul S.C. nu domiciliază nici pe str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4 din municipiul Chișinău.

18. Potrivit comunicatului Administrației Naționale a Penitenciarelor din 27 ianuarie 2018, nr. 2/232, se evidențiază că condamnatul S.C. nu este deținut în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

19. Din conținutul comunicatului Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției Poliției din municipiul Chișinău din 22 ianuarie 2018, nr. 1073, urmează că condamnatul S.C. nu locuiește pe str. E. Coca, nr. 15, apartament 10 din municipiul Chișinău și că locul de aflare a condamnatului nu a fost posibil de stabilit.

20. Conform comunicatului Î.S. Centrul Resurselor Informaționale de Stat „Registru”, Departamentul registrelor informaționale de stat nr. 02/2 11756 din 6 mai 2018, dat la solicitarea instanței judecătorești, se constată că condamnatul S.C. este înregistrat cu domiciliu în Republica Moldova pe str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4 din municipiul Chișinău.

21. Prin încheierea instanței judecătorești din 19 mai 2018 și, în vederea asigurării prezenței condamnatului la proces, s-a dispus să se ordone aducerea silită a condamnatului S.C., născut la 13 decembrie 1982, cu domiciliul în municipiul Chișinău, str. E. Coca, nr. 15, apartament 10 și, de asemenea, cu domiciliul înregistrat în municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4, în ședința de judecată a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, (str. Mihai Viteazul, nr. 2, bir. 614), amânată pentru data de 12 iunie 2018, ora 10.30, dar, conform rapoartelor colaboratorilor Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției Poliției din municipiul Chișinău din 12 iunie 2018, însoțite de procesul-verbal de audiere a martorului, din 12 iunie 2018, s-a constatat că la adresa situată pe str. E. Coca, nr. 15, apartament 10 din municipiul Chișinău condamnatul S.C. nu domiciliază de aproximativ 2 (două) luni și locul de aflare a lui nu este cunoscut, iar la adresa de domiciliu din municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4 o astfel de persoană nu este cunoscută în general de către vecini.

22. Faptul că condamnatul S.C. a părăsit domiciliul derivă și din Raportul de evaluare privind comportamentul condamnatului nr. 1156 din 22 aprilie 2018 prezentat în cadrul ședinței de judecată de către reprezentantul organului care pune în executare pedeapsa.

23. În asemenea circumstanțe și pentru a asigura executarea sentinței Judecătoriei Buiucani din municipiul Chișinău din 17 iunie 2016, instanța de judecată găsește de cuviință să admită demersul înaintat în partea ce ține de căutarea condamnatului și, respectiv, să-l anunțe în căutare pe condamnatul S.C., iar executarea încheierii în

această latură să se pună în sarcina Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, care, la rândul său, va comunica neîntârziat Biroului de probațiune Buiucani și instanței judecătorești despre investigațiile efectuate.

24. Referitor la demersul privind anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate, instanța de judecată împărtășește poziția procurorului și acceptă punctul de vedere că această chestiune este prematură de soluționat, deoarece prevederile art. 263 din Codul de executare impun ca, inițial, condamnatul să fie dat în căutare și doar la găsirea/identificarea condamnatului sau, după caz, întreprinderea de către organul afacerilor interne competent a măsurilor de căutare și încheierea acțiunilor cu insucces organul de probațiune poate înainta instanței judecătorești demersul privind anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate. Or, conform dispoziției art. 263 alin. (1) din Codul de executare, în cazul în care condamnatul nu s-a prezentat pentru a fi luat la evidență sau a părăsit domiciliul și locul aflării lui nu este cunoscut, organul de probațiune sau, după caz, comandamentul militar întreprinde măsuri inițiale de căutare, iar în cazul în care acestea nu s-au soldat cu succes, după expirarea a 15 zile, trimite instanței în a cărei rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune sau este dislocat comandamentul militar un demers pentru dispunerea dării în căutare.

25. Faptul că primordial sunt necesare și se impun întreprinderea măsurilor de căutare se deduce și din prevederile art. 471 alin. (3) din Codul de procedură penală, de unde rezultă clar că la soluționarea chestiunii prevăzută de art. 469 alin. (1) pct. 9) din Codul de procedură penală, adică anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate, participarea condamnatului în ședința de judecată este obligatorie, cu excepția cazurilor în care acesta, fiind legal citat, nu s-a prezentat în instanță, pe când chestiunea specificată la pct. 10) din alin. (1) al art. 469 din Codul de procedură penală, adică căutarea persoanelor condamnate care se ascund de organele care pun în executare pedeapsa, poate fi soluționată și în absența condamnatului. În speță, citarea legală față de condamnat nu este respectată și, de asemenea, nu poate fi apreciat faptul că S.C. cunoaște despre demersul înaintat și despre ședința de judecată, ca, prin urmare, soluționarea demersului în sensul enunțat să poată avea loc în absența persoanei.

26. Deci, instanța de judecată consideră că anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu trimiterea condamnatului S.C. pentru executarea pedepsei neexecutate, conform art. 90 din Codul penal, este prematură pentru moment, din care considerente demersul Biroului de probațiune Buiucani se va admite doar în privința căutării condamnatului S.C., în rest – demersul înaintat se va respinge ca nefondat.

27. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 263 din Codul de executare, ale articolelor 341, 469 alin. (1) pct. 9), 10) și 471-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la căutarea condamnatului S.C. și anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate.

Se anunță în căutare condamnatul S.C., născut la 13 decembrie 1982, cetățean al Republicii Moldova, cu domiciliul înregistrat: Republica Moldova, municipiul Chișinău, str. Calea Ieșilor, nr. 3/4, ap. 4, ultimul loc de trai cunoscut – municipiul Chișinău, str. E. Coca, nr. 15, ap. 10.

Încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului S.C. se va executa de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială se află domiciliul condamnatului.

Copia încheierii în cauză se trimite spre executare Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău.

Despre investigațiile efectuate, Inspectoratul de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău va comunica Biroului de probațiune Buiucani (municipiul Chișinău, bd. Ștefan cel Mare, nr. 200, bir. 1) și Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (municipiul Chișinău, strada Mihai Viteazul, nr. 2, biroul 614), în termenul cel mai scurt.

În rest, demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea condamnatului S.C. pentru executarea pedepsei neexecutate se respinge, ca fiind neîntemeiat.

Se comunică Biroului de probațiune Buiucani că, în cazul în care condamnatul nu s-a prezentat pentru a fi luat la evidență sau a părăsit domiciliul și locul aflării lui nu este cunoscut, e necesar ca, inițial, condamnatul să fie dat în căutare și doar la găsirea/identificarea condamnatului sau, după caz, la întreprinderea de către organul afacerilor interne competent a măsurilor de căutare și încheierea acțiunilor cu insucces, organul de probațiune poate înainta instanței judecătorești demersul privind anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și trimiterea condamnatului pentru executarea pedepsei neexecutate.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul G.I.**

**Încheiere privind căutarea persoanelor condamnate
care se ascund de organele care pun în executare pedeapsa**

Dosarul nr. 10-160/2018
14-ij_11-171102-1191018

Î N C H E I E R E

4 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

P.C.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

G.G.,

Cu participarea:

Reprezentantului Biroului de probațiune Buiucani,

I.Ș,

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

S.C.,

Apărătorului

G.D.,

În absența:

Condamnatului

V.D.,

examinând în ședință publică demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la căutarea condamnatului V.D.,

A C O N S T A T A T :

1. La 31 aprilie 2018, Biroul de probațiune Buiucani a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită anunțarea în căutare a condamnatului V.D.

2. Potrivit demersului înaintat, reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani, I.Ș., a indicat că, la data de 5 ianuarie 2016, în Biroul de probațiune Buiucani a parvenit spre executare copia sentinței nr. 1-1089/15 emisă de Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, la 26 noiembrie 2015, prin care V.D., născut la 19 februarie 1978, a fost condamnat, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), f) din Codul penal, la 5 ani de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 4 ani, conform art. 90 din Codul penal.

3. Astfel, întru executarea activității de probațiune, condamnatul s-a prezentat la întrevvedere pentru a fi luat la evidență, fiind informat de către consilierul de probațiune despre sentința în cauză și obligațiile impuse de instanța de judecată. De asemenea, i-au fost explicate și prevederile art. 90 din Codul penal, a făcut cunoștință cu drepturile și obligațiile sale, a fost preîntâmpinat despre consecințele nerespec-

tării art. 90 din Codul penal, semnând, în acest sens, un angajament, cu întocmirea planului de probațiune.

4. Întru motivarea demersului, s-a mai indicat că, la 26 mai 2017, condamnatul s-a prezentat la întrevvedere și a comunicat că va locui în municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 10, ap. 7, iar la 3 iunie 2017, ultimul a solicitat permisiunea de a pleca peste hotarele țării în perioada 6 iunie 2017 – 10 iulie 2017 pentru a pleca în Belarus, or. Minsk, deoarece fiica soției, T.M., născută în 1997, este grav bolnavă, necesită transplant de rinichi, el urmând să fie persoana care va avea grijă de aceasta. Astfel, până la momentul actual, V.D. nu s-a prezentat la întrevvedere în Biroul de probațiune Buiucani.

5. Se notează că, potrivit comunicatului informativ al Inspectoratului de Poliție Buiucani din 8 septembrie 2017, s-a stabilit că V.D. se află în Belarus împreună cu soția și fiica acesteia, care trece un curs de tratament pentru transplant. Astfel, fiind expediat un demers în adresa Departamentului Instituțiilor Penitenciare, prin informația parvenită la 26 martie 2017, s-a constatat că condamnatul nu se deține în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

6. Totodată, s-a mai indicat că, întru stabilirea domiciliului condamnatului, Inspectoratului de Poliție Buiucani i-a fost expediat un demers privind verificarea faptului dacă V.D. domiciliază în municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 10, ap. 7, ca, ulterior, prin comunicatul informativ parvenit, să se constate că ultimul nu locuiește pe adresa menționată.

7. De asemenea, pentru stabilirea domiciliului acestuia, la Oficiul Central de Probațiune a fost expediat un demers de prezentare a informației referitor la viza de reședință a condamnatului din baza de date ACCES și trecerea lui a frontierei de stat, din care rezultă că acesta, la data de 5 iunie 2017, a traversat frontiera prin punctul de trecere **PTF Vălcineț-Moghiliov-PodolskFero**, iar adresa de domiciliu nu este indicată.

8. Astfel, la 18 aprilie 2017, fiind efectuată o vizită în municipiul Chișinău, str. A. Mateevici, nr. 15, ap. 3, și discutând cu sora condamnatului, T.I., aceasta a comunicat că nu a discutat cu ultimul de aproximativ 2-3 luni, el fiind în Belarus, or. Minsk. Ca urmare a celor menționate, se concluzionează faptul că condamnatul V.D. încalcă obligația stabilită de instanța de judecată și nu a informat organul care curează executarea sentinței despre schimbarea domiciliului.

9. Față de cele menționate, Biroul de probațiune Buiucani solicită instanței judecătorești admiterea demersului înaintat și, corespunzător, anunțarea în căutare a condamnatului V.D., născut la 19 februarie 1978, originar din municipiul Chișinău, cu ultimul domiciliu cunoscut în municipiul Chișinău – str. Alba Iulia, nr. 10, ap. 7.

10. Reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani, I.Ș., a susținut totalmente în ședința de judecată demersul înaintat, solicitând astfel admiterea acestuia după conținut, adăugând în același timp că neprezentarea condamnatului la organul de probațiune face imposibilă realizarea executării hotărârii judecătorești definitive.

11. Apărătorul G.D., desemnat de către coordonatorul Oficiului teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, a solicitat în ședința de judecată respingerea demersului înaintat de către reprezentantul Biroului de probațiune Buiucani, întrucât măsurile întreprinse au fost insuficiente și, corespunzător, solicitarea privind căutarea condamnatului este prematură.

12. Procurorul S.C. de la Procuratura municipiului Chișinău, sediul Buiucani, a relatat în ședința de judecată că demersul Biroului de probațiune Buiucani este unul întemeiat și că acest organ a întreprins toate măsurile pentru a pune în executare sentința Judecătorei Botanica din 26 noiembrie 2015, fapt confirmat prin multiple răspunsuri parvenite la adresa Biroului de probațiune, anexate la materialele dosarului.

13. Condamnatul V.D. nu s-a prezentat în ședința de judecată, deși s-au întreprins suficiente acțiuni în vederea înștiințării acestuia despre locul, data și ora soluționării demersului înaintat de către organul de probațiune, situație care nu a împiedicat soluționarea problemei în absența condamnatului.

14. Audiind participanții la proces, studiind materialele cauzei în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a dispune admiterea demersului înaintat și, respectiv, căutarea condamnatului V.D., având în vedere următoarele considerente.

15. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 26 noiembrie 2015, V.D., născut la 19 februarie 1978, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), d), f) din Codul penal, stabilindu-i-se o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, dispunându-se concomitent suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 4 ani, conform art. 90 din Codul penal.

16. Conform art. 261 alin. (1)-(4) din Codul de executare, instanța care a judecat cauza în fond trimite hotărârea privind suspendarea executării pedepsei organului de probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul condamnatului. Condamnatul cu privire la care a fost suspendată executarea pedepsei semnează în instanța de judecată obligația de a se prezenta, în termen de 5 zile după rămânerea definitivă a hotărârii, la organul de probațiune. Organul de probațiune, în termen de 5 zile, comunică instanței de judecată despre luarea la evidență a condamnatului. Organul de probațiune întreprinde acțiuni de supraveghere și probațiune a condamnatului, inclusiv de respectare a restricțiilor stabilite de instanță în perioada pentru care a fost suspendată executarea pedepsei și, în cazul survenirii condițiilor prevăzute de art. 90 alin. (7), (8) și (9) din Codul penal, înaintează instanței de judecată demersul respectiv. Demersul se depune la instanța de judecată din raza teritorială unde își desfășoară activitatea organul de probațiune. Hotărârea definitivă a instanței de judecată se trimite, în termen de 5 zile, instanței care a judecat cauza în fond pentru a fi anexată la dosar.

17. Potrivit art. 263 din Codul de executare, în cazul în care condamnatul nu s-a prezentat pentru a fi luat la evidență sau a părăsit domiciliul și locul aflării lui nu este

cunoscut, organul de probațiune sau, după caz, comandamentul militar întreprinde măsuri inițiale de căutare, iar în cazul în care acestea nu s-au soldat cu succes, după expirarea a 15 zile, trimite instanței în a cărei rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune sau este dislocat comandamentul militar un demers pentru dispunerea dării în căutare. Încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului se execută de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune sau este dislocat comandamentul militar.

18. Din conținutul sentinței Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 26 noiembrie 2016 (*f.d.* 4-6), rezultă că domiciliul lui V.D. este în municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 10, ap. 7, acest fapt fiind confirmat și prin informația ACCES Web, dar, ca urmare a măsurilor de căutare întreprinse, s-a constatat că V.D. nu domiciliază pe adresa indicată.

19. Or, potrivit prezentului demers, s-a mai constatat că ultimul domiciliu al condamnatului a fost în municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 10, ap. 7, care, potrivit raportului din 22 august 2019 (*f.d.* 9), anexat la materialele cauzei, rezultă că, urmare a măsurilor întreprinse, persoana în cauză se află în prezent în Belarus împreună cu soția și fiica lor, iar la finele lunii septembrie el urmează să revină în țară.

20. Prin răspunsul Oficiului Central de Probațiune nr. 1640 din 12 aprilie 2018, se atestă faptul că condamnatul V.D. a traversat frontiera la 5 iunie 2017 prin punctul de trecere PTF Vălcineț-Moghiliov-PodolskFero (*f.d.* 13 verso), iar în penitenciarele din R. Moldova acesta nu este deținut, ceea ce rezidă din informația nr. 2/2211 din 18 martie 2018 (*f.d.* 11).

21. Măsurile întreprinse de către instanța de judecată în vederea înștiințării condamnatului V.D. despre locul, data și ora soluționării demersului înaintat de către organul de probațiune nu s-au soldat cu un rezultat scontat.

22. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 10) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: căutarea persoanelor condamnate care se ascund de organele care pun în executare pedeapsa, iar potrivit dispozițiilor art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile specificate la art. 469 alin. (1) pct. 5), 11) și 14) se soluționează de către judecătorii instanței de drept comun, chestiunile prevăzute la celelalte puncte din art. 469 alin. (1) se soluționează de către judecătorul de instrucție, la cererea condamnatului sau a apărătorului acestuia, ori la demersul organului sau instituției care pune în executare pedeapsa (...).

23. În asemenea circumstanțe și pentru a asigura executarea sentinței Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 26 noiembrie 2015, prin care V.V., născut la 19 februarie 1978, a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), f) din Codul penal la 5 ani de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 4 ani, conform art. 90 din Codul penal, instanța de judecată găsește de cuviință să admită demersul înaintat și, respectiv, să dispună anunțarea în căutare a

condamnatului V.D., iar executarea încheierii în această latură, prin prisma art. 263 alin. (2) din Codul de executare, se va pune în sarcina Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, ca organ al afacerilor interne în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune, care, la rândul său, va comunica neîntârziat organului de probațiune și instanței judecătorești despre investigațiile efectuate.

24. Referitor la argumentele avocatului precum că demersul organului de probațiune este neîntemeiat, instanța de judecată va respinge aceste afirmații, ca declarative și nefondate, deoarece condamnatul a părăsit domiciliul și, prin urmare, locul aflării acestuia nu este cunoscut, or, probele prezentate instanței judecătorești și examinate în cadrul ședinței de judecată atestă incontestabil faptul că V.D. nu locuiește nici în municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 10, ap. 7. Mai mult, nici măsurile întreprinse de către instanța de judecată în vederea înștiințării condamnatului V.D. despre locul, data și ora soluționării demersului înaintat de către organul de probațiune nu s-au soldat cu un rezultat scontat.

25. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 190 alin. (1) și (2¹), 194 alin. (1), (2), (5) și 263 din Codul de executare, articolelor 341, 469 alin. (1) pct. 10) și 471-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Biroului de probațiune Buiucani cu privire la căutarea condamnatului V.D.

Se anunță în căutare condamnatul V.D., născut la 19 februarie 1978 în municipiul Chișinău, str. Alba Iulia, nr. 10, ap. 7.

Încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului V.D. se va executa de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea organul de probațiune, adică Inspectoratul de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău.

Copia încheierii în cauză se trimite spre executare Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău.

Despre investigațiile efectuate, Inspectoratul de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău va comunica Biroului de probațiune Buiucani (bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 200, bir. 1) și Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani (municipiul Chișinău, str. Mihai Viteazul, nr. 2, biroul 614), în termenul cel mai scurt.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul P.C.**

**Încheiere privind executarea sentinței în cazul existenței
altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată
la adoptarea ultimei hotărâri**

Dosarul nr. 21-565/2018
14-ij_21-176502-1191018

Î N C H E I E R E

29 iunie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.G.

Grefierilor

A.E. și E.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), V.P.,

Apărătorului

S.Z.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul,

V.F.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 16 – Pruncul,

D.P.,

În prezența:

Condamnatului

A.B.,

examinând în ședință publică demersul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul cu privire la soluționarea chestiuni privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri,

A C O N S T A T A T:

1. La 12 mai 2018, Penitenciarul nr. 16 – Pruncul a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită soluționarea chestiuni privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

2. Penitenciarul nr. 16 – Pruncul indică faptul că, prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 (dosarul nr. 1-287/2016), A.B. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) din Codul penal și i s-a aplicat pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni fără amendă, iar conform dispozițiilor art. 84 alin. (4) din Codul penal, partea neexecutată a pedepsei stabilită de sentința Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău, din 14 februarie 2016, s-a adăugat parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință, stabilindu-i-se lui A.B. pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, și anume – în formă de închisoare pe un

termen de 6 ani fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, termenul executării pedepsei urmând a fi calculat începând cu data pronunțării sentinței – 15 aprilie 2016, astfel ca durata arestului preventiv și partea executată a pedepsei stabilită de sentința Judecătoria Botanica, municipiul Chișinău, din 14 februarie 2016 (2 iulie 2015-15 aprilie 2016) să fie computeate pe parcursul executării pedepsei.

3. Sentința Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 a fost menținută fără modificări prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2016, dar sentința Judecătoria Botanica, municipiul Chișinău, din 14 februarie 2016, a fost casată prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2017, propunându-se astfel o nouă hotărâre, cu dispunerea rejudecării cauzei penale de către Judecătoria Chișinău, sediul Botanica, din motivul că inculpatul nu a fost citat legal în ședința de judecată.

4. Astfel, după rejudecarea cauzei penale, prin sentința Judecătoria Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018 (dosarul nr. 1-347/2015), A.B. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal – cu aplicarea pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, termenul pedepsei socotindu-se din 27 februarie 2018, cu includerea în termenul pedepsei a perioadei de timp în care A.B. a fost reținut și arestat, adică începând cu 5 iunie 2015 și până la 7 iunie 2015, și de la 2 iulie 2015 până la 26 februarie 2018.

5. În legătură cu cele evidențiate mai sus, Penitenciarul nr. 16 – Pruncul solicită instanței judecătorești cumularea pedepselor stabilite prin sentința Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 și sentința Judecătoria Botanica, municipiul Chișinău, din 26 februarie 2018, cu indicarea începutului termenului decurgerii pedepsei pentru condamnat și, corespunzător, tipul penitenciarului.

6. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, V.F., și reprezentantul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, D.P., au cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat și, respectiv, cumularea pedepselor stabilite prin sentința Judecătoria Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016, și sentința Judecătoria Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018, indicarea începutului termenului executării pedepsei de către condamnat și tipul penitenciarului.

7. Condamnatul A.B. a susținut în ședința de judecată demersul înaintat de Penitenciarul nr. 16 – Pruncul, cerând astfel admiterea acestuia după conținut și aplicarea unei pedepse definitive mai blânde.

8. Apărătorul S.Z. a susținut în ședința de judecată poziția Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, solicitând ca, prin prisma art. 84 alin. (4) din Codul penal, condamnatului A.B. să i se stabilească pedeapsa pentru concurs de infracțiuni, astfel ca pedeapsa definitivă să fie stabilită pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate.

9. Procurorul V.P. nu s-a opus demersului înaintat, evidențiind că, cu adevărat, față de condamnatul A.B. există spre executare două hotărâri judecătorești, și

anume – sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 (dosarul nr. 1-287/2016) și sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018 (dosarul nr. 1-347/2015), din care considerente se impune aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) din Codul penal.

10. Audiind participanții la proces și examinând materialele prezentate în raport cu dosarele în care s-au pronunțat sentințele de condamnare, instanța de judecată ajunge la concluzia că demersul înaintat este întemeiat și urmează a fi admis integral, având în vedere următoarele considerente.

11. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 11) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

12. Conform prevederilor art. 470 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile privind executarea hotărârilor prevăzute la art. 469 alin. (1) pct. 1)-4), 6)-16) și 18) se soluționează de către instanța de judecată din raza de activitate a organului sau a instituției care execută pedeapsa, iar potrivit dispozițiilor art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile specificate de art. 469 alin. (1) pct. 5), 11) și 14) se soluționează de către judecătorii instanței de drept comun.

13. Corespunzător dispozițiilor art. 84 alin. (4) din Codul penal, conform prevederilor alin. (1)–(3), se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.

14. Art. 84 alin. (1) din Codul penal prevede că, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multe infracțiuni, fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care nu au atins vârsta de 18 ani și a persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care nu au mai fost condamnate – pe un termen nu mai mare de 12 ani și 6 luni. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni ușoare și/sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

15. Penitenciarul nr. 16 – Pruncul a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers prin care solicită soluționarea chestiunii privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

16. Penitenciarul nr. 16 – Pruncul indică faptul că, prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 (dosarul nr. 1-287/2016), A.B.

a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) din Codul penal și i s-a aplicat pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni fără amendă, iar conform dispozițiilor art. 84 alin. (4) din Codul penal, partea neexecutată a pedepsei stabilită de sentința Judecătorei Botanica, municipiul Chișinău, din 14 februarie 2016, s-a adăugat parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință, stabilindu-i-se lui A.B. pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, și anume în formă de închisoare pe un termen de 6 ani fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, termenul executării pedepsei urmând a fi calculat începând cu data pronunțării sentinței – 15 aprilie 2016, astfel ca durata arestului preventiv și partea executată a pedepsei stabilită de sentința Judecătorei Botanica, municipiul Chișinău, din 14 februarie 2016 (2 iulie 2015 – 15 aprilie 2016) să fie computeate pe parcursul executării pedepsei.

17. Sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 a fost menținută fără modificări prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2016, dar sentința Judecătorei Botanica, municipiul Chișinău, din 14 februarie 2016, a fost casată prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2017, propunându-se astfel o nouă hotărâre cu dispunerea rejudecării cauzei penale de către Judecătoria Chișinău, sediul Botanica, din motivul că inculpatul nu a fost citat legal în ședința de judecată.

18. Astfel, după rejudecarea cauzei penale, prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018 (dosarul nr. 1-347/2015), A.B. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal – cu aplicarea pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, termenul pedepsei socotindu-se din 27 februarie 2018, cu includerea în termenul pedepsei a perioadei de timp în care A.B. a fost reținut și arestat, adică începând cu 5 iunie 2015 și până la 7 iunie 2015, și de la 2 iulie 2015 și până la 26 februarie 2018.

19. Reprezentanții Penitenciarului nr. 9 – Pruncul și Penitenciarului nr. 16 – Pruncul au cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat și, respectiv, cumularea pedepselor stabilite prin sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 și sentința Judecătorei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018, indicarea începutului termenului executării pedepsei de către condamnat și tipul penitenciarului.

20. Condamnatul A.B. și avocatul S.Z. au cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat de Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, iar procurorul V.P. nu s-a opus demersului înaintat, evidențiind că, cu adevărat, față de condamnatul A.B. există spre executare două hotărâri judecătorești, și anume sentința Judecătorei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 (dosarul nr. 1-287/2016) și sentința Judecătorei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018 (dosarul nr. 1-347/2015), din care considerente se impune aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) din Codul penal.

21. Astfel, instanța de judecată stabilește că, la pronunțarea noii sentințe din 26 februarie 2018 de către Judecătoria Chișinău, sediul Botanica, instanța de judecată nu a cunoscut despre existența sentinței neexecutate din 15 aprilie 2016 și, corespunzător, nu s-a expus pe marginea sentinței Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016, care urma să aplice prevederile art. 84 din Codul penal, pentru care motiv această chestiune nici nu putea fi soluționată la adoptarea ultimei hotărâri. Prin urmare, având în vedere considerentele că, după pronunțarea sentinței din 26 februarie 2018, se constată că A.B. este vinovat și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău, pentru care fapt a fost deja recunoscut vinovat și i-a fost stabilită pedeapsa prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016, instanța de judecată, conform art. 84 alin. (4) consolidat cu alin. (1) din Codul penal, îi va stabili lui A.B. o pedeapsă definitivă în formă de închisoare pe un termen de 6 ani fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, fiind astfel o pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 și sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018.

22. Referitor la termenul executării pedepsei de către A.B., instanța de judecată consideră că acesta necesită a fi calculat începând cu data pronunțării încheierii – 29 iunie 2018, urmând ca durata în care A.B. a fost reținut, 5 iunie 2015-7 iunie 2015, cât și perioada de timp în care A.B. s-a aflat în arest preventiv și a executat pedeapsa închisorii în baza sentinței Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 (dosarul nr. 1-287/2016), și sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018, 2 iulie 2015-26 februarie 2018, să fie computate pe parcursul executării pedepsei, or, această chestiune privind termenul executării pedepsei de către condamnatul A.B. a fost deja soluționată de către instanța de judecată (Judecătoria Chișinău, sediul Botanica) la adoptarea sentinței din 26 februarie 2018.

23. Din aceste motive, analizând situația de drept stabilită la soluționarea demersului și raportând-l la temeuri de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor în favoarea și în defavoarea admiterii demersului, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată conchide că demersul este fondat și urmează a fi admis integral.

24. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 341, 469 - 472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul cu privire la soluționarea chestiunii privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

Conform art. 84 alin. (4) consolidat cu alin. (1) din Codul penal, condamnatului A.B., născut la 8 septembrie 1965, i se stabilește o pedeapsă definitivă în formă de

închisoare pe un termen de 6 ani fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, ca pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin:

- sentința Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2015 (dosarul nr. 1-287/2015), prin care A.B. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 187 alin (2) lit. b), e), f) din Codul penal – cu aplicarea pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni fără amendă; și

- sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018 (dosarul nr. 1-347/2018), prin care A.B. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal – cu aplicarea pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis.

Termenul executării pedepsei a-l calcula începând cu data pronunțării încheierii – 29 iunie 2018, urmând ca durata în care A.B. a fost reținut, 5 iunie 2015 – 7 iunie 2015, cât și perioada de timp în care A.B. s-a aflat în arest preventiv și a executat pedeapsa închisorii în baza sentinței Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 15 aprilie 2016 (dosarul nr. 1-287/2016), și sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Botanica, din 26 februarie 2018, 2 iulie 2015 – 26 februarie 2018, să fie computeate pe parcursul executării pedepsei.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.G.**

**Încheiere privind executarea sentinței în cazul existenței
altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată
la adoptarea ultimei hotărâri**

Dosarul nr. 21-260/2018
14-ij_21-175952-1191018

Î N C H E I E R E

20 aprilie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

B.D.,

Grefierilor

E.I. și I.O.,

Cu participarea:

Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

A.A.,

Apărătorului

L.B.,

Reprezentanților Biroului de probațiune Buiucani,

S.P., A.O. și S.U.,

În prezența:

Condamnatului

V.P.,

examinând în ședință publică demersul Biroului de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, cu privire la soluționarea chestiunii privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri,

A C O N S T A T A T:

1. La 3 noiembrie 2017, Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers prin care solicită soluționarea chestiunii privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

2. Potrivit demersului înaintat, Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, a indicat că, la 8 septembrie 2017, spre executare a parvenit sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 (dosarul nr. 1-239/2017), prin care V.P., născut la 23 august 1988, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. d) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 3 ani și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. a fost suspendată pe un termen de 3 ani, cu obligarea inculpatului ca pe perioada termenului de probă fixat

să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent. Măsura preventivă sub formă de arest preventiv aplicată în privința lui V.P. a fost înlocuită cu măsura procesuală de constrângere „obligarea de a nu părăsi țara”, cu menținerea ei până la definitivarea sentinței, dispunându-se în același timp eliberarea lui V.P. de sub arest.

3. Începutul executării termenului pedepsei stabilită prin sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 este 24 august 2017, iar sfârșitul termenului – 24 august 2020.

4. La 12 octombrie 2017, spre executare a parvenit și sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 10 aprilie 2017 (dosarul nr. 1-672/2017), potrivit căreia V.P., născut la 23 august 1988, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și cu privarea de dreptul de a exercita activități ce țin de administrarea bunurilor altor persoane pe un termen de 1 an, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. a fost suspendată pe un termen de 2 ani, cu admiterea parțială a acțiunii civile a S.R.L. „Irsano-T” și încasarea din contul lui V.P. în beneficiul S.R.L. „Irsano-T” a sumei de bani în mărime de 43.310 lei, cu titlu de prejudiciu material, în rest, cerințele SRL „Irsano-T” cu privire la încasarea prejudiciului moral fiind respinse, ca neîntemeiate.

5. Sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017 a devenit definitivă la 27 aprilie 2017, începutul executării termenului pedepsei fiind 27 aprilie 2017, iar sfârșitul termenului – 27 aprilie 2019.

6. În legătură cu cele evidențiate mai sus, Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, solicită instanței judecătorești cumularea pedepselor stabilite prin sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 și sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017.

7. Reprezentații Biroului de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, A.O. și S.U., au cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat și, respectiv, în baza art. 85 sau, după caz, art. 84 alin. (4) din Codul penal, să se dispună cumularea pedepselor stabilite prin sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 și sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017.

8. Condamnatul V.P. și apărătorul L.B. au susținut în ședința de judecată demersul înaintat de Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, cerând astfel admiterea acestuia după conținut și aplicarea unei pedepse definitive mai blânde, cu suspendarea condiționată a executării pedepselor.

9. Procurorul A.A. nu s-a opus demersului înaintat, însă a solicitat ca cumularea pedepselor să aibă loc prin prisma art. 84 alin. (4) din Codul penal și, corespunzător, să i se stabilească lui V.P. o pedeapsă definitivă de 5 ani închisoare și privarea de dreptul de a exercita funcții de administrare a bunurilor pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, fără posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 din Codul penal, pe motiv că V.P. a comis două infracțiuni.

10. Audiind participanții la proces și examinând materialele prezentate în raport cu dosarele în care s-au pronunțat sentințele de condamnare, instanța de judecată ajunge la concluzia că demersul înaintat este întemeiat și urmează a fi admis integral, având în vedere următoarele considerente.

11. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 11) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri și anume: executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

12. Conform prevederilor art. 470 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile privind executarea hotărârilor prevăzute la art. 469 alin. (1) pct. 1)-4), 6)-16) și 18) se soluționează de către instanța de judecată din raza de activitate a organului sau a instituției care execută pedeapsa, iar potrivit dispozițiilor art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile specificate la art. 469 alin. (1) pct. 5), 11) și 14) se soluționează de către judecătorii instanței de drept comun.

13. Corespunzător dispozițiilor art. 84 alin. (4) din Codul penal, conform prevederilor alin.(1)-(3), se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.

14. Art. 84 alin. (1) din Codul penal prevede că, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multe infracțiuni, fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care nu au atins vârsta de 18 ani și a persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care nu au mai fost condamnate – pe un termen nu mai mare de 12 ani și 6 luni. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multe infracțiuni ușoare și/sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

15. Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers prin care solicită soluționarea chestiunii privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

16. Potrivit demersului înaintat, Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, a indicat că, la 8 septembrie 2017, spre executare a parvenit sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 (dosarul nr. 1-239/2017), iar la 12 octombrie 2017, spre executare a parvenit și sentința Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 10 aprilie 2017, în legătură cu care fapt solicită instanței judecătorești cumularea pedepselor stabilite lui V.P. prin sentințele judecătorești.

17. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 (dosarul nr. 1-239/2017), V.P., născut la 23 august 1988, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. d) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 3 ani și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. a fost suspendată pe un termen de 3 ani, cu obligarea inculpatului ca pe perioada termenului de probă fixat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent. Măsura preventivă sub formă de arest preventiv aplicată în privința lui V.P. a fost înlocuită cu măsura procesuală de constrângere „obligarea de a nu părăsi țara”, cu menținerea ei până la definitivarea sentinței, dispunându-se în același timp eliberarea lui V.P. de sub arest.

18. Potrivit sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017 (dosarul nr. 1-672/2017), V.P., născut la 23 august 1988, a fost de asemenea recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și cu privarea de dreptul de a exercita activități ce țin de administrarea bunurilor altor persoane pe un termen de 1 an, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. a fost suspendată pe un termen de 2 ani, cu admiterea parțială a acțiunii civile a S.R.L. „Irsano-T” și încasarea din contul lui V.P. în beneficiul S.R.L. „Irsano-T” a sumei de bani în mărime de 43.310 lei – cu titlu de prejudiciu material, în rest, cerințele S.R.L. „Irsano-T” cu privire la încasarea prejudiciului moral fiind respinse, ca neîntemeiate.

19. Reprezentații Biroului de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, A.O.și S.U., au cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat și, respectiv, în baza art. 85 sau, după caz, art. 84 alin. (4) din Codul penal, să se dispună cumularea pedepselor stabilite prin sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 și sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017.

20. Condamnatul V.P. și apărătorul L.B. au susținut în ședința de judecată demersul înaintat de Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, cerând astfel admiterea acestuia după conținut și aplicarea unei pedepse definitive mai blânde, cu suspendarea condiționată a executării pedepselor.

21. Astfel, instanța de judecată stabilește că, deși V.P. a fost condamnat și prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017, la pronunțarea noii sentințe, din 6 august 2017, de către Judecătoria Strășeni, instanța de judecată nu a stabilit pedeapsa prin prisma art. 84 alin. (4) din Codul penal, deși s-a constatat că V.P. este vinovat și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. Prin urmare, având în vedere considerentele că, după pronunțarea sentinței din 6 august 2017, se constată că V.P. este vinovat și de comiterea unei alte infracțiuni, săvârșite înainte de pronunțarea sentinței de către Judecătoria Strășeni, pentru care fapt a fost deja recunoscut vinovat și i s-a stabilit pedeapsa prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017,

instanța de judecată, conform art. 84 alin. (4) consolidat cu alin. (1) din Codul penal, îi va stabili lui V.P. o pedeapsă definitivă în formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere și de a exercita activități ce țin de administrarea bunurilor altor persoane pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. să se suspende pe un termen de 4 ani, cu obligarea inculpatului ca în perioada termenului de probă fixat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, fiind astfel o pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, din 10 aprilie 2017 (dosarul nr.1- 672/2017) și, respectiv, sentința Judecătorei Strășeni din 6 august 2017 (dosarul nr. 1-239/2017), termenul suspendării executării pedepsei urmând a fi calculat începând cu data pronunțării încheierii – 20 aprilie 2017, cu excluderea perioadei de probațiune executate.

22. La ceea ce ține de afirmațiile procurorului privind aplicarea față de V.P. a unei pedepse definitive de 5 ani închisoare, fără posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 din Codul penal pe motiv că V.P. a comis două infracțiuni, instanța de judecată consideră, pe de o parte, că pedeapsa definitivă poate fi stabilită pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, neexistând restricții sau motive justificate în acest sens, iar pe de altă parte, referitor la neaplicarea prevederilor art. 90 din Codul penal, instanța de judecată nu este investită cu un asemenea drept la soluționarea chestiunii prevăzută de art. 469 alin. (1) pct.11) din Codul de procedură penală, or, prevederile art. 90 alin. (9), (10) și (11) din Codul penal sunt aplicabile în alte situații decât cele la care se face trimitere de către procuror și doar la propunerea organului care exercită controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei. Mai mult, în speța dată se soluționează aplicarea pedepsei în cazul unui concurs de infracțiuni potrivit art. 84 din Codul penal, și nicidecum aplicarea pedepsei în cazul unui cumul de sentințe corespunzător art. 85 din Codul penal.

23. Din aceste motive, analizând situația de drept stabilită la soluționarea demersului și raportând-l la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor în favoarea și în defavoarea admiterii demersului, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța de judecată conchide că demersul este fondat și urmează a fi admis integral.

24. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 84 alin. (1) și (4) din Codul penal, art. 41, 341, 469-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul Biroului de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, de soluționare a chestiunii privind executarea sentinței în cazul existenței altor hotărâri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărâri.

Conform art. 84 alin. (4) consolidat cu alin. (1) din Codul penal, condamnatului V.P., născut la 23 august 1988, i se stabilește o pedeapsă definitivă în formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere și de a exercita activități ce țin de administrarea bunurilor altor persoane pe un termen de 4 ani, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. să se suspende pe un termen de 4 ani, cu obligarea inculpatului ca în perioada termenului de probă fixat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, fiind astfel o pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin:

- sentința Judecătoriei Strășeni din 6 august 2017 (dosarul nr. 1-239/2017), prin care V.P., născut la 23 august 1988, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. d) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. a fost suspendată pe un termen de 3 ani, cu obligarea inculpatului ca în perioada termenului de probă fixat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent; și

- sentința Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 10 aprilie 2017 (dosarul nr. 1-672/2017), potrivit căreia V.P., născut la 23 august 1988, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal, cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activități ce țin de administrarea bunurilor altor persoane pe un termen de 1 an, iar conform art. 90 din Codul penal, pedeapsa numită lui V.P. a fost suspendată pe un termen de 2 ani.

Termenul suspendării executării pedepsei urmează să fie calculat începând cu data pronunțării încheierii – 20 aprilie 2017, cu excluderea perioadei de probațiune executată.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul B.D.**

**Încheiere privind computarea arestului preventiv
sau a arestului la domiciliu, dacă acest lucru nu a fost soluționat
la adoptarea hotărârii de condamnare**

Dosarul nr. 21–260/2018
14-ij_21-175952-1191018

Î N C H E I E R E

29 iunie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

S.Z.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

S.Z.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

A.Z.,

Apărătorului

O.Ș.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 16 – Pruncul,

I.S.,

În absența:

Condamnatului

I.C.,

examinând în ședință publică cererea condamnatului I.C. cu privire la soluționarea chestiunilor privind punerea în executare a hotărârilor judecătorești, și anume – computarea arestării preventive care nu a fost soluționată la adoptarea hotărârii de condamnare,

A C O N S T A T A T:

1. La 20 noiembrie 2017, condamnatul I.C. a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, o cerere cu privire la soluționarea chestiunilor privind punerea în executare a hotărârilor judecătorești, și anume – computarea arestării preventive care nu a fost soluționată la adoptarea hotărârii de condamnare.

2. Astfel, în motivarea cererii, condamnatul I.C. a invocat că, prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 22 aprilie 2017, el a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b), c) din Codul penal – la 8 ani de închisoare, iar prin prisma art. 84 alin. (4) din Codul penal, i s-a stabilit pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, inclusiv prin sentința Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 22 iulie 2014 în baza art. 190 alin. (2) lit. b) din Codul penal – 8 ani și 6 luni de închisoare,

cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani.

3. Concomitent, prin aceeași sentință, s-a hotărât ca măsura preventivă de arest preventiv să se mențină, cu calcularea termenului de ispășire a pedepsei din data pronunțării sentinței – 22 aprilie 2017, cu includerea în termenul de pedeapsă a perioadei aflării sub strajă, începând cu data de 22 iulie 2014 și până la 22 aprilie 2017.

4. Condamnatul I.C. consideră că termenul în care el s-a aflat în stare de arest este mult mai mare și că instanța de judecată a omis că are în vedere inclusiv procesul-verbal de reținere din 28 ianuarie 2014, dar și încheierile Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014, 26 mai 2014, acestea fiind acte care se conțin la dosarul personal.

5. Având în vedere cele evidențiate, condamnatul I.C. solicită instanței judecătorești computarea arestării preventive, care nu a fost soluționată la adoptarea hotărârii de condamnare, începând cu 28 ianuarie 2014 și până la 22 iulie 2014.

6. Condamnatul I.C., deși a fost citat în mod legal, indicându-i-se locul, data și ora ședinței, nu s-a prezentat în judecată, dar prin cererea din 23 iunie 2018 a solicitat soluționarea chestiunilor privind punerea în executare a hotărârilor judecătorești în absența sa. Astfel, consultând opiniile părților, s-a concluzionat că neprezentarea condamnatului nu împiedică examinarea cererii.

7. Reprezentantul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, I.S., a susținut totalmente în ședința de judecată cererea înaintată de condamnat, evidențiind că materialele conținute în dosarul personal al condamnatului I.C. atestă cu adevărat faptul că la adoptarea hotărârii de condamnare s-a omis computarea arestării preventive în baza încheierilor Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014 și 26 mai 2014.

8. Apărătorul O.Ș. a cerut în ședința de judecată admiterea demersului și, corespunzător, computarea arestării preventive în care condamnatul I.C. s-a aflat în perioada de timp cuprinsă între 28 ianuarie 2014– 27 iunie 2014.

9. Procurorul A.Z. de la Procuratura mun. Chișinău, sediul Buiucani, în ședința de judecată a considerat întemeiată cererea înaintată de condamnat, concluzionând că, cu adevărat, la adoptarea hotărârii de condamnare, termenul arestării preventive pentru perioada de timp cuprinsă între 28 ianuarie 2014 și 27 iunie 2014 nu a fost computat de către instanța de judecată.

11. Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului personal al condamnatului în raport cu înscrisurile prezentate și prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial cererea condamnatului, având în vedere următoarele considerente.

12. Potrivit dispozițiilor art. 389 alin. (5) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței de condamnare cu stabilirea pedepsei care urmează să fie executată, instanța stabilește categoria pedepsei, mărimea ei și începutul calculării termenului executării pedepsei, iar conform prevederilor art. 395 alin. (1) pct.4) din Codul de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătate

dispoziția despre computarea reținerii, arestării preventive sau arestării la domiciliu, dacă inculpatul, până la darea sentinței, se afla în stare de arest.

13. Din conținutul cererii înaintate rezultă că condamnatul I.C. solicită computarea arestării preventive care nu a fost soluționată la adoptarea hotărârii de condamnare, fiind astfel o chestiune prevăzută de art. 469 alin. (1) pct.12) din Codul de procedură penală, care prevede că, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile privind schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: computarea arestării preventive sau a arestării la domiciliu, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea hotărârii de condamnare.

14. Conform dispozițiilor art. 470 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile privind executarea hotărârilor prevăzute de art. 469 alin. (1) pct. 1)-4), 6)-16) și 18) se soluționează de către instanța de judecată din raza de activitate a organului sau a instituției care execută pedeapsa.

15. În conformitate cu prevederile art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, chestiunile specificate la art. 469 alin. (1) pct. 5), 11) și 14) se soluționează de către judecătorii instanței de drept comun, iar chestiunile prevăzute la celelalte puncte din art. 469 alin.(1) se soluționează de către judecătorul de instrucție, la cererea condamnatului sau a apărătorului acestuia, ori la demersul organului sau instituției care pune în executare pedeapsa, ori la demersul procurorului care exercită supravegherea organului sau al instituției care pune în executare pedeapsa (...).

16. În ședința de judecată s-a constatat că, conform sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 22 aprilie 2017, I.C. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b), c) din Codul penal – la 8 ani de închisoare, iar prin prisma art. 84 alin. (4) din Codul penal, i s-a stabilit pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate inclusiv prin sentința Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 22 iulie 2014, în baza art. 190 alin. (2) lit. b) din Codul penal – 8 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 3 ani.

17. Potrivit aceleiași sentințe, s-a hotărât ca măsura preventivă de arest preventiv să se mențină, cu calcularea termenului de ispășire a pedepsei din data pronunțării sentinței – 22 aprilie 2017, cu includerea în termenul de pedeapsă a perioadei aflării sub strajă, începând cu 22 iulie 2014 și până la 22 aprilie 2017.

18. Astfel, deși la adoptarea sentinței de condamnare arestarea preventivă s-a computat doar pentru perioada de timp cuprinsă între 22 iulie 2014 și 22 aprilie 2017, instanța de judecată stabilește, conform procesului-verbal de reținere din 28 ianuarie 2014 și încheierilor Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014 și 26 mai 2014, că condamnatul I.C. s-a aflat în stare de arest începând cu 28 ianuarie 2014, ora 14.55, și până la 27 iunie 2014, ora 14.55, aceasta fiind o perioadă de timp care nu a fost soluționată și computată de către instanța de judecată la adoptarea hotărârii de condamnare.

19. Astfel, din conținutul procesului-verbal de reținere din 28 ianuarie 2014, rezultă că I.C. a fost reținut la 28 ianuarie 2014, ora 14.55, iar potrivit încheierii Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, s-a dispus admiterea demersului procurorului și aplicarea față de I.C. a măsurii preventive sub formă de arest preventiv cu eliberarea mandatului de arestare pe un termen de 30 de zile, cu calcularea termenului din momentul reținerii și până la 27 februarie 2014, ora 14.55.

20. Conform încheierilor Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014, 26 mai 2014, s-a dispus admiterea demersurilor procurorului și, corespunzător, prelungirea termenului arestului preventiv a câte 30 de zile de fiecare dată, astfel că ultima zi probată în care I.C. s-a aflat în stare de arest să se constate a fi 27 iunie 2014, ora 14.55.

21. Reprezentantul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, I.S., în ședința de judecată a susținut în tot cererea înaintată de condamnat, evidențiind astfel că materialele conținute în dosarul personal al condamnatului I.C. atestă cu adevărat faptul că la adoptarea hotărârii de condamnare s-a omis computarea arestării preventive în baza încheierilor Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014 și 26 mai 2014.

22. Apărătorul O.Ș. a cerut în ședința de judecată admiterea demersului și, corespunzător, computarea arestării preventive în care condamnatul I.C. s-a aflat pe parcursul perioadei de timp cuprinsă între 28 ianuarie 2014 și 27 iunie 2014.

23. Procurorul A.Z. de la Procuratura mun. Chișinău, sediul Buiucani, în ședința de judecată a considerat întemeiată cererea înaintată de condamnat, concluzionând că, într-adevăr, la adoptarea hotărârii de condamnare, termenul de arest preventiv în perioada de timp cuprinsă între 28 ianuarie 2014 și 27 iunie 2014 nu a fost computat de către instanța de judecată.

24. Astfel, instanța de judecată determină că, în principiu, la pronunțarea sentinței de către Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, care a avut loc la 22 aprilie 2017 (dosarul nr. 1-26/2017), durata ținerii lui I.C. în arest preventiv a fost soluționată de către instanța de judecată, însă omițându-se să se ia în calcul inclusiv perioada de timp cuprinsă între 28 ianuarie 2014, ora 14.55 și 27 iunie 2014, ora 14.55, în care I.C. s-a aflat în baza procesului-verbal de reținere din 28 ianuarie 2014, dar și a încheierilor Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014 și 26 mai 2014. Or, în dispozitivul sentinței de condamnare se arată dispoziția despre computarea arestului preventiv, începând cu 22 iulie 2014 și până la 22 aprilie 2017, pe când procesul-verbal de reținere din 28 ianuarie 2014, mandatul de arestare din 31 ianuarie 2014, dar și încheierile Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014 și 26 mai 2014 confirmă fără echivoc faptul că I.C. s-a aflat în arest preventiv începând cu 28 ianuarie 2014, ora 14.55, și până la 27 iunie 2014, ora 14.55.

25. Referitor la cererea condamnatului I.C. privind computarea arestării pentru perioada de timp cuprinsă între 27 iunie 2014 și 22 iulie 2014, instanța de judecată o va respinge, ca nefondată, întrucât dovezi pertinente și concludente care ar face

dovada că în această perioadă de timp I.C. s-a aflat în stare de arest preventiv sau de arest la domiciliu, după caz, instanța de judecată nu identifică.

26. În încheiere, instanța de judecată apreciază cererea condamnatului ca fiind întemeiată parțial, din care considerente se va dispune computarea arestului preventiv din perioada de timp cuprinsă între 28 ianuarie 2014, ora 14.55, și 27 iunie 2014, ora 14.55, în care I.C. s-a aflat în baza procesului-verbal de reținere din 28 ianuarie 2014, dar și în baza încheierilor Judecătoreiei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014 și 26 mai 2014, astfel ca termenul executării pedepsei în formă de închisoare – 8 ani și 6 luni, stabilit definitiv lui I.C. prin sentința Judecătoreiei Chișinău, sediul Râșcani, din 22 aprilie 2017 (dosarul nr. 1-6/2017), să se calculeze începând cu data pronunțării sentinței, și anume cu 22 aprilie 2014, urmând ca durata ținerii lui I.C. sub arest preventiv – 28 ianuarie 2014, ora 14.55, 27 iunie 2014, ora 14.55, și 22 iulie 2014 – 22 aprilie 2014 – să fie computată pe parcursul executării pedepsei. În rest, cererea condamnatului I.C. privind computarea arestării pentru perioada de timp cuprinsă între 27 iunie 2014 și 22 iulie 2014 se va respinge, ca fiind neprobată.

27. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 341, 469-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial cererea condamnatului I.C. de soluționare a chestiunilor privind punerea în executare a hotărârilor judecătorești, și anume – computarea arestării preventive care nu a fost soluționată la adoptarea hotărârii de condamnare.

Se compută arestarea preventivă pentru perioada de timp cuprinsă între 28 ianuarie 2014, ora 14.55, și 27 iunie 2014, ora 14.55, în care I.C. s-a aflat în baza procesului-verbal de reținere din 28 ianuarie 2014, dar și în baza încheierilor Judecătoreiei Râșcani, municipiul Chișinău, din 31 ianuarie 2014, 25 februarie 2014, 28 martie 2014, 22 aprilie 2014 și 26 mai 2014.

Termenul executării pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 8 ani și 6 luni, stabilit definitiv lui I.C. prin sentința Judecătoreiei Chișinău, sediul Râșcani, din 22 aprilie 2017 (dosarul nr. 1-26/2017) să se calculeze începând cu data pronunțării sentinței – 22 aprilie 2014, urmând ca duratele ținerii lui I.C. sub arest preventiv – 28 ianuarie 2014, ora 14.55, și 27 iunie 2014, ora 14.55, apoi 22 iulie 2014 și 22 aprilie 2017 – să fie comptate pe parcursul executării pedepsei.

În rest, cererea condamnatului I.C. privind computarea arestării pentru perioada de timp cuprinsă între 27 iunie 2014 și 22 iulie 2014 se respinge, ca fiind neprobată.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoreiei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.Z.**

**Încheiere privind prelungirea aplicării măsurii
de constrângere cu caracter medical alienaților**
(art. 101 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-565/2018
14-ij_11-176502-1191018

Î N C H E I E R E

22 septembrie 2018

or. Orhei

Judecătoria Orhei,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

D.N.,

Grefierului

C.U.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura raionului Orhei,

S.L.,

Reprezentantului IMSP SP Orhei,

I.R.,

Apărătorului

D.P.,

Pacientului

G.A.,

examinând în ședință publică demersul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei privind prelungirea măsurii de constrângere cu caracter medical în privința lui G.A., născut la 23 februarie 1982, originar și domiciliat în satul Ratuș, raionul Criuleni, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, cu studii medii incomplete, celibatar, fără antecedente penale, recunoscut iresponsabil,

A C O N S T A T A T:

1. La 18 septembrie 2018, la Judecătoria Orhei a parvenit spre examinare demersul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei prin care se solicită prelungirea măsurii de constrângere cu caracter medical sub formă de tratament cu supraveghere obișnuită aplicat alienatului mental G.A., motivând prin menținerea potențialului agresiv-infractor și pericolul pe care continuă să-l prezinte alienatul pentru persoanele din jur.

2. Reprezentantul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei a susținut demersul în ședința de judecată, solicitând prelungirea tratamentului prin constrângere, cu supraveghere obișnuită în privința alienatului mental pe o durată de 6 luni, având în vedere concluziile comisiei medicale. Totodată, a explicat că G.A. întreține legăturile cu rudele. Susține în continuare că victima l-a provocat la comiterea infracțiunii, fiind în stare de ebrietate. Maică-sa dorește să instituie tutelă asupra lui, ea având vârsta de 70 ani, dar consideră că este în stare să-l întrețină.

3. Pacientul G.A. a declarat în ședința de judecată că în anul 2007 a mers la câștig în Federația Rusă, unde a fost bătut de persoane necunoscute la cap. A avut două intervenții chirurgicale la cap, aflându-se în comă. I-a fost stabilit gradul II de invaliditate, dar acum nu-l mai are, deoarece nu s-a prezentat la comisia medicală. Se află în spital de 1 an și 4 luni. Nu este de acord cu demersul înaintat de reprezentantul spitalului și solicită să fie eliberat acasă, deoarece consideră că s-a tratat, nu are probleme cu pacienții și cu persoanele din jur, execută tot ce i se spune. Mama și sora lui au nevoie de ajutorul lui în perioada rece a anului.

4. Avocatul pacientului a invocat în ședința de judecată că nu pune la îndoială competența comisiei medicale, cu toate acestea solicită respingerea demersului înaintat de SP Orhei, considerând că, dacă pacientul va fi externat pentru tratament general în bază ambulatorie, rudele vor putea avea grijă de el.

5. Procurorul a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului înaintat, din motivele expuse în demersul instituției psihiatrice.

6. Audiind opiniile participanților la proces și examinând materialele prezentate – demersul, dosarul personal al pacientului G.A. și fișa medicală a acestuia, instanța remarcă următoarele.

7. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 21 mai 2017, G.A. a fost absolvit de răspundere penală pentru săvârșirea faptei prevăzută de art. 171 alin. (1) din Codul penal în stare de iresponsabilitate, cu aplicarea în privința numitului a măsurii de constrângere cu caracter medical cu internarea lui într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

8. Pe 10 iunie 2017, G.A. a fost internat pentru tratament medical prin constrângere cu supraveghere obișnuită în IMSP SP Orhei.

9. La demersurile IMSP SP Orhei, prin încheierile Judecătoriei Orhei din 11 decembrie 2017 și 16 iunie 2018, lui G.A. i-a fost prelungit termenul aplicării măsurilor de constrângere cu caracter medical în instituția psihiatrică, cu supraveghere obișnuită.

10. Potrivit raportului comisiei medicale de examinare psihiatrică al IMSP SP Orhei din 17 ianuarie 2018, la pacientul G.A., care suferă de epilepsie post-traumatică cu demență, crize convulsive frecvente, consecințe ale TCC grave, stare de compensare, consum nociv de alcool, starea psihică rămâne instabilă, în continuare se menține tensiunea afectivă, tendința spre tulburări discomportamentale, pacientul continuă să fie capricios, pretențios, iritabil, exploziv, brutal, violent în relații cu cei din jur. În continuare nu conștientizează rolul alcoolizării în comiterea infracțiunii ce i se impune. Continuă să învinuiască întru totul victima, care l-ar fi sedus, diminuând rolul său infractor, iar în condițiile lipsei discernământului critic față de sine, față de maladia sa și de infracțiunea comisă se menține potențialul agresiv infractor, cu pericol de a comite infracțiuni repetate, în legătură cu ce se propune Judecătoriei Orhei a prelungi tratamentul prin constrângere, cu supraveghere obișnuită.

11. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit art. 101 alin. (3) din Codul penal, schimbarea măsurii de constrângere cu caracter medical sau prelungirea termenului de aplicare a ei se face de instanța de judecată, atât din oficiu cât și la cererea persoanei respective sau a reprezentantului acesteia, în baza unui control, efectuat cel puțin o dată la 6 luni, privind necesitatea aplicării acestei măsuri.

12. Totodată, în baza art. 501 din Codul de procedură penală, instanța de judecată periodic, dar nu mai rar de o dată la 6 luni, verifică necesitatea continuării aplicării măsurilor de constrângere cu caracter medical. Potrivit alin. (4) al normei procesuale vizate, cererea de verificare, încetare sau schimbare a măsurilor de constrângere cu caracter medical o poate depune persoana care a fost declarată iresponsabilă, rudele ei apropiate, precum și alte persoane interesate. În cazurile acestea, instanța cere de la organele respective de ocrotire a sănătății un aviz motivat referitor la starea sănătății persoanei în privința căreia s-a depus cererea. Chestiunile menționate în acest articol se soluționează de instanța care a dat încheierea de aplicare a măsurii de constrângere cu caracter medical sau de instanța de la locul unde se aplică această măsură, în condițiile prevăzute de art. 470 și 471.

13. Potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 1402 din 16 decembrie 1997 privind sănătatea mentală, stabilirea diagnosticului afecțiunii psihice și recomandarea tratamentului țin de competența exclusivă a medicului psihiatru sau a comisiei de medici psihiatri. Totodată, prevederile art. 22 alin. (4) lit. a) din Legea vizată stabilesc că examenul psihiatric poate fi efectuat fără consimțământul persoanei sau al reprezentantului ei legal în cazul în care aceasta săvârșește acțiuni ce sivesc drept temei pentru presupunerea unor tulburări psihice grave, care condiționează pericolul nemijlocit pentru sine sau pentru cei din jur.

14. Instanța reține că avizul comisiei medicale de specialitate a fost expus într-un mod suficient de clar și complet, care nu trezește îndoieli asupra temeiniciei și obiectivității acestuia.

15. Prin urmare, analizând situația de fapt stabilită la soluționarea demersului IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, ținând cont de faptul că, potrivit avizului instituției medicale, în prezent alienatul mental menține tulburări psihice care condiționează pericolul nemijlocit pentru cei din jur, prin riscul iminent de comitere a unor noi infracțiuni, instanța consideră necesară prelungirea termenului aplicării măsurilor de constrângere cu caracter medical în instituția psihiatrică, cu supraveghere obișnuită în privința lui G.A.

16. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 101 din Codul penal, art. 287-288 din Codul de executare, articolelor 41, 341, 469-472 și 501 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei.

Se prelungește termenul aplicării măsurilor de constrângere cu caracter medical în instituția psihiatrică cu supraveghere obișnuită în privința lui G.A.

Se pune în sarcina administrației IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei asigurarea executării prezentei încheieri.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

**Încheiere privind încetarea aplicării
măsurii de constrângere cu caracter medical alienaților**
(art. 101 din Codul penal)

Dosarul nr. 10-565/2018
14-ij_11-176502-1191018

Î N C H E I E R E

20 ianuarie 2018

or. Orhei

Judecătoria Orhei,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului**

D.N.,

C.U.,

Cu participarea:

**Procurorul din Procuratura raionului Orhei,
Reprezentantului IMSP SP Orhei,
Apărătorului
Pacientei**

S.L.,

I.R.,

D.D.,

M.N.,

examinând în ședință publică demersul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei privind încetarea aplicării măsurilor de constrângere cu caracter medical în privința pacientei M.N., născută la 2 martie 1977, originară și domiciliată în or. Rezina, str. M. Sadoveanu, nr. 4/1, cetățeană a Republicii Moldova, moldoveancă, cu studii superioare, celibatară, invalidă de gr. II, fără antecedente penale, recunoscută iresponsabilă,

A C O N S T A T A T:

1. La 18 ianuarie 2018, la Judecătoria Orhei a parvenit demersul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei, prin care se solicită încetarea măsurii de constrângere cu caracter medical sub formă de tratament, cu supraveghere obișnuită, aplicat alienatei mentale M.N., cu trecerea acesteia la tratament pe baze generale. În argumentarea demersului se invocă faptul că starea psihică a pacientei s-a ameliorat, s-a stabilizat bine, s-a compensat și, în prezent, pacienta nu prezintă pericol social.

2. În ședința de judecată, reprezentantul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei și apărătorul alienatei mentale au susținut demersul, solicitând încetarea tratamentului prin constrângere cu supraveghere obișnuită în privința pacientei M.N., cu trecerea acesteia la tratament pe baze generale. Totodată, reprezentantul SP Orhei

a mai explicat că M.N. s-a tratat de mai multe ori în spital. Fiind în stare de acutizare psihică, aflându-se în Procuratura Rezina, l-a lovit cu palma peste față pe un colaborator al Procuraturii. Din acest motiv, a fost urmărită penal și supusă expertizei, fiind internată pentru tratament în spital. Starea ei s-a îmbunătățit. Comisia medico-legală a spitalului a constatat că pacienta poate să urmeze tratamentul în stare de libertate, în prezent nu este social-periculoasă, recunoaște vina, se căiește de cele comise.

3. Pacienta M.N. a declarat în ședința de judecată că s-a prezentat la Procuratura Rezina pentru concretizarea refuzului la solicitarea ei pentru a trăi separat de părinți și a lovit un colaborator. Se căiește de cele întâmplate, și-a restabilit bunele relații cu părinții. Se va strădui să nu încalce ordinea publică. Nu este căsătorită, dar va locui în continuare cu părinții. Are gradul II de invaliditate și primește o îndemnizație de 480 lei. Solicită admiterea demersului înaintat de reprezentantul spitalului.

4. Avocatul D.D. a susținut cele expuse de M.N., solicitând admiterea demersului înaintat de IMSP SP Orhei.

5. Procurorul a concluzionat posibilitatea admiterii demersului înaintat, din motivele expuse de administrația instituției medical-psihiatrice.

6. Audiind opiniile participanților la proces și examinând materialele prezentate: demersul, avizul instituției psihiatrice, dosarul personal al pacientului M.N. și fișa medicală a acesteia, instanța remarcă următoarele.

7. Prin sentința Judecătorei Rezina din 17 iulie 2017, M.N. a fost absolvită de răspundere penală, aplicând în privința numitei măsura de constrângere cu caracter medical – internarea într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

8. Pentru aplicarea măsurilor de constrângere cu caracter medical, pe 21 iulie 2017, pacienta M.N. a fost internată în Spitalul de Psihiatrie și Ftiziopneumologie Orhei.

9. Potrivit raportului comisiei medicale de reexaminare psihiatrică a IMSP SP Orhei din 11 ianuarie 2018, pacienta M.N., care suferă de schizofrenie forma paranoică cu evoluție neîntreruptprogredientă, sindrom halucinatorparanoic, starea psihică s-a ameliorat, e liniștită, comunicabilă, este cu dispoziție satisfăcătoare și mulțumită de tratament. Expune regretul în legătură cu infracțiunea comisă, prezintă planuri reale pe viitor, își cere scuze, îi este dor de casă și părinți. Promite că se va comporta bine, va administra tratament de susținere. Respectă igiena personală. Acuze nu prezintă, administrează tratamentul indicat, idei delirante și halucinații nu are, în legătură cu care fapt se propune instanței încetarea tratamentului prin constrângere, cu supraveghere obișnuită, și trecere la tratament obișnuit.

10. Analizând normele de drept aplicabile cazului, instanța stabilește că, potrivit art. 101 alin. (2) din Codul penal, instanța de judecată, în baza avizului instituției medicale, dispune încetarea aplicării măsurilor de constrângere cu caracter medical

în cazul însănătoșirii persoanei sau al unei astfel de schimbări a caracterului bolii, care exclude necesitatea aplicării acestor măsuri.

11. Potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 13) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: prelungirea, schimbarea sau încetarea aplicării măsurii de constrângere cu caracter medical alienaților (art. 101 din Codul penal).

12. Totodată, în baza art. 501 alin. (2) din Codul de procedură penală, dacă, urmare a însănătoșirii persoanei care a fost declarată iresponsabilă sau urmare a ameliorării stării sănătății ei, nu mai este necesar de a se aplica în continuare măsura de constrângere cu caracter medical dispusă anterior, instanța de judecată, la propunerea medicului-șef al organului de ocrotire a sănătății căruia i se subordonează instituția medicală unde este deținută persoana dată, propunere bazată pe avizul unei comisii medicale, examinează, în conformitate cu art. 469-471, chestiunea încetării ori schimbării măsurii de constrângere cu caracter medical.

13. Potrivit art. 20 alin. (2) din Legea nr. 1402 din 16 decembrie 1997 privind sănătatea mentală, stabilirea diagnosticului afecțiunii psihice și recomandarea tratamentului țin de competența exclusivă a medicului psihiatru sau a comisiei de medici psihiatri.

14. Totodată, prevederile art. 22 alin. (4) lit. a) din Legea vizată, stabilesc că examenul psihiatric poate fi efectuat fără consimțământul persoanei sau al reprezentantului ei legal în cazul în care aceasta săvârșește acțiuni ce servesc drept temei pentru presupunerea unor tulburări psihice grave, care condiționează pericolul nemijlocit pentru sine sau pentru cei din jur.

15. Instanța reține că avizul comisiei medicale de specialitate a fost expus într-un mod suficient de clar și complet, nu trezește îndoieli asupra temeiniciei și obiectivității acestuia.

16. Se atestă că, în cazul de față, avizul comisiei medicale conține suficiente argumente că tulburările psihice ale pacientului nu sunt grave. În prezent, el nu condiționează pericol nemijlocit pentru sine sau pentru alte persoane și lipsește riscul pericolului grav asupra sănătății mintale în cazul neacordării pacientei a asistenței psihiatrice prin constrângere.

17. Prin urmare, analizând situația de fapt stabilită la soluționarea demersului IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei și, raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, instanța consideră rezonabilă și necesară încetarea măsurii de constrângere cu caracter medical sub formă de tratament cu supraveghere obișnuită aplicat alienatei mental M.N.

18. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 101 din Codul penal, art. 287-288 din Codul de executare, art. 41, 341, 469-472 și 501 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei.

Se încetează aplicarea măsurilor de constrângere cu caracter medical în instituția psihiatrică cu supraveghere obișnuită în privința pacientei M.N., cu transferarea acesteia la tratament în baze generale.

Copia prezentei încheieri se expediază pentru executare administrației IMSP Spitalul de Psihiatrie Orhei.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.N.**

**Încheiere privind liberarea de pedeapsă sau ușurarea pedepsei
în baza adoptării unei legi care are efect retroactiv ori ameliorarea,
în alt mod, a situației, precum și excluderea din hotărârea de condamnare
a unor capete de acuzare, dacă persoana condamnată a fost extrădată
(art. 10 și 10¹ din Codul penal)**

Dosarul nr. 21-232/2018
14-ij_21-14952-1191018

Î N C H E I E R E

17 mai 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

M.A.,

Grefierului

N.A.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

D.F.,

Apărătorului

R.C.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul,

G.H.,

În prezența:

Condamnatului

A.S.,

Interpretului

I.G.,

examinând în ședință publică cererea condamnatului A.S. cu privire la soluționarea chestiunii privind ușurarea pedepsei în baza adoptării unei legi care are efect retroactiv și aplicarea pedepsei în cazul unui concurs de infracțiuni,

A C O N S T A T A T:

1. La 12 martie 2018, condamnatul A.S. a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, o cerere prin care solicită soluționarea chestiunii privind ușurarea pedepsei în baza adoptării unei legi care are efect retroactiv și aplicarea pedepsei în cazul unui concurs de infracțiuni.

2. În motivarea cererii, condamnatul A.S. a indicat că, în fapt, el execută pedeapsa închisorii în baza încheierii Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2014 (dosarul nr. 21-313/2014), prin care acțiunile sale, condamnate prin sentința Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău, din 2 martie 2007, s-au reîncaadrat din prevederile art. 195 alin. (2) din Codul penal (redacția 1961), în prevederile art. 186 alin. (5), art. 225⁵ alin. (1) din Codul penal (redacția 1961), în prevederile art. 217 alin. (2) din Codul penal (redacția 2002, cu modificările și completările ulte-

rioare), cu aplicarea art. 39 alin. (1) din Codul penal (redacția 1961), cu menținerea pedepsei stabilite de 12 ani închisoare, iar conform art. 84 alin. (4) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepsei numite prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, prin care a fost casată parțial sentința Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău, din 3 decembrie 2007, cu menținerea pedepselor stabilite – 16 ani de închisoare, cu aplicarea tratamentului antidrog.

3. Astfel, încheierea Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2014, cuprinde și decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, prin care acțiunile sale s-au recalificat de la prevederile art. 119 alin. (4) din Codul penal (redacția 1961) la prevederile art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani.

4. Între timp, sancțiunea maximă sub formă de închisoare prevăzută de art. 186 alin. (2) din Codul penal a fost redusă de la 5 la 4 ani și, astfel, se impune necesitatea ușurării pedepsei în baza adoptării unei legi care are efect retroactiv, după care să se aplice o pedeapsă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate.

5. Condamnatul A.S. a susținut totalmente în ședința de judecată cererea înaintată, solicitând aplicarea unei pedepse mai favorabile prin fixarea unei pedepse în formă de închisoare pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate.

6. Apărătorul R.C., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, a susținut în ședința de judecată poziția condamnatului A.S., cerând admiterea cererii după conținut.

7. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, G.H., a lăsat soluționarea chestiunii puse în discuție la discreția instanței judecătorești.

8. Procurorul D.F. a cerut în ședința de judecată respingerea cererii, ca nefondată, întrucât, prin încheierea Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2014, acțiunile condamnatului A.S. au fost reîncadrate și, respectiv, s-a dispus aplicarea unei pedepse mai favorabile, prin fixarea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 16 ani pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate.

9. Audiind participanții la proces și examinând materialele prezentate în raport cu dosarele în care s-au pronunțat hotărârile de condamnare, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea înaintată este întemeiată și urmează a fi admisă integral, având în vedere următoarele considerente.

10. În ședința de judecată s-a constatat că, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, s-a decis casarea parțială a sentinței Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău, din 3 decembrie 2007, precum și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2008, în partea înca-

drării acțiunilor și stabilirii pedepsei lui A.S., cu pronunțarea în această latură a unei noi hotărâri, prin care acțiunile condamnatului A.S. au fost recalificate de la prevederile art. 119 alin. (4) din Codul penal (redacția 1961) la prevederile art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis.

11. Prin încheierea Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2014 (dosarul nr. 21-313/2014), acțiunile lui A.S., condamnat prin sentința Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău, din 2 martie 2007, s-au reîncadrat din prevederile art. 195 alin. (2) din Codul penal (redacția 1961) în prevederile art. 186 alin. (5) din Codul penal, de la art. 225⁵ alin. (1) din Codul penal (redacția 1961) la prevederile art. 217 alin. (2) din Codul penal (redacția 2002, cu modificările și completările ulterioare), cu aplicarea art. 39 alin. (1) din Codul penal (redacția 1961), cu menținerea pedepsei stabilite de 12 ani închisoare, iar conform art. 84 alin. (4) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepsei numite prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, prin care a fost casată parțial sentința Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău, din 3 decembrie 2007, cu menținerea pedepselor stabilite de 16 ani închisoare, cu aplicarea tratamentului antidrog.

12. Conform dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Codul penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei care a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale, iar conform prevederilor art. 10¹ alin. (1) din Codul penal, dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei privative de libertate, a muncii neremunerată în folosul comunității sau a amenzii, a intervenit o lege care prevede unul din aceste tipuri de pedeapsă, dar cu un maxim mai mic, sancțiunea aplicată se reduce la acest maxim, dacă depășește maximumul prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită.

13. În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (4) din Codul penal și prevederilor alin. (1)–(3), se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe, iar potrivit dispozițiilor alin. (1) art. 84 din Codul penal, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multe infracțiuni, fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care nu au atins vârsta de 18 ani și a persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de

21 de ani, care nu au mai fost condamnate – pe un termen nu mai mare de 12 ani și 6 luni. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multe infracțiuni ușoare și/sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

14. Astfel, instanța de judecată stabilește că, la data examinării recursului și adoptării deciziei de către Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, norma penală prevăzută de art. 186 alin. (2) în baza căruia acțiunile condamnatului A.S. au fost recalificate de la prevederile art. 119 alin. (4) din Codul penal (redacția 1961) permitea aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, dar, ulterior, după republicarea Codului penal, adică după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei privative de libertate, a intervenit o lege care prevede pedeapsa închisorii, dar cu un termen maxim mai mic, și anume de până la 4 ani, astfel ca sancțiunea aplicată prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011 să se impună a fi redusă la acest maxim de 4 ani. De altfel, pedeapsa de 5 ani depășește maximumul prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită.

15. Instanța de judecată va respinge raționamentele procurorului, cum că cererea condamnatului este neîntemeiată, de vreme ce, conform prevederilor art. 10 alin. (1) și art. 10¹ alin. (1) din Codul penal, legea penală care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei care a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa, iar dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei privative de libertate a intervenit o lege cu un maxim mai mic al pedepsei, sancțiunea aplicată se reduce la acest maxim, dacă depășește maximumul prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită.

16. Din aceste motive, analizând situația de drept stabilită la soluționarea cererii și raportând-o la temeiurile de drept aplicabile cazului examinat, totalitatea circumstanțelor și condițiilor în favoarea și în defavoarea admiterii cererii condamnatului, în cumul cu celelalte împrejurări ale cazului, instanța consideră că cererea condamnatului A.S. este fondată și urmează a fi admisă integral, pentru care temeiuri se va dispune ca sancțiunea sub formă de închisoare de 5 ani, aplicată lui A.S., născut la 13 iunie 1980, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, să fie redusă până la maximumul prevăzut de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, care va fi de 4 ani închisoare, iar conform art. 84 alin. (4) consolidat cu alin. (1) din Codul penal, condamnatului A.S., născut la 13 iunie 1980, i se va stabili o pedeapsă definitivă în formă de închisoare pe un termen de 15 ani, cu aplicarea tratamentului antidrog, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, ca pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011 (dosarul nr. 1re - 66/2011), în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal – 4 ani de închisoare,

ca urmare a reducerii pedepsei prin prezenta încheiere, precum și prin încheierea Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2014 (dosarul nr. 21-313/2014), prin care acțiunile lui A.S., condamnat prin sentința Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău, din 2 martie 2007, s-au reîncadrat din prevederile art. 195 alin. (2) din Codul penal (redacția 1961) în prevederile art. 186 alin. (5) din Codul penal, de la art. 225⁵ alin. (1) din Codul penal (redacția 1961) la prevederile art. 217 alin. (2) din Codul penal (redacția 2002, cu modificările și completările ulterioare), cu aplicarea art. 39 alin. (1) din Codul penal (redacția 1961), cu menținerea pedepsei stabilite de 12 ani închisoare, iar conform art. 84 alin. (4) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepsei numite prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, prin care a fost casată parțial sentința Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău, din 3 decembrie 2007, cu menținerea pedepselor stabilite de 16 ani închisoare, cu aplicarea tratamentului antidrog, astfel ca termenul executării pedepsei de către A.S. să fie calculat începând cu data pronunțării încheierii – 17 mai 2018, urmând ca durata prevenției și perioada executării măsurii de represiune (executării pedepsei închisorii) să fie computeate pe parcursul executării pedepsei.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 10, 10¹ și 84 din Codul penal, articolelor 41, 341, 469 alin. (1) pct. 14) și 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite cererea condamnatului A.S. cu privire la soluționarea chestiunii privind ușurarea pedepsei în baza adoptării unei legi care are efect retroactiv și aplicarea pedepsei în cazul unui concurs de infracțiuni.

Sanțiunea sub formă de închisoare de 5 ani, aplicată lui A.S., născut la 13 iunie 1980, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011 în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, se reduce până la maximul prevăzut de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, care va fi 4 ani de închisoare.

Conform art. 84 alin. (4) consolidat cu alin. (1) din Codul penal, condamnatului A.S., născut la 13 iunie 1980, i se stabilește o pedeapsă definitivă în formă de închisoare pe un termen de 15 ani, cu aplicarea tratamentului antidrog, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, ca pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin:

- decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011 (dosarul nr. Ire-66/2011), în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal – 4 ani de închisoare, ca urmare a reducerii pedepsei prin prezenta încheiere;

- încheierea Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 20 decembrie 2014 (dosarul nr. 21-313/2013), prin care acțiunile lui A.S., condamnat prin sentința Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău, din 2 martie 2007, s-au reîncadrat din

prevederile art. 195 alin. (2) din Codul penal (redacția 1961) în prevederile art. 186 alin. (5) din Codul penal, de la art. 225⁵ alin. (1) din Codul penal (redacția 1961) la prevederile art. 217 alin. (2) din Codul penal (redacția 2002, cu modificările și completările ulterioare), cu aplicarea art. 39 alin. (1) din Codul penal (redacția 1961), cu menținerea pedepsei stabilită – 12 ani de închisoare, iar conform art. 84 alin. (4) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepsei numite prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 ianuarie 2011, prin care a fost casată parțial sentința Judecătorei Botanica, municipiul Chișinău, din 3 decembrie 2003, cu menținerea pedepselor stabilite – 16 ani de închisoare, cu aplicarea tratamentului antidrog.

Termenul executării pedepsei de către A.S. să fie calculat începând cu data pronunțării încheierii – 17 mai 2018, urmând ca durata prevenției și perioada executării măsurii de represiune (executării pedepsei închisorii) să fie computate pe parcursul executării pedepsei.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătorei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul M.A.**

**Încheiere privind inadmisibilitatea cererii cu privire la ușurarea pedepsei
în baza adoptării unei legi care ameliorează situația
(art. 10¹ din Codul penal)**

Dosarul nr. 21-244/2018
14-ij_21-14744-1191018

Î N C H E I E R E

1 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

S.A.,

Grefierului

S.P.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

S.P.,

Apărătorului

L.R.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 16 – Pruncul,

I.D.,

În prezența:

Condamnatului

L.C.,

Interpretului

M.G.,

examinând în ședință publică cererea condamnatului L.C. cu privire la ușurarea pedepsei în baza adoptării unei legi care ameliorează situația (art. 10¹ din Codul penal),

A C O N S T A T A T :

1. La 12 iulie 2018, condamnatul L.C. a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, o cerere prin care a solicitat aplicarea retroactivității legii penale în baza Legii nr. 277-XVI din 18 decembrie 2008, în vigoare din 24 februarie 2009, „pentru modificarea și completarea Codului penal al Republicii Moldova”.

2. În susținerea cererii înaintate, condamnatul L.C. a indicat că, în fapt, el este bolnav de tuberculoză și, prin urmare, cere să se dispună ușurarea pedepsei în baza adoptării unei legi care ameliorează situația, întrucât, la examinarea anterioară a aceleiași chestiuni, instanțele judecătorești au recalificat fapta, dar au fixat pedeapsa maximă a sancțiunii prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. j) din Codul penal, deși sancțiunea prevăzută de legea penală respectivă este mai favorabilă.

3. În opinia condamnatului, este o neclaritate faptul reducerii termenului de pedeapsă prin aplicarea retroactivității legii penale față de alți condamnați în baza acelorași infracțiuni sau chiar mai grave și refuzul aplicării acesteia față de dânsul.

4. În ședința de judecată, condamnatul L.C. a susținut pe deplin cererea depusă, relatând că, anterior, a fost judecat în baza art. 145 alin. (3) din Codul penal, iar în anul 2015 acțiunile sale au fost reîncadrate în baza art. 145 alin. (2) din Codul penal, motiv pentru care solicită să-i fie numită o pedeapsă mai blândă prin micșorarea acesteia, deoarece, anterior, a fost condamnat la o pedeapsă de 20 de ani închisoare, pe când în anul 2007 maximul pedepsei era 25 ani de închisoare.

5. Apărătorul L.R., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat privind acordarea asistenței juridice calificate, a solicitat în ședința de judecată admiterea cererii condamnatului L.C., deoarece acesta a suferit de tuberculoză, motiv care solicită micșorarea termenului de detenție, evidențiind concomitent că, la examinarea anterioară a aceleiași chestiuni, instanțele judecătorești au recalificat fapta, însă au fixat pedeapsa maximă a sancțiunii prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. j) din Codul penal, deși sancțiunea articolului respectiv începe de la 15 până la 20 ani de închisoare.

6. Procurorul S.P. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, a solicitat în ședința de judecată respingerea cererii condamnatului L.C., deoarece, conform prevederilor art. 10¹ alin. (7) din Codul penal, legiuitorul obligă, în cazul retroactivității legii penale, aplicarea unei pedepse maxime prevăzută, care în privința lui L.C. este 20 ani de închisoare, pedeapsa care a și fost numită acestuia.

7. Reprezentantul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul, I.D., a relatat în ședința de judecată că nu ține de competența instituției penitenciare să se expună pe marginea unor astfel de cereri.

8. Audiind participanții la proces, examinând cererea în raport cu circumstanțele cauzei și punându-o în corelație cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază cererea condamnatului L.C. drept neîntemeiată și aceasta urmează a fi respinsă integral, ca inadmisibilă, având în vedere următoarele considerent.

9. Pe parcursul cercetării judecătorești, instanța de judecată a constatat că, prin sentința Judecătoriei Bălți din 27 februarie 2008, L.C. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (3) lit. b) și art. 186 alin. (1) din Codul penal, și condamnat în baza art. 145 alin. (3), lit. b) din Codul penal la o pedeapsă de 20 ani de închisoare, iar în baza art. 186 alin. (1) din Codul penal - la un an de închisoare, astfel ca în baza art. 84 alin. (1) din Codul penal să i se stabilească pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 20 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 mai 2008, a fost menținută fără modificări sentința Judecătoriei Bălți din 27 februarie 2008.

11. Conform deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 1 noiembrie 2008, s-a stabilit menținerea fără modificări a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 mai 2008, precum și a sentinței Judecătoriei Bălți din 27 februarie 2008.

12. La 25 octombrie 2012, condamnatul L.C. a înaintat în Judecătoria Soroca o cerere prin care solicită aplicarea unei pedepse mai blânde în baza art. 10 din Codul penal, ținând cont de modificările la art. 145 din Codul penal, operate prin Legea nr. 277-XVI din 18 decembrie 2008, în vigoare din 24 februarie 2009 „pentru modificarea și completarea Codului penal al Republicii Moldova”, cerere care a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, prin încheierea Judecătoriei Soroca din 6 decembrie 2012.

13. Ulterior, condamnatul L.C. a depus un recurs în anulare asupra sentinței de condamnare, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 martie 2013, în cauza penală a lui L.C. au fost menținute fără modificări decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 1 noiembrie 2008, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 mai 2008, precum și sentința Judecătoriei Bălți din 27 februarie 2008.

14. În continuare, instanța de judecată identifică faptul că, la 13 iulie 2012, condamnatul L.C. a depus o cerere privind aplicarea retroactivității legii penale în baza Legii nr. 277-XVI din 18 decembrie 2008, în vigoare din 24 februarie 2009, „pentru modificarea și completarea Codului penal al Republicii Moldova”, solicitând totodată și numirea unei pedepse mai blânde, iar prin încheierea Judecătoriei Soroca din 18 mai 2013 cererea condamnatului a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

15. Prin încheierea judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 24 ianuarie 2015, s-a admis cererea condamnatului L.C., fiind dispusă reîncadrarea acțiunilor acestuia de la art. 145 alin. (3) lit. h) din Codul penal în baza art. 145 alin. (2) lit. j) din Codul penal, în rest cererea condamnatului privind micșorarea termenului pedepsei numite a fost respinsă, ca neîntemeiată.

16. Ulterior, condamnatul L.C. a mai depus o cerere privind aplicarea retroactivității legii penale și stabilirea unei pedepse mai mici, iar prin încheierea judecătoriei Soroca din 8 octombrie 2017 cererea dată a fost respinsă, ca neîntemeiată.

17. Așadar, în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (1) din Codul penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei care a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

18. Din economia normei art. 10¹ alin. (7) din Codul penal, în cazul în care, în baza efectului retroactiv al legii penale, se impune recalificarea faptei stabilită printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, instanța de judecată, soluționând chestiunea privind executarea hotărârii respective, va recalifica fapta și va aplica pedeapsa prin fixarea maximumului sancțiunii prevăzută de legea penală mai favorabilă condamnatului, dacă pedeapsa stabilită prin hotărârea irevocabilă este mai mare decât maximumul prevăzut de legea penală nouă sau va menține pedeapsa stabilită prin hotărârea irevocabilă.

19. Iar potrivit art. 29 din Legea nr. 277-XVI, din 18 decembrie 2008, în vigoare din 24 februarie 2009, „pentru modificarea și completarea Codului penal al Repu-

blicii Moldova”, în art. 145 din Codul penal, în sancțiune, cuvintele „de la 16 la 25 de ani” se înlocuiesc cu cuvintele „de la 12 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață; alineatul (3) se exclude”.

20. În contextul normelor citate anterior, instanța de judecată reține că în cazul de față lipsesc împrejurări de fapt și de drept pentru a dispune aplicarea din nou a regulilor privind retroactivitatea legii penale, or, prin legea vizată supra s-a exclus alineatul în baza căruia L.C. a fost condamnat, iar în cele din urmă, prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 24 ianuarie 2015, această neconcordanță cu modificarea nou intervenită a fost înlăturată, fiind dispusă reîncadrarea acțiunilor lui L.C. de la art. 145 alin. (3) lit. h) din Codul penal în baza art. 145 alin. (2) lit. j) CP.

21. Pe fundalul celor desprinse, instanța de judecată notează că, conform modificărilor la sancțiunea art. 145 alin. (2) din Codul penal, a fost schimbată și sancțiunea care anterior cuprindea pedeapsa de la 16 la 25 de ani, ulterior fiind redusă cu pedeapsă de la 15 la 20 de ani sau detenție pe viață, circumstanțe în care se constată că lipsesc împrejurări pentru a reduce sau micșora pedeapsa numită lui L.C., or, conform prevederilor art. 10¹ alin. (7) din Codul penal, în cazul în care, în baza efectului retroactiv al legii penale, se impune recalificarea faptei stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, instanța de judecată, soluționând chestiunea privind executarea hotărârii respective, va recalifica fapta și va aplica pedeapsa prin fixarea maximului sancțiunii prevăzută de legea penală mai favorabilă condamnatului, dacă pedeapsa stabilită prin hotărârea irevocabilă este mai mare decât maximul prevăzut de legea penală nouă sau va menține pedeapsa stabilită prin hotărârea irevocabilă.

22. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 27 februarie 2008, L.C. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (3) lit. b) și art. 186 alin. (1) din Codul penal și, astfel, fiind condamnat în baza art. 145 alin. (3) lit. b) din Codul penal – la 20 ani de închisoare; în baza art. 186 alin. (1) din Codul penal – la un an de închisoare, iar în baza art. 84 alin. (1) din Codul penal i s-a stabilit pedeapsa definitivă sub formă de închisoare – 20 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

23. Aici urmează a se reține inadmisibilitatea de a reduce termenul pedepsei închisorii, așa cum pretinde condamnatul L.C., deoarece pedeapsa numită și ulterior menținută – 20 de ani închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (2) din Codul penal – se încadrează în limitele sancțiunii penale a acestui articol modificat, care este de la 15 la 20 ani de închisoare sau detențiune pe viață.

24. De rând cu cele expuse, instanța de judecată notează și faptul că, la această etapă, anume la faza executării pedepsei, soluționării cererilor și neclarităților aparente în legătură cu executarea pedepsei, instanța de judecată/judecătorul de instrucție nu sunt în drept de a admite vreo imixtiune în actul de justiție realizat la caz, ceea ce înseamnă că instanța de judecată poate doar ajusta fapta și sancțiunea legii penale la noile modificări, cu respectarea întocmai a art. 10 și art. 10¹ din Codul penal. La caz, pedeapsa în prezența căreia se află condamnatul L.C. se încadrează

în limitele prevăzute de noua lege penală și, corespunzător, s-a menținut pedeapsa stabilită prin hotărârea irevocabilă, fiind astfel o concluzie regăsită și în încheierea Judecătoriai Soroca din 6 decembrie 2012 și în încheierea Judecătoriai Buiucani, municipiul Chișinău, din 24 ianuarie 2015.

25. În opinia instanței de judecată, este total nefondată și eronată alegația precum că ar fi o neclaritate faptul reducerii termenului de pedeapsă prin aplicarea retroactivității legii penale față de alți condamnați în baza aceluiași infracțiuni, de vreme ce fiecare caz necesită a fi soluționat în parte, iar soluția instanței va depinde de caracteristicile distincte ale cauzei. În speță, pedeapsa stabilită lui L.C. prin hotărârea irevocabilă pentru infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (3) lit. b) din Codul penal este 20 ani de închisoare, iar după recalificarea faptei în baza art. 145 alin. (2) din Codul penal, pedeapsa s-a menținut aceeași – 20 ani de închisoare, ținându-se cont de dispoziția art. 10¹ alin. (7) din Codul penal.

26. Pe cale de consecință, instanța de judecată notează că pedeapsa penală menținută condamnatului L.C. se încadrează pe deplin în limitele normei penale nou modificată, temeiuri pentru a aplica o pedeapsă mai blândă față de acesta lipsesc, iar faptul că condamnatul a suferit de boli nu influențează și nu schimbă starea de fapt a lucrurilor. Urmare, având în vedere considerentele că pedeapsa în prezența căreia se află condamnatul L.C. se încadrează în limitele prevăzute de legea penală nouă, fiind astfel niște circumstanțe față de care instanțele judecătorești s-au expus anterior prin încheierea Judecătoriai Soroca din 6 decembrie 2012 și, respectiv, încheierea Judecătoriai Buiucani, municipiul Chișinău, din 24 ianuarie 2015, ambele devenite irevocabile, instanța de judecată va dispune respingerea cererii condamnatului L.C. cu privire la ușurarea pedepsei în baza adoptării unei legi care ameliorează situația (art. 10¹ CP), sub aspectul inadmisibilității ei.

27. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 10, 10¹ din Codul penal, articolelor 41, 341, 469 alin. (1) pct. 14), art. 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge cererea condamnatului L.C. cu privire la ușurarea pedepsei în baza adoptării unei legi care ameliorează situația (art. 10¹ CP), ca fiind inadmisibilă.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile, cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriai Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul S.A.**

Încheiere privind liberarea de pedeapsă în temeiul actului amnistiei
(art. 272 Cod de executare)

Dosarul nr. 21-402/2016
14-ij_21-14402-1191016

Î N C H E I E R E

22 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierilor**

I.S.,

D.F. și I.L.,

Cu participarea:

**Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),
Apărătorului**

Z.X.,

C.T.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 16 – Pruncul,

G.L.,

În prezența:

Condamnatului

D.M.,

examinând în ședință publică cererea apărătorului C.T., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale condamnatului D.M., precum și demersul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul cu privire la aplicarea față de condamnatul D.M. a actului de amnistie în baza Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016),

A C O N S T A T A T:

1. La 29 februarie 2016, Penitenciarul nr. 9 – Pruncul a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, un demers, prin care solicită liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a condamnatului D.M. în condițiile art. 91 din Codul penal.

2. În susținerea demersului se indică că D.M. este condamnat în baza sentinței Judecătoriei Buiucani din 1 noiembrie 2010, prin care a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 27, 186 alin. (2) lit. c), d) și 187 alin. (1) din Codul penal, aplicându-i-se prin prisma art. 84 și 85 din Codul penal o pedeapsă definitivă în formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu calcularea termenului executării pedepsei din momen-

tul reținerii și, includerea în termenul pedepsei a perioadei de timp în care D.M. s-a aflat în stare de arest preventiv – de la 5 iulie 2010 și până la 1 noiembrie 2010.

3. Începutul termenului executării pedepsei este stabilit începând cu data de 5 iulie 2010, iar sfârșitul termenului – 4 iulie 2016.

4. La 18 februarie 2016, condamnatul a executat efectiv 5 ani, 3 luni și 12 zile, iar cu calculul privilegiat al zilelor de muncă de 6 zile - 5 ani, 3 luni, 18 zile din termenul de pedeapsă stabilit.

5. Comisia Penitenciarului nr. 9 – Pruncul a hotărât la 22 februarie 2016 că condamnatul D.M. a ispășit mai mult de 3/4 din termenul de pedeapsă care i s-a stabilit prin sentința judecătorească, menționând de asemenea că condamnatul se caracterizează cu calificativul „satisfăcător”, este încadrat în câmpul muncii, participă activ la programul socio-educativ și cultural, pe parcursul executării pedepsei a avut 7 sancțiuni care, însă, în prezent sunt stinse, totodată fiind menționat de 5 ori, apreciindu-se astfel că D.M. a pășit pe calea corijării, în legătură cu care fapt se solicită instanței de judecată liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a condamnatului D.M., în condițiile art. 91 din Codul penal.

6. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, G.L., a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului înaintat, deoarece condamnatul D.M. a ispășit mai mult de 3/4 din termenul de pedeapsă stabilit prin sentința de condamnare și a pășit pe calea corijării.

7. Apărătorul C.T. a cerut în ședința de judecată admiterea demersului și liberarea condiționată a condamnatului D.M. de pedeapsă înainte de termen, întrucât condamnatul se caracterizează pozitiv, a executat efectiv mai bine de trei pătrimi din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea infracțiunii și, astfel, întrunește condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen.

8. Condamnatul D.M. a cerut în ședința de judecată admiterea demersului înaintat, făgăduind în același timp că în continuare nu va mai comite infracțiuni și va avea un comportament corect în societate.

9. Procurorul Z.X. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a relatat în ședința de judecată că prezentarea Penitenciarului nr. 9 – Pruncul urmează a fi respinsă, ca nefondată, întrucât corectarea și reeducarea condamnatului este posibilă doar după executarea integrală și efectivă a pedepsei, menționând faptul că D.M. a fost condamnat de 4 ori, sancționat de 7 ori, chiar dacă în prezent sancțiunile sunt stinse, ceea ce denotă că ultimul a încălcat regimul de detenție.

10. Audiind participanții la proces, examinând demersul în corelație cu materialele prezentate de instituția care pune în executare pedeapsa și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază demersul drept întemeiat și urmează a fi admis integral, având în vedere următoarele considerente.

11. Potrivit art. 266 alin. (1) și (3) din Codul de executare, (1) în cazul în care condamnatul întrunește condițiile prevăzute de art. 91 și 92 din Codul penal, administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, adoptă, în

termen de o lună, o hotărâre privind propunerea pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, sau privind refuzul în acest sens. (3) În cazul în care administrația locului de deținere sau comandamentul militar, după caz, refuză să propună liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, condamnatul poate înainta un demers pentru liberare sau înlocuire nemijlocit în instanța de judecată.

12. Conform art. 267 din Codul de executare, (1) la demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se anexează dosarul personal al condamnatului, dovezile motivelor de fapt invocate și, după caz, calculul zilelor conform compensării privilegiate a zilelor de muncă. Demersul se judecă în condițiile din Codul de procedură penală. (2) În cazul în care instanța de judecată respinge demersul pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen sau pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, depunerea repetată a demersului poate avea loc după înlăturarea motivelor de fapt și/sau de drept invocate de instanță la respingerea demersului, dar nu mai devreme de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii. În cazul refuzului liberării condiționate a condamnatului la detențiune pe viață, adresarea repetată a demersului poate avea loc nu mai devreme decât peste 3 ani de la data adoptării hotărârii de refuz a instanței.

13. În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 1) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: 1) liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen (art. 91 din Codul penal).

14. Conform art. 91 alin. (1) pct. (3) și (4) din Codul penal, (1) persoanelor care execută pedeapsa cu închisoare, care au reparat integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care sunt condamnate, care au participat la executarea și care nu au refuzat executarea, în conformitate cu prevederile art. 234 din Codul de executare, a muncilor remunerate sau neremunerate de îngrijire sau amenajare a penitenciarului și a teritoriului, de îmbunătățire a condițiilor de trai și medico-sanitare de detenție, care au dat dovadă de corectare și reeducare în timpul executării pedepsei li se poate aplica liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, dacă instanța de judecată va considera posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei. Totodată, persoana poate fi liberată, în întregime sau parțial, și de pedeapsa complementară. (3) Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen se aplică condamnaților de către instanța de judecată de la locul de executare a pedepsei, în baza demersului instituției care pune în executare pedeapsa, în baza demersului procurorului care exercită supravegherea organului sau a instituției care pune în executare pedeapsa, la cererea condamnatului sau a apărătorului acestuia, în condițiile prevăzute de art. 266 și 267 din Codul de executare, și numai după respectarea procedurii extrajudiciare stabilite. (4) Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen poate fi aplicată dacă condamnatul care, la momentul săvârșirii infracțiunii, a atins vârsta de 18 ani,

a executat efectiv: a) cel puțin jumătate din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave; b) cel puțin două treimi din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni grave; c) cel puțin trei pătrimi din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave, precum și din pedeapsa aplicată persoanei anterior liberate condiționat de pedeapsă înainte de termen, dacă liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a fost anulată în condițiile alin. (8).

15. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătoriei sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, din 1 noiembrie 2010, D.M. a fost condamnat pentru faptele infracționale prevăzute de art. 27, art. 186 alin. (2) lit. c), d) și art. 187 alin. (1) din Codul penal, aplicându-i-se, prin prisma art. 84 și art. 85 din Codul penal, o pedeapsă definitivă în formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

16. La 18 februarie 2016, condamnatul a executat mai mult de 3/4 din termenul de pedeapsă stabilit.

17. Din materialele prezentate instanței urmează că, la situația din 18 februarie 2016, D.M. a executat efectiv 5 ani, 3 luni și 12 zile, iar cu calculul privilegiat al zilelor de muncă de 6 zile, pedeapsa executată constituie 5 ani, 3 luni și 18 zile.

18. Conform dosarului personal al condamnatului, dar și potrivit raportului de evaluare privind comportamentul condamnatului prezentat în cadrul ședinței de judecată de către reprezentantul instituției care pune în executare pedeapsa, se deduce că condamnatul D.M. se caracterizează satisfăcător, nu dispune de prejudiciu material, pe parcursul executării pedepsei a fost sancționat de 7 ori, dar care sancțiuni în prezent sunt stinse, totodată, fiind menționat de 5 ori, a fost încadrat în câmpul muncii, participă activ la munci neremunerate, s-a inclus în programe sociale organizate în penitenciar, menține relația cu rudele prin intermediul întrevederilor, nu se află la evidența serviciului psihologic și, ca urmare a evaluării psihologice individuale, se caracterizează satisfăcător.

19. Pe parcursul executării pedepsei, condamnatului D.M. i s-au aplicat 5 măsuri de stimulare, sancțiunile disciplinare anterior sunt stinse și nu produc efecte juridice pentru condamnat, astfel că actualmente condamnatul D.M. nu dispune de abateri disciplinare sau sancțiuni nestinse, prejudicii materiale în cauza respectivă nu există, în plus, a fost încadrat în câmpul muncii, participă activ la munci neremunerate, a participat la programe sociale organizate în penitenciar, menține relația cu rudele prin intermediul întrevederilor, iar ca urmare a evaluării psihologice s-a constatat că acesta a pășit pe calea corijării, astfel ca, la momentul actual, temeiuri legale pentru respingerea prezentării/demersului înaintat să nu fie stabilite, din care motive, se apreciază că condamnatul D.M. întrunește condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen și, prin urmare, prezentarea înaintată să poată fi admisă de drept.

20. Instanța de judecată nu identifică situații din cele prevăzute la alin. (6²) din art. 91 din Codul penal, care, la liberarea condiționată de pedeapsă înainte de ter-

men, să nu poată fi aplicate condamnatului. Reprezentantul instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare nu a prezentat dovezi pertinente și concludente care să confirme faptul că condamnatul D.M. s-ar fi automutilat, a avut cazuri de tentativă de suicid ori că a încălcat regimul de detenție și se află sub acțiunea sancțiunii disciplinare.

21. Instanța reține că, conform alin. (1) art. 91 din Codul penal, liberarea condiționată înainte de termen poate fi aplicată, dacă instanța de judecată va considera posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei. O atare concluzie urmează a fi trasă în baza studierii depline și obiective a datelor privind persoana condamnatului, comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, respectarea regimului de executare, participarea la muncile remunerate sau neremunerate de îngrijire sau amenajare a penitenciarului și a teritoriului, de îmbunătățire a condițiilor de trai și medico-sanitare de detenție, relațiile sale cu alți condamnați, cu familia, participarea la măsurile cultural-educative, prezența sancțiunilor disciplinare valabile la momentul soluționării demersului.

22. Drept concluzie, studiind detaliat, deplin și obiectiv datele referitoare la persoana condamnatului D.M., lecturând prevederile legale citate mai sus și raportându-le la situația de fapt stabilită, instanța de judecată conchide că condamnatul D.M. întrunește definitiv cerințele pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen și, astfel, se consideră că corectarea condamnatului D.M. este posibilă fără executarea deplină a pedepsei, în legătură cu care fapt demersul Penitenciarului nr. 9-Pruncul cu privire la liberarea condiționată a condamnatului D.M. de pedeapsă înainte de termen se va admite, ca fiind întemeiat.

23. Referitor la afirmațiile procurorului precum că corectarea și reeducarea condamnatului este posibilă doar după executarea integrală și efectivă a pedepsei stabilite, instanța de judecată apreciază această concluzie drept una nefondată și prematură, deoarece condamnatul a executat efectiv partea prevăzută de lege din termenul de pedeapsă stabilit prin sentință, prejudicii materiale nu există, în timpul detenției nu s-a automutilat, n-a avut cazuri de tentativă de suicid și nu se află sub acțiunea sancțiunii disciplinare, a fost încadrat în câmpul muncii, participă activ la munci neremunerate, a participat la programe sociale organizate în penitenciar, astfel ca aceste împrejurări, luate în cumul, în opinia instanței, să impună de apreciat că D.M. întrunește desăvârșit condițiile pentru liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, considerând posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei. O atare concluzie se trage și în baza studierii depline și obiective a datelor referitoare la persoana condamnatului, la comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, la respectarea regimului de executare, participarea la muncile remunerate sau neremunerate de îngrijire sau amenajare a penitenciarului și a teritoriului, de îmbunătățire a condițiilor de trai și medico-sanitare de detenție, la relațiile cu alți condamnați, cu familia, la participarea în cadrul măsurilor cultural-educative,

la prezența sancțiunilor disciplinare, valabile la momentul soluționării demersului, fiind astfel niște probe și circumstanțe pe care instanța de judecată le-a verificat sub toate aspectele, complet și obiectiv.

24. Lecturând prevederile legale sus-citate și raportându-le la situația de fapt stabilită și detaliată supra, instanța de judecată stabilește că condamnatul D.M. întrunește condițiile art. 91 din Codul penal privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen.

25. Conform dispozițiilor art. 91 alin. (2) din Codul penal, aplicând liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, instanța de judecată îl poate obliga pe condamnat să îndeplinească obligațiile prevăzute la art. 90 alin. (6) în termenul de pedeapsă rămas neexecutat, iar potrivit dispozițiilor art. 90 alin. (6) din Codul penal, aplicând condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de judecată îl poate obliga pe condamnat: a) să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent; b) să nu frecventeze anumite locuri; c) să urmeze un tratament în caz de alcoolism, narcomanie, toxicomanie sau de boală venerică; c¹) să participe la un program special de tratament sau de consiliere în vederea reducerii comportamentului violent; d) să acorde o susținere materială familiei victimei; e) să repare daunele cauzate în termenul stabilit de instanță.

26. Așadar, în scopul asigurării corectării efective a condamnatului și controlului comportamentului lui după liberarea condiționată, instanța de judecată, aplicând liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, va obliga condamnatul D.M. ca în termenul de pedeapsă rămas neexecutat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, considerând că respectiva obligație își va atinge obiectivul propus de către instanță.

27. Nu în ultimul rând, instanța de judecată va explica condamnatului D.M. prevederile alin. (8) art. 91 din Codul penal și consecințele care survin în cazul încălcării lor, în special faptul că, dacă în termenul de pedeapsă rămas neexecutat: a) condamnatul încalcă ordinea publică pentru care fapt i-a fost aplicată o sancțiune contravențională sau se eschivează cu premeditare de la îndeplinirea obligațiilor stabilite de instanța de judecată la aplicarea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen, instanța de judecată, la propunerea organului indicat de alin. (7), poate pronunța o încheiere cu privire la anularea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen și trimiterea condamnatului pentru a executa termenul de pedeapsă neexecutat; b) condamnatul săvârșește din imprudență o nouă infracțiune, anularea sau menținerea liberării condiționate de pedeapsă înainte de termen se decide de instanța de judecată; c) condamnatul săvârșește cu intenție o nouă infracțiune, instanța de judecată îi stabilește pedeapsa în condițiile art. 85. În același mod se aplică pedeapsa și în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni din imprudență, dacă instanța de judecată anulează liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen.

28. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 272 din Codul de executare, art. 41, 341, 469 alin. (1) pct. 15), art. 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admit integral cererea apărătorului C.T., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale condamnatului D.M., precum și demersul Penitenciarului nr. 16 – Pruncul cu privire la aplicarea față de condamnatul D.M. a actului de amnistie în baza Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016).

Se aplică față de condamnatul D.M., născut la 21 mai 1982, originar din Turcia, locuitor al or. București, str. Gura Ialomiței, nr. 7, bl. 8, apartament 210, sectorul nr. 3, România, cetățean al Turciei, care execută pedeapsa închisorii în Penitenciarul nr. 16 – Pruncul, actul de amnistie în baza art. 11 alin. (1) din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016).

Partea neexecutată din pedeapsa stabilită lui D.M., născut la 21 mai 1982, prin sentința Judecătoriei Cahul din 16 decembrie 2015, al cărei termen de pedeapsă neexecutat nu depășește 2 ani la data intrării în vigoare a Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016) i se înlocuiește cu o pedeapsă mai blândă, specificată de art. 62 alin. (1) lit. a) din Codul penal – în formă de amendă în mărime de 550 unități convenționale, ceea ce constituie 11.000 de lei.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.S.**

Încheiere privind liberarea de pedeapsă în temeiul actului amnistiei
(art. 272 Cod de executare)

Dosarul nr. 21-425/2016
14-ij_21-14425-1191016

ÎNCHEIERE

14 decembrie 2016

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul F.G.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului I.G.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani), X.Y.,

Apărătorului C.S.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, V.G.,

În prezența:

Condamnatului S.N.,

examinând în ședință publică demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul cu privire la aplicarea față de condamnatul S.N. a actului de amnistie în baza Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016),

A C O N S T A T A T:

1. La 4 octombrie 2016, administrația Penitenciarului nr. 9 – Pruncul a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, un demers privind aplicarea față de condamnatul S.N. a prevederilor amnistiei în baza art. 13 alin. (1) lit. b) al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016.

2. În susținerea demersului, se indică că S.N. este condamnat în baza sentinței Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 10 februarie 2016, prin care a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (1) din Codul penal, aplicându-i-se o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani.

3. Începutul termenului executării pedepsei este stabilit începând cu data de 19 septembrie 2015 și până la 18 septembrie 2023.

4. La 9 septembrie 2016, S.N. a executat efectiv 11 luni și 20 zile, a fost evaluat psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu, antecedentele penale sunt stinse și, astfel, se apreciază că condamnatul S.N. întrunește prevederile art. 1 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016).

5. La 27 septembrie 2016, comisia Penitenciarului nr. 9 – Pruncul a hotărât că condamnatul S.N. se caracterizează satisfăcător și a votat unanim pentru înaintarea demersului în instanța de judecată în vederea aplicării în privința acestuia a actului de amnistie în baza art. 13 alin. (1) lit. b) al Legii privind amnistia, în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016).

6. Apărătorul C.S., care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale condamnatului S.N., a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului, întrucât nu se constată impedimente pentru a-i fi aplicate prevederile art. 13 alin. (1) lit. b) al Legii privind amnistia.

7. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, V.G., a susținut în cadrul ședinței judiciare demersul cu privire la aplicarea actului de amnistie în privința condamnatului S.N. în baza art. 13 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016, susținând că S.N. se caracterizează satisfăcător, a respectat regimul de detenție și nu a fost sancționat disciplinar, are o stimulare, iar ca urmare a evaluării psihologice s-a constatat că nivelul riscului de recidivă este mediu, condamnatul și-a exprimat conștientul în scris, astfel că el întrunește condițiile art. 13 alin. (1) lit. b) din Legea cu privire la amnistie și, din aceste considerente, se solicită admiterea demersului dat, ca fiind legal și întemeiat.

8. Condamnatul S.N. a susținut în ședința de judecată poziția avocatului și a cerut înlocuirea termenului rămas din pedeapsa stabilită cu o pătrime, menționând totodată că se căiește sincer de cele comise.

9. Procurorul X.Y. de la Procuratura sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, a susținut în ședința de judecată demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, întrucât condamnatul întrunește condițiile art. 13 alin. (1) lit. b) al Legii privind aplicarea actului de amnistie nr. 210 din 29 iulie 2016, restricții în acest sens nu s-au constatat și a solicitat admiterea demersului, ca fiind legal și întemeiat.

10. Audiind participanții la proces, examinând demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, în corelație cu materialele prezentate de instituția care pune în executare pedeapsa și raportându-le în ansamblu la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază demersul drept întemeiat și acesta urmează a fi admis integral, având în vedere următoarele considerente.

11. Potrivit art. 13 alin. (1) lit. b) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016), se stabilește că „persoanei condamnate la închisoare căreia nu i se pot aplica prevederile art. 6-9,

11 sau 12 i se reduce termenul de pedeapsă în partea neexecutată la data intrării în vigoare a prezentei legi... cu o pătrime, dacă este condamnată pe un termen de la 7 la 10 ani”.

12. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 10 februarie 2016, S.N. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (1) din Codul penal, aplicându-i-se o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei din 10 februarie 2016, incluzând în acest termen durata aflării în stare de arest, și anume – din 19 septembrie 2015 până la 10 februarie 2016.

13. Condamnatul S.N. și-a exprimat în ședința de judecată acordul la aplicarea actului de amnistie, acest acord fiind prezent inclusiv în formă scrisă.

14. Din materialele prezentate instanței urmează că termenul de pedeapsă neexecutat de condamnat la situația din 9 septembrie 2016, adică data intrării în vigoare a Legii cu privire la aplicarea actului de amnistie nr. 210 din 29 iulie 2016, constituie 7 ani și 10 zile: Instanța de judecată consideră că ultimului i se pot aplica prevederile legale invocate de către administrația penitenciarului, nefiind constatate impedimente în acest sens și, prin urmare, partea neexecutată a pedepsei stabilite condamnatului urmează să fie redusă cu o pătrime.

15. Conform dosarului personal al condamnatului, dar și potrivit materialelor definitive de comportament al condamnatului, prezentate în cadrul ședinței de judecată de către reprezentantul instituției care pune în executare pedeapsa, se deduce că condamnatul S.N. se caracterizează satisfăcător, nu dispune de prejudiciu material, pe parcursul executării pedepsei nu a fost sancționat, are o stimulare, menține legături stabile cu familia, dispune de loc permanent de trai, iar ca urmare a evaluării psihologice se apreciază nivelul mediu al riscului de recidivă, starea moral-psihologică a condamnatului este stabilă, fără devieri de la normă.

16. În baza argumentelor invocate și în baza prevederilor legale citate mai sus, raportându-le la situația de fapt stabilită și detaliată, instanța de judecată stabilește că condamnatul S.N. întrunește condițiile art. 13 alin. (1) lit. b) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016), apreciindu-se a fi rațional și întemeiat de redus partea neexecutată a pedepsei cu o pătrime, și anume – 7 ani și 10 zile, termenul neexecutat al pedepsei stabilite condamnatului la situația din 9 septembrie 2016, adică data intrării în vigoare a Legii cu privire la aplicarea actului de amnistie nr. 210 din 29 iulie 2016, să se micșoreze cu un an, 9 luni și 2 zile.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 272 din Codul de executare, ale art. 41, 341, 469 alin. (1) pct. 15) și 470-472 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul cu privire la aplicarea față de condamnatul S.N. a actului de amnistie în baza Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016).

Se aplică față de condamnatul S.N., născut la 25 septembrie 1971, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Iazului, nr. 1/2, apartament 47, care execută pedeapsa închisorii în Penitenciarul nr. 9 – Pruncul, actul de amnistie în baza art. 13 alin. (1) lit. b) din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016).

Partea neexecutată din pedeapsa stabilită lui S.N., născut la 25 septembrie 1971, prin sentința Judecătoriei Râșcani, municipiul Chișinău, din 10 februarie 2016, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (1) din Codul penal, care constituie 7 ani și 10 zile, la data intrării în vigoare a Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 (Monitorul Oficial nr. 293-305/632 din 9 septembrie 2016) se reduce cu o pătrime.

Încheierea poate fi atacată cu recurs de către persoanele interesate în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul F.G.**

**II. ÎNCHEIERI PRIVIND EXAMINAREA PLÂNGERILOR
ÎMPOTRIVA ACTELOR ORGANULUI SAU INSTITUȚIEI
CARE PUNE ÎN EXECUTARE HOTĂRÂREA
JUDECĂTOREASCĂ DE CONDAMNARE**

**Încheiere privind examinarea plângerilor
împotriva sancțiunii disciplinare**

Dosarul nr. 21-411/2018

14-ij_21-14411-1191018

Î N C H E I E R E

7 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

L.P.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

P.L.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

D.L.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul,

V.K.,

Apărătorului

V.B.,

În prezența:

Condamnatului

I.F.,

examinând în ședință publică plângerea condamnatului I.F. împotriva actelor și acțiunilor instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare,

A C O N S T A T A T:

1. La 5 august 2018, condamnatul I.F. a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, o plângere în baza art. 473¹ din Codul de procedură penală, potrivit căreia contestă actele instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare.

2. Condamnatul I.F. susține că, prin decizia șefului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul din 8 mai 2018, față de el, s-a aplicat ilegal o sancțiune disciplinară sub formă de „suspendarea dreptului la colete pe un termen de 1 lună”.

3. El indică faptul că nu se consideră vinovat de cele incriminate, și anume cum că ar fi adresat cuvinte necenzurate la adresa colaboratorilor penitenciarului.

4. De asemenea, menționează condamnatul, el este invalid de gradul II și, la luarea deciziei de sancționare, acest fapt nu a fost luat în considerație.

5. Condamnatul I.F. crede că el a fost sancționat pentru faptul că s-ar fi adresat cu plângeri în instanța de judecată și, astfel, șeful penitenciarului dă dovadă de lipsă de obiectivitate, cu atât mai mult că explicații în cazul pentru care a fost sancționat nici nu i s-au cerut.

6. Prin urmare, condamnatul I.F. apreciază decizia de sancționare drept ilegală și luată contrar circumstanțelor de fapt, din care motive solicită instanței judecătorești anularea deciziei privind aplicarea sancțiunii disciplinare din 8 mai 2018.

7. În cadrul ședinței de judecată, condamnatul I.F. a susținut în tot plângerea înaintată, solicitând admiterea acesteia după conținut.

8. Apărătorul V.B. a considerat în ședința de judecată plângerea întemeiată și admiterea ei necesară.

9. Procurorul D.L. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, a cerut în ședința de judecată respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, invocând că decizia privind aplicarea sancțiunii disciplinare este legală, întemeiată fiind prin rapoartele, actele și încheierile elaborate de angajații Penitenciarului nr. 9 – Pruncul.

10. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, V.K., a cerut în ședința de judecată respingerea plângerii condamnatului, ca fiind una nefondată.

11. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate și prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază plângerea condamnatului drept neîntemeiată și aceasta urmează a fi respinsă integral, având în vedere următoarele considerente.

12. În conformitate cu prevederile art. 473¹ alin.(1) din Codul de procedură penală, împotriva actelor organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate (închisoare, detențiune pe viață), condamnatul, precum și alte persoane ale căror drepturi și interese legitime au fost încălcate de aceste organe pot declara plângere judecătorului de instrucție din instanța în a cărei rază teritorială se află organul respectiv.

13. În conformitate cu dispozițiile art. 248¹ din Codul de executare, împotriva deciziei șefului penitenciarului prin care a fost aplicată o sancțiune disciplinară, persoana condamnată, prin intermediul administrației instituției penitenciare, poate face plângere la judecătorul de instrucție în termen de 3 zile lucrătoare de la comunicarea deciziei. Plângerea împotriva deciziei privind aplicarea sancțiunii disciplinare se examinează în conformitate cu prevederile art. 471 alin. (3) și art. 473¹ din Codul de procedură penală. Plângerea depusă nu suspendă executarea sancțiunii disciplinare, cu excepția izolării disciplinare.

14. În ședința de judecată s-a constatat că, prin decizia șefului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul din 8 mai 2018, față de condamnatul I.F. s-a aplicat sancțiunea disciplinară sub formă de „suspendare a dreptului la colete pe un termen de 1 lună”.

15. Ca temei de aplicare a sancțiunii disciplinare a servit faptul că, la 30 aprilie 2018, condamnatul I.F. a avut un comportament neadecvat manifestat prin adresarea cuvintelor necenzurate la adresa colaboratorilor Penitenciarului nr. 9 – Pruncul,

fiind astfel o încălcare contrar obligațiilor și interdicțiilor condamnaților prevăzută de art. 242¹ și art. 242² din Codul de executare.

16. Așadar, pe de o parte, instanța de judecată determină că plângerea condamnatului I.F. a fost depusă cu omiterea termenului de 3 zile lucrătoare de la comunicarea deciziei, termen prevăzut de art. 248¹ alin. (1) din Codul de executare, or, decizia șefului penitenciarului prin care a fost aplicată sancțiunea disciplinară a fost emisă la 8 mai 2018 și imediat adusă la cunoștință condamnatului I.F., iar plângerea la judecătorul de instrucție a fost depusă tocmai la 5 august 2018, adică după o perioadă de aproximativ 3 luni. Deci, plângerea condamnatului se constată a fi tardivă.

17. Pe de altă parte, respectiva plângere este nefondată, întrucât comportamentul respectiv al condamnatului I.F., la situația din 30 aprilie 2018, se atestă inclusiv prin două rapoarte elaborate de către ofițerii de serviciu.

18. Instanța de judecată stabilește că sancțiunea disciplinară a fost aplicată pentru o încălcare disciplinară și, astfel, prevederile art. 247 din Codul de executare au fost respectate de către șeful penitenciarului, iar condamnatul I.F. a fost informat în termen despre încălcarea care i se incumbă, dar și despre sancțiunea disciplinară aplicată.

19. Așadar, soluționând plângerea, instanța de judecată constată că decizia privind aplicarea sancțiunii disciplinare din 8 mai 2018 a fost emisă conform prevederilor legii și că condamnatului I.F. i s-a aplicat corect și întemeiat sancțiunea disciplinară sub formă de „suspendare a dreptului la colete pe un termen de 1 lună”, potrivit dispozițiilor art. 246 alin. (1) lit. b) din Codul de executare, anume pentru abaterea disciplinară constatată la 30 aprilie 2018 – redată prin aceea că I.F. a avut un comportament neadecvat manifestat prin adresarea cuvintelor necenzurate la adresa colaboratorilor Penitenciarului nr. 9 – Pruncul.

20. Instanța de judecată constată că, la stabilirea sancțiunii disciplinare, s-a ținut cont de caracterul, gravitatea și motivul abaterii disciplinare, de persoana condamnatului, comportamentul lui înainte și după săvârșirea abaterii disciplinare, de atitudinea acestuia în timpul procedurii disciplinare, de influența sancțiunii disciplinare aplicate asupra corectării și reeducării condamnatului, în scopul respectării regulilor stabilite privind executarea pedepsei și în vederea asigurării securității colective și individuale.

21. Referitor la argumentele lui I.F., precum că el este invalid și nu a comis abateri disciplinare așa după cum este învinovățit, instanța de judecată apreciază critic aceste afirmații în raport cu dovezile prezentate, examinate și detaliate supra, pe de o parte, iar pe de altă parte – trebuie de conturat că judecătorul de instrucție nu este organ de urmărire penală și nu are atribuții de a administra și cerceta probe în vederea descoperirii circumstanțelor descrise de el, neavând, de asemenea, competență și putere licită de a verifica caracterul legal al anumitor fapte sau date descrise în actele angajaților Penitenciarului nr. 9 – Pruncul.

22. De asemenea, prin prisma art. 473¹ din Codul de procedură penală, judecătorul de instrucție nu este în drept să se pronunțe asupra nucleului și oportunității actelor preparatorii ce au servit drept temei pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, ceea ce nu-l împiedică pe condamnat să se adreseze nemijlocit organelor competente de resort pentru verificarea anumitor circumstanțe relatate instanței de judecată. Deci, în lipsa unor probe care ar argumenta contrariul, concluziile condamnatului în aparență se socot a fi declarative.

23. În încheiere, instanța de judecată apreciază că versiunea condamnatului I.F. expusă instanței de judecată este una convențională și neconvingătoare, iar decizia privind aplicarea sancțiunii disciplinare din 8 mai 2018 a fost emisă în cadrul legal și că drepturi sau interese legitime ale condamnatului nu au fost încălcate de către instituția care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare, pentru care pretexte instanța de judecată va respinge plângerea condamnatului I.F., ca fiind neîntemeiată și tardivă.

24. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 341 și 473¹ din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge plângerea condamnatului I.F. împotriva actelor și acțiunilor instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare, ca fiind neîntemeiată și, concomitent, depusă în afara termenului de 3 zile prevăzut de art. 248¹ alin. (1) din Codul de executare.

Încheierea poate fi atacată cu recurs de către persoanele interesate în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul L.P.**

**Încheiere privind examinarea plângerilor împotriva
actelor organului sau instituției care pune în executare
hotărârea judecătorească de condamnare**

Dosarul nr. 21-355/2018
14-ij_21-14355-1191018

Î N C H E I E R E

18 august 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

J.L.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

P.L.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

E.R.,

Apărătorului

S.R.,

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul,

V.J.,

În prezența:

Condamnatului

V.M.,

examinând în ședință publică plângerea condamnatului V.M. împotriva actelor și acțiunilor instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare,

A C O N S T A T A T :

1. La 12 iulie 2018, condamnatul V.M. a înaintat judecătorului de instrucție o plângere în baza art. 473¹ din Codul de procedură penală, potrivit căreia contestă actele instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare.

2. Condamnatul V.M. susține că, prin deciziile șefului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul din 5 iulie 2018, față de el s-au aplicat două sancțiuni disciplinare, și anume – „suspendarea dreptului la întreprinderi” pe un termen de 2 luni și „izolarea disciplinară” pe un termen de 3 zile, pe care le consideră ilegale.

3. În susținerea plângerii sale, V.M. invocă că el nu se consideră vinovat de faptele incriminate, și anume – precum că a blocat intrarea și nu a permis accesul responsabililor penitenciarului în secția în care se deține pentru a i se efectua percheziție, astfel creându-le dificultăți la îndeplinirea obligațiilor de serviciu, precum și că, urmare a desfășurării percheziției corporale, în buzunarul acestuia s-a depistat un telefon mobil, iar pe parcursul efectuării percheziției a avut un comportament agresiv.

4. Prin urmare, condamnatul V.M. solicită instanței judecătorești anularea deciziilor privind aplicarea sancțiunilor disciplinare din 5 iulie 2018.

5. În cadrul ședinței de judecată, condamnatul V.M. a susținut în tot plângerea înaintată, solicitând astfel admiterea ei după conținut.

6. Apărătorul S.R. a considerat în ședința de judecată plângerea întemeiată și admiterea ei necesară, invocând concomitent că circumstanțele descrise de administrația instituției penitenciare sunt tendențioase și nu au un suport probant.

7. Procurorul E.R. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Buiucani, a cerut în ședința de judecată respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată, invocând că deciziile privind aplicarea sancțiunilor disciplinare sunt întemeiate și emise în cadrul legal.

8. Reprezentantul Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, V.J., a relatat în ședința de judecată că, la 26 iunie 2018, s-a efectuat percheziție inopinată în celula condamnatului, iar circumstanțele care au avut loc, descrise în rapoartele colaboratorilor penitenciarului, mai sunt confirmate și prin explicațiile altor persoane. El solicită respingerea plângerii, ca fiind neîntemeiată.

9. Audiind participanții la proces, examinând plângerea în raport cu materialele prezentate, instanța de judecată apreciază plângerea condamnatului drept întemeiată și ea urmează a fi admisă integral, având în vedere următoarele considerente.

10. În conformitate cu prevederile art. 473¹ din Codul de procedură penală, împotriva actelor organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate (închisoare, detențiune pe viață), condamnatul, precum și alte persoane ale căror drepturi și interese legitime au fost încălcate de aceste organe pot declara plângere judecătorului de instrucție din instanța în a cărei rază teritorială se află organul respectiv. Soluționarea plângerii împotriva actelor organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate are loc conform prevederilor art. 471. Încheierea privind soluționarea plângerii poate fi atacată în conformitate cu prevederile art. 472.

11. Conform materialelor dosarului personal al condamnatului urmează că, prin deciziile șefului Penitenciarului nr. 9-Pruncul din 5 iulie 2018, condamnatului V.M. i s-au aplicat două sancțiuni, și anume – „suspendarea dreptului la întreveneri” pe un termen de 2 luni și „izolarea disciplinară” pe un termen de 3 zile, iar condamnatul nu a semnat aducerea la cunoștință a deciziilor de sancționare. În confirmare, sunt anexate încheierile șefului penitenciarului din 5 iulie 2018, rapoartele colaboratorilor instituției penitenciare din 26 iunie 2018 și 28 iunie 2018, explicațiile condamnatului V.M. și ale deținutului I.L., deciziile de aplicare a sancțiunilor disciplinare din 5 iulie 2018.

12. În conformitate cu pct. 89 al Statutului executării pedepsei de către condamnați, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 583 din 26 mai 2006, deținuții sunt obligați: să respecte întocmai cerințele Codului de executare, ale prezentului Statut și altor acte normative care reglementează detenția persoanei; să respecte regulile de comportare, programul zilei și regimul de deținere stabilit în penitenciar; să îndeplinească necondiționat cerințele legitime ale personalului penitenciar; să se supună

percheziției la intrare/ieșire din penitenciar, precum și pe perioada deținerii, atunci când această măsură este solicitată de către personalul penitenciar; să se abțină de la acțiuni care ar înjosi demnitatea altor deținuți, a personalului penitenciar și altor persoane; să treacă examinarea medicală în scopul depistării maladiilor infecțioase, iar la solicitarea personalului penitenciar – pentru depistarea faptelor de întrebuintare a băuturilor alcoolice, substanțelor stupefiante și substanțelor toxice. Modul de aplicare și de executare a sancțiunilor disciplinare este reglementat de art. 247 din Codul de executare.

13. Având în vedere prevederile legale menționate și actele prezente în dosarul personal al condamnatului V.M., instanța de judecată remarcă faptul că temeuri legale pentru sancționarea condamnatului nu au fost stabilite, deoarece lipsește vreo dovadă referitor la acțiunile considerate ilegale de către administrația Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, or circumstanțele descrise și relatate de personalul penitenciar nu sunt confirmate prin înregistrări audio-video sau declarații ale altor persoane, cum ar fi condamnații, iar actele și explicațiile colaboratorilor instituției penitenciare nu pot fi apreciate ca fiind plauzibile, întrucât aceste persoane sunt interesate.

14. Drept celor menționate, instanța de judecată apreciază că versiunea condamnatului V.M. expusă instanței de judecată este una justificată și convingătoare, iar deciziile privind aplicarea sancțiunilor disciplinare din 5 iulie 2018 sunt emise ilegal, iar argumentarea privind necesitatea aplicării sancțiunilor disciplinare nu se încadrează în prevederile legale și actele normative în vigoare.

15. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 341, 471 și 473¹ din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite plângerea condamnatului V.M. împotriva actelor și acțiunilor instituției care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare.

Se declară nulitatea deciziei șefului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul din 5 iulie 2018 privind aplicarea sancțiunii disciplinare „suspendarea dreptului la întrevederi” pe un termen de 2 luni în privința condamnatului V.M.

Se declară nulitatea deciziei șefului Penitenciarului nr. 9 – Pruncul din 5 iulie 2018 privind aplicarea sancțiunii disciplinare „izolarea disciplinară” pe un termen de 3 zile în privința condamnatului V.M.

Copia încheierii se trimite spre cunoștință administrației penitenciarului, condamnatului și procurorului.

Încheierea poate fi atacată cu recurs de către persoanele interesate în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul J.L.**

Capitolul 7

Modele de acte procedurale privind soluționarea chestiunilor cu privire la procedurile de asistență juridică internațională în materie penală

**I. ÎNCHEIERI PRIVIND EXTRĂDAREA PERSOANELOR
ÎN PRIVIINȚA CĂRORA SE EFECTUEAZĂ URMĂRIREA
PENALĂ SAU ÎN PRIVIINȚA CĂRORA A FOST ADOPTATĂ
O SENTINȚĂ DE CONDAMNARE LA PEDEAPSA ÎNCHISORII**

**Încheiere privind extrădarea persoanelor în privința cărora
a fost adoptată o sentință de condamnare la pedeapsa închisorii**

Dosarul nr. 7-10/2018

14-ij_7-1210-1191018

ÎNCHEIERE

17 iulie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.O.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.L.,

Cu participarea:

Reprezentantului Ministerului Justiției,

A.V.,

Procurorului din Procuratura Generală,

R.N.,

Apărătorului

O.Ș.,

În prezența:

Condamnatului

A.E.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la extrădarea persoanei care se află pe teritoriul Republicii Moldova,

A C O N S T A T A T:

1. A.E. este anunțat în căutare de către organele de drept ale Republicii Macedonia, fiind condamnat de Curtea Primară din Skopje la închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 247 alin. (4) din Codul penal al Republicii Macedonia, infracțiune prevăzută de legislația penală a Republicii Moldova în art. 122 alin. (2) din Codul penal (în redacția Legii din 24 martie 1961).

2. La 26 mai 2014, Administrația orașului pentru afacerile interne din Skopje a dispus arestarea imediată a condamnatului A.E., învinuit prin verdictul instanței de fond din Skopje, I-Skopje Knr. 1371/08 din 18 februarie 2012, pentru cauza penală – fraudă conform art. 247 alin. (4), în conformitate cu alin. (2) art. 122 din Codul penal, este condamnat la închisoare pentru un termen de 2 ani și 6 luni.

3. În privința lui A.E., instanța de fond din Skopje, I-Skopje, a emis mandatul internațional de arest și extrădare I KUIKP nr. 5/11 din 24 februarie 2017, fiind reținut de organele de drept ale Republicii Moldova la 23 aprilie 2017, ora 16.00.

4. La 12 iunie 2018, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a înaintat în instanța de judecată un demers în care solicită examinarea setului de documente parvenit de la autoritățile macedonene referitor la extrădarea de pe teritoriul Republicii Moldova în Republica Macedonia a lui A.E., pentru executarea pedepsei de 2 ani și 6 luni privațiune de libertate, stabilită de Curtea Primară din Skopje la 18 februarie 2012. Temei de drept se invocă art. 12 al Convenției Europene de extrădare din 13 decembrie 1957 și art. 544 alin. (6) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

5. După ce i-a fost explicată de instanța de judecată regula specialității, A.E. a declarat că nu dorește ca în privința sa să fie aplicată regula specialității, deoarece singura casă pe care o cunoaște este în Republica Moldova.

6. Reprezentantul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, A.V., a solicitat în ședința de judecată admiterea demersului, ca fiind întemeiat, indicând că numitul A.E. urmează să execute pedeapsa în statul de condamnare, impedimente la extrădare nu au fost stabilite, numitul nu-i cetățean al Republicii Moldova, pedeapsa este mai mare de 6 luni privațiune de libertate.

7. Procurorul R.N. a susținut în ședința de judecată demersul, ca fiind întemeiat, relatând că fapta pentru care a fost condamnat A.E. este pasibilă pedepsei penale și, potrivit legislației Republicii Moldova, numitul nu este cetățean al Republicii Moldova.

8. A.E. a solicitat în ședința de judecată respingerea demersului înaintat, întrucât dorește să rămână definitiv în Republica Moldova.

9. Apărătorul O.Ș. a solicitat respingerea demersului privind extrădarea persoanei care se află pe teritoriul Republicii Moldova, întrucât A.E. nu dorește să fie extrădat.

10. Audiind participanții la proces, studiind demersul și materialele prezentate în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază că demersul înaintat este întemeiat și acesta necesită a fi admis, având în vedere următoarele considerente.

11. În conformitate cu prevederile art. 544 alin. (1), (2), (4) și (8) din Codul de procedură penală, cetățeanul străin sau apatridul care este urmărit penal sau care a fost condamnat într-un stat străin pentru săvârșirea unei fapte pasibile de pedeapsă în statul respectiv poate fi extrădat acestui stat străin la cererea autorităților competente, în scopul urmăririi sau executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pronunțării unei noi sentințe. Cetățeanul străin sau apatridul care a fost condamnat într-un stat străin pentru comiterea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat statului străin, care a preluat executarea, la cererea autorităților competente ale statului, în scopul executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pentru pronunțarea unei noi sentințe. Extrădarea

în scopul executării sentinței se acordă numai dacă ar fi permisă extrădarea în condițiile alin. (3) și dacă urmează a fi executată o pedeapsă privativă de libertate. Extrădarea urmează a fi acordată în cazul în care termenul de detenție care urmează a fi executat sau cumulul termenelor de detenție care urmează a fi executate este de cel puțin 6 luni, dacă tratatul internațional nu prevede altfel. În cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, instanța de judecată admite, printr-o hotărâre, cererea de extrădare, dispunând totodată menținerea stării de arest preventiv până la predarea persoanei extrădabile. Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei a cărei extrădare se cere. Hotărârea se redactează în cel mult 24 de ore de la pronunțare și este transmisă Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției.

12. În ședința de judecată s-a constatat că A.E. nu-i cetățean al Republicii Moldova, este originar și cetățean al Republicii Macedonene și este condamnat de organele competente ale acestei țări.

13. Din materialele dosarului rezultă că A.E., născut în Skopje la 22 martie 1969, cetățean macedonean, conform mandatului de arestare nr. 5/11 din 26 mai 2014, urmează să execute sentința de 2 ani și 6 luni închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art. 247 alin. (4) din Codul penal al Republicii Macedonia, individualizată prin „fraudă”.

14. Fapta pentru care a fost condamnat A.E. se consideră infracțiune și, potrivit legislației Republicii Moldova, se pedepsește cu închisoare pe un termen mai mare de un an de zile. Temeiuri legale prevăzute de legislația națională în art. 546 din Codul de procedură penală și de Convenția Europeană cu privire la extrădare, adoptată la Paris la 13 decembrie 1957, care ar împiedica extrădarea lui A.E., nu au fost stabilite.

15. Cererea de extrădare conține: denumirea și adresa instituției solicitante; denumirea și adresa instituției solicitate; tratatul internațional în baza căruia se solicită extrădarea; numele, prenumele și patronimicul persoanei a cărei extrădare se cere, informații privind data, locul nașterii, cetățenia și locul de domiciliu; descrierea faptelor imputate persoanei, indicarea locului și datei săvârșirii acestora, calificarea lor juridică, informații privind prejudiciul material cauzat; locul deținerii persoanei în statul solicitat.

16. De asemenea, la cererea de extrădare s-a anexat ordonanța de punere sub învinuire sau sentința cu expunerea tuturor faptelor pentru care se cere extrădarea, data și locul comiterii infracțiunii, calificarea juridică, mandatul de arest și încheierea instanței de aplicare a măsurii preventive, descrierea legilor aplicabile, fișa personală a persoanei și alte acte care îi stabilesc identitatea și cetățenia, fiind acte în copii care au fost legalizate în modul prevăzut de lege.

17. Conform informației Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova nr. 5/4-4174 din 30 iunie 2017, se evidențiază că în privința lui A.E. s-a emis decizia de respingere a cererii de azil.

18. În conformitate cu decizia Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova nr. 125/14/DAI din 30 mai 2017, cererea de azil depusă de către A.E. s-a calificat drept abuzivă.

19. Cu toate că în ședința de judecată A.E. nu a fost de acord cu extrădarea, instanța de judecată este obligată de a aplica în privința lui A.E. prevederile art. 543 din Codul de procedură penală, care prevede că persoana care a fost extrădată de un stat străin nu poate fi trasă la răspundere penală și condamnată, supusă executării pedepsei, precum și transmisă unui stat terț spre pedepsire pentru infracțiunea săvârșită de ea până la extrădare, pentru care ea nu a fost extrădată, dacă în privința acestei cauze lipsește consimțământul statului străin care a extrădat-o. Extrădarea se acordă numai dacă se garantează următoarele: 1) persoana nu va fi pedepsită în statul solicitant fără consimțământul Republicii Moldova pentru un motiv apărut anterior predării sale, cu excepția infracțiunii pentru care se acordă extrădarea, și libertatea ei personală nu va fi limitată, iar ea nu va fi persecutată prin intermediul măsurilor ce pot fi luate și în absența ei; 2) persoana nu va fi predată, transferată sau deportată într-un stat terț fără consimțământul Republicii Moldova; și 3) persoana va putea părăsi teritoriul statului solicitant după încheierea procedurii pentru care a fost acordată extrădarea ei. Statul solicitant poate renunța la respectarea regulii specialității, numai dacă: 1) Republica Moldova și-a dat acordul de a efectua urmărirea penală sau de a pune în executare o sentință ori o altă sancțiune în privința unei infracțiuni facultative, sau de a preda, transfera sau deporta într-un alt stat; 2) persoana nu a părăsit teritoriul statului solicitant timp de 45 de zile de la încheierea procedurii pentru care a fost acordată extrădarea ei, deși a avut posibilitatea și dreptul să o facă; 3) persoana, după părăsirea teritoriului statului solicitant, s-a reîntors sau a fost trimisă înapoi de către un stat terț. (4) Prevederile prezentului articol nu se aplică pentru cazurile săvârșirii infracțiunii de către persoana extrădată după extrădarea ei.

20. Potrivit cererii de extrădare în privința lui A.E., urmează că organele competente ale Republicii Macedonene solicită extrădarea acestuia pentru ispășirea pedepsei penale stabilită prin verdictul Curții Primare din Skopje la 18 februarie 2012, definitivă la 13 aprilie 2012, pentru comiterea infracțiunii de fraudă, fiindu-i stabilită o pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, infracțiune prevăzută de legislația penală a Republicii Moldova în art. 122 alin. (2) din Codul penal (în redacția Legii din 24 martie 1961).

21. Din actele prezentate se garantează respectarea regulii specialității prevăzută de art. 543 din Codul de procedură penală și art. 14 al Convenției Europene de extrădare din 13 decembrie 1957, din care considerente legale prevăzute de normele naționale și internaționale care ar servi temei pentru respingerea cererii de extrădare nu au fost stabilite.

22. Drept concluzie, instanța de judecată consideră că A.E. și apărătorul său nu au invocat motive prevăzute de legislația națională sau cea internațională ce ar putea servi temei pentru respingerea cererii de extrădare autorităților macedonene, din

care motive se constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare și, respectiv, cererea de extrădare se va admite, cu dispunerea menținerii stării de arest preventiv până la predarea persoanei extrădabile.

23. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 12, 14, 18 din Convenția Europeană de extrădare din 13 decembrie 1957, ale articolelor 41, 341, 471-472, și 543-544 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind extrădarea lui A.E. organelor de drept ale Republicii Macedonia pentru ispășirea pedepsei penale.

Se extrădează A.E., născut în Skopje la 22 martie 1969, domiciliat în Skopje, str. Sevastopolskaia, nr. 19, cetățean al Republicii Macedonia, fără loc de trai în Republica Moldova, căsătorit, organelor competente ale Republicii Macedonia pentru ispășirea pedepsei penale în baza verdictului Curții Primare din Skopje din 18 februarie 2012, potrivit căruia i s-a stabilit o pedeapsă în formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni.

Organele competente ale Republicii Macedonia nu-l vor putea atrage pe A.E. fără acordul Republicii Moldova la răspundere penală și la ispășirea pedepselor penale, să-l transmită terțelor state pentru atragerea la răspundere penală și ispășirea pedepselor penale pentru infracțiuni comise de acesta până la extrădare, cu excepția celei pentru care s-a solicitat extrădarea.

Extrădarea se acordă cu condiția că A.E. nu va fi atras la răspundere penală și supus pedepsei penale, transmis terțelor state pentru ispășirea pedepsei pentru infracțiuni pentru care nu a fost extrădat, fără acordul Republicii Moldova, și el va putea părăsi teritoriul țării solicitate după ispășirea pedepsei pe cauza dată.

Măsura preventivă de arest preventiv aplicată în privința lui A.E. se menține până la predarea acestuia autorităților macedonene.

Încheierea poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 10 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.O.**

Încheiere privind extrădarea simplificată a persoanelor în privința cărora a fost adoptată o sentință de condamnare la pedeapsa închisorii

Dosarul nr. 7-42/2018
14-ij_7-1242-1191018

ÎNCHEIERE

30 aprilie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.G.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

G.L.,

Cu participarea:

Reprezentantului Ministerului Justiției,

C.B.,

Procurorului de la Procuratura Generală,

I.G.,

Apărătorului

S.C.,

În prezența:

Condamnatului

V.G.,

Interpretului

S.U.,

examinând în ședință publică chestiunea privind extrădarea în procedură simplificată, în cadrul examinării demersului Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădarea condamnatului V.G., care se află pe teritoriul Republicii Moldova, organelor de drept ale Regatului Belgiei în scopul executării sentinței,

A C O N S T A T A T :

1. V.G., născut la 16 octombrie 1980 în Izhivitsi, Ucraina, cetățean al Ucrainei, este anunțat în căutare de către organele de drept ale Regatului Belgiei, fiind condamnat prin sentința Tribunalului primei instanțe din districtul Tournai din 4 octombrie 2014, cât și prin sentința Tribunalului primei instanțe din orașul Bruxelles din 12 septembrie 2015.

2. Potrivit sentinței Tribunalului primei instanțe din districtul Tournai din 4 octombrie 2014, V.G. a fost condamnat la 6 ani de închisoare pentru comiterea infracțiunii de tănuire, prevăzută de art. 505 din Codul penal al Regatului Belgiei, iar conform sentinței Tribunalului primei instanțe din orașul Bruxelles din 12 septembrie 2015, V.G. a fost condamnat la 4 ani de închisoare pentru comiterea infracțiunilor de furt, precedat de pătrundere forțată, tănuire și participare într-o organizație criminală, prevăzute de art. 322, art. 323, art. 467 și art. 505 din Codul penal al Regatului Belgiei.

3. La 13 martie 2018, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la extrădarea V.G., născut la 16 octombrie 1980, din Republica Moldova în Regatul Belgiei, în vederea executării sentinței Tribunalului primei instanțe din districtul Tournai din 4 octombrie 2014, cât și a sentinței Tribunalului primei instanțe din orașul Bruxelles din 12 septembrie 2015.

4. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, C.B., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat, indicând că condamnatul V.G. a solicitat extrădarea simplificată, fără aplicarea regulii specialității, cerând astfel confirmarea consimțământului dat de condamnatul V.G. la extrădarea simplificată.

5. Condamnatul V.G., în cadrul ședinței de judecată, după ce i s-a explicat regula specialității, a declarat că dorește ca în privința sa să fie aplicată procedura simplificată de extrădare, cerând astfel confirmarea consimțământului la extrădarea simplificată în cadrul examinării demersului Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădare.

6. Apărătorul S.C., după ce a înaintat o cerere privind extrădarea simplificată, a solicitat admiterea acesteia, susținând poziția condamnatului, întrucât sunt întrunite prevederile legale pentru extrădarea simplificată.

7. Procurorul I.G. a susținut în ședința de judecată cererea de extrădare simplificată, relatând că impedimente la extrădarea simplificată a lui V.G. din Republica Moldova în Regatul Belgiei nu au fost stabilite.

8. Audiind participanții la proces, studiind demersul în raport cu cererea de extrădare simplificată și materialele prezentate cu referire la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată găsește de cuviință să confirme consimțământul dat de condamnatul V.G. la extrădarea simplificată, având în vedere următoarele considerente.

9. În conformitate cu prevederile art. 544 alin. (1), (2), (4) și (8) din Codul de procedură penală, cetățeanul străin sau apatridul care este urmărit penal sau care a fost condamnat într-un stat străin pentru săvârșirea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat acestui stat străin la cererea autorităților competente, în scopul urmăririi sau executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pronunțării unei noi sentințe. Cetățeanul străin sau apatridul care a fost condamnat într-un stat străin pentru comiterea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat statului străin, care a preluat executarea la cererea autorităților competente ale statului, în scopul executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pentru pronunțarea unei noi sentințe. Extrădarea în scopul executării sentinței se acordă numai dacă ar fi permisă extrădarea în condițiile alin. (3) și dacă urmează a fi executată o pedeapsă privativă de libertate. Extrădarea urmează a fi acordată în cazul în care termenul de detenție care urmează a fi executat sau cumulul termenelor de detenție care urmează a fi executate este de cel puțin 6 luni, dacă tratatul internațional nu prevede altfel. În cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, instanța de judecată admite, printr-o hotărâre, cererea de extrădare, dispunând, totodată, menținerea stării de arest preventiv până la predarea persoanei

extrădabile. Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei a cărei extrădare se cere. Hotărârea se redactează în cel mult 24 de ore de la pronunțare și este transmisă Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției.

10. Potrivit prevederilor art. 545 din Codul de procedură penală, la cererea autorității competente a statului străin de a extrăda persoana sau de a o aresta provizoriu în scopul extrădării, poate fi acordată extrădarea cetățeanului străin sau a apatridului în privința căruia a fost eliberat un mandat de arestare pentru extrădare, fără a urma procedura formală de extrădare, dacă persoana consimte la o asemenea extrădare simplificată, iar consimțământul ei este confirmat de către instanța de judecată. În cazul în care persoana arestată consimte la extrădarea sa conform procedurii simplificate, prezentarea unei cereri oficiale de extrădare și a actelor indicate la art. 542 din prezentul cod nu este necesară. Cerințele expuse în art. 543 nu trebuie invocate, dacă cetățeanul străin sau apatridul, după ce i-au fost aduse la cunoștință drepturile, renunță expres la dreptul său de aplicare a regulii specialității și acest lucru este confirmat de către instanța de judecată. Judecătorul de instrucție de la instanța competentă va examina – într-o ședință de judecată cu participarea procurorului, a persoanei a cărei extrădare se cere și a avocatului ei – datele de identificare a persoanei extrădabile, o va informa despre dreptul ei la o procedură simplificată de extrădare și despre efectele juridice ale acesteia, apoi va consemna declarația făcută, care va fi semnată de toți participanții la ședință. Consimțământul dat conform alin. (1) sau (2) nu poate fi revocat, odată ce a fost confirmat de către instanța de judecată.

11. Conform dispozițiilor art. 59 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, persoana a cărei extrădare se cere are dreptul să declare în fața instanței judecătorești că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea de a se apăra împotriva cererii de extrădare și că își dă consimțământul să fie extrădată și predată autorităților competente ale statului solicitant. Declarația este consemnată într-un proces-verbal, semnat de președintele completului de judecată, grefier, persoana a cărei extrădare se cere, de avocatul ei și de interpret. După ce constată că persoana a cărei extrădare se cere este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale, instanța judecătorească, luând în considerare și concluziile procurorului, examinează existența vreunui impediment care ar exclude extrădarea. Dacă se constată că extrădarea simplificată este admisibilă, instanța judecătorească ia act despre acest fapt prin încheiere și dispune, totodată, asupra măsurii preventive necesare a fi luată până la predarea persoanei a cărei extrădare se cere. Încheierea este definitivă, se redactează în 24 de ore și se transmite de îndată, în copie autenticată, Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției, pentru emiterea unei decizii legale. Consimțământul dat conform alin. (1) nu poate fi revocat, odată ce a fost confirmat de către instanța judecătorească. În cazul prevăzut la alin. (1), prezentarea unei cereri formale de extrădare și a actelor prevăzute la art. 50 alin. (3) nu mai este necesară, dacă se prevede astfel prin tratatul internațional aplicabil în relația cu statul solicitant sau în cazul în care legislația aceluia stat permite

o asemenea procedură simplificată de extrădare și aceasta a fost aplicată unor cereri de extrădare formulate de Republica Moldova.

12. În ședința de judecată s-a constatat că V.G. nu-i cetățean al Republicii Moldova, este originar din Izhivitsi, Ucraina, și cetățean al Ucrainei, fiind condamnat de către organele competente ale organelor de drept ale Regatului Belgiei.

13. Din materialele dosarului rezultă că, potrivit sentinței Tribunalului primei instanțe din districtul Tournai din 4 octombrie 2014, V.G. a fost condamnat la 6 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de tănuire, prevăzută de art. 505 din Codul penal al Regatului Belgiei, iar conform sentinței Tribunalului primei instanțe din orașul Bruxelles din 12 septembrie 2015, V.G. a fost condamnat la 4 ani de închisoare pentru comiterea infracțiunilor de furt precedat de pătrundere forțată, tănuire și participare într-o organizație criminală, prevăzute de art. 322, 323, 467 și 505 din Codul penal al Regatului Belgiei.

14. La 19 februarie 2018, pe numele lui V.G. a fost eliberat un mandat de arest european, iar actualmente condamnatul V.G. se află în prezența măsurii preventive de arest preventiv și este deținut în Penitenciarul nr. 13 din municipiul Chișinău.

15. Faptele pentru care a fost condamnat V.G. se consideră infracțiuni și, potrivit legislației Republicii Moldova, se pedepsesc cu închisoare pe un termen mai mare de un an. Temeiuri legale, prevăzute de legislația națională în art. 546 din Codul de procedură penală și Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, inclusiv de Convenția Europeană cu privire la extrădare, adoptată la Paris la 13 decembrie 1957, care ar împiedica extrădarea lui V.G., instanța de judecată nu stabilește.

16. Condamnatul V.G. a declarat în fața instanței judecătorești că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea de a se apăra împotriva cererii de extrădare și că își dă consimțământul să fie extrădat și predat autorităților competente ale statului solicitant, adică ale Regatului Belgiei, fiindu-i explicate efectele juridice ale acesteia, renunțând expres la dreptul său de aplicare a regulii specialității în privința sa, iar declarația făcută fiind semnată de toți participanții la ședință.

17. Drept concluzie, constatând că persoana a cărei extrădare se cere este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale și că nici un impediment nu există care ar exclude extrădarea, instanța judecătorească, luând în considerare și concluziile procurorului, constată că extrădarea simplificată este admisibilă, din care considerente se va lua act despre acest fapt prin încheiere și, corespunzător, se va dispune confirmarea consimțământului dat de condamnatul V.G. la extrădarea simplificată în cadrul examinării demersului Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădarea condamnatului V.G., care se află pe teritoriul Republicii Moldova, organelor de drept ale Regatului Belgiei în scopul executării sentinței, iar măsura preventivă de arest preventiv aplicată în privința lui V.G. se va menține până la predarea persoanei extrădabile autorităților Regatului Belgiei.

18. Pentru aceste motive, având în vedere prevederile articolelor 12, 14, 18 din Convenția Europeană de Extrădare din 13 decembrie 1957, art. 59 din Legea cu pri-

vire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, ale articolelor 41, 341, 471-472 și 542-545 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se confirmă consimțământul dat de condamnatul V.G. la extrădarea simplificată în cadrul examinării demersului Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădarea condamnatului V.G., care se află pe teritoriul Republicii Moldova, organelor de drept ale Regatului Belgiei în scopul executării sentinței.

Se extrădează V.G., născut la 16 octombrie 1980 în Izhivitsi, Ucraina, cetățean al Ucrainei, fără loc de trai în Republica Moldova, organelor competente ale Regatului Belgiei pentru executarea sentinței Tribunalului primei instanțe din districtul Tornai din 4 octombrie 2014, prin care V.G. a fost condamnat la 6 ani de închisoare pentru comiterea infracțiunii de tăinuire, prevăzută de art. 505 din Codul penal al Regatului Belgiei, cât și a sentinței Tribunalului primei instanțe din orașul Bruxelles din 12 septembrie 2015, prin care V.G. a fost condamnat la 4 ani de închisoare pentru comiterea infracțiunilor de furt, precedat de pătrundere forțată, tăinuire și participare într-o organizație criminală, prevăzute de art. 322, 323, 467 și 505 din Codul penal al Regatului Belgiei.

Măsura preventivă de arest preventiv aplicată în privința lui V.G. se menține până la predarea persoanei extrădabile autorităților Regatului Belgiei.

Se comunică condamnatului V.G. că consimțământul dat în condițiile art. 59 alin. (1) din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006 nu poate fi revocat, odată ce a fost confirmat de către instanța judecătorească.

Încheierea instanței judecătorești prin care s-a admis extrădarea simplificată este definitivă și nu poate fi contestată cu recurs.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.G.**

**Încheiere privind extrădarea persoanelor
în privința cărora se efectuează urmărirea penală**

Dosarul nr. 7-37/2018
14-ij_7-12355-1191016

Î N C H E I E R E

28 august 2018
ora 10.15

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

J.K.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

G.L.,

Cu participarea:

Procurorului delegat de Procuratura Generală,

A.V.,

Apărătorului

C.K.,

În prezența:

Numitului

C.G.,

Interpretului

R.O.,

examinând în ședință publică demersul Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la extrădarea persoanei care se află pe teritoriul Republicii Moldova,

A C O N S T A T A T :

1. La 1 august 2018, Procuratura Generală a înaintat judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care a solicitat extrădarea lui C.G., cetățean al Italiei, care este anunțat în căutare internațională pe linia Interpol, către organele de drept ale Franței pentru tragere la răspundere penală, care în prezent se află pe teritoriul Republicii Moldova.

2. În motivarea demersului s-a indicat că, la 22 iulie 2018, la Procuratura Generală a Republicii Moldova a parvenit demersul autorităților competente ale Franței privind extrădarea numitului C.G., născut la 23 septembrie 1956, cetățean al Italiei, în scopul tragerii la răspundere penală pentru comiterea mai multor infracțiuni, și anume: abuz de bunuri ale societății comerciale, infracțiuni prevăzute de articolele L 241-34/0, L 241-9, L 249-1 din Codul Comercial al Franței; escrocherie – infracțiuni prevăzute de articolele 313-1, 313-7, 313-8 din Codul penal al

Franței; abuz de încredere – infracțiuni prevăzute de articolele 314-1, 314-10 din Codul penal al Franței.

3. La 28 iunie 2017, C.G. a fost anunțat în căutare cu eliberarea de către Curtea de Apel din Aix-en-Provence a unui mandat de arest european.

4. Astfel, la 20 iunie 2018, C.G. a fost reținut de către colaboratorii de poliție la PTF Aeroport, intenționând să intre pe teritoriul Republicii Moldova.

5. Potrivit demersului nominalizat, se indică că C.G. este învinuit de către autoritățile competente ale Franței, precum că el, activând în calitate de administrator al societății „Star Croisette” SRL, invocând precum că deține cu titlu de proprietate un teren în localitatea Antibes, a semnat cu G.C. un antecontract de vânzare în vederea realizării pe acest teren a unui proiect imobiliar, la care cumpărătorul a transmis un avans în suma de 19.000 euro. Ulterior, pentru realizarea proiectului, G.C. a creat societatea „Dulys” SRL, prin intermediul căreia a fost transferată lui C.G. suma de 447.603 euro pentru prestații fictive. De asemenea, pentru efectuarea unui studiu tehnic, C.G. a încasat pe contul firmei „Star Croisette” SRL de la A.R. bani în suma de 178.300 euro.

6. Infracțiunile comise de C.G., conform legislației penale a Republicii Moldova, corespund: art. 190 alin. (5) din Codul penal al Republicii Moldova – individualizată prin „escrocherie”, infracțiune care se pedepsește cu închisoare de la 8 la 15 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani; art. 335 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova – după indicii „abuz de serviciu”, infracțiune care se pedepsește cu închisoare până la 3 ani, cu sau fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 până la 5 ani.

7. În acest sens, pedeapsa maximă prevăzută pentru infracțiunile respective este mai mare de un an, condiție cerută de art. 541 și 544 alin. (3) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

8. Se mai indică faptul că C.G. nu deține cetățenia Republicii Moldova, fiind cetățean al Italiei, dar infracțiunea încrimată lui C.G. a fost comisă pe teritoriul Franței, stat care, de altfel, și solicită extrădarea acestei persoane.

9. Cauza penală în privința lui C.G. este în procedură de urmărire penală și nu a fost emisă o decizie definitivă în cazul dat.

10. Totodată, conform legislației Republicii Moldova, termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală nu a expirat, iar acțiunile încriminate lui C.G. nu fac parte din infracțiuni politice sau conexe acestora.

11. Conform art. 276 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, pentru pornirea urmăririi penale în asemenea cauze nu este obligatorie plângerea părții vătămate.

12. Mai mult ca atât, C.G. nu este căutat de organele de drept din Republica Moldova și nici nu sunt temeuri de a considera că C.G. este urmărit penal din motive de rasă, religie, sex etc. sau că, odată cu extrădarea lui, ultimul va fi supus torturii sau tratamentului inuman, neexistând nici alte circumstanțe prevăzute de art. 546

din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, art. 2 al Convenției Europene de Extradare din 13 decembrie 1957, care ar condiționa refuzul extradării pentru tragere la răspundere penală.

13. Procurorul A.V., delegat de Procuratura Generală, a susținut în ședința de judecată demersul, ca fiind întemeiat, relatând că faptele pentru care este învinuit C.G. sunt pasibile pedepsei penale și potrivit legislației Republicii Moldova, iar numitul nu este cetățean al Republicii Moldova și, prin urmare, nu se identifică vreun temei legal care ar împiedica admiterea demersului înaintat.

14. Învinuitul C.G. a indicat în ședința de judecată că a înțeles conținutul actelor la care procurorul face trimitere, relatând astfel că nu a depus nicio cerere pe teritoriul Republicii Moldova pentru a solicita azil politic și, prin urmare, este de acord să fie extradat organelor de drept ale Franței.

15. Apărătorul C.K., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, a susținut poziția învinuitului C.G., care, ca urmare a discuției avute cu acesta, a relatat că nu se împotrivesc extradării solicitate, în legătură cu care fapt a solicitat admiterea demersului înaintat de procuror.

16. Audiind participanții la proces, studiind demersul și materialele prezentate în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază că demersul înaintat este întemeiat și necesită a fi admis, având în vedere următoarele considerente.

17. În conformitate cu prevederile art. 544 alin. (1), (3) și (8) din Codul de procedură penală, cetățeanul străin sau apatridul care este urmărit penal sau care a fost condamnat într-un stat străin pentru săvârșirea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extradat acestui stat străin la cererea autorităților competente, în scopul urmăririi sau executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pronunțării unei noi sentințe. Extradarea în scopul urmăririi penale se acordă numai dacă fapta este pasibilă de pedeapsă conform legislației Republicii Moldova și pedeapsa maximă este de cel puțin un an de închisoare sau dacă, după o inversare similară a lucrurilor, fapta ar fi, potrivit legislației Republicii Moldova, pasibilă de o asemenea pedeapsă. În cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extradare, instanța de judecată admite, printr-o hotărâre, cererea de extradare, dispunând totodată menținerea stării de arest preventiv până la predarea persoanei extradabile. Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extradare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei a cărei extradare se cere. Hotărârea se redactează în cel mult 24 de ore de la pronunțare și este transmisă Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției.

18. Astfel, în ședința de judecată s-a constatat că, la 22 iulie 2018, în adresa Procuraturii Generale a Republicii Moldova a parvenit demersul autorităților competente ale Franței privind extradarea numitului C.G., născut la 23 septembrie 1956, cetățean al Italiei, în scopul tragerii la răspundere penală pentru comiterea mai multor infracțiuni prevăzute de art. L 241-34/0, L 241-9, L 249-1 din Codul Comercial al

Franței, după indicii: „abuz de bunuri sociale” – art. 313-1, 313-7, 313-8 din Codul penal al Franței, caracterizate prin „escrocherie”, precum și art. 314-1, 314-10 din Codul penal al Franței, caracterizate prin „abuz de încredere”.

19. La 28 iunie 2017, C.G. a fost anunțat în căutare cu eliberarea de către Curtea de Apel din Aix-en-Provence a unui mandat de arest european.

20. Astfel, la 20 iunie 2018, C.G. a fost reținut de către colaboratorii de poliție la PTF Aeroport, acesta intenționând să intre pe teritoriul Republicii Moldova, fapt care se atestă prin procesul-verbal de reținere din 20 iunie 2018.

21. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 22 iunie 2018, față de numitul C.G., născut la 23 septembrie 1956, s-a aplicat măsura preventivă sub formă de arest preventiv pe un termen de 18 zile.

22. Conform încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 5 iulie 2018, termenul arestului preventiv de 18 zile a fost prelungit cu 22 de zile, fiind astfel o încheiere judecătorească care a fost menținută prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2018.

23. Potrivit încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 26 iulie 2018, termenul arestului preventiv de 22 zile, prelungit în privința lui C.G., născut la 23 septembrie 1956, prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 5 iulie 2018, care expira la 29 iulie 2018, ora 16.30, a fost prelungit cu 30 de zile, și anume până la 28 august 2018, ora 16.30.

24. În fapt, C.G. este învinuit de către autoritățile franceze de faptul că, activând în calitate de administrator al societății „Star Croisette” SRL, invocând precum că deține cu titlu de proprietate un teren în localitatea Antibes, a semnat cu G.C. un antecontract de vânzare în vederea realizării pe acest teren a unui proiect imobiliar, la care cumpărătorul a transmis un avans în suma de 19.000 euro. Ulterior, pentru realizarea proiectului, G.C. a creat societatea „Dulys” SRL, prin intermediul căreia a fost transferată lui C.G. suma de 447.603 euro pentru prestații fictive. De asemenea, pentru efectuarea unui studiu tehnic, C.G. a încasat pe contul firmei „Star Croisette” SRL de la A.R. bani în suma de 178.300 euro.

25. Infracțiunile comise de C.G., conform legislației penale a Republicii Moldova, corespund art. 190 alin. (5) din Codul penal al Republicii Moldova – individualizate prin „escrocherie”, infracțiune care se pedepsește cu închisoare de la 8 la 15 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani, art. 335 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova – după indicii „abuz de serviciu”, infracțiune care se pedepsește cu închisoare până la 3 ani, cu sau fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 până la 5 ani.

26. Pedepsa maximă prevăzută pentru aceste infracțiuni este mai mare de un an, condiție cerută de art. 541 și 544 alin. (3) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

27. Infracțiunile încriminate lui C.G. au fost comise pe teritoriul Franței, stat care solicită extrădarea.

28. Cauza penală în privința lui C.G. este în procedură de urmărire penală și nu a fost emisă o decizie definitivă în cazul dat.

29. Conform legislației Republicii Moldova, termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală nu a expirat, iar acțiunile încriminate lui C.G. nu fac parte din infracțiuni politice sau conexe acestora.

30. C.G. nu este sub urmărire penală sau căutat de organele de drept din Republica Moldova.

31. De asemenea, nu sunt temeieri de a considera că C.G. este urmărit penal din motive de rasă, religie, sex etc. sau că, odată cu extrădarea lui, el va fi supus torturii sau tratamentului inuman.

32. Alte circumstanțe prevăzute de art. 546 din Codul de procedură penală sau ale Convenției Europene cu privire la extrădare adoptată la Paris la 13 decembrie 1957, care ar condiționa refuzul extrădării în scopul tragerii la răspundere penală sau care ar împiedica extrădarea lui C.G., instanța de judecată nu identifică.

33. Înviniutul C.G. a indicat în ședința de judecată că a înțeles conținutul actelor la care procurorul face trimitere, relatând astfel că nu a depus nicio cerere pe teritoriul Republicii Moldova pentru a solicita azil politic și, prin urmare, este de acord să fie extrădat organelor de drept ale Franței.

34. Instanța reține că cererea de extrădare conține: denumirea și adresa instituției solicitante, denumirea și adresa instituției solicitate, tratatul internațional în baza căruia se solicită extrădarea, numele, prenumele și patronimicul persoanei a cărei extrădare se cere, informații privind data, locul nașterii, cetățenia și locul de domiciliu, descrierea faptelor imputate persoanei, indicarea locului și datei săvârșirii acestora, calificarea lor juridică, informații privind prejudiciul material cauzat.

35. De asemenea, la cererea de extrădare s-a anexat ordonanța de punere sub învinuire sau sentința cu expunerea tuturor faptelor pentru care se cere extrădarea, data și locul comiterii infracțiunii, calificarea juridică, mandatul de arest și încheierea instanței de aplicare a măsurii preventive, descrierea legilor aplicabile, fișa personală a persoanei și alte acte care îi stabilesc identitatea și cetățenia – acte în copii care au fost legalizate în modul prevăzut de lege.

36. Totodată, chiar dacă în ședința de judecată C.G. a fost de acord cu extrădarea, instanța de judecată este obligată să aplice în privința lui C.G. cerințele art. 543 din Codul de procedură penală, care prevede că persoana care a fost extrădată de un stat străin nu poate fi trasă la răspundere penală și condamnată, supusă executării pedepsei, precum și transmisă unui stat terț spre pedepsire pentru infracțiunea săvârșită de ea până la extrădare, pentru care ea nu a fost extrădată, dacă în privința acestei cauze lipsește consimțământul statului străin care a extrădat-o. Extrădarea se acordă numai dacă se garantează următoarele: 1) persoana nu va fi pedepsită în statul solicitant fără consimțământul Republicii Moldova pentru un motiv apărut anterior predării sale, cu excepția infracțiunii pentru care se acordă extrădarea, libertatea ei personală nu va fi limitată, iar ea nu va fi persecutată prin intermediul măsurilor ce pot fi luate și în absența ei; 2) persoana nu va fi predată, transferată sau

deportată într-un stat terț fără consimțământul Republicii Moldova; și 3) persoana va putea părăsi teritoriul statului solicitant după încheierea procedurii pentru care a fost acordată extrădarea ei. Statul solicitant poate renunța la respectarea regulii specialității, numai dacă: 1) Republica Moldova și-a dat acordul de a efectua urmărirea penală sau de a pune în executare o sentință ori o altă sancțiune în privința unei infracțiuni facultative sau de a preda, transfera sau deporta într-un alt stat; 2) persoana nu a părăsit teritoriul statului solicitant timp de 45 de zile de la încheierea procedurii pentru care a fost acordată extrădarea ei, deși a avut posibilitatea și dreptul să o facă; 3) persoana, după părăsirea teritoriului statului solicitant, s-a reîntors sau a fost trimisă înapoi de către un stat terț. (4) Prevederile prezentului articol nu se aplică pentru cazurile săvârșirii infracțiunii de persoana extrădată după extrădarea ei.

37. Potrivit cererii de extrădare în privința lui C.G., urmează că organele competente ale Franței solicită extrădarea acestuia în scopul tragerii la răspundere penală pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. L 241-34/0, L 241-9, L 249-1 din Codul Comercial al Franței, după indicii: „abuz de bunuri sociale” – art. 313-1, 313-7, 313-8 din Codul penal al Franței, caracterizate prin „escrocherie”, precum și articolele 314-1, 314-10 din Codul penal al Franței, caracterizate prin „abuz de încredere”, fiind astfel niște fapte pasibile de pedeapsă conform legislației Republicii Moldova și pedeapsa maximă prevăzută pentru comiterea acestora este de cel puțin un an de închisoare.

38. Deopotrivă, instanța atestă că, din actele prezentate, se garantează respectarea regulii specialității prevăzută în art. 543 din Codul de procedură penală și art. 14 al Convenției Europene de Extrădare din 13 decembrie 1957, din care considerente temeiuri legale prevăzute de normele naționale și internaționale, inclusiv din cele prezente la art. 546 din Codul de procedură penală, care ar servi ca motiv pentru respingerea cererii de extrădare, nu au fost stabilite de către instanța de judecată. În speță se constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare și, respectiv, cererea de extrădare se va admite, cu dispunerea menținerii stării de arest până la predarea persoanei extrădabile autorităților competente ale Franței.

39. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 12, 14, 18 din Convenția Europeană de extrădare din 13 decembrie 1957, ale articolelor 41, 341 și 541-544 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la extrădarea lui C.G. organelor de drept ale Franței pentru tragere la răspundere penală.

Se extrădează C.G., născut la 23 septembrie 1956, organelor competente ale Franței pentru tragerea la răspundere penală pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. L 241-34/0, L 241-9, L 249-1 din Codul Comercial al Franței, după indicii: „abuz de bunuri sociale” – art. 313-1, 313-7, 313-8 din Codul penal al Fran-

ței, caracterizate prin „escrocherie”, precum și art. 314-1, 314-10 din Codul penal al Franței, caracterizate prin „abuz de încredere”.

Organele competente ale Franței nu-l vor putea atrage pe C.G. la răspundere penală și la ispășirea pedepselor penale sau să-l transmită terțelor state pentru atragerea la răspundere penală și ispășirea pedepselor penale pentru infracțiuni comise de acesta până la extrădare, cu excepția celei pentru care s-a solicitat extrădarea, fără acordul Republicii Moldova, iar C.G. va putea părăsi teritoriul statului solicitant după încheierea procedurii pentru care a fost acordată extrădarea.

Extrădarea se acordă cu condiția că C.G. nu va fi atras la răspundere penală și supus pedepsei penale, transmis terțelor state în scopul ispășirii pedepsei pentru infracțiuni pentru care nu a fost extrădat, fără acordul Republicii Moldova, și el va putea părăsi teritoriul țării solicitate după ispășirea pedepsei pe cauza dată.

Măsura preventivă de „arest preventiv”, prelungită lui C.G., născut la 23 septembrie 1956, prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 26 iulie 2018, se menține până la predarea acestuia autorităților competente ale Franței.

Încheierea judecătorească asupra extrădării poate fi atacată cu recurs de către procuror, precum și de către persoana extrădată sau avocatul ei, în termen de 10 zile de la pronunțare la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul J.K.**

**Încheiere privind extrădarea simplificată a persoanelor
în privința cărora se efectuează urmărirea penală**

Dosarul nr. 7-31/2018
14-ij_7-12315-1191018

Î N C H E I E R E

10 septembrie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,
Grefierului**

I.K.,

D.J.,

Cu participarea:

**Procurorului de la Procuratura Generală,
Apărătorilor**

N.R.,

C.G. și O.L.,

În prezența:

**Învinuitului
Interpreților**

I.B.,

A.R. și I.G.,

examinând în ședință publică chestiunea privind extrădarea în procedură simplificată în cadrul examinării demersului Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la extrădarea învinuitului I.B., care se află pe teritoriul Republicii Moldova, organelor de drept ale Federației Ruse în scopul urmăririi penale,

A C O N S T A T A T:

1. I.B., născut la 12 decembrie 1967, cetățean al Federației Ruse, fără loc de trai în Republica Moldova, domiciliat în Federația Rusă, orașul Moscova, str. Mitinskaia, nr. 27, apartament 29, anterior nejudecat, deținător de studii medii, este anunțat în căutare de către organele de drept ale Federației Ruse în scopul urmăririi penale pe faptul comiterii infracțiunii prevăzută de art. 159 alin. (4) din Codul penal al Federației Ruse, și anume – pentru escrocherie, care se pedepsește cu închisoare de până la 10 ani.

2. Potrivit demersului și materialelor prezentate de procuror, I.B. a fost anunțat în căutare de către organele de drept ale Federației Ruse, iar prin decizia Judecătoriei orașului Tver din 8 iulie 2018 în privința numitului a fost aplicată măsura preventivă de arest.

3. Se constată că I.B. este învinuit de către autoritățile ruse pentru faptul că, în perioada anilor 2011-2013, activând într-un grup criminal organizat, prin înșelăciuni

ne și abuz de încredere, sub pretextul vânzării unor apartamente din regiunea Moscova la un preț mai mic, a primit de la Grosu T.S., Mazurovskaia N.A., Fomenko L.A., Hramova E.F., Abdulmanova O.I., Selendeeva O.V., Zubkova L.A., Neceaeva I.V., Petrișkin C.I., Saiapina S.M., Kuznețova V.A., Bondarenco N.G., Loghina I.V. și Pustînnikova O.N. sume bănești, cu titlu de avans, în valoare de 40.633.000 ruble, ceea ce constituie proporții deosebit de mari, pe care i-a însușit în interesul grupului criminal organizat.

4. Prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 22 august 2018, la demersul procurorului, față de I.B., născut la 12 decembrie 1967, s-a aplicat măsura preventivă de arest preventiv pe un termen de 30 de zile, cu calcularea termenului din 20 august 2018, ora 15.45.

5. Așadar, acțiunile incriminate de către autoritățile Federației Ruse lui I.B., conform legislației penale a Republicii Moldova, cad sub incidența art. 190 alin. (5) – escrocherie, care se pedepsește cu închisoare de la 10 la 15 ani. Pedepsa maximă prevăzută pentru această infracțiune este mai mare de un an, condiție cerută de art. 541 și art. 544 alin. (3) din Codul de procedură penală, art. 56 al Convenției CSI privind asistența juridică și raporturile de drept în procesele civile, familiale și penale din 22 ianuarie 1993, semnată la Minsk. Învinuitul I.B. nu deține cetățenia Republicii Moldova, este cetățean al Federației Ruse, iar infracțiunea încriminată lui I.B. a fost comisă pe teritoriul Federației Ruse, stat care solicită extrădarea.

6. Cauza penală în privința lui I.B. este în procedură de urmărire penală și nu a fost emisă o decizie definitivă în cazul dat. Conform legislației Republicii Moldova, termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală nu a expirat, iar acțiunile incriminate nu fac parte din infracțiuni politice sau conexe.

7. Din materialele dosarului și potrivit celor constatate în cadrul ședinței de judecată, nu rezultă existența unor temeieri de a considera că I.B. este urmărit penal din motive de rasă, religie, sex etc. sau că, odată cu extrădarea lui, el va fi supus torturii sau tratamentului inuman, nefiind identificate inclusiv alte circumstanțe prevăzute de art. 546 din Codul de procedură penală, art. 57 al Convenției, care ar condiționa refuzul extrădării în scopul tragerii la răspundere penală.

8. La 7 august 2018, Procuratura Generală a R. Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la extrădarea învinuitului B.I., care se află pe teritoriul Republicii Moldova, organelor de drept ale Federației Ruse în scopul urmăririi penale.

9. Reprezentantul Procuraturii Generale, N.R., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat, indicând că învinuitul I.B. a solicitat extrădarea simplificată, fără aplicarea regulii specialității, cerând astfel confirmarea consimțământului dat de învinuitul I.B. la extrădarea simplificată.

10. Învinuitul I.B., în cadrul ședinței de judecată, după ce i s-a explicat regula specialității, a înaintat o cerere privind extrădarea simplificată și a solicitat astfel confirmarea consimțământului la extrădarea simplificată în cadrul examinării demersului Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la extrădare.

11. Apărătorul O.L. a solicitat admiterea cererii de extrădare simplificată, susținând poziția condamnatului, întrucât sunt întrunite prevederile legale pentru o astfel de extrădare.

12. Procurorul N.R. a susținut în ședința de judecată cererea de extrădare simplificată, relatând că impedimente la extrădarea simplificată a lui I.B. din Republica Moldova în Ucraina nu au fost stabilite.

13. Audiind participanții la proces, studiind demersul în raport cu cererea de extrădare simplificată și materialele prezentate, cu referire la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată găsește de cuviință să confirme consimțământul dat de învinuitul I.B. la extrădarea simplificată, având în vedere următoarele considerente.

14. În conformitate cu prevederile art. 544 alin. (1), (2), (4) și (8) din Codul de procedură penală, cetățeanul străin sau apatridul care este urmărit penal sau care a fost condamnat într-un stat străin pentru săvârșirea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat acestui stat străin la cererea autorităților competente, în scopul urmăririi sau executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pronunțării unei noi sentințe. Cetățeanul străin sau apatridul care a fost condamnat într-un stat străin pentru comiterea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat statului străin, care a preluat executarea, la cererea autorităților competente ale statului, în scopul executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pentru pronunțarea unei noi sentințe. Extrădarea în scopul executării sentinței se acordă numai dacă ar fi permisă extrădarea în condițiile alin. (3) și dacă urmează a fi executată o pedeapsă privativă de libertate. Extrădarea urmează a fi acordată în cazul în care termenul de detenție care urmează a fi executat sau cumulul termenelor de detenție care urmează a fi executate este de cel puțin 6 luni, dacă tratatul internațional nu prevede altfel. În cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, instanța de judecată admite, printr-o hotărâre, cererea de extrădare, dispunând, totodată, menținerea stării de arest preventiv până la predarea persoanei extrădabile. Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei a cărei extrădare se cere. Hotărârea se redactează în cel mult 24 de ore de la pronunțare și este transmisă Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției.

15. Potrivit prevederilor art. 545 din Codul de procedură penală, la cererea autorității competente a statului străin de a extrăda persoana sau de a o aresta provizoriu în scopul extrădării, poate fi acordată extrădarea cetățeanului străin sau a apatridului în privința căruia a fost eliberat un mandat de arestare pentru extrădare, fără a urma procedura formală de extrădare, dacă persoana consimte la o asemenea extrădare simplificată, iar consimțământul ei este confirmat de către instanța de judecată. În cazul în care persoana arestată consimte la extrădarea sa conform procedurii simplificate, prezentarea unei cereri oficiale de extrădare și a actelor indicate de art. 542 din prezentul cod nu este necesară. Cerințele expuse în art. 543 nu trebuie invocate, dacă cetățeanul străin sau apatridul, după ce i-au fost aduse la cunoștință drepturile, renunță expres la dreptul său de aplicare a regulii specialității și acest

lucru este confirmat de către instanța de judecată. Judecătorul de instrucție de la instanța competentă va examina, într-o ședință de judecată cu participarea procurorului, a persoanei a cărei extrădare se cere și a avocatului ei, datele de identificare a persoanei extrădabile, o va informa despre dreptul ei la o procedură simplificată de extrădare și despre efectele juridice ale acesteia, apoi va consemna declarația făcută, care va fi semnată de toți participanții la ședință. Consimțământul dat conform alin. (1) sau (2) nu poate fi revocat, odată ce a fost confirmat de către instanța de judecată.

16. Conform dispozițiilor art. 59 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, persoana a cărei extrădare se cere are dreptul să declare în fața instanței judecătorești că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea de a se apăra împotriva cererii de extrădare și că își dă consimțământul să fie extrădată și predată autorităților competente ale statului solicitant. Declarația este consemnată într-un proces-verbal semnat de președintele completului de judecată, grefier, persoana a cărei extrădare se cere, de avocatul ei și de interpret. După ce constată că persoana a cărei extrădare se cere este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale, instanța judecătorească, luând în considerare și concluziile procurorului, examinează existența vreunui impediment care ar exclude extrădarea. Dacă se constată că extrădarea simplificată este admisibilă, instanța judecătorească ia act de acest fapt prin încheiere și dispune, totodată, asupra măsurii preventive necesare a fi luată până la predarea persoanei a cărei extrădare se cere. Încheierea este definitivă, se redactează în 24 de ore și se transmite de îndată, în copie autentificată, Procurorului General sau Ministerului Justiției pentru emiterea unei decizii legale. Consimțământul dat conform alin. (1) nu poate fi revocat odată ce a fost confirmat de către instanța judecătorească. În cazul prevăzut de alin. (1), prezentarea unei cereri formale de extrădare și a actelor prevăzute de art. 50 alin. (3) nu mai este necesară, dacă se prevede astfel prin tratatul internațional aplicabil în relația cu statul solicitant sau în cazul în care legislația aceluși stat permite o asemenea procedură simplificată de extrădare și aceasta a fost aplicată unor cereri de extrădare formulate de Republica Moldova.

17. În ședința de judecată s-a constatat că I.B. nu-i cetățean al Republicii Moldova, este originar și cetățean al Federației Ruse, fiind înregistrat cu domiciliul în Federația Rusă, orașul Moscova, str. Mitinskaia, nr. 27, apartament 29. I.B. nu a fost judecat, deși în speță este anunțat în căutare de către organele de drept ale Federației Ruse în scopul urmăririi penale pe faptul comiterii infracțiunii prevăzută de art. 159 alin. (4) din Codul penal al Federației Ruse, și anume – pentru escrocherie, care se pedepsește cu închisoare de până la 10 ani.

18. Din materialele dosarului rezultă că I.B. este anunțat în căutare de către organele de drept ale Federației Ruse, iar prin decizia Judecătoriei orașului Tver din 8 iulie 2018 în privința numitului a fost aplicat arestul, ca măsură de reprimare.

19. În fapt, I.B. este învinuit de către autoritățile ruse de faptul că, în perioada anilor 2011-2013, activând într-un grup criminal organizat, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul vânzării unor apartamente din regiunea Moscova la un preț mai mic, a primit de la Grosu T.S., Mazurovskaia N.A., Fomenko L.A., Hramo-

va E.F., Abdulmanova O.I., Selendeeva O.V., Zubkova L.A., Neceaeva I.V., Petrișkin C.I., Saiapina S.M., Kuznețova V.A., Bondarenko N.G., Loghina I.V. și Pustînnikova O.N. sume bănești, cu titlu de avans, în valoare de 40.633.000 ruble, ceea ce constituie proporții deosebit de mari, pe care i-a însușit în interesul grupului criminal organizat.

20. Instanța de judecată stabilește că acțiunile incriminate de către autoritățile Federației Ruse lui I.B., conform legislației penale a Republicii Moldova, cad sub incidența art. 190 alin. (5) – escrocherie, care se pedepsește cu închisoare de la 8 la 15 ani. Pedepsa maximă prevăzută pentru această infracțiune este mai mare de un an, condiție cerută de art. 541 și art. 544 alin. (3) din Codul de procedură penală, art. 56 al Convenției CSI privind asistența juridică și raporturile de drept în procesele civile, familiale și penale din 22 ianuarie 1993, semnată la Minsk. Învinuitul I.B. nu deține cetățenia Republicii Moldova, este cetățean al Federației Ruse, iar infracțiunea încriminată lui I.B. a fost comisă pe teritoriul Federației Ruse, stat care solicită extrădarea. Cauza penală în privința lui I.B. este în procedură de urmărire penală și nu a fost emisă o decizie definitivă în cazul dat. Conform legislației Republicii Moldova, termenul de prescripție pentru tragerea la răspundere penală nu a expirat, iar acțiunile încriminate nu fac parte din infracțiuni politice sau conexe. Dovezi care ar atesta faptul că I.B. este căutat de organele de drept ale Republicii Moldova, procurorul sau alți participanți la proces nu au prezentat instanței judecătorești. De asemenea, nu există temeiuri de a considera că I.B. este urmărit penal din motive de rasă, religie, sex etc. sau că, odată cu extrădarea lui, el va fi supus torturii sau tratamentului inuman, nefiind identificate inclusiv alte circumstanțe prevăzute de art. 546 din Codul de procedură penală, art. 57 al Convenției, care ar condiționa refuzul extrădării în scopul tragerii la răspundere penală.

21. Prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 22 august 2018, la demersul procurorului, față de I.B., născut la 12 decembrie 1967, s-a aplicat măsura preventivă de arest preventiv pe un termen de 30 de zile, cu calcularea termenului din 20 august 2018, ora 15.45.

22. Deci, faptele pentru care este învinuit I.B. se consideră infracțiune și potrivit legislației Republicii Moldova, se pedepsesc cu închisoare pe un termen mai mare de un an. Temeiuri legale prevăzute de legislația națională în art. 546 din Codul de procedură penală și Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, inclusiv de Convenția europeană cu privire la extrădare, adoptată la Paris la 13 decembrie 1957, care ar împiedica extrădarea lui I.B., instanța de judecată nu stabilește.

23. Învinuitul I.B. a declarat în fața instanței judecătorești că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea de a se apăra împotriva cererii de extrădare și că își dă consimțământul să fie extrădat și predat autorităților competente ale statului solicitant, adică ale Federației Ruse, fiindu-i explicate efectele juridice ale acesteia, renunțând expres la dreptul său de aplicare a regulii specialității în privința sa, iar declarația făcută a fost semnată de toți participanții la ședință.

24. Drept concluzie, constatând că persoana a cărei extrădare se cere este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale și că nici un impediment nu există care

ar exclude extrădarea, instanța judecătorească, luând în considerare și concluziile procurorului, constată că extrădarea simplificată este admisibilă, din care considerente se va lua act despre acest fapt prin încheiere și, corespunzător, se va dispune confirmarea consimțământului dat de învinuitul I.B. la extrădarea simplificată, în cadrul examinării demersului Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la extrădarea învinuitului I.B., care se află pe teritoriul Republicii Moldova, organelor de drept ale Federației Ruse în scopul urmăririi penale, iar măsura preventivă de arest preventiv aplicată de către instanța de judecată în privința lui I.B. se va menține până la predarea persoanei extrădabile autorităților Federației Ruse.

25. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 12, 14, 18 din Convenția Europeană de Extrădare din 13 decembrie 1957, art. 59 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006; art. 41, 341, 471-472 și 542-545 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se confirmă consimțământul dat de învinuitul I.B. la extrădarea simplificată în cadrul examinării demersului Procuraturii Generale a Republicii Moldova cu privire la extrădarea învinuitului I.B., care se află pe teritoriul Republicii Moldova, organelor de drept ale Federației Ruse în scopul urmăririi penale.

Se extrădează I.B., născut la 12 decembrie 1967, cetățean al Federației Ruse, fără loc de trai în Republica Moldova, domiciliat în Federația Rusă, orașul Moscova, str. Mareșalul Katukov, nr. 9, bloc 1, apartamentul 169, conform ultimelor informații – cu domiciliul înregistrat în Federația Rusă, orașul Moscova, str. Mitinskaia 27, apartamentul 29, anterior nejudecat, deținător de studii medii, organelor competente ale Federației Ruse în scopul urmăririi penale pe faptul comiterii infracțiunii prevăzută de art. 159 alin. (4) din Codul penal al Federației Ruse, și anume – pentru escrocherie.

Măsura preventivă de arest preventiv aplicată în privința lui I.B. prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 22 august 2018, se menține, în condițiile Codului de procedură penală, până la predarea persoanei extrădabile autorităților Federației Ruse.

Se comunică învinuitului I.B. că consimțământul dat în condițiile art. 59 alin. (1) din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006 nu poate fi revocat, odată ce a fost confirmat de către instanța judecătorească.

Încheierea instanței judecătorești prin care s-a admis extrădarea simplificată este definitivă și nu poate fi contestată cu recurs.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.K.**

Încheiere privind extinderea obiectului extrădării

Dosarul nr. 7-92/2018
14-ij_7-12925-1191018

ÎNCHEIERE

22 iulie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

G.P.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

D.G.,

Cu participarea:

Reprezentantului Ministerului Justiției,

E.V.,

Procurorului de la Procuratura Generală,

L.N.,

Apărătorului

V.B.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la acordarea extinderii obiectului extrădării în privința condamnatului M.M.,

A C O N S T A T A T:

1. La 15 iunie 2018, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a înaintat instanței judecătorești un demers, prin care a solicitat acordarea extinderii obiectului extrădării în privința lui M.M.

2. În motivarea demersului, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a indicat că, prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, nr. 7-7/2014 din 27 martie 2016, s-a dispus extrădarea cetățeanului M.M. organelor competente ale Republicii Italiene, iar la 18 iunie 2016 numitul a fost predat de către autoritățile de drept moldave escortei italiene.

3. Ulterior, la 18 ianuarie 2018, în adresa Ministerului Justiției a parvenit cererea Ministerului Justiției al Republicii Italiene privind solicitarea acordului pentru extinderea obiectului extrădării în privința cetățeanului M.M., în vederea executării sentințelor pronunțate ulterior de Tribunalul din Treviso la 11 iunie 2014 – pentru infracțiunea de evadare din închisoare, și de Curtea de Apel din Veneția la 26 septembrie 2015, pentru infracțiunile de ucidere din culpă și calomnie.

4. În contextul celor expuse, în baza prevederilor art. 14 din Convenția Europeană de Extrădare, adoptată la Paris la 13 decembrie 1957, și art. 543 din Codul de

procedură penală al Republicii Moldova, Ministerul Justiției al Republicii Moldova solicită instanței judecătorești soluționarea chestiunii privind acordarea autorităților italiene a consimțământului suplimentar în vederea executării sentinței Tribunalului din Treviso din 11 iunie 2014 și a sentinței Curții de Apel din Veneția din 26 septembrie 2015, pronunțate în privința condamnatului extrădat M.M.

5. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, E.V., s-a expus în ședința de judecată după conținutul demersului înaintat, cerând admiterea acestuia integral.

6. Procurorul L.N. a susținut în ședința de judecată demersul înaintat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, însă admiterea acestuia urmând să aibă loc doar parțial. Mai detaliat, procurorul a indicat că, în fapt, M.M. a fost condamnat anterior extrădării pentru comiterea unui șir de infracțiuni prevăzute de Codul penal al Italiei, și anume: prin sentința emisă la 11 iunie 2014 de către Tribunalul din Treviso/Italia, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 99 alin. (4), 62 bis, 385 alin. (3) – „evadare din închisoare” (comisă la 6 noiembrie 2009), la 6 luni de închisoare; prin sentința emisă la 26 septembrie 2015 de către Curtea de Apel din Veneția/Italia, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 589 alin. (2) – „uciderea din culpă” (comisă în noaptea de 26 spre 27 octombrie 2005) și art. 368 – „calomnia” (comisă la 10 noiembrie 2005), la 3 ani și 8 luni de închisoare.

7. La 15 ianuarie 2016, Procuratura Generală a Republicii Italiene de pe lângă Curtea de Apel din Veneția a emis o ordonanță de executare a pedepselor pentru concurs de infracțiuni prin cumul cu ordonanța de executare a Procuraturii Generale a Republicii Italiene din Treviso din 4 aprilie 2011 și sentințele menționate, fiindu-i stabilită o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, o lună și 16 zile, inclusiv amendă în mărime de 3.200 euro.

8. Acțiunile pentru care a fost condamnat numitul de autoritățile italiene constituie infracțiuni și potrivit Codului penal al R. Moldova, adică: art. 317 alin. (1) – „evadarea din locurile de deținere, care se află sub arest preventiv”; art. 264 alin. (3) lit. b) – „încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane”; și art. 170 – „calomnia” (în redacția Legii anului 2002, abrogat prin Legea nr. 111-XV din 22 aprilie 2004). În contextul dat, extinderea extrădării în privința lui M.M. poate fi admisă doar parțial, deoarece pentru infracțiunea de calomnie persoana nu este pasibilă de răspundere penală, conform legislației penale a Republicii Moldova în vigoare, având în vedere că art. 170 din Codul penal a fost abrogat prin Legea nr. 111-XV din 22 aprilie 2004, astfel ca în speța dată să fie aplicabil efectul retroactiv al legii penale, conform art. 10 din Codul penal.

9. Condamnatul M.M. nu a fost prezent la examinarea demersului, întrucât, la 18 iunie 2016, cetățeanul M.M. a fost extrădat organelor competente ale Republicii Italiene, situație care nu a împiedicat soluționarea demersului.

10. Apărătorul V.B., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, a cerut respingerea demersului înaintat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, considerându-l ca nefondat.

11. Audiind participanții la proces, studiind demersul și materialele prezentate în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază că demersul înaintat este întemeiat doar parțial și necesită a fi admis în parte, având în vedere următoarele considerente.

12. În conformitate cu prevederile art. 543 din Codul de procedură penală, persoana care a fost extrădată de un stat străin nu poate fi trasă la răspundere penală și condamnată, supusă executării pedepsei, precum și transmisă unui stat terț spre pedepsire pentru infracțiunea săvârșită de ea până la extrădare, pentru care ea nu a fost extrădată, dacă în privința acestei cauze lipsește consimțământul statului străin care a extrădat-o. Extrădarea se acordă numai dacă se garantează următoarele: 1) persoana nu va fi pedepsită în statul solicitant fără consimțământul Republicii Moldova pentru un motiv apărut anterior predării sale, cu excepția infracțiunii pentru care se acordă extrădarea, libertatea ei personală nu va fi limitată, iar ea nu va fi persecutată prin intermediul măsurilor ce pot fi luate și în absența ei; 2) persoana nu va fi predată, transferată sau deportată într-un stat terț, fără consimțământul Republicii Moldova; și 3) persoana va putea părăsi teritoriul statului solicitant după încheierea procedurii pentru care a fost acordată extrădarea ei. Statul solicitant poate renunța la respectarea regulii specialității, numai dacă: 1) Republica Moldova și-a dat acordul de a efectua urmărirea penală sau de a pune în executare o sentință ori o altă sancțiune în privința unei infracțiuni facultative sau de a preda, transfera sau deporta într-un alt stat; 2) persoana nu a părăsit teritoriul statului solicitant timp de 45 de zile de la încheierea procedurii pentru care a fost acordată extrădarea ei, deși a avut posibilitatea și dreptul să o facă; 3) persoana, după părăsirea teritoriului statului solicitant, s-a reîntors sau a fost trimisă înapoi de către un stat terț; 4) se acordă extrădarea simplificată. Prevederile prezentului articol nu se aplică pentru cazurile săvârșirii infracțiunii de persoana extrădată după extrădarea ei.

13. În concordanță cu dispozițiile art. 544 alin. (1)-(8) din Codul de procedură penală, cetățeanul străin sau apatridul care este urmărit penal sau care a fost condamnat într-un stat străin pentru săvârșirea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat acestui stat străin la cererea autorităților competente, în scopul urmăririi sau executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pronunțării unei noi sentințe. Cetățeanul străin sau apatridul care a fost condamnat într-un stat străin pentru comiterea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat statului străin, care a preluat executarea, la cererea autorităților competente ale statului, în scopul executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pentru pronunțarea unei noi sentințe. 3) Extrădarea în scopul urmăririi penale se acordă numai dacă fapta este pasibilă de pedeapsă conform legislației Republicii Moldova și pedeapsa maximă este de cel puțin un an de închisoare sau dacă, după o inversare similară a lucrurilor, fapta ar fi, potrivit legislației Republicii Moldova, pasibilă de o asemenea pedeapsă. Extrădarea în scopul executării sentinței se acordă numai dacă ar fi permisă extrădarea în condițiile alin.(3) și dacă urmează a fi executată o pedeapsă privativă de libertate. Extrădarea urmează a fi acordată în cazul în care

termenul de detenție care urmează a fi executat sau cumulul termenelor de detenție care urmează a fi executate este de cel puțin 6 luni, dacă tratatul internațional nu prevede altfel. Dacă extrădarea unei persoane este cerută în concurs de către mai multe state, fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, Republica Moldova va decide extrădarea ținând cont de toate circumstanțele, inclusiv de gravitatea și locul săvârșirii infracțiunilor, de datele respective din cereri, de cetățenia persoanei solicitate și de posibilitatea unei extrădări ulterioare altui stat. Dacă Procurorul General sau, după caz, Ministrul Justiției consideră că persoana solicitată de statul străin sau instanța internațională nu poate fi extrădată, refuză extrădarea prin hotărâre motivată, iar în cazul în care consideră că persoana poate fi extrădată, el face un demers la judecătoria în raza teritorială a căreia se află Ministerul Justiției, la care se anexează cererea și documentele statului solicitant. Demersul de extrădare se soluționează de către judecătorul de instrucție din cadrul judecătoriei aflate în raza teritorială a Ministerului Justiției, cu participarea procurorului, a reprezentantului Ministerului Justiției (în cazul extrădării persoanelor condamnate), a persoanei a cărei extrădare se cere și a apărătorului acesteia, ales sau numit în conformitate cu Legea cu privire la asistența juridică garantată de stat. Demersul de extrădare a persoanei arestate se soluționează de urgență. Examinarea demersului de extrădare se face în modul prevăzut de lege. Instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra temeiniciei urmăririi sau condamnării pentru care autoritatea străină cere extrădarea. În cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, instanța de judecată admite, printr-o hotărâre, cererea de extrădare, dispunând, totodată, menținerea stării de arest preventiv până la predarea persoanei extrădabile. Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei a cărei extrădare se cere. Hotărârea se redactează în cel mult 24 de ore de la pronunțare și este transmisă Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției.

14. În ședința de judecată s-a constatat că, prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, nr. 7-7/2014 din 27 martie 2016, s-a dispus extrădarea cetățeanului M.M., născut la 25 martie 1983 în Italia, organelor competente ale Republicii Italiene, iar la 18 iunie 2016 numitul a fost predat de către autoritățile de drept moldave escortei italiene.

15. Extrădarea lui M.M. a fost dispusă în vederea punerii în executare a ordonanței de executare a pedepselor concurente și a ordinului contextual de executare din 4 aprilie 2011 al Procuraturii de pe lângă Tribunalul din Treviso, în vederea executării pedepsei rămase – 6 ani și 16 zile de închisoare – în privința a patru sentințe de condamnare, și anume: 1) sentința Tribunalului din Treviso din 5 iunie 2004, prin care M.M. a fost condamnat la 1 an și 6 luni de închisoare pentru săvârșirea faptei prevăzută de art. 589 alin. (2) și (3) din Codul penal al Republicii Italiene; 2) sentința Tribunalului din Treviso din 1 martie 2007, prin care cetățeanul M.M. a fost condamnat la 2 ani și 8 luni de închisoare, și amendă în valoare de 1.000 euro, pentru săvârșirea faptelor prevăzute de art. 81 alin. (1), 110, 628 alin. (1) și (3) pct.

1) și 2), 61 pct. 5), 56 și 629 din Codul penal al Republicii Italiene; 3) sentința Curții de Apel din Veneția din 25 mai 2007, prin care cetățeanul M.M. a fost condamnat la 2 ani și 10 luni de închisoare, și amendă în valoare de 800 euro, cu interzicerea tutelei și curatelei pentru o perioadă de 5 ani, pentru săvârșirea faptelor prevăzute de art. 110 din Codul penal al Republicii Italiene și art. 3 pct. 8), art. 4 pct. 1) din Legea nr. 75/1958 a Republicii Italiene; 4) sentința Tribunalului din Treviso din 17 aprilie 2009, prin care cetățeanul M.M. a fost condamnat la 3 ani și 2 luni de închisoare, inclusiv amendă în valoare de 1.400 euro, cu interzicerea ocupării și exercitării funcțiilor publice pentru o perioadă de 5 ani, pentru săvârșirea faptelor prevăzute de art. 81 alin. (1), 61 pct. 5), 81, 110, 624, 625 pct. 7), 624 bis și 625 pct. 2) și 5) din Codul penal al Republicii Italiene.

16. La 15 iunie 2018, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat instanței judecătorești un demers, prin care a solicitat acordarea extinderii obiectului extrădării în privința lui M.M.

17. În motivarea demersului, Ministerul Justiției al R. Moldova a indicat că, prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, nr. 7-7/2014 din 27 martie 2016, s-a dispus extrădarea cetățeanului M.M. organelor competente ale Republicii Italiene, iar la 18 iunie 2016 numitul a fost predat de către autoritățile de drept moldave escortei italiene.

18. Ulterior, la 18 ianuarie 2018, la Ministerul Justiției al R. Moldova a parvenit cererea Ministerului Justiției al Republicii Italiene privind solicitarea acordului pentru extinderea obiectului extrădării în privința cetățeanului M.M., în vederea executării sentințelor pronunțate ulterior de Tribunalul din Treviso la 11 iunie 2014 – pentru infracțiunea de evadare din închisoare, și de Curtea de Apel din Veneția la 26 septembrie 2015 – pentru infracțiunile de ucidere din culpă și calomnie.

19. În contextul celor expuse, în baza prevederilor art. 14 din Convenția Europeană de Extrădare, adoptată la Paris la 13 decembrie 1957, și art. 543 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, Ministerul Justiției al R. Moldova solicită instanței judecătorești soluționarea chestiunii privind acordarea autorităților italiene a consimțământului suplimentar, în vederea executării sentinței Tribunalului din Treviso din 11 iunie 2014 și a sentinței Curții de Apel din Veneția din 26 septembrie 2015, pronunțate în privința condamnatului extrădat M.M.

20. Conform demersului Ministerului Justiției al Republicii Italiene din 4 ianuarie 2018, însoțit de actele relevante și probatorii, extinderea obiectului extrădării în privința cetățeanului M.M. este solicitată în vederea executării sentințelor de condamnare pronunțate ulterior de Tribunalul din Treviso la 11 iunie 2014, pentru infracțiunea de evadare din închisoare, devenită irevocabilă la 22 decembrie 2014, și de Curtea de Apel din Veneția la 26 septembrie 2015 – pentru infracțiunile de ucidere din culpă și calomnie, devenită irevocabilă la 21 noiembrie 2015.

21. În fapt, M.M. a fost condamnat anterior extrădării pentru comiterea unui șir de infracțiuni prevăzute de Codul penal al Italiei, și anume: prin sentința emisă la 11 iunie 2014 de către Tribunalul din Treviso/Italia, pentru săvârșirea infracțiunii pre-

văzută de art. 99 alin. 4, 62 bis, 385 alin. (3) – „evadarea din închisoare” (comisă la 6 noiembrie 2009), la 6 luni de închisoare; prin sentința emisă la 26 septembrie 2015 de către Curtea de Apel din Veneția/Italia, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 589 alin. (2) – „uciderea din culpă” (comisă în noaptea de 26 spre 27 octombrie 2005) și art. 368 – „calomnia” (comisă la 10 noiembrie 2005), la 3 ani și 8 luni de închisoare.

22. La 15 ianuarie 2016, Procuratura Generală a Republicii Italiene de pe lângă Curtea de Apel din Veneția a emis o ordonanță de executare a pedepselor pentru concurs de infracțiuni prin cumul cu ordonanța de executare a Procuraturii Generale a Republicii Italiene din Treviso din 4 aprilie 2011 și sentințele menționate, fiindu-i stabilită o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, o lună și 16 zile, inclusiv amendă în mărime de 3.200 euro.

23. Acțiunile pentru care a fost condamnat numitul de autoritățile italiene constituie infracțiuni și potrivit Codului penal al Republicii Moldova, adică: art. 317 alin. (1) – „evadarea din locurile de deținere, care se află sub arest preventiv”, art. 264 alin. (3) lit. b) – „încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane” și art. 170 – „calomnia” (în redacția Legii anului 2002, abrogat prin Legea nr. 111-XV din 22 aprilie 2004).

24. Cererea/demersul privind extinderea extrădării conține: denumirea și adresa instituției solicitante; denumirea și adresa instituției solicitate; tratatul internațional în baza căruia se solicită extinderea extrădării; numele, prenumele și patronimicul persoanei care urmează să execute pedeapsa penală și față de care se solicită extinderea extrădării, informații privind data, locul nașterii, cetățenia și locul de domiciliu; descrierea faptelor imputate persoanei, indicarea locului și datei săvârșirii acestora, calificarea lor juridică, informații privind prejudiciul material cauzat; locul deținerii persoanei în statul solicitat.

25. De asemenea, la cererea de extrădare s-au anexat sentințele de condamnare cu expunerea tuturor faptelor pentru care se cere extinderea extrădării, data și locul comiterii infracțiunilor, calificarea juridică, mandatul de arest, descrierea legilor aplicabile, fișa personală a persoanei și alte acte care îi stabilesc identitatea și cetățenia, fiind acte în copii care au fost legalizate în modul prevăzut de lege.

26. În contextul enunțat și în rezultatul examinării demersului Ministerului Justiției și a materialelor prezentate, în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră că demersul Ministerului Justiției privind extinderea extrădării în privința lui M.M. pentru executarea pedepsei penale sub formă de închisoare pe teritoriul Italiei conform hotărârilor judecătorești menționate supra este întemeiat doar parțial și urmează a fi admis în parte, și anume – doar privitor la „evadarea din locurile de deținere, care se află sub arest preventiv”, „încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane”, în rest, pentru infracțiunea de calomnie, trebuie ca demersul să fie respins, întrucât infracțiunea incriminată nu este pasibilă

de răspundere penală conform legislației penale a Republicii Moldova în vigoare, având în vedere că art. 170 din Codul penal a fost abrogat prin Legea nr. 111-XV din 22 aprilie 2004, astfel ca în speța dată să fie aplicabil efectul retroactiv al legii penale, conform art. 10 din Codul penal. În plus, instanța de judecată se va ghida de dispozițiile art. 544 alin. (4) combinat cu alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit cărora extrădarea în scopul executării sentinței se acordă numai dacă fapta este pasibilă de pedeapsă conform legislației Republicii Moldova.

27. Față de argumentele apărătorului, care în ședința de judecată a cerut respingerea demersului înaintat de Ministerul Justiției, instanța de judecată va respinge aceste afirmații ca nefondate, de vreme ce, potrivit materialelor prezentate, numitul M.M. și-a exprimat acordul față de extinderea obiectului extrădării, ceea ce se confirmă prin procesul-verbal de audiere a deținutului în scopul prezentării consimțământului formal din 27 mai 2017. În plus, contrar poziției apărătorului, instanța de judecată nu identifică vreun factor, evaluat prin prisma legislației naționale în vigoare, care ar impune refuzul absolut și total în admiterea extinderii obiectului extrădării, mai ales că din actele prezentate se garantează respectarea regulii specialității prevăzută de art. 543 din Codul de procedură penală și art. 14 al Convenției Europene de Extrădare din 13 decembrie 1957, din care considerente temeiuri legale prevăzute de normele naționale și internaționale pentru respingerea totală a demersului înaintat de Ministerul Justiției nu au fost stabilite.

28. Drept concluzie, instanța de judecată consideră că demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la acordarea extinderii obiectului extrădării în privința lui M.M. necesită a fi admis în parte și, respectiv, se va decide extinderea obiectului extrădării în privința lui M.M., născut la 25 martie 1983 în Italia, dispusă prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, nr. 7-7/2014 din 27 martie 2016, în scopul executării sentințelor de condamnare pronunțate ulterior de către Tribunalul din Treviso la 11 iunie 2014 – pentru infracțiunea de evadare din închisoare, devenită irevocabilă la 22 decembrie 2014, și de Curtea de Apel din Veneția la 26 septembrie 2015 – pentru infracțiunea de ucidere din culpă, devenită irevocabilă la 21 noiembrie 2015. În rest, demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la acordarea extinderii obiectului extrădării în privința lui M.M., în partea ce ține de executarea sentinței de condamnare pronunțată ulterior de Curtea de Apel din Veneția la 26 septembrie 2015, pentru infracțiunea de calomnie, devenită irevocabilă la 21 noiembrie 2015, se va respinge, pe motiv că fapta nu este pasibilă de pedeapsă conform legislației Republicii Moldova, art. 170 din Codul penal fiind abrogat prin Legea nr. 111-XV din 22 aprilie 2004.

29. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 12 și 14 din Convenția Europeană de Extrădare din 13 decembrie 1957, articolelor 41, 341, 471-472 și 543-544 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la acordarea extinderii obiectului extrădării în privința lui M.M.

Se extinde obiectul extrădării în privința lui M.M., născut la 25 martie 1983 în Italia, dispus prin încheierea Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, nr. 7-7/2016 din 27 martie 2016, în scopul executării sentințelor de condamnare pronunțate ulterior de Tribunalul din Treviso la 11 iunie 2014, pentru infracțiunea de evadare din închisoare, devenită irevocabilă la 22 decembrie 2014, și de Curtea de Apel din Veneția la 26 septembrie 2015, pentru infracțiunea de ucidere din culpă, devenită irevocabilă la 21 noiembrie 2015.

În rest, demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la acordarea extinderii obiectului extrădării în privința lui M.M., în partea ce ține de executarea sentinței de condamnare pronunțată ulterior de Curtea de Apel din Veneția la 26 septembrie 2015, pentru infracțiunea de calomnie, devenită irevocabilă la 21 noiembrie 2015, se respinge, pe motiv că fapta nu este pasibilă de pedeapsă conform legislației Republicii Moldova, art. 170 din Codul penal, abrogat prin Legea nr. 111-XV din 22 aprilie 2004.

Încheierea poate fi atacată cu recurs de către procuror, precum și de către persoana în privința căreia s-a acordat extinderea obiectului extrădării sau avocatul ei, în termen de 10 zile de la pronunțare la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul G.P.**

**Încheiere de respingere a demersului cu privire la extrădarea persoanelor
în privința cărora a fost adoptată o sentință de condamnare
la pedeapsa închisorii**

Dosarul nr. 7-45/2018
14-ij_7-12455-1191018

Î N C H E I E R E

23 martie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.J.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.K.,

Cu participarea:

Reprezentantului Ministerului Justiției,

C.L.,

Procurorului de la Procuratura Generală,

R.M.,

Apărătorului

R.C.,

În absența:

Condamnatului

N.B.,

examinând în ședință publică demersurile Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la extrădarea lui N.B. organelor de drept ale României în scopul executării sentințelor penale,

A C O N S T A T A T:

1. N.B., născut la 1 iunie 1950 în localitatea Cuza Vodă, județul Brăila, România, este cetățean al României, iar din conținutul cererii de extrădare a Direcției Drept Internațional și Cooperare Judiciară a Ministerului Justiției al României se indică faptul că, la momentul actual, N.B. domiciliază temporar pe teritoriul Republicii Moldova – în municipiul Chișinău, str. Grenoble, nr. 130/3, apartamentul 35.

Privitor la N.B. s-au întreprins măsuri în vederea înștiințării sale despre locul, data și ora ședinței de judecată, care nu s-au soldat cu un rezultat pozitiv, stabilindu-se că N.B. a părăsit teritoriul Republicii Moldova și nu este posibil de a identifica locul aflării lui.

2. Potrivit sentinței penale nr. 392 a Tribunalului Constanța din 18 iunie 2016, N.B. a fost condamnat la 5 ani de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) din Noul Cod penal al României, cu reducerea din pedeap-

sa aplicată a perioadei executată de către condamnat de la 22 august 2008 până la 24 octombrie 2008.

3. La 15 mai 2017, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la extrădarea lui N.B., născut la 1 iunie 1950, din Republica Moldova în România, în vederea executării sentinței penale nr. 392 a Tribunalului Constanța din 18 iunie 2016.

4. De asemenea, cu aceeași dată, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un alt demers cu privire la extrădarea lui N.B., născut la 1 iunie 1950, din Republica Moldova în România, în vederea executării sentinței penale nr. 272/S a Tribunalului Brașov din 2 octombrie 2016.

5. Ambele demersuri au fost repartizate în mod aleatoriu, prin intermediul programului informațional automatizat de gestionare a dosarelor, aceluiași judecător, I.J., desemnat cu atribuții de judecător de instrucție.

6. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 11 iunie 2017, s-a dispus conexarea demersurilor Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la extrădarea condamnatului N.B. (dosarul nr. 7-11/2017 și dosarul nr. 7-12/2017), în vederea examinării lor într-un singur proces.

7. Astfel, numindu-se ședința de judecată pentru 11 iulie 2017, ora 10.00, care, din cauza neprezentării condamnatului, a fost amânată pentru 19 august 2017, ora 9.00, după care – pe 17 septembrie 2017, ora 10.00, apoi pentru 21 octombrie 2017, ora 11.00, dar condamnatul N.B. nu s-a prezentat în judecată, deși s-au întreprins suficiente măsuri în vederea înștiințării acestuia despre proces, ca, în consecință și potrivit adevărului și avizului de recepție a Î.S. „Poșta Moldovei” din 23 și 25 septembrie 2017, să se constate faptul că condamnatul nu locuiește la adresele cunoscute instanței.

8. Prin încheierile instanței judecătorești din 21 octombrie 2017, 25 noiembrie 2017 și 23 decembrie 2017, s-a dispus aducerea silită a condamnatului N.B., născut la 1 iunie 1950, care ar putea domicilia pe următoarele adrese: 1) municipiul Chișinău, str. Grenoble, nr. 130/3, apartamentul 35; 2) municipiul Chișinău, str. Paris, nr. 43/4, dar aceste acțiuni nu s-au soldat cu rezultatul scontat, stabilindu-se, potrivit rapoartelor organului de poliție, că N.B. nu locuiește nici la o adresă din cele evidențiate supra.

9. Reprezentantul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, C.B., a considerat în ședința de judecată imposibilitatea soluționării în fond a demersurilor în lipsa condamnatului N.B., care nu-i de găsit pe teritoriul Republicii Moldova și locul aflării acestuia este imposibil de identificat, acceptând astfel ca demersurile înaintate să fie respinse.

10. Procurorul R.M. și apărătorul R.C., care a fost desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, din considerentele că N.B. a părăsit teritoriul Republicii Moldova și nu este posibil de a identifica locul aflării sale, au cerut respingerea demersurilor înaintate de către Ministerul Justiției al R. Moldova.

11. Audiind participanții la proces, studiind demersul și materialele prezentate în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată apreciază că demersurile înaintate sunt neîntemeiate și ele necesită a fi respinse, fără a fi supuse soluționării în fond, având în vedere următoarele considerente.

12. În conformitate cu prevederile art. 544 alin. (1), (2), (4) și (8) din Codul de procedură penală, cetățeanul străin sau apatridul care este urmărit penal sau care a fost condamnat într-un stat străin pentru săvârșirea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat acestui stat străin, la cererea autorităților competente, în scopul urmăririi sau executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pronunțării unei noi sentințe. Cetățeanul străin sau apatridul care a fost condamnat într-un stat străin pentru comiterea unei fapte pasibile de pedeapsă în acel stat poate fi extrădat statului străin, care a preluat executarea, la cererea autorităților competente ale statului, în scopul executării sentinței pronunțate pentru fapta comisă sau pentru pronunțarea unei noi sentințe. Extrădarea în scopul executării sentinței se acordă numai dacă ar fi permisă extrădarea în condițiile alin. (3) și dacă urmează a fi executată o pedeapsă privativă de libertate. Extrădarea urmează a fi acordată în cazul în care termenul de detenție care urmează a fi executat sau cumulul termenelor de detenție care urmează a fi executate este de cel puțin 6 luni, dacă tratatul internațional nu prevede altfel. În cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, instanța de judecată admite, printr-o hotărâre, cererea de extrădare, dispunând totodată menținerea stării de arest preventiv până la predarea persoanei extrădabile. Dacă instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru extrădare, respinge cererea și dispune punerea în libertate a persoanei a cărei extrădare se cere. Hotărârea se redactează în cel mult 24 de ore de la pronunțare și este transmisă Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției.

13. Instanța reține că, potrivit prevederilor articolului 51 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală, în cazul în care persoana extrădabilă, până la examinarea cererii de extrădare, a părăsit teritoriul Republicii Moldova și nu este posibil de a identifica locul aflării ei ori persoana a cărei extrădare se cere a decedat, cererea de extrădare urmează a fi respinsă.

14. În conformitate cu prevederile art. 51 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, Procuratura Generală sau, după caz, Ministerul Justiției va face de urgență verificarea corespunderii cererii de extrădare cu prevederile tratatului internațional, pentru a se constata dacă: a) există un tratat internațional la care Republica Moldova și statul solicitant sunt părți sau există obligații reciproce scrise; b) există vreun alt impediment legal, cum ar fi existența unuia dintre cazurile de refuz al asistenței juridice internaționale prevăzute în Codul de procedură penală în art. 546 și în prezenta lege la art. 43 sau neidentificarea persoanei pe teritoriul Republicii Moldova ori decesul persoanei a cărei extrădare se cere; c) cererea și actele privitoare la extrădare în vederea judecării sau executării pedepsei sunt însoțite de traduceri, conform art. 9. În cazul neîndeplinirii condiției prevăzută de alin. (1) lit. a) și b), Procuratura Generală sau, după

caz, Ministerul Justiției refuză extrădarea prin decizie motivată și restituie cererea și actele anexate. În situația în care cererea de extrădare și actele anexate nu sunt însoțite de traduceri în limba de stat, urmează să se ia măsuri pentru efectuarea cât mai urgentă a unei traduceri.

15. În cadrul ședinței de judecată s-a constatat că, potrivit sentinței penale nr. 392 a Tribunalului Constanța din 18 iunie 2016, N.B. a fost condamnat la 5 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) din Noul Cod penal al României, cu reducerea din pedeapsa aplicată a perioadei executată de către condamnat de la 22 august 2008 până la 24 octombrie 2008.

16. La 15 mai 2017, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la extrădarea lui N.B., născut la 1 iunie 1950, din Republica Moldova în România, în vederea executării sentinței penale nr. 392 a Tribunalului Constanța din 18 iunie 2016.

17. De asemenea, cu aceeași dată, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un alt demers cu privire la extrădarea lui N.B., născut la 1 iunie 1950, din Republica Moldova în România, în vederea executării sentinței penale nr. 272/S a Tribunalului Brașov din 2 octombrie 2016.

18. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 11 iunie 2017, s-a dispus conexarea demersurilor Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la extrădarea condamnatului N.B. (dosarul nr. 7-11/2017 și dosarul nr. 7-12/2017) în vederea examinării lor într-un singur proces.

19. Astfel, a fost numită ședința de judecată pentru 11 iulie 2017, ora 10.00, care, din cauza neprezentării condamnatului, a fost amânată pentru 19 august 2017, ora 9.00, după care – la 17 septembrie 2017, ora 10.00, apoi – pentru 21 octombrie 2017, ora 11.00, dar condamnatul N.B. nu s-a prezentat în judecată, deși s-au întreprins suficiente măsuri în vederea înștiințării acestuia despre proces. În consecință, potrivit adevărului și avizului de recepție a Î.S. „Poșta Moldovei” din 23 și 25 septembrie 2017, s-a constatat faptul că condamnatul nu locuiește la adresele cunoscute instanței.

20. Prin încheierile instanței judecătorești din 21 octombrie 2017, 25 noiembrie 2017 și 23 decembrie 2017, s-a dispus aducerea silită a condamnatului N.B., născut la 1 iunie 1950, care ar putea domicilia pe următoarele adrese: 1) municipiul Chișinău, str. Grenoble, nr. 130/3, apartamentul 35; 2) municipiul Chișinău, str. Paris, nr. 43/4. Aceste acțiuni nu s-au soldat cu un rezultat scontat, stabilindu-se, potrivit rapoartelor organului de poliție, că N.B. nu locuiește nici la o adresă din cele evidențiate supra.

21. Astfel, fără a intra în esența fondului cauzei, participanții la proces, în cadrul ședinței de judecată din 23 martie 2018, s-au expus unanim privitor la respingerea demersurilor Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind extrădarea lui N.B. organelor de drept ale României pentru ispășirea pedepsei penale, dat fiind faptul că, până la examinarea cererilor de extrădare, persoana extrădabilă a părăsit teritoriul Republicii Moldova și nu este posibil de a identifica locul aflării ei.

22. Conform informației Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova nr. 5/4-814 din 10 februarie 2017, s-a comunicat că, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 19 noiembrie 2016, s-a decis respingerea recursului declarat de N.B., cu menținerea încheierii Curții de Apel Chișinău din 22 iulie 2016 în pricina civilă privind contestarea actului administrativ emis de Direcția azil și integrare a Biroului migrație și azil, astfel ca dosarul persoanei sus menționate să fie închis la 15 august 2016, iar alte cereri repetate de azil nu au fost depuse de către N.B.

23. Potrivit informației Biroului migrație și azil al Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova cu nr. 5/1-1682 din 12 martie 2018, s-a constatat că ultima adresă a cetățeanului României, B.N., născut la 1 iunie 1950, este: municipiul Chișinău, str. Grenoble 130/3, apartamentul 35, însă, după cum s-a evidențiat mai sus, N.B. nu mai locuiește la această adresă.

24. Corespunzător răspunsului primit de la CRIS „Registru”, s-a stabilit că, potrivit datelor din Registrul de stat al populației, cetățeanul N.B., născut la 1 iunie 1950, nu este înregistrat la domiciliu/reședință pe teritoriul Republicii Moldova.

25. După cum s-a conturat mai sus, N.B. a fost verificat și la alte adrese unde ar putea domicilia, în special: municipiul Chișinău, str. Grenoble, nr. 130/3, apartamentul 35; municipiul Chișinău, str. Paris, nr. 43/4, astfel, ca urmare a investigațiilor operate, organul de poliție să constate faptul că N.B. nu locuiește la adresele menționate și, respectiv, acesta nu poate fi identificat.

26. Drept concluzie, instanța de judecată constată că, până la examinarea cererilor de extrădare, N.B., ca persoană extrădabilă, a părăsit teritoriul Republicii Moldova și nu este posibil de a identifica locul aflării sale, fiind, astfel, niște împrejurări care, prin prisma legislației naționale, impun respingerea demersurilor de extrădare, deoarece neidentificarea persoanei pe teritoriul Republicii Moldova condiționează extrădarea și constituie drept un obstacol în calea realizării intenției de extrădare.

27. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 51 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, ale articolelor 41, 341 și 544 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se resping demersurile Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la extrădarea lui N.B. organelor de drept ale României în scopul executării sentințelor penale, din motivul că, până la examinarea cererii de extrădare, persoana extrădabilă a părăsit teritoriul Republicii Moldova și nu este posibil de a identifica locul aflării ei.

Încheierea poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel Chișinău în termen de 10 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.J.**

**Încheiere privind respingerea demersului cu privire la extrădarea persoanei
în privința căreia a fost adoptată o sentință de condamnare
la pedeapsa închisorii**

Dosarul nr. 7-83/2018
14-ij_7-12483-1191018

Î N C H E I E R E

1 august 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

G.H.,

Grefierului

G.I.,

Cu participarea:

**Reprezentantului Ministerului Justiției,
Procurorului de la Procuratura Generală,**

O.T.,

Apărătorului

A.V.,

V.B.,

În prezența:

Numitului

M.V.,

Interpreților

M.G. și B.C.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădarea în procedură simplificată a numitului M.V., născut la 19 aprilie 1981, cetățean al Ucrainei, care se află pe teritoriul Republicii Moldova, către organele de drept ale Republicii Franceze, în scopul executării sentinței,

A C O N S T A T A T :

1. În fapt, M.V., născut la 19 aprilie 1981, este cetățean al Ucrainei și are domiciliul în Spania: Residencia C Abejeras – P06 DR PAMPELUNE.

2. La 24 iunie 2018, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la extrădarea în procedură simplificată a numitului M.V., născut la 19 aprilie 1981, cetățean al Ucrainei, care se află pe teritoriul Republicii Moldova, către organele de drept ale Republicii Franceze, în scopul executării sentinței.

3. Conform demersului înaintat, M.V. urmează să fie extrădat în vederea executării deciziei Curții de Apel din Douai, din 9 mai 2015, potrivit căreia a fost condamnat la 1 an și 2 zile privațiune de libertate pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de Codul penal al Republicii Franceze.

4. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, O.T., a susținut pe deplin în ședința de judecată demersul înaintat, cerând admiterea acestuia după conținut.

5. Numitul M.V. a declarat în cadrul ședinței de judecată că dorește ca în privința sa să fie aplicată procedura simplificată de extrădare, cerând astfel confirmarea consimțământului la extrădarea simplificată în cadrul examinării demersului Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădare în procedură simplificată.

6. Apărătorul V.B., după ce numitul M.V. și-a exprimat acordul la extrădarea simplificată, a solicitat admiterea demersului Ministerului Justiției, susținând poziția condamnatului, întrucât sunt întrunite prevederile legale pentru extrădarea simplificată.

7. Procurorul A.V. a susținut în ședința de judecată demersul Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădarea în procedură simplificată a numitului M.V., relatând că impedimente la extrădarea simplificată nu au fost stabilite.

8. Audiind participanții la proces, studiind conținutul demersului de extrădare simplificată și materialele prezentate, cu referire la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată apreciază demersul înaintat ca fiind unul neîntemeiat și care necesită a fi respins, având în vedere următoarele considerente.

9. La 24 iunie 2018, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la extrădarea în procedură simplificată a numitului M.V., născut la 19 aprilie 1981, cetățean al Ucrainei, care se află pe teritoriul Republicii Moldova, către organele de drept ale Republicii Franceze, în scopul executării sentinței.

10. Potrivit demersului înaintat, M.V. urmează să fie extrădat în vederea executării deciziei Curții de Apel din Douai, din 9 mai 2015, potrivit căreia a fost condamnat la 1 an și 2 zile privațiune de libertate pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de Codul penal al Republicii Franceze.

11. Astfel, analizând conținutul demersului înaintat și cu referire la înscrisurile prezentate pentru examinare, se constată că sentințe sau decizii prin care M.V. ar fi fost condamnat la 1 an și 2 zile privațiune de libertate pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de Codul penal al Republicii Franceze, așa după cum s-a subliniat în demersul Ministerului Justiției al R. Moldova, instanța de judecată nu identifică. Din materialele dosarului rezultă că M.V. este condamnat în baza deciziei Curții de Apel din Douai, din 9 mai 2015, prin care i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de privațiune de libertate de doar un an, și pentru săvârșirea a mai multor infracțiuni atât din Codul penal al Franței cât și din Codul sănătății publice al Franței, precum și din Codul vamal al Franței, pe când demersul Ministerului Justiției al R. Moldova face trimitere doar la Codul penal al Republicii Franceze și la 1 an și 2 zile privațiune de libertate.

12. În cazul în care aceste confuzii ar fi însemnat niște erori materiale evidente din cuprinsul demersului, în cadrul ședinței de judecată, reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova nu a încercat să facă corectările sau, după caz, suprimările impuse, or, la soluționarea unor astfel de demersuri este aplicabil, de asemenea,

principiul general privind limitele judecării cauzei, astfel ca judecarea demersului să se efectueze numai în privința persoanei a cărei extrădare se solicită și numai în limitele demersului Ministerului Justiției al R. Moldova de extrădare.

13. Conform prevederilor art. 59 din Legea nr. 371-XVI, persoana a cărei extrădare se cere are dreptul să declare în fața instanței judecătorești că renunță la beneficiile pe care i le poate conferi legea de a se apăra împotriva cererii de extrădare și că își dă consimțământul să fie extrădată și predată autorităților competente ale statului solicitant. Declarația este consemnată într-un proces-verbal, semnat de președintele completului de judecată, grefier, persoana a cărei extrădare se cere, de avocatul ei și de interpret. După ce constată că persoana a cărei extrădare se cere este pe deplin conștientă de consecințele opțiunii sale, instanța judecătorească, luând în considerare și concluziile procurorului, examinează existența vreunui impediment care ar exclude extrădarea. Dacă se constată că extrădarea simplificată este admisibilă, instanța judecătorească ia act despre acest fapt prin încheiere și dispune, totodată, asupra măsurii preventive necesare a fi luată până la predarea persoanei a cărei extrădare se cere. Încheierea este definitivă, se redactează în 24 de ore și se transmite de îndată, în copie autenticată, Procuraturii Generale sau Ministerului Justiției pentru emiterea unei decizii legale. Consimțământul dat conform alin. (1) nu poate fi revocat, odată ce a fost confirmat de către instanța judecătorească. În cazul prevăzut de alin. (1), prezentarea unei cereri formale de extrădare și a actelor indicate de art. 50 alin. (3) nu mai este necesară, dacă se prevede astfel prin tratatul internațional aplicabil în relația cu statul solicitant sau în cazul în care legislația aceluși stat permite o asemenea procedură simplificată de extrădare și aceasta a fost aplicată unor cereri de extrădare formulate de Republica Moldova.

14. Astfel, deși actele prevăzute de art. 50 alin. (3) din Legea nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006 nu sunt necesare la extrădarea simplificată, totuși, instanța de judecată are obligația să examineze existența vreunui impediment care ar exclude extrădarea, cum ar fi dubla incriminare sau gravitatea pedepsei etc., așa după cum impun prevederile art. 45 și 47 din aceeași lege, ceea ce face imposibil în prezența discordanțelor evidențiate supra, cu atât mai mult că nici una dintre părți nu a concretizat și nu s-a expus în cadrul ședinței de judecată dacă faptele pentru care M.V. a fost condamnat sunt prevăzute ca infracțiuni și de legea R. Moldova și care sunt aceste articole din Codul penal, astfel existând o situație care creează impedimente de a verifica dacă persistă sau nu obstacole din cele impuse de legiuitor în art. 546 din Codul de procedură penală.

15. Un alt factor important care impune respingerea demersului este că copiile de pe actele/înscrisurile anexate la demersul de extrădare nu sunt autentificate în modul stabilit, deci copia acestor pretinse documente nu au nici o valoare pentru instanță.

16. Drept concluzie, instanța de judecată determină că circumstanțele constatate și detaliate mai sus nu permit instanței să admită extrădarea numitului M.V., fie și în procedură simplificată, motiv din care demersul Ministerului Justiției al

R. Moldova cu privire la extrădarea în procedură simplificată a numitului M.V., născut la 19 aprilie 1981, cetățean al Ucrainei, care se află pe teritoriul Republicii Moldova, către organele de drept ale Republicii Franceze, în scopul executării sentinței, se va respinge sub aspectul netemeinicii lui.

17. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 12, 14 și 18 din Convenția Europeană de Extrădare din 13 decembrie 1957, ale articolelor 45, 47 și 50 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, ale articolelor 41, 341, 471-472 și 542-545 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge integral demersul Ministerului Justiției al R. Moldova cu privire la extrădarea în procedură simplificată a numitului M.V., născut la 19 aprilie 1981, cetățean al Ucrainei, care se află pe teritoriul Republicii Moldova, către organele de drept ale Republicii Franceze, în scopul executării sentinței, ca fiind neîntemeiat.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la pronunțare la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul G.H.**

II. ÎNCHEIERI PRIVIND TRANSFERUL PERSOANELOR CONDAMNATE

Încheiere privind admiterea transferului persoanelor condamnate

Dosarul nr. 8-37/2018
14-ij_21-14355-1191018

ÎNCHEIERE

21 mai 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

H.J.,

Grefierului

I.K.,

Cu participarea:

**Reprezentantului Ministerului Justiției,
Procurorului de la Procuratura Generală,
Apărătorului**

C.O.,

U.I.,

P.C.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind transferul persoanei condamnate D.I. de către un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova,

A C O N S T A T A T:

1. D.I., născut la 28 februarie 1981, este domiciliat în Republica Moldova, or. Ungheni, str. G. Krestiuik, nr. 11, ap. 39, cetățean al Republicii Moldova, cu studii medii, căsătorit, are la întreținere doi copii minori, anterior necondamnat, suspus serviciului militar. D.I. a fost condamnat, prin sentința Judecătoriei orașenești Șelkovo, regiunea Moscova, Federația Rusă, din 25 septembrie 2015, în baza art. 162 alin. (3) din Codul penal al Federației Ruse, la 5 ani de închisoare, fără amendă și alte limitări în drepturi, cu aplicarea art. 64 din Codul penal al Federației Ruse, precum și în baza art. 162 alin. (4) lit. „б” din Codul penal al Federației Ruse – la 6 ani de închisoare, fără amendă și alte limitări în drepturi, cu aplicarea art. 64 din Codul penal al Federației Ruse, iar conform art. 69 alin. (3) din Codul penal al Federației Ruse, lui D.I. i s-a stabilit o pedeapsă definitivă, pentru concurs de infracțiuni prin

cumul parțial al pedepselor aplicate, în formă de închisoare pe un termen de 7 ani, fără amendă și fără limitări în drepturi, cu executarea pedepsei în colonie cu regim riguros, calcularea termenului ispășirii pedepsei începând cu 25 septembrie 2015, cu computarea prevenției (durata arestării preventive), începând din 11 august 2014 și până la 24 septembrie 2015, inclusiv.

2. La 5 februarie 2017, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers de transfer în care se indică faptul că în cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova se soluționează cauza privind transferul din Federația Rusă în Republica Moldova a lui D.I., pentru continuarea executării pedepsei, stabilită de instanța rusă, într-un penitenciar din Republica Moldova, în baza articolelor 2-6 din Convenția Europeană privind transferarea persoanelor condamnate, din 21 martie 1983, și art. 556 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, la care se anexează setul de documente pentru examinarea posibilității transferului cerut.

3. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, C.O., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat și a solicitat admiterea acestuia ca fiind întemeiat, cu acceptarea transferului condamnatului în R. Moldova, deoarece condamnatul este cetățean al R. Moldova și întrunește condițiile transferului.

4. Apărătorul P.C. a pledat pentru admiterea demersului, ca fiind întemeiat, întrucât demersul înaintat întrunește condițiile necesare prevăzute de lege, iar condamnatul D.I. este cetățean al R. Moldova.

5. Procurorul U.I. a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului Ministerului Justiției al R. Moldova, cu încadrarea condamnării astfel ca, în baza art. 188 alin. (4) din Codul penal, să i se stabilească o pedeapsă în formă de închisoare pe un termen de 5 ani, în baza art. 188 alin. (5) din Codul penal, să i se stabilească o pedeapsă în formă de închisoare pe un termen de 6 ani, iar conform art. 84 alin. (1) din Codul penal, să i se stabilească lui D.I. o pedeapsă definitivă de 7 ani închisoare în penitenciar de tip închis.

6. Audiind participanții la proces, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate în demers și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a admite demersul Ministerului Justiției al R. Moldova cu aplicarea procedurii privind continuarea executării sentinței, având în vedere următoarele considerente.

7. Conform prevederilor art. 551 din Codul de procedură penală, transferul persoanelor condamnate se efectuează în baza tratatului internațional la care Republica Moldova și statul respectiv sunt părți sau în condiții de reciprocitate stabilite printr-un acord scris între Ministerul Justiției al Republicii Moldova și instituția respectivă a statului străin. Temei pentru transferul persoanelor condamnate poate fi: 1) cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească din Republica Moldova de a fi transferată pentru executarea pedepsei în alt stat; 2) cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească străină de a fi transferată pentru executarea pedepsei în Republica Moldova; 3) ce-

rerea de transferare înaintată fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

8. Republica Moldova și Federația Rusă au ratificat Convenția Europeană asupra transferului persoanelor condamnate (Strasbourg, 21 martie 1983) și impediamente în acest sens nu au fost stabilite.

9. Temei pentru transferul persoanelor condamnate poate fi cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească străină de a fi transferată pentru executarea pedepsei în Republica Moldova. O asemenea cerere condamnatul D.I. a înaintat și a declarat că este cunoscut cu consecințele transferului.

10. Conform prevederilor art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, transferul poate avea loc în următoarele condiții: 1) condamnatul trebuie să fie cetățean al statului de executare sau domiciliatul său permanent; 2) hotărârea de condamnare trebuie să fie definitivă; 3) durata pedepsei privative de libertate, pe care condamnatul o mai are de executat, trebuie să fie de cel puțin 6 luni la data primirii cererii de transferare sau să fie nedeterminată; 4) transferul este consimțit de persoana condamnată, iar dacă, în raport cu vârsta, starea fizică ori mintală a persoanei condamnate, unul dintre cele două state consideră necesar - de către reprezentantul legal al condamnatului; 5) fapta pentru care a fost condamnată persoana constituie infracțiune potrivit Codului penal al țării al cărei cetățean este cel condamnat; 6) ambele state-părți au convenit asupra transferului; 7) instanța care decide transferul este convinsă că persoana transferată nu va fi supusă unui eventual risc de tratament inuman și degradant în statul în care urmează a fi transferată.

11. Din materialele dosarului rezultă că D.I. este cetățean al Republicii Moldova, pedeapsa care urmează a fi executată constituie un termen mai mare de 6 luni.

12. În conformitate cu prevederile art. 3 alin.(1) lit. e) al Convenției din 21 martie 1983 asupra transferării persoanelor condamnate, o transferare nu poate avea loc în termenii prezentei Convenții decât în condițiile când acțiunile sau omisiunile care au dat naștere condamnării trebuie să constituie o infracțiune penală în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie o astfel de infracțiune, dacă ar fi survenit pe teritoriul său.

13. Faptele pentru care este condamnată persoana, acceptarea transferului căruia se solicită, și anume a lui D.I., constituie infracțiuni și potrivit Codului penal al R. Moldova, acțiunile căruia sunt încadrate în baza 188 alin. (4) din Codul penal al Republicii Moldova, individualizate prin „tâlhărie”, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor străine, însoțit de amenințare cu aplicarea violenței periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, prin pătrundere în locuință, încăpere, tâlhăria săvârșită de mai multe persoane, în proporții mari - acțiuni care se pedepsesc cu închisoare de la 11 la 14 ani, precum și în baza art. 188 alin. (5) din Codul penal al Republicii Moldova, individualizată prin „tâlhărie”, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor străine, însoțit de violența periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, prin pătrundere

în locuință, tâlhăria săvârșită de mai multe persoane, în proporții deosebit de mari – acțiuni care se pedepsesc cu închisoare de la 12 la 15 ani.

14. Din prevederile art. 556 alin. (4) din Codul de procedură penală, ca urmare a soluționării demersului, instanța adoptă o încheiere în care se menționează: 1) denumirea instanței statului străin, data și locul adoptării sentinței; 2) date despre ultimul domiciliu al condamnatului în Republica Moldova și despre ocupația lui; 3) încadrarea juridică a infracțiunii pentru care a fost condamnată persoana; 4) legea penală a Republicii Moldova care prevede răspundere pentru o infracțiune similară cu cea comisă de condamnat; 5) hotărârea sa privind acceptarea sau, după caz, respingerea transferării cerute; 6) în cazul acceptării transferării cerute, instanța va indica procedura de executare pe care o va alege: continuarea executării sentinței sau schimbarea condamnării.

15. Soluționând demersul în raport cu înscrisurile anexate la el și referindu-le la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată determină că la cererea privind transferul sunt anexate: un act care confirmă că persoana condamnată este cetățean al statului de executare și că are în el domiciliu permanent; declarația în scris a persoanei condamnate privind consimțământul ei la transfer; copia de pe hotărârea de condamnare, autenticată, cu mențiunea că este definitivă, precum și copia de pe textele legilor aplicate în cauza respectivă; certificatul în care este indicată durata pedepsei deja executate și a arestului preventiv, precum și durata pedepsei ce urmează a fi executată.

16. Deci, având în vedere faptul că condamnatul este cetățean al statului de executare și domiciliatul său permanent, hotărârea de condamnare este definitivă, durata pedepsei privative de libertate, pe care condamnatul o mai are de executat, este mai mare de 6 luni la data primirii cererii de transferare, transferul este consimțit de persoana condamnată, faptele pentru care a fost condamnată persoana constituie infracțiuni potrivit Codului penal al țării al cărei cetățean este cel condamnat, ambele state-părți au convenit asupra transferului, instanța de judecată conchide că condițiile transferului sunt întrunite pe deplin, pentru care temeiuri se impune admiterea demersului Ministerului Justiției al Republicii Moldova și a cererii condamnatului D.I. privind transferul persoanei condamnate de un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

17. În continuare, potrivit dispozițiilor art. 557 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cazul în care categoria sau durata pedepsei pronunțată în statul de condamnare nu corespunde legii penale a Republicii Moldova, instanța de judecată, prin hotărârea sa, o poate adapta la pedeapsa prevăzută de legea națională pentru infracțiuni de aceeași categorie. Această pedeapsă trebuie să fie cât mai adecvată pedepsei aplicate prin hotărârea statului de condamnare. Prin natura sau prin durata sa, această pedeapsă nu poate fi mai aspră decât cea pronunțată în statul de condamnare și nici să depășească limita maximă prevăzută de legea națională.

18. Potrivit dispozițiilor art. 86 alin. (1) din Codul penal, la executarea hotărârii unui stat străin, instanța de judecată înlocuiește sancțiunea privativă de libertate

pronunțată în statul străin cu o sancțiune prevăzută de propria lege penală pentru aceeași faptă, fără a agrava situația penală a condamnatului stabilită prin hotărârea statului străin. Dacă legea statului străin prevede o sancțiune mai mică decât minimumul prevăzut în legea internă, instanța de judecată nu va fi legată de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul străin.

19. Conform sentinței Judecătorei orașenești Șelkovo, regiunea Moscova, Federația Rusă, din 25 septembrie 2015, D.I. a fost condamnat în baza art. 162 alin. (3) din Codul penal al Federației Ruse la 5 ani de închisoare, fără amendă și alte limitări în drepturi, cu aplicarea art. 64 din Codul penal al Federației Ruse, precum și, în baza art. 162 alin. (4) lit. 6) din Codul penal al Federației Ruse, la 6 ani închisoare, fără amendă și alte limitări în drepturi, cu aplicarea art. 64 din Codul penal al Federației Ruse, iar conform art. 69 alin. (3) din Codul penal al Federației Ruse, lui D.I. i s-a stabilit o pedeapsă definitivă, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, în formă de închisoare pe un termen de 7 ani de închisoare, fără amendă și fără limitări în drepturi, cu executarea pedepsei în colonie cu regim riguros, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei începând din data de 25 septembrie 2015, cu computarea prevenției (durata arestului preventiv) începând din 11 august 2014 și până la 24 septembrie 2015, inclusiv.

20. Pedepșa prevăzută de legea națională pentru infracțiunea similară specificată de norma penală a art. 188 alin. (4) din Codul penal al Republicii Moldova este de la 11 la 14 ani de închisoare, iar pentru infracțiunea similară prevăzută de art. 188 alin. (5) din Codul penal al Republicii Moldova este de la 12 la 15 ani închisoare.

21. În asemenea situație și cu referire la prevederile art. 557 alin. (2) din Codul de procedură penală, combinat cu art. 86 alin. (1) din Codul penal, instanța de judecată, prin hotărârea sa, va adapta pedepșa pronunțată în statul de condamnare la pedepșa prevăzută de legea națională pentru aceeași faptă, fără a agrava situația penală a condamnatului stabilită prin hotărârea statului străin.

22. În încheiere, chiar dacă legea statului străin prevede o sancțiune mai mică decât minimumul prevăzut în legea internă, instanța de judecată nu va fi legată de acest minim și condiție, impunându-se astfel aplicarea față de D.I. a unei sancțiuni corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul străin, din care motive instanța de judecată consideră necesar de a accepta transferul solicitat, cu aplicarea procedurii de continuare a executării pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 7 ani.

23. Conform prevederilor art. 72 alin. (4) din Codul penal, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, iar potrivit art. 16 din Codul penal, infracțiunile de care este învinuit I.D. fac parte din categoria celor deosebit de grave și, din acest motiv, executarea pedepsei condamnatului D.I. urmează a fi stabilită în penitenciar de tip închis.

24. Potrivit prevederilor art. 91 din Codul penal, liberarea condiționată înainte de termen în privința condamnatului D.I. va fi posibilă de aplicat la ispășirea efectivă a 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit, precum și dacă va realiza programul indi-

vidual de executare a pedepsei, va repara integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnat, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea lui este posibilă fără executarea deplină a pedepsei, în cazul în care statul de condamnare nu va stabili alte condiții mai favorabile pentru condamnat.

25. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 11, 72, 84, 86 și 91 din Codul penal, articolelor 41, 341, 472 și 551-557 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și cererea condamnatului D.I. privind transferul persoanei condamnate de un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova, cu aplicarea procedurii privind continuarea executării sentinței.

Se acceptă transferul lui D.I., născut la 28 februarie 1981, originar și domiciliat în Republica Moldova, condamnat prin sentința Judecătoriei orășenești Șelkovo, regiunea Moscova, Federația Rusă, din 25 septembrie 2015, în baza art. 162 alin. (3) din Codul penal al Federației Ruse, la 5 ani de închisoare, fără amendă și alte limitări în drepturi, cu aplicarea art. 64 din Codul penal al Federației Ruse, precum și în baza art. 162 alin. (4) lit. 6) din Codul penal al Federației Ruse, la 6 ani de închisoare, fără amendă și alte limitări în drepturi, cu aplicarea art. 64 din Codul penal al Federației Ruse, iar conform art. 69 alin. (3) din Codul penal al Federației Ruse, lui D.I. i s-a stabilit o pedeapsă definitivă, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, în formă de închisoare pe un termen de 7 ani, fără amendă și fără limitări în drepturi, cu executarea pedepsei în colonie cu regim riguros, calcularea termenului ispășirii pedepsei începând din 25 septembrie 2015, cu computarea prevenției (durata arestării preventive) începând din 11 august 2014 și până la 24 septembrie 2015, inclusiv.

În cazul acceptării transferului de către organele competente ale statului de condamnare, a-l considera pe D.I., născut la 28 februarie 1981, condamnat prin sentința Judecătoriei orășenești Șelkovo, regiunea Moscova, Federația Rusă, din 25 septembrie 2015, în baza art. 188 alin. (4) din Codul penal al Republicii Moldova – cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani, cât și în baza art. 188 alin. (5) din Codul penal al Republicii Moldova – cu stabilirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 6 ani, iar conform art. 84 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova, cu stabilirea lui D.I. a unei pedepse definitive, pentru concurs de infracțiuni prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, în formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, calcularea termenului executării pedepsei începând din 25 septembrie 2015, cu computarea prevenției (durata arestului preventiv) începând din 11 august 2014 și până la 24 septembrie 2015, inclusiv.

Liberarea condiționată înainte de termen în privința condamnatului D.I. va fi posibilă de aplicat la ispășirea efectivă a 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit, precum și dacă va realiza programul individual de executare a pedepsei, va repara integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnat, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea lui este posibilă fără executarea deplină a pedepsei, în cazul în care statul de condamnare nu va stabili alte condiții mai favorabile pentru condamnat.

Încheierea poate fi atacată cu recurs de către persoanele interesate în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul H.J.**

Încheiere privind transferul persoanelor condamnate

Dosarul nr. 8-107/2018
14-ij_21-14107-1191018

ÎNCHEIERE

14 august 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

J.I.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

N.I.,

Cu participarea:

Reprezentantului Ministerului Justiției,

C.M.,

Procurorului de la Procuratura Generală,

V.M.,

Apărătorului

M.U.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind transferul persoanei condamnate de un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova,

A C O N S T A T A T:

1. Condamnatul G.P. este cetățean al Republicii Moldova, născut la 19 aprilie 1990 în or. Hâncești, domiciliat în Republica Moldova, satul Cărpineni, raionul Hâncești.

2. G.P. a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Județene Semily din 4 septembrie 2016, modificată prin hotărârea Tribunalului Regional din Hradec Kralove din 6 noiembrie 2016 în baza art. 173 alin. (1) și art. 234 alin. (1) din Codul penal al Republicii Ceha la 3 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în închisoare cu pază, calcularea termenului ispășirii pedepsei începând cu data de 6 noiembrie 2016.

3. La 2 iulie 2018, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat în Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, un demers potrivit căruia se invocă faptul că, în cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova se soluționează cauza privind transferul din Republica Cehă în Republica Moldova a lui G.P. pentru continuarea executării pedepsei stabilită de instanța cehă, într-un penitenciar din Republica Moldova, în baza articolelor 2-6 din Convenția Europeană asupra transferării persoanelor condamnate, din 21 martie 1983, și art. 556 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova. Se atașează setul de documente pentru examinarea posibilității transferului cerut.

4. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, C.M., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat, solicitând admiterea acestuia, ca fiind întemeiat, cu acceptarea transferului condamnatului în Republica Moldova, deoarece condamnatul este cetățean al R. Moldova, întrunește condițiile transferului, iar demersul, solicitarea și documentele prezentate de autoritățile Republicii Cehe includ toate elementele necesare în vederea acceptării transferului lui G.P.

5. Apărătorul M.U., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat pentru acordarea asistenței juridice calificate, a pledat admiterea demersului ca fiind întemeiat, întrucât demersul înaintat întrunește condițiile necesare prevăzute de lege, condamnatul G.P. este cetățean al Republicii Moldova și, astfel, se impune acceptarea transferului persoanei respective.

6. Procurorul V.M. a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului Ministerului Justiției al Republicii Moldova, cu încadrarea condamnării în baza art. 188 alin. (1) din Codul penal și stabilirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

7. Audiind participanții la proces, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate în demers și raportându-le în ansamblu la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a admite demersul Ministerului Justiției al R. Moldova, având în vedere următoarele considerente.

8. Conform prevederilor art. 551 din Codul de procedură penală, transferul persoanelor condamnate se efectuează în baza tratatului internațional la care Republica Moldova și statul respectiv sunt părți sau în condiții de reciprocitate stabilite printr-un acord scris între Ministerul Justiției al Republicii Moldova și instituția respectivă a statului străin. Temei pentru transferul persoanelor condamnate poate fi: 1) cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească din Republica Moldova de a fi transferată pentru executarea pedepsei în alt stat; 2) cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească străină de a fi transferată pentru executarea pedepsei în Republica Moldova; 3) cererea de transferare înaintată fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

9. Republica Moldova și Republica Cehă au ratificat Convenția Europeană privind transferarea persoanelor condamnate adoptată la Strasbourg la 21 martie 1983, publicată în ediția oficială „Tratate internaționale” din 2006, volumul 35, pag. 61, ratificată prin Legea R. Moldova nr. 69-XV din 11 martie 2004.

10. Din prevederile legislației procesuale penale naționale și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte rezultă că temei pentru transferul persoanelor condamnate poate fi consimțământul/cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească străină de a fi transferată pentru executarea pedepsei în Republica Moldova.

11. La 2 ianuarie 2017, condamnatul G.P. a înaintat o cerere de a fi transferat pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din

Republica Moldova, declarând, de asemenea, că consecințele transferului îi sunt cunoscute. Prin urmare, G.P. și-a dat consimțământul la transferare în baza art. 3 §1 lit. d) din Convenția asupra transferării persoanelor condamnate, consimțământul fiind făcut de bună voie și în deplină cunoștință de consecințele juridice care decurg din aceasta.

12. Conform prevederilor art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, transferul poate avea loc în următoarele condiții: 1) condamnatul trebuie să fie cetățean al statului de executare sau domiciliatul său permanent; 2) hotărârea de condamnare trebuie să fie definitivă; 3) durata pedepsei privative de libertate pe care condamnatul o mai are de executat trebuie să fie de cel puțin 6 luni la data primirii cererii de transferare sau să fie nedeterminată; 4) transferul este consimțit de persoana condamnată, iar dacă, în raport cu vârsta, starea fizică ori mintală a persoanei condamnate, unul dintre cele două state consideră necesar – de către reprezentantul legal al condamnatului; 5) fapta pentru care a fost condamnată persoana constituie infracțiune potrivit Codului penal al țării al cărei cetățean este cel condamnat; 6) ambele state-părți au convenit asupra transferului; 7) instanța care decide transferul este convinsă că persoana transferată nu va fi supusă unui eventual risc de tratament inuman și degradant în statul în care urmează a fi transferată.

13. Din materialele dosarului rezultă că G.P. este cetățean al Republicii Moldova și pedeapsa care urmează a fi executată constituie un termen mai mare de 6 luni.

14. În conformitate cu prevederile art. 3 alin. 1 lit. e) al Convenției din 21 martie 1983 asupra transferării persoanelor condamnate, o transferare nu poate avea loc în termenii prezentei Convenții decât în condițiile când acțiunile sau omisiunile care au dat naștere condamnării trebuie să constituie o infracțiune penală în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie o astfel de infracțiune, dacă ar fi survenit pe teritoriul său.

15. Faptele pentru care este condamnată persoana, acceptarea transferului căreia se solicită, și anume a lui G.P., constituie infracțiune și, potrivit Codului penal al RM, acțiunile acestuia sunt încadrate în art. 188 alin. (2) lit. b) din Codul penal al Republicii Moldova, individualizate prin „tâlhărie”, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, tâlhărie săvârșită de mai multe persoane - acțiuni care se pedepsesc cu închisoare de la 8 la 10 ani.

16. Din prevederile art. 556 alin. (4) din Codul de procedură penală, ca urmare a soluționării demersului, instanța adoptă o încheiere în care se menționează: 1) denumirea instanței statului străin, data și locul adoptării sentinței; 2) date despre ultimul domiciliu al condamnatului în Republica Moldova și despre ocupația lui; 3) încadrarea juridică a infracțiunii pentru care a fost condamnată persoana; 4) legea penală a Republicii Moldova care prevede răspundere pentru o infracțiune similară cu cea comisă de condamnat; 5) hotărârea sa privind acceptarea sau, după caz, respingerea transferării cerute; 6) în cazul acceptării transferării cerute, instanța va

indica care procedură de executare o va alege: continuarea executării sentinței sau schimbarea condamnării.

17. Soluționând demersul în raport cu înscrisurile anexate la el și referindu-le la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată determină că la cererea privind transferul sunt anexate: un act care confirmă că persoana condamnată este cetățean al statului de executare și că are în el domiciliu permanent; declarația în scris a persoanei condamnate privind consimțământul ei la transfer; copia de pe hotărârea de condamnare, autenticată, cu mențiunea că este definitivă, precum și copia de pe textele legilor aplicate în cauza respectivă; certificatul în care este indicată durata pedepsei deja executate și a arestării preventive, precum și durata pedepsei ce urmează a fi executată.

18. Deci, având în vedere faptul că condamnatul este cetățean al statului de executare și domiciliatul său permanent; hotărârea de condamnare este definitivă; durata pedepsei privative de libertate pe care condamnatul o mai are de executat este mai mare de 6 luni la data primirii cererii de transferare; transferul este consimțit de persoana condamnată; fapta pentru care a fost condamnată persoana constituie infracțiune potrivit Codului penal al țării al cărei cetățean este cel condamnat; ambele state părți au convenit asupra transferului, instanța de judecată conchide că condițiile transferului sunt întrunite pe deplin, pentru care temeuri se impune admiterea demersului Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind transferul persoanei condamnate de un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

19. Instanța de judecată reține că procurorul a concluzionat în cadrul ședinței de judecată despre necesitatea încadrării acțiunilor condamnatului în baza art. 188 alin. (1) din Codul penal.

20. În acest sens, instanța de judecată ține să elucideze că, prin sentința Judecătorei Județene Semily din 4 septembrie 2016, modificată prin hotărârea Tribunalului Regional din Hradec Kralove din 6 noiembrie 2016, G.P. a fost condamnat în baza art. 173 alin. (1) și art. 234 alin. (1) din Codul penal al Republicii Cehe, și anume – pentru „tâlhărie” săvârșită de mai multe persoane, în paralel cu delictul de procurare neautorizată, falsificare și modificare a unui mijloc de plată.

21. Prin urmare, raportând norma penală a Republicii Cehe și acțiunile condamnatului fixate prin sentința Judecătorei Județene Semily din 4 septembrie 2016, modificată prin hotărârea Tribunalului Regional din Hradec Kralove din 6 noiembrie 2016, la normele penale conținute în Codul penal al Republicii Moldova, instanța de judecată consideră că semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii sunt prevăzute de norma penală a art. 188 alin. (2) lit. b) din Codul penal al Republicii Moldova, individualizată prin „tâlhărie”, adică atac săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, tâlhărie săvârșită de mai multe persoane, acțiuni care se pedepsesc cu închisoare de la 8 la 10 ani, în baza cărui articol și urmează a fi considerat G.P. condamnat prin sentința Judecătorei Județene

Semily din 4 septembrie 2016, modificată prin hotărârea Tribunalului Regional din Hradec Kralove din 6 noiembrie 2016.

22. Nu în ultimul rând, având în vedere considerentele că fapta prevăzută de art. 234 alin. (1) din Codul penal al Republicii Cehe, și anume privind delictul de procurare neautorizată, falsificare și modificare a unui mijloc de plată, pentru care a fost condamnat G.P., nu constituie infracțiune separată potrivit Codului penal al Republicii Moldova, instanța de judecată consideră că aceste acțiuni necesită de calificat drept tâlhărie. De altfel, obiectul juridic nemijlocit îl constituie relațiile sociale ale căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea relațiilor patrimoniale, iar latura obiectivă a tâlhăriei se realizează printr-un atac săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea ei cu aplicarea unei asemenea violențe.

23. În continuare, potrivit dispozițiilor art. 557 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cazul în care categoria sau durata pedepsei pronunțate în statul de condamnare nu corespunde legii penale a Republicii Moldova, instanța de judecată, prin hotărârea sa, o poate adapta la pedeapsa prevăzută de legea națională pentru infracțiuni de aceeași categorie. Această pedeapsă trebuie să fie cât mai adecvată pedepsei aplicate prin hotărârea statului de condamnare. Prin natura sau prin durata sa, această pedeapsă nu poate fi mai aspră decât cea pronunțată în statul de condamnare și nici să depășească limita maximă prevăzută de legea națională.

24. Potrivit dispozițiilor art. 86 alin. (1) din Codul penal, la executarea hotărârii unui stat străin, instanța de judecată înlocuiește sancțiunea privativă de libertate pronunțată în statul străin cu o sancțiune prevăzută de propria lege penală pentru aceeași faptă, fără a agrava situația penală a condamnatului stabilită prin hotărârea statului străin. Dacă legea statului străin prevede o sancțiune mai mică decât minimul prevăzut în legea internă, instanța de judecată nu va fi legată de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul străin.

25. Conform sentinței Judecătoriei Județene Semily din 4 septembrie 2016, modificată prin hotărârea Tribunalului Regional din Hradec Kralove din 6 noiembrie 2016, G.P. a fost condamnat în baza art. 173 alin. (1) și art. 234 alin. (1) din Codul penal al Republicii Cehe la 3 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în închisoare cu pază, pe când pedeapsa prevăzută de legea națională pentru infracțiune similară, specificată la norma penală a art. 188 alin. (2) lit. b) din Codul penal, este de la 8 la 10 ani de închisoare.

26. În asemenea situație și cu referire la prevederile art. 557 alin. (2) din Codul de procedură penală, combinat cu art. 86 alin. (1) din Codul penal, instanța de judecată, prin hotărârea sa, va adapta pedeapsa pronunțată în statul de condamnare la pedeapsa prevăzută de legea națională pentru aceeași faptă, fără a agrava situația penală a condamnatului stabilită prin hotărârea statului străin.

27. În încheiere, chiar dacă legea statului străin prevede o sancțiune mai mică decât minimul prevăzut în legea internă, instanța de judecată nu va fi legată de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul străin, din care motive instanța de judecată consideră necesar de a accepta transferul solicitat cu aplicarea procedurii de continuare a executării pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni.

28. Conform prevederilor art. 72 alin. (3) din Codul penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni grave, iar potrivit art. 16 din Codul penal, infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) din Codul penal face parte din categoria celor grave și, din acest motiv, executarea pedepsei condamnatului G.P. urmează a fi stabilită în penitenciar de tip semiînchis.

29. Potrivit prevederilor art. 91 din Codul penal, liberarea condiționată înainte de termen în privința condamnatului D.I. va fi posibilă de aplicat la ispășirea efectivă a 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit, precum și dacă va realiza programul individual de executare a pedepsei, va repara integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnat, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea lui este posibilă fără executarea deplină a pedepsei, în cazul în care statul de condamnare nu va stabili alte condiții mai favorabile pentru condamnat.

30. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 11, 86 și 91 din Codul penal, articolelor 41, 341, 472 și 55-557 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind transferul persoanei condamnate de un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

Se acceptă transferul lui G.P., născut la 19 aprilie 1990, condamnat prin sentința Judecătoriei Județene Semily din 4 septembrie 2016, modificată prin hotărârea Tribunalului Regional din Hradec Kralove din 6 noiembrie 2016, în baza art. 173 alin. (1) și art. 234 alin. (1) din Codul penal al Republicii Cehe, la 3 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în închisoare cu pază, calcularea termenului ispășirii pedepsei începând cu data de 6 noiembrie 2016, cu computarea prevenției (durata arestului preventiv) de la 14 aprilie 2016, ora 21.50, până la 6 noiembrie 2016, pentru ispășirea pedepsei penale în instituțiile penitenciare ale Republicii Moldova, cu aplicarea procedurii continuării executării pedepsei.

În cazul acceptării transferului de către organele competente ale statului de condamnare, a-l considera pe G.P., născut la 19 aprilie 1990, condamnat prin sentința Judecătoriei Județene Semily din 4 septembrie 2016, modificată prin hotărârea Tribunalului Regional din Hradec Kralove din 6 noiembrie 2016, condamnat în baza

art. 188 alin. (2) lit. b) din Codul penal al Republicii Moldova, cu stabilirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, calcularea termenului executării pedepsei începând cu data de 6 noiembrie 2016, cu computarea prevenției (durata arestului preventiv) de la 14 aprilie 2016, ora 21.50, până la 6 noiembrie 2016, cu posibilitatea liberării condiționate înainte de termen la executarea efectivă a 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul J.I.**

Încheiere privind admiterea parțială a demersului cu privire la transferul persoanelor condamnate

Dosarul nr. 8-235/2018
14-ij_21-14235-1191018

Î N C H E I E R E

21 august 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.K.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

I.U.,

Cu participarea:

Reprezentantului Ministerului Justiției,

D.D.,

Procurorului de la Procuratura Generală,

R.Z.,

Apărătorului

I.T.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind transferul persoanei condamnate, J.N., de către un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova,

A C O N S T A T A T :

1. J.N., născut la 24 decembrie 1956, este originar din satul Mălăești, raionul Grigoriopol, înregistrat cu domiciliul în or. Călărași, str. Ștefan cel Mare, nr. 42/2, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Dâmbului, nr. 13, cetățean al Republicii Moldova, are studii superioare, căsătorit, angajat oficial în câmpul muncii, anterior nefiind condamnat.

J.N. a fost condamnat prin sentința Judecătoriei specializate inter-raionale în materie penală a reg. Aktiubinsk, Republica Kazahstan, din 12 august 2016, în baza art. 235/2 alin. (2) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 8 ani de închisoare, cu confiscarea averii, în baza art. 183/1 alin. (2) lit. a) și 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 5 ani de închisoare, cu confiscarea averii, în baza art. 193 alin. (3) lit. 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 5 ani de închisoare, cu privarea dreptului de a exercita activitate antreprenorială pe un termen de 2 ani, cu confiscarea averii, în baza art. 325 alin. (3) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 1 an de închisoare, iar în conformitate cu art. 58 alin. (3) din Codul penal al Republicii Kazahstan – cu stabilirea unei pedepse definitive de 8 ani de

închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip comun, cu privarea de dreptul de a exercita activitate antreprenorială pe un termen de 2 ani, cu confiscarea averii și, de asemenea, cu încasarea în mod solidar de la J.N., A.A., D.C., C.I., D.T., D.M., A.M., N.L. și N.C., în folosul statului Kazahstan, a cheltuielilor judiciare în mărime de 374.960 tenge, iar executarea obligației pecuniare exprimată în valută străină urmând să se facă în valută națională prin determinarea echivalentului efectuat cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligației.

2. La 18 iulie 2018, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat în Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, un demers de transfer în care se indică faptul că, în cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova se soluționează cauza privind transferul din Republica Kazahstan în Republica Moldova a lui J.N. pentru continuarea executării pedepsei stabilită de instanța cazahă într-un penitenciar din Republica Moldova, astfel ca transferul să fie cerut în baza condițiilor de reciprocitate conținute în documentele oficiale ale Ministerului Justiției al R. Moldova cu nr. 06/14804 din 17 aprilie 2017 și, respectiv, ale Procuraturii Generale a Republicii Kazahstan cu nr. 2-01 din 24 mai 2017, dar și în raport cu prevederile art. 551 și art. 556 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

3. Ministerul Justiției al R. Moldova a prezentat setul de documente pentru examinarea posibilității transferului cerut în privința lui J.N., în baza acordului de reciprocitate.

4. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, D.D., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat, deoarece condamnatul este cetățean al R. Moldova și întrunește condițiile transferului. Astfel, a solicitat admiterea acestuia ca fiind întemeiat, cu acceptarea transferului condamnatului în instituțiile penitenciare din R. Moldova, în condiții de reciprocitate, având în vedere faptul că Republica Kazahstan și Republica Moldova nu sunt părți a vreunui tratat privind reglementarea procedurii de transfer.

5. Apărătorul I.T. a pledat pentru admiterea demersului, ca fiind întemeiat, întrucât demersul înaintat întrunește condițiile necesare prevăzute de lege și condamnatul J.N. este cetățean al Republicii Moldova.

6. Procurorul R.Z a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului Ministerului Justiției al R. Moldova, cu încadrarea condamnării în baza articolelor 284 alin. (2), 361 alin. (2) lit. b), 243 alin. (3) lit. a) din Codul penal și, conform art. 84 din Codul penal, să i se stabilească lui J.N. o pedeapsă definitivă de 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

7. Audiind participanții la proces, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate în demers și raportându-le în ansamblu la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial demersul Ministerului Justiției al R. Moldova cu aplicarea procedurii privind continuarea executării sentinței, având în vedere următoarele considerente.

8. Conform prevederilor art. 551 din Codul de procedură penală, transferul persoanelor condamnate se efectuează în baza tratatului internațional la care Repu-

blica Moldova și statul respectiv sunt părți sau în condiții de reciprocitate stabilite printr-un acord scris între Ministerul Justiției al Republicii Moldova și instituția respectivă a statului străin. Temei pentru transferul persoanelor condamnate poate fi: 1) cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească din Republica Moldova de a fi transferată pentru executarea pedepsei în alt stat; 2) cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească străină de a fi transferată pentru executarea pedepsei în Republica Moldova; 3) cererea de transferare înaintată fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

9. Este de evidențiat că, din lipsa unui tratat internațional care ar putea servi drept temei juridic pentru efectuarea transferului din Republica Kazahstan în Republica Moldova, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a recurs la inițierea procedurii de transfer în baza condițiilor de reciprocitate conținute în scrisorile și/sau acordurile oficiale ale Ministerului Justiției al R. Moldova cu nr. 06/14804 din 17 aprilie 2017 și, respectiv, ale Procuraturii Generale a Republicii Kazahstan cu nr. 2-01 din 24 mai 2017.

10. Temei pentru transferul persoanelor condamnate poate fi cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească străină de a fi transferată pentru executarea pedepsei în Republica Moldova, prescrie aceeași lege. O asemenea cerere condamnatul J.N. a înaintat și a declarat că este cunoscut cu consecințele transferului.

11. Conform prevederilor art. 552 alin. (1) din Codul de procedură penală, transferul poate avea loc în următoarele condiții: 1) condamnatul trebuie să fie cetățean al statului de executare sau domiciliatul său permanent; 2) hotărârea de condamnare trebuie să fie definitivă; 3) durata pedepsei privative de libertate, pe care condamnatul o mai are de executat, trebuie să fie de cel puțin 6 luni la data primirii cererii de transferare sau să fie nedeterminată; 4) transferul este consimțit de persoana condamnată, iar dacă, în raport cu vârsta, starea fizică ori mintală a persoanei condamnate, unul dintre cele două state consideră necesar – de către reprezentantul legal al condamnatului; 5) fapta pentru care a fost condamnată persoana constituie infracțiune potrivit Codului penal al țării al cărei cetățean este cel condamnat; 6) ambele state-părți au convenit asupra transferului; 7) instanța care decide transferul este convinsă că persoana transferată nu va fi supusă unui eventual risc de tratament inuman și degradant în statul în care urmează a fi transferată.

12. Din materialele dosarului rezultă că J.N. este cetățean al Republicii Moldova și pedeapsa care urmează a fi executată constituie un termen mai mare de 6 luni.

13. Faptele pentru care este condamnată persoana, acceptarea transferului căruia se solicită, și anume a lui J.N., constituie infracțiuni și, potrivit prevederilor din Codul penal al Republicii Moldova, acțiunile sale fiind încadrate în baza art. 284 alin. (2) din Codul penal al Republicii Moldova, individualizate prin „crearea sau conducerea unei organizații criminale, sau a unui grup criminal organizat cu scopul de a comite una sau mai multe infracțiuni cu caracter terorist”, acțiuni care

se pedepsesc cu închisoare de la 15 la 20 de ani sau cu detenție pe viață, în baza articolului 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal al Republicii Moldova, individualizate prin „confeccionarea, deținerea, vânzarea sau folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, confeccionarea sau vânzarea imprimatelor, ștampilelor sau a sigiliilor false ale unor întreprinderi, instituții, organizații, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare”, acțiuni săvârșite de două sau mai multe persoane, care se pedepsesc cu închisoare de până la 5 ani, precum și în baza art. 243 alin. (3) lit. a) din Codul penal al Republicii Moldova, individualizate prin „spălarea banilor”, săvârșite de un grup criminal organizat sau de o organizație criminală, acțiuni care se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 10 ani.

14. Din prevederile art. 556 alin. (4) din Codul de procedură penală, ca urmare a soluționării demersului, instanța adoptă o încheiere în care se menționează: 1) denumirea instanței statului străin, data și locul adoptării sentinței; 2) date despre ultimul domiciliu al condamnatului în Republica Moldova și despre ocupația lui; 3) încadrarea juridică a infracțiunii pentru care a fost condamnată persoana; 4) legea penală a Republicii Moldova care prevede răspundere pentru o infracțiune similară cu cea comisă de condamnat; 5) hotărârea sa privind acceptarea sau, după caz, respingerea transferării cerute; 6) în cazul acceptării transferării cerute, instanța va indica care procedură de executare o va alege: continuarea executării sentinței sau schimbarea condamnării.

15. Soluționând demersul în raport cu înscrisurile anexate la el și referindu-le la prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată determină că la cererea privind transferul sunt anexate: un act care confirmă că persoana condamnată este cetățean al statului de executare și că are în el domiciliu permanent; declarația în scris a persoanei condamnate privind consimțământul ei la transfer; copia de pe hotărârea de condamnare, autenticată, cu mențiunea că este definitivă, precum și copia de pe textele legilor aplicate în cauza respectivă; certificatul în care este indicată durata pedepsei deja executate și a arestului preventiv, precum și durata pedepsei care urmează a fi executată.

16. Deci, având în vedere faptul că condamnatul este cetățean al statului de executare și domiciliatul său permanent; hotărârea de condamnare este definitivă; durata pedepsei privative de libertate pe care condamnatul o mai are de executat este mai mare de 6 luni la data primirii cererii de transferare; transferul este consimțit de persoana condamnată; faptele pentru care a fost condamnată persoana constituie infracțiuni potrivit Codului penal al țării al cărei cetățean este cel condamnat; ambele state-părți au convenit asupra transferului, instanța de judecată conchide că condițiile transferului sunt întrunite pe deplin, pentru care temeuri se impune admiterea demersului Ministerului Justiției al Republicii Moldova și a cererii condamnatului J.N. privind transferul persoanei condamnate de un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

17. În continuare, potrivit dispozițiilor art. 557 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cazul în care categoria sau durata pedepsei pronunțate în statul de condamnare nu corespunde legii penale a Republicii Moldova, instanța de judecată, prin hotărârea sa, o poate adapta la pedeapsa prevăzută de legea națională pentru infracțiuni de aceeași categorie. Această pedeapsă trebuie să fie cât mai adecvată pedepsei aplicate prin hotărârea statului de condamnare. Prin natura sau prin durata sa, această pedeapsă nu poate fi mai aspră decât cea pronunțată în statul de condamnare și nici să depășească limita maximă prevăzută de legea națională.

18. Potrivit dispozițiilor art. 86 alin. (1) din Codul penal, la executarea hotărârii unui stat străin, instanța de judecată înlocuiește sancțiunea privativă de libertate pronunțată în statul străin cu o sancțiune prevăzută de propria lege penală pentru aceeași faptă, fără a agrava situația penală a condamnatului stabilită prin hotărârea statului străin. Dacă legea statului străin prevede o sancțiune mai mică decât minimul prevăzut în legea internă, instanța de judecată nu va fi legată de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul străin.

19. Conform sentinței Judecătorei specializate interraionale în materie penală a reg. Aktiubinsk, Republica Kazahstan, din 12 august 2016, J.N. a fost condamnat în baza art. 235/2 alin. (2) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 8 ani de închisoare, cu confiscarea averii, în baza art. 183/1 alin. (2) lit. a) și 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 5 ani de închisoare, cu confiscarea averii, în baza art. 193 alin. (3) lit. 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 5 ani de închisoare, cu privarea dreptului de a exercita activitate antreprenorială pe un termen de 2 ani, cu confiscarea averii, în baza art. 325 alin. (3) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 1 an de închisoare, iar în conformitate cu art. 58 alin. (3) din Codul penal al Republicii Kazahstan – cu stabilirea unei pedepse definitive de 8 ani închisoare, cu ispășirea acestei pedepse în penitenciar de tip comun, cu privarea de dreptul de a exercita activitate antreprenorială pe un termen de 2 ani, cu confiscarea averii și, de asemenea, cu încasarea în mod solidar de la J.N., A.A., D.C., C.I., D.T., D.M., A.M., N.L. și N.C., în folosul statului Kazahstan, a cheltuielilor judiciare în mărime de 374.960 tenge, iar executarea obligației pecuniare exprimată în valută străină urmând să se facă în valută națională prin determinarea echivalentului efectuat cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligației.

20. Pedeapsa prevăzută de legea națională pentru infracțiunea similară specificată la norma penală a art. 284 alin. (2) din Codul penal al Republicii Moldova este de la 15 la 20 ani de închisoare sau detenție pe viață, pentru infracțiunea similară prevăzută de art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal al Republicii Moldova este de până la 5 ani de închisoare, iar pentru infracțiunea similară prevăzută de art. 243 alin. (3) lit. a) din Codul penal al Republicii Moldova este de la 5 la 10 ani de închisoare.

21. În asemenea situație și cu referire la prevederile art. 557 alin. (2) din Codul de procedură penală, combinat cu art. 86 alin. (1) din Codul penal, instanța de ju-

decată, prin hotărârea sa, va adapta pedeapsa pronunțată în statul de condamnare la pedeapsa prevăzută de legea națională pentru aceeași faptă, fără a agrava situația penală a condamnatului stabilită prin hotărârea statului străin.

22. În încheiere, chiar dacă legea statului străin prevede o sancțiune mai mică decât minimul prevăzut în legea internă, instanța de judecată nu va fi legată de acest minim și condiție, impunându-se astfel aplicarea față de J.N. a unei sancțiuni corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul străin, din care motive instanța de judecată consideră necesar de a accepta transferul solicitat, cu aplicarea procedurii de continuare a executării pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu aplicarea prevederilor art. 84 din Codul penal al Republicii Moldova și prin absorbirea pedepselor mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

23. Paralel, instanța de judecată va prelua și executarea sentinței în partea ce ține de încasarea în mod solidar de la J.N., A.A., D.C., C.I., D.T., D.M., A.M., N.L. și N.C., în folosul statului Kazahstan, a cheltuielilor judiciare în mărime de 374.960 tenge, iar executarea obligației pecuniare exprimată în valută străină urmând să se facă în valută națională, prin determinarea echivalentului efectuat cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligației.

24. Referitor la demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și cererea condamnatului privind acceptarea transferului în baza art. 183/1 alin. (2) lit. a) și 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan, la 5 ani de închisoare, instanța de judecată va respinge cerințele în această parte, întrucât, potrivit Codului penal al Republicii Moldova, fapta respectivă nu constituie infracțiune, or, transferul persoanei poate fi acceptat cu condiția ca legea penală a Republicii Moldova să prevadă răspundere pentru o infracțiune similară cu cea comisă de condamnat.

25. Conform prevederilor art. 72 alin. (4) din Codul penal, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave și, din acest motiv, executarea pedepsei condamnatului J.N. urmează a fi stabilită în penitenciar de tip închis.

26. Potrivit prevederilor art. 91 din Codul penal, liberarea condiționată înainte de termen în privința condamnatului D.I. va fi posibilă de aplicat la ispășirea efectivă a 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit, precum și dacă va realiza programul individual de executare a pedepsei, va repara integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnat, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea lui este posibilă fără executarea deplină a pedepsei, în cazul în care statul de condamnare nu va stabili alte condiții mai favorabile pentru condamnat.

27. În baza celor expuse, a acordurilor și condițiilor de reciprocitate și având în vedere prevederile articolelor 11, 72, 84, 86 și 91 din Codul penal, articolelor 41, 341, 472 și 551-557 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite parțial demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și cererea condamnatului J.N. privind transferul persoanei condamnate de un stat străin pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova, cu aplicarea procedurii privind continuarea executării sentinței.

Se acceptă transferul lui J.N., născut la 24 decembrie 1956, originar și domiciliat în Republica Moldova, condamnat prin sentința Judecătoriei specializate inter-raionale în materie penală a reg. Aktiubinsk, Republica Kazahstan, din 12 august 2016, în baza art. 235/2 alin. (2) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 8 ani de închisoare, cu confiscarea averii, în baza art. 183/1 alin. (2) lit. a) și 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 5 ani de închisoare, cu confiscarea averii, în baza art. 193 alin. (3) lit. 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 5 ani de închisoare, cu privarea dreptului de a exercita activitate antreprenorială pe un termen de 2 ani, cu confiscarea averii, în baza art. 325 alin. (3) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 1 an de închisoare, iar în conformitate cu art. 58 alin. (3) din Codul penal al Republicii Kazahstan – cu stabilirea unei pedepse definitive de 8 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip comun, cu privarea de dreptul de a exercita activitate antreprenorială pe un termen de 2 ani, cu confiscarea averii și încasarea în mod solidar de la J.N., A.A., D.C., C.I., D.T., D.M., A.M., N.L. și N.C., în folosul statului Kazahstan, a cheltuielilor judiciare în mărime de 374.960 tenge.

În cazul acceptării transferului de către organele competente ale statului de condamnare, a-l considera pe J.N., născut la 24 decembrie 1956, condamnat prin sentința Judecătoriei specializate interraionale în materie penală a reg. Aktiubinsk, Republica Kazahstan, din 12 august 2016, în baza art. 284 alin. (2) din Codul penal al R. Moldova – cu stabilirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 8 ani, în baza art. 243 alin. (3) lit. a) din Codul penal al R. Moldova – cu stabilirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 5 ani, în baza art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal al R. Moldova – cu stabilirea unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 1 an, iar conform art. 84 din Codul penal al Republicii Moldova, prin absorbirea pedepselor mai ușoare de pedeapsa mai aspră – cu stabilirea lui J.N. a unei pedepse definitive în formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, calcularea termenului executării pedepsei începând cu data de 5 iulie 2015 și, de asemenea, cu încasarea în mod solidar de la J.N., A.A., D.C., C.I., D.T., D.M., A.M., N.L. și N.C., în folosul statului Kazahstan, a cheltuielilor judiciare în mărime de 374.960 tenge, iar executarea obligației pecuniare exprimată în valută străină urmând să se facă în valută națională, prin determinarea echivalentului efectuat cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligației.

În rest, demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și cererea condamnatului J.N. privind acceptarea transferului lui J.N., născut la 24 decembrie 1956,

condamnat prin sentința Judecătoriei specializate inter-raionale în materie penală a reg. Aktiubinsk, Republica Kazahstan, din 12 august 2016, în baza art. 183/1 alin. (2) lit. a) și 6) din Codul penal al Republicii Kazahstan – la 5 ani de închisoare, cu confiscarea averii, se resping, ca fiind neîntemeiate.

Liberarea condiționată înainte de termen în privința condamnatului J.N. va fi posibil de aplicat la ispășirea efectivă a 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit, precum și dacă va realiza programul individual de executare a pedepsei, va repara integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnat, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea lui este posibilă fără executarea deplină a pedepsei, în cazul în care statul de condamnare nu va stabili alte condiții mai favorabile pentru condamnat.

Încheierea poate fi atacată de către persoanele interesate în termen de 15 zile cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.K.**

III. RECUNOAȘTEREA HOTĂRĂRIILOR PENALE ALE INSTANȚELOR STRĂINE

Încheiere privind recunoașterea hotărărilor penale ale instanțelor străine

Dosarul nr. 8–21/2018
14-ij_21-1215-1191018

Î N C H E I E R E

24 august 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

K.O.,

desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,

Grefierului

J.O.,

Cu participarea:

Reprezentantului Ministerului Justiției,

V.E.,

Procurorului de la Procuratura Generală,

I.P.,

Apărătorului

J.L.,

În prezența:

Condamnatului

C.V.,

Interpretului

I.G.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind recunoașterea hotărării penale a instanței străine,

A C O N S T A T A T :

1. La 22 iunie 2018, Ministerul Justiției al R. Moldova a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită recunoașterea hotărării penale a instanței străine în privința condamnatului C.V.

2. Potrivit demersului înaintat, Ministerul Justiției al R. Moldova solicită instanței judecătorești recunoașterea și preluarea executării pe teritoriul Republicii Moldova a sentinței Judecătoriei Arțizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016, prin care C.V. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 122 alin. (1), art. 186 alin. (2), art. 186 alin. (3) și art. 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu aplicarea, prin prisma art. 70 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei, a unei pedepse definitive de 6 ani privațiune de libertate.

3. Astfel, în baza Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, a Tratatului între Republica Moldova și Ucraina privind asistența juridică și relațiile juridice în materie civilă și penală din 13 decembrie 1993 și a articolelor 558-559 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, se adresează setul de documente pentru examinarea posibilității recunoașterii sentinței penale străine.

4. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, V.E., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat și a solicitat admiterea acestuia ca fiind întemeiat, cu recunoașterea sentinței penale străine, și anume a Judecătoriei Arțizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016, prin care C.V. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 122 alin. (1), art. 186 alin. (2), art. 186 alin. (3) și art. 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu aplicarea, prin prisma art. 70 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei, a unei pedepse definitive de 6 ani privațiune de libertate.

5. Procurorul I.P. a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului Ministerului Justiției al R. Moldova, întrucât sunt întrunite cumulativ condițiile stabilite de Convenția Europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970 (art.3-5) și în baza art. 558-559 din Codul de procedură penală. Astfel, în opinia procurorului, faptele pentru care V.C. este condamnat în baza sentinței penale emisă de Judecătoria Arțizsk, regiunea Odesa, la 9 ianuarie 2016, constituie infracțiuni și potrivit Codului penal al R. Moldova. Prin urmare, în cazul acceptării recunoașterii sentinței penale emisă de Judecătoria Arțizsk, regiunea Odesa, la 9 ianuarie 2016, se consideră că acțiunile lui V.C. urmează a fi încadrate în baza: art. 152 alin. (1) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani; art. 187 alin. (1) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani; art. 187 alin. (2) lit. d) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani; art.186 alin. (1) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani; iar având în vedere faptul că C.V. a săvârșit un concurs de infracțiuni, în baza art. 84 din Codul penal, procurorul solicită să-i fie stabilită lui C.V. o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis.

6. Apărătorul J.L., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, a pledat pentru recunoașterea hotărârii penale a instanței străine, întrucât condamnatul C.V. nu se opune demersului înaintat de Ministerul Justiției al R. Moldova.

7. Condamnatul C.V. a susținut în ședința de judecată poziția apărătorului J.L., evidențiind faptul că el este de acord să se dispună recunoașterea și punerea în executare pe teritoriul Republicii Moldova a sentinței Judecătoriei Arțizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016.

8. Audiind participanții la proces, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate în demers și raportându-le în ansamblu la prevederile legale

care guvernează speța, consolidate cu circumstanțele de fapt constatate, instanța de judecată apreciază demersul întemeiat și necesită a fi admis, având în vedere următoarele considerente.

9. În ședința de judecată s-a constatat că, prin sentința Judecătorei Artizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016, prin care C.V. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 122 alin. (1), 186 alin. (2), 186 alin. (3) și 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu aplicarea art. 70 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei, cu stabilirea pedepsei definitive de 6 ani privațiune de libertate, termenul urmând a fi calculat din momentul intrării în vigoare a sentinței.

10. Așadar, C.V. a fost condamnat pentru:

– vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă;

– jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane;

– jaful prin pătrunderea în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință;

– furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.

11. Potrivit prevederilor art. 3 al Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970, în cazurile și în condițiile prevăzute în prezenta Convenție, fiecare stat contractant are competența să procedeze la executarea unei sancțiuni pronunțate în unul din celelalte state contractante și care este executorie în acel stat. Această competență nu poate fi exercitată decât ca urmare a unei cereri de executare, prezentată de celălalt stat contractant.

12. Conform prevederilor art. 558 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârile penale definitive pronunțate de instanțele judecătorești din străinătate, precum și cele care sunt de natură să producă, potrivit legii penale a Republicii Moldova, efecte juridice, pot fi recunoscute de instanța națională, la demersul Ministerului Justiției sau al Procuraturii Generale, în baza tratatului internațional sau a acordului de reciprocitate.

13. Republica Moldova și Ucraina au ratificat Convenția Europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive (Haga, 28 mai 1970) și impedimente în acest sens nu au fost stabilite.

14. Conform prevederilor art. 558 alin. (2) din Codul de procedură penală, hotărârea penală a instanței unui stat străin poate fi recunoscută numai dacă sunt respectate următoarele condiții: 1) hotărârea a fost pronunțată de o instanță competentă; 2) hotărârea nu contravine ordinii publice din Republica Moldova; 3) hotărârea poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale.

15. Conform art. 83 alin. (1) și (2) din Tratatul nr. 1993 din 13 decembrie 1993, ratificat și intrat în vigoare la 24 aprilie 1995, între Republica Moldova și Ucraina privind asistența juridică și relațiile juridice în materie civilă și penală, preluarea executării hotărârii nu se efectuează, dacă: a) delictul, care servește ca bază pentru adoptarea hotărârii, constituie o crimă politică; b) delictul, care servește ca bază

pentru adoptarea hotărârii, se constituie exclusiv din încălcarea obligațiilor militare; c) a expirat termenul de prescripție al executării pedepsei în conformitate cu legislația uneia din Părțile Contractante; d) hotărârea a fost adoptată de o instanță de judecată specială; e) hotărârea a fost adoptată în lipsa condamnatului; f) condamnatul a fost condamnat conform legii sau achitat pentru una și aceeași faptă în statul executării sentinței; j) după aprecierea Părții Contractante solicitante, aceasta ar încălca ordinea ei publică sau principiile legislației. Preluarea executării hotărârii nu se efectuează, de asemenea, dacă condamnatul a fost lipsit de libertate în statul pronunțării sentinței și, la ziua primirii cererii, avea să se afle în locurile de privațiune de libertate nu mai mult de 4 luni. La toate acestea se ține cont de toate pedepsele cu privațiune de libertate sau de o parte din ele care au rămas până la executare.

16. Astfel, instanța de judecată stabilește că, potrivit materialelor prezentate, hotărârea penală definitivă pronunțată de instanța judecătorească din străinătate a fost pronunțată de o instanță competentă, nu contravine ordinii publice din Republica Moldova și poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale.

17. Conform art. 10 alin. (1) din Convenția Europeană privind valoarea internațională a hotărârilor respective, încheiată la Haga la 28 mai 1970, ratificată de către Parlamentul Republicii Moldova prin Legea pentru ratificarea Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive nr. 19-XVI din 10 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al R. Moldova nr. 35-38/154 din 3 martie 2006, executarea este guvernată de legea statului solicitat și numai acest stat este competent să ia toate hotărârile corespunzătoare.

18. Art. 41 din Convenție arată că trebuie să se prevadă o cale de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în baza prezentei secțiuni, în vederea executării cerute sau împotriva celor pronunțate într-o cale de atac împotriva unei decizii a autorității administrative desemnate în baza art. 37.

19. Conform prevederilor art. 44 alin. (1) din Convenția Europeană privind valoarea internațională a hotărârilor respective, când cererea de executare este primită, judecătorul va substitui sancțiunii privative de libertate pronunțate de statul solicitant o sancțiune prevăzută de propria sa lege pentru aceeași faptă. Această sancțiune poate, în limitele indicate la paragraful 2, să fie de altă natură sau de o durată mai mică decât cea pronunțată în statul solicitant. Dacă această din urmă sancțiune este mai mică decât minimul pe care legea statului solicitat îl îngăduie a fi pronunțat, judecătorul nu va fi legat de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul solicitant.

20. După cum s-a evidențiat mai sus, prin sentința Judecătoriei Arțizsk, reg. Odesa, din 9 ianuarie 2016, prin care C.V. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 122 alin. (1), 186 alin. (2), 186 alin. (3) și 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu aplicarea art. 70 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei, pentru vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din ca-

pacitatea de muncă – infracțiune prevăzută de art. 122 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei; jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane – art. 186 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei; jaf, prin pătrunderea în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință – infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (3) din Codul penal al Ucrainei și furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane – art. 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei.

21. Faptele pentru care este condamnată persoana C.V., în privința căreia se solicită recunoașterea sentinței străine, constituie infracțiuni și, potrivit Codului penal al R. Moldova, acțiunile lui C.V. necesită a fi încadrate: în baza art. 152 alin. (1) din Codul penal, „vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute de art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă” – infracțiune care se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 5 ani; în baza art. 187 alin. (1) din Codul penal, „jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane” – infracțiune care se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de la 2 la 5 ani; în baza art. 187 alin. (2), lit. d) din Codul penal, „jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, prin pătrunderea în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință” – infracțiune care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1.350 unități convenționale; în baza art. 186 alin. (1) din Codul penal, „furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane” – infracțiune care se pedepsește cu amendă în mărime de până la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.

22. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, V.E., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat și a solicitat admiterea acestuia ca fiind întemeiat, cu recunoașterea sentinței penale străine, și anume a Judecătoriei Arțizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016, prin care C.V. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 122 alin. (1), 186 alin. (2), 186 alin. (3) și 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu aplicarea, prin prisma art. 70 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei, a unei pedepse definitive de 6 ani privațiune de libertate.

23. Procurorul I.P. a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului Ministerului Justiției al R. Moldova, întrucât sunt întrunite cumulativ condițiile stabilite de Convenția Europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970 (art. 3-5) și în baza art. 558 și 559 din Codul de procedură penală. Astfel, în opinia procurorului, faptele pentru care este condamnat C.V. în baza sentinței penale emisă de Judecătoria Arțizsk, regiunea Odesa, la 9 ianuarie 2016, constituie infracțiuni și potrivit Codului penal al R. Moldova. Prin urmare, în cazul acceptării recunoașterii sentinței penale emisă de Judecătoria Arțizsk, reg. Odesa, la 9 ianuarie 2016, se consideră că acțiunile lui C.V. urmează a fi încadrate în baza:

art. 152 alin. (1) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani; art. 187 alin. (1) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani; art. 187 alin. (2) lit. d) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani; art. 186 alin. (1) din Codul penal, cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar având în vedere faptul că C.V. a săvârșit un concurs de infracțiuni, în baza art. 84 din Codul penal, procurorul solicită să-i fie stabilită lui C.V. o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis.

24. Apărătorul J.L. a pledat pentru recunoașterea hotărârii penale a instanței străine, întrucât condamnatul C.V. nu se opune demersului înaintat de Ministerul Justiției al R. Moldova.

25. Condamnatul C.V. a susținut în ședința de judecată poziția apărătorului J.L., evidențiind faptul că el este de acord să se dispună recunoașterea și punerea în executare pe teritoriul Republicii Moldova a sentinței Judecătorei Artizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016.

26. Potrivit prevederilor art. 6 lit. a) al Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970, executarea cerută în condițiile stabilite prin dispozițiile precedente nu poate fi refuzată în întregime sau în parte, decât dacă executarea ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii de drept a statului solicitat.

27. Ordinea de drept reprezintă un fenomen social specific care a apărut în rezultatul activării mecanismului de instituire a dreptului și constituie o mărturie a faptului că, prin conduita concretă a subiecților, se materializează prescripțiile legale și se obiectivează ideile și principiile normelor de drept. Datorită conduitei legale, putem constata că sarcinile promovate de lege sunt îndeplinite, că prescripțiile legale sunt promovate, că scopul trasat este atins, iar mijloacele legale ale puterii de stat, destinate conducerii societății, și-au găsit expresia „obiectivată” în reglementarea și organizarea relațiilor sociale.

28. În conformitate cu prevederile art. 112 alin. (1) din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial nr.14-17/42 din 2 februarie 2007, executarea unei hotărâri penale străine are loc în conformitate cu legislația Republicii Moldova.

29. Potrivit dispozițiilor art. 558 alin. (2) din Codul de procedură penală, hotărârea penală a instanței unui stat străin poate fi recunoscută numai dacă sunt respectate următoarele condiții: 1) hotărârea a fost pronunțată de o instanță competentă; 2) hotărârea nu contravine ordinii publice din Republica Moldova; 3) hotărârea poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale.

30. În conformitate cu prevederile art. 559 alin. (4) din Codul de procedură penală al R. Moldova, instanța ascultă opiniile celor prezenți și, în baza materialelor anexate la demers, dacă constată că sunt întrunite condițiile legale, recunoaște hotărâ-

rârea penală a instanței străine. În cazul în care pedeapsa solicitată de către instanța străină nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, instanța substituie pedeapsa neexecutată sau restul pedepsei cu o pedeapsă respectivă potrivit prevederilor art. 557 alin. (1) pct. 1).

31. Conform dispozițiilor art. 86 alin. (1)-(3) din Codul penal, la executarea hotărârii unui stat străin, instanța de judecată înlocuiește sancțiunea privativă de libertate pronunțată în statul străin cu o sancțiune prevăzută de propria lege penală pentru aceeași faptă, fără a agrava situația penală a condamnatului stabilită prin hotărârea statului străin. Dacă legea statului străin prevede o sancțiune mai mică decât minimumul prevăzut de legea internă, instanța de judecată nu va fi legată de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul străin. Orice parte a sancțiunii pronunțate în statul străin și orice perioadă de detenție provizorie executate de condamnat se deduc integral prin hotărârea instanței de judecată privind recunoașterea hotărârii statului străin. La executarea hotărârii statului străin privind aplicarea amenzii sau confiscarea unei sume de bani, instanța de judecată va stabili cuantumul acesteia în monedă națională, aplicând cursul oficial al leului moldovenesc valabil la momentul pronunțării hotărârii privind recunoașterea hotărârii statului străin, fără a depăși maximumul sancțiunii fixat de către statul străin pentru o astfel de faptă.

32. Având în vedere cele scoase în evidență și cu referire la prevederile legale aplicabile la caz, instanța de judecată determină că hotărârea a fost pronunțată de o instanță competentă, hotărârea nu contravine ordinii publice din Republica Moldova și poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale. În legătură cu aceasta, se găsește de cuviință să se dispună admiterea demersului înaintat de Ministerul Justiției și, corespunzător, să se recunoască și să se pună în executare pe teritoriul Republicii Moldova sentința Judecătoriai Arțizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016, prin care C.V., născut la 12 ianuarie 1983, originar din satul Ciuflești, raionul Căușeni, a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 122 alin. (1), 186 alin. (2), 186 alin. (3) și 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu aplicarea art. 70 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei – „vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă” – infracțiune prevăzută de art. 122 alin. (1) din Codul penal al Republicii Ucraina; „jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane” – art. 186 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei; „jaf prin pătrunderea în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință” – infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (3) din Codul penal al Ucrainei; „furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane” – art. 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu încadrarea faptelor lui C.V. în baza art. 152 alin. (1), 187 alin. (1), 187 alin. (2), lit. d) și 186 alin. (1) din Codul penal, stabilindu-i pentru executare, prin prisma art. 84 alin. (1) din Codul penal, o pedeapsă definitivă de 6 ani închisoare, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate,

cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei din momentul punerii în executare a sentinței.

33. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 3, 6 lit. a), 10 alin. (1), 41 și 44 alin. (1) din Convenția Europeană privind valoarea internațională a hotărârilor respective din 8 mai 1970; articolelor 79-82 din Tratatul între Republica Moldova și Ucraina privind asistența juridică și relațiile juridice în materie civilă și penală din 13 decembrie 1993; art. 112 alin. (1) din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală nr. 371-XVI din 1 decembrie 2006; articolelor 11 și 86 din Codul penal, articolelor 41, 341 și 558-559 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se admite integral demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind recunoașterea hotărârii penale a instanței străine.

Se recunoaște și se pune în executare pe teritoriul Republicii Moldova sentința Judecătoriei Arțizsk, regiunea Odesa, din 9 ianuarie 2016, prin care C.V. a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 122 alin. (1), 186 alin. (2), 186 alin. (3) și 185 alin. (2) din Codul penal al Ucrainei, cu aplicarea art. 70 alin. (1) din Codul penal al Ucrainei și stabilirea pedepsei definitive de 6 ani privațiune de libertate, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei din momentul punerii în executare a sentinței.

Se încadrează faptele lui C.V., născut la 12 ianuarie 1983, cetățean al Republicii Moldova, cu domiciliul înregistrat în Republica Moldova, raionul Căușeni, localitatea Ciuflești, în baza: art. 152 alin. (1) din Codul penal – cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani; art. 187 alin. (1) din Codul penal – cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani; art. 187 alin. (2) lit. d) din Codul penal – cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani; art. 186 alin. (1) din Codul penal – cu preluarea executării pedepsei penale sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar conform art. 84 alin. (1) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumulul parțial al pedepsei aplicate – cu stabilirea unei pedepse definitive de 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei din momentul punerii în executare a sentinței.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul K.O.**

Încheiere privind respingerea demersului cu privire la recunoașterea hotărârilor penale ale instanțelor străine

Dosarul nr. 8-299/2018
14-ij_21-14995-1191018

Î N C H E I E R E

19 iulie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

K.J.,

Grefierului

A.S.,

Cu participarea:

**Reprezentantului Ministerului Justiției,
Procurorilor de la Procuratura Generală,
Avocatului**

D.J.,

M.K. și O.C.,

V.D.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind recunoașterea hotărârii penale a instanței străine,

A C O N S T A T A T:

1. La 2 iulie 2018, Ministerul Justiției a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită recunoașterea hotărârii penale a instanței străine în privința condamnatului C.V.

2. Potrivit demersului înaintat, Ministerul Justiției solicită instanței judecătorești recunoașterea și preluarea executării sentinței penale nr. 107 din 13 februarie 2016 pronunțată de Judecătoria Sibiu (România), prin care C.V., născut la 5 decembrie 1971, cu domiciliul înregistrat în municipiul Chișinău, str. Tăbăcăria Nouă, nr. 33, apartamentul 1, a fost condamnat la 3 ani privațiune de libertate cu interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal al României.

3. Întreprinzându-se măsuri prevăzute de lege pentru asigurarea prezenței condamnatului la proces, s-a stabilit că condamnatul C.V. a decedat.

4. Audiind participanții la proces, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate în demers și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale care guvernează speța, consolidate cu circumstanța de fapt constatată, instanța de judecată consideră necesar de a respinge demersul Ministerului Justiției al R. Mol-

dova în legătură cu intervenirea decesului condamnatului, având în vedere următoarele considerente.

5. După prevederile art. 558 alin. (2) pct. 3) din Codul de procedură penală, hotărârea penală a instanței unui stat străin poate fi recunoscută numai dacă hotărârea poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale.

6. În ședința de judecată s-a constatat că, la 2 iulie 2018, Ministerul Justiției a înaintat Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită recunoașterea hotărârii penale a instanței străine în privința condamnatului C.V.

7. Potrivit demersului înaintat, Ministerul Justiției solicită instanței judecătorești recunoașterea și preluarea executării sentinței penale nr. 107 din 13 februarie 2016 pronunțată de Judecătoria Sibiu (România), prin care C.V., născut la 5 decembrie 1971, cu domiciliul înregistrat în municipiul Chișinău, str. Tăbăcăria Nouă, nr. 33, apartamentul 1, a fost condamnat la 3 ani privațiune de libertate cu interzicerea drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal al României.

8. Ca urmare a măsurilor întreprinse pentru asigurarea prezenței condamnatului la proces, s-a constatat că condamnatul C.V. a decedat.

9. Conform comunicatului Inspectoratului de Poliție Botanică al Direcției de Poliție din municipiul Chișinău, însoțit de înscrisurile corespunzătoare, cât și potrivit actului de deces nr. 4112 din 21 octombrie 2017 întocmit de către Oficiul Stare Civilă din municipiul Chișinău, s-a stabilit că C.V., născut la 5 decembrie 1971, cu numărul de identificare 0960104015871, cu domiciliul înregistrat în municipiul Chișinău, str. Tăbăcăria Nouă, nr. 33, apartamentul 1, a decedat la 20 octombrie 2017, în municipiul Chișinău, fapt constatat prin certificatul medical constatare al decesului, Seria A, nr. 0470746 din 21 octombrie 2017, eliberat de Centrul de Medicină Legală din Chișinău.

10. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, D.J., procurorul O.C. și avocatul V.D., desemnat de către coordonatorul Oficiului Teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, au considerat în unanimitate că intervenirea decesului condamnatului C.V. impune încetarea procedurii de soluționare a demersului privind recunoașterea hotărârii penale a instanței străine.

11. Astfel, instanța de judecată stabilește că, în prezența circumstanțelor scoase în evidență, hotărârea penală a instanței străine nu poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale și, corespunzător, se impune respingerea demersului înaintat în legătură cu intervenirea decesului condamnatului C.V. Conform dispoziției art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul de executare, în cazul decesului persoanei condamnate intervine stingerea executării pedepsei.

12. În baza celor expuse și având în vedere prevederile art. 11 din Codul penal, articolelor 41, 341 și 558-559 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se respinge demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind recunoașterea hotărârii penale a instanței străine, în legătură cu decesul condamnatului C.V.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul K.J.**

**Încheiere privind respingerea demersului de recunoaștere
a hotărârilor penale ale instanțelor străine**

Dosarul nr. 8-224/2018
14-ij_21-14224-1191018

Î N C H E I E R E

12 februarie 2018

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani),

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
desemnat cu atribuții de judecător de instrucție,**

X.Y.,

Grefierului

I.Z.,

Cu participarea:

**Reprezentanților Ministerului Justiției,
Procurorilor de la Procuratura Generală,**

U.O. și V.L.,

Apărătorului

**V.M. și V.M.,
A.U.,**

În prezența:

Condamnatului

V.B.,

examinând în ședință publică demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind recunoașterea hotărârii penale a instanței străine,

A C O N S T A T A T:

1. La 11 iulie 2017, Ministerul Justiției a înaintat Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, un demers, prin care solicită recunoașterea hotărârii penale a instanței străine în privința condamnatului V.B.

2. Potrivit demersului înaintat, Ministerul Justiției solicită instanței judecătorești recunoașterea și preluarea executării sentinței penale nr. 156 din 15 martie 2015, pronunțată de Tribunalul Galați (România), prin care V.B., născut la 24 iulie 1990, cu domiciliul înregistrat în raionul Cahul, satul Giurgiulești, a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 2 alin. (2) din Legea 143/2000 la o pedeapsă de 10 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal al României pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 2 alin. (2) din Legea 143/2000.

3. Astfel, în baza Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga, la 28 mai 1970, și a articolelor 558-559 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, se prezintă setul de documente pentru examinarea posibilității recunoașterii sentinței penale străine.

4. Reprezentantul Ministerului Justiției al R. Moldova, V.L., a susținut în ședința de judecată demersul înaintat și a solicitat admiterea acestuia ca fiind întemeiat, cu recunoașterea sentinței penale străine pronunțată de Tribunalul Galați la 15 martie 2015 în privința lui V.B.

5. Procurorul V.M. a concluzionat despre necesitatea admiterii demersului Ministerului Justiției al R. Moldova, cu încadrarea condamnării în baza art. 217/1 alin. (2) din Codul penal și stabilirea unei pedepse de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis, fără aplicarea pedepsei complementare, întrucât o astfel de pedeapsă complementară nu este prevăzută pentru infracțiunea dată în Partea specială a Codului penal al Republicii Moldova.

6. Apărătorul A.U. a pledat pentru recunoașterea hotărârii penale a instanței străine doar cu condiția reîncadrării condamnării în baza art. 217 alin. (2) din Codul penal și stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 din Codul penal.

7. Condamnatul V.B. a susținut în ședința de judecată poziția apărătorului său.

8. Audiind participanții la proces, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate în demers și raportându-le, în ansamblu, la prevederile legale care guvernează speța, consolidate cu circumstanțele de fapt constatate, instanța de judecată consideră necesar de a respinge demersul Ministerului Justiției al R. Moldova, având în vedere următoarele considerente.

9. Potrivit prevederilor art. 3 al Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970, în cazurile și în condițiile prevăzute în prezenta convenție, fiecare stat contractant are competența să procedeze la executarea unei sancțiuni pronunțate în unul din celelalte state contractante și care este executorie în acel stat. Această competență nu poate fi exercitată decât ca urmare a unei cereri de executare prezentată de către celălalt stat contractant.

10. Conform prevederilor art. 558 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârile penale definitive pronunțate de instanțele judecătorești din străinătate, precum și cele care sunt de natură să producă, potrivit legii penale a Republicii Moldova, efecte juridice, pot fi recunoscute de instanța națională, la demersul Ministerului Justiției sau al Procuraturii Generale, în baza tratatului internațional sau a acordului de reciprocitate.

11. Republica Moldova și România au ratificat Convenția Europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive (Haga, 28 mai 1970) și impedimente în acest sens nu au fost stabilite.

12. În conformitate cu prevederile art. 558 alin. (2) din Codul de procedură penală, hotărârea penală a instanței unui stat străin poate fi recunoscută, numai dacă sunt respectate următoarele condiții: 1) hotărârea a fost pronunțată de o instan-

ță competentă; 2) hotărârea nu contravine ordinii publice din Republica Moldova; 3) hotărârea poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale.

13. Astfel, instanța de judecată stabilește că, deși hotărârea penală definitivă pronunțată de instanța judecătorească din străinătate a fost pronunțată de o instanță competentă, aceasta contravine ordinii publice din Republica Moldova și nu poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale din următoarele considerente.

14. Conform sentinței Tribunalului Galați din România nr. 156 din 15 martie 2015, V.B. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 2 alin. (2) din Legea 143/2000 la 10 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor civile prevăzute de art. 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal al României pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 2 alin. (2) din Legea 143/2000.

15. Potrivit sentinței nominalizate, inculpatul V.B. a fost prezent la termenul de judecată din 30 mai 2014, iar la termenele care au fost acordate în continuare inculpatul V.B. a lipsit.

16. În același timp, se mai indică faptul că, la termenul de judecată din 14 martie 2015, procedura de citare a inculpatului a fost îndeplinită, el a recepționat personal citația, dar acesta nu s-a prezentat la judecată, iar poziția sa procesuală se apreciază ca o sustragere de la cercetare.

17. În concordanță cu prevederile art. 6 lit. a) al Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970, executarea cerută în condițiile stabilite prin dispozițiile precedente nu poate fi refuzată în întregime sau în parte, decât dacă executarea ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii de drept a statului solicitat.

18. Ordinea de drept reprezintă un fenomen social specific apărut în rezultatul activării mecanismului de instituire a dreptului și constituie o mărturie a faptului că, prin conduita concretă a subiecților, se materializează prescripțiile legale și se obiectivează ideile și principiile normelor de drept. Datorită conduitei legale, putem constata că sarcinile promovate de lege sunt îndeplinite, că prescripțiile legale sunt promovate, că scopul trasat este atins, iar mijloacele legale ale puterii de stat, destinate conducerii societății, și-au găsit expresia „obiectivată” în reglementarea și organizarea relațiilor sociale.

În conformitate cu prevederile art. 321 din Codul de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță și în instanța de apel are loc cu participarea inculpatului, cu excepția cazurilor prevăzute de prezentul articol. Judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul: 1) când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță; 2) când inculpatul, fiind în stare de arest, refuză să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei și refuzul lui este confirmat și de apărătorul lui sau de administrația locului de detenție a acestuia; 3) examinării unor cauze privitor la săvârșirea unor infracțiuni ușoare când inculpatul solicită judecarea cauzei în lipsa sa. În cazul prevăzut la alin.(2) pct. 2), inculpatul poate fi supus aducerii silite în instanța

de judecată pentru a-și confirma refuzul de a participa la judecarea cauzei. În cazul judecării cauzei în lipsa inculpatului, participarea apărătorului și, după caz, a reprezentantului lui legal este obligatorie. În caz de neprezentare a inculpatului în instanță, judecarea cauzei se amână, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2) și alin. (2¹). Instanța, în cazul neprezentării nemotivate a inculpatului la judecarea cauzei, este în drept să dispună aducerea silită a inculpatului și să-i aplice o măsură preventivă sau să o înlocuiască cu o altă măsură care va asigura prezentarea lui în instanță, iar la demersul procurorului, să dispună anunțarea inculpatului în căutare. Încheierea privind anunțarea inculpatului în căutare se execută de către organele afacerilor interne. Instanța decide judecarea cauzei în lipsa inculpatului din motivele prevăzute în alin. (2) pct. 1) numai în cazul în care procurorul a prezentat probe verosimile că persoana pusă sub învinuire și în privința căreia cauza a fost trimisă în judecată a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, precum și se sustrage de la urmărirea penală și de la judecată.

19. Prin urmare, faptul că judecarea cauzei penale a avut loc fără participarea inculpatului V.B., în absența unor probe verosimile care să ateste că persoana pusă sub învinuire și în privința căreia cauza a fost trimisă în judecată a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal ori, după caz, că acesta se sustrage de la urmărirea penală și de la judecată, contravine prevederilor legale ale Republicii Moldova și normelor internaționale indicate în art. 6 CEDO și, respectiv, contravine ordinii de drept a Republicii Moldova. Or, corespunzător legii procesuale penale a Republicii Moldova, art. 321 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul: 1) când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță; 2) când inculpatul, fiind în stare de arest, refuză să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei, iar refuzul este confirmat și de apărătorul lui sau de administrația locului de detenție a acestuia; 3) examinării unor cauze privitor la săvârșirea unor infracțiuni ușoare, când inculpatul solicită judecarea cauzei în lipsa sa.

20. În cazul de față, după cum se deduce din materialele prezentate instanței, V.B. a recepționat citația pentru ședința de judecată din 14 martie 2015, ceea ce nu semnifică că acesta s-a ascuns de la prezentarea în instanță sau, potrivit dispozițiilor alin. (6) din art. 321 din Codul de procedură penală, instanța decide judecarea cauzei în lipsa inculpatului din motivele prevăzute în alin. (2) pct. 1) numai în cazul în care procurorul a prezentat probe verosimile că persoana pusă sub învinuire și în privința căreia cauza a fost trimisă în judecată a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, precum și se sustrage de la urmărirea penală și de la judecată.

21. Instanța de judecată reține că V.B. nu s-a aflat în stare de arest, ca să refuze să fie adus în instanță pentru judecarea cauzei, iar examinarea cauzei nu a fost una privitor la săvârșirea unei infracțiuni ușoare. De altfel, în conformitate cu legislația națională (art. 321 alin. (5) din Codul de procedură penală), instanța, în cazul neprezentării nemotivate a inculpatului la judecarea cauzei, este în drept să dispună

aducerea silită a inculpatului și să-i aplice o măsură preventivă sau să o înlocuiască cu o altă măsură care va asigura prezentarea lui în instanță, iar la demersul procurorului – să dispună anunțarea inculpatului în căutare.

22. Este de o importanță crucială inclusiv situația că, în perioada de timp în care s-a judecat cauza penală, cetățenii moldoveni care intenționau să călătorească în țările Uniunii Europene erau impuși să fie în prezența vizelor care limitează persoana în dreptul la libera circulație garantat, fiind astfel un factor care necesită să fie luat în considerație la aprecierea faptului dacă V.B. s-a ascuns sau nu de la judecată. Or, decizia cu privire la eliminarea vizelor pentru cetățenii Republicii Moldova a fost publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene abia la 8 aprilie 2014, iar în vigoare a intrat la 28 aprilie 2014.

23. În concluzie, instanța de judecată stabilește că legea procesual-penală a Republicii Moldova stabilește alte procedee de judecare a cauzei în lipsa inculpatului decât cele ale statului de condamnare, iar în prezența circumstanțelor evidențiate supra hotărârea penală a instanței străine nu poate produce efecte juridice în țară potrivit legii penale naționale pe motiv că aceasta contravine ordinii publice din Republica Moldova și, corespunzător – se impune respingerea demersului înaintat de Ministerul Justiției cu privire la recunoașterea hotărârii penale a instanței străine în privința condamnatului V.B.

24. În baza celor expuse și având în vedere prevederile articolelor 41, 341 și 558-559 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

D I S P U N E:

Se respinge demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova privind recunoașterea hotărârii penale a instanței străine, ca fiind neîntemeiat.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul X.Y.**

Capitolul 8

**Deciziile instanței de recurs
pe marginea actelor emise
de către judecătorul de instrucție**

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului
prin anularea măsurii preventive de arest preventiv,
dispusă de judecătorul de instrucție,
cu eliberarea persoanei de sub arest**

Dosarul nr. 14r-1111/18
Judecătorul D.E.

DECIZIE

7 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Centru),

R.L.,

Avocatului

N.D.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul declarat de avocatul N.D., în interesele învinuitului N.A., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 decembrie 2017, privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în privința învinuitului N.A., născut la 4 iunie 1977, originar și domiciliat în satul D., raionul D., care are studii medii, este supus militar, necăsătorit, în relații de concubinaj, are doi copii minori la întreținere, neangajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, cetățean al Republicii Moldova, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 151 alin.2 lit. d) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 2 decembrie 2017 – 3 decembrie 2017;

instanța de recurs: 6 decembrie 2017 – 7 decembrie 2017.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. N.A. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 151 alin. (2) lit. d) din Codul penal, în următoarele circumstanțe.

La 20 decembrie 2015, aproximativ ora 19.00, N.A., împreună cu alte persoane neidentificate de organul de urmărire penală, de comun acord și prin înțelegere pre-

alabilă, le-au aplicat intenționat lui P.S., Gh.V. și N.V. multiple lovituri cu pumnii, picioarele și cu bâte peste diferite părți ale corpului. Potrivit raportului de expertiză medico-legală în comisie nr. 306 din 26 decembrie 2015, la cetățeanul P.S. s-au depistat leziuni corporale sub formă de traumă închisă a toracelui, manifestată prin fractura coastelor 3, 4, 5, 6, 7 și 8 pe stânga, cu instalarea hemopneumotoracelui tensionat pe stânga, emfizem subcutanat și devierea organelor mediastinului spre dreapta, confirmat clinic și radiologic, echimoze în jurul ochilor și obrajilor, leziuni care au fost cauzate prin lovire cu corpuri dur-contondente, inclusiv cu pumnii și picioarele, fiind periculoase pentru viață, care, în ansamblu, se califică ca vătămare corporală gravă, iar la Gh.V., conform raportului de expertiză medico-legală nr. 02/d din 6 ianuarie 2016, s-au depistat leziuni corporale sub formă de TCC închisă, comoție cerebrală, fractură de arc costal 6 pe dreapta, cu deplasare de fragmente, contuzie pulmonară, plagă contuză pe buza inferioară, echimoze în regiunea ambilor ochi, care se califică ca vătămări corporale medii.

2. N.A. a fost reținut la 30 noiembrie 2017, ora 11.17, iar la 1 decembrie 2017 procurorul a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinutului pe un termen de 30 de zile.

3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 decembrie 2017, a fost admis demersul procurorului și aplicată în privința N.A. măsura preventivă sub formă de arest preventiv, cu eliberarea mandatului de arest preventiv pe un termen de 30 zile, cu evidența termenului de arest din momentul reținerii.

4. Nefiind de acord cu încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 decembrie 2017, avocatul P.V. a declarat recurs în interesele învinutului N.A., solicitând casarea încheierii prin care a fost dispusă aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinutului menționat, cu respingerea demersului procurorului.

5. În motivarea recursului declarat, avocatul a indicat că judecătorul de instrucție nu a aplicat prevederile legii procesual penale, care urmau să fie aplicate în cazul dat, considerând că nu există bănuiala rezonabilă că N.A. a săvârșit infracțiunea imputată, or, la demers procurorul n-a anexat probe care ar confirma bănuiala rezonabilă de comiterea infracțiunii, iar din procesele verbale de audiere a părții vătămate, P.S., nu rezultă că anume N.A. a participat la comiterea infracțiunii.

6. Alte probe, cum ar fi proces-verbal de examinare la fața locului, de ridicare și/sau examinare a obiectelor etc. nu se găsesc printre anexele la demersuri.

7. Apărarea mai indică faptul că, din procesele-verbale de audiere a părții vătămate, cât și din lipsa altor probe, se atestă că în privința lui N.A. lipsește temeiul de a considera existența unei bănuieli rezonabile că numitul a participat sau cel puțin a putut participa la săvârșirea infracțiunilor imputate.

8. Apărarea menționează că procurorul nu a prezentat nici o probă din care ar rezulta existența riscurilor identificate de legislator pentru aplicarea celei mai aspre măsuri preventive.

9. În ședința instanței de recurs, avocatul P.V. și învinuitul N.A. au susținut argumentele recursului declarat și au solicitat admiterea lui în sensul formulat.

10. Procurorul a solicitat în ședința de judecată respingerea recursului înaintat, cu menținerea încheierii contestate.

11. Audiind participanții la proces, cercetând materialele prezentate, în raport cu argumentele invocate în recurs, în baza normelor relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul este întemeiat, urmează a fi admis, cu casarea încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 3 decembrie 2017, și respingerea demersului procurorului privind aplicarea măsurii preventive de arest preventiv, ca nefondat, din următoarele considerente:

12. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin. 1) și alin. 5) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorului de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile art. 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să admită recursul prin anularea măsurii preventive dispuse de judecătorul de instrucție sau anularea prelungirii duratei acesteia și, dacă este cazul, eliberarea persoanei de sub arest.

13. Potrivit art. 312 alin. (6) din Codul de procedură penală, în cazul în care în ședința de judecată nu au fost prezentate materiale care confirmă legalitatea aplicării măsurii preventive respective sau prelungirii duratei ei, instanța de recurs pronunță decizia de anulare a măsurii preventive dispuse sau, după caz, a prelungirii duratei ei și eliberează persoana reținută sau arestată.

14. De asemenea, conform art. 5 § 1 CEDO, „nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția...”. Din această normă rezultă prezumția potrivit căreia persoana trebuie să fie liberă, decât dacă autoritățile statului pot dovedi că există temeiuri relevante și suficiente care să justifice detenția (a se vedea hot. *Becciev c. Moldovei*, 4 octombrie 2005, § 53).

15. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuitului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea

unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuit, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

16. Din materialele anexate la demers de către procuror, Colegiul penal constată că în cazul dat nu sunt motive de bază, apreciate de către jurisprudența Curții Europene ca acceptabile pentru detenția unei persoane în arest preventiv, atunci când aceasta este bănuită sau învinuită de comiterea unei infracțiuni, și anume:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

17. Colegiul penal reține că procurorul n-a prezentat probe concludente care ar confirma bănuiala rezonabilă de comitere a infracțiunii de către învinuit, totodată procurorul nu a prezentat probe în confirmarea existenței riscului eschivării învinuitului de la organul de urmărire penală și judecată, riscului ingerinței, în caz de eliberare, în cursul normal al justiției sau riscul comiterii de infracțiuni, obligațiune ce-i revine conform prevederilor art. 308 din Codul de procedură penală. Or, la demers sunt anexate doar ordonanța de pornire a urmăririi penale din 22 decembrie 2015, copia proceselor-verbale de audiere a părții vătămate, P.S., din care nu rezultă că anume N.A. a participat la comiterea infracțiunii, iar aceste documente sunt doar acte procesuale care nu formează obiectul existenței cerințelor menționate.

18. Se reține că infracțiunea de care este învinuit N.A. a fost comisă la 20 decembrie 2015, demersul privind aplicarea măsurii preventive a fost depus în 2016, iar la demers lipsesc probe care ar confirma temeiurile de aplicare a arestului preventiv și anume – existența bănuielii rezonabile că învinuitul N.A. a comis infracțiunea imputată. Or, în lipsa existenței unei bănuieli rezonabile despre faptul că învinuitul a comis infracțiunea imputată este imposibilă aplicarea oricărei măsuri preventive, în deosebi a celei mai aspre.

19. Totodată, procurorul nu a prezentat probe verosimile precum că învinuitul N.A. s-a eschivat de la urmărirea penală, or, pe toată durata urmăririi penale, învinuitul s-a aflat la domiciliul său și nu a fost anunțat în căutare.

20. Din înscrisurile prezentate de către partea apărării rezultă că N.A., în perioada anilor 2015-2016, s-a aflat la domiciliul său în satul D., raionul D., este încadrat în câmpul muncii, anterior nu a fost condamnat, are la întreținere 2 copii minori, se caracterizează pozitiv la locul de trai – circumstanțe care în cumul combat integral argumentele procurorului privind existența riscului eschivării învinuitului de la organul de urmărire penală, respectiv, din același motiv și sub aceeași interpretare juridică evidentă, se respinge argumnetarea procurorului despre existența riscului ingerinței învinuitului în bunul mers al urmăririi penale.

21. Analiza înscrisurilor anexate la demers, în raport cu argumentele apărării, ținând cont de prevederile normelor enunțate, condiționează admiterea recursului, casarea încheierii adoptate, cu respingerea demersului procurorului, ca fiind unul nefondat.

22. În cazul dat, instanța constată că aplicarea față de învinuit a măsurii preventive de arest preventiv nu este justificată, deoarece procurorul nu a prezentat instanței probe verosimile care ar confirma existența bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii imputate și, respectiv, probe care ar confirma existența riscurilor prevăzute de lege pentru aplicarea măsurii preventive solicitate.

23. Colegiul penal constată că nu există motiv, apreciat de către jurisprudența Curții Europene ca fiind acceptabil, pentru deținerea învinuitului în stare de arest.

24. În atare circumstanțe, Colegiul penal ajunge la concluzia admiterii recursului, cu casarea hotărârii adoptate, cu respingerea demersului și eliberarea învinuitului din stare de arest preventiv.

25. În conformitate cu prevederile art. 312 alin. (5) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Se admite recursul avocatului P.V. în interesele învinuitului N.A.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 decembrie 2017 și se respinge, ca nefondat, demersul procurorului R.L. din Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru, privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pe un termen de 30 zile în privința învinuitului N.A.

Învinuitul N.A. se eliberează din arest preventiv imediat în sala ședinței de judecată, dacă nu este arestat sau deținut în alte cauze penale.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului
prin anularea măsurii preventive de arest preventiv,
dispusă de judecătorul de instrucție,
cu aplicarea măsurii preventive de arest la domiciliu**

Dosarul nr. 14r-1112/18
Judecătorul D.E.

D E C I Z I E

7 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Central),

R.L.,

Avocatului

A.D.,

a examinat în cameră de consiliu recursul declarat de avocatul A.D., în interesele învinutului A.M., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 5 noiembrie 2018, privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în privința învinutului A.M., născut la 4 martie 1955, originar și domiciliat în or. B., str. L., nr. 22, care are studii medii, este supus militar, căsătorit, are doi copii minori la întreținere, angajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, cetățean al Republicii Moldova, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 220 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 5 noiembrie 2018 – 5 noiembrie 2018;

instanța de recurs: 7 noiembrie 2018 – 7 noiembrie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Cetățeanul A.M. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolul 220 alin. (2) lit. b) din Codul penal, în următoarele circumstanțe.

La 26 aprilie 2018, aflându-se în or. C., acționând împreună și de comun acord cu alte persoane, având intenția de înlesnire a practicării prostituției, și anume prin existența persoanelor care au solicitat persoane de gen feminin pentru acordarea serviciilor sexuale, a informat cetățencele N.M. și P.Ș. despre existența clienților care au solicitat fete pentru a le fi acordate servicii sexuale contra plată, prin ce le-a îndemnat la practicarea prostituției. Obținând consimțământul ultimelor de a practica prostituția și neavând posibilitatea de a realiza de sine stătător infracțiunea, i-a comunicat cetățeanului C.S. să le transporte persoanelor care au solicitat persoane de gen feminin pentru acordarea serviciilor sexuale, pe adresa unde vor fi prestate aceste servicii. C.G., continuând acțiunile infracționale ale învinutului A.M. de înlesnire a practicării prostituției de către N.M. și P.Ș., a transportat persoanelor care au solicitat persoane de gen feminin pentru acordarea serviciilor sexuale pe adresa: municipiul Chișinău, str. I.B., nr.14, unde respectivele le-au acordat servicii sexuale contra plată.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 5 noiembrie 2018, a fost admis demersul procurorului și aplicată măsura preventivă sub formă de arest preventiv cu eliberarea mandatului de arest preventiv pe un termen de 20 zile, cu evidența termenului din momentul reținerii – 3 noiembrie 2018, ora 9.30 până în 3 decembrie 2018, ora 9.30, în privința învinutului A.M..

3. Nefiind de acord cu încheierea menționată, avocatul A.D., în numele învinutului A.M., a declarat recurs în termen prin care solicită casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 5 noiembrie 2018, cu dispunerea înlocuirii arestului preventiv cu o măsură preventivă alternativă – arestul la domiciliu.

4. În motivarea recursului declarat se indică faptul că motivele invocate de procuror în demers sunt nefondate, iar încheierea judecătorească este una nemotivată. Apărarea consideră că la demers nu au fost anexate materialele care confirmă temeiurile de aplicare a arestului preventiv și, în acest sens, susține că acuzarea nu a respectat prevederile art. 308 alin. (1) din Codul de procedură penală.

5. În ședința instanței de recurs, învinutul și avocatul său au susținut argumentele recursului declarat și au solicitat admiterea lui din motivele invocate.

6. Procurorul a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond, ca legală și întemeiată.

7. Examinând materialele prezentate, în raport cu motivele recursului declarat, ținând cont de opinia avocatului și a învinutului, precum și de opinia procurorului, Colegiul penal ajunge la concluzia de admitere a cererii de recurs, din următoarele considerente.

8. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin. 1) și alin. 5) pct.1) lit. a) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorului de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile art. 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să admită recursul, prin anularea măsurii preventive

dispuse de judecătorul de instrucție sau anularea prelungirii duratei acesteia și, dacă este cazul, eliberarea persoanei de sub arest.

9. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării respectivei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuितului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuित, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

10. Potrivit jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, pentru detenția unei persoane în arest preventiv, atunci când aceasta este bănuितă sau învinuită de comiterea unei infracțiuni, este necesară existența a cel puțin unuia din cele 4 riscuri care justifică aplicarea arestului, și anume:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

11. Conform prevederilor art. 5 § 1 lit. c) din CEDO, orice persoană are dreptul la libertate și siguranță. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa, decât în cazurile următoare și conform căilor legale: (...) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau atunci când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

12. Concomitent, conform prevederilor art. 5 § 3 din CEDO, orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de § 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen

rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.

13. De asemenea, se reține că, conform art. 188 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu se aplică față de învinuit, inculpat în baza hotărârii judecătorului de instrucție sau a instanței de judecată în modul prevăzut în art. 185 și 186, în condițiile care permit aplicarea măsurii preventive sub formă de arest, însă izolarea lui totală nu este rațională în legătură cu vârsta, starea sănătății, starea familială sau cu alte împrejurări.

14. Colegiul penal apreciază că în cauza dată sunt cumulate condițiile pentru aplicarea unei măsuri preventive prevăzută de art. 176 din Codul de procedură penală, care rezultă din jurisprudența CEDO și urmează a fi interpretate în lumina acestora: riscul eschivării de la judecată; riscul ingerinței în cursul normal al justiției; riscul comiterii de infracțiuni sau provocarea dezordinii publice.

15. Având în vedere materialele dosarului penal, Colegiul penal consideră că sunt temeiuri rezonabile de a bănui că învinuitul a comis fapta imputată, urmărirea penală a fost pornită cu respectarea legislației procesual-penale, probele acumulate la data înaintării demersului au fost obținute pe cale legală și confirmă o legătură obiectivă între învinuit și fapta incriminată, și anume: declarațiile martorilor, procesele verbale de percheziție, de recunoaștere a persoanei.

16. De asemenea, se reține și prezența riscului ingerinței, în caz de eliberare, în cursul normal al justiției și riscul eschivării de la urmărirea penală și judecată, care se confirmă prin faptul că urmărirea penală este la etapa incipientă, urmând ca organul de urmărire penală să efectueze toate acțiunile de urmărire penală în vederea acumulării probelor, fără a întâlni impedimente create artificial și intenționat de către învinuit, ținând cont de gravitatea infracțiunii ce i se impută, care este una gravă, de severitatea pedepsei prevăzută pentru aceasta - până la 7 ani închisoare, de personalitatea învinuitului, rolul acestuia în comiterea infracțiunii, fapte și condiții care în prezent sunt cunoscute exclusiv doar învinuitului, care, fiind la libertate, poate să-și ascundă urmele infracțiunii prin deteriorarea mijloacelor de probă sau să informeze eventualii complici despre pericolul tragerii la răspundere penală.

17. La moment, urmărirea penală este la faza inițială, fără a fi acumulate toate probele în acest caz, organul de urmărire penală nu a stabilit și audiat toți martorii, toate persoanele implicate - circumstanțe care i-ar permite învinuitului să-i influențeze în vederea dării depozitiilor care ar favoriza latura apărării și, astfel, se constată temeiuri pentru aplicarea unei măsuri preventive.

18. Totodată, Colegiul penal consideră că, la caz, este posibil de aplicat în privința învinuitului măsura preventivă de arest la domiciliu, care va fi proporțională cu faptele comise, circumstanțele cauzei și va asigura prevenirea riscurilor indicate în demers.

19. Se reține: procurorul a dovedit că există o bănuială rezonabilă privind săvârșirea infracțiunii de către învinuit, riscul eschivării și ingerinței acestuia în cursul normal al urmăririi penale, dar nu a demonstrat imposibilitatea aplicării unei mă-

suri preventive mai ușoare pentru prevenirea riscurilor indicate, circumstanțe pentru care Colegiul penal ajunge la concluzia că buna desfășurare a procesului penal poate fi asigurată și prin aplicarea măsurii preventive de arest la domiciliu a învinuitului, cu stabilirea obligațiilor prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală.

20. Astfel, la demersul înaintat de procuror lipsesc probe care ar confirma cu certitudine presupunerile procurorului precum că învinuitul A.M. se va eschiva de la organul de urmărire penală, va împiedica la stabilirea adevărului în procesul penal, va influența martorii sau va întreprinde măsuri în vederea intimidării martorilor, influențării mersului normal a judecării cauzei, în cazul aplicării măsurii preventive de arest la domiciliu.

21. Colegiul consideră că argumentele invocate în încheierea judecătorului de instrucție nu sunt plauzibile și nu pot justifica aplicarea celei mai aspre măsuri preventive – arestul preventiv în privința învinuitului A.M., având în vedere circumstanțele cauzei date.

22. Astfel, deși A.M. este învinuit de comiterea unei infracțiuni grave pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare de la 4 la 7 ani, ultimul are un loc permanent de trai pe teritoriul Republicii Moldova, anterior n-a fost în conflict cu legea penală, este angajat în câmpul muncii la SRL „GV”, este căsătorit, are la întreținere 2 copii minori, se caracterizează pozitiv, starea sănătății este precară - conform certificatului medical, suferă de boală cronică și necesită supravegherea permanentă a medicului.

23. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal apreciază că izolarea totală de societate a lui A.M. nu este rațională, iar măsura preventivă de arest la domiciliu prin aplicarea restricțiilor și obligațiilor prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală – interzicerea de a ieși din locuință; limitarea convorbirilor telefonice, recepționării și expedierii trimiterilor poștale și utilizării altor mijloace de comunicare; interzicerea comunicării cu anumite persoane și primirea pe cineva în locuința sa, la fel fiind sups obligațiilor de a menține în stare de funcționare mijloacele electronice de control și de a le purta permanent; de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control; de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat - va fi în măsură să asigure comportamentul respectiv al învinuitului A.M., în scopul desfășurării eficiente a procesului penal și acordării posibilității organului de urmărire penală de a elucida toate circumstanțele comiterii infracțiunii, completă, eficientă și sub toate aspectele.

24. Ținând cont de circumstanțele menționate, Colegiul penal va admite recursul avocatului, deoarece izolarea totală a învinuitului A.M. la momentul actual nu este rațională, or nu există suficiente probe care ar indica la existența circumstanțelor care ar motiva necesitatea menținerii în stare de arest preventiv a învinuitului, astfel considerând că buna desfășurare a procesului penal poate fi asigurată și prin aplicarea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu, cu impunerea restricțiilor prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală.

25. În baza prevederilor art. 188, 312 alin. (5) pct.1) lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul avocatului A.D. în numele învinuitului A.M.

Se casează încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 5 noiembrie 2018 și se aplică în privința învinuitului A.M., născut la 4 martie 1955, măsura preventivă sub formă de arest la domiciliu, cu emiterea unui mandat de arest la domiciliu pe un termen de 30 zile, din data de 7 noiembrie 2018, ora 14.45, pe adresa: municipiul Chișinău, str. L., nr. 11, cu evidența termenului din 7 noiembrie 2018, ora 14.45, cu includerea duratei arestului preventiv de la 3 noiembrie 2018, ora 9.30, până la 7 noiembrie 2018, ora 14.45, cu stabilirea restricțiilor și obligațiilor prevăzute de art. 188 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Se dispune eliberarea imediată din arestul preventiv a învinuitului A.M., dacă nu este arestat sau deținut pe alte cauze penale, stabilindu-i următoarele restricții:

- interzicerea de a ieși din locuință;

- interzicerea comunicării cu persoane implicate pe cauză și primirea acestora în locuința sa.

A obliga învinuitul:

- de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control;

- de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat.

A explica învinuitului faptul că, în caz de nerespectare a restricțiilor și obligațiilor stabilite prin prezenta încheiere, arestul la domiciliu poate fi înlocuit cu arestul preventiv de către instanța de judecată din oficiu sau la demersul procurorului.

Asigurarea executării arestului la domiciliu se va efectua de către organul afacerilor interne unde are domiciliul învinuitul și procurorul care conduce urmărirea penală.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului de anulare
a măsurii preventive de arest preventiv, dispusă de judecătorul de instrucție,
cu liberarea sub control judiciar**

Dosarul nr. 14r-1111/18
Judecătorul D.E.

D E C I Z I E

7 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Central),

R.L.,

Avocatului

M.C.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul declarat de avocatul M.C., în interesele învinuitului C.G., împotriva încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 3 octombrie 2018, privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în privința învinuitului C.G., născut la 4 iunie 1980, originar și domiciliat în municipiul Chișinău, str. I., nr. 22, apartamentul 33, cu studii medii, supus militar, necăsătorit, fără persoane la întreținere, angajat la SRL „DDD” în calitate de manager, fără antecedente penale, cetățean al Republicii Moldova, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. 1 din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 2 octombrie 2018 – 3 octombrie 2018;

instanța de recurs: 6 octombrie 2018 – 7 octombrie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. C.G. este învinuit de faptul că, la 1 septembrie 2018, aproximativ ora 8.20, conducând automobilul de model „Honda Civic”, cu numărul de înmatriculare MMM 001, pe str. Alba Iulia din direcția str. Paris spre str. O. Ghibu, municipiul Chișinău, ignorând cerințele Regulamentului circulației rutiere aprobat prin Hotă-

rârea de Guvern nr. 357 din 13 mai 2009 – anume pct. 45. 1) – „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: ...b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră”; 2) – „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”; pct. 39. 1) – „înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic”, pct. 40. 1) – „înaintea virării la stânga sau întoarcerii, conducătorul de vehicul trebuie: a) să se apropie din timp de axa drumului, în cazul circulației cu dublu sens sau de marginea stângă a carosabilului cu circulația în sens unic, b) să cedeze trecerea vehiculelor care vin din sens opus și urmează să se deplaseze înainte sau la dreapta, precum și pietonilor” – nu a manifestat dexteritate în conducere, nu a ținut cont de faptul că intenționează să efectueze manevra de virare la stânga, adică faptul că urmează să schimbe banda de circulație cu ieșirea pe sensul opus de circulație, unde se pot deplasa diferite unități de transport și pietoni care au prioritate, a continuat deplasarea fără a racorda viteza de deplasare la una ce i-ar asigura siguranța rutieră și, aflându-se în axa drumului cu circulație cu dublu sens, nu s-a asigurat pe deplin dacă nu creează impedimente pentru alți participanți la trafic, a continuat efectuarea manevrei de virare la stânga, deplasându-se pe banda opusă de circulație, creând obstacol pentru deplasarea regulamentară a biciclistului R.O., care se deplasa din sens opus pe prima bandă de circulație și, în rezultat, s-a produs impactul cu bicicleta. Urmare a impactului, biciclistul R.O. a căzut de pe bicicletă pe carosabil, iar unitatea de transport condusă de către C.G., aflându-se în mișcare, a traversat peste umărul drept al biciclistului R.O., cauzând-i, din imprudență, vătămări corporale grave, manifestate prin fractura capului osului humeral drept, fractura tuberculului mare cu deplasare, hemartroză a articulației umărului, contuzia țesuturilor moi și excoriații a capului și feței pe dreapta. Acțiunile învinutului C.G. au fost încadrate potrivit art. 264 alin. (3) din Codul penal – ca încălcare a regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.

2. Procurorul R.L. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Central, a înaintat în instanța de judecată demers în termen privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv, cu eliberarea mandatului de arest pe un termen de 30 zile în privința lui C.G., motivând existența bănuielii rezonabile că ultimul a comis infracțiunea ce i se impută, fiind prezent riscul eschivării de la organul de drept, care se confirmă prin faptul că C.G. a plecat peste hotarele țării imediat după comiterea infracțiunii.

3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 3 octombrie 2018, a fost admis demersul procurorului și aplicată măsura preventivă sub formă de arest preventiv pe

un termen de 30 zile, cu eliberarea mandatului de arest preventiv în privința învinuitului C.G., cu calcularea termenului din momentul reținerii până la data de 2 noiembrie 2018, ora 17.55.

4. Avocatul M.C., în interesele învinuitului C.G., a declarat recurs prin care solicită casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 octombrie 2018 și anularea măsurii preventive dispuse de judecătorul de instrucție, cu eliberarea persoanei de sub arest.

5. În motivarea recursului se indică faptul că, în încheierea emisă, prima instanță și-a motivat soluția luată prin existența bănuielii rezonabile și a riscului eschivării, dar se consideră că riscul eschivării nu a fost probat de către procuror.

6. Apărarea menționează că bănuiala rezonabilă nu este suficientă pentru a fi aplicată măsura preventivă sub formă de arest preventiv în privința învinuitului, fiind necesare inclusiv prezența riscurilor care justifică aplicarea măsurii respective, iar la demersul procurorului nu au fost anexate probe concrete care ar dovedi posibilitatea survenirii riscurilor care justifică aplicarea arestului preventiv.

7. Apărarea mai indică faptul că instanța de fond a motivat soluția prin existența bănuielii rezonabile și a riscului eschivării, însă riscul eschivării nu este motivat cu probe concrete. Or, acțiunile întreprinse de către învinuit până la reținerea acestuia dovedesc inexistența riscului eschivării. În acest sens, recurentul menționează că, imediat după comiterea accidentului rutier, învinuitul a transportat victima la Spitalul de Urgență, unde i s-a acordat ajutorul medical necesar, fapt ce denotă că învinuitul nu avea intenția de a se eschiva de la organul de urmărire penală.

8. Apărarea menționează că învinuitul a compensat prejudiciul material și moral solicitat de partea vătămată, iar în prezent partea vătămată nu are careva pretenții față de învinuit, indicând că l-a iertat pentru cele întâmplate, fapt confirmat prin recipisa semnată de victimă și anexată la materialele cauzei. Deși infracțiunea respectivă nu este declanșată în baza plângerii părții vătămate, iar împăcarea nu este aplicabilă cazului, totuși în corelația circumstanțelor respective cu riscurile existente în vederea aplicării celei mai aspre măsuri preventive, instanța va ține cont inclusiv de faptul descris supra.

9. Afirmarea procurorului precum că prin părăsirea teritoriului R. Moldova se probează intenția de eschivare a învinuitului este greșită, deoarece la acel moment învinuitul nu a fost anunțat despre necesitatea prezentării sale la organele de drept, nefiind citat de către poliție, nu avea nici o calitate procesuală și nu cunoștea că în privința sa, ulterior, ar putea fi intentată o cauză penală. În aceste condiții, constatând lipsa circumstanțelor garve și lipsa existenței pericolului social de natură să dicteze necesitatea aplicării arestului preventiv față de învinuit, or victima a fost externată din spital a doua zi după accident. Astfel, învinuitul, având o ofertă de muncă în străinătate, a plecat în Germania, unde urma să fie angajat în câmpul muncii, însă imediat ce a fost înștiințat de rude că este căutat de poliție, chiar dacă se afla peste hotarele R. Moldova, învinuitul a revenit acasă pentru a se prezenta la poliție în scopul clarificării situației, fapt ce dovedește intenția acestuia de a colabora cu organul de urmărire penală și lipsa riscului eschivării de la acesta.

10. Este cert faptul că, dacă învinuitul avea intenția să se eschiveze de la organele de drept, aflându-se deja peste hotarele R. Moldova, acesta nu mai revenea în țară și nu se mai prezenta la poliție.

11. Apărarea consideră că instanța de fond a considerat eronat că este prezent cazul excepțional care indică necesitatea detenției preventive a lui C.G., având în vedere complexitatea cauzei penale, gravitatea infracțiunii incriminate, existenței pericolului de dispariție a învinuitului și de comitere de către el a unor noi infracțiuni, deoarece nici una din aceste motive nu sunt prezente în speță.

12. În acest sens, apărarea menționează că, cu referire la gravitatea faptei incriminate, comisă din imprudență, cauza dată nu este de o complexitate sporită, în special în condițiile în care circumstanțele de fapt au fost elucidate, iar învinuitul și-a recunoscut vina în comiterea accidentului rutier, relatând cu lux de amănunte cele întâmplate.

13. Referitor la afirmația precum că învinuitul ar putea săvârși noi infracțiuni, instanța o consideră neîntemeiată, ținând cont de faptul că acesta a săvârșit din imprudență și pentru prima dată o infracțiune, anterior nu a fost în conflict cu legea, iar conform caracteristicii eliberate la locul de trai este caracterizat pozitiv, fără abateri disciplinare.

14. În ședința instanței de recurs, avocatul M.C. și învinuitul C.G. au susținut argumentele recursului declarat și au solicitat admiterea lui.

15. Procurorul R.L. a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond, ca fiind una legală și întemeiată.

16. Audiind participanții la proces, cercetând materialele prezentate, în raport cu argumentele invocate în recurs, în baza normelor relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul este întemeiat, urmează a fi admis, cu casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 octombrie 2018, anularea măsurii preventive de arest preventiv aplicată învinuitului C.G., cu liberarea acestuia provizoriu sub control judiciar, însoțită de obligațiile prevăzute de art. 191 din Codul de procedură penală, din următoarele considerente.

17. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin.1) și alin.5) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorului de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile articolelor 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să admită recursul și anularea măsurii preventive dispuse de judecătorul de instrucție sau anularea prelungirii duratei acesteia și, dacă este cazul, eliberarea persoanei de sub arest.

18. Având în vedere prevederile art. 5 alin. (1) lit. c) al CEDO, orice persoană are dreptul la libertate și siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorităților judiciare competente, atunci când există motive verosimile de bănuială că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

19. Interpretând această prevedere, Curtea Europeană a distins patru riscuri (temeiuri) care pot justifica arestarea:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

20. Din această normă rezultă prezumția potrivit căreia persoana trebuie să fie liberă, decât dacă autoritățile statului pot dovedi că există temeiuuri relevante și suficiente care să justifice detenția (*Becciev c. Moldovei*, 4 octombrie 2005, §53).

21. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuितului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor încriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuित, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

22. Din materialele anexate la demers de către procuror, Colegiul penal constată că în cazul dat nu sunt motive de bază apreciate de către jurisprudența Curții Europene ca acceptabile pentru detenția unei persoane în arest preventiv, atunci când aceasta este bănuितă sau învinuită de comiterea unei infracțiuni.

23. Colegiul penal reține că existența bănuielii rezonabile nu este suficientă pentru a fi aplicată măsura preventivă sub formă de arest preventiv în privința învinuitului, fiind necesare și prezența riscurilor care justifică aplicarea măsurii respective, iar la demersul procurorului nu au fost anexate probe concludente care ar confirma riscul eschivării învinuitului de la organul de urmărire penală și judecată, riscul ingerinței, în caz de eliberare, în cursul normal al justiției sau riscul comiterii de infracțiuni, obligațiune ce-i revine conform prevederilor art. 308 din Codul de procedură penală.

24. Analiza înscrisurilor anexate la demers, în raport cu argumentele apărării, ținând cont de prevederile normelor enunțate, condiționează admiterea recursului,

casarea încheierii adoptate cu eliberarea provizorie sub control judiciar al învinuitului, cu aplicarea obligațiilor prevăzute de art. 191 din Codul de procedură penală.

25. Colegiul penal constată că soluția adoptată de către instanța de fond este nefondată parțial în partea gravității măsurii preventive, or sunt prezente la caz circumstanțe care diminuează radical acele riscuri descrise de către instanța de fond și care au fost puse la baza soluției adoptate, deoarece nu sunt temeuri legale pentru aplicarea celei mai aspre măsuri preventive – arestul preventiv.

26. La caz nu sunt suficiente temeuri de a deține persoana în stare de arest preventiv, ținând cont de:

- personalitatea învinuitului, care anterior nu a comis infracțiuni, se caracterizează pozitiv, este încadrat în câmpul muncii, are domiciliu stabil și relații stabile pe teritoriul țării;

- gravitatea infracțiunii imputate, precum și faptul că aceasta este comisă din imprudență;

- comportamentul învinuitului după comiterea infracțiunii – a recunoscut vina în comiterea accidentului rutier, a compensat prejudiciul material și moral părții vătămate, ultima neavând pretenții față de învinuit, fapt confirmat prin recipisa semnată de victimă.

27. Se reține ca fiind fondat argumentul apărării privind lipsa și diminuarea riscului eschivării învinuitului, luând în considerație acțiunile întreprinse de către învinuit până la reținerea acestuia: imediat după comiterea accidentului rutier, învinuitul a transportat victima la Spitalul de Urgență, unde i s-a acordat ajutorul medical necesar, ulterior el s-a prezentat benevol la organul de urmărire penală, la chemare.

28. Colegiul penal consideră nefondat argumentul procurorului privind prezența riscului eschivării, preluat de judecătorul de instrucție, precum că, prin părăsirea teritoriului R. Moldova, se probează intenția de eschivare a învinuitului, deoarece la acel moment învinuitul nu a fost anunțat despre necesitatea prezentării la organele de drept, nefiind citat de către poliție, nu avea nici o calitate procesuală și nu cunoștea că în privința sa, ulterior, ar putea fi intentată o cauză penală. Or, la caz se constată că învinuitul a plecat din țară având o ofertă de muncă în Germania, unde urma să fie angajat în câmpul muncii, dar imediat ce a fost înștiințat de rude că este căutat de poliție, chiar dacă se afla peste hotarele R. Moldova, învinuitul a revenit în R. Moldova pentru a se prezenta la poliție în scopul clarificării situației, fapt ce dovedește intenția lui de a colabora cu organul de urmărire penală și lipsa riscului eschivării de la aceasta.

29. Colegiul penal consideră eronată concluzia judecătorului de instrucție privind prezența în speța dată a unui caz excepțional, care indică necesitatea detenției în arest preventiv a lui C.G., având în vedere complexitatea cauzei penale, gravitatea infracțiunii incriminate, existența pericolului de dispariție a învinuitului și de comitere de către el a unor noi infracțiuni, deoarece nici una din aceste temeuri nu sunt confirmate prin probe, iar din materialele cauzei rezultă contrariul – nu sunt prezente în speță.

30. Colegiul penal consideră neprobată și concluzia judecătorului de instrucție privind prezența riscului că învinuitul ar putea săvârși noi infracțiuni, or, din mate-

rialele prezentate se reține că acesta a săvârșit infracțiunea din imprudență și pentru prima dată, se caracterizează pozitiv și este încadrat în câmpul muncii.

31. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal ajunge la concluzia că demersul procurorului privind aplicarea măsurii preventive de arest preventiv învinuitului C.G. nu este susținut de probe concludente care ar confirma necesitatea deținerii învinuitului în stare de arest preventiv, motiv pentru care recursul înaintat urmează a fi admis, cu casarea încheierii contestate, cu eliberarea provizorie sub control judiciar a învinuitului C.G., cu impunerea acestuia a obligațiilor prevăzute de art. 191 din Codul de procedură penală, care va fi oportună și rezonabilă în cazul dat, stabilindu-i un termen de 30 zile.

32. Având în vedere prevederile art. 312 alin. (5) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul declarat de către avocatul M.C. în interesele învinuitului C.G.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 3 octombrie 2018 privind aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința lui C.G., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) din Codul penal și admite parțial demersul procurorului privind aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința lui C.G.

Se aplică în privința lui C.G. măsura preventivă de liberare provizorie sub control judiciar pe un termen de 30 zile, care, conform art. 191 din Codul de procedură penală, va fi însoțită de respectarea următoarelor obligații:

1) să nu părăsească teritoriul Republicii Moldova, decât în condițiile stabilite de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către instanță;

2) să comunice organului de urmărire penală sau, după caz, instanței de judecată orice schimbare de domiciliu;

3) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este citat;

4) să nu intre în legătură cu părțile implicate în cauza penală;

5) să nu săvârșească acțiuni de natură să împiedice aflarea adevărului în procesul penal;

6) să predea pașaportul judecătorului de instrucție sau instanței de judecată.

Organul de poliție în a cărui rază teritorială locuiește învinuitul efectuează controlul asupra respectării de către acesta a obligațiilor stabilite de instanța de judecată.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului procurorului
de aplicare a măsurii preventive sub formă de arest preventiv,
care a fost respinsă de judecătorul de instrucție,
cu eliberarea mandatului de arest preventiv**

Dosarul nr. 14r-1191/18
Judecătorul D.E.

D E C I Z I E

11 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

R.L.,

Avocatului

N.D.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul declarat de către procurorul R.L. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 8 septembrie 2018, privind respingerea demersului procurorului de aplicare a măsurii preventive de arest preventiv și aplicarea măsurii preventive de liberare provizorie sub control judiciar în privința lui L.S., născut la 3 august 1983, originar și domiciliat în municipiul Chișinău, str. R.D., nr. 22, apartamentul 22, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, căsătorit, are 2 copii minori la întreținere, cu studii medii, supus militar, anterior condamnat, antecedentele penale stinse, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (3) și 188 alin. (5) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 8 septembrie 2018 – 8 septembrie 2018;

instanța de recurs: 10 septembrie 2018 – 11 septembrie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

L.S. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (5), 188 alin. (5) din Codul penal – tâlhărie, adică complicitate la atacul săvârșit asupra unor persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanelor agresate și de amenințare cu aplicarea unei asemenea violențe, săvârșit de un grup criminal organizat, cu persoane mascate, prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea armei și altor obiecte folosite în calitate de armă, săvârșită în proporții deosebit de mari, în următoarele circumstanțe.

L.S., acționând în complicitate, după un plan bine prestabilit, cu alte persoane care au acționat în calitate de autori, prin prestare de informații, acordare de mijloace și instrumente, a promis preventiv că îi va favoriza pe aceștia la tănuirea mijloacelor, instrumentelor de săvârșire a infracțiunii, urmelor acestora, precum și a obiectelor dobândite pe cale criminală, prin vinderea obiectelor sustrase, atunci când, la 17 iunie 2017, în perioada de timp 17.20-17.30, 4 persoane, fiind un grup criminal organizat în prealabil, repartizându-și între ei rolurile, fiind deghizați cu haine militare camuflate de tip „haki” și îmbrăcați pe cap cu cagule de culoare întunecată, deținând asupra lor arme de model necunoscut, prin acces liber, au pătruns în magazinul SA „RN” din str. R., nr. 104, municipiul Chișinău, folosind violență periculoasă și amenințând cu aplicarea acesteia angajații magazinului – D.R. și F.F. Față de ultimul au aplicat 2 lovituri cu armele în regiunea capului, în timp ce acesta a încercat să-i stopeze.

1. În rezultatul atacului tâlhăresc, au sustras din vitrinele magazinului bijuterii din aur cu diamante în valoare totală de 6.000.000 lei, cauzând SA „RN” o daună materială în proporții deosebit de mari, părții vătămate F.F. fiindu-i cauzat, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 6253, din 23 iunie 2017, dureri fizice sub formă de echimoză la nivelul capului și o excoriație la nivelul pavilionului auricular stâng, care se califică ca vătămări corporale ușoare, cu dereglarea sănătății de scurtă durată, iar părții vătămate D.R. i-au cauzat daune morale, în rezultatul amenințării periculoase asupra vieții și integrității sale corporale.

2. Învinuitul L.S. a fost reținut la 7 septembrie 2018, ora 7.40, fiindu-i înaintată învinuirea la aceeași dată, 7 septembrie 2018, în baza articolelor 42 alin. (5), 188 alin. (5) din Codul penal, iar la 8 septembrie 2018 procurorul a înaintat demers în ordinea art. 308 din Codul de procedură penală, prin care a solicitat aplicarea în privința învinuitului L.S. a arestului preventiv pe un termen de 30 zile.

3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 8 septembrie 2018, a fost respins demersul procurorului și aplicată în privința învinuitului L.S. măsura preventivă sub formă de liberare provizorie sub control judiciar, pe un termen de 30 zile cu restricțiile prevăzute de art. 191 din Codul de procedură penală.

4. Nefiind de acord cu încheierea nominalizată, procurorul de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, R.L., a declarat recurs în termen, prin care solicită admiterea recursului, casarea încheierii, rejudecarea cauzei și pronunțarea

unei noi încheieri, prin care să fie admis demersul și aplicată măsura de arest preventiv pe un termen de 30 zile, în privința învinutului L.S.

5. În motivarea recursului, procurorul invocă faptul că în cauza dată infracțiunea de care este învinuit L.S. este una deosebit de gravă, judecătorul de instrucție n-a ținut cont la adoptarea hotărârii de circumstanțele excepționale invocate, și anume: caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, condițiile, locul și motivele comiterii infracțiunii incriminate, modalitatea comiterii acestei infracțiuni în complicitate cu alte persoane necunoscute organului de urmărire penală.

6. Procurorul mai menționează că instanța de fond nu a luat în considerare că învinuitul a fost anterior atras la răspundere penală pentru fapte infracționale identice, o perioadă îndelungată de timp s-a aflat peste hotarele Republicii Moldova, existând riscul eschivării acestuia, persistă și probabilitatea de contactare dintre acesta cu complicitii la comiterea infracțiunii, persoane în prezent nestabilite de organul de urmărire penală.

7. Recurentul indică, de asemenea, că instanța nu a ținut cont de specificul infracțiunii comise de învinuit și de caracterul organizat al grupului din care face parte, rolul învinutului în comiterea infracțiunii imputate, acesta ar putea să influențeze martorii, să întreprindă alte acțiuni ilegale de natură să prejudiceze cursul normal al urmăririi penale.

8. Procurorul invocă gravitatea și specificul infracțiunii, caracterul social spiritor al infracțiunii imputate, personalitatea învinutului, care anterior a fost condamnat, nu are loc permanent de trai pe teritoriul țării și cumulul de probe prezentate dovedesc existența riscurilor prevăzute de lege pentru aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinutului L.S. pe un termen de 30 de zile.

9. În ședința instanței de recurs, procurorul R.L. a susținut recursul și a solicitat a fi admis.

10. Avocatul N.D. și învinuitul L.S. au pledat pentru respingerea recursului procurorului, cu menținerea în vigoare a încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 8 septembrie 2018.

11. Audiind participanții la proces, verificând legalitatea hotărârii adoptate în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul procurorului este întemeiat și urmează a fi admis, cu casarea încheierii contestate, rejudecarea cauzei, admiterea demersului procurorului și aplicarea în privința învinutului L.S. a măsurii preventive de arest preventiv pe un termen de 30 zile, din următoarele considerente.

12. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin.1) și alin.5) pct. 2) lit. b) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorești de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile art. 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să admită recursul prin aplicarea măsurii preventive care a fost respinsă de judecătorul de instrucție, cu eliberarea mandatului de arestare

ori de prelungire a arestării, sau aplicarea unei alte măsuri preventive, la alegerea instanței de recurs, însă nu mai aspră decât cea solicitată în demersul procurorului sau cu prelungirea duratei măsurii respective.

13. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuțului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuț, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

14. Colegiul penal apreciază că în speța dată sunt cumulate condițiile prevăzute de art. 176 din Codul de procedură penală, care rezultă și din jurisprudența CEDO, și urmează a fi interpretate în lumina acesteia:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

15. Colegiul reține că urmărirea penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar în privința învinuitului a fost solicitată aplicarea măsurii preventive, orientată spre o bună desfășurare a procesului penal, pentru preîntâmpinarea eschivării de la organele de urmărire penală și judecată, fiind probate riscul eschivării, riscul ingerinței în cursul normal al justiției și riscul comiterii de infracțiuni – temeuri care și-au păstrat forța probatorie și la momentul actual.

16. Astfel, Colegiul penal constată la caz prezența circumstanțelor și temeiurilor care justifică aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinuitului, având în vedere:

1) existența bănuielii rezonabile că învinuitul ar putea fi vinovat de comiterea infracțiunii de care este acuzat, confirmată prin probele prezentate de organul de urmărire penală la etapa înaintării demersului, care admite existența unei suspiciuni

rezonabile că învinuitul L.S. a comis o infracțiune, și anume prin procesele-verbale de percheziție și de audiere a martorilor, care confirmă că anume L.S. a participat la comiterea infracțiunii imputate, prin măsurile speciale de investigație, înregistrările convorbirilor telefonice și video;

2) riscul eschivării persoanei de la judecată, care rezultă din complexitatea cauzei penale, gravitatea infracțiunii incriminate învinuitului L.S., o infracțiune deosebit de gravă pentru care legea penală prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen de până la 15 ani, din personalitatea învinuitului, care, anterior, a fost atras la răspundere penală pentru fapte infracționale identice, rolul acestuia în comiterea infracțiunii imputate - de complice, infracțiunea fiind comisă prin participație, cu aplicarea armei, violenței asupra persoanei, săvârșită în proporții deosebit de mari, coparticipanții nefiind toți stabiliți și reținuți;

3) riscul ingerinței, în caz de eliberare, în cursul normal al justiției, care se confirmă prin faptul că urmărirea penală este la etapa incipientă, urmând ca organul de urmărire penală să efectueze toate acțiunile de urmărire penală în vederea acumulării probelor, fără a întâlni impedimente create artificial și intenționat de către învinuit în scopul eschivării acestuia de la urmărirea, răspunderea și pedeapsa penală, ținând cont de gravitatea infracțiunii ce i se impută, de severitatea pedepsei prevăzută pentru aceasta, de personalitatea învinuitului L.S., de rolul acestuia la comiterea infracțiunii; la momentul dat n-au fost efectuate toate acțiunile de urmărire penală și învinuitul poate întreprinde acțiuni în detrimentul caracterului obiectiv al urmăririi penale pentru a se eschiva de răspundere, poate să nimicească probele care la etapa actuală nu sunt obținute în volum total, să săvârșească acțiuni de influențare asupra martorilor – fapte ce se confirmă prin declarațiile martorului F.E., care a indicat că este influențat de L.S. pentru a nu da declarații împotriva acestuia.

17. La moment, urmărirea penală este la faza inițială, nefiind acumulate toate probele în acest caz, organul de urmărire penală încă nu a stabilit și audiat toți martorii, toate persoanele implicate – circumstanțe care ar permite învinuitului să-i influențeze în vederea dării depozițiilor care ar favoriza latura apărării.

18. În circumstanțele descrise, Colegiul penal consideră că procurorul a prezentat probe verosimile, suficiente și justificate, care permit a presupune despre existența, la etapa actuală, a riscului real de eschivare a învinuitului L.S. de la prezentarea sa la organul de urmărire penală sau de obținere a unui rezultat favorabil.

19. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal consideră întemeiate argumentele procurorului pentru arestarea preventivă a învinuitului și va admite recursul înaintat, cu casarea încheierii contestate, aplicând în privința învinuitului măsura de arest preventiv pe un termen de 30 zile.

20. S-a stabilit că, aflându-se la libertate, învinuitul ar putea să influențeze negativ asupra descoperirii infracțiunii prin influențarea martorilor, ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală și judecată, ținând cont de circumstanțele indicate mai sus, de gravitatea infracțiunii imputate, de personalitatea acestuia.

21. În circumstanțele descrise, Colegiul penal consideră eronată concluzia judecătorului de instrucție privind respingerea demersului procurorului și liberarea provizorie sub control judiciar a învinuitului. Argumentele procurorului fiind întemeiate, urmează a fi admise și aplicată măsura preventivă de arest preventiv în privința învinuitului L.S., considerând că o altă măsură preventivă mai blândă nu este rezonabilă, deoarece procurorul a prezentat probe verosimile, suficiente și justificate care permit a presupune existența, la etapa actuală, a riscului real de ingerință a învinuitului L.S. în cursul normal al justiției prin intervenirea sa în procesul de acumulare a probelor, precum și prin riscul real de a întreprinde alte măsuri și acțiuni în vederea eschivării sale de la răspundere și pedeapsă penală, sau obținerea unui rezultat mai favorabil.

22. Colegiul penal respinge argumentele apărării privind posibilitatea aplicării unei alte măsuri preventive, mai blânde. Prezența la învinuit a unui domiciliu temporar pe teritoriul țării și prezența persoanelor minore la întreținere nu prevalează asupra temeiurilor și riscurilor probate de acuzare, care confirmă cu certitudine că o altă măsură preventivă decât cea solicitată de acuzare nu este rațională în cazul dat.

23. Totodată, Colegiul constată că măsura preventivă aplicată de judecătorul de instrucție în privința învinuitului – liberarea provizorie sub control judiciar, în prezența circumstanțelor și riscurilor enunțate, nu este suficientă în cazul dat.

24. În astfel de circumstanțe, apreciind motivele invocate de învinuire privind necesitatea aplicării arestului preventiv și argumentele invocate de partea apărării, Colegiul penal constată că, în prezent, actualitatea motivelor învinuirii au prioritate și vor contribui la desfășurarea normală a procesului penal, considerând recursul și demersul procurorului fondate, iar concluzia instanței de fond una eronată, încheierea contestată urmând să fie casată, cu aplicarea în privința învinuitului a măsurii preventive de arest preventiv.

25. În conformitate cu prevederile art. 312 alin. (5) pct. 2) lit. b) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul declarat de procurorul R.L. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 8 septembrie 2018.

Se admite demersul procurorului R.L. de la Procuratura municipiului Chișinău și se aplică în privința lui L.S. măsura preventivă de arest preventiv, cu eliberarea mandatului de arest preventiv pe un termen de 30 de zile din momentul reținerii.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

MANDAT JUDECĂTORESC

11 septembrie 2018

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,**În componența:**

Președintelui ședinței de judecată, judecătorul	I.R.,
Judecătorilor	C.A. și M.B.,
Grefierului	S.E.,
Cu participarea:	
Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),	R.L.,
Avocatului	N.D.,

în baza deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2018, prin care s-a decis admiterea recursului procurorului, cu casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 8 septembrie 2018 și admiterea demersului procurorului, aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv, cu eliberarea mandatului de arest pe un termen de 30 de zile, cu calcularea termenului din momentul reținerii în privința lui L.S., născut la 3 august 1983, originar și domiciliat în municipiul Chișinău, str. R.D., nr. 22. ap. 22, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, căsătorit, cu 2 copii minori la întreținere, studii medii, supus militar, anterior condamnat și antecedentele penale fiind stinse, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin.(5) și 188 alin. (5) din Codul penal,

A C O N S T A T A T :

1. În fapt, din materialele prezentate de procuror, s-a reținut că L.S., acționând în complicitate, după un plan bine prestabilit, cu alte persoane care au acționat în calitate de autori, prin prestare de informații, acordare de mijloace și instrumente, a promis dinainte că îi va favoriza pe aceștia la tănuirea mijloacelor, instrumentelor de săvârșire a infracțiunii, urmelor acestora, precum și a obiectelor dobândite pe cale criminală, prin vinderea obiectelor sustrase, atunci când, la 17 iunie 2017, în perioada de timp 17.20-17.30, 4 persoane, fiind un grup criminal organizat în prealabil, repartizându-și între ei rolurile, deghizați cu haine militarești camuflate de tip „haki” și îmbrăcați pe cap cu cagule de culoare întunecată, deținând asupra lor arme de model necunoscut, prin acces liber, au pătruns în magazinul SA „RN” din str. R., nr. 104, din municipiul Chișinău, manifestând violență periculoasă și amenințând cu aplicarea acesteia asupra angajaților magazinului, D.R. și F.F, iar ultimului chiar aplicându-i două lovituri cu armele în regiunea capului în timp ce a încercat să-i stopeze.

2. În rezultatul atacului tâlhăresc, au sustras din vitrinele magazinului bijuterii din aur cu diamante în valoare totală de 6.000.000 lei, cauzând SA „RN” o daună materială în proporții deosebit de mari, părții vătămate F.F. fiindu-i cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 6253 din 23 iunie 2017, dureri fizice sub formă de echimoză la nivelul capului și o excoriație la nivelul pavilionului auricular stâng, care se califică ca vătămări corporale ușoare, cu dereglarea sănătății de scurtă durată, iar părții vătămate D.R. i-au cauzat daune morale în rezultatul amenințării periculoase asupra vieții și integrității sale corporale.

3. Acțiunile învinuitului L.S. sunt încadrate în baza art. 42 alin. (5) și 188 alin. (5) din Codul penal – tâlhărie, adică complicitate la atacul săvârșit asupra unor persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanelor agresate și de amenințare cu aplicarea unei asemenea violențe, săvârșit de un grup criminal organizat, cu persoane mascate, prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea armei și altor obiecte folosite în calitate de armă, săvârșite în proporții deosebit de mari.

4. La caz, în privința învinuitului există bănuieli rezonabile și verosimile de comitere a infracțiunilor imputate, condiție respectată conform prevederilor art. 176 din Codul de procedură penală, bănuieli confirmate prin materialele anexate de procuror la demersul înaintat, și anume: copiile proceselor-verbale de percheziție, de audiere a părților vătămate F.F. și D.D., de recunoaștere a persoanei, din care rezultă implicarea directă a lui L.S. la comiterea infracțiunii imputate.

5. Colegiul apreciază că procurorul a prezentat probe verosimile, suficiente și justificate, care permit a presupune existența, la etapa actuală, a riscului real de eschivare a învinuitului L.S. de a se prezenta la organul de urmărire penală sau de a se obține un rezultat favorabil, reieșind din complexitatea cauzei penale, gravitatea infracțiunii, pedeapsa care presupune închisoare pe un termen de până la 15 ani, personalitatea și rolul învinuitului în comiterea infracțiunii imputate și care, anterior, a mai comis infracțiuni, fiindu-i imputat că este organizatorul infracțiunii, fapt care confirmă că acesta ar putea întreprinde acțiuni de influențare a martorilor, că ar putea să comunice cu ceilalți complici în scopul creării unei versiuni artificiale de apărare și să se ascundă de organele de drept.

6. Respectiv, la caz, aplicarea unei măsuri preventive mai blânde decât cea solicitată de procuror este insuficientă pentru înlăturarea riscurilor care au servit ca temei pentru aplicarea arestului preventiv.

7. Luând în considerație jurisprudența CEDO, Colegiul penal consideră că măsura preventivă de arest preventiv se impune în privința învinuitului, deoarece nici o altă măsură preventivă din cele cuprinse în dispoziția art. 175 din Codul de procedură penală nu ar înlătura riscurile prezente la cazul dat.

8. Pentru aceste motive, în baza art. 308 alin. (8), 176 alin. (2) și 185 din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DISPUNE:

Arestul preventiv, pe un termen de 30 de zile, pentru învinuitul L.S., născut la 3 august 1983, originar și domiciliat în municipiul Chișinău, str. R.D, nr. 22, ap. 22, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, căsătorit, cu 2 copii minori la întreținere, studii medii, supus militar, anterior condamnat, antecedentele penale stinse, cu deținerea acestuia în Penitenciarul nr. 13 din Chișinău.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului,
prin aplicarea măsurii preventive de arest la domiciliu,
care a fost respinsă de judecătorul de instrucție,
cu eliberarea mandatului de arest la domiciliu**

Dosarul nr. 14r-1114/18
Judecătorul D.E.

D E C I Z I E

7 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului în Procuratura Anticorupție,

R.L.,

Avocatului

D.S.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul declarat de avocatul D.S., în interesele învinuitului P.M., împotriva încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 5 noiembrie 2018 privind aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinuitului P.M., născut la 6 iulie 1987, originar și domiciliat în or. B. str. L., nr. 22., are studii medii, este supus militar, căsătorit, cu doi copii minori la întreținere, angajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, cetățean al Republicii Moldova, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (5) și 324 alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 5 noiembrie 2018 – 6 noiembrie 2018;

instanța de recurs: 6 noiembrie 2018 – 7 noiembrie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. P.M. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 42 alin. (5) și 324 alin. (2) lit. b), c) din Codul penal, precum că, deținând funcția de ofițer de sector al Sectorului de Poliție nr. 1 al Inspectoratului de Poliție Râșcani al Direcției

de Poliție a municipiului Chișinău în baza ordinului nr. 999 din 21 noiembrie 2016, fiind astfel persoană publică în sensul art. 123 alin. (2) din Codul penal, contrar prevederilor pct. 30 din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629 din 8 august 2017 – în scopul asigurării integrității, funcționarul public cu statut special are obligația să nu admită în activitatea sa acte de corupție, acte conexe corupției și fapte de comportament corupțional – a comis, în calitate de complice, infracțiunea de corupere pasivă, în următoarele circumstanțe.

2. La 20 octombrie 2018, aproximativ ora 16.00, P.M., având spre examinare o plângere anonimă privind tulburarea liniștii de către clienții barului „ZZZ”, în participație simplă cu ofițerul de sector al Sectorului de poliție nr. 1 al Inspectoratului de Poliție Râșcani, municipiul Chișinău, M.E., acționând în scopul primirii banilor ce nu li se cuvin, aflându-se în incinta barului cu denumirea „ZZZ”, situat în municipiul Chișinău, str. I.D., nr. 12/3, prezentându-se în calitate de colaboratori de poliție ai IP Râșcani, au pretins și au primit prin estorcare de la cetățeanul L.N., administrator al întreprinderii „ZZZ” SRL, bani ce nu li se cuvin în sumă de 5.000 lei, în vederea neatragerii acestuia la răspundere contravențională pentru pretinsa faptă de tulburare a liniștii în timpul nopții – contravenție prevăzută de art. 357 al Codului contravențional.

3. P.M. a fost reținut la 4 noiembrie 2018, ora 14.00. Procurorul R.L. din Procuratura Anticorupție a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la aplicarea măsurii preventive de arest la domiciliu în privința învinuitului P.M., pe un termen de 30 de zile.

4. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 5 noiembrie 2018, a fost respins demersul procurorului privind aplicarea măsurii preventive de arest la domiciliu în privința lui P.M., ca fiind neîntemeiat.

5. Procurorul R.L. n-a fost de acord cu încheierea nominalizată și a declarat recurs, prin care solicită casarea încheierii, cu admiterea demersului procurorului și aplicarea măsurii preventive sub formă de arest la domiciliu în privința învinuitului P.M. pe un termen de 30 de zile.

6. În motivarea recursului, procurorul indică faptul că urmărirea penală a fost intentată recent, astfel încât până în prezent nu a fost posibil de efectuat acțiunile de urmărire penală urgente în vederea elucidării tuturor circumstanțelor care prezintă importanță pentru cauza penală.

7. În cadrul urmăririi penale au fost dispuse mai multe ridicări care conțin înregistrări ce atestă prezența ofițerilor de sector în incinta barului. De asemenea, necesită a fi audiate mai multe persoane referitor la circumstanțele comiterii infracțiunii, iar în acest sens, având în vedere funcția în care activează învinuitul, există probabilitatea influențării atât a persoanelor din cadrul instituțiilor de la care au fost dispuse ridicările menționate, cât și preîntâmpinarea persoanelor de către învinuit în vederea expunerii unei versiuni care nu corespunde realității, întru eschivarea sa de la răspunderea penală.

8. Totodată, procurorul indică faptul că, în prezent, există suficiente temeiuri de a presupune că învinuitul ar putea să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal, fapt probat prin modalitatea de acționare, inclusiv față de persoanele care locuiesc sau își desfășoară activitatea în raza sectorului unde acesta activează.

9. Recurentul menționează că aplicarea unei măsuri preventive mai blânde decât arestul la domiciliu nu se justifică, din motivele caracterului infracțiunii comise și, respectiv, posibilitatea comunicării cu terțe persoane care ar prejudicia instrumentarea în continuare a cauzei penale. El consideră că doar măsura preventivă sub formă de arest la domiciliu este compatibilă cu comportamentul învinuitului, care trebuie să fie asigurat de către organele de drept.

10. Procurorul menționează că în privința învinuitului P.M. sunt probe directe și verosimile că anume el a comis infracțiunea de corupere pasivă. El nu-și recunoaște vinovăția și, în cazul dovedirii acestui fapt, este pasibilă aplicarea unei pedepse exclusiv privative de libertate, existând riscul ingerinței în procesul penal.

11. În ședința instanței de recurs, procurorul a susținut recursul și a solicitat să fie admis.

12. Avocatul și învinuitul au pledat pentru respingerea recursului procurorului, cu menținerea încheierii contestate.

13. Examinând materialele prezentate, în raport cu motivele recursului declarat, ținând cont de opinia avocatului și a învinuitului, precum și de opinia procurorului, Colegiul penal consideră întemeiate argumentele invocate în recurs, urmând să fie admise, cu aplicarea în privința învinuitului a măsurii preventive solicitate – arest la domiciliu, din următoarele considerente.

14. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin.1) și 5) pct. 1) lit. b) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorului de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile art. 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să admită recursul, prin aplicarea măsurii preventive care a fost respinsă de judecătorul de instrucție, cu eliberarea mandatului de arestare ori de prelungire a arestării, sau aplicarea unei alte măsuri preventive, la alegerea instanței de recurs, însă nu mai aspră decât cea solicitată în demersul procurorului, sau cu prelungirea duratei măsurii respective.

15. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz indi-

vidual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuțului, învinuțului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor încriminate; 3) vârsta și starea sănățății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuț, învinuț, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

16. Potrivit jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, pentru detenția unei persoane în arest preventiv, atunci când aceasta este bănuță sau învinuță de comiterea unei infracțiuni, este necesară existența a cel puțin unuia din cele 4 riscuri care justifică aplicarea arestului, și anume:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

17. Conform prevederilor art. 5 § 1 lit. c) din CEDO, orice persoană are dreptul la libertate și siguranță. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa, decât în cazurile următoare și conform căilor legale: (...) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente; atunci când există motive verosimile de a bănuț că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune, sau să fugă după săvârșirea acesteia.

18. Concomitent, conform prevederilor art. 5 § 3 din CEDO, orice persoană arestată sau deținută în condițiile prevăzute de § 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.

19. De asemenea, se reține că, conform art. 188 alin. (2) din Codul de procedură penală, arestarea la domiciliu se aplică față de învinuț, inculpat în baza hotărârii judecătorului de instrucție sau a instanței de judecată în modul prevăzut de art. 185 și 186, în condițiile care permit aplicarea măsurii preventive sub formă de arest, însă izolarea lui totală nu este rațională în legătură cu vârsta, starea sănățății, starea familială sau cu alte împrejurări.

20. Colegiul penal apreciază că în cauza dată sunt cumulate condițiile pentru aplicarea unei măsuri preventive prevăzută de art. 176 din Codul de procedură penală, care rezultă din jurisprudența CEDO și urmează a fi interpretate în lumina acesteia: riscul eschivării de la judecată, riscul ingerinței în cursul normal al justiției, riscul comiterii de infracțiuni sau provocarea dezordinii publice.

21. Având în vedere materialele dosarului penal, Colegiul penal consideră că sunt temeiuri rezonabile de a bănuși că învinuitul a comis fapta imputată, urmărirea penală a fost pornită cu respectarea legislației procesual-penale, probele acumulate la data înaintării demersului au fost obținute pe cale legală și confirmă o legătură obiectivă între învinuit și fapta incriminată, și anume: declarațiile martorilor, procesele-verbale de percheziție, de recunoaștere a persoanei.

22. De asemenea, se reține și prezența riscului ingerinței, în caz de eliberare, în cursul normal al justiției, inclusiv riscul eschivării de la urmărirea penală și judecată, care se confirmă prin faptul că urmărirea penală este la etapa incipientă, urmând ca organul de urmărire penală să efectueze toate acțiunile în vederea acumulării probelor, fără a întâlni impedimente create artificial și intenționat de către învinuit, ținând cont de gravitatea infracțiunii ce i se impută, care este una gravă, de severitatea pedepsei prevăzută pentru aceasta – de la 5 până la 10 ani închisoare, de personalitatea învinuitului, rolul acestuia în comiterea infracțiunii, care, fiind la libertate, poate să influențeze martorii și partea vătămată, luând în considerație funcția pe care o deține și circumstanțele comiterii infracțiunii.

23. La moment, urmărirea penală este la faza inițială, nefiind acumulate toate probele în acest caz, organul de urmărire penală încă nu a stabilit și audiat toți martorii, toate persoanele implicate – circumstanțe care ar permite învinuitului să-i influențeze în vederea dării depozițiilor care ar favoriza latura apărării. Astfel, se constată temeiuri pentru aplicarea unei măsuri preventive.

24. Colegiul penal consideră că, la caz, este necesar de aplicat în privința învinuitului măsura preventivă de arest la domiciliu, care va fi proporțională cu faptele comise, circumstanțele cauzei și va asigura prevenirea riscurilor indicate în demers.

25. Se reține: procurorul a dovedit că există o bănușială rezonabilă privind săvârșirea infracțiunii de către învinuit, precum și riscul eschivării, ingerinței în cursul normal al urmăririi penale, demonstrând imposibilitatea aplicării unei măsuri preventive mai ușoare decât cea solicitată pentru prevenirea riscurilor indicate – circumstanțe pentru care Colegiul penal ajunge la concluzia că buna desfășurare a procesului penal poate fi asigurată prin aplicarea măsurii preventive de arest la domiciliu a învinuitului, cu stabilirea obligațiilor prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală.

26. Colegiul consideră că argumentele invocate de judecătorul de instrucție în încheierea contestată nu sunt plauzibile, or, la caz, procurorul a confirmat prin probe necesitatea aplicării măsurii preventive solicitate – arestul la domiciliu, pentru diminuarea riscului existent de ingerință în cursul normal al procesului penal.

27. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal consideră că măsura preventivă de arest la domiciliu prin aplicarea restricțiilor și obligațiilor prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală – să predea pașaportul organului de urmărire penală; interzicerea de a ieși din locuință; limitarea convorbirilor telefonice, recepționării, expedierii trimiterilor poștale și utilizării altor mijloace de comunicare; interzicerea comunicării cu anumite persoane și primirea pe cineva în locuința sa; de a menține în stare de funcționare mijloacele electronice de control și de a le purta permanent;

de a răspunde la semnalele de control sau de a emite semnale telefonice de control; de a se prezenta personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat – va fi în măsură să asigure comportamentul respectiv al învinuitului, în scopul desfășurării eficiente a procesului penal și acordării posibilității organului de urmărire penală de a elucida toate circumstanțele comiterii infracțiunii, complet, eficient și sub toate aspectele.

28. Ținând cont de circumstanțele menționate, Colegiul penal va admite recursul procurorului, aplicând în privința învinuitului măsura preventivă de arest la domiciliu pe un termen de 30 zile, cu obligațiile și restricțiile prevăzute de art. 188 din Codul de procedură penală.

29. În conformitate cu prevederile articolului 312 alin. (5) pct.1 lit. b) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul declarat de către procurorul R.L. de la Procuratura Anticorupție.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 5 noiembrie 2018.

Se admite demersul procurorului R.L. din Procuratura Anticorupție și se aplică învinuitului P.M. măsura preventivă de arest la domiciliu pe un termen de 30 zile pe adresa: municipiul Chișinău, str. C., măsură însoțită de restricțiile și obligațiile prevăzute de art. 188 alin. (3) din Codul de procedură penală:

- să predea pașaportul judecătorului de instrucție;

- interzicerea de a ieși din locuință;

- limitarea convorbirilor telefonice, recepționării, expedierii trimerilor poștale și utilizării altor mijloace de comunicare;

- interzicerea comunicării cu persoane străine și primirea pe cineva în locuința sa;

- să mențină în stare de funcționare mijloacele electronice de control și să le poarte permanent.

- să răspundă la semnalele de control sau să emită semnale telefonice de control și să se prezinte personal la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată la timpul fixat.

Termenul arestului la domiciliu al învinuitului P.M. se calculează din data de 6 noiembrie 2018, ora 15.30, cu includerea în durata arestului la domiciliu a duratei reținerii sale din 3 noiembrie 2018 până la 5 noiembrie 2018, ora 13.50.

Supravegherea executării arestului la domiciliu se efectuează de către organul investit cu asemenea atribuții.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului,
prin prelungirea duratei măsurii preventive de arest preventiv,
care a fost respinsă de judecătorul de instrucție, cu eliberarea
mandatului de prelungire a duratei măsurii respective**

Dosarul nr. 16r-1118/18
Judecătorul D.E.

D E C I Z I E

26 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Centru),

S.R.,

Avocatului

E.R.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul declarat de procurorul S.R. din Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 24 septembrie 2018, privind respingerea demersului de prelungire a măsurii preventive – arestul preventiv în privința lui C.P., născut la 29 februarie 1982, originar din orașul Odesa, Ucraina, fără domiciliu stabil pe teritoriul Republicii Moldova, temporar domiciliat în municipiul Chișinău, str. T., nr. 33, ap. 32, cetățean al Ucrainei, moldovean, necăsătorit, cu 2 copii minori la întreținere, are studii medii, este supus militar, fără antecedente penale, învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 290 alin. (2) lit. b) și 323 alin. 1) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 23 septembrie 2018 – 23 septembrie 2018;

instanța de recurs: 25 septembrie 2018 – 25 septembrie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. C.P. este învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 290 alin. (2) lit. b) și 323 alin. 1) din Codul penal, precum că, având scopul favorizării infracțiunii de omor, păstrării ilegale a armei de foc, la 2 august 2018, aproximativ ora 2.00, aflându-se pe str. D. din municipiul Chișinău, după ce D.A. a comis omorul intenționat asupra cetățeanului U.D. prin împușcături din armă de foc, a primit de la D.A. arma de foc de model „Sig Sauer P320” nr. 261, pe care a purtat-o și păstrat-o ilegal, fără a deține autorizație corespunzătoare, iar ulterior a aruncat-o în râul Bâc, în scopul ascunderii urmelor infracțiunii.

2. Învinuitul C.P. a fost reținut la 23 august 2018, ora 16.30, fiindu-i aplicată măsura preventivă de arest preventiv până la 23 septembrie 2018, ora 16.30.

3. La 22 septembrie 2018, ora 9.00, procurorul S.R. din Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru, a înaintat demersul privind prelungirea măsurii preventive în privința lui C.P., învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 323 alin. (1), 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

4. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centrul, din 23 septembrie 2018, a fost respins demersul procurorului privind prelungirea măsurii preventive de arest preventiv, cu liberarea provizorie sub control judiciar a învinuitului C.P.

5. Nefiind de acord cu încheierea menționată, procurorul S.R. a înaintat recurs, solicitând casarea încheierii și pronunțarea unei decizii, prin care să fie prelungită măsura de arest preventiv pentru o perioadă de 30 zile în privința învinuitului C.P.

6. În motivarea recursului se invocă faptul că instanța, la emiterea încheierii, n-a dat o apreciere corectă circumstanțelor cauzei, riscurilor, evitând faptul că una din infracțiunile de care este învinuit C.P. este gravă, pentru care legea prevede o pedeapsă penală cu închisoare de până la 7 ani, ultimul nu are domiciliu stabil pe teritoriul Republicii Moldova, deține cetățenia altui stat, pedeapsa de care este pasibil pentru astfel de infracțiuni, acesta ar putea să se eschiveze de la organul de urmărire penală sau să influențeze martorii, instigându-i să dea declarații false sau să refuze la darea lor.

7. Acuzarea menționează că urmărirea penală este în fază activă de desfășurare, se așteaptă rezultatele expertizelor dispuse, sunt stabiliți martori suplimentari care dau declarații pe marginea cazului investigat, se efectuează confruntări între participanții la proces.

8. Riscurile menționate se confirmă prin nerecunoașterea învinuirii înaintate, învinuitul nu regretă cele săvârșite. Deși recunoașterea sau nu a vinei, acceptarea sau nu de a fi audiat este un drept al învinuitului, procesul instrumentării cauzelor penale de acest gen – deseori, destul de migăloase – rezervă posibilitatea învinuitului, în cazul aflării sale la libertate, de a-și pregăti poziții favorabile și căi de a se eschiva de la răspunderea penală. În prezent, organul de urmărire penală întreprinde acțiuni în scopul depistării încărcătorului armei de foc de model „Sig Sauer P320”, nr. 58A033261, din care au fost efectuate împușcăturile și stabilirea tuturor persoanelor implicate în cazul dat.

9. Recurentul menționează că anume C.P. a ascuns arma de foc din care a fost omorât U.A., iar lăsarea acestuia la libertate ar pune în pericol derularea corectă a anchetei. Riscul că încărcătorul nu va fi găsit este unul sporit.

10. Astfel, procurorul consideră că încheierea judecătorului de instrucție este una neîntemeiată și pasibilă casării, dat fiind faptul că, într-o atare situație, măsura preventivă solicitată sub formă de arest preventiv este una ce se impune a fi aplicată.

11. În ședința instanței de recurs, procurorul a susținut recursul și a solicitat să fie admis.

12. Avocatul și învinuitul C.P. au pledat pentru respingerea recursului, cu menținerea în vigoare a încheierii contestate.

13. Audiind participanții la proces, verificând legalitatea hotărârii adoptate în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul procurorului este întemeiat și urmează a fi admis, cu casarea încheierii contestate, rejudecarea cauzei, admiterea demersului procurorului și aplicarea în privința învinuitului L.S. a măsurii preventive de arest preventiv pe un termen de 30 zile, din următoarele considerente.

14. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin. 1) și alin. 5) pct. 2) lit. b) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorului de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile art. 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să admită recursul prin aplicarea măsurii preventive respinsă de judecătorul de instrucție, cu eliberarea mandatului de arestare ori de prelungire a arestării, sau aplicarea unei alte măsuri preventive, la alegerea instanței de recurs, dar nu mai aspră decât cea solicitată în demersul procurorului, sau cu prelungirea duratei măsurii respective.

15. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării acestei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuितului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuित, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

16. Colegiul penal apreciază că în speța dată sunt cumulate condițiile prevăzute de art. 176 din Codul de procedură penală, care rezultă și din jurisprudența CEDO și urmează a fi interpretate în lumina acesteia:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

17. Articolul 186 din Codul de procedură penală stipulează că perioada de ținere în arest a învinutului, inculpatului nu poate depăși un termen rezonabil, stabilit în funcție de complexitatea investigațiilor necesare pentru descoperirea adevărului și ținând cont de obligația de celeritate în soluționarea cauzei penale în care învinutul sau inculpatul este ținut în stare de arest. Arestul se dispune pentru un termen de cel mult 30 de zile. Termenul arestului poate fi prelungit doar atunci când alte măsuri preventive neprivative de libertate sunt insuficiente pentru a înlătura riscurile care justifică aplicarea arestului preventiv, când și-au păstrat actualitatea condițiile și criteriile stipulate de art. 175, 176 și 185. Fiecare perioadă cu care se prelungeste arestul preventiv se stabilește cu respectarea condițiilor prevăzute de alin. (2), dar nu poate depăși termenul de 30 de zile. În privința aceleiași fapte și aceleiași persoane, arestul poate fi aplicat, pentru ambele faze ale procesului penal, pe un termen de cel mult 12 luni cumulativ, până la pronunțarea sentinței de către instanța de fond.

18. Potrivit alin. (11) din același articol, hotărârea judecătorească de prelungire a duratei de arest preventiv poate fi atacată cu recurs în instanța ierarhic superioară. Atacarea hotărârii nu suspendă examinarea cauzei penale.

19. Colegiul reține că demersul procurorului este depus în termen, urmărirea penală a fost pornită cu respectarea legislației procesual-penale, probele acumulate la data înaintării demersului au fost obținute pe cale legală și confirmă o legătură obiectivă între învinuit și fapta comisă, acestuia fiindu-i înaintată învinuirea pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 323 alin. (1), 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Probele obținute de organul de urmărire penală la etapa înaintării demersului admit existența unei suspiciuni rezonabile care presupune existența faptelor și a informației ce satisfac un observator obiectiv că C.P. a comis o infracțiune.

20. Instanța de recurs reține din probatoriul administrat în cauza dată până în acest moment procesual că temeiurile care au fost luate în considerație la aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinutului și-au păstrat actualitatea. Atât la momentul reținerii cât și actualmente persistă temeiuri rezonabile și întemeiate de a presupune că învinutul ar putea să se ascundă de la prezența în fața organului de urmărire penală și a instanței de judecată.

21. Colegiul penal constată că, fără măsura preventivă, C.P. ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal, pentru a evita răspunderea penală, sau să-și ușureze într-un fel poziția sa, în detrimentul caracterului obiectiv al urmăririi penale, iar argumentele apărării, precum că are familie și domiciliu temporar pe teritoriul Republicii Moldova, nu sunt relevante, deoarece gravitatea infracțiunii incriminate și riscul atragerii la răspundere penală ar putea determina persoana să renunțe la modul obișnuit de viață și să se ascundă de organul de urmărire penală, ținând cont că el nu are domiciliu stabil pe teritoriul țării, este cetățean străin și nu are legături stabile cu țara.

22. În prezent, temeiurile care au stat la baza aplicării arestului preventiv nu au decăzut, iar judecătorul de instrucție a apreciat eronat probele prezentate de procuror și a adoptat o hotărâre nefondată, prematur ajungând la concluzia respingerii demersului procurorului.

23. Colegiul penal consideră că prelungirea termenului deținerii în stare de arest preventiv a învinuitului este justificată la etapa dată a procesului penal, ținând cont de gravitatea infracțiunilor imputate, de pericolul de dispariție a învinuitului, de riscul exercitării presiunii asupra martorilor, existența mai multor fapte care urmează a fi investigate și personalitatea învinuitului sporesc numărul acțiunilor necesare de a fi investigate, fapt care generează complexitatea urmăririi penale, rezultatul cărora va duce la acuzarea de alte infracțiuni mai grave. C.P. este învinuit de favorizarea unei infracțiuni de omor, în prezent nu sunt cunoscute toate circumstanțele cauzei, urmând să fie efectuate un șir de acțiuni procesuale, iar termenul de 30 zile aplicat acestuia nu este suficient pentru o anchetă eficientă și urmează a fi prelungit cu încă 30 de zile, după cum solicită procurorul.

24. În acest caz măsura preventivă sub forma de arest preventiv este justificată și necesară pentru a înlătura riscul eschivării, ingerinței în cursul normal al procesului, ținând cont de personalitatea învinuitului, de gravitatea infracțiunii și de comiterea acesteia.

25. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal consideră că o altă măsură preventivă mai blândă nu este posibilă, deoarece izolarea învinuitului e necesară pentru a fi asigurată desfășurarea normală, sub toate aspectele, a procedurii, securitatea procesului și a participanților la acesta, în vederea prevenirii influențării învinuitului asupra urmăririi penale și judecării cauzei, cât și asupra procesului de obținere a probelor.

26. Astfel, în baza celor relatate, Colegiul penal consideră necesar de a prelungi măsura preventivă de arest preventiv pe un termen de 30 de zile, urmând ca organul de urmărire penală să acumuleze în această perioadă, în regim de urgență, toate probele posibile, necesare soluționării corecte și legale a cazului. Or, conform prevederilor art. 20 alin. (3) din Codul de procedură penală, urmărirea penală și judecarea cauzelor penale în care sunt învinuiți inculpați supuși arestului preventiv se examinează de urgență și în mod preferențial.

27. Cu toate acestea, Colegiul penal atenționează procurorul asupra necesității urgentării procesului de acumulare a probelor, pentru a limita la maximum aflarea persoanei în arest preventiv.

28. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal va admite recursul declarat de procuror, cu casarea încheierii și admiterea demersului procurorului, prelungind măsura preventivă de arest preventiv în privința învinutului C.P. pe un termen de 30 de zile.

29. Având în vedere prevederile art. 312 alin. (5) pct. 1) lit. b) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Se admite recursul procurorului S.R. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 23 septembrie 2018.

Se admite demersul procurorului și față de învinutul C.P. se prelungește măsura preventivă de arest preventiv pe un termen de 30 zile, cu eliberarea mandatului de prelungire a duratei de arest preventiv, începând cu data reținerii.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului
de aplicare a măsurii preventive de arest preventiv**

Dosarul nr. 14r-1111/18
Judecătorul D.E.

DECIZIE

6 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

R.L.,

Avocatului

N.D.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul declarat de avocatul N.D., în interesele învinutului T.E., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 4 noiembrie 2018, privind aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința lui T.E., născut la 9 august 1980, originar și domiciliat în municipiul Chișinău, str. T.V., nr. 22, ap. 22, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, necăsătorit, cu 2 copii minori la întreținere, are studii medii, este supus militar, colaborator al IP Chișinău al MAI, fără antecedente penale, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 217¹ alin. (4) lit. d) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 3 noiembrie 2018 – 4 noiembrie 2018;

instanța de recurs: 5 noiembrie 2018 – 6 noiembrie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. T.E. este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 217/1 alin. (4) lit. d) din Codul penal, și anume: procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea, distribuirea sau alte operațiuni ilegale cu droguri sau cu analogi ai acestora, săvârșite în scop de înstrăinare, conform indicilor calificativi, cu folosirea situației de servi-

ciu, în proporții deosebit de mari, de un grup criminal organizat, în următoarele circumstanțe.

T.E., activând în calitate de ofițer de investigație al IP Chișinău, având intenția obținerii unui profit, ca rezultat al comercializării drogurilor, împreună cu alte persoane, nestabilite în prezent de către organul de urmărire penală, a planificat, a coordonat și a protejat acțiunile cetățeanului S.E., care, aflându-se în localitatea R., i-a înstrăinat ilegal cetățeanului R.B., la 2 noiembrie 2018, 88,53 gr. de substanță narcotică (marihuană) și, la 3 noiembrie 2018, 0,1 gr. de substanță narcotică (heroină), contra sumei totale de 10.000 lei moldovenești, care, conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 8425 din 3 noiembrie 2018, reprezintă substanțe narcotice „marihuană” și „heroină”, incluse în Tabelul nr. 1 „Substanțele narcotice și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale”, Lista nr. 1 „Substanțele narcotice”, indicate prin Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 5 octombrie 2004 „Cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului” și care, potrivit Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, constituie proporții deosebit de mari.

2. La 3 noiembrie 2018, ora 12.45, T.E. a fost reținut în ordinea art. 166 din Codul de procedură penală, fiindu-i înaintată învinuirea în aceeași zi, 3 noiembrie 2018, în baza art. 217-1 alin. 4 din Codul penal, iar la 4 noiembrie 2018 procurorul a înaintat demers în ordinea art. 308 din Codul de procedură penală, prin care a solicitat aplicarea în privința învinuitului T.E. a arestului preventiv pe un termen de 30 zile.

3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 4 noiembrie 2018, a fost admis demersul procurorului și aplicată măsura preventivă de arest preventiv, cu eliberarea mandatului de arest preventiv pe un termen de 30 zile în privința învinuitului T.E., cu calcularea termenului din data reținerii – 3 noiembrie 2018, ora 12.45, până la 2 decembrie 2018, ora 12.45.

4. În motivarea încheierii adoptate, judecătorul de instrucție a indicat că argumentele procurorului și probele prezentate confirmă necesitatea aplicării măsurii preventive solicitate, în circumstanțele existenței bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii imputate, care este din categoria celor deosebit de grave, în prezența riscurilor invocate – de eschivare de la organele de drept, de influență asupra martorilor în vederea eschivării de la răspundere penală și de comitere a unor noi infracțiuni, ținând cont de personalitatea învinuitului, care, fiind persoană abilitată cu funcție de ocrotire a ordinii de drept, activând în poliție, a folosit situația de serviciu la comiterea infracțiunii imputate, totodată ținând cont de impactul infracțiunii imputate asupra societății și rolul învinuitului.

5. Împotriva încheierii menționate, avocatul N.D., în interesele învinuitului T.E., a declarat recurs în termen, solicitând casarea încheierii și pronunțarea unei noi hotărâri prin care demersul procurorului să fie respins, cu aplicarea unei măsuri fără privațiune de libertate.

6. În motivarea recursului se indică faptul că vina lui T.E. nu este dovedită prin hotărâre judecătorească, astfel încât asupra lui se răsfrânge prezumția nevinovăției.

7. Apărarea consideră că învinuirea de comiterea unei infracțiuni grave nu impune aplicarea celei mai aspre măsuri preventive precum arestul preventiv, iar toate afirmațiile procurorului referitor la personalitatea învinuitului se rezumă doar la niște simple afirmații și presupuneri, cu referință la materiale operative care n-au fost probate prin exemple elocvente, prin care organul de urmărire penală ar demonstra că învinuitul se poate eschiva de la răspundere penală prin a părăsi țara/localitatea, că ar putea presa martorii, distruge urmele infracționale sau comite alte infracțiuni etc.

8. Apărarea mai indică faptul că instanța n-a motivat posibilitatea aplicării unei măsuri preventive mai blânde ca arestul preventiv.

9. În ședința instanței de recurs, avocatul N.D. și învinuitul T.E. au susținut argumentele recursului declarat și au solicitat admiterea lui.

10. Procurorul R.L. a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii contestate, ca fiind una legală și întemeiată.

11. Audiind participanții la proces, verificând legalitatea hotărârii adoptate în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul urmează a fi respins, ca unul nefondat, cu menținerea încheierii contestate, din următoarele considerente.

12. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin. 1) și alin. 5) pct. 2) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorului de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile art. 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să respingă recursul, cu menținerea hotărârii atacate.

13. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării respectivei măsuri preventive, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuitului, învinuitului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuit, învinuit, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

14. Colegiul penal apreciază că în speța dată sunt cumulate condițiile prevăzute de art. 176 din Codul de procedură penală, care rezultă și din jurisprudența CEDO și urmează a fi interpretate în lumina acesteia:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

15. Colegiul reține că urmărirea penală a fost pornită cu respectarea legislației în vigoare, iar în privința învinuitului a fost solicitată aplicarea măsurii preventive orientată spre o bună desfășurare a procesului penal, pentru preîntâmpinarea eschivării de la organele de urmărire penală și de judecată, fiind probate riscul eschivării, riscul ingerinței în cursul normal al justiției și riscul comiterii de infracțiuni - temeri care și-au păstrat forța probatorie și la momentul actual.

16. Astfel, Colegiul penal constată, la cazul dat, prezența circumstanțelor și temeiurilor care justifică aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinuitului, având în vedere:

1) existența bănuielii rezonabile că învinuitul ar putea fi vinovat de comiterea infracțiunii de care este acuzat, care se confirmă prin probele prezentate de organul de urmărire penală la etapa înaintării demersului, ce admit existența unei suspiciuni rezonabile care presupune existența faptelor și a informației care ar satisface un observator obiectiv că învinuitul T.E. a comis o infracțiune, și anume prin procesele-verbale de percheziție, de audiere a martorilor, care confirmă că anume T.E. a participat la comiterea infracțiunii imputate, ale măsurilor speciale de investigație, înregistrările convorbirilor telefonice și video;

2) riscul eschivării persoanei de la judecată, care rezultă din: complexitatea cauzei penale, gravitatea infracțiunii incriminată învinuitului T.E. – una deosebit de gravă, pentru care legea penală prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen de până la 15 ani, rolul acestuia în comiterea infracțiunii imputate, fiind comisă prin participație, cu folosirea situației de serviciu și având în vedere faptul că învinuitul poate fi implicat în comiterea altor infracțiuni sau continuarea activității sale ilegale de comercializare a substanțelor narcotice, infracțiunea fiind comisă în proporții deosebit de mari, iar coparticipanții nu sunt toți stabiliți și reținuți;

3) riscul ingerinței, în caz de eliberare, în cursul normal al justiției, care se confirmă prin faptul că urmărirea penală este la etapa incipientă, urmând ca organul de urmărire penală să efectueze toate acțiunile de urmărire penală în vederea acumulării probelor, fără a întâlni impedimente create artificial și intenționat de către învinuit în scopul eschivării acestuia de la urmărirea, răspunderea și pedeapsa penală, ținând cont de gravitatea infracțiunii ce i se impută, de severitatea pedepsei prevă-

zută pentru aceasta, de personalitatea învinuitului T.E., de rolul acestuia la comiterea infracțiunii, iar la momentul dat n-au fost efectuate toate acțiunile de urmărire penală și poate întreprinde acțiuni în detrimentul caracterului obiectiv al urmăririi penale pentru a se eschiva de răspundere, poate să nimicească probele care, la etapa actuală, nu sunt obținute în volum total, să săvârșească acțiuni de influențare asupra martorilor, fapte ce se confirmă prin declarațiile martorului F.E., care a indicat că este influențat de T.E. pentru a nu da declarații împotriva acestuia.

17. În circumstanțele descrise, Colegiul penal este solidar cu concluzia judecătorului de instrucție privind admiterea demersului acuzatorului de stat și aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinuitului T.E., considerând că o altă măsură preventivă mai blândă nu este rezonabilă, deoarece acuzatorul de stat a prezentat probe verosimile, suficiente și justificate care permit a presupune despre existența, la etapa actuală, a riscului real de ingerință a învinuitului T.E. în cursul normal al justiției, prin intervenirea în procesul de acumulare a probelor, precum și riscul real de a întreprinde alte măsuri și acțiuni în vederea eschivării sale de la răspundere și pedeapsă penală sau obținerea unui rezultat mai favorabil.

18. Argumentele apărării nu pot fi luate în considerație, fiind irelevante în fața argumentelor aduse de procuror, care dovedesc că o altă măsură preventivă mai blândă nu este rațională pentru a exclude posibilitatea de a prejudicia cursul normal al procesului penal, a diminua riscul eschivării și ingerinței în cursul normal al urmăririi penale de către învinuit.

19. Astfel, Colegiul consideră nefondate argumentele apărării privind anularea măsurii preventive de arest preventiv și înlocuirea acesteia cu una mai blândă în privința inculpatului, nefiind probate prin garanții procesele concludente. Or, prezența la învinuit a unui domiciliu stabil pe teritoriul țării, prezența unui loc de muncă și a persoanelor minore la întreținere nu pot servi temei pentru anularea încheierii contestate în prezența circumstanțelor enunțate și probelor prezentate de acuzare, care confirmă cu certitudine că o altă măsură preventivă decât cea aplicată nu este rațională în cazul dat.

20. S-a stabilit că, aflându-se la libertate, învinuitul ar putea să influențeze negativ asupra descoperirii infracțiunii prin influențarea martorilor, ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală și judecată, ținând cont de circumstanțele indicate mai sus, de gravitatea infracțiunii imputate, de personalitatea acestuia.

21. Apreciind motivele invocate de învinuire pentru necesitatea aplicării arestului preventiv și argumentele invocate de partea apărării în temeinicia anulării arestului preventiv, Colegiul penal constată că, în prezent, actualitatea motivelor învinuirii au prioritate și vor contribui la desfășurarea normală a procesului penal, iar recursul avocatului urmează a fi respins, ca nefondat, cu menținerea încheierii contestate.

22. În conformitate cu prevederile art. 312 alin. (5) pct. 2) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondat, recursul declarat de către avocatul N.D., în interesele învinuitului T.E., și se menține fără modificări încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 4 noiembrie 2018, prin care a fost admis demersul procurorului și s-a aplicat în privința învinuitului T.E. măsura preventivă sub formă de arest preventiv, cu eliberarea în privința acestuia a unui mandat de arest preventiv pe un termen de 30 zile, cu calcularea termenului începând din momentul reținerii – 2 noiembrie 2018, ora 12.45, până la 17 noiembrie 2018, ora 12.45.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului procurorului referitor la refuzul aplicării măsurii preventive de arest preventiv

Dosarul nr. 14r-1113/18
Judecătorul D.E.

D E C I Z I E

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Grefierului

S.E.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Strășeni,

R.L.,

Avocatului

V.D.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul declarat de procurorul R.L. de la Procuratura Strășeni împotriva încheierii Judecătoriei Strășeni, din 14 octombrie 2018, privind respingerea demersului prin care s-a solicitat aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinutului B.A., născut la 14 februarie 1966, originar și domiciliat în satul D., raionul Strășeni, cu studii medii, supus militar, căsătorit, cu trei copii minori la întreținere, neangajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, cetățean al Republicii Moldova, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (1) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 13 octombrie 2018 – 14 octombrie 2018;

instanța de recurs: 15 octombrie 2018 – 17 octombrie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. B.A. este învinuit în baza art. 152 alin. (1) din Codul penal, precum că, la 14 august 2018, în jurul orei 2.00, aflându-se în ograda gospodăriei cetățeanului C.S., situată în satul M., raionul Strășeni, în stare de ebrietate alcoolică, acționând cu intenție directă, urmărind scopul vătămării integrității corporale a cetățeanului P.A. în timpul unei cerți apărute spontan pe fundalul consumului de alcool, i-a aplicat

acestui două lovituri cu pumnul în regiunea feței, cauzându-i vătămări corporale sub formă de fractură bilaterală a mandibulei, care, potrivit concluziei raportului medico-legal nr. 57 din 21 august 2018, se califică ca vătămări corporale medii.

2. Învinuitul B.A. a fost reținut la 12 octombrie 2018, ora 9.00, iar la 13 octombrie 2018, procurorul a înaintat judecătorului de instrucție un demers cu privire la aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinuitului pe un termen de 30 de zile.

3. Prin încheierea Judecătorei Strășeni din 14 octombrie 2018, demersul procurorului a fost respins, ca nefondat.

4. Nefiind de acord cu încheierea adoptată, procurorul R.L. din Procuratura Strășeni a declarat recurs, solicitând casarea încheierii și aplicarea măsurii preventive de arest preventiv în privința învinuitului.

5. În motivarea recursului declarat, procurorul a indicat că:

- instanța de judecată n-a apreciat la justa valoare gravitatea faptei comise de învinuit, pentru care legea penală prevede pedeapsă privativă de libertate pe un termen de până la 5 ani de închisoare;

- nu a luat în considerație și faptul că, aflându-se la libertate, învinuitul B.A. va avea posibilitatea reală de a se eschiva de la organul de urmărire penală, prin ce va împiedica mersul normal al procesului penal. Riscul eschivării este demonstrat prin faptul că acesta s-a eschivat de la înaintarea acuzării de către procuror, fiind necesară emiterea ordonanței de reținere pentru înaintarea acuzării;

- totodată, B.A., cunoscând declarațiile date în cadrul urmăririi penale de către partea vătămată și martori, va influența partea vătămată și martorii, care sunt și prietenii săi, în vederea modificării declarațiilor.

6. În ședința instanței de recurs, procurorul R.L. de la Procuratura raionului Strășeni a susținut argumentele recursului declarat și a solicitat admiterea lui.

7. Învinuitul B.A. și avocatul acestuia, V.D., au solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii instanței de fond, ca fiind legală și întemeiată.

8. Audiind participanții la proces, cercetând materialele prezentate, în raport cu argumentele invocate în recurs, în baza normelor relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul procurorului este neîntemeiat, urmează a fi respins, cu menținerea încheierii Judecătorei Strășeni din 14 octombrie 2018, din următoarele considerente.

9. Potrivit dispozițiilor art. 312 alin. 1) și alin. 5) pct. 2) din Codul de procedură penală, controlul judiciar al legalității încheierii judecătorului de instrucție privind măsurile preventive aplicate și prelungirea duratei lor, adoptate în condițiile art. 308-310, se efectuează de către instanța judecătorească ierarhic superioară într-un complet format din 3 judecători. Ca urmare a controlului judiciar efectuat, instanța de recurs este în drept să respingă recursul, cu menținerea hotărârii contestate.

10. Conform art. 176 alin. (2)-(3) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă și măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu

închisoare pe un termen mai mare de 3 ani și doar în condițiile prevăzute de prezentul cod. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, procurorul și instanța de judecată vor aprecia și vor motiva, în mod obligatoriu, dacă măsura preventivă este proporțională cu circumstanțele individuale ale cauzei penale, inclusiv luând în considerare: 1) caracterul rezonabil al bănuielii, gravitatea și gradul prejudiciabil al faptei incriminate, apreciate în fiecare caz individual, însă fără a se pronunța asupra vinovăției; 2) personalitatea și caracterizarea bănuțului, învinuțului, inculpatului, inclusiv la momentul de comitere a faptelor incriminate; 3) vârsta și starea sănătății sale; 4) ocupația sa; 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute; 6) starea sa materială, veniturile, posesia bunurilor imobile sau a altor proprietăți; 7) deținerea unui loc permanent de trai, deținerea unui loc permanent ori temporar de muncă; 8) alte circumstanțe esențiale prezentate de bănuț, învinuț, inculpat sau de către procuror, organul de urmărire penală.

11. Din materialele anexate la demers de către procuror, Colegiul penal constată că, în cazul dat, nu sunt motive de bază, apreciate de către jurisprudența Curții Europene ca acceptabile pentru detenția unei persoane în arest preventiv, atunci când aceasta este bănuț sau învinuț de comiterea unei infracțiuni, și anume:

1) riscul eschivării persoanei de la judecată (cauza *Stogmuller c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 15);

2) riscul ingerinței în cursul normal al justiției în caz de eliberare (cauza *Wemhoff c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 14);

3) riscul comiterii de infracțiuni (cauza *Matznetter c. Austriei*, hotărârea din 10 noiembrie 1969, Seria A, nr. 9, § 9);

4) riscul de provocare a dezordinii publice (cauza *Letellier c. Franței*, hotărârea din 26 iunie 1991, Seria A, nr. 207, § 51).

12. Având în vedere materialele dosarului penal, Colegiul penal consideră că sunt temeiuri rezonabile de a bănuț că învinuț B.A. a comis fapta imputată, totodată, acest fapt nu este suficient pentru aplicarea măsurii preventive de arest preventiv.

13. Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de fond a ajuns întemeiat la concluzia că demersul procurorului nu este fondat, deoarece nu sunt temeiuri legale pentru aplicarea celei mai aspre măsuri preventive – arestul preventiv.

14. Procurorul n-a prezentat probe concludente care ar confirma riscul eschivării învinuțului de organul de urmărire penală și de judecată, riscul ingerinței, în caz de eliberare, în cursul normal al justiției sau riscul comiterii de infracțiuni.

15. Se reține că infracțiunea de care este învinuț B.A. face parte din categoria celor mai puțin grave, pentru care legea prevede pedeapsa până la 5 ani de închisoare, dar procurorul, în cazul dat, n-a apreciat just rigorile legale, cu prezentarea probelor respective, precum că învinuț s-ar putea eschiva de la organele de drept, aceste concluzii reies din faptul că infracțiunea incriminată a fost săvârșită la 14 august 2018 și, până în prezent, învinuț n-a întreprins nici o acțiune de eschivare, în acest sens, instanța de fond a reținut întemeiat faptul că învinuț are un domiciliu stabil, are o ocupație, fără loc de muncă stabil, muncește ocazional, are familie și copil minor la întreținere, are un șir de valori care îi determină legătura sa durabilă cu baștina.

16. Colegiul penal este solidar cu poziția judecătorului de instrucție, precum că procurorul n-a dovedit că măsurile preventive mai ușoare decât arestul nu pot înlătura riscurile invocate. În acest sens, instanței de judecată nu i-a fost prezentată nici o probă de către procuror, care ar confirma că, până la emiterea ordonanței de reținere a persoanei, au fost întreprinse măsuri de citare a învinuitului în conformitate cu prevederile art. 235-237 din Codul de procedură penală.

17. Colegiul preia concluzia instanței de fond, precum că, în cazul dat, măsura preventivă de arest preventiv nu este justificată și date verosimile că învinuitul B.A. se va eschiva de la organul de urmărire penală sau judecată, sau va putea influența martorii nu sunt prezentate.

18. Colegiul penal respinge, ca nefondate, argumentele procurorului, precum că arestarea învinuitului este justificată prin faptul că el ar întreprinde toate măsurile pentru a evita răspunderea penală sau să-și ușureze într-un fel poziția în detrimentul caracterului obiectiv al urmăririi penale.

19. Este obligațiunea organului de urmărire penală să stabilească circumstanțele cazului și să dovedească vinovăția învinuitului, iar faptul că, aflându-se la libertate, acesta ar putea să comită noi infracțiuni, să se eschiveze de la organele de drept, ținând cont de natura pedepsei pentru asemenea infracțiuni, să împiedice buna desfășurare a urmăririi penale nu poate fi imputat învinuitului.

20. În circumstanțele descrise, Colegiul penal consideră că procurorul n-a prezentat probe verosimile, suficiente și justificate, care permit a presupune existența, la etapa actuală, a riscului real de ingerință a învinuitului în cursul normal al justiției, prin intervenirea sa în procesul de acumulare a probelor, precum și prin riscul real de a întreprinde alte măsuri și acțiuni în vederea eschivării de la răspundere și pedepsă penală sau obținerea unui rezultat mai favorabil.

21. Apreciind motivele invocate de recurent, Colegiul penal consideră că încheierea contestată este legală și întemeiată, iar recursul procurorului urmează a fi respins, cu menținerea încheierii contestate.

22. Conform art. 312 alin. (5) pct. 2) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondat, recursul procurorului R.L. de la Procuratura raionului Strășeni și se menține fără modificări încheierea Judecătoriei Strășeni din 14 octombrie 2018, prin care a fost respins, ca nefondat, demersul procurorului privind aplicarea în privința lui B.A. a măsurii preventive de arest preventiv.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea, ca inadmisibil, a recursului
împotriva încheierii judecătoarei de instrucție emisă
în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală**

Dosarul nr. 21r-2111/18
Judecătoarea D.E.

D E C I Z I E

22 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătoarea

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

E.E.,

Avocatului

R.R.,

a examinat în ședință publică, în ordine de recurs, recursul declarat de avocatul R.R., în interesele condamnatului G.E., împotriva încheierii Judecătoarei Chișinău, sediul Buiucani, din 2 august 2018, privind respingerea, ca nefondată, a plângerii condamnatului G.E., în baza art. 313 din Codul de procedură penală.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 22 iulie 2018 – 2 august 2018;

instanța de recurs: 15 august 2018 – 22 august 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

Prin încheierea Judecătoarei Chișinău, sediul Buiucani, din 2 august 2018, a fost respinsă, ca nefondată, plângerea condamnatului G.E., în baza art. 313 din Codul de procedură penală, prin care se solicita anularea ordonanței procurorului E.E. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, din 25 noiembrie 2017, privind respingerea cererii condamnatului de a deschide procedura de revizuire a procesului penal, și anume – a sentinței Judecătoarei Buiucani, municipiul Chișinău, menținută prin Decizia Curții de Apel Chișinău, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (l) din Codul penal, cu aplicarea pedepsei cu închisoarea pe un termen de 12 ani în penitenciar de tip închis.

1. Împotriva încheierii menționate, recurs în termen a declarat avocatul R.R., în interesele condamnatului G.E., prin care solicită casarea încheierii și admiterea plângerii, obligarea procurorului să deschidă procedura de revizuire a procesului penal, motivând că G.E. a fost condamnat pe nedrept, martorii au dat declarații false, iar condamnatul nici nu s-a aflat la locul comiterii omorului, fiind peste hotarele țării.

2. În ședința instanței de recurs, avocatul și condamnatul au susținut recursul, solicitând admiterea acestuia din motivele invocate.

3. Procurorul a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, motivând că legea nu prevede dreptul persoanei la recurs în cazul dat.

4. Analizând materialele cauzei, argumentele invocate în cererea de recurs, ascultând părerile participanților la proces, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge, ca inadmisibil, recursul declarat, din următoarele motive.

5. Potrivit dispozițiilor art. 449 alin. 1) lit. c) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este inadmisibil.

6. Art. 460 din Codul de procedură penală stipulează că procedura de revizuire se deschide în baza cererii adresate procurorului de nivelul instanței care a judecat cauza în fond, dacă există vreunul din temeiurile prevăzute în art. 458 alin. (3) pct. 1)–3). Procurorul, în limitele competenței sale, dă o ordonanță de deschidere a procedurii de revizuire și efectuează cercetarea circumstanțelor sau dă o însărcinare în acest scop ofițerului de urmărire penală. În cursul cercetării circumstanțelor noi descoperite se pot efectua, cu respectarea dispozițiilor prezentului cod, audieri, cercetări la fața locului, expertize, ridicări de obiecte sau documente și alte acțiuni de urmărire penală care vor fi necesare.

7. Alin. (7) art. 460 din Codul de procedură penală prevede că, dacă lipsesc temeiurile prevăzute la art. 458, procurorul emite o ordonanță de refuz în deschiderea procedurii de revizuire, ordonanță care este susceptibilă de a fi atacată în modul prevăzut de art. 313.

8. Conform alin. (6) art. 313 din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă, cu excepția încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la Curtea de Apel în termen de 15 zile din data pronunțării.

9. Din materialele cauzei rezultă că avocatul, în interesele condamnatului, contestă o încheiere irevocabilă prin care a fost respinsă, ca nefondată, plângerea depusă de condamnat împotriva ordonanței procurorului privind refuzul în deschiderea procesului de revizuire a dosarului penal prin care a fost condamnat.

10. Raportând situația de fapt reținută la normele de drept enunțate, Colegiul conchide că recurentul nu este în drept să conteste încheierea dată, deoarece art. 313 alin. (6) din Codul de procedură penală stipulează expres care încheieri emise

de judecătorul de instrucție sunt supuse căilor de atac. La caz, încheierea emisă în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală împotriva ordonanței procurorului privind refuzul în deschiderea procedurii de revizuire este irevocabilă și nu poate fi supusă căilor de atac.

11. Din aceste motive, Colegiul va respinge recursul, ca inadmisibil.

12. În circumstanțele date, Colegiul penal nu se va expune asupra motivelor invocate în recurs, deoarece instanța de recurs nici nu purcede la examinarea fondului recursului, pentru că soluția de respingere a recursului, ca depus peste termen sau inadmisibil, nu implică o verificare a hotărârii atacate, întrucât instanța de recurs nu poate proceda la o verificare de fapt și de drept a acesteia decât în cadrul unui recurs exercitat în mod legal.

13. În astfel de circumstanțe, având în vedere prevederile articolelor 313 alin. (6), 460, 449 alin. (1) pct. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de avocatul R.R., în interesele condamnatului G.E., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 2 august 2018, privind respingerea, ca nefondată, a plângerii condamnatului G.E., în baza art. 313 din Codul de procedură penală, împotriva ordonanței procurorului E.E. de la Procuratura Buiucani, municipiul Chișinău, din 25 noiembrie 2017, privind respingerea cererii condamnatului de deschidere a procedurii de revizuire a procesului penal, și anume – a sentinței Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea pedepsei cu închisoare pe un termen de 12 ani în penitenciar de tip închis.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului, ca nefondat,
împotriva încheierii judecătorului de instrucție emisă în ordinea art. 313
din Codul de procedură penală**

Dosarul nr. 21r-11/18
Judecătorul D.E.

DECIZIE

20 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorul din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

E.E.,

Avocatului

R.R.,

a examinat în ședință publică, în ordine de recurs, recursul avocatului R.R., în numele petiționarului D.M., declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 4 iunie 2018, emisă în baza art. 313 din Codul de procedură penală, privind respingerea plângerii cu privire la anularea ordonanței din 29 decembrie 2017, emisă de către procurorul E.E. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, privind refuzul în pornirea procesului penal, și a ordonanței din 7 aprilie 2018, emisă de procurorul E.M. de la Procuratura municipiului Chișinău, sediul Buiucani, de respingere a plângerii.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 22 iulie 2018 – 2 august 2018;

instanța de recurs: 15 august 2018 – 20 august 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 4 iunie 2018, a fost respinsă, ca nefondată, plângerea avocatului R.R., în interesele părții vătămate D.M., privind anularea ordonanței din 29 decembrie 2017, emisă de către procurorul E.E. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, privind refuzul în pornirea procesului penal, clasarea procesului penal și a ordonanței din 7 aprilie

2018, emisă de către procurorul E.M. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, de respingere a plângerii.

2. Instanța de fond a stabilit că, la 5 decembrie 2016, organul de urmărire penală al IP Buiucani, municipiul Chișinău, a intentat procesul penal în baza art.190 alin. (4) din Codul penal, în baza sesizării lui D.M., pe faptul acțiunilor presupus ilegale ale lui A.I., aferente pretensei însușiri, prin înșelăciune și abuz de încredere, a bunurilor și mijloacelor bănești în proporții deosebit de mari.

3. După efectuarea investigațiilor, coroborând circumstanțele de fapt constatate, procurorul a ajuns la concluzia privind refuzul în pornirea procesului penal și clasarea procesului penal, întrucât fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzută de art. 190 din Codul penal, concluzie cu care instanța de fond este solidară.

4. Instanța de fond a concluzionat că procurorul corect a conchis că, din materialele cauzei penale, se constată la caz un litigiu de ordin civil, fapt care exclude pornirea unei cauze penale, iar acțiunile numitei A.I. nu pot fi apreciate și calificate prin prisma prevederilor art. 190 din Codul penal. Cele constatate denotă faptul că litigiul apărut între părți este unul de natură civilă și urmează a fi soluționat în ordinea corespunzătoare.

5. Împotriva încheierii a declarat recurs în termenul legal avocatul R.R., în numele petiționarului D.M., prin care solicită casarea încheierii și anularea ordonanțelor procurorilor din 29 decembrie 2017 și din 7 aprilie 2018, cu obligarea procurorului de a înlătura toate încălcările depistate.

6. În motivarea recursului se menționează că, în cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală a încălcat drepturile petiționarului D.M., deoarece organul de urmărire penală nu s-a expus asupra afirmațiilor petiționarului în plângerea sa. Avocatul consideră că, în cazul dat, organul de urmărire penală nu a întreprins toate măsurile de rigoare, examinând plângerea petiționarului superficial, fără a se expune asupra motivelor și faptelor invocate de acesta, lucru care atrage inevitabil încălcarea dreptului acesteia asupra unui proces echitabil, în conformitate cu prevederile art. 6 din CEDO.

7. Totodată, susține că, în cadrul urmăririi penale, nu s-a cercetat minuțios faptul însușirii de către A.I. a bunurilor și mijloacelor bănești. Nu a fost efectuată nici o confruntare între partea vătămată D.M. și bănuitul A.I. în vederea înlăturării divergențelor apărute în declarațiile acestora. Mai mult, susține că partea vătămată, fiind preîntâmpinată de răspundere penală, existând prezumția dării unor declarații veridice, nefiind efectuată nici o confruntare în vederea înlăturării divergențelor apărute, la adoptarea ordonanței de încetare, procurorul pune la baza acesteia doar declarațiile bănuitului, care nu au fost verificate corespunzător prin efectuarea tuturor acțiunilor de urmărire penală.

8. În baza celor expuse, avocatul consideră că organul de urmărire penală nu a întreprins toate măsurile de rigoare, examinând plângerea petiționarului superficial, iar prin ordonanța de încetare a urmăririi penale, precum și ordonanța de respingere a plângerii, se încalcă drepturile și libertățile petiționarului.

9. În ședința instanței de recurs, avocatul și petiționarul au susținut recursul, solicitând admiterea acestuia pe motivele invocate.

10. Procurorul a pledat pentru respingerea recursului, cu menținerea încheierii contestate.

11. Analizând materialele cauzei, argumentele invocate în cererea de recurs, ascultând părerile participanților la proces, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge, ca nefundat, recursul declarat, din următoarele motive.

12. Potrivit art. 437 alin. (1) pct. 3¹) din Codul de procedură penală, pot fi atacate cu recurs încheierile privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, adoptată conform prevederilor art. 313.

13. Alin. (6) art. 313 din Codul de procedură penală prevede că încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă, cu excepția încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la Curtea de Apel în termen de 15 zile de la data pronunțării.

14. Conform art. 449 alin.1) lit. a) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefundat.

15. Din materialele prezentate, în raport cu argumentele recursului și normele relevante la caz, Colegiul penal constată că instanța de fond a făcut o analiză minuțioasă a materialelor cauzei, le-a dat o apreciere cuvenită și corect a ajuns la concluzia că plângerea avocatului, în interesele petiționarului, urmează a fi respinsă.

16. Astfel, potrivit materialelor cauzei, s-a stabilit că SUP al IP Buiucani, municipiul Chișinău, a pornit procesul penal nr. 206 în baza art. 190 alin.(4) din Codul penal, în baza sesizării lui D.M. cu privire la pretensele acțiuni ilegale ale lui A.I., căreia i-a transmis mai multe bunuri materiale și mijloace bănești, iar aceasta s-a obligat ca, ulterior, să le achite, dar nu și-a onorat obligația.

17. Conform materialelor procesului penal, s-a constatat că petiționarul s-a înțeles cu A.I. să-i transmită patru perechi de încălțăminte pentru care urma să-i achite suma de 1.200 lei și câteva bluze, pe care urma să i le repare, dar aceasta nu și-a onorat obligațiunile. Tot atunci, i-a mai dat și suma de 310 lei, pentru efectuarea unor lucrări de reparație a unei gece și a două bluze, însă lucrările nu i-au fost executate. De asemenea, i-a mai dat lui A.I. pentru păstrare mai multe bunuri și alte obiecte, în sumă totală de 60.000 lei, pe care ultima nu i-a întors.

18. La 29 decembrie 2017, procurorul a emis ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal, deoarece în acțiunile lui A.I. nu se întrucesc semnele componenței de infracțiune.

19. Ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal a fost contestată de petiționar, în baza art. 299/1 alin. (1) din Codul de procedură

penală, procurorului ierarhic superior, care, prin ordonanța din 7 aprilie 2018, a respins, ca neîntemeiată, plângerea, cu menținerea ordonanței contestate.

20. Colegiul penal consideră legală și întemeiată încheierea contestată. Fiind solidar cu poziția judecătorului de instrucție, precum că, ca urmare a examinării tuturor probelor acumulate în cadrul procesului penal, în mod obiectiv, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității, precum și din punct de vedere al coroborării lor, astfel încât nici o probă să nu posedă putere probantă prestabilită, procurorul a ajuns la concluzia că, în cazul dat, urmează a fi emisă ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal.

21. Astfel, ca urmare a examinării declarațiilor acumulate și a materialelor prezentate, procurorul a constatat întemeiat că, în cazul dat, nu s-a stabilit un suport probatoriu util și pertinent care ar demonstra incontestabil faptul săvârșirii unei infracțiuni prevăzută de Codul penal, concluzionând neînceperea urmăririi penale și clasarea procesului penal, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii, ținând cont de prevederile art. 8 din Codul de procedură penală, care stipulează că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

22. Colegiul constată că, în rezultatul verificării circumstanțelor invocate de petiționar privind presupusa infracțiune, din cuprinsul materialelor procesului penal rezultă că organul de urmărire penală a îndeplinit toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor în cadrul investigării cauzei.

23. În atare circumstanțe, Colegiul penal conchide: instanța întemeiat a ajuns la concluzia că actele atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile sau libertățile petiționarului nu au fost încălcate, iar față de motivele conținute în plângerea petiționarului instanța s-a pronunțat detaliat asupra tuturor argumentelor, constatând că actele atacate au fost efectuate în conformitate cu legea și că drepturile și libertățile petiționarului garantate de art. 6 din Convenția Europeană, art. 20 din Constituție și de art. 313 din Codul de procedură penală nu au fost încălcate sau afectate, pentru care temeiuri a și respins plângerea înaintată în condițiile art. 313 din Codul de procedură penală, ca fiind vădit neîntemeiată.

24. Astfel, Colegiul penal constată că procurorul a îndeplinit toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor în cadrul investigării. Acțiuni sau inacțiuni ale procurorului, care, în speță, ar leza drepturile și interesele legitime ale petiționarului nu au fost constatate.

25. Potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) din Codul de procedură penală, concluziile privind vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii, care nu pot fi înlăturate în condiții legale, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului, precum și lipsa probelor incontestabile care ar da posibilitatea dispunerii pornirii unei

urmăriri penale pe faptul bănuielii rezonabile de comitere de către A.I. a infracțiunii prevăzută de art. 190 din Codul penal.

26. Din materialele procesului penal rezultă cu certitudine că între părți este prezent un litigiu civil, care este obiect de examinare în cadrul instanței de judecată în ordine civilă, fapt confirmat prin materialele anexate, iar presupunerea petiționarului că, deja la primirea banilor și bunurilor, A.I. urmărea intenția de a sustrage acești bani și bunuri, dar nu de a executa obligațiile contractuale asumate, este lipsită de suport probator.

27. În atare circumstanțe, Colegiul penal conchide că procurorul întemeiat a ajuns la concluzia de a refuza în pornirea urmăririi penale pe marginea plângerii petiționarului D.M. pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzută de legea penală, rezultând din datele administrate în cadrul procesului penal, potrivit cărora s-a stabilit că în acțiunile lui A.I. nu se întrunesc semnele constitutive ale infracțiunii, iar între părți sunt prezente relații de ordin civil. Între părți există un litigiu civil în baza contractului de prestări servicii, asupra căruia urmează a se expune instanța în ordine civilă.

28. Astfel, față de lucrul judecat de prima instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a hotărârii pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a circumstanțelor cazului, examinarea plângerii enunțate fiind în conformitate cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

29. Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs, eventual o curte de recurs, în principiu, să reia motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârile CEDO *Garcia Ruis c. Spaniei*, *Helle c. Finlandei*).

30. Argumentele recurentului invocate în recurs sunt irelevante și nu se încadrează în prevederi legale pentru anularea încheierii și ordonanțelor contestate, acestea fiind declarative și lipsite de suport.

31. Colegiul constată că încheierea judecătorului de instrucție și ordonanțele contestate sunt legale, întemeiate pe normele legale, iar motivele recurentului de anulare a acestora nu se încadrează în cadrul legal și urmează a fi respinse.

32. În lumina celor stabilite, Colegiul penal consideră nefondate, lipsite de suport juridic și probator, argumentele invocate în recursul înaintat, iar încheierea atacată este legală și întemeiată, motiv pentru care recursul urmează a fi respins, ca fiind nefondat.

33. Pentru aceste motive, călăuzindu-se de prevederile art. 447-449 alin. (1) pct. 1) lit. a) și art. 313 din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondat, recursul avocatului R.R., în numele petiționarului D.M.

Se menține, fără modificări, încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 4 iunie 2018, emisă în baza art. 313 din Codul de procedură penală, privind respingerea plângerii cu privire la anularea ordonanței din 29 decembrie 2017, emisă de către procurorul E.E. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, privind refuzul în pornirea procesului penal, și a ordonanței din 7 aprilie 2018, emisă de către procurorul E.M. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Buiucani, de respingere a plângerii în ordinea controlului ierarhic superior.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului împotriva încheierii judecătorului de instrucție, emisă în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, cu rejudecarea plângerii și emiterea unei noi hotărâri privind admiterea plângerii, declararea nulității actelor emise de procuror privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală, clasarea cauzei penale și obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice

Dosarul nr. 21r-112/18

Judecător P.A.

DECIZIE

27 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

R.A.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Anticorupție,

M.I.,

Avocatului

I.S.,

a examinat în ședință publică, în ordine de recurs, recursul declarat de avocatul I.S., în interesele SRL „OOO”, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 21 iunie 2018, emisă în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală privind respingerea plângerii de declarare nulă a ordonanței procurorului de scoatere de sub urmărire penală a cetățenilor P.V. și Z.V., cu clasarea procesului penal din 23 septembrie 2017 și a ordonanței procurorului ierarhic superior din 4 decembrie 2017, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea petiționarului.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 1 iunie 2018 – 21 iunie 2018;

instanța de recurs: 6 iulie 2018 – 27 iulie 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 21 iunie 2018, a fost respinsă, ca nefondată, plângerea avocatului I.S., în interesele SRL „OOO”,

înaintată în baza art. 313 din Codul de procedură penală împotriva ordonanței procurorului M.I. de la Procuratura Anticorupție, din 23 septembrie 2017, de scoatere de sub urmărire penală a cetățenilor P.V. și Z.V., cu clasarea procesului penal nr. 2015970308, în baza prevederilor art. 275 pct. 3) și art. 286 din Codul de procedură penală, din motivul lipsei laturii obiective a infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal și împotriva ordonanței din 4 decembrie 2017, emisă de procurorul-interimar Anticorupție, de respingere a plângerii înaintate de SRL „OOO” împotriva ordonanței procurorului M.I. de la Procuratura Anticorupție, din 23 septembrie 2017.

2. Nefiind de acord cu încheierea, avocatul I.S., în interesele SRL „OOO”, a înaintat recurs în termen împotriva încheierii indicate mai sus, solicitând:

- casarea încheierii și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a plângerii înaintate;

- anularea ordonanței procurorului M.I., din 23 septembrie 2017, prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a cetățenilor P.V. și Z.V., în baza prevederilor art. 284 alin. (2) pct. 2) din Codul de procedură penală, din motivul lipsei laturii obiective a infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal și clasarea procesului penal nr. 2015970308 în temeiul prevederilor art. 275 pct. 3) și art. 286 din Codul de procedură penală, din motivul lipsei laturii obiective a infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal;

- anularea ordonanței procurorului ierarhic superior din 4 decembrie 2017 emisă de procurorul interimar Anticorupție, prin care s-a dispus respingerea plângerii înaintate de SRL „OOO” privind anularea ordonanței emisă de procurorul M.I. de la Procuratura Anticorupție, din 23 septembrie 2017, ca fiind neîntemeiată;

- obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate ale drepturilor și libertăților omului, și ale persoanei juridice.

3. În motivarea cererii de recurs, recurentul a invocat că instanța de fond și procurorii n-au ținut cont la emiterea actelor contestate, de toate circumstanțele cauzei și au adoptat hotărâri nemotivate.

4. În ședința instanței de recurs, avocatul I.S., în interesele SRL „OOO”, a susținut recursul înaintat, solicitând admiterea acestuia.

5. Procurorul M.I. a solicitat respingerea recursului, cu menținerea încheierii atacate.

6. Audiind participanții la proces, cercetând materialele prezentate în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul este fondat și urmează a fi admis, iar încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei și admiterea integrală a plângerii înaintată în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, din următoarele considerente.

7. Potrivit art. 313 alin. (6) și art. 437 alin.1) pct. 3¹) din Codul de procedură penală, pot fi atacate cu recurs încheierile privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, adoptate conform prevederilor art. 313.

8. Articolul 449 alin.1) pct. 2) lit. b) din Codul de procedură penală stipulează că, judecând recursul, instanța este în drept să rejudece cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri.

9. Conform prevederilor recomandării Curții Supreme de Justiție nr. 71 din 30 decembrie 2014, cu privire la judecarea recursului împotriva încheierilor adoptate în ordinea prevăzută de art. 313 din Codul de procedură penală, dacă la judecarea recursului se stabilesc circumstanțe care duc la necesitatea anulării încheierii judecătorului de instrucție, instanța de recurs urmează să caseze încheierea și să adopte o nouă hotărâre în conformitate cu prevederile art. 313 din Codul de procedură penală, considerând plângerea întemeiată, și urmează a fi adoptată o încheiere prin care se obligă procurorul să înlăture încălcările depistate privind lezarea drepturilor și libertăților omului sau ale persoanei juridice și, după caz, declară nulitatea actului sau acțiunii procesuale atacate.

10. Art. 313 alin. (1) și alin. (6) din Codul de procedură penală stipulează că plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alți participanți la proces sau de către alte persoane drepturile și interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plângerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plângerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. Încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă, cu excepția încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la Curtea de Apel în termen de 15 zile de la data pronunțării.

11. Potrivit art. 19 alin. (3) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuitului, învinuitului, inculpatului cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

12. Sub acest aspect, raportând materialele cauzei la prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal atestă că acestea nu au fost respectate de către organul de urmărire penală, ceea ce a dus la încălcarea dreptului la un proces echitabil persoanei juridice SRL „OOO”.

13. Astfel, potrivit materialelor cauzei, se constată că urmărirea penală a fost începută la 19 iulie 2015 de organul de urmărire penală conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

14. Se constată că, prin ordonanțele din 22 iunie 2017, a fost recunoscut în calitate de bănuit, fiindu-i imputat că a săvârșit infracțiunea prevăzută la art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, persoana juridică SRL „AM”, administratorul SRL „AM”,

P.V., iar la 10 august 2017 a fost recunoscut în calitate de bănuît contabilul întreprinderii, Z.V.

15. În rezultatul acțiunilor de urmărire penală întreprinse, procurorul a ajuns la concluzia că bănuiții P.V., administrator al SRL „AM”, și Z.V., contabil-șef la SRL „AM”, nu pot fi atrași la răspundere penală pentru evaziune fiscală, deoarece fapta acestora nu întrunește elementele infracțiunilor imputate, și anume – latura obiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

16. Colegiul penal constată că procurorul n-a dat apreciere tuturor circumstanțelor invocate de reprezentantul persoanei juridice SRL „OOO”. Mai mult ca atât, din conținutul ordonanței rezultă că, la 22 iunie 2017, persoana juridică SRL „AM” a fost recunoscută în calitate de bănuît, însă procurorul nu și-a argumentat soluția privind existența sau inexistența în acțiunile persoanei juridice SRL „AM” a componenței de infracțiune prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b), limitându-se doar la scoaterea de sub urmărire penală a cetățenilor Z.V. și P.V.

17. Astfel, se constată că procurorul nu și-a argumentat soluția de clasare a urmăririi penale pe faptele indicate în plângerea reprezentantului SRL „OOO”, ordonanțele contestate fiind nemotivate, fără a da apreciere tuturor circumstanțelor invocate și materialelor acumulate, fapt ce constituie un viciu fundamental, care încalcă drepturile petiționarului la un proces echitabil.

18. Colegiul penal reține că, în prezența circumstanțelor elucidate supra, prin neasigurarea unei urmăririi penale eficiente în acest caz, fondatorilor SRL „OOO” li s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, ceea ce constituie, în același timp, vicii fundamentale care afectează hotărârea procurorului.

19. Aferent omisiunilor relevate, Colegiul penal reține jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului în cauza *Gurgurov c. Moldovei* (Hotărârea nr. 7045/08 din 16 septembrie 2009), în cadrul căreia Curtea a statuat că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la deciziile lor și să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili conform legii pentru a asigura probe cu privire la incident.

20. Deci, ca urmare a efectuării unei investigații incomplete și insuficiente, petiționarului i-a fost lezat dreptul la un proces echitabil, care, în contextul celor indicate mai sus, generează încălcarea drepturilor garantate, încălcare ce constituie în cazul dat un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea adoptată.

21. În vederea repunerii în drepturi a persoanei care se consideră păgubită în procesul penal, se impune redeschiderea procedurilor de urmărire penală, prin reluarea investigației asupra cazului dat, cu obligarea procurorului să înlăture neajunsurile stabilite.

22. În atare circumstanțe, ținând cont de normele legale enunțate, Colegiul penal consideră necesar de admis recursul declarat de avocat în interesele SRL „OOO”, casând încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, din 21 iunie 2018, rejude-

când cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care admite plângerea avocatului I.S., apărător al intereselor SRL „OOO”, declarând nule ordonanța procurorului de scoatere de sub urmărire penală a cetățenilor P.V. și Z.V., cu clasarea procesului penal din 23 septembrie 2017, și ordonanța procurorului ierarhic superior din 4 decembrie 2017, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea petiționarului, cu reluarea procesului penal și remiterea cauzei penale procurorului pentru înlăturarea neajunsurilor stabilite.

23. În conformitate cu prevederile art. 313 alin. (6), 449 alin. (1) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul declarat de avocatul I.S. în interesele SRL „OOO”.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 21 iunie 2018 și se rejudecă cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care se admite plângerea avocatului I.S., în interesele SRL „OOO”.

Se declară nule ordonanța procurorului M.I. din 23 septembrie 2017, privind scoaterea de sub urmărire penală a cetățenilor P.V. și Z.V., cu clasarea procesului penal, și ordonanța procurorului ierarhic superior din 4 decembrie 2017, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea petiționarului, cu reluarea procesului penal și remiterea cauzei penale procurorului pentru înlăturarea neajunsurilor stabilite.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul R.A.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului
cu casarea încheierii judecătorului de instrucție
și respingerea autorizării de efectuare a percheziției**

Dosarul nr. 11r-11/18
Judecător C.E.

D E C I Z I E

1 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

D.D.,

Judecătorilor

R.M. și F.F.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Centru),

N.S.,

Avocatului

M.C.,

Reprezentantului „TTT” SRL,

S.D.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul lui T.R., director al SRL „TTT”, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 7 iulie 2018, privind autorizarea efectuării percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, aflată pe adresa municipiului Chișinău, str. Columna, nr. 50, și a procesului-verbal de percheziție din 8 iulie 2018.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 7 iulie 2018 – 7 iulie 2018;

instanța de recurs: 26 iulie 2018 – 1 august 2018.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Procurorul s-a adresat cu demers în instanța de judecată, motivând că urmărirea în cauza penală nr. 2018520124 a fost pornită la 7 iulie 2018 de către Procuratura municipiului Chișinău, conform semnelor componente ale infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, pe faptul că, în perioada anilor 2017-2018, factorii de decizie ai mai multor întreprinderi cu adresele juridice situate în municipiul Chișinău, care au ca gen principal de activitate desfășurarea jocurilor de noroc, exploatarea automatelor de joc cu câștiguri bănești, au inclus în documentele

contabile, fiscale și financiare date denaturate privind veniturile și cheltuielile, prin neînregistrarea tuturor încasărilor în aparatul de casă, nereflectarea veniturilor reale în documentele contabile, exploatarea ilegală a aparatelor de joc (fără a fi incluse în licență), modificarea datelor contoarelor aparatelor de joc, în rezultat, fiind tănuite obiecte impozabile utilizate în cadrul desfășurării activității economice în domeniul jocurilor de noroc – acțiuni care au condus la neachitarea impozitului la bugetul de stat în proporții ce depășesc 100 de salarii medii lunare pe economie prognozate pentru anul 2018.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 7 iulie 2018, a fost admis demersul procurorului de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru, N.S., fiind autorizată efectuarea percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, în scopul depistării și ridicării facturilor fiscale, documentelor, registrelor de evidență, actelor cu notițe, mărfurilor fără acte de proveniență, diferitelor suporturi electronice care conțin informații relevante în cazul cercetat, precum și alte obiecte care ar putea avea importanță pentru cauza penală.

3. Împotriva încheierii în cauză, recurs în termen a declarat T.R., directorul SRL „TTT”, solicitând casarea încheierii și respingerea demersului procurorului de autorizare a efectuării percheziției la sediile, încăperile, oficiile și depozitele SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, în scopul desfășurării și ridicării facturilor fiscale, documentelor, registrelor de evidență, actelor cu notițe, mărfurilor fără proveniență, diferitelor suporturi electronice care conțin informații relevante în cazul cercetat, precum și alte obiecte care ar putea avea importanță pentru cauza penală, anularea procesului-verbal de percheziție din 8 iulie 2018, întocmit în baza efectuării percheziției în încăperile, oficiile și depozitele SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50.

4. În motivarea recursului se invocă că nici din încheierea privind autorizarea percheziției, din 7 iulie 2018, nici din ordonanța de efectuare a percheziției la domiciliu, din 7 iulie 2018, emise de procurorul de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru, în cadrul cauzei penale nr. 2018520124, nici trimiterile la demersul procurorului privind autorizarea perchezițiilor, adresat judecătorului de instrucție, nu rezultă existența presupunerii rezonabile că în sediile, încăperile, oficiile și depozitele SRL „TTT” de pe adresa indicată mai sus se pot afla probele citate supra, care ar putea avea importanță pentru cauza penală.

5. Recurentul menționează că nu este motivată importanța probatorie a eventualelor probe depistate în prezenta cauză penală și dacă ele ar putea servi pentru asigurarea procesului probatoriu. În ordonanța de efectuare a percheziției din 7 iulie 2018 nu sunt indicate date cu privire la obiectele sau documentele căutate, fapt ce contravine art. 128 alin. (3) din Codul de procedură penală. Totodată, nici procurorul și nici un alt organ nu au făcut niciodată adresări oficiale către conducerea SRL „TTT” pentru a fi prezentate documente sau a ieși la fața locului în scopul inspectării aparatelor de casă și verificării achitărilor prin MCC.

6. Astfel, nici ordonanța de efectuare a percheziției și nici încheierea judecătorului de instrucție nu conțin date care ar argumenta necesitatea efectuării respectivei acțiuni procesuale.

7. Totodată, menționează că a fost încălcată procedura efectuării percheziției, care a avut loc în lipsa reprezentantului SRL „TTT”, care nu a fost citat în mod legal despre efectuarea percheziției. Percheziția s-a efectuat doar în prezența paznicului ori a operatorului, care nu dețin nici o informație despre documentația contabilă și administrarea bunurilor, nu dețin cheile de la aparate și nu au împuterniciri de a reprezenta organizația în probleme juridice sau litigioase.

8. Recurentul indică, deasemenea, că în procesul-verbal de percheziție din 8 iulie 2018 lipsește semnătura reprezentantului SRL „TTT”, cu propunerea de a preda benevol documentele sau obiectele solicitate, deoarece acest lucru nici nu a fost propus de către ofițerii de urmărire penală.

9. În ședința instanței de recurs, avocatul M.C. și reprezentantul SRL „TTT”, S.G., au susținut recursul declarat, pledând pentru admiterea lui, din motivele indicate.

10. Procurorul a pledat pentru respingerea recursului declarat, solicitând menținerea încheierii contestate, ca fiind întemeiată și legală.

11. Examinând materialele prezentate și verificând legalitatea autorizării efectuării percheziției, Colegiul penal constată că recursul declarat este întemeiat și urmează a fi admis, cu casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 7 iulie 2018, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care se va respinge demersul procurorului privind autorizarea efectuării percheziției, din următoarele considerente.

12. Potrivit art. 305 din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de instrucție privind examinarea demersurilor privind efectuarea acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigații sau aplicarea măsurilor procesuale de constrângere poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel.

13. Conform prevederilor art. 449 alin. (1) pct. 2) lit.b) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l admită, casând hotărârea, rejudicând cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri.

14. Conform art. 8 alin. (1) și alin. (2) CEDO, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.

15. Astfel, Curtea mai menționează că unul din principiile care are menirea să asigure protecția dreptului la viața privată este și principiul legalității ingerinței. Nu se admite ingerința autorităților publice în exercitarea dreptului inviolabilității domiciliului. Ca excepție, acest amestec este admis atunci când este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru

securitatea națională, securitatea publică, bunăstarea economică a țării, apărarea și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei, sau pentru protejarea drepturilor și libertăților altora. Constituția Republicii Moldova, în art. 29, garantează inviolabilitatea domiciliului.

16. Concomitent, art. 15 din Codul de procedură penală stabilește că nimeni nu este în drept să se implice în mod arbitrar și nelegitim în viața intimă a persoanei.

17. Acest principiu presupune că o ingerință în dreptul la viața privată poate fi justificată atunci când există o lege în sensul Convenției.

18. Norma legală din art. 10 alin. (1) al Codului de procedură penală stipulează că toate organele și persoanele participante la procesul penal sunt obligate să respecte drepturile, libertățile și demnitatea persoanei. Alin. (2) prevede că imitarea temporară a drepturilor și libertăților persoanei și aplicarea de către organele competente a măsurilor de constrângere față de ea se admit numai în modul și în cazurile strict prevăzute de prezentul cod.

19. Potrivit prevederilor art. 125 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este în drept să efectueze percheziție dacă din probele acumulate sau din materialele activității speciale de investigații rezultă o presupunere rezonabilă că într-o anumită încăpere ori într-un alt loc sau la o anumită persoană se pot afla instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea a infracțiunii, obiecte și valori dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală și care prin alte procedee probatorii nu pot fi obținute.

20. În speță se constată următoarea situație faptică: urmărirea în cauza penală nr. 2018520124 a fost pornită la 7 iulie 2018 de către Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru, conform semnelor componente ale infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, pe faptul că, în perioada anilor 2017-2018, factorii de decizie ai mai multor întreprinderi cu adresele juridice situate în municipiul Chișinău, care au ca gen principal de activitate desfășurarea jocurilor de noroc, exploatarea automatelor de joc cu câștiguri bănești, au inclus în documentele contabile, fiscale și financiare date denaturate privind veniturile și cheltuielile, prin neînregistrarea tuturor încasărilor în aparatul de casă, nereflectarea veniturilor reale în documentele contabile, exploatarea ilegală a aparatelor de joc (fără a fi incluse în licență), modificarea datelor contoarelor aparatelor de joc, în rezultat fiind tănuite obiecte impozabile utilizate în cadrul desfășurării activității economice în domeniul jocurilor de noroc – acțiuni care au condus la neachitarea impozitului la bugetul de stat în proporții ce depășesc 100 de salarii medii lunare pe economie prognozate pentru anul 2018.

21. Examinând înscrisurile anexate la demersul procurorului, în raport cu motivele invocate de recurent și normele legale, Colegiul penal ajunge la concluzia că hotărârea instanței de fond privind admiterea demersului procurorului și autorizarea efectuării percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT” pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, este nefondată.

22. Astfel, art. 304 alin. (1) din Codul de procedură penală stipulează că temei pentru începerea procedurii de autorizare a efectuării acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigații sau de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere îl constituie ordonanța motivată a organului investit cu astfel de împuterniciri, în conformitate cu prezentul cod, și demersul procurorului prin care se solicită acordul pentru efectuarea acțiunilor respective.

23. Prin urmare, percheziția se efectuează în baza ordonanței motivate a organului de urmărire penală și numai cu autorizarea judecătorului de instrucție.

24. În aceste circumstanțe, Colegiul penal a reținut că ordonanța din 7 iulie 2018 privind autorizarea efectuării percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT” pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, este nefondată și nemotivată.

25. Analizând materialele prezentate, Colegiul penal constată că, la caz, nu sunt suficiente temeiuri pentru autorizarea efectuării percheziției solicitate de procuror la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, argumentele indicate de către procuror și judecătorul de instrucție fiind irelevante pentru efectuarea percheziției în circumstanțele date.

26. Se reține că la materialele prezentate de procuror n-au fost anexate probe care ar confirma faptul că la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, se pot afla acte, date sau informații relevante cazului cercetat.

27. Din cele anexate se identifică că, la 7 iulie 2018, ofițerul superior de investigații, R.R., de la SIFE a DP din municipiul Chișinău a înaintat procurorului un raport prin care aduce la cunoștință datele obținute ca urmare a efectuării investigațiilor preliminare (*f.d.* 7), în aceeași zi procurorul emite ordonanța de pornire a urmăririi penale conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal (*f.d.* 6) și tot atunci dispune efectuarea percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa menționată (*f.d.* 4-5), înaintând în acest sens un demers judecătorului de instrucție, fără a prezenta probe care ar confirma că prin alte căi nu a fost posibil de dobândit înscrisurile menționate.

28. În conformitate cu raportul ofițerului superior de investigații, R.R., de la SIFE a DP din municipiul Chișinău, se constată că concluziile despre necesitatea efectuării perchezițiilor la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, au survenit drept urmare a unui complex de măsuri investigative, iar la demers fiind anexat doar extrasul sau informația oficială despre persoana juridică, sediile, subdiviziunile și fondatorii acesteia, fără să fie identificată legătura dintre agentul economic și, nemijlocit, presupusele acțiuni comise.

29. Potrivit demersului procurorului, se invocă faptul că SRL „TTT”, care are ca gen principal de activitate desfășurarea jocurilor de noroc, exploatarea automatelor de joc cu câștiguri bănești, în perioada anilor 2017-2018, fără a anexa acte sau probe care ar confirma genul de activitate a persoanei juridice, a inclus în documentele

contabile, fiscale și financiare date denaturate privind veniturile și cheltuielile, prin neînregistrarea tuturor încasărilor în aparatul de casă, nereflectarea veniturilor reale în documentele contabile, exploatarea ilegală a aparatelor de joc (fără a fi incluse în licență), fără a fi anexată licența, datele despre aparatele deținute și neincluse în aceasta, modificarea datelor contoarelor aparatelor de joc, în rezultat fiind tănuite obiecte impozabile utilizate în cadrul desfășurării activității economice în domeniul jocurilor de noroc, iar venitul obținut nu era reflectat în evidența contabilă.

30. Respectiv, se apreciază că procurorul n-a prezentat la caz probe care ar justifica necesitatea efectuării percheziției și ar confirma că prin alte procedee probatorii nu este posibil de a fi obținute obiectele indicate, or, efectuarea percheziției este o ingerință a autorităților publice în exercitarea dreptului inviolabilității domiciliului și urmează a fi motivată.

31. Colegiul penal constată că, autorizând percheziția la sediul menționat, instanța de fond nu a analizat toate probele prezentate, nu a ținut cont de faptul că autorizarea unei acțiuni procesuale atât de largă, expusă în termeni vagi, poate fi recunoscută de jurisprudența CEDO ca o autorizație a abuzurilor agenților statului.

32. Aplicabilă speței este hotărârea în cauza *Mancevschi vs. Moldova* din 7 octombrie 2008, în care Curtea a indicat la bunuri care urmau a fi ridicare, fiind frapată de această formulare largă, care a permis o discreție nelimitată ofițerului de urmărire penală.

33. Instanța de recurs conchide că la materialele cauzei lipsesc acte confirmative care ar arăta legătura între SRL „TTT” și cauza penală nr. 2018520124. Din ordonanța de pornire a urmăririi penale anexată la demers rezultă că această cauză penală este pornită conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal în privința mai multor întreprinderi cu adrese juridice situate în municipiul Chișinău, fără a fi specificată SRL „TTT”. Procurorul n-a anexat probe concludente și pertinente care ar fi indicat necesitatea autorizării percheziției și că anume în acest loc s-ar putea afla probe, informații cu importanță pentru cauza penală, precum și alte obiecte și documente care au importanță la stabilirea circumstanțelor cauzei penale.

34. Subsecvent, instanța de recurs indică faptul că procurorul nu a prezentat dovezi că probele care se solicită a fi obținute în cadrul percheziției din speță n-au putut fi obținute prin alte căi.

35. Colegiul penal menționează că aceste circumstanțe indică repetat la conținutul vag al ordonanței de efectuare a percheziției din 7 iulie 2018, ceea ce se echivalează cu lipsa temeiurilor legale de efectuare a percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa: municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, or, în cazul în care există suficiente probe că infracțiunea a fost săvârșită de o anumită persoană, organul de urmărire penală întocmește un raport cu propunerea de a pune persoana respectivă sub învinuire, raportul cu materialele cauzei se înaintează procurorului, iar măsurile speciale de investigații pot fi aplicate numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile de a presupune că bănuitul, învinutul,

inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvârșească alte infracțiuni.

36. Relevantă la acest capitol este aceeași hotărâre *Mancevschi vs. Moldova*, din 7 octombrie 2008, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că percheziția biroului avocatului este privită ca o ingerință în viața privată, a corespondenței și, potențial, a domiciliului. Curtea a fost de acord cu părțile precum că percheziția biroului și a domiciliului reclamantului constituie o ingerință în dreptul reclamantului garantat de art. 8 CEDO. Curtea a notat că mandatul de percheziție eliberat de către judecătorul de instrucție, care a repetat aproape în întregime ordonanța ofițerului de urmărire penală, nu a indicat niciun detaliu referitor la ceea ce urma să fie căutat pe parcursul percheziției. Mai mult, mandatul prevedea termeni extrem de largi, pur și simplu autorizând percheziția oficiului „Lex Consulting SRL”. Curtea este frapată de această formulare largă, care a permis o discreție nelimitată ofițerului de urmărire penală de a căuta orice dorea el atât la biroul cât și la domiciliul reclamantului. Mandatul nu conținea nici o informație despre motivele pentru care se credea că, urmare a percheziției apartamentului reclamantului și a biroului acestuia, s-ar fi obținut probe ale comiterii unei infracțiuni.

37. Astfel, analizând conținutul încheierii Judecătorei Chișinău din 7 iulie 2018, instanța de recurs consideră că aceasta este emisă fără ca judecătorul de instrucție să se axeze pe circumstanțe de fapt și de drept privind autorizarea efectuării percheziției, fără a fi motivată, și nu s-a luat în considerație alte materialele necesare în vederea obținerii autorizației respective, la adoptarea soluției s-a ținut cont doar de demersul și ordonanța procurorului privind autorizarea efectuării percheziției, mai mult - cerințele procurorului din demers sunt generale, fiind solicitată autorizarea efectuării percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa: municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, în scopul depistării și ridicării facturilor fiscale, documentelor, registrelor de evidență, actelor cu notițe, mărfurilor fără acte de proveniență, diferite suporturi electronice care conțin informații relevante la cazul cercetat, precum și alte obiecte care ar putea avea importanță pentru cauza penală.

38. În aceste circumstanțe, scopul efectuării percheziției și obiectele ce urmează a fi depistate, preluat de judecătorul de instrucție, având o formulare largă, care permite o discreție nelimitată ofițerului atât în privința ariei supuse percheziției cât și a obiectelor căutate, fără a reține suficiente motive relevante privind autorizarea acțiunii de percheziție și acordarea unei discreții totale organului de urmărire penală referitor la încăperile percheziționate și obiectele căutate.

39. Astfel, se reține că nu este suficientă indicarea simplistă a datelor și obiectelor căutate la locul efectuării percheziției, prin enumerarea șirului general de obiecte care urmează a fi identificate în rezultatul efectuării percheziției, permițându-le în sensul dat ofițerilor să ridice practic tot – fapte care nu sunt justificate la caz, fiind în contradicție cu normele legale și practica CEDO.

40. Colegiul penal menționează că modalitatea de a descrie vag obiectele căutate a creat și o situație de incertitudine, în condiția în care, potrivit art. 128 alin. (5) din

Codul de procedură penală, „...în cadrul efectuării percheziției, după prezentarea ordonanței, reprezentantul organului de urmărire penală cere să i se predea obiectele și documentele menționate în ordonanță... Dacă obiectele și documentele căutate se predau benevol, persoana care efectuează urmărirea penală se limitează la ridicarea acestora, fără a mai efectua alte măsuri de investigații”.

41. Astfel, Colegiul penal reiterează că atât ordonanța din 7 iulie 2018 cât și încheierea judecătorului de instrucție din 7 iulie 2018 nu conțin date din care să rezulte că efectuarea percheziției a fost unicul procedeu probatoriu prin care ar putea fi identificate instrumente ce au fost destinate pentru a fi folosite sau au servit ca mijloace la săvârșirea infracțiunii, obiecte dobândite de pe urma infracțiunii, precum și alte obiecte sau documente care ar putea avea importanță pentru cauza penală, or, la materialele prezentate nu au fost anexate în calitate de probă acte care ar demonstra bănuiala rezonabilă.

42. În acest context, Colegiul penal consideră că instanța de judecată nu a avut suficiente motive acceptate de către jurisprudența Curții Europene ca accesibile de bază, în vederea justificării percheziției (a se vedea cauzele: *Mancevschi c. Moldova*, nr. 33066/08 din 07.10 2008; *Buck vs. Germany*, nr. 41604/98, § 45; *Chappell vs. the United Kingdom*, 30 martie 1989, § 60; *Camenzind vs. Switzerland*, 16 decembrie 1997, § 46; *Funke vs. France*, 25 februarie 1993, § 57; *Smirnov vs. Rusia*, nr. 71362/01, § 44).

43. Instanța reiterează că la materialele cauzei prezentate de procuror nu au fost anexate probe concludente și pertinente care ar fi indicat necesitatea autorizării percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, că anume în acest loc s-ar putea afla obiecte, acte, bunuri etc. care ar avea importanță pentru cauza penală. De asemenea, n-au fost prezentate dovezi cui aparține încăperea, percheziționarea căreia s-a dispus și legătura între persoana dată și cauza penală în cadrul căreia s-a dispus acțiunea procesuală vizată.

44. Instanța de recurs concluzionează temeinicia argumentelor indicate de recurent, din care considerente urmează a fi casată încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 7 iulie 2018, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care se va respinge demersul procurorului privind autorizarea efectuării percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50.

45. Solicitarea recurentului ce ține de anularea procesului-verbal de percheziție din 8 iulie 2018, efectuată în încăperile, oficiile și depozitele SRL „TTT”, pe adresa: municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50, urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă. Or, procesul-verbal în cauză nu formează obiect al examinării în cadrul procedurii de autorizare a efectuării percheziției, pentru contestarea acestuia fiind prevăzută de Codul de procedură penală o altă procedură de contestare – circumstanțe în care se concluzionează că cerința înaintată prin recursul declarat în această parte este inadmisibilă.

46. Având în vedere prevederile art. 306, art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite în parte recursul lui T.R., directorul SRL „TTT”.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 7 iulie 2018 și se rejudecă cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care se respinge, ca nefondat, demersul procurorului din Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Centru, N.S., privind autorizarea efectuării percheziției la sediile, oficiile și depozitele companiei SRL „TTT”, pe adresa: municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50.

Se resping, ca inadmisibile, cerințele recurentului privind anularea procesului-verbal din 8 iulie 2018 privind efectuarea percheziției în încăperile, oficiile și depozitele SRL „TTT”, pe adresa: municipiul Chișinău, str. Columna, nr. 50.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.D**

Judecătorii R.M. și F.F.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului avocatului,
cu casarea încheierii judecătorului de instrucție și respingerea demersului
privind autorizarea interceptării convorbirilor telefonice**

Dosarul nr. 12 r-118/18
Judecător P.A.

DECIZIE

22 august 2018

mun. Chișinău

**Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,
În componența:**

**Președintelui ședinței, judecătorul
Judecătorilor**

**R.A.,
C.A. și M.B.,**

Cu participarea:

**Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Central),
Avocatului**

**B.A.,
M.M.,**

a examinat în cameră de consiliu recursul declarat de avocatul M.M., în numele lui V.A., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 11 aprilie 2018, prin care a fost admis demersul procurorului, fiind autorizată efectuarea interceptării comunicărilor telefonice efectuate de către V.A. prin intermediul cartelei SIM cu numărul 065232114 al companiei „Orange” SA, pe un termen de 30 zile din momentul conectării mijloacelor tehnice speciale.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 11 aprilie 2018 – 11 aprilie 2018;

instanța de recurs: 22 august 2018 – 22 august 2018.

Asupra recursului, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 11 aprilie 2018, s-a admis demersul procurorului și a fost autorizată efectuarea interceptării comunicărilor telefonice efectuate de către V.A. prin intermediul cartelei SIM cu numărul 065232114 al companiei „Orange” SA, pe un termen de 30 zile din momentul conectării mijloacelor tehnice speciale. Totodată, efectuarea interceptării convorbirilor telefonice s-a dispus subdiviziunii specializate a Ministerului Afacerilor Interne, iar asigurarea tehnică a interceptării comunicărilor telefonice – în

sarcina subdiviziunii speciale a Serviciului Informații și Securitate al Republicii Moldova, cu preîntâmpinarea participanților la efectuarea măsurii speciale de investigație despre obligațiunea păstrării secretului comunicărilor, care vor deveni cunoscute în virtutea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu și/sau în cursul mersului prezentei urmăririi penale, despre păstrarea confidențialității în cadrul procesului penal conform prevederilor art. 211-214 din Codul de procedură penală, precum și preîntâmpinarea acestora despre răspunderea penală care poate surveni pentru nerespectarea normelor juridice prevăzute de art. 121 (secretul de stat), 315 (divulgarea datelor urmăririi penale) și 344 (divulgarea secretului de stat) din Codul penal.

2. Judecătorul de instrucție a obligat procurorul de a avertiza persoanele care vor asigura tehnic efectuarea măsurii speciale de investigație cu privire la răspunderea penală pentru divulgarea secretului comunicărilor interceptate și de a prezenta instanței materialele acumulate conform prevederilor art. 132⁴ și 132⁹ din Codul de procedură penală.

3. În motivarea încheierii adoptate, judecătorul de instrucție a constatat temeinicia demersului înaintat de procurorul B.A. din cadrul Procuraturii mun. Chișinău, oficiul Central, în legătură cu efectuarea urmăririi penale pe cauza penală nr. 2017856321, constatând necesitatea interceptării convorbirilor telefonice ale lui V.A. în cadrul cauzei penale pornite la 24 martie 2017 de către Procuratura mun. Chișinău, oficiul Central, în baza existenței bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 241 alin. (2) lit. b), c), f) din Codul penal, pe faptul practicării ilegale a activității de întreprinzător de către întreprinderile „B” SRL și „C” SA, săvârșită în proporții deosebit de mari.

4. Încheierea nominalizată a fost atacată cu recurs în termen de către avocatul M.M., în numele lui V.A., prin care se solicită casarea acesteia, cu respingerea demersului procurorului, ca neîntemeiat.

5. În motivarea recursului declarat, apărătorul indică:

- demersul procurorului este nefondat, materialele prezentate sunt insuficiente pentru dispunerea unei măsuri ca interceptarea convorbirilor telefonice ale persoanei V.A., care nici nu are statut în prezenta cauză penală;

- la caz nu este clar în baza căror acțiuni speciale de investigații, prevăzute limitativ de Codul de procedură penală, s-a ajuns la concluziile enunțate în raport, nu este clar în baza cărui act procedural ofițerul de investigații a realizat măsuri speciale de investigație și în baza cărui act șeful subdiviziunii specializate a MAI a împuternicit pe C.D. să realizeze măsurile speciale de investigație.

6. Examinând recursul declarat, audiind opinia participanților la proces, Colegiul penal ajunge la concluzia de a admite recursul avocatului, cu casarea încheierii contestate și respingerea demersului procurorului privind autorizarea efectuării interceptărilor comunicărilor telefonice, din următoarele considerente.

7. Potrivit art. 305 din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de instrucție privind examinarea demersurilor referitoare la efectuarea acțiunilor de

urmărire penală, măsurilor speciale de investigații sau la aplicarea măsurilor procesuale de constrângere poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel.

8. Conform prevederilor art. 449 alin. (1) pct. 2) lit.b) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să admită recursul, casând hotărârea, rejudecând cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri.

9. Astfel, potrivit prevederilor art.10 alin. (1) din Codul de procedură penală, toate organele și persoanele participante la procesul penal sunt obligate să respecte drepturile, libertățile și demnitatea persoanei. Alin. (2) prevede că limitarea temporară a drepturilor și libertăților persoanei și aplicarea de către organele competente a măsurilor de constrângere față de ea se admit numai în cazurile și în modul strict prevăzute de prezentul cod.

10. Potrivit prevederilor art. 8 alin. (2) CEDO, imixtiune de către agenții de stat în viața privată a persoanei, în domiciliul sau în corespondența acesteia se permite doar în caz de: securitate națională, siguranță publică, bunăstare economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane – e ceea ce persistă în cazul dat, fiind urmărită prevenirea faptelor penale. Jurisprudența europeană în materie a pus în evidență mai multe garanții cu privire la protecția vieții private, printre care și cerința existenței unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul avut în vedere la admiterea ingerinței. Mai mult, din aceeași jurisprudență rezultă și unele principii care au menirea să asigure protecția dreptului la viață privată, printre care și principiul legalității ingerinței. Acest principiu presupune că o ingerință în dreptul la viață privată poate fi justificată atunci când există o lege în sensul Convenției.

11. Potrivit prevederilor art.132/1 alin. (2) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigație se dispun și se efectuează, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1) este imposibilă realizarea într-un alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor;

2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege;

3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

12. Conform art.132⁸ alin. (1) din Codul de procedură penală, interceptarea și înregistrarea comunicărilor presupun folosirea unor mijloace tehnice prin intermediul cărora se poate afla conținutul unor convorbiri între două sau mai multe persoane, iar înregistrarea acestora presupune stocarea informațiilor obținute ca urmare a interceptării pe un suport tehnic.

13. Alin. (2) arată că prevederile alin. (1) se aplică în exclusivitate la cauzele penale care au ca obiect urmărirea penală sau judecarea persoanelor asupra cărora există date sau probe cu privire la săvârșirea infracțiunilor prevăzute de următoarele articole ale Codului penal: 135–145, 150, 151, 158, 164–165¹, 166 alin. (2) și (3),

166¹, 167, 171 alin. (2) și (3), 172 alin. (2) și (3), 175, 175¹, 186 alin. (3)–(5), 187 alin. (3)–(5), 188, 189, 190 alin. (3)–(5), 191 alin. (2) lit. d) și (3)–(5), 192¹ alin. (3), 201¹ alin. (3), 206, 207, 208¹, 208², 216 alin. (3), 217 alin. (3), 217¹ alin. (3) și (4), 217³ alin. (3), 217⁴ alin. (2) și (3), 219 alin. (2), 220 alin. (2) și (3), 224 alin. (3) și (4), 236, 237, 241¹ alin. (2), 242¹–243, 244 alin. (2), 248 alin. (2)–(5), 259–261¹, 275, 278–279¹, 279² alin. (3) lit. b), 279³, 280, 282–286, 289–289³, 290 alin. (2), 292, 295–295², 303 alin. (3), 306–309, 318, 324–328, 333–335, 335¹ alin. (2), 337–340, 342–344, 352 alin. (3), 362, 362¹, 368 alin. (2), 370 alin. (2) și (3). Lista componentelor de infracțiuni este exhaustivă și poate fi modificată doar prin lege.

14. Alineatul (3) al articolului menționat stipulează că pot fi supuse interceptării și înregistrării comunicările bănuितului, învinuitului sau ale altor persoane, inclusiv ale căror identitate nu a fost stabilită, despre care există date ce pot conduce rezonabil la concluzia că ele fie contribuie, în orice mod, la pregătirea, comiterea, favorizarea sau tănuirea infracțiunilor prevăzute de alin. (2), fie primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală.

15. Astfel, potrivit materialelor cauzei, se constată că urmărirea penală în cauza nr. 2017856321 a fost pornită la 24 martie 2017 de către Procuratura mun. Chișinău, ofiul Central, în baza art. 241 alin. (2) lit. b), c), f) din Codul penal, pe faptul practicării ilegale a activității de întreprinzător de către întreprinderile „B” SRL și „C” SA, săvârșită în proporții deosebit de mari.

16. Colegiul penal reține că demersul și ordonanța procurorului nu sunt argumentate și nu conțin temeiuri legale pentru autorizarea interceptării convorbirilor telefonice ale cetățeanului V.A., iar la demers nu au fost anexate materiale relevante cauzei, pe care procurorul își întemeiază poziția și care să confirme necesitatea efectuării măsurilor speciale de investigații solicitate, că aceasta este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Or, la caz, infracțiunea prevăzută de art. 241 din Codul penal, în baza căruia se solicită interceptarea convorbirilor telefonice ale cetățeanului V.A., nu se regăsește în art. 132⁸, deci, nu este prevăzută de lege. Mai mult decât atât, infracțiunea investigată face parte, potrivit prevederilor art. 16 din Codul penal, din categoria celor ușoare, respectiv dispunerea și efectuarea măsurii speciale de investigație fiind exclusă *ab initio*.

17. Pentru că respectiva măsură specială de investigație este una excepțională și autorizarea efectuării interceptării comunicărilor telefonice abuziv va conduce la încălcarea respectării drepturilor și libertăților omului și, nu în ultimul rând, la inviolabilitatea vieții private, dar orice persoană are dreptul la inviolabilitatea vieții private, la confidențialitatea vieții intime, familiale, la protejarea onoarei și demnității personale; în cursul procesului penal, nimeni nu este în drept să se implice în mod arbitrar și nelegitim în viața intimă a persoanei.

18. Având în vedere normele menționate mai sus în coraport cu demersul procurorului privind autorizarea efectuării interceptării comunicărilor telefonice, instanța de recurs conchide că judecătorul de instrucție a emis o hotărâre neîntemeiată și nu a ținut cont de circumstanțele de fapt și de drept.

19. Colegiul penal constată că, la caz, nu sunt temeiuri pentru autorizarea efectuării măsurii speciale de investigații solicitată de procuror, argumentele indicate de către procuror fiind irelevante pentru efectuarea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice, iar autorizarea ar constitui o încălcare a drepturilor constituționale a persoanei, prevăzute de normele enunțate, inclusiv de practica CEDO.

20. În aceste circumstanțe, argumentele invocate în demersul înaintat de procuror cât și în motivarea încheierii instanței de fond Colegiul penal le consideră lipsite de suport probatoriu.

21. Pentru aceste motive, în conformitate cu prevederile art. 132¹ - 132⁴, 132⁵, 132⁸, 132⁹ și 449 pct. 2) lit. b) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul avocatului M.M., în numele lui V.A.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 11 aprilie 2018.

Cauza se rejudecă, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care:

Se respinge demersul procurorului privind autorizarea efectuării interceptărilor, comunicărilor telefonice efectuate de către V.A. prin intermediul cartelei SIM cu numărul 065232114 al companiei „Orange” SA, pe un termen de 30 zile din momentul conectării mijloacelor tehnice speciale.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul R.A.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului,
cu casarea încheierii judecătorului de instrucție și respingerea
demersului de autorizare a punerii bunurilor sub sechestru**

Dosarul nr. 12r-11/18
Judecător C.E.

DECIZIE

11 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

**Președintelui ședinței, judecătorul
Judecătorilor**

**D.D.,
R.M. și F.F.,**

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Centru),

N.S.,

Avocatului

M.C.,

Reprezentantului SRL „CCC”,

S.D.,

a examinat în cameră de consiliu, în ordine de recurs, recursul administratorului SRL „CCC”, S.D., declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 6 iunie 2018, privind autorizarea punerii sub sechestru a bunurilor și conturilor bancare care aparțin SRL „CCC”.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 5 iunie 2018 – 6 iunie 2018;

instanța de recurs: 9 iunie 2018 – 11 iunie 2018.

Asupra recursului declarat, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 6 iunie 2018, a fost admis demersul procurorului R.R. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Centru, și autorizată punerea sub sechestru a bunurilor și conturilor bancare din cadrul BC „Eximbank” SA, care aparțin SRL „CCC”, pentru o eventuală confiscare și pentru a nu admite înstrăinarea ilegală a acestora.

2. Încheierea menționată a fost atacată cu recurs în termen de către administratorul SRL „CCC”, S.D., prin care se solicită casarea integrală a încheierii judecătorului de instrucție de la Judecătoria Chișinău, sediul Centru, și respingere-

rea demersului procurorului privind autorizarea punerii bunurilor SRL „CCC” sub sechestru.

3. În motivarea recursului se invocă:

- judecătorul de instrucție a autorizat neîntemeiat punerea sub sechestru a bunurilor și conturilor bancare ce-i aparțin SRL „CCC”, pentru că aceasta nu are și nici nu a avut calitate procesuală de bănuit, învinuit sau inculpat în cadrul dosarului penal, ceea ce contravine prevederilor art. 204 din Codul de procedură penală;

- demersul procurorului nu este motivat, iar cauza penală a fost pornită pentru faptul că recurentul a răspândit informații false, discreditând imaginea SRL „WWW”, lipsind temeiuri legale de aplicare a sechestrului asupra bunurilor și conturilor bancare ale recurentului.

4. În ședința instanței de recurs, avocatul M.C. a susținut recursul declarat, solicitând admiterea acestuia conform motivelor invocate.

5. Procurorul a pledat pentru respingerea recursului, cu menținerea încheierii contestate.

6. Colegiul penal, audiind părțile, cercetând materialele prezentate, în raport cu normele relevante la caz, ajunge la concluzia că recursul este fondat și urmează a fi admis, iar încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, urmează a fi casată, cu respingerea demersului procurorului privind autorizarea punerii sub sechestru a bunurilor și conturilor bancare ale recurentului, din următoarele considerente.

7. Articolul 302 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că hotărârea judecătorească de instrucție referitoare la autorizarea măsurilor procesuale de constrângere poate fi atacată cu recurs de către părți în instanța ierarhic superioară în termen de 3 zile. Recursul se examinează în condițiile art. 311 și 312.

8. Potrivit art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. b) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să admită recursul, casând hotărârea, rejudecând cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri.

9. Conform prevederilor art. 203 din Codul de procedură penală, punerea sub sechestru a bunurilor este o măsură procesuală de constrângere, care constă în inventarierea bunurilor și interzicerea proprietarului sau posesorului de a dispune de ele, iar în caz de necesitate, de a se folosi de aceste bunuri. După punerea sub sechestru a conturilor și a depozitelor bancare sunt încetate orice operațiuni în privința acestora. Punerea sub sechestru a bunurilor se aplică pentru a asigura repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, acțiunea civilă sau eventuala confiscare specială, sau confiscare extinsă a bunurilor ori a contravalorii bunurilor prevăzute la art.106 alin. (2) și art.106¹ din Codul penal.

10. Potrivit art. 204 alin. (1)-(3) din Codul de procedură penală, pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune pot fi puse sub sechestru bunurile bănuitului, învinuitului, inculpatului sau ale părții civilmente responsabile în suma valorii probabile a pagubei. Pentru a garanta executarea pedepsei, amenziile pot fi puse sub sechestru numai bunurile învinuitului sau ale inculpatului, în funcție de suma maximă a amenzii care poate fi stabilită pentru infracțiunea comisă. Pentru a asigura

o eventuală confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor pot fi puse sub sechestru bunurile prevăzute la art.106 alin.(2) și art.106¹ din Codul penal.

11. Conform conținutului alin. (1) art. 205 din Codul de procedură penală, punerea sub sechestru a bunurilor poate fi aplicată de către organul de urmărire penală sau de către instanță numai în cazurile în care există o bănuială rezonabilă că bunurile urmărite vor fi tănuite, deteriorate sau cheltuite.

12. Din demersul procurorului înaintat judecătorului de instrucție rezultă că se solicită punerea sub sechestru a bunurilor și conturilor bancare ale SRL „CCC”, care sunt deservite la BC „Eximbank” SA, în scopul depistării și ridicării mijloacelor bănești obținute din activitatea ilegală, altor obiecte și documente care în cadrul urmăririi penale vor fi percepute ca corpuri delictive și mijloace materiale de probă, care ar avea importanță pentru cauza penală sau interzise prin lege, care, prin alte procedee probatorii, nu pot fi obținute.

13. Analizând conținutul demersului procurorului, se constată că acesta nu conține temeiurile legale prevăzute de normele menționate pentru punerea bunurilor sub sechestru.

14. Colegiul penal reține că judecătorul de instrucție a ajuns eronat la concluzia admiterii demersului procurorului pentru o eventuală confiscare și pentru a nu admite înstrăinarea ilegală a acestora, temeiuri ce nu se regăsesc în demersul înaintat de procuror, fapte ce constituie o încălcare a principiului contradictorialității în procesul penal. Or, judecătorul de instrucție, prin încheierea contestată, și-a asumat atribuțiile organului de urmărire penală, în competența căruia intră de a prezenta toate actele necesare în vederea confirmării obținerii autorizării punerii sub sechestru a bunului, nu s-a axat la emiterea încheierii pe motivele concrete, nu a ținut cont de prevederile art. 24 alin. (1) din Codul de procedură penală, în care se menționează că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Iar potrivit art. 101 alin. (2) din Codul de procedură penală, reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate ca urmare a examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

15. Circumstanțele și concluziile enunțate urmează a fi privite prin prisma art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție cât și a art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, prin care a fost instituit principiul general al necesității respectării dreptului de proprietate.

16. Acest principiu urmează a fi aplicat pornind de la scopul general al dispozițiilor Convenției, care constă în prevenirea producerii unor ingerințe arbitrare ale autorităților statale în exercițiul drepturilor pe care ea le protejează.

17. Jurisprudența Europeană în materie a pus în evidență mai multe garanții cu privire la protecția proprietății, printre care și cerința existenței unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul avut în vedere la admiterea ingerinței.

18. Mai mult, din aceeași jurisprudență rezultă și unele principii care au menirea să asigure protecția dreptului de proprietate, printre care și principiul legalității ingerinței.

19. Totodată, instanța remarcă faptul că dreptul de proprietate constituie o realitate juridică garantată de art. 46 alin. (1) din Constituția R. Moldova și art. 31 alin. (2) din Codul contravențional al R. Moldova.

20. Din materialele prezentate rezultă că, la 12 noiembrie 2016, a fost pornită urmărirea penală nr. 2016560235 în baza art. 246/1, 361 alin. 2 lit. b) din Codul penal, totodată lipsesc date care ar confirma că SRL „CCC” are statut de bănuit, învinuit în prezenta cauză.

21. Mai mult ca atât, procurorul a confirmat în ședința instanței de recurs că nici la momentul dat SRL „CCC” nu i-a fost înaintată învinuirea, nu este o ordonanță de recunoaștere a acestuia în calitate de învinuit, considerând că cauza penală a fost pornită anume împotriva agentului economic și nu este necesar de a-l recunoaște prin ordonanță separată în calitate de bănuit și învinuit.

22. Colegiul penal consideră eronate concluziile procurorului precum că punerea sub sechestru a bunurilor este posibilă și în lipsa unei ordonanțe motivate de recunoaștere în calitate de bănuit sau de învinuit a persoanei, în caz de pornire a urmăririi penale în privința unei persoane concrete.

23. Or, din ordonanța de pornire a urmăririi penale rezultă că a fost începută urmărirea penală conform elementelor infracțiunii prevăzută de art. 246/1, 361 alin. (2) lit.b) din Codul penal.

24. În partea descriptivă a acesteia este indicat că în acțiunile factorilor de decizie ai SRL „CCC” există o bănuială rezonabilă în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 246/1 și art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Or, din formularea dată nu se poate deduce dacă cauza penală este pornită împotriva persoanei juridice sau a persoanei cu funcție de răspundere din cadrul acesteia, circumstanțe ce urmează a fi înlăturate prin adoptarea unei ordonanțe privind recunoașterea în calitate de bănuit sau învinuit a unei persoane concrete, juridice sau fizice, ceea ce la caz nu se regăsește.

25. La materialele cauzei este anexată acțiunea civilă ce nu corespunde normelor legale, înaintate de SRL „DDD”, prin care se solicită încasarea de la SRL „CCC” a sumei de 800.560 lei cu titlu de prejudiciu material, ce constă din venitul ratat, fără a fi anexate probe întru confirmarea acestuia, iar în lipsa unui act procedural care ar confirma că acțiunea civilă a fost acceptată în procesul penal, deoarece lipsește ordonanța de recunoaștere în calitate de parte civilă, instanța consideră că este neîntemeiat demersul procurorului de a fi puse sub sechestru conturile bancare ale SRL „CCC”.

26. Totodată, Colegiul penal reține că până la înaintarea demersului privind aplicarea sechestrului, la indicația procurorului sau din oficiu, ofițerul de urmărire penală, conform punctului 13) din alin. (2) art. 57 din Codul de procedură penală, urmează să constate prin ordonanță existența bunurilor care pot fi urmărite, fapt care, la caz, n-a fost efectuat de către procuror.

27. Or, în lipsa datelor ce confirmă temeinicia punerii sub sechestru anume a conturilor bancare, poate duce la blocarea activității agentului economic.

28. Ținând cont de cele expuse mai sus, cât și de faptul că la examinarea demersului procurorului n-au fost prezentate date care ar fi confirmat calitatea procesuală a SRL „CCC”, cât și necesitatea menținerii sechestrului dat, instanța de recurs consideră recursul depus ca întemeiat și care urmează a fi admis.

29. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal ajunge la concluzia că încheierea este emisă contrar prevederilor legale enunțate și urmează a fi casată cu pronunțarea unei hotărâri noi, cu respingerea demersului procurorului, ca fiind neîntemeiat, lipsit de suport juridic și probator.

30. În conformitate cu prevederile articolelor 204-205, 305-306, 311-312 din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul administratorului SRL „CCC” – S.D.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 6 iunie 2018 și se respinge, ca nefondat, demersul procurorului N.S. de la Procuratura mun. Chișinău, oficiul Centru, privind autorizarea punerii sub sechestru a bunurilor și conturilor bancare ce aparțin SRL „CCC” în cadrul cauzei penale nr. 2016560235.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul D.D.**

Judecătorii R.M. și F.F.

**Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului procurorului,
cu casarea încheierii judecătorului de instrucție și admiterea
demersului privind confirmarea legalității măsurilor speciale
de investigație (urmărirea prin GPS)**

Dosarul nr. 12r-112/18

Judecător P.A.

D E C I Z I E

22 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

R.A.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Central),

B.A.,

a examinat în cameră de consiliu recursul procurorului B.A. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Central, declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 19 august 2018, privind respingerea demersului procurorului de confirmare a legalității documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în cadrul cauzei penale nr. 2018562354 a lui D.V.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 18 august 2018 – 19 august 2018;

instanța de recurs: 22 august 2018 – 22 august 2018.

Asupra recursului, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 19 august 2018, a fost respins, ca neîntemeiat, demersul procurorului privind recunoașterea legalității documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în cadrul cauzei penale nr. 2018562354 a lui D.V., acțiunea efectuată fiind considerată drept ilegală.

2. Împotriva încheierii a declarat recurs în termen procurorul B.A. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Central, prin care se solicită casarea încheierii

și confirmarea legalității dispunerii și efectuării măsurii speciale de investigație urmărirea vizuală cu documentarea prin intermediul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sa, urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în privința cetățeanul D.V., despre care există date ce conduc rezonabil spre concluzia că contribuie la comiterea infracțiunii prevăzută de art. 188 alin. (5) din Codul penal.

3. În motivarea recursului declarat procurorul indică că judecătorul de instrucție, la emiterea încheierii, nu a luat în considerație faptul că, la momentul emiterii ordonanței din 17 august 2018, ora 18.15, era prezent un caz care nu suferea amânarea, or, informația despre gruparea criminală a parvenit abia la 17 august 2018, ora 17.30, iar potrivit art. 6 pct. 6) din Codul de procedură penală, prin *caz ce nu suferă amânare* se înțelege pericolul real că se vor pierde sau distruge probele, că bănuitul sau învinuitul se poate ascunde în încăperea suspectată ori că se vor comite alte infracțiuni, riscul comiterii de alte infracțiuni confirmându-se în noaptea de 17 spre 18 august 2018, când grupul criminal a comis o nouă infracțiune.

4. Recurentul subliniază: cauza penală a fost pornită la 19 martie 2018 și în cadrul acestei cauze au fost autorizate mai multe acțiuni de urmărire penală, inclusiv interceptarea convorbirilor telefonice și efectuarea perchezițiilor. Având în vedere faptul că această cauză penală este complexă, de mari proporții, într-adevăr, pe parcursul urmăririi penale, au fost autorizate mai multe acțiuni de urmărire penală, dar acest fapt nu reprezintă un impediment în efectuarea altor acțiuni de urmărire penală și măsuri speciale de investigație, numărul acestora nefiind limitat printr-o prevedere legală, iar informațiile noi care parvin nu urmează a fi ignorate, din simplul motiv că în prezenta cauză penală deja au fost autorizate acțiuni de urmărire penală.

5. Recurentul consideră că instanța de judecată a concluzionat greșit asupra faptului că măsura specială de investigație a fost dispusă pe parcursul zilei de lucru, or, ordonanța a fost emisă la 17 august 2018, ora 18.15, în afara orelor de program, deoarece, într-adevăr, era prezent un caz care nu permitea amânarea.

6. Audiind opinia procurorului, care a pledat pentru admiterea recursului în sensul declarat, examinând motivele recursului în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia de a admite recursul, cu casarea încheierii și admiterea demersului înaintat de procuror, din următoarele considerente.

7. Potrivit art. 305 din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de instrucție privind examinarea demersurilor de efectuare a acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigații sau la aplicarea măsurilor procesuale de constrângere poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel.

a. Conform prevederilor art. 49 alin. (1) pct. 2) lit.b) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să admită recursul, casând hotărârea, rejudicând cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri.

8. Astfel, potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) din Codul de procedură penală, toate organele și persoanele participante la procesul penal sunt obligate să respecte drepturile, libertățile și demnitatea persoanei. Alin. (2) prevede că limitarea tempo-

rară a drepturilor și libertăților persoanei și aplicarea de către organele competente a măsurilor de constrângere față de ea se admit numai în cazurile și în modul strict prevăzute de prezentul cod.

9. Conform art. 132¹ din Codul de procedură penală, activitatea specială de investigații reprezintă totalitatea de acțiuni de urmărire penală cu caracter public și/sau secret efectuate de către ofițerii de investigații în cadrul urmăririi penale numai în condițiile și în modul prevăzute de prezentul cod. Măsurile speciale de investigații se dispun și se efectuează, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1) este imposibilă realizarea în alt mod a scopului procesului penal și/sau poate fi prejudiciată considerabil activitatea de administrare a probelor;

2) există o bănuială rezonabilă cu privire la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave, cu excepțiile stabilite de lege;

3) acțiunea este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

10. De asemenea, potrivit art. 132⁴ alin. (3) din Codul de procedură penală, măsurile speciale de investigații prevăzute de art. 132² alin. (1) pct. 1) pot fi autorizate, ca excepție, în baza ordonanței motivate a procurorului în cazurile infracțiunilor flagrante, precum și atunci când există circumstanțe care nu permit amânare, iar încheierea nu poate fi obținută fără existența unui risc esențial de întârziere, care poate conduce la pierderea informațiilor probatorii sau pune în pericolul imediat securitatea persoanelor. Judecătorul de instrucție urmează să fie informat, în termen de 24 de ore, despre efectuarea acestor măsuri, prezentându-i-se toate materialele în care este argumentată necesitatea efectuării măsurilor speciale de investigații. Dacă sunt temeiuri suficiente, judecătorul de instrucție, prin încheiere motivată, confirmă legalitatea efectuării acestor măsuri.

11. În acest sens, se invocă prevederile art. 8 CEDO – orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

12. Pentru speța data, Colegiul reține din jurisprudența CEDO cauza *Uzun c. Germaniei* (2 septembrie 2010), conform căreia Curtea a constatat că nu există o încălcare a art. 8 CEDO, invocând că supravegherea reclamantului prin intermediul GPS-ului a fost dispusă după mai multe acuzații de infracțiuni excepțional de grave, aceasta fiind necesară deoarece acțiunile reclamantului atentau la siguranța națională și la siguranța publică, concluzionând că ingerința în exercitarea de către M. Uzun a dreptului la respectarea vieții private este prevăzută de lege și proporțională.

13. Colegiul penal, în sensul celor relatate de organul de urmărire penală în baza materialelor prezentate, reține că urmărirea penală în cauza nr. 2018562354 a fost

pornită la 19 martie 2018 de către Secția de urmărire penală a Direcției de Poliție a municipiului Chișinău, în baza art. 188 alin. (5) din Codul penal.

14. Potrivit materialelor anexate la demers, la 19 martie 2018, în perioada de timp de la ora 1.15 până la 1.18, cinci persoane necunoscute au comis un atac tâlhăresc, fiind deghizați, cu aplicarea armelor, cauzarea de daune în proporții considerabile persoanei și vătămarea corporală gravă a integrității corporale, au pătruns în schimbul valutar CSV „LLL” SRL, situat pe bd. Dacia, nr. 10/1 din municipiul Chișinău, folosind violența periculoasă pentru viața persoanei. Au aplicat paznicului D. lovituri cu arma de foc, cauzându-i vătămări corporale grave, după care au sustras safeul de metal în valoare de 5.000 lei, în care se afla suma de 116.582 lei, 24.574 dolari SUA (conform cursului valutar al BNM – 406.011 lei), 3.285 euro (conform cursului valutar al BNM – 66.908 lei), astfel cauzând un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 594.501 lei moldovenești.

15. La 17 august 2018, ofițerul principal de investigații din SCAI al Direcției de Poliție a municipiului Chișinău a prezentat un raport în care a propus emiterea ordonanței de urmărire vizuală, cu documentarea prin intermediul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sa, urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice, cu ulterioara prezentare a materialelor judecătorului de instrucție pentru verificarea legalității și confirmarea măsurii dispuse.

16. Din raportul ofițerului de investigații reiese că rezultatele scontate de la realizarea măsurii solicitate presupun: identificarea cercului de persoane posibile de a fi complici în comiterea infracțiunii, stabilirea locurilor de stocare a mijloacelor financiare obținute din afaceri tenebre și alte date ce pot fi utilizate în calitate de probă, iar tactica, metodele și mijloacele moderne utilizate la realizarea măsurilor preconizate se vor folosi în strictă conformitate cu legislația și actele normative în vigoare.

17. În propunerea sa, ofițerul de investigație a solicitat autorizarea măsurilor speciale de investigație – urmărirea vizuală, cu documentarea prin intermediul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sa, urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în privința cetățeanului D.V., născut la 6 septembrie 1992, originar și domiciliat în Chișinău, str. D. Canteмир, nr. 2.

18. Analizând raportul ofițerului de investigație, în corelație cu materialele cauzei penale, Colegiul penal reține că realizarea scopului procesului penal pe altă cale nu era posibilă și ar fi putut prejudicia considerabil activitatea de administrare a probelor. De asemenea, s-a stabilit existența bănuielii rezonabile cu privire la comiterea unei infracțiuni deosebit de grave, iar măsura specială de investigație solicitată de a fi autorizată este necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

19. Având în vedere că existau circumstanțe care nu permiteau amânare, iar încheierea judecătorului de instrucție nu putea fi obținută fără existența unui risc

esențial de întârziere, care ar fi condus la pierderea informațiilor probatorii în vederea realizării scopului procesului penal, de descoperire a faptului existenței infracțiunii, prin ordonanța din 17 august 2018, ora 18.15, s-a dispus efectuarea măsurii speciale de investigație – urmărirea vizuală, cu documentarea prin intermediul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sa, urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în privința cetățeanului D.V., cu informarea judecătorului de instrucție în termen de 24 ore despre efectuarea acestor măsuri, cu prezentarea materialelor confirmative privind necesitatea efectuării măsurii speciale de investigație.

20. Conform celor declarate de procuror în ședința instanței de recurs, se reține că, urmare a efectuării acestei măsuri speciale de investigație, a fost posibil de stabilit și de reținut persoanele bănuite de comiterea infracțiunii care se investighează și acumulate probe care dovedesc inclusiv implicarea lui D.V. în acțiunile date, fapt ce încă o dată probează existența la caz a circumstanțelor excepționale care nu sufereau amânare, iar încheierea judecătorului de instrucție nu putea fi obținută fără existența unui risc esențial de întârziere, care ar fi condus la pierderea informațiilor probatorii în vederea realizării scopului procesului penal și descoperirii faptului existenței infracțiunii.

21. Astfel, la 18 august 2018, încadrându-se în termenul legal de 24 de ore, procurorul a înaintat demers în instanța de judecată, prin care s-a solicitat confirmarea legalității dispunerii măsurii speciale de investigație – urmărirea vizuală cu documentarea prin intermediul metodelor și mijloacelor tehnice, precum și localizarea sa, urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în privința cetățeanului D.V., despre care existau date care conduc rezonabil la concluzia că dânsul contribuie la comiterea infracțiunii prevăzută de art. 188 alin. (5) din Codul penal, pe termen de 30 zile din momentul inițierii și confirmarea legalității acesteia.

22. Colegiul penal consideră că, la caz, există temeuri legale de a considera că ingerința în exercitarea de către D.V. a dreptului la respectarea vieții private este prevăzută de lege și proporțională, luând în considerație pericolul social sporit al infracțiunii comise, acțiunile ilegale ale grupului de persoane care au comis infracțiunea deosebit de gravă, cu aplicarea armei și violenței, punând în pericol siguranța publică.

23. Colegiul reține că drept caz de urgență reprezintă împrejurarea în care organul de urmărire penală este obligat să efectueze acțiuni de urmărire penală care nu suferă amânare, chiar dacă constată că urmărirea penală nu este de competența sa, dacă întârzierea obținerii autorizației judecătorului de instrucție ar provoca prejudicii grave activității de administrare a probelor.

24. În aceste circumstanțe, Colegiul consideră ca fondate argumentele invocate în recursul declarat de procuror, urmând să fie casată încheierea contestată, cu admiterea demersului procurorului și confirmarea legalității documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea sau urmărirea prin sistemul

de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în cadrul cauzei penale nr. 2018562354 a lui D.V.

25. Pentru aceste motive, în conformitate cu prevederile art. 302, 305 alin. (8) și art. 311-312 din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul declarat de procurorul B.A. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Central.

Se casează încheierea judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 19 august 2018.

Se rejudecă cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care:

- se confirmă legalitatea documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, localizarea sau urmărirea prin sistemul de poziționare globală (GPS) ori prin alte mijloace tehnice în cadrul cauzei penale nr. 2018562354 a lui D.V.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul R.A.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului
împotriva încheierii judecătorului de instrucție
privind aplicarea amenzii judiciare**

Dosarul nr. 12r-11/18
Judecător P.A.

DECIZIE

12 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

R.A.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

M.I.,

a examinat în ședință publică, în ordine de recurs, recursul petiționarului V.I., declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 2 iulie 2018 privind aplicarea amenzii judiciare.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 2 iulie 2018 – 2 iulie 2018;

instanța de recurs: 12 iulie 2018 – 12 iulie 2018.

Asupra recursului, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 2 iulie 2018, a fost respinsă, ca nefondată, cererea de recuzare înaintată de V.I. în privința judecătorului A.C. de la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, și aplicată petiționarului V.I. amendă judiciară în mărime de 25 unități convenționale, ceea ce constituie 1.250 lei, pentru înaintarea abuzivă, repetată, a cererii de recuzare.

2. Pentru motivarea soluției adoptate, instanța de fond a indicat că V.I. a depus la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, o plângere în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală prin care contestă acte emise de Procuratura mun. Chișinău, oficiul Râșcani.

3. La 2 iulie 2018, în cadrul ședinței de judecată, V.I. a înaintat repetat, a treia dată într-o zi, pe aceleași temeuri, cerere de recuzare a judecătorului A.C. de la

Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, de la examinarea plângerii sale, menționând ca temei faptul că judecătorul îi încalcă drepturile procesuale, astfel perturbând activitatea instanței – fapte ce duc la tergiversarea examinării plângerii în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, care, conform legii, se examinează în termen de 10 zile, or, petiționarului V.I. i-au fost explicate prevederile articolelor 34 alin. (4) și 201 din Codul de procedură penală, după examinarea repetată a cererii de recuzare.

4. Împotriva încheierii date, a declarat recurs în termen petiționarul V.I., care solicită casarea acesteia.

5. În motivarea recursului, petiționarul V.I. a indicat că au existat circumstanțe pentru recuzarea repetată a judecătorului care a încălcat procedura examinării plângerii.

6. Recurentul indică faptul că nu a încălcat ordinea în procesul de judecată, încheierea i-a fost înmănată fără traducerea în limba rusă și prin aceasta judecătorul l-a discriminat pe principiul național și de limbă, cu încălcarea art. 14 al Convenției Europene.

7. În ședința instanței de recurs, petiționarul V.I. a susținut recursul, solicitând admiterea acestuia.

8. Procurorul, fiind legal citat despre data, ora și locul examinării recursului, nu s-a prezentat și Colegiul penal a dispus examinarea recursului în lipsa acestuia.

9. Audiind părerea petiționarului, examinând materialele dosarului, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul este nefondat și urmează a fi respins, din următoarele considerente.

10. Potrivit alin. (8) art. 201 din Codul de procedură penală, încheierea instanței de judecată privind aplicarea amenzii judiciare poate fi atacată separat, cu recurs.

11. Conform prevederilor art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța va respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

12. Potrivit prevederilor art. 201 alin. (1) din Codul de procedură penală, amenda judiciară este o sancțiune bănească aplicată de către instanța de judecată persoanei care a comis o abatere în cursul procesului penal.

13. Alin. (4) pct. 8) al aceluiași articol prevede că se sancționează cu amendă judiciară și alte abateri pentru care prezentul cod prevede amenda judiciară.

14. Din materialele cauzei se constată faptul că petiționarul V.I. înaintează abuziv judecătorului de instrucție A.C. cereri de recuzare, cu conținut analogic, identice sub aspectul conținutului, pe una și aceeași cauză există cinci încheieri judecătorești, prin care cererile de recuzare înaintate de petiționar au fost respinse, dintre care trei cereri au fost examinate într-o singură zi.

15. Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, se constată că petiționarului V.I. i-au fost explicate prevederile articolelor 34 alin. (4) și art. 201 din Codul de procedură penală, după examinarea repetată a cererii de recuzare, însă ultimul a mai

depus o cerere de recuzare pe aceleași temeuri, fapt ce a dus la tergiversarea examinării plângerii depuse în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală, pentru care legea prevede un termen de 10 zile de examinare.

16. Conform art. 34 alin. (4) din Codul de procedură penală, în cazul în care cererea de recuzare se înaintează în mod repetat, cu rea-credință și în mod abuziv, cu scopul de a tergiversa procesul, de a deruta judecata sau din alte intenții răuvoitoare, instanța care soluționează cauza poate aplica față de persoana vinovată o amendă judiciară în condițiile prezentului cod.

17. Astfel, Colegiul penal reține că înaintarea repetată și vădit nefondată a cererilor de recuzare instanței de judecată constituie o lipsă evidentă de respect față de judecată și alți participanți la proces, cu atât mai mult că această tactică a petiționarului face parte dintr-un plan bine chibzuit și premeditat al acestuia: cererile de recuzare sunt întocmite din timp, petiționarul le deține redactate și motivate, indiferent de situație și de modul în care derulează procesul de judecată, fiecare ședință urmând a fi întreruptă cu înaintarea recuzării din partea acestuia, ceea ce denotă intenția clară a petiționarului – de a tergiversa la nesfârșit examinarea plângerii și de a desconsidera atât instanța de judecată cât și ceilalți participanți la proces, care se prezintă disciplinat la ședințele de judecată, își fac onest și corect meseria. Or, plângerile în ordinea art.313 din Codul de procedură penală urmează a fi examinate în mod de urgență.

18. Argumentele recurentului invocate în cererea de recurs nu pot servi drept temei de admitere a acestuia, motiv pentru care recursul urmează a fi respins, ca nefondat, cu menținerea încheierii contestate.

19. Totodată, Colegiul reține că atât cererile de recuzare, cât și cererea de recurs înaintate de V.I conțin fraze ce denotă desconsiderare vădită față de judecată.

20. În situația descrisă, lipsa unei reacții adecvate și prompte din partea instanței de judecată la asemenea comportament din partea participanților la proces, în vederea disciplinării și ordonării acestora, ar putea afecta atât buna desfășurare a procesului penal, cât și imaginea justiției în vizorul celorlalți participanți ai procesului, care, în asemenea cazuri, nu participă la un proces solemn și contradictoriu de judecată, dar asistă la o manifestare unilaterală a voinței unuia dintre participanți, care urmărește doar un singur scop – nu cel de înlăptuire a justiției, dar cel de ridiculare și de periclitate a acesteia.

21. Din considerentele expuse, Colegiul penal constată că motivele invocate de recurent în cererea de recurs nu pot servi drept temei de admitere a acestuia, din care cauză recursul urmează a fi respins, ca nefondat, cu menținerea încheierii contestate.

22. Luând în considerație aceste motive, în baza art. 201 alin. (3), 449 alin. (2) lit. B) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondat, recursul declarat de către petiționarul V.I. și se menține, fără modificări, încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 2 iulie 2018, prin care petiționarului V.I. i-a fost aplicată amendă judiciară în mărime de 25 unități convenționale, ceea ce constituie 1.250 lei, pentru înaintarea abuzivă și repetată a cererii de recuzare.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul R.A.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului împotriva
încheierii judecătorului de instrucție de menținere a măsurilor
de constrângere cu caracter medical
(art. 501 din Codul de procedură penală)**

Dosarul nr. 21r-19/18
Judecător P.A.

D E C I Z I E

26 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Centru),

D.D.,

Avocatului

C.L.,

a examinat în ședință publică, în ordine de recurs, recursul declarat de avocatul C.L., în interesele condamnatului P.V., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 9 martie 2018, privind prelungirea măsurii de constrângere cu caracter medical în privința lui C.Gh.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 20 februarie 2018 – 9 martie 2018;

instanța de recurs: 10 aprilie 2018 – 26 aprilie 2018.

Asupra recursului declarat, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 9 martie 2018, a fost admis demersul directorului Spitalului Clinic de Psihiatrie din municipiul Chișinău și a fost prelungită măsura de constrângere cu caracter medical, cu supraveghere riguroasă, aplicată alienatului mintal C.Gh., pe un termen de 6 luni.

2. Nefiind de acord cu încheierea, a declarat recurs în termen avocatul C.L., în intensele condamnatului C.Gh., prin care a solicitat casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 9 martie 2018, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de fond.

3. În motivarea recursului se indică că instanța n-a examinat posibilitatea aplicării în continuare a măsurilor medicale fără constrângere, or, C.Gh. nu se manifestă agresiv și este pasibil să urmeze un tratament benevol. Avocatul consideră că poate fi încredințat spre îngrijire rudelor sau tutorilor, cu o supraveghere medicală obligatorie.

4. Apărarea consideră că n-a fost dovedită existența cumulativă a temeiurilor pentru spitalizare fără liberul consimțământ.

5. Conform art. 33 alin. (2) al Legii nr. 1402-XIII din 16 decembrie 1997, persoana spitalizată în staționarul de psihiatrie fără liberul ei consimțământ este în drept să participe la examinarea problemei legate de spitalizarea sa. Dacă starea psihică nu-i permite persoanei să se prezinte în instanță judecătorească, cererea de spitalizare fără liberul consimțământ este examinată de judecător în staționarul de psihiatrie.

6. Recurentul indică faptul că C.Gh. n-a participat la examinarea demersului, nici n-au fost prezentate motivele care nu i-au permis să se prezinte în instanță judecătorească.

7. În ședința instanței de recurs, avocatul C.L. a solicitat admiterea recursului din motivele indicate.

8. Reprezentantul Spitalului Clinic de Psihiatrie, R.S., a solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

9. Procurorul D.D. a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 9 martie 2018.

10. Examinând materialele cauzei, argumentele invocate în cererea de recurs și ascultând părerile participanților la proces, Colegiul penal consideră necesar de a respinge, ca nefondat, recursul declarat și a menține încheierea, din următoarele motive.

11. Potrivit art. 449 alin.1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

12. Potrivit art. 501 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța de judecată, periodic, dar nu mai rar de o dată la 6 luni, verifică necesitatea continuării aplicării măsurilor de constrângere cu caracter medical.

13. Potrivit art. 469 alin. (1) p.13) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile privind prelungirea, schimbarea sau încetarea aplicării alienațiilor a măsurii de constrângere cu caracter medical.

14. Colegiul penal atestă că, la examinarea demersului directorului Spitalului Clinic de Psihiatrie din municipiul Chișinău, F.V., instanța de fond a examinat cauza sub toate aspectele și corect a ajuns la concluzia de a admite demersul, cu prelungirea măsurii de constrângere cu supraveghere riguroasă aplicată alienatului mintal C.Gh. pe un termen de 6 luni.

15. Astfel, se constată întemeiată concluzia instanței de fond, prin care a fost admis demersul directorului Spitalului Clinic de Psihiatrie din municipiul Chișinău,

or, instanța, la pronunțarea încheierii, și-a argumentat eficient soluția adoptată, a dat apreciere tuturor circumstanțelor și argumentelor din demers.

16. Din materialele cauzei, se constată că, prin sentința Judecătorei Cahul din 14 aprilie 2016, C.Gh. a fost absolvit de răspundere penală pentru săvârșirea faptei prejudiciabile prevăzută de art. 201/1 alin. (2) lit. a) din Codul penal – stare de iresponsabilitate, cu aplicarea în privința numitului a măsurii de constrângere cu caracter medical – internarea într-o instituție psihiatrică cu supraveghere riguroasă, această măsură fiindu-i prelungită de mai multe ori, ultima dată – prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 8 septembrie 2017.

17. Se reține că Spitalul Clinic de Psihiatrie din municipiul Chișinău, la 1 martie 2018, a întocmit raportul de examinare medicală, potrivit căruia alienatul mintal C.Gh. suferă de schizofrenie, forma paranoidă, sindrom paranoid, starea lui psihică rămâne instabilă și, astfel, necesită ca tratamentul prin constrângere cu supraveghere riguroasă să-i fie prelungit.

18. Colegiul penal va aprecia critic argumentul avocatului, precum că nu a fost dovedită existența cumulativă a temeiurilor prevăzute de Legea privind sănătatea mintală nr. 1402-XIII din 16 decembrie 1997, pentru spitalizarea fără liberul consimțământ al alienatului mintal, or, în cazul lui C.Gh. există o sentință de judecată prin care s-a dispus aplicarea în privința numitului a măsurii de constrângere cu caracter medical – internarea într-o instituție psihiatrică cu regim riguros, această măsură fiind ulterior prelungită de mai multe ori, ultima dată – prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 8 septembrie 2017.

19. În astfel de circumstanțe, Colegiul penal consideră încheierea contestată una legală și întemeiată. Din lipsa unui temei legal de a o anula, recursul urmează a fi respins, ca nefondat.

20. În conformitate cu prevederile art. 449 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondat, recursul declarat de către avocatul C.L., în interesele condamnatului C.Gh., și se menține fără modificări încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 9 martie 2018, prin care a fost admis demersul directorului Spitalului Clinic de Psihiatrie din municipiul Chișinău și a fost prelungită măsura de constrângere cu caracter medical și supraveghere riguroasă aplicate alienatului mintal C.Gh. pe un termen de 6 luni.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului procurorului
împotriva încheierii de liberare condiționată de pedeapsă
înainte de termen
(art. 91 din Codul penal)**

Dosarul nr. 21r-19/18
Judecător P.A.

DECIZIE

22 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani),

D.D.,

Avocatului

C.L.,

a examinat în ședință publică, în ordine de recurs, recursul procurorului D.D. de la Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Râșcani, declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 6 iulie 2018, cu privire la liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen în conformitate cu art. 91 din Codul penal în privința condamnatului C.E.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 12 iunie 2018 – 6 iulie 2018;

instanța de recurs: 12 iulie 2018 – 22 august 2018.

Asupra recursului declarat, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Instituția Penitenciară nr. 4 Cricova din municipiul Chișinău a înaintat demers privind liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen a condamnatului C.E., invocând că acesta a fost condamnat, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, la 3 ani de închisoare în penitenciar de tip semi-închis. În prezent, condamnatul a ispășit 2/3 din termenul de pedeapsă, nu are de achitat prejudiciu material, pe parcursul ispășirii pedepsei a realizat programul individual de executare a pedepsei, participă la munci neremunerate.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 6 iulie 2018, s-a admis prezentarea șefului Penitenciarului nr. 4 Cricova, prin care C.E. a fost liberat condiționat înainte de termen pe termenul neispășit de pedeapsa primită conform sentinței din 7 martie 2016 de condamnare, și anume – 10 luni și 2 zile.

3. Nefiind de acord cu încheierea, procurorul D.D. a declarat recurs în termen, prin care a solicitat admiterea recursului, cu casarea încheierii și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea Penitenciarului nr. 4 Cricova, ca neîntemeiată, pe motiv că instanța de judecată, la emiterea încheierii, nu a ținut cont de pericolul social al condamnatului, care a comis o infracțiune intenționată, mai puțin gravă, pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare până la 5 ani, de impactul asupra comunității, ținând cont de faptul că, urmare a liberării condiționate înainte de termen, condamnatul revine în comunitatea unde a comis infracțiunea pentru care a fost condamnat. Astfel, este evident faptul că pedeapsa penală dispusă, contrar prevederilor art. 61 alin. (2) din Codul penal, nu-și va atinge scopul privind corectarea și reeducarea condamnatului.

4. În ședința instanței de recurs, condamnatul C.E. și avocatul său au solicitat respingerea recursului, ca fiind neîntemeiat, cu menținerea hotărârii atacate.

5. Procurorul D.D. a pledat pentru admiterea recursului, cu casarea încheierii instanței de fond în privința condamnatului E.C., ca fiind neîntemeiată.

6. Examinând materialele cauzei, argumentele invocate în cererea de recurs, ascultând părerile participanților la proces, Colegiul penal consideră necesar de a respinge, ca nefondat, recursul procurorului, cu menținerea încheierii, din următoarele motive.

7. Potrivit art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

8. Astfel, din materialele cauzei s-a constatat că, conform sentinței Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău, din 7 martie 2016, C.E. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) din Codul penal la 3 ani de închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semi-închis.

9. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 decembrie 2016, a fost casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care C.E. a fost recunoscut vinovat și condamnat, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) din Codul penal, la 3 ani de închisoare în penitenciar de tip semi-închis.

10. Șeful Penitenciarului nr. 4 Cricova a înaintat o prezentare în instanța de judecată cu privire la liberarea condamnatului C.E. înainte de termen, invocând că ultimul a executat până în prezent 2/3 din termenul stabilit, participă la munci neremunerate, nu are sancțiuni disciplinare, i-a mai rămas puțin termen până la executarea integrală a pedepsei, nu are prejudiciu material de achitat, pe parcursul ispășirii pedepsei a realizat programul individual de executare a pedepsei.

11. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 6 iulie 2018, a fost admisă cererea Penitenciarului nr. 4 din Cricova privind liberarea condiționa-

tă de pedeapsă înainte de termen a condamnatului E.C. în baza art. 91 din Codul penal.

12. Colegiul penal constată că instanța de fond a făcut o minuțioasă analiză a materialelor cauzei, le-a dat o apreciere cuvenită și corect a ajuns la concluzia că cererea Penitenciarului nr. 4 din Cricova este întemeiată și urmează a fi admisă.

13. Potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. l) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează și chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen (art. 91 din Codul penal).

14. Potrivit prevederilor art. 91 din Codul penal, persoanei care execută pedeapsa cu închisoare i se poate aplica liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen, dacă a realizat programul individual de executare a pedepsei, a reparat integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnată, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească, și dacă se constată că corectarea ei este posibilă fără executarea deplină a pedepsei. Persoana poate fi liberată, în întregime sau parțial, și de pedeapsa complementară. Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen poate fi aplicată dacă condamnatul, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 21 ani, a executat efectiv: a) cel puțin jumătate, dar nu mai puțin de 90 de zile de închisoare, din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave.

15. Raportând prevederile enunțate la caz, Colegiul penal constată că instanța de fond a procedat corect în cazul condamnatului C.E., ținând cont de relațiile sale cu familia, de lipsa sancțiunilor disciplinare la momentul examinării demersului, de termenul de pedeapsă rămas neexecutat, de faptul că el a dat dovadă de comportament respectuos, s-a corijat, a ispășit termenul necesar pentru aplicarea art. 91 din Codul penal, nu a comis încălcări de disciplină și regim, nu se află sub acțiunea sancțiunii disciplinare, nu are de restituit prejudiciu material, a realizat programul individual de executare a pedepsei, astfel fiind întemeiată cererea înaintată de către condamnat cu privire la liberarea condiționată înainte de termen.

16. Prin urmare, s-a constatat că C.E. a ispășit mai mult de jumătate din termenul de pedeapsă stabilit și astfel instanța de judecată a ajuns la concluzia că condamnatul întrunește condițiile prevăzute de art. 91 din Codul penal pentru aplicarea liberării condiționate înainte de termen.

17. Se reține că condamnatul a comis infracțiune mai puțin gravă, însă în timpul ispășirii pedepsei a participat la munci neremunerate și remunerate, deține relațiile cu familia, nu are sancțiuni disciplinare, a dat dovadă de un comportament la nivel și în raport social, respectuos, s-a corijat, a executat mai mult de jumătate din pedeapsa stabilită și, în opinia instanței, este suficient pentru restabilirea echității sociale și atingerea scopului pedepsei penale. Prin urmare, condamnatul poate fi eliberat condiționat înainte de termen.

18. Argumentele procurorului cu privire la neaplicarea prevederilor art. 91 din Codul penal în privința condamnatului C.E. sunt nejustificate în prezența circumstanțelor enunțate.

19. Colegiul penal consideră că instanța de fond a admis legal și întemeiat cererea condamnatului cu privire la liberarea condiționată a lui C.E. înainte de termen de pedeapsa închisorii în baza art. 91 din Codul penal și recursul procurorului urmează a fi respins.

20. În conformitate cu prevederile articolelor 469-470, 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondat, recursul declarat de procurorul D.D. de la Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Râșcani, și se menține în vigoare încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, din 6 iulie 2018 privind aplicarea prevederilor art. 91 din Codul penal în privința condamnatului C.E.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

Decizia instanței de recurs privind admiterea recursului apărării împotriva încheierii de refuz în liberare condiționată de pedeapsă înainte de termen
(art. 91 din Codul penal)

Dosarul nr. 21r-219/18
Judecător P.A.

DECIZIE

12 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura raionului Hâncești,

D.D.,

Avocatului

C.L.,

a examinat în ședință publică recursul declarat de condamnată G.V. împotriva încheierii Judecătoriei Hâncești din 12 februarie 2018 privind respingerea cererii de liberare condiționată înainte de termen de la executarea pedepsei închisorii a condamnatei, conform art. 91 din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 10 ianuarie 2018 – 12 februarie 2018;

instanța de recurs: 27 februarie 2018 – 12 martie 2018.

Asupra recursului declarat, Colegiul penal,

A C O N S T A T A T:

1. La 7 decembrie 2017 a parvenit prezentarea administrației Penitenciarului nr. 7 din Rusca în privința condamnatei G.V. cu privire la liberarea condiționată înainte de termen a acesteia de la executarea pedepsei închisorii, în baza art. 91 din Codul penal.

2. În motivarea prezentării este indicat faptul că condamnată a executat termenul cerut de lege pentru liberare condiționată, a dat dovadă de corijare și nu este necesară executarea în continuare a pedepsei.

3. Prin încheierea Judecătoriei Hâncești din 12 februarie 2018, a fost respinsă prezentarea administrației Penitenciarului nr. 7 din Rusca în privința condamnatei

G.V. privind liberarea ei condiționată înainte de termen de la executarea pedepsei închisorii în baza art. 91 din Codul penal, ca fiind nefondată.

4. Condamnata G.V. a înaintat recurs în termen împotriva încheierii menționate, prin care solicită casarea încheierii, rejudecarea cauzei, cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă prezentarea administrației Penitenciarului nr. 7 din Rusca, invocând că este mamă a cinci copii, doi dintre care sunt minori, în timpul aflării sale în penitenciar i-a decedat soțul, iar copiii au rămas fără întreținător.

5. Avocatul C.L. și condamnata G.V. au susținut recursul și au solicitat să fie admis.

6. Procurorul D.D. a pledat pentru respingerea recursului, cu menținerea încheierii atacate.

7. Examinând materialele dosarului, argumentele invocate de recurent, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal consideră necesar de admis recursul, cu casarea încheierii, pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a prezentării din partea penitenciarului și aplicarea în privința condamnatei a prevederilor art. 91 din Codul penal, din următoarele considerente.

8. Potrivit art. 449 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța îl admite, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei, cu adoptarea unei noi hotărâri.

9. Conform prevederilor art. 444 alin. (1) pct. 6) din Codul de procedură penală, hotărârile judecătorești pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazurile în care hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

10. Art. 448 alin. (1) din Codul de procedură penală stipulează că, judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei.

11 Potrivit prevederilor art. 469 alin. (1) pct. 1) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează și chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen (art. 91 din Codul penal).

12. Prevederile art. 91 alin. (1) și alin. (4) din Codul penal stipulează că persoanei care execută pedeapsa cu închisoare i se poate aplica liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen dacă a realizat programul individual de executare a pedepsei, a reparat integral daunele cauzate de infracțiunea pentru care a fost condamnată, cu excepția cazului când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească și dacă se constată că corectarea ei este posibilă fără executarea deplină a pedepsei. Persoana poate fi liberată, în întregime sau parțial, și de pedeapsa complementară. Liberarea condiționată de pedeapsă înainte de termen poate fi aplicată dacă condamnatul, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 21 ani, a executat efectiv: a) cel puțin două treimi din termenul de pedeapsă stabilit pentru săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave.

13. Colegiul reține că liberarea condiționată înainte de termen poate fi aplicată în cazul în care instanța de judecată va considera posibilă corectarea condamnatului fără executarea deplină a pedepsei. O atare concluzie urmează a fi trasă în baza studierii depline și obiective a datelor referitoare la persoana condamnatului, la comportamentul lui pe tot parcursul perioadei de executare a pedepsei cu închisoare, inclusiv dacă s-a aflat și în alte penitenciare, la respectarea regimului de executare, relațiile cu alți condamnați, cu familia, participarea la măsurile cultural-educative, prezența sancțiunilor disciplinare valabile la momentul soluționării demersului sau circumstanțe care denotă corijarea acestuia. Conform Hotărârii vizate, o condiție obligatorie pentru aplicarea normei materiale numite mai sus este lipsa prejudiciului cauzat în rezultatul comiterii infracțiunii.

14. Raportând prevederile enunțate la caz, Colegiul penal constată că, conform sentinței Judecătoriei Florești din 25 ianuarie 2012, G.V. a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzută de articolele 27, 145 alin. (1) din Codul penal la pedeapsa cu închisoare pe un termen de 8 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis. Termenul executării pedepsei a început să curgă de la 20 noiembrie 2011, sfârșitul termenului fiind 19 noiembrie 2019. La 27 noiembrie 2017, condamnată a executat, efectiv, 6 ani și 7 zile, ceea ce constituie mai mult de 2/3 din termenul pedepsei.

15. Se reține că în cadrul Comisiei Penitenciarului nr. 7 din Rusca – proces-verbal nr. 35 din 27 noiembrie 2017 – s-au examinat materialele cu privire la posibilitatea aplicării art. 91 din Codul penal în privința condamnatei G.V. și, ca urmare, s-a decis de a înainta materialele în instanța de judecată pentru soluționarea liberării condiționate înainte de termen, deoarece condamnată în cauză se caracterizează pozitiv și întrunește condițiile art. 91 din Codul penal.

16. Raportând prevederile enunțate la caz, Colegiul penal constată că condamnată G.V. a ispășit 2/3 din perioada totală a pedepsei penale și prejudiciu moral sau material la caz nu există.

17. Luând în considerație personalitatea condamnatei, care respectă regimul de detenție, sancțiuni disciplinare nu are, pe perioada detenției nu a comis infracțiuni, nu se află la evidența serviciului securitate, participă la munci neremunerate, menține relațiile cu familia, are doi copii minori, a finisat cursuri de croitoreasă și de operator la calculator, Colegiul penal ajunge la concluzia că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 91 alin. (1) din Codul penal, prezentarea administrației penitenciarului privind eliberarea condamnatei condiționat înainte de termen de pedeapsa rămasă fiind întemeiată.

18. În lumina celor stabilite, Colegiul penal consideră fondate argumentele invocate în recursul înaintat de către condamnată G.V., iar încheierea instanței de fond fiind neîntemeiată, emisă cu interpretarea eronată a legii, circumstanțelor cauzei și probelor prezentate, urmează a fi casată, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a prezentării administrației Penitenciarului nr. 7 din Rusca în privința condamnatei G.V.

19. Conducându-se de prevederile art. 449 alin. (1) pct. 2) lit. c) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se admite recursul declarat de către condamnată G.V.

Se casează încheierea Judecătoriei Hâncești din 12 februarie 2018 și se rejudecă cauza, cu adoptarea unei noi hotărâri, după cum urmează:

- se admite prezentarea Penitenciarului nr. 7 din Rusca;

- condamnată G.V., născută la 1 octombrie 1966, originară și domiciliată în satul Răuțel, raionul Fălești, conform art. 91 din Codul penal, se eliberează condiționat înainte de termen de pedeapsa neexecutată pe termenul de 1 an, 7 luni și 21 zile, stabilită conform sentinței Judecătoriei Florești din 25 ianuarie 2012 în baza art. 27, 145 alin. (1) din Codul penal, obligând-o să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent și să se prezinte la organul de probațiune.

Condamnată G.V. se eliberează imediat în sala ședinței de judecată, dacă nu este arestată legal în alte cauze penale.

Controlul asupra comportării condamnatei G.V. se pune pe seama Biroului de probațiune Fălești.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului referitor la refuzul
înlocuirii părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă**
(art. 92 din Codul penal)

Dosarul nr. 21r-119/18
Judecător P.A.

DECIZIE

26 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Râșcani);

D.D.,

Avocatului

C.L.,

a examinat în ședință publică recursul condamnatului F.I., declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 11 august 2018, privind respingerea cererii de aplicare a prevederilor art. 92 din Codul penal în privința condamnatului F.I., născut la 9 octombrie 1953, anterior condamnat.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 25 iulie 2018 – 11 august 2018;

instanța de recurs: 20 august 2018 – 26 august 2018.

Asupra recursului declarat, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. La 2 iunie 2018, la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a parvenit spre examinare cererea condamnatului F.I., deținut în Penitenciarul nr.15 din Cricova, privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în baza art. 92 din Codul penal.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 11 august 2018, a fost respinsă, ca neîntemeiată, cererea condamnatului F.I. privind înlocuirea părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă, în conformitate cu prevederile art. 92 din Codul penal.

3. Condamnatul F.I. a înaintat recurs împotriva încheierii menționate, solicitând admiterea recursului, cu casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 11 august 2018, cu dispunerea aplicării prevederilor art. 92 din Codul penal și înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă.

4. În motivarea recursului, condamnatul indică faptul că are 67 de ani și este invalid de gradul II pe viață, iar invalid l-au făcut organele puterii, care continuă să-și bată joc de dânsul și acest lucru este recunoscut, precum a fost recunoscut și faptul că s-au încălcat prevederile art. 25 alin. (3), (4) din Constituția R. Moldova și art. 5.1 al Convenției. El s-a adresat în legătură cu faptul că execută pedeapsa de 11 ani, nefiind vinovat, că a fost încălcată Constituția și Convenția, astfel Republica Moldova va răspunde conform Convenției pentru faptul că i-au fost încălcate drepturile omului, drepturile constituționale și că cineva va plăti foarte mult, vor răspunde instanța și procurorii.

5. În ședința instanței de recurs, avocatul C.L., în interesele condamnatului F.I., a susținut recursul și a solicitat admiterea acestuia, din motivele invocate.

6. Condamnatul a solicitat prin cerere examinarea recursului în lipsa sa, Colegiul dispunând judecarea cauzei în lipsa acestuia.

7. Procurorul D.D. a solicitat respingerea recursului, cu menținerea încheierii atacate.

8. Audiind participanții la proces și examinând materialele dosarului, Colegiul penal consideră recursul nefondat și acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

9. Potrivit art. 449 alin. (1) pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

10. Colegiul penal constată că instanța de fond a analizat minuțios materialele cauzei, le-a dat o apreciere cuvenită și corect a ajuns la concluzia că cererea condamnatului F.I. cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în conformitate cu prevederile art. 92 din Codul penal, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

11. Potrivit prevederilor art. 469 alin.(1) pct. 2) din Codul de procedură penală, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează și chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărâri, și anume: înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă (art. 92 din Codul penal).

12. Potrivit art. 92 din Codul penal, în privința persoanelor care execută pedeapsă cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave și grave, instanța de judecată, ținând cont de comportarea lor în timpul executării pedepsei, poate pronunța o încheiere cu privire la înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă. Totodată, persoana poate fi liberată, în întregime sau parțial, de la pedeapsa complementară. Înlocuirea părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă poate fi aplicată numai după ce condamnatul a executat efectiv cel puțin o treime din termenul de pedeapsă pentru o infracțiune ușoară sau

mai puțin gravă și jumătate din termenul de pedeapsă pentru o infracțiune gravă. La înlocuirea părții neexecutate a pedepsei cu o pedeapsă mai blândă, instanța de judecată poate alege orice pedeapsă mai blândă din cele specificate de art. 62, în limitele prevăzute pentru fiecare categorie de pedepse.

13. În acest sens, instanța de recurs reiterează că, potrivit alin. (4) art. 91 și alin. (2) art. 92 din Codul penal, liberarea condiționată înainte de termen sau înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă se aplică dacă condamnatul a executat efectiv partea prevăzută de lege din termenul de pedeapsă stabilit prin sentință. Prin noțiunea de *executare efectivă* se înțelege perioada de aflare în închisoare, inclusiv termenul de menținere în arest preventiv a condamnatului.

14. Totodată, instanța de recurs a reținut că, prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, din 24 noiembrie 2008, F.I. a fost condamnat în baza art.187 alin. (2) lit. e), f); 145 alin. (3) lit. h) din Codul penal, cu aplicarea art. 84 alin. (1) din Codul penal, stabilindu-i-se definitiv o pedeapsă de 25 ani de închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

15. Prin hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 14 iunie 2012, a fost admis, din alte motive, recursul în anulare declarat de către condamnatul F.I., au fost casate parțial hotărârile judecătorești adoptate în cauză, în partea încadrării juridice a acțiunilor condamnatului și stabilirii pedepsei acestuia, fiind rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre prin care acțiunile lui F.I. au fost recalificate din prevederile art.145 alin. (3) lit. h) din Codul penal, în baza art.145 alin. (2) lit. j) din Codul penal, fiind condamnat la 20 ani de închisoare și, conform art.187 alin. (2) lit. e) și f) din Codul penal – la 3 ani de închisoare, fără amendă, iar potrivit art. 84 din Codul penal, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 22 ani de închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

16. Începutul executării pedepsei condamnatului se consideră din 9 septembrie 2007, iar sfârșitul executării pedepsei – 8 septembrie 2029. Potrivit informației prezentate de administrația penitenciarului, condamnatul nu dispune de zile privilegiate.

17. În această ordine de idei, Colegiul penal a reținut: F.I. a fost condamnat și ispășește pedeapsa penală pentru comiterea unui concurs de infracțiuni, dintre care una face parte din categoria celor deosebit de grave și, după cum s-a menționat mai sus, prevederile art. 92 din Codul penal se aplică doar în privința persoanelor care au comis infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, care au ispășit cel puțin o treime din termenul de pedeapsă sau, în cazul infracțiunilor grave, care au ispășit cel puțin jumătate din termenul de pedeapsă stabilit și care au un comportament ce demonstrează că condamnatul a pășit pe calea corijării și reeducării.

18. Argumentele condamnatului invocate în recurs sunt irelevante pentru admiterea recursului și anularea încheierii contestate. Or, acestea sunt insuficiente pentru înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă, în conformitate cu prevederile art. 92 din Codul penal, odată ce condamnatul își ispășește pedeapsa pentru comiterea unui concurs de infracțiuni, dintre care una face parte din categoria celor deosebit de grave.

19. Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanța de fond a respins legal și întemeiat cererea condamnatului F.I. privind înlocuirea părții neexecutate din pedeapsă cu o pedeapsă mai blândă în conformitate cu prevederile art. 92 din Codul penal, or, atingerea scopului pedepsei și corijarea condamnatului poate fi obținută numai prin executarea în continuare de către ultimul a pedepsei cu închisoarea, stabilită prin sentință.

20. În conformitate cu prevederile art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondată, cererea de recurs a condamnatului F.I., recurs declarat împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 11 august 2018, prin care a fost respinsă cererea condamnatului F.I. privind aplicarea prevederilor art. 92 din Codul penal, menținând încheierea fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind respingerea recursului
împotriva încheierii de înlocuire a muncii neremunerate
în folosul comunității cu închisoare
(art. 67 din Codul penal)**

Dosarul nr. 21r-19/18
Judecător P.A.

D E C I Z I E

7 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

I.R.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului din Procuratura Chișinău (of. Buiucani),

D.D.,

Avocatului

C.L.,

a examinat în ședință publică recursul declarat de avocatul C.L., în interesele condamnatului P.V., împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 29 februarie 2018, privind înlocuirea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității a condamnatului P.V. cu pedeapsa de închisoare.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 20 ianuarie 2018 – 29 februarie 2018;

instanța de recurs: 27 februarie 2018 – 7 martie 2018.

Asupra recursului declarat, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Șeful Biroului de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, s-a adresat la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, cu demers privind înlocuirea pedepsei în privința condamnatului P.V. sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității cu pedeapsa închisoriei.

2. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 29 februarie 2018, a fost admis demersul consilierului principal al Biroului de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău, privind anunțarea în căutare și înlocuirea pedepsei stabilită lui

P.V. prin sentința emisă de Judecătoria Centru, municipiul Chișinău, din 29 noiembrie 2016, cu pedeapsa de închisoare pe un termen de 2 luni și 20 de zile, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

3. Avocatul C.L., în interesele condamnatului P.V., a înaintat recurs împotriva încheierii indicate mai sus, solicitând casarea încheierii, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri cu liberarea de executare a pedepsei în baza art. 6 al legii cu privire la amnistie.

4. În motivarea recursului se invocă faptul că condamnatul P.V. se încadrează în prevederile art. 1 al Legii cu privire la amnistie, astfel încât acesta și-a recunoscut vina în faptele incriminate, a dat dovadă de căință activă, iar prin săvârșirea infracțiunii menționate nu a cauzat prejudiciu material.

5. Avocatul mai menționează că condamnatul P.V. nu a cunoscut despre încheierea în cauză decât în momentul în care acesta a fost reținut de către reprezentanții organului de urmărire penală, în baza mandatului de arestare.

6. În ședința instanței de recurs, avocatul C.L. și condamnatul P.V. au susținut recursul și au solicitat să fie admis, din motivele invocate.

7. Procurorul D.D. a solicitat în ședința instanței de recurs respingerea recursului, cu menținerea încheierii atacate.

8. Reprezentantul Biroului de probațiune, fiind citat conform legislației în vigoare, nu s-a prezentat în ședința instanței derekurs, Colegiul dispunând examinarea recursului în lipsa acestuia.

9. Audiind participanții la proces și examinând materialele dosarului, Colegiul penal consideră recursul nefondat și pasibil de a fi respins, din următoarele considerente.

10. Potrivit art. 449 alin. (1) pct.1) lit.a) din Codul de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

11. Conform art. 472 din Codul de procedură penală, încheierea instanței privind soluționarea chestiunilor privind executarea hotărârilor judecătorești poate fi atacată de către persoanele interesate, în termen de 15 zile, cu recurs, care se judecă conform prevederilor titlului II, compartiment IV, sectorul 2, § 2 din Partea specială.

12. Colegiul penal constată că instanța de fond a făcut o minuțioasă analiză a materialelor cauzei, le-a dat o apreciere cuvenită și corect a ajuns la concluzia că demersul Biroului de probațiune Buiucani urmează a fi admis și pedeapsa sub formă de 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, aplicată condamnatului P.V. prin sentința Judecătoria Centru, municipiul Chișinău, din 29 noiembrie 2016, în baza art. 264¹ alin. (4) din Codul penal, cu o lună și 19 zile de închisoare, să fie înlocuită cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

13. Dispoziția art. 194 din Codul de executare prevede că condamnatul la muncă neremunerată în folosul comunității este obligat să se prezinte la citare la organul de probațiune, să respecte modul și condițiile de executare a pedepsei, regulamentul

de ordine interioară a organizației în care este antrenat la muncă, să lucreze conștiincios la obiectele la care a fost repartizat, să execute termenul de prestare a muncii neremunerată în folosul comunității, să informeze organul de probațiune despre schimbarea domiciliului sau despre imposibilitatea temporară de a presta munca. Dacă persoana condamnată la munca neremunerată în folosul comunității nu execută această pedeapsă sau, în timpul executării, are o conduită necorespunzătoare, manifestată prin neîndeplinirea obligațiilor care îi revin sau prin îndeplinirea lor defectuoasă, organul de probațiune adresează instanței de judecată un demers privind înlocuirea muncii neremunerată în folosul comunității cu o altă pedeapsă, în condițiile art. 67 alin. (3) din Codul penal.

14. Art. 67 alin. (3) din Codul penal prevede că, în caz de eschivare cu rea-voință a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, aceasta se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

15. Având în vedere prevederile pct. 31) din Regulamentul cu privire la modul de executare a pedepsei penale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1643 din 31 decembrie 2003, în cazul încălcării de către condamnat a modului și condițiilor de executare a pedepsei penale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, acestuia i se face prima preîntâmpinare verbală de către colaboratorul organului de probațiune. În cazul încălcării repetate, condamnatul este preîntâmpinat repetat despre consecințele comportate de neîndeplinirea condițiilor și a modului de ispășire a pedepsei.

16. Din conținutul pct. 32) al Regulamentului rezultă că, în cazul în care condamnatul se eschivează cu rea-voință sau refuză să execute munca neremunerată în folosul comunității, organul de probațiune înaintează în instanța de judecată un demers referitor la înlocuirea muncii neremunerate cu închisoare.

17. Potrivit pct. 33) din Regulament, se consideră eschivare cu rea-voință de la executarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată: neprezentarea la citarea serviciului de executare a condamnatului de două sau mai multe ori în timp de o jumătate din termenul stabilit al pedepsei; încălcarea de către condamnat a disciplinei muncii de două sau mai multe ori în timp de o jumătate din termenul stabilit al pedepsei; neprezentarea condamnatului la muncă fără motive întemeiate de două sau mai multe ori în timp de o jumătate din termenul stabilit al pedepsei.

18. Conform materialelor cauzei, rezultă că, prin sentința emisă de Judecătoria Centru, municipiul Chișinău, din 29 noiembrie 2016, condamnatul P.V., născut la 27 octombrie 1986, domiciliat în municipiul Chișinău, str. Eugen Coca, nr. 30 „b”, apartamentul 15, a fost condamnat, conform art. 264¹ alin. (4) din Codul penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

19. În rezultatul acțiunilor întreprinse de către consilierul de probațiune, condamnatul, fiind citat legal, nu s-a prezentat la Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău.

20. De asemenea, ca urmare a convorbirilor telefonice întreținute cu condamnatul P.V. la 3 septembrie 2017, 8 septembrie 2017 și 14 septembrie 2017, acesta a fost informat despre consecințele neexecutării pedepsei, în conformitate cu legislația în vigoare, și anume – că pedeapsa lui poate fi înlocuită cu închisoare. Ca urmare a vizitei la domiciliul condamnatului – municipiul Chișinău, str. Eugen Coca, nr. 30 „b”, apartamentul 30 – la 17 septembrie 2017 și 6 octombrie 2017, condamnatul P.V. nu se afla, iar vecina acestuia din apartamentul 14 a menționat că foarte rar îl vede acasă pe vecinul ei P.V. Fiind ulterior citat, la 7 octombrie 2017, 20 octombrie 2017 și 29 octombrie 2017, condamnatul, de asemenea, nu s-a prezentat la Biroul de probațiune Buiucani, municipiul Chișinău.

21. În circumstanțele expuse, Colegiul reține ca este bazată concluzia instanței de fond, precum că, din explicațiile ofițerului de probațiune și din materialele cauzei, rezultă că P.V. categoric refuză să execute pedeapsa, se eschivează de a se prezenta la oficiul de probațiune pentru a executa pedeapsa stabilită în privința sa, el fiind condamnat la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. Condamnatul ignorează decizia irevocabilă, manifestă un comportament ușuratic, fapt care indică oportunitatea schimbării măsurii de pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în privința condamnatului cu pedeapsă de închisoare.

22. Luând în considerație atitudinea condamnatului față de fapta comisă, pedeapsa stabilită și față de încrederea societății și de posibilitatea care i s-a acordat pentru a se corija fără executarea pedepsei cu închisoarea, comportamentul lui după eliberare, cu sfidarea evidentă a cerințelor legale, ignorând în repetate rânduri atât prezentarea sa în fața organului de probațiune cât și la locul stabilit pentru executarea pedepsei, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității urmează a fi înlocuită cu închisoare pe un termen de o lună și 19 de zile, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

23. În lumina celor stabilite, Colegiul penal consideră nefondate, lipsite de suport juridic și probator argumentele invocate în recursul înaintat, încheierea contestată fiind una legală și întemeiată. Din lipsa unui temei legal de a o anula, recursul urmează a fi respins, ca nefondat.

24. Nu poate fi reținut argumentul recurentului cu privire la aplicarea amnistiei în privința condamnatului. Aplicarea prevederilor amnistiei ține de competența judecătorului de instrucție, cu respectarea procedurii prevăzută de lege. Astfel, în cadrul speței date, Colegiul penal nu este în drept să rezolve posibilitatea aplicării amnistiei în privința condamnatului.

25. Conform prevederilor art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) din Codul de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Se respinge, ca nefondat, recursul declarat de către avocatul C.L., în interesele condamnatului P.V., și se menține, fără modificări, încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 29 februarie 2018, privind înlocuirea pedepsei stabilită lui P.V. prin sentința emisă de Judecătoria Centru, municipiul Chișinău, din 29 noiembrie 2016, cu pedeapsă de închisoare pe un termen de o lună și 19 zile, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu anunțarea acestuia în căutare.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul I.R.**

Judecătorii C.A. și M.B.

**Decizia instanței de recurs privind contestarea încheierii
referitor la transferul persoanelor condamnate
pentru executarea în continuare a pedepsei
(art. 551-556 din Codul de procedură penală)**

Dosarul nr. 21r-112/18
Judecător P.A.

D E C I Z I E

27 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,

În componența:

Președintelui ședinței, judecătorul

R.A.,

Judecătorilor

C.A. și M.B.,

Cu participarea:

Procurorului de la Procuratura Generală,

M.I.,

Reprezentantului Ministerului Justiției,

C.D.,

Avocatului

A.C.,

a examinat în ședință publică recursurile condamnatului M.D. și avocatului acestuia, A.C., declarate împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 12 septembrie 2018, privind admiterea demersului Ministerului Justiției al Republicii Moldova de transfer a condamnatului M.D. din Federația Rusă pentru executarea pedepsei penale în penitenciarele din Republica Moldova.

Procedura de citare legală a fost executată.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 1 septembrie 2018 – 12 septembrie 2018;

instanța de recurs: 16 septembrie 2018 – 27 septembrie 2018.

Asupra recursului, Colegiul penal

A C O N S T A T A T:

1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 12 septembrie 2018, a fost admis demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și cererea condamnatului M.D. privind transferul pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

2. S-a acceptat transferul lui M.D., condamnat prin sentința Judecătoriei raionului Nikulin din orașul Moscova, Federația Rusă, din 19 octombrie 2012, modifica-

tă prin încheierea Judecătoriei Verhnekamsk, regiunea Kirov, Federația Rusă, din 2 august 2013, în baza art. 105 alin. (1), 158 alin. (2) lit. a), v) și art. 69 din Codul penal al Federației Ruse, la 12 ani de închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar cu regim sever, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei de la 25 ianuarie 2012, pentru continuarea ispășirii pedepsei penale în instituțiile penitenciare ale Republicii Moldova.

3. S-a acceptat transferul de către organele competente ale statului.

M.D. se consideră condamnat:

- în baza art. 145 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova – la 11 ani de închisoare;

- în baza art. 186 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal al Republicii Moldova – la 2 ani de închisoare.

4. Prin aplicarea prevederilor art. 84 din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni, cumulând parțial pedepsele aplicate, s-a stabilit pedeapsa definitivă de 12 ani de închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

5. Termenul executării pedepsei s-a dispus a fi calculat din 25 ianuarie 2012, cu posibilitatea liberării condiționate înainte de termen la ispășirea efectivă a 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit.

6. Prejudiciul material încasat de la condamnatul M.D. în partea sumelor nerecuperate la data transferului în Republica Moldova urmează a fi încasat potrivit regulilor stabilite de Codul de executare al Republicii Moldova, cu preluarea actelor executorii deschise în baza titlurilor executorii ale statului străin, cu încasarea sumelor în lei moldovenești, potrivit cursului de schimb stabilit de Banca Națională a Moldovei la data încasării.

7. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a stabilit că M.D. a fost condamnat prin sentința Judecătoriei raionului Nikulin, or. Moscova, din 19 octombrie 2012, modificată prin încheierea Judecătoriei Verhnekamsk, regiunea Kirov, Federația Rusă, din 2 august 2013, în baza art. 105 alin. (1), 158 alin. (2) lit. a), v), art. 69 din Codul penal al Federației Ruse, la 12 ani de închisoare în penitenciar cu regim sever, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei de la 25 ianuarie 2012. Totodată, prin sentința în cauză, a fost dispusă încasarea prejudiciului cauzat prin infracțiune în folosul lui I.N. în sumă de 54.197 ruble și a prejudiciului moral în sumă de 500.000 ruble.

8. La 27 septembrie 2013, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a înaintat în instanța de judecată demers privind transferul condamnatului M.D. pentru executarea pedepsei penale organelor de executare a pedepselor penale ale Republicii Moldova.

9. Prin încheierea Judecătoriei sectorului Buiucani din 8 noiembrie 2013, a fost admis demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și acceptat transferul lui M.D. pentru continuarea executării pedepsei în Republica Moldova.

10. La 3 aprilie 2015, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a înaintat în instanța de judecată demers în care solicită examinarea încheierii instanței de judecată

a statului de condamnare și pronunțarea unei încheieri suplimentare, deoarece, prin încheierea Judecătoriei Verhnekamsk, regiunea Kirov, Federația Rusă, din 2 august 2013, au fost introduse modificări în sentința de condamnare din 19 octombrie 2012 în privința condamnatului M.D., cu dispunerea considerării condamnării lui prin sentința Judecătoriei raionului Nikulin, or. Moscova, Federația Rusă, din 19 octombrie 2012, în baza art. 105 alin. (1), 158 alin. (2) lit. a), b) și 69 din Codul penal al Federației Ruse – la 12 ani de închisoare în penitenciar cu regim sever.

11. Instanța a constatat că M.D. este cetățean al Republicii Moldova și pedeapsa care urmează a fi executată constituie un termen mai mare de 6 luni. În conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. e) al Convenției din 21 martie 1983 asupra transferării persoanelor condamnate, o transferare nu poate avea loc în termenii prezentei Convenții decât în condițiile când acțiunile sau omisiunile care au dat naștere condamnării trebuie să constituie o infracțiune penală în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie o astfel de infracțiune, dacă ar fi survenit pe teritoriul său.

12. Faptele pentru care este condamnată persoana acceptarea transferului căreia se solicită constituie infracțiuni care, potrivit Codului penal al Republicii Moldova, sunt încadrate în:

- art. 145 alin. (1) din Codul penal – omorul unei persoane, care, la momentul comiterii faptei incriminate, se pedepsea cu închisoare de la 10 la 15 ani;

- art. 186 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal – furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, care se pedepsește cu închisoare de până la 4 ani.

13. Instanța a remarcat faptul că pedeapsa penală stabilită de statul de condamnare se încadrează în limitele pedepselor prevăzute de legislația Republicii Moldova, pedeapsa stabilită prin cumulul infracțiunilor, de asemenea, se încadrează în limitele pedepselor prevăzute de legislația Republicii Moldova și s-a hotărât acceptarea transferului solicitat, cu aplicarea procedurii de continuare a executării pedepsei.

14. Împotriva încheierii au declarat recurs în termen condamnatul M.D. și avocatul acestuia, A.C., solicitând casarea încheierii cu adoptarea unei noi hotărâri.

15. În motivarea recursului, condamnatul și apărătorul acestuia au indicat că prima instanță i-a aplicat o pedeapsă prea aspră, neluând în considerație că pedeapsa nu poate fi mai aspră decât cea stipulată în legislația R. Moldova, specificată în statul de executare, și nici nu poate să depășească limita maximă prevăzută de legislația națională.

16. Apărarea consideră că statul de condamnare i-a aplicat, la individualizarea pedepsei, o pedeapsă aspră în raport cu criteriile de stabilire a pedepselor prevăzute în legislația penală a Federației Ruse.

17. În ședința instanței de recurs avocatul și condamnatul au pledat pentru admiterea recursului.

18. Procurorul și reprezentantul Ministerului Justiției au pledat pentru respingerea recursului, cu menținerea încheierii adoptate.

19. Audiind participanții la proces și examinând materialele cauzei, în raport cu argumentele recurențelor și normele relevante la caz, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursurile urmează a fi respinse, ca nefondate, și menținută încheierea contestată, deoarece nici un temei din cele prevăzute de art. 444 din Codul de procedură penală nu a fost invocat și nu și-a găsit confirmare, încheierea pronunțată de instanța de fond corespunzând cerințelor art. 556 din Codul de procedură penală.

20. Potrivit art. 551 din Codul de procedură penală, transferul persoanelor condamnate se efectuează în baza tratatului internațional la care Republica Moldova și statul respectiv sunt părți sau în condiții de reciprocitate stabilite printr-un acord scris între Ministerul Justiției al Republicii Moldova și instituția respectivă a statului străin.

21. Colegiul reține că Republica Moldova și Federația Rusă au ratificat Convenția Europeană asupra transferului persoanelor condamnate (Strasbourg, 21 martie 1983) și impedimente în acest sens nu au fost stabilite.

22. Temei pentru transferul persoanelor condamnate poate fi cererea persoanei condamnate la închisoare de către o instanță judecătorească străină de a fi transferată pentru executarea pedepsei în Republica Moldova, prescrie aceeași lege. O asemenea cerere condamnatul M.D. a înaintat la 15 mai 2013 și a declarat că este cunoscut cu prevederile art. 91 din Codul penal.

23. Conform art. 552 din Codul de procedură penală, transferul poate avea loc în condițiile când condamnatul este cetățean al statului de executare sau domiciliul său permanent, hotărârea de condamnare trebuie să fie definitivă, durata pedepsei privative de libertate, pe care condamnatul o mai are de executat, trebuie să fie de cel puțin 6 luni la data primirii cererii de transferare sau să fie nedeterminată, fapta pentru care persoana a fost condamnată constituie infracțiune potrivit Codului penal al țării al cărei cetățean este cel condamnat.

24. Colegiul penal reține că instanța de fond a respectat prevederile normelor legale și, la caz, sunt întrunite condițiile cumulative necesare la transferul condamnatului pentru executarea în continuare a pedepsei, stabilite conform sentinței Judecătoriai raionului Nikulin, or. Moscova, Federația Rusă, din 19 octombrie 2012, modificată prin încheierea Judecătoriai Verhnekamsk, regiunea Kirov, Federația Rusă, din 2 august 2013, în baza art. 105 alin. (1), 158 alin. (2) lit. a), v) și art. 69 din Codul penal al Federației Ruse – la 12 ani de închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar cu regim sever și calcularea termenului ispășirii pedepsei din 25 ianuarie 2012.

25. Se reține că M.D. este cetățean al Republicii Moldova, pedeapsa care urmează a fi executată constituie un termen mai mare de 6 luni, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. e) al Convenției din 21 martie 1983 asupra transferului persoanelor condamnate, o transferare nu poate avea loc în termenii prezentei Convenții decât în condițiile când acțiunile sau omisiunile care au dat naștere condamnării trebuie să constituie o infracțiune penală în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie o astfel de infracțiune, dacă ar fi avut loc pe teritoriul său.

26. Colegiul penal reține concluzia instanței de fond, precum că faptele pentru care este condamnată persoana acceptarea transferului căreia se solicită constituie infracțiuni și potrivit Codului penal al Republicii Moldova, fiind încadrate în:

- art. 145 alin. (1) din Codul penal – omorul unei persoane, care, la momentul comiterii faptei incriminate se pedepsea cu închisoare de la 10 la 15 ani;

- art. 186 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal – furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, care se pedepsește cu închisoare până la 4 ani.

27. Astfel, se constată că pedeapsa penală stabilită de statul de condamnare se încadrează în limitele pedepselor prevăzute de legislația Republicii Moldova, pedeapsa stabilită prin cumulul infracțiunilor, de asemenea, se încadrează în limitele pedepselor prevăzute de legislația Republicii Moldova.

28. Având în vedere faptul că pedeapsa penală stabilită de către statul de condamnare se încadrează în limitele pedepselor penale prevăzute de legislația Republicii Moldova, instanța de judecată întemeiat a acceptat transferul solicitat, cu aplicarea procedurii de continuare a executării pedepsei.

29. Instanța a constatat întemeiat că, pentru ispășirea pedepsei, condamnatul M.D. urmează a fi stabilit în penitenciar de tip închis. Or, potrivit prevederilor art. 72 alin. (4) din Codul penal, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave, iar potrivit art. 16 din Codul penal, infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (1) din Codul penal face parte din categoria celor deosebit de grave.

30. Ținând cont de aceste prevederi, Colegiul penal consideră că, în cazul de față, la stabilirea pedepsei nu au fost admise erori, instanța de fond aplicând pedeapsa cu închisoare care se încadrează în limitele normelor prevăzute de Codul penal al Republicii Moldova.

31. Totodată, asupra solicitărilor suplimentare invocate în recursurile apărării privind ilegalitatea sentinței emisă de Federația Rusă, Colegiul penal reține că ingerința în sentința de condamnare pronunțată în privința lui M.D. este inadmisibilă de drept, având în vedere că instanța de judecată, la examinarea demersului privind recunoașterea și executarea hotărârii de condamnare străine, este limitată în atribuții, urmând a se expune strict asupra cerințelor înaintate, cu respectarea strictă a cerințelor art. 558-559 din Codul de procedură penală și a prevederilor Convenției Europene privind valoarea internațională a hotărârilor ratificate de ambele state.

32. Referitor la ceea ce ține de fondul cauzei penale, Colegiul penal nu se va expune, nefiind de competența acestuia soluționarea argumentelor invocate, pe rolul instanțelor naționale aflându-se doar examinarea demersului Ministerului Justiției al Republicii Moldova și cererea condamnatului M.D. din Federația Rusă pentru executarea pedepsei penale în penitenciarele din Republica Moldova.

33. Conform art. 555 din Codul de procedură penală, condamnatul trebuie să-și dea consimțământul pentru transfer benevol și în deplină cunoștință a consecințelor juridice care decurg din acesta, în conformitate cu legea procesuală a statului de con-

damnare. Statul de condamnare trebuie să ofere statului de executare posibilitatea verificării dacă consimțământul pentru transfer a fost dat cu respectarea condițiilor.

34. Astfel, studiind materialele prezentate, se constată că la *f.d.* 3-4 sunt anexate cererile condamnatului în care acesta solicită efectuarea transferului pentru executarea în continuare a pedepsei stabilite în penitenciarele din Republica Moldova, indicând, totodată, că este familiarizat cu consecințele juridice în caz de transfer, dar și faptul că a făcut cunoștință cu unele rezerve normative ale legislației Republicii Moldova.

35. Având în vedere cele indicate mai sus, Colegiul penal consideră argumentele recurentului nefondate, or, condamnatul cunoștea despre consecințele transferului, le-a acceptat integral – fapt confirmat prin cererile menționate, iar încheierea instanței de fond a fost pronunțată în corespundere cu prevederile Convenției europene asupra transferării persoanelor condamnate, adoptată la Strasbourg la 21 martie 1983, și cu legislația Republicii Moldova.

36. Pentru aceste motive, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău, călăuzindu-se de prevederile art. 47-49 alin. (1) p. 1) lit. a) din Codul de procedură penală,

DECIDE:

Se resping, ca nefondate, recursurile condamnatului M.D. și avocatului acestuia, A.C.

Se menține fără modificări încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 12 octombrie 2018, prin care a fost admis demersul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și cererea condamnatului M.D. privind transferul pentru continuarea executării pedepsei cu închisoare în instituțiile penitenciare din Republica Moldova.

Decizia este irevocabilă.

**Președintele ședinței,
judecătorul R.A.**

Judecătorii C.A. și M.B.

Com. 6164

Întreprinderea de Stat Firma Editorial-Poligrafică

„Tipografia Centrală”

MD-2068, Chișinău, str. Florilor, 1

În contextul separării funcțiilor judiciare și prin prisma atribuțiilor procesuale încredințate, menționăm că instituția judecătorului de instrucție are o pondere covârșitoare în faza distinctă a procesului penal. Tocmai de aceea sperăm că, la elaborarea prezentei lucrări, conlucrarea activă a mediului academic cu practicienii din domeniu s-a făcut cu scopul de a uniformiza practica judiciară privind elaborarea ordonanțelor, încheierilor, deciziilor, demersurilor și altor acte ajustate la noile reglementări și exigențe.

**Mihai Poalelungi,
Președinte al Curții Constituționale,
ex-președinte al Curții Supreme de Justiție**